STEPHEN KING

LUCRURI PREȚIOASE

Cartea aceasta este pentru Chris Lavin.
Care nu deține toate răspunsurile – doar pe cele care contează.

Doamnelor şi domnilor, atenție, vă rog! Apropiați-vă ca toată lumea să vadă! Am o poveste pentru voi, nu vă costă-un ban! (Iar dacă mă credeți pe cuvânt, prieteni, nu va fi totul în van.)

Steve Earle „Snake Oil"

Am auzit de mulți care-au luat-o razna chiar şi pe străzile din sate, când întunericul era atât de gros, că-l puteai tăia cu cuțitul, cum e vorba...

Henry David Thoreau *Walden*

AI MAI FOST PE-ACI

Sigur c-ai fost. Sigur. Nu uit niciodată o față.

Vino mai aproape, dă-mi voie să-ți strâng mâna! Să-ți zic ceva: te-am recunoscut după cum mergi chiar înainte să-ți văd bine fața. N-ai fi putut alege o zi mai bună să te întorci în Castle Rock. Nu-i aşa că-i o desfătare? Sezonul de vânătoare începe-n curând, nebuni care trag în tot ce mişcă-n pădure şi ce nu poartă vestă portocalie, după care vine zăpada şi promoroaca, dar toate astea-s pentru mai târziu. Acum e luna octombrie, iar noi cei din The Rock o lăsăm să stea cât de mult poftește.

În ceea ce mă priveşte pe mine, asta-i cea mai bună parte a anului. E frumoasă primăvara aci, dar o prefer oricând pe octombrie lui mai. Vestul Maine-ului e-o parte a statului aproape complet uitată odată ce vara a plecat şi toți oamenii ăia cu cabane pe marginea lacului şi sus pe View s-au întors în New York şi Massachusetts. Cei de-aci îi

STEPHEN KING

LUCRURI PREȚIOASE

Cartea aceasta este pentru Chris Lavin.
Care nu deține toate răspunsurile – doar pe cele care contează.

Doamnelor şi domnilor, atenție, vă rog! Apropiați-vă ca toată lumea să vadă! Am o poveste pentru voi, nu vă costă-un ban! (Iar dacă mă credeți pe cuvânt, prieteni, nu va fi totul în van.)

Steve Earle „Snake Oil”

Am auzit de mulți care-au luat-o razna chiar şi pe străzile din sate, când întunericul era atât de gros, că-l puteai tăia cu cuțitul, cum e vorba…

Henry David Thoreau *Walden*

AI MAI FOST PE-ACI

Sigur c-ai fost. Sigur. Nu uit niciodată o față.

Vino mai aproape, dă-mi voie să-ți strâng mâna! Să-ți zic ceva: te-am recunoscut după cum mergi chiar înainte să-ți văd bine fața. N-ai fi putut alege o zi mai bună să te întorci în Castle Rock. Nu-i aşa că-i o desfătare? Sezonul de vânătoare începe-n curând, nebuni care trag în tot ce mişcă-n pădure şi

ce nu poartă vestă portocalie, după care vine zăpada şi promoroaca, dar toate astea-s pentru mai târziu. Acum e luna octombrie, iar noi cei din The Rock o lăsăm să stea cât de mult pofteşte.

În ceea ce mă priveşte pe mine, asta-i cea mai bună parte a anului. E frumoasă primăvara aci, dar o prefer oricând pe octombrie lui mai. Vestul Maine-ului e-o parte a statului aproape complet uitată odată ce vara a plecat şi toţi oamenii ăia cu cabane pe marginea lacului şi sus pe View s-au întors în New York şi Massachusetts. Cei de-aci îi privesc cum vin şi pleacă în fiecare an – salut, salut, salut; pa, pa, pa. E bine când vin, fiindcă aduc cu ei dolarii lor de orăşeni, dar e bine când pleacă, fiindcă aduc cu ei şi necazurile lor de orăşeni.

Despre necazuri vreau să-ţi vorbesc mai mult – ai vreme să stai cât să-ţi zic o poveste? Aci pe scările estradei pentru orchestră-i bine. Soarele-i cald şi de aci, taman în mijlocul pieţii, putem vedea aproape tot centrul oraşului. Să ai grijă la aşchii, atâta tot. Scările au nevoie să fie curăţate cu nisip şi-apoi revopsite. Asta-i treaba lui Hugh Priest, dar Hugh n-a ajuns încă la ea. Ştii, el bea. Nu-i cine ştie ce secret. Secretele pot fi şi sunt păstrate în Castle Rock, dar trebuie să te munceşti din greu s-o faci, şi majoritatea dintre noi ştiu că a trecut multă vreme de când Hugh Priest şi munca pe brânci se înţelegeau ca fraţii.

Ce-a fost aia?

O! *Aia!* Ia zi, băiete – nu-i aşa că-i o năzdrăvănie? Fluturaşele alea-s peste tot prin oraş! Cred că Wanda Hemphill (soţul ei, Don, conduce Magazinul lui Hemphill) le-a lipit singură aproape pe toate. Ia-l de pe stâlp şi dă-mi-l. Nu te ruşina – oricum, nimeni n-are dreptul să lipească fluturaşi pe estrada pentru orchestră din piaţa publică.

Fir-aş să fiu! Ia *uită*-te la asta, ce zici? LA ZARURI CU DIAVOLUL zice chiar în partea de sus. Cu litere mari şi roşii din care iese *fum,* de parcă chestia asta ar fi fost expediată recomandat taman din Tophet[1]! Ha! Cineva care nu ştie cât de adormit e de fapt oraşul ăsta ar zice că ne ducem chiar de râpă, cred. Dar tu ştii cum au tendinţa să se exagereze lucrurile într-un

oraş de dimensiunea asta. Iar reverendului Willie cu siguranță i-a intrat o albină sub pătură de data *asta.* Fără-ndoială. Bisericile în oraşele mici… ei bine, cred că nu trebuie să-ți zic cum vine treaba asta. Se înțeleg una cu cealaltă – oarecum – dar nu-s niciodată tocmai *fericite* una cu cealaltă. Totul merge în linişte pentru o vreme, după care intervine o mică ciorovăială.

O ciorovăială, însă, destul de mare de data asta şi-o mulțime de nemulțumiri. Catolicii, vezi tu, pun la cale în Sala Cavalerilor lui Columb din cealaltă parte a oraşului ceva ce ei numesc Seara la Cazinou. Ultima joi din lună, am înțeles, urmând ca profitul să fie folosit pentru repararea acoperişului bisericii. E vorba de Maica Noastră a Apelor Liniştite – tre' să fi trecut pe lângă ea când ai intrat în oraş, dacă ai venit pe la Castle View. E-o bisericuță frumuşică, nu-i aşa?

Seara la Cazinou a fost ideea părintelui Brigham, însă cele care au ridicat de fapt mingea şi au luat-o la picior cu ea sunt Fiicele Izabelei. Betsy Vigue în special. Cred că-i place ideea de-a se fandosi în cea mai decoltată rochie neagră pe care o are şi să joace două'ş'unu sau să-nvârtă ruleta şi să spună: „Faceți pariurile, doamnelor şi domnilor, vă rog faceți pariurile." Eh, da' tuturor cred că le cam place ideea asta. Nu-i decât o treabă de doi bani, inofensivă, dar lor tot li se pare că-i o mică destrăbălare.

Numai că reverendului Willie nu i se pare o chestie inofensivă, iar lui şi congregației lui li se pare mai mult decât o simplă destrăbălare. Numele lui e de fapt reverendul William Rose şi niciodată nu i-a prea plăcut de părintele Brigham, însă nici părintelui nu i-a stat el prea mult la inimă. (De fapt, părintele Brigham a fost cel care a început să-i spună reverendului Rose „Willie Vaporul", iar reverendul Willie ştie lucrul ăsta.)

Au mai fost scântei între aceşti doi vraci, însă treaba asta cu Seara la Cazinou e-un pic mai mult decât nişte simple scântei; cred c-ai putea spune că-i un foc de surcele. Când a auzit Willie că au de gând catolicii să petreacă o noapte jucând jocuri de noroc în Sala C lui C, aproape că s-a lovit de

tavan cu căpşorul lui ţuguiat. A plătit din propriu-i buzunar fluturaşii ăia care zic LA ZARURI CU DIAVOLUL, iar Wanda Hemphill şi amicele ei de la cercul de cusătorie le-au lipit peste tot. De atunci, singurul loc unde catolicii şi baptiştii îşi vorbesc reciproc este rubrica Scrisorilor din micuţul nostru ziar săptămânal, unde fac spume şi-şi spun unii altora c-or să meargă în iad.

Uită-te acolo şi-o să vezi ce vreau să zic. Aia care tocmai ce-a ieşit din bancă-i Nan Roberts. Ea-i proprietara de la Bufetul lui Nan şi cred că-i cea mai bogată persoană din oraş acum că bătrânul Pop Merrill s-a dus la târgul ăl mare de vechituri din cer. Pe deasupra, ea-i baptistă de când a fost Hector ţânc. Iar pe dincolo vine barosanul de Al Gendron. El e atât de catolic că-l face pe papă să pară cuşer, iar cel mai bun prieten al lui e irlandezul de Johnny Brigham. Acum, uită-te atent! Vezi cum ridică din nasuri? Ha! Nu-i aşa că-i un adevărat scheci? Pun pariu pe-un coş de gogoşi c-a scăzut temperatura cu douăzeci de grade[2] acolo unde s-au intersectat ei. E cum obişnuia maică-mea să spună: oamenii se distrează mai bine ca oricine, cu excepţia cailor, iar ei nu pot.

Acuma uită-te colea. Vezi patrula şerifului parcată lângă colţ în apropiere de magazinul cu casete video? Înăuntru-i John LaPointe. El tre' să stea cu ochii-n patru după vitezomani – ştii, centrul oraşului e-o zonă cu limitare mică de viteză, mai ales când se iese de la şcoală – dar dacă-ţi faci mâna streaşină la ochi şi te uiţi mai bine o să vezi că ceea ce face el *de fapt* e să se holbeze la o poză pe care-a scos-o din portmoneu. N-o văd de aci, dar ştiu ce reprezintă aşa cum ştiu numele de fată al maică-mii. Ăla-i instantaneul pe care l-a făcut Andy Clutterbuck lui John şi Sally Ratcliffe la Bâlciul Statal de la Fryeburg cam c-un an în urmă. În poza aia, John îşi ţine braţul pe după gâtul ei, iar ea ţine-n braţe ursul de pluş pe care i l-a câştigat el la galeria de tir şi arată amândoi atât de fericiţi, c-aproape plesnesc. Dar aia a fost atunci, iar asta-i acum, cum se zice; în prezent, Sally e logodită cu Lester Pratt, antrenorul de educaţie fizică de la liceu. El e-un baptist sadea, exact ca ea. John nici măcar n-a trecut încă de şocul c-

a pierdut-o pe Sally Ratcliffe. Îl vezi cum suspină? S-a încâlcit într-o melancolie veritabilă sută la sută. Numai un om care-i încă îndrăgostit (sau aşa crede) poate suspina atât de adânc.

Problemele şi necazurile-s de obicei alcătuite din lucruri comune, ai observat asta? Lucruri nedramatice. Haide să-ți dau un exemplu. Îl vezi pe tipul care tocmai urcă scările tribunalului? Nu, nu bărbatul în costum; ăla-i Dan Keeton, şeful Consiliului Local. La celălalt mă refer – tipul negru în salopetă de lucru. Ăla-i Eddie Warburton, îngrijitorul din schimbul de noapte de la Clădirea Municipalității. Ține ochii pe el câteva clipe şi fii atent ce face. Poftim! Vezi cum se opreşte în capul scărilor şi cum se uită-n susul drumului? Pun pariu pe înc-un coş de gogoşi că se uită la benzinăria Sunoco. Benzinăria asta-i deținută şi condusă de Sonny Jackett, iar între ei doi e-o râcă încă de când Eddie şi-a dus maşina acolo acu' doi ani să-i verifice transmisia.

Mi-amintesc maşina aia destul de bine. Era o Honda Civic, nimic deosebit la ea, doar că pentru Eddie era deosebită fiindcă era prima şi singura maşină nou-nouță pe care a deținut-o în viața lui. Iar Sonny nu doar c-a făcut o treabă proastă, dar i-a mai cerut şi-un preț exagerat pentru asta. Asta-i partea lui *Eddie* de poveste. Warburton se foloseşte de culoarea pielii ca să vadă dacă mă poate păcăli cu factura pentru reparații – asta-i partea lui *Sonny* de poveste. Ştii cum e, nu-i aşa?

Ei bine, aşa se face că Sonny Jackett l-a dus pe Eddie Warburton la tribunalul de reclamații mărunte şi-au fost la început nişte vorbe răstite în sala de judecată, iar apoi în coridorul de afară. Eddie a spus că Sonny l-a făcut negru prost şi Sonny a spus: Păi, nu l-am făcut negru, da' restu-i cât se poate de adevărat. În cele din urmă, nici unul n-a fost mulțumit. Judecătorul l-a făcut pe Eddie să decarteze cincizeci de gologani, care Eddie a spus că-s cu cincizeci de gologani mai mult decât trebuie, iar Sonny a spus că nici nu-s de ajuns. Apoi, cât ai clipi, a urmat un incendiu pe bază electrică în maşina cea nouă a lui Eddie şi totul s-a sfârşit cu Civic-ul trimis la curtea cu vechituri de pe Drumul Orăşenesc

nr. 5, iar acum Eddie conduce un Oldsmobile din ’89 care pierde ulei. Eddie n-a trecut încă de ideea că Sonny Jackett ştie mai multe despre incendiul ăla pe bază electrică decât a spus.

Măiculiță, oamenii se distrează mai bine ca oricine, cu excepția cailor, iar ei nu pot. Nu-i aşa că-i mai mult decât poți duce într-o zi călduroasă?

Nu-i decât viața într-un oraş mic, însă – că-i Peyton Place sau Grover’s Corners sau Castle Rock, totul se reduce la nişte oameni care mănâncă plăcintă şi beau cafea şi vorbesc unii despre alții pe la spate. Colo-i Slopey Dodd singur-singurel, fiindcă ceilalți copii îl iau peste picior din pricina bâlbâielii sale. Colo-i Myrtle Keeton, iar dacă pare-un pic singură şi uluită, de parcă nu-i tocmai sigură unde se află sau ce se-ntâmplă, e pentru că soțul ei (tipu’ pe care tocma’ l-ai văzut urcând scările tribunalului în urma lui Eddie) n-a mai părut în apele lui de vreo şase luni încoace. Vezi cât de buhăiți îi sunt ochii? Cred c-a plâns sau n-a dormit bine sau amândouă, tu nu crezi?

Şi uite-o pe Lenore Potter, merge de parcă tocmai ar fi ieşit dintr-o cutie pentru pălării. Merge la Western Auto, fără-ndoială, să vadă dacă nu i-a venit încă îngrăşământul organic cel special. Femeia aia are mai multe feluri de flori în jurul casei decât are Carter pilule pentru ficat. E-a naibii de mândră de ele, sigur că da. Nu-i printre preferatele doamnelor din oraşul ăsta – ele cred că-i îngâmfată, cu florile ei şi cu mărgelele ei pentru bună-dispoziție şi cu permanentele ei de şapte dolari făcute în Boston. Ele cred că-i îngâmfată şi-o să-ți zic un secret, dat fiind că nu facem decât să stăm aci umăr la umăr pe scara asta cu aşchii de la estrada pentru orchestră. Cred că au dreptate.

Toate lucruri normale, presupun c-ai putea spune, dar nu toate problemele sunt normale în Castle Rock; trebuie să te lămuresc în privința asta. Nimeni n-a uitat de Frank Dodd, polițistul care a luat-o razna aci cu doişpe ani în urmă şi-a omorât femeile alea[3], şi nimeni n-a uitat nici de câine, ăla care-a turbat şi l-a omorât pe Joe Camber şi pe ciudatul ăla

bătrân mai din josul drumului de el[4]. Câinele l-a omorât şi pe bunul şi bătrânul şerif George Bannerman. Alan Pangborn face-n zilele noastre treaba lui, iar el e-un om bun, dar niciodată n-o să se ridice la înălțimea lui George Barosanul în ochii orăşenilor.

Nici ce i s-a întâmplat lui Reginald „Pop" Merrill n-a fost ceva obişnuit – Pop a fost bătrânul avar care ținea magazinul de vechituri al oraşului. Emporium Galorium, aşa-i zicea. Era taman acolo unde-i acuma lotul ăla vacant peste drum. Locul a ars din temelii cu ceva vreme-n urmă, dar sunt oameni în oraş care l-au văzut (sau pretind că l-au văzut, în orice caz) şi care ți-ar spune după câteva beri la The Mellow Tiger c-a fost mai mult decât un simplu incendiu ceea ce-a distrus Emporium Galorium şi-a luat viața lui Pop Merrill.

Nepotul lui, Ace, spune că i s-a-ntâmplat ceva ciudat unchiului său înainte de incendiu – ceva ca-n *Zona crepusculară.* Sigur, Ace nici măcar n-a fost pe-aci când unchiu-său a dat ortu' popii; îşi ducea la termen o sentință de patru ani la închisoarea Shawshank pentru spargere de locuințe şi intrare prin efracție. (Oamenii-au ştiut dintotdeauna că Ace Merrill o va sfârşi rău; când era-n şcoală, era unul dintre cei mai răi bătăuşi pe care i-a văzut oraşul ăsta vreodată şi tre' să fi fost o sută de copii care treceau pe cealaltă parte a străzii când îl vedeau pe Ace venind spre ei cu cataramele şi fermoarele de la jacheta de motociclist zăngănind şi cu pintenii de la cizmele de inginer bocănind pe trotuar.) Şi totuşi oamenii-l cred, să ştii; poate că-ntr-adevăr a fost ceva ciudat cu ce i s-a întâmplat lui Pop în ziua aia sau poate că nu-s decât vorbe goale la o ceaşcă de cafea sau o bucată de plăcintă cu mere la Nan.

Lucrurile aci sunt la fel cum sunt acolo unde-ai crescut tu, cel mai probabil. Oameni care se-ncing în privința religiei, oameni care poartă torțe, oameni care poartă secrete, oameni care poartă ranchiune… şi chiar câte o poveste înfricoşătoare din când în când, cum ar fi ceea ce s-ar putea sau nu să se fi-ntâmplat în ziua când a murit Pop în magazinul lui de vechituri, pentru a însufleți o zi plicticoasă. Castle Rock este

totuşi un loc frumos în care să locuieşti şi să creşti, cum spune semnul pe care-l vezi când intri în oraş. Soarele străluceşte frumos peste lac şi peste frunzele copacilor, iar într-o zi senină poți vedea până-n Vermont din vârful lui Castle View. Vilegiaturiştii de vară discută cu patimă despre ziarele de duminică şi mai are loc câteodată o trântă în parcarea localului The Mellow Tiger în serile de vineri ori de sâmbătă (uneori în ambele), dar vilegiaturiştii pleacă întotdeauna acasă şi trântele se-ncheie şi ele mereu. The Rock a fost mereu unul dintre locurile *bune,* iar când oamenii se enervează ştii ce spunem? Spunem: *O să-i treacă.*

Henry Beaufort, de exemplu, e sătul ca Hugh Priest să tot lovească tonomatul Rock-Ola când e beat… dar lui Henry o să-i treacă. Wilma Jerzyck şi Nettie Cobb sunt furioase una pe cealaltă… dar lui Nettie o să-i treacă (probabil), iar furia nu-i decât un fel de-a trăi pentru Wilma. Şeriful Pangborn încă-şi plânge soția şi copilul cel mic, care au murit prematur, şi-a fost o tragedie cum scrie la carte, dar o să-i treacă. Artrita de care suferă Polly Chalmers nu se îmbunătățeşte – de fapt, se-ntețeşte, pic cu pic – şi s-ar putea ca ei să nu-i treacă, dar o să-nvețe să trăiască împreună cu ea. Milioane de oameni au făcut asta.

Din când în când ne ciocnim unul de altul, dar în cea mai mare parte a timpului ne-nțelegem bine. Sau aşa a fost întotdeauna, până acum. Însă trebuie să-ți spun un secret *adevărat,* prietene; ăsta-i principalul motiv pentru care te-am chemat la mine imediat ce-am văzut că te-ai întors în oraş. Cred că problemele – problemele *adevărate* – sunt pe drum. Le simt în aer, chiar la linia orizontului, ca pe-o furtună plină de fulgere din afara sezonului. Cearta dintre baptişti şi catolici privitoare la Seara la Cazinou, puştii care-l necăjesc pe Slopey din pricina bâlbâielii, sufletul rănit al lui John LaPointe, durerea şerifului Pangborn… Cred că lucrurile astea or să pară banali cartofiori pe lângă ceea ce urmează.

Vezi clădirea de dincolo de strada Principală? Cea aflată cu trei uşi mai sus de lotul unde se afla Emporium Galorium? Are-un umbrar verde în față? Mda, aia-i. Geamurile-s toate

date cu săpun fiindcă nu s-a deschis încă. LUCRURI PREȚIOASE, spune anunțul – ei, ce căruța mea mai înseamnă şi *asta?* Habar n-am, dar dintr-acolo pare să vină presentimentul rău.

Chiar de-acolo.

Mai uită-te în susul străzii o dată. Vezi băiatul ăla, nu-i aşa? Cel care merge pe lângă bicicletă şi pare că are cel mai dulce vis cu ochii deschişi pe care l-a avut vreodată un băiat? Ține ochii pe el, prietene. Cred că el o să pună lucrurile în mişcare.

Nu, ți-am spus, nu ştiu ce... nu precis. Dar fii atent la puşti. Şi rămâi prin oraş o vreme, ce zici? Lucrurile nu-s *cum trebuie,* iar dacă se-ntâmplă ceva, s-ar putea să prindă bine un martor.

Îl cunosc pe puştiul ăla – cel care-şi împinge bicicleta. Poate că-l ştii şi tu. Numele lui e Brian-cumva. Tatăl lui instalează pereți laterali şi uşi în Oxford sau South Paris, cred.

Ține-un ochii la el, îți zic. Ține-un ochi la toate. Ai mai fost pe-aci, dar lucrurile sunt pe cale să se schimbe.

Ştiu asta.

Simt asta.

Se pregăteşte o furtună.

Partea întâi

SĂRBĂTOAREA MARII DESCHIDERI

CAPITOLUL UNU

1

Într-un oraş mic, deschiderea unui nou magazin e o veste mare.

Pentru Brian Rusk nu era un lucru la fel de mare cum era pentru unii; pentru mama lui, de pildă. El o auzise discutând despre asta (nu avea voie să-i spună bârfă, îl lămurise ea,

fiindcă bârfa era un obicei murdar şi ea nu făcea aşa ceva) pe îndelete la telefon cu cea mai bună prietenă a ei, Myra Evans, în ultima lună sau aşa ceva. Primii muncitori sosiseră la vechea clădire care adăpostise ultima dată firma Western Maine Realty and Insurance[5] chiar pe vremea când începea iarăşi şcoala şi de atunci îşi făcuseră încontinuu de lucru. Nu c-ar fi avut cineva vreo idee cu privire la ce făceau ei acolo; prima lor grijă fusese să instaleze o vitrină mare, iar a doua să o săpunească până la opacitate.

Cu două săptămâni în urmă, atârnând de-o ață agățată de vizor, apăruse pe uşă un anunț.

SE DESCHIDE CURÂND!

spunea anunțul.

LUCRURI PREȚIOASE
UN NOU FEL DE MAGAZIN
„N-o să vă credeți ochilor!”

— O să fie doar un alt magazin de antichități, i-a spus mama lui Brian Myrei. Cora Rusk stătea lungită pe sofa la vremea aceea, ținând receptorul cu o mână şi cu cealaltă mâncând vişine trase în ciocolată în vreme ce urmărea la televizor *Santa Barbara.* – Doar un anticariat cu o grămadă de mobilă veche în stil american şi telefoane cu manivelă mucegăite. Aşteaptă şi-o să vezi.

Asta se întâmpla la scurtă vreme după ce fusese instalată şi apoi săpunită acea vitrină nouă, iar mama lui vorbea cu atâta siguranță de sine, încât Brian ar fi trebuit să se simtă sigur că subiectul era închis. Doar că atunci când era vorba de mama lui, nici un subiect nu părea să se încheie vreodată. Speculațiile şi supozițiile ei păreau la fel de nesfârşite ca şi problemele personajelor din *Santa Barbara* şi *Spitalul General.*

Săptămâna trecută, primul rând al anunțului ce atârna pe uşă fusese schimbat cu:

MAREA DESCHIDERE 9 OCTOMBRIE – ADUCEȚI-VĂ PRIETENII!

Pe Brian nu-l interesa noul magazin la fel de mult ca şi pe mama lui (şi pe unii dintre profesori; îi auzise discutând despre el în cancelaria şcolii generale din Castel Rock când era rândul lui să facă pe curierul), însă el avea unsprezece ani, iar pe un băiat sănătos de unsprezece ani îl interesează orice este nou. Pe deasupra, numele locului îl fascina. Lucruri prețioase: ce însemna asta mai precis?

Citise primul rând schimbat marțea trecută când se întorcea acasă de la şcoală. Zilele de marți erau zilele lui de stat mai mult la şcoală. Brian se născuse cu buză de iepure şi, deşi malformația îi fusese corectată chirurgical la vârsta de şapte ani, încă mai trebuia să meargă la şedințe de logopedie. Susținea neabătut în fața tuturor care-l întrebau că urăşte lucrul acesta, dar nu era aşa. Era profund şi fără speranțe înamorat de domnişoara Ratcliffe şi aştepta toată săptămâna să vină iarăşi ora de logopedie. Cursurile din ziua de marți păreau să dureze o mie de ani şi-şi petrecea mereu ultimele două ore încercând senzația plăcută a fluturilor zbătându-i-se în stomac.

Mai erau doar patru copii în clasă şi nici unul nu provenea din partea oraşului unde locuia Brian. Era bucuros de asta. După o oră petrecută în aceeaşi cameră cu domnişoara Ratcliffe, se simțea prea exaltat ca să-şi dorească tovărăşia cuiva. Îi plăcea să meargă încet spre casă în după-amiaza târzie, împingându-şi de obicei bicicleta în loc s-o călărească, visând la ea în vreme ce frunze galbene şi aurii cădeau în jurul lui în dârele piezişe ale luminii de octombrie.

Drumul pe care-l străbătea îl ducea pe Strada Principală de-a lungul secțiunii cu trei blocuri de cealaltă parte a parcului public, iar în ziua când văzuse semnul care anunța marea deschidere îşi lipise nasul de geamul uşii, sperând să vadă ce-a înlocuit greoaiele pupitre şi pereții de-un galben industrial al dispărutei agenții Western Maine Realtors and Insurace. Curiozitatea îi fusese înfrântă. Fusese instalată o perdea de soare şi era trasă până jos. Brian nu văzuse nimic în afara propriului său chip reflectat şi a mâinilor făcute căuş.

Vineri, în data de 4, apăruse un anunț pentru noul magazin în ziarul săptămânal din Castel Rock, *Call.* Era înconjurat de-un chenar încrețit, iar mai jos de text se afla un desen înfățișând îngeri stând spate în spate şi suflând în nişte trompete lungi. Anunțul nu spunea de fapt nimic ce să nu poată fi citit şi pe semnul ce se legăna atârnat de vizorul uşii: numele magazinului era Lucruri prețioase, se va deschide pentru public la ora zece în dimineața zilei de 9 octombrie şi, desigur, „N-o să vă credeți ochilor." Nu era nici cel mai vag indiciu cu privire la ce fel de bunuri intenționa proprietarul (sau proprietarii) magazinului Lucruri prețioase să comercializeze.

Acest lucru păruse s-o irite foarte tare pe Cora Rusk – destul, în orice caz, ca să-i dea Myrei unul dintre rarele telefoane de sâmbăta dimineața.

— Ba o să-*mi* cred ochilor, ba bine că nu, spuse ea. Când o să văd *paturile* alea de *lemn* care ar trebui să aibă *două sute de ani,* dar au pe *cadru* scris Rochester, *New York,* pentr-orcine are chef să-şi aplece *capul* şi să se uite sub *cearşaf,* o să-mi cred ochilor taman *bine.*

Myra nu spuse nimic. Cora ascultă, înşfăcând alune Planter's din cutie câte una sau două odată şi ronțăindu-le repede. Brian şi fratele lui mai mic, Sean, şedeau pe podeaua sufrageriei şi se uitau la televizor la desene animate. Sean era complet cufundat în lumea Ştrumfilor şi Brian nu era nici el complet neimplicat în acea comunitate de piticuți albaştri, însă ținea o urechea ciulită la discuția dintre femei.

— *Co-oorect!* exclamase Cora Rusk cu şi mai mare siguranță de sine şi apăsare ca de obicei, atunci când Myra atinsese un punct important. Prețuri mari şi telefoane antice mucegăite!

Ieri, luni, Brian mersese prin centru cu doi sau trei prieteni chiar după terminarea şcolii. Se aflau de cealaltă parte a drumului față de noul magazin, iar el a observat că cineva montase un umbrar de-un verde-închis. Pe partea din față erau scrise cu litere albe cuvintele LUCRURI PREȚIOASE. Polly Chalmers, doamna care conducea atelierul de croitorie, stătea

pe trotuar cu mâinile în şoldurile ei admirabil de subțiri şi se uita la acel umbrar cu o expresie pe chip ce părea să fie încurcată şi, totodată, admirativă.

Brian, care ştie câte ceva despre umbrare, l-a admirat şi el. Era singurul umbrar *adevărat* de pe Strada Principală şi-i oferea noului magazin un aspect deosebit. Cuvântul „sofisticat" nu făcea parte din vocabularul lui de bază, însă a ştiut imediat că nu este altă prăvălie în Castle Rock care să arate aşa. Umbrarul îl făcea să arate ca un magazin dintr-un serial de televiziune. Reprezentanța Western Auto de peste drum arăta demodată şi provincială prin comparație.

Când a ajuns acasă, mama lui era pe sofa şi se uita la *Santa Barbara,* mâncând plăcintă cu cremă Little Debbie şi bând Cola dietetică. Mama lui întotdeauna bea sucuri dietetice când se uita la serialele de după-amiaza. Brian nu era sigur de ce, având în vedere după ce le bea, dar credea c-ar fi probabil periculos să întrebe. Poate c-ar face-o chiar să strige la el, iar când mama lui începea să strige, era înțelept să-ți cauți adăpost.

— Hei, mami! – a spus el, aruncându-şi cărțile pe tejghea şi scoțând laptele din frigider. Ghici ce? Noul magazin are un umbrar.

— Cine-i țânțar?

Vocea ei veni alene din sufragerie.

El îşi turnă laptele şi merse în cadrul uşii.

— *Umbrar,* spuse. La noul magazin din centru.

Ea se ridică, găsi telecomanda şi apăsă butonul pentru întreruperea sunetului. Pe ecran, Al şi Corine continuară să vorbească despre problemele lor din Santa Barbara în restaurantul lor preferat din Santa Barbara, însă acum doar un cititor de buze ar fi putut spune cu exactitate care erau acele probleme.

— Cum? – spuse ea. Lucruri prețioase ăla?

— Îhî, tăcu el şi bău nişte lapte.

— Nu *plescăi,* spuse ea, îndesându-şi ultima bucată de mâncare în gură. Sună *înfiorător.* De câte ori ți-am spus asta?

Cam de-atâtea de câte mi-ai spus să nu vorbesc cu gura plină, gândi Brian, dar nu spuse nimic. Învățase să-şi țină gura de la o vârstă fragedă.

— Scuze, mami.

— Ce fel de umbrar?

— Unul verde.

— Din presat sau aluminiu?

Brian, al cărui tată era un vânzător de pereți laterali pentru Compania Dick Perry – Pereți Laterali şi Uşi din South Paris, ştia cu exactitate despre ce vorbeşte, însă dacă ar fi fost genul *ăla* de umbrar, cu greu şi-ar fi dat seama. Umbrarele din aluminiu şi cele din metal presat erau chilipiruri. Jumătate dintre casele din The Rock aveau de-astea deasupra geamurilor.

— Nici-nici, spus el. E din pânză. Canava, cred. E-ntinsă în față, aşa că-i umbră chiar sub el. Şi-i rotund, uite-aşa.

Îşi curbă brațele (cu grijă, ca să nu-şi verse laptele) într-un semicerc.

— Numele e tipărit pe capăt. E, cu toată sinceritatea, copleşitor.

— Măi, măi, fir-aş a căprii!

Aceasta era expresia cu care Cora îşi exprima cel mai adesea surescitarea sau exasperarea. Brian făcu precaut un pas în spate, în caz că era vorba de varianta din urmă.

— Ce crezi că e, mami? Un restaurant, poate?

— Nu ştiu, spuse ea şi se-ntinse după telefonul Princess de pe măsuța de la capătul patului. Trebui să mişte din loc pisica Squeebles, *Ghidul TV* şi sticla de-un litru de cola ca să ajungă la el. – Dar pare ceva meschin.

— Mami, ce înseamnă Lucruri prețioase? E-un fel de…

— Nu mă deranja acum, Brian, mami e ocupată. În cutia pentru pâine sunt nişte Devil Dogs, dacă vrei. Nu lua decât unul, însă, altfel îți strici pofta de mâncare.

Deja forma numărul Myrei şi curând discutau cu mare entuziasm despre umbrarul cel verde.

Brian, care nu voia un Devil Dog (îşi iubea mama mult de tot, dar uneori îi răpea pofta de mâncare s-o vadă cum

mănâncă), se aşează la masa din bucătărie, îşi deschise cartea de matematică şi începu să rezolve problemele primite ca temă de casă – era un băiat deştept, conştiincios, iar tema la matematică era singura pe care nu o terminase de făcut la şcoală, în vreme ce muta metodic virgulele zecimalelor şi apoi împărțea, ascultă partea de discuție care-i aparținea mamei sale. Îi spunea încă o dată Myrei că-n curând vor avea *încă* un magazin care să vândă sticle vechi de *parfum* împuțit şi fotografii cu *rudele* moarte ale cuiva şi că era o adevărată ruşine felul în care se petreceau lucrurile. Pur şi simplu erau prea mulți oameni în lume, spunea Cora, al căror motto în viață era: ia banii şi fugi. Când vorbi despre umbrar, o făcu de parcă cineva îşi pusese în mod deliberat în gând s-o ofenseze şi că-i ieşise planul de minune.

Cred că crede că trebuia să-i spună cineva de asta, a gândit Brian în vreme ce creionul se mişca hotărât înainte, trăgând linii drepte şi curbe. Mda, asta era. Era curioasă, ăsta era numărul unu. Şi era scoasă din sărite, ăsta era numărul doi. Combinația de față aproape c-o făcea să plesnească. Ei bine, va afla cât de curând. Când o va face, îi va spune şi lui marele secret. Iar dacă avea să fie prea ocupată, îl va putea obține doar ascultând una dintre discuțiile de după-amiaza cu Myra.

Dar, după cum se derulară lucrurile, Brian descoperi destul de multe despre Lucruri prețioase înaintea mamei sale sau a Myrei sau a oricui altcuiva din Castle Rock.

2

De-abia dacă merse călare pe bicicletă în drum spre casă de la şcoală în după-amiaza dinaintea programatei deschideri a magazinului Lucruri prețioase; era pierdut într-o caldă visare cu ochii deschişi (care nu i-ar fi trecut de granița buzelor nici de l-ar fi chinuit cineva cu tăciuni aprinşi sau cu tarantule păroase) în care îi cerea domnişoarei Ratcliffe să meargă cu el la Bâlciul Districtului Castle şi era de acord.

„Mulțumesc, Brian”, spune domnişoara Ratcliffe, iar Brian vede mici lacrimi de gratitudine în colțurile ochilor ei albaştri –

ochi de-o culoare atât de intensă, încât păreau aproape furtunoşi. „Am fost… ei bine, foarte tristă în ultima vreme. Vezi tu, mi-am pierdut iubitul. “

„ O să le ajut să-l dai uitării”, spune Brian, vocea lui fiind dură şi blândă în acelaşi timp, „dacă-mi spui… Bri. “

„ Mulțumesc “, şopteşte ea, după care, aplecându-se destul de mult ca el să-i simtă mirosul parfumului – o miasmă vagă de flori de câmp ea spune: „Mulțumesc… Bri. Şi dat fiind că pentru seara asta cel puțin vom fi o fată şi-un băiat şi nu o profesoară şi un elev, poți să-mi spui… Sally. “

El o ia de mână. Se uită în ochii ei.

„Nu sunt doar un puşti”, spune el. „ Te pot ajuta să-l dai uitării… Sally.”

Eu pare aproape hipnotizată de această neaşteptată înțelegere, această neaşteptată dovadă de bărbăție; se poate să nu aibă decât unsprezece ani, îşi spune ea, dar e mai bărbat decât a fost vreodată Lester! Mâinile ei se strâng într-ale lui. Fețele li se apropie… se apropie…

„Nu”, murmură ea şi acum ochii îi sunt atât de mari şi atât de aproape, încât lui aproape că i se pare că se îneacă în ei, „nu trebuie, Bri… e greşit… “

„E cum trebuie, iubire”, spune el şi-şi apasă buzele de ale ei.

Ea se fereşte preț de câteva clipe şi şopteşte tandru

— Hei, puştiule, ai grijă pe unde dracu’ mergi!

Smucit din visare, Brian văzu că tocmai intrase în fața camionetei lui Hugh Priest.

— Scuze, domnule Priest, spuse el, înroşindu-se brusc.

Nu era bine ca Hugh Priest să se enerveze pe tine. Muncea pentru Departamentul Lucrărilor Publice şi se spunea că e cel mai iute la mânie din Castle Rock. Brian îl privi cu atenție. Dacă dădea să coboare din camionetă, el plănuia să sară pe bicicletă şi s-o tulească pe Strada Principală în jos cam cu viteza luminii. Nu intenționa să-şi petreacă luna următoare sau aşa ceva în spital doar fiindcă visase cu ochii deschişi că merge la Bâlciul Districtului cu domnişoara Ratcliffe.

Dar Hugh Priest avea o sticlă de bere în crăcana picioarelor, Hank Williams Jr. era la radio cântând „High and Pressurized”

şi totul era prea comod în după-amiaza asta a zilei de marți ca să facă vreo modificare atât de radicală cum ar fi să-l bată pe-un puştiulică de să-i sune apa-n cap.

— Ai face bine să-ți ții ochii deschişi, spuse el, sorbind din gâtul sticlei şi uitându-se încrâncenat la Brian, fiindcă data viitoare n-o să mă mai chinui să opresc. O să trec pur şi simplu peste tine. O să te fac să chiți, amice.

Vârî camioneta în viteză şi plecă. Brian simți o pornire nebunească (şi din fericire scurtă) să strige după el *Măi, măi, fir-aş al căprii!*. Aşteptă până ce camioneta portocalie a lucrărilor publice viră pe strada Linden, după care-şi continuă drumul. Visul cu domnişoara Ratcliffe, iată, se spulberase pe ziua de azi. Hugh Priest lăsase iarăşi realitatea să-l cuprindă. Domnişoara Ratcliffe nu se certase cu logodnicul ei, Lester Pratt; încă mai purta micuțul inel de logodnă cu diamant şi încă mai conducea Mustang-ul lui albastru cât aştepta ca propria ei maşină să se-ntoarcă de la reparat.

Brian îi văzuse pe domnişoara Ratcliffe şi pe domnul Pratt chiar aseară, când lipeau alături de alți câțiva oameni posterele alea cu LA ZARURI CU DIAVOLUL pe stâlpii de telefon din partea de jos a Străzii Principale. Cântau imnuri religioase. Singurul lucru ciudat era că, imediat ce terminau de lipit, veneau catolicii şi le luau jos. Era destul de comic într-un fel… dar dacă ar fi fost mai mare, Brian s-ar fi străduit din răsputeri să protejeze toate posterele pe care domnişoara Ratcliffe le lipise cu mâinile ei sfinte.

Brian se gândi la ochii ei de un albastru-închis, la picioarele ei lungi de dansatoare şi simți aceeaşi surprindere mohorâtă pe care o simțea când îşi dădea seama că, odată cu venirea lunii ianuarie, ea intenționa să schimbe numele de Sally Ratcliffe, care era încântător, cu Sally Pratt, care lui Brian i se părea că sună ca o doamnă grasă care cade pe nişte scări dure.

Ei bine, îşi spuse el, luând curba în sensul opus şi pornind încet în josul Străzii Principale, poate c-o să se răzgândească. Nu-i imposibil. Sau poate că Lester Pratt o să aibă un accident de maşină sau o să i se descopere o tumoare pe creier sau ceva

de genul ăsta. Se poate chiar să se afle că-i dependent de droguri. Domnişoara Ratcliffe nu s-ar mărita niciodată cu un dependent de droguri.

Aceste gânduri îi ofereau lui Brian un fel bizar de confort, însă nu schimbau faptul că Hugh Priest îi izgonise reveria cu puțin înaintea punctului culminant (la bâlci fiind, o săruta pe domnişoara Ratcliffe şi chiar *îi atingea sânul drept* în Tunelul Iubirii.) Era o idee destul de îndrăzneață oricum, un băiat de unsprezece ani să ducă o profesoară la Bâlciul Districtului. Domnişoara Ratcliffe era frumoasă, dar era de asemenea bătrână. Le spusese cândva copiilor de la logopedie că în noiembrie o să facă douăzeci şi patru de ani.

Aşa încât, Brian îşi împături cu grijă reveria pe la vechile urme, aşa cum ar împătura cineva cu grijă un document bine citit şi foarte prețuit, şi o aşează pe raftul din spatele minții sale, acolo unde-i era locul. Se pregăti să urce pe bicicletă şi să pedaleze până acasă.

Însă tocmai atunci trecea pe lângă noul magazin şi anunțul din uşă îi reținu atenția. Se schimbase ceva în privința lui. Opri bicicleta şi se uită la el.

MAREA DESCHIDERE 9 OCTOMBRIE – ADUCEȚI-VĂ PRIETENII!

din partea de sus dispăruse. Fusese înlocuită de un anunț mic şi pătrat, cu litere roşii pe fundal alb.

DESCHIS

spunea şi

DESCHIS

era *tot* ce spunea. Brian rămase uitându-se la aceasta cu bicicleta între picioare, şi inima începu să-i bată puțin mai repede.

Doar n-o să intri acolo, nu-i aşa? se întrebă singur. Adică, chiar dacă s-a deschis cu *adevărat* cu o zi mai devreme, n-o să intri acolo, corect?

De ce nu? îşi răspunse singur.

Păi… fiindcă geamul încă-i acoperit cu săpun. Perdeaua de soare e încă trasă la geam. Dacă intri acolo se poate întâmpla orice. *Orice.*

Sigur. Cum ar fi ca tipul ce ține magazinul să fie Norman Bates sau ceva, se îmbracă în hainele maică-sii şi-şi înjunghie clienții. *Co-oorect.*

Păi, las-o-n colo, spuse partea timidă a minții sale, deşi partea aceea ştia deja că pierduse. E *ceva* ciudat cu treaba asta.

Dar atunci Brian se gândi cum ar fi să-i spună mamei lui de asta. Doar să-i spun cu nonşalanță: „Apropo, mami, ştii noul magazin, Lucruri prețioase? Ei bine, s-a deschis cu o zi mai devreme. Am fost acolo şi-am aruncat o privire-n jur."

Ar apăsa imediat butonul de întrerupere a sunetului pe telecomandă, poți fi sigur de asta! Ar vrea să audă totul!

Gândul acesta era prea mult pentru Brian. Coborî propteaua bicicletei şi trecu încet în umbra aruncată de umbrar – părea cu cel puțin zece grade mai rece sub acest baldachin – şi se apropie de uşa magazinului Lucruri prețioase.

Când puse mâna pe clanța mare, din bronz, de modă veche, îi trecu prin gând că anunțul trebuia să fie o greşeală. Probabil că se aflase acolo, de cealaltă parte a uşii, pentru mâine şi că-l afişase cineva din greşeală. Nu auzea nici un sunet din spatele draperiei trase; magazinul emana aerul unui loc părăsit.

Dar fiindcă tot ajunsese până aici, încercă clanța… şi i se răsuci cu uşurință în mână. Arcul zăvorului se retractă şi uşa magazinului Lucruri prețioase se deschise.

3

Lumina era slabă înăuntru, dar nu era întuneric. Brian observă că fuseseră instalate sisteme de iluminare direcționale (o specialitate a Companiei Dick Perry – Pereți Laterali şi Uşi) şi câteva dintre spoturi erau aprinse. Erau îndreptate spre un

număr de cutii din sticlă pentru expunere dispuse în jurul marii încăperi. Cutiile erau, în mare parte, goale. Spoturile puneau în evidență puținele obiecte care *se aflau* în ele.

Podeaua, care fusese numai din lemn atunci când aceasta era sediul Western Maine Realty and Insurance, fusese acoperită dintr-un perete în celălalt cu un covor gros, de culoarea vinului de Burgundia. O lumină subțire, la fel de albă ca şi pereții, se filtra înăuntru prin vitrina săpunită.

Ei bine, e-o greşeală, chiar şi aşa, îşi spuse Brian. Nici măcar nu şi-a adus marfa. Cel care a pus anunțul DESCHIS pe uşă din greşeală a lăsat uşa deschisă tot din greşeală. Politicos ar fi fost în această situație să închidă uşa la loc, să urce pe bicicletă şi să plece acasă.

Totuşi, nu-i venea să plece. El, în definitiv, chiar *vedea* interiorul noului magazin. Când va auzi asta, mama îi va vorbi pentru tot restul după-amiezii. Partea care-l sâcâia era următoarea: nu era sigur ce vedea de fapt. Erau şase

(exponate)

obiecte în cutiile din sticlă, iar spoturile luminoase erau îndreptate asupra lor – un fel de exercițiu de probă, probabil – dar nu putea spune ce erau ele. Putea, totuşi, spune ce *nu* erau: paturi din lemn şi telefoane cu manivelă mucegăite.

— Alo? întrebă el nesigur, încă stând în pragul uşii. E cineva aici?

Era pe cale să apuce clanța şi să închidă uşa, când o voce îi răspunse:

— *Eu* sunt aici.

O siluetă înaltă – ceea ce la prima vederea părea să fie o siluetă imposibil de înaltă – veni prin uşa din spatele unei cutii pentru expunere. Uşa era mascată cu o perdea din catifea neagră. Brian simți pentru o clipă o crampă de frică destul de cruntă. Apoi, lumina aruncată de unul dintre spoturi căzu pe fața bărbatului şi frica lui Brian se domoli. Tipul era destul de bătrân, iar chipul lui era foarte blând. Se uita la Brian cu interes şi plăcere.

— Uşa era deschisă, începu Brian, aşa c-am crezut…

— *Sigur* că-i deschisă, spuse bărbatul cel înalt. M-am hotărât să deschid magazinul pentru scurtă vreme în după-amiaza asta ca un fel de... avanpremieră. Iar tu eşti chiar primul meu client. Intră, prietene. Intră nestingherit şi lasă o parte din bucuria pe care o aduci!

Zâmbi şi întinse mâna. Zâmbetul era contagios. Brian simți pe dată că-l place pe proprietarul Lucrurilor prețioase. Trebui să păşească peste prag înăuntrul magazinului pentru a prinde mâna bărbatului cel înalt şi făcu aceasta fără cea mai mică reținere. Uşa se închise în spatele lui şi se încuie singură. Brian nu observă. Era prea ocupat să observe că ochii bărbatului cel înalt erau de-un albastru-întunecat – exact nuanța ochilor domnişoarei Sally Ratcliffe. Ar fi putut fi tată şi fiică.

Strânsoarea bărbatului cel înalt era puternică şi sigură, dar nu dureroasă. Chiar şi aşa, era ceva neplăcut în privința ei. Ceva... *alunecos.* Prea aspră, cumva.

— Sunt bucuros să vă cunosc, spuse Brian.

Ochii aceia albaştri-închis se fixară pe chipul lui asemenea unor felinare cu streaşină de pe marginea unei căi ferate.

— Sunt la fel de bucuros să facem cunoştință, spuse bărbatul cel înalt şi astfel îl întâlni Brian înaintea tuturor celorlalți din Castle Rock pe proprietarul magazinului Lucruri prețioase.

4

— Numele meu este Leland Gaunt, spuse bărbatul cel înalt, iar tu eşti...?

— Brian. Brian Rusk.

— Foarte bine, domnule Rusk. Iar fiindcă eşti primul meu muşteriu, cred că-ți pot oferi un preț foarte special pentru orice obiect îți reține atenția.

— Păi, mulțumesc, spuse Brian, dar nu prea cred c-aş putea cumpăra ceva dintr-un loc ca ăsta. Nu-mi primesc alocația decât vineri şi... (Se uită iarăşi nesigur la cutiile din

sticlă pentru expunere.) Păi, se pare că nu ați adus încă toată marfa.

Gaunt zâmbi. Dinții lui erau cariați şi păreau destul de galbeni în lumina slabă, dar Brian găsi totuşi zâmbetul în întregime fermecător. Încă o dată se trezi aproape forțat să-i răspundă.

— Nu, spuse Leland Gaunt, nu, n-am adus-o. Mare parte din – marfă, cum spui tu – va sosi mai târziu în seara asta. Însă tot am câteva lucruri interesante. Aruncă o privire în jur, tinere domn Rusk. Dacă altceva nu, mi-ar plăcea să-mi oferi părerea ta… şi-mi închipui că ai o mamă, nu-i aşa? Sigur că da. Un tânăr îngrijit ca tine în mod sigur nu-i orfan. Am dreptate?

Brian aprobă din cap, încă zâmbind.

— Sigur. Mami-i acasă acum. (Îl fulgeră o idee.) Ați vrea s-o aduc aici?

Însă din clipa când propunerea îi ieşi de pe buze, îi păru rău. Nu *voia* s-o aducă pe mama acolo. Mâine, domnul Leland Gaunt va aparține întregului oraş. Mâine, mama lui şi Myra Evans vor începe să-l descoasă, la fel şi toate celelalte doamne din Castle Rock. Brian bănuia că domnul Gaunt va înceta să mai pară atât de ciudat şi de diferit până la sfârşitul lunii, la naiba, poate chiar până la sfârşitul *săptămânii,* însă acum încă *era,* acum el îi aparținea lui Brian Rusk şi numai lui Brian Rusk, iar Brian voia ca lucrurile să rămână aşa.

Aşa că fu mulțumit când domnul Gaunt ridică o mână (degetele erau extrem de înguste şi extrem de lungi, iar Brian observă că primul şi al doilea aveau exact aceeaşi lungime) şi scutură din cap.

— Nici pomeneală, spuse el. Asta-i exact ce *nu* vreau. Cu siguranță că ea va vrea să vină cu o prietenă, nu-i aşa?

— Mda, spuse Brian, gândindu-se la Myra.

— Poate chiar cu *două* prietene sau trei. Nu, aşa-i mai bine, Brian – îți pot spune Brian?

— Sigur, spuse Brian, amuzat.

— Mulțumesc. Iar tu îmi vei spune domnul Gaunt, dat fiind că sunt mai bătrân ca tine, chiar dacă nu neapărat mai bun

ca tine – ne-am înțeles?

— Sigur.

Brian nu era sigur ce voia domnul Gaunt să spună cu cel bătrân şi cel bun, dar *adora* să-l asculte pe tipul ăsta cum vorbeşte. Iar ochii lui erau într-adevăr ceva – Brian de-abia dacă-şi putea lua propriii săi ochi de la ei.

— Da, aşa-i mult mai bine.

Domnul Gaunt îşi frecă mâinile sale lungi împreună şi acestea scoaseră un şuierat. Acesta era un lucru după care Brian nu se prea dădea în vânt. Mâinile domnului Gaunt frecându-se scoteau un sunet asemănător cu al unui şarpe agitat care se gândeşte să muşte.

— Îi vei spune mamei tale, poate îi vei arăta chiar şi ce ai cumpărat, dacă vei cumpăra ceva…

Brian se gândi să-i spună domnului Gaunt că avea fabuloasa sumă de nouăzeci şi unu de cenți în buzunar şi se hotărî să nu-i spună.

— … iar ea le va spune prietenelor *ei,* iar ele le vor spune prietenelor *lor…* Înțelegi, Brian? Vei fi o reclamă mai bună decât s-ar *gândi* vreodată ziarul local să fie! Nu aş avea rezultate mai bune nici dacă te-aş angaja să mergi pe străzile oraşului îmbrăcat în pancarte gen sandviş!

— Păi, dacă spuneți, fu Brian de acord.

Habar nu avea ce sunt pancartele gen sandviş, însă era destul de sigur că nu şi-ar permite niciodată să fie prins purtând aşa ceva.

— *Ar fi* oarecum distractiv să arunc o privire.

La atâta cât am la ce arunca o privire, fu el prea politicos să adauge.

— Atunci începe şi te uită! spuse domnul Gaunt, făcând un gest către cutiile din sticlă.

Brian observă că purta o jachetă lungă din catifea roşie. Îşi spuse că s-ar putea chiar să fie o jachetă de seară, ca şi în poveştile cu Sherlock Holmes pe care le citise. Era super.

— Fii oaspetele meu, Brian!

Brian merse încet spre cutia cea mai apropiată de uşă. Se uită cu coada ochiului peste umăr, convins că domnul Gaunt

va veni coadă în spatele lui, dar domnul Gaunt încă stătea lângă uşă, uitându-se la el cu un amuzament reținut. Era ca şi când i-ar fi citit gândurile lui Brian şi descoperise cât de mult îi displăcea acestuia să-l simtă pe proprietarul magazinului venindu-i pe urme în timp ce se uita la obiectele expuse. Bănuia că majoritatea proprietarilor de magazine se temeau că vei sparge sau că vei şterpeli ceva sau amândouă.

— Nu te grăbi, spuse domnul Gaunt. Cumpărăturile sunt o bucurie atunci când nu te grăbeşti, Brian, şi o durere în părțile de jos atunci când eşti presat de timp.

— Hei, sunteți cumva de peste ocean de undeva? – întrebă Brian.

Felul în care vorbea domnul Gaunt mereu la persoana a doua, dar în general, nu în particular, nu adresându-i-se lui, îl intriga. Îi amintea de bătrânul „cal de cârpe" care găzduia emisiunea *Masterpiece Theatre,* la care se uita câteodată mama lui dacă *Ghidul TV* spunea că e vorba de o poveste de dragoste.

— Eu, spuse Gaunt, sunt din Akron.

— Asta-i în Anglia?

— Asta-i în Ohio, spuse grav Leland Gaunt şi apoi îşi arătă dinții puternici şi asimetrici într-un rânjet solar.

Lui Brian i se păru comic, aşa cum i se păreau comice şi replicile din serialele de televiziune precum *Cheers.* De fapt, toată *tărăşenia* asta îl făcea să se simtă ca şi când ar fi nimerit într-un serial de televiziune, unul care era puțin misterios, dar nu tocmai înfricoşător. Izbucni în râs.

Preț de o clipă îşi făcu griji că domnului Gaunt s-ar putea să i se pară că e nepoliticos (poate fiindcă mama lui îl acuza tot timpul că e nepoliticos şi, ca rezultat, Brian ajunsese să creadă că trăieşte într-o imensă şi aproape invizibilă pânză de păianjen a etichetei sociale), după care bărbatul cel înalt i se alătură. Râseră amândoi împreună şi, una peste alta, Brian nu reuşi să-şi aducă aminte când a mai avut o după-amiază la fel de plăcută cum se dovedea că este aceasta.

— Continuă, uită-te, spuse domnul Gaunt, fluturând din mână. O să schimbăm poveşti personale altă dată, Brian.

Aşa că Brian se uită. Nu erau decât cinci obiecte în cea mai mare dintre cutiile din sticlă, care arăta ca şi când ar mai fi putut cuprinde încă douăzeci sau treizeci. Una era o pipă. O alta era o fotografie cu Elvis Presley purtând eşarfa lui cea roşie şi costumul lui alb de paraşutist cu tigrul imprimat pe spate. Regele (aşa se referea mereu la el mama lui) ținea lângă buzele țuguiate un microfon. Al treilea obiect era un aparat fotografic Polaroid. Al patrulea era o bucată de rocă lustruită, cu un gol plin cu aşchii de cristal în mijloc. Acestea captau şi scăpărau superb lumina trimisă de spotul de deasupra. Al cincilea era o aşchie de lemn la fel de lungă şi de groasă ca unul dintre degetele arătătoare ale lui Brian.

Arătă spre cristal.

— Asta-i o geodă, nu-i aşa?

— Eşti un tânăr bine educat, Brian. Exact asta e. Pentru majoritatea obiectelor am mici ecusoane, dar încă nu sunt despachetate – precum mare parte din marfă. Va trebui să muncesc ca diavolul însuşi dacă vreau să fiu pregătit să deschid mâine.

Însă nu părea deloc îngrijorat şi părea absolut mulțumit să rămână acolo unde se afla.

— Aia ce-i? – Întrebă Brian, arătând cu degetul spre aşchia de lemn.

Îşi spunea că asta era într-adevăr o marfă ciudată pentru un magazin de oraş mic. Îl plăcuse mult imediat şi pe Leland Gaunt, însă dacă şi restul lucrurilor erau ca acestea, Brian nu credea că va face afaceri în Castle Rock pentru multă vreme. Dacă voiai să vinzi chestii precum pipe şi fotografii cu Regele şi aşchii de lemn, New York-ul era locul unde trebuia să-ți deschizi magazin… sau în orice caz aşa ajunsese să creadă după filmele pe care le văzuse.

— Ah! spuse domnul Gaunt. *Acela* e un obiect interesant! Dă-mi voie să ți-l arăt!

Traversă încăperea, se duse de cealaltă parte a cutiei din sticlă, scoase un inel mare cu chei din buzunar şi alese una aproape fără să se uite. Deschise cutia şi scoase cu grijă bucata de lemn.

— Întinde mâna, Brian.

— Phi, poate-i mai bine să nu, spuse Brian.

Ca fiu al statului, în care turismul reprezintă o industrie de importanță majoră, intrase în destul de multe magazine cu suveniruri la vremea lui şi văzuse multe semne cu acest scurt poem imprimat pe ele: *„E-o minime să-l priveşti/o-ncântare să-l atingi,/îl plăteşti la casă/dacă-l spargi."* Îşi închipuia reacția îngrozită a mamei sale dacă rupea aşchia de lemn – sau ce-o fi fost ea – şi domnul Gaunt, nici pe departe la fel de prietenos, îi spunea că prețul ei este de cinci sute de dolari.

— De ce nu? întrebă domnul Gaunt, ridicând din sprâncene – însă era de fapt doar o singură sprânceană; era stufoasă şi-i creştea peste puntea nasului într-o linie neîntreruptă.

— Păi, sunt cam neîndemânatic.

— Prostii, răspunse domnul Gaunt. Recunosc un băiat neîndemânatic atunci când îl întâlnesc. Tu nu eşti *aşa* ceva.

Lăsă aşchia să cadă în palma lui Brian. Acesta se uită la ea cu o oarecare urmă de surpriză; nici măcar nu fusese conştient că ținea palma deschisă până ce nu văzu aşchia odihnindu-se în ea.

În mod sigur nu o simțeai ca pe o aşchie; o simțeai mai mult ca pe o…

— Parcă e o piatră, spuse el cu îndoială şi-şi ridică ochii pentru a se uita la domnul Gaunt.

— E în acelaşi timp lemn *şi* piatră, spuse domnul Gaunt. E pietrificată.

— Pietrificată, se minună Brian.

Se uită îndeaproape la aşchie, apoi îşi trecu un deget de-a lungul unei laturi a ei. Era netedă şi zgrunțuroasă în acelaşi timp. Cumva, atingerea ei nu-i lăsa un sentiment tocmai plăcut.

— Trebuie să fie veche.

— Veche de peste două mii de ani, se arătă grav de acord domnul Gaunt.

— *Măiculiță!* spuse Brian.

Tresări şi aproape că scăpă aşchia. Strânse palma în jurul ei pentru a o împiedica să cadă pe podea… şi pe dată îl năpădi

un sentiment de bizarerie şi denaturare. Se simți imediat – cum? Ameți? Nu; nu ameți, ci *departe.* Ca şi când o parte din el îi fusese luată din corp şi aruncată în lături.

Îl vedea pe domnul Gaunt cum se uită la el cu interes şi amuzament, iar ochii domnului Gaunt părură pe dată să crească la dimensiunea unor farfurioare din serviciul pentru ceai. Totuşi, sentimentul acesta de dezorientare nu era înfricoşător; era mai degrabă surescitant şi-n mod sigur mult mai plăcut decât senzația alunecoasă pe care i-o lăsase lemnul când îl mângâiase cu degetul.

— Închide ochii! îl invită domnul Gaunt. Închide ochii, Brian. şi spune-mi ce simți!

Brian închise ochii şi rămase nemişcat pentru o clipă, cu brațul drept întins înainte, cu pumnul strâns în jurul aşchiei. Nu văzu buza de sus a domnului Gaunt ridicându-se pentru o clipă, ca la un câine, peste dinții mari şi cariați în ceea ce s-ar putea să fi fost o grimasă de plăcere sau de anticipare, încerca o vagă senzație de mişcare – o mişcare ca de tirbuşon. Un sunet, rapid şi uşor: *bumbum… bumbum… bumbum.* Cunoştea sunetul acela. Era…

— O barcă! strigă el încântat fără să deschidă ochii. Am impresia că sunt pe o barcă!

— Chiar aşa, spuse domnul Gaunt, iar pentru urechile lui Brian el păru imposibil de îndepărtat.

Senzația se intensifică; acum avea impresia că înaintează tresăltat pe nişte valuri prelungi şi lente. Auzea strigătul îndepărtat al unor păsări şi, mai aproape, sunetul produs de mai multe animale – ciori care se lamentau, cocoşi care făceau cucurigu, țipătul grav, mârâit al unei pisici foarte mari – nu sunetul furiei, ci o expresie a plictiselii. În clipa aceea putu simți atingerea lemnului (lemnul din care făcuse parte această aşchie, era sigur de asta) sub picioare şi ştia că picioarele însele nu erau încălțate în tenişi Converse, ci într-un fel de sandale şi…

Apoi se îndepărtă, micşorându-se la dimensiunea unui mic punct luminos, ca şi lumina unui ecran de televizor când se ia

curentul, după care dispăru. Deschise ochii, zguduit şi însufleţit.

Mâna i se strânsese în jurul aşchiei într-un pumn atât de puternic, încât trebui să-şi convingă degetele să se desfacă, iar încheieturile îi scârţâiră ca nişte balamale ruginite.

— Măi, *să fie,* spuse el încet.

— Ca lumea, nu-i aşa? întrebă voios domnul Gaunt şi înşfacă aşchia din palma lui Brian cu îndemânarea absentă a unui doctor care extrage o aşchie din carne. O aşează la locul ei şi reîncuie vitrina cu un gest teatral.

— Ca lumea, fu Brian de acord odată cu o lungă răsuflare năvalnică ce aproape că fu un oftat. Se aplecă să se uite la aşchie. Încă-l mai furnica puţin mâna acolo unde o ţinuse. Sentimentele acelea: înălţarea şi coborârea punţii, bubuitul valurilor izbindu-se de carenă, senzaţia lemnului de sub picioare… toate lucrurile acestea încă le mai simţea, deşi bănuia (cu un sentiment de adevărată durere) că vor trece, aşa cum trec visele.

— Cunoşti povestea lui Noe şi a Arcei? îl chestionă domnul Gaunt.

Brian se încruntă. Era destul de sigur că era vorba de o poveste biblică, însă avea tendinţa să cadă pradă reveriilor în timpul slujbelor de duminica şi a cursurilor biblice din serile de joi.

— A fost un fel de barcă ce-a călătorit în jurul lumii în optzeci de zile? întrebă el.

Domnul Gaunt rânji din nou.

— Aşa ceva, Brian. Ceva foarte asemănător. Ei bine, aşchia aceea se presupune că provine din Arca lui Noe. Desigur, eu nu pot susţine că *este* din Arca lui Noe, fiindcă oamenii ar crede că sunt cel mai neruşinat dintre şarlatani. Trebuie că sunt la ora asta în lume mii de oameni care încearcă să vândă bucăţi de lemn care ei pretind că provin din Arca lui Noe – şi probabil patru *sute* de mii care încearcă să facă negoţ cu bucăţi din Unica şi Adevărata Cruce dar *pot* spune că-i veche de peste două mii de ani, fiindcă a fost datată folosind metoda

carbonului, şi *pot* spune că provine din Ţara Sfântă, deşi a fost descoperită nu pe muntele Ararat, ci pe muntele Boram.

Mare parte din aceste lucruri îi intrară pe o ureche şi-i ieşiră pe alta lui Brian, însă nu şi cel mai remarcabil fapt.

— Două mii de ani, exală el. Oau! Sunteţi sigur?

— Sunt într-adevăr, spuse domnul Gaunt. Şi am un certificat de la M.I.T., unde a fost supusă testului cu carbon, iar acesta îl primeşti odată cu articolul achiziţionat, desigur. Dar, ştii ce, chiar cred că e *posibil* să provină din Arcă.

Se uită speculativ la aşchie preţ de un moment, după care îşi ridică sclipitorii ochi albaştri spre ochii căprui ai lui Brian. Brian fu iarăşi încremenit de această privire.

— În definitiv, muntele Boram se află la mai puţin de treizeci de kilometri, pe direcţia pe care zboară corbul, de muntele Ararat şi s-au făcut greşeli mult mai mari în multele istorii ale lumii decât ultimul loc de popas al unei ambarcaţiuni, chiar şi a uneia mari, mai ales când poveştile sunt transmise generaţii întregi pe cale orală înainte să fie în cele din urmă încredinţate hârtiei. Am dreptate?

— Mda, spuse Brian. Sună logic.

— Şi, pe lângă asta – produce o senzaţie ciudată când o ţii în mână. Nu eşti de acord?

— Aşa *cred!*

Domnul Gaunt zâmbi şi ciufuli părul băiatului, spulberând vraja.

— Îmi placi, Brian. Mi-aş dori ca toţi clienţii mei să poată fi la fel de plini de mirare ca şi tine. Viaţa ar fi mult mai uşoară pentru un umil neguţător ca mine dacă aşa ar sta lucrurile în lume.

— Cât… cât cereţi pentru aşa ceva? întrebă Brian.

Arătă către aşchie cu un deget care nu era tocmai ferm. Doar acum începea să-şi dea seama cât de profund îl afectase experienţa trăită. Fusese ca atunci când ţii la ureche o cochilie şi auzi sunetul oceanului… doar că în 3-D şi Sensurround. Îşi dorea cu ardoare ca domnul Gaunt să-l lase s-o mai ţină o dată, poate chiar un pic mai mult timp, dar nu ştia cum să ceară, iar domnul Gaunt nu se oferi singur.

— Oh, să vedem, spuse domnul Gaunt, ducându-şi degetele sub bărbie şi uitându-se ştrengăresc la Brian. Când e vorba de un astfel de obiect – şi de majoritatea lucrurilor *bune* pe care le vând, lucrurile cu adevărat *interesante* – asta depinde de cumpărător. Cât ar fi *cumpărătorul* dispus să plătească. Cât ai fi *tu* dispus să plăteşti, Brian?

— Nu ştiu, spuse Brian, gândindu-se la cei nouăzeci şi unu de cenți din buzunar, după care înghiți în sec: O *grămadă!*

Domnul Gaunt îşi aruncă pe spate capul şi râse din toată inima. Brian observă când făcu asta că greşise portretul omului acestuia într-o privință. Când intrase în magazin, crezuse că părul domului Gaunt era cărunt. Acum observă că nu era argintiu decât la tâmple. Trebuie să fi stat în bătaia unuia dintre sporturile de lumină, îşi spuse Brian.

— Ei bine, aceasta a fost o experiență teribil de interesantă, Brian, dar chiar *am* foarte multă treabă de făcut înainte de ora zece a dimineții de mâine, aşa că…

— Sigur, spuse Brian, aducându-şi pe dată aminte de bunele maniere. Şi eu trebuie să plec. Îmi cer scuze că v-am reținut atât de mult…

— Nu, nu, nu! M-ai înțeles greşit!

Domnul Gaunt aşează una din mâinile sale lungi pe brațul lui Brian. Brian îşi trase brațul. Speră ca gestul să nu pară nepoliticos, dar chiar dacă aşa păruse nu se putuse abține. Mâna domnului Gaunt era dură şi uscată şi cumva neplăcută. Nu părea foarte diferită, de fapt, de bucata aceea de lemn pietrificat care se bănuia că provine din Arca lui Noe sau ce-o fi fost ea. Dar domnul Gaunt era mult prea preocupat ca să observe instinctiva eschivare a lui Brian. Se comporta ca şi când el, nu Brian, comisese o încălcare a etichetei.

— M-am gândit doar că ar trebui să trecem la afaceri. Nu are sens, sincer, să te uiți la puținele lucruri pe care am reuşit să le despachetez; nu sunt foarte multe şi l-ai văzut pe cel mai interesant dintre cele care *sunt* expuse. Totuşi, îmi cunosc destul de bine marfa chiar şi fără o foaie de inventar în mână şi s-ar putea să am ceva ce să-ți placă, Brian. *Ce* ți-ar plăcea?

— Măiculiță, spuse Brian.

Erau o *mie* de lucruri care i-ar fi plăcut şi asta era o parte a problemei – când întrebarea era formulată atât de direct ca acum, nu putea spune exact care dintre cele o mie de lucruri i-ar plăcea cel mai mult.

— E mai bine să nu te gândeşti prea mult la astfel de lucruri, spuse domnul Gaunt.

Vorbi plat, însă nu era nimic plat în ochii săi, care studiau îndeaproape chipul lui Brian.

— Când spun: „Brian Rusk, ce-ți dorești mai mult ca orice altceva în lume în clipa de față?" care e răspunsul tău? Repede!

— Sandy Koufax, răspunse prompt Brian.

Nu fusese conştient că ținea palma deschisă pentru a primi aşchia provenită din Arca lui Noe până ce nu o văzuse odihnindu-se acolo şi nu fusese conştient de ce avea să spună ca răspuns la întrebarea domnului Gaunt până ce nu auzi cuvintele rostogolindu-i-se de pe buze. Dar în clipa când le auzi, ştiu că erau întru totul corecte.

5

— Sandy Koufax, spuse gânditor domnul Gaunt. Ce interesant!

— Păi, nu pe Sandy Koufax în *carne şi oase,* spuse Brian, ci cartonaşul cu el.

— Topps sau Fleers? întrebă domnul Gaunt.

Brian nu crezuse că după-amiaza aceea putea deveni mai bună, dar, brusc, tocmai asta se întâmpla. Domnul Gaunt ştia cum stau lucrurile cu cartonaşele cu jucători de base-ball la fel de bine cum ştia cum stau lucrurile cu aşchiile şi geodele. Era uimitor, cu adevărat uimitor.

— Topps.

— Bănuiesc că te interesează cartonaşul din perioada lui de început, spuse cu respect domnul Gaunt. Nu cred că te pot ajuta cu asta, dar…

— Nu, spuse Brian. Nu 1954. '56. Pe ăsta mi-ar plăcea să-l am. Am o colecție de cartonaşe cu jucători de base-ball din

anul 1956. Tata mi-a stârnit pasiunea asta. E distractiv şi nu-s decât foarte puține cu adevărat scumpe – Al Kaline, Mei Parnell, Roy Campanella, tipi de felul lor. Am deja peste cincizeci. Inclusiv pe Al Kaline. El a fost treizeci şi opt de parai. Am tuns o grămadă de peluze ca să-l cumpăr pe Al.

— Sunt sigur de asta, spuse domnul Gaunt cu un zâmbet.

— Păi, cum vă zic, majoritatea cartonaşelor din ’56 nu sunt cu adevărat scumpe – costă cinci dolari, şapte dolari, uneori zece. Dar un Sandy Koufax în condiții bune costă nouăzeci sau chiar o sută de parai. N-a fost o stea mare în anul *ăla,* dar sigur că a ajuns să fie mare, iar asta s-a întâmplat când Dodgers încă mai erau în Brooklyn. Toată lumea le spunea Da Bumi pe atunci. Aşa zice tata, cel puțin.

— Tatăl tău are dreptate două sute la sută, spuse domnul Gaunt. Cred că am ceva ce te va face foarte fericit, Brian. Aşteaptă chiar aici.

Trecu iarăşi dincolo de uşa ascunsă după draperie şi-l lăsă pe Brian să stea lângă cutia cu aşchia şi cu aparatul Polaroid şi cu fotografia în care apărea Regele. Brian aproape că dansa de pe un picior pe celălalt datorită speranței şi anticipării, îşi spuse să-nceteze să mai fie atât de credul; chiar dacă domnul Gaunt *avea* un cartonaş cu Sandy Koufax, chiar dacă *era* unul din seria Topps din anii cincizeci, probabil că se va dovedi a fi un ’55 sau un ’57. Şi să presupunem că era într-adevăr un ’56? La ce-i folosea lui asta, el care avea mai puțin de un dolar în buzunar?

Păi, mă pot uita la el, nu-i aşa? îşi spuse Brian. Nu constă nimic să te *uiți,* nu? Şi aceasta era una dintre vorbele preferate ale mamei sale.

Din camera din spatele perdelei se auzi sunetul unor cutii fiind manevrate şi bufnete uşoare când fură aşezate pe jos.

— Numai o clipă, Brian, strigă domnul Gaunt. Păru cu răsuflarea puțin tăiată. – Sunt sigur că e pe-aici pe undeva o cutie pentru pantofi…

— Nu vă deranjați din cauza mea, domnule Gaunt! strigă Brian înapoi, sperând ca un nebun că domnul Gaunt se va deranja atât de mult cât era nevoie.

— Poate că acea cutie e într-unui dintre transporturile care încă se află pe drum, spuse nesigur domnul Gaunt.

Inima lui Brian stătu în loc.

Apoi:

— Dar sunt sigur… aşteaptă! Aici e! Chiar aici!

Inima lui Brian o luă din loc – făcu mai mult decât s-o ia din loc. Sări în sus şi făcu un salt peste cap.

Domnul Gaunt veni înapoi prin perdea. Părul lui era puțin deranjat şi avea o pată de praf pe un rever al jachetei de seară. În mâini ținea o cutie care conținuse cândva o pereche de pantofi sport Air Jordan. O aşează pe tejghea şi-i luă capacul. Brian rămase la stânga lui şi se uită înăuntru. Cutia era plină de cartonaşe cu jucători de base-ball, fiecare introdus în propriul lui plic din plastic, exact ca şi cele pe care le cumpăra Brian câteodată de la Magazinul Cartonaşelor cu Jucători de base-ball din North Conway, New Hampshire.

— Am crezut că va fi o listă de inventar aici înăuntru, dar n-am noroc, spuse domnul Gaunt. Totuşi, am o idee destul de bună cu privire la ce țin în stoc, după cum ți-am spus – asta-i cheia pentru o afacere în care vinzi câte un pic din fiecare – şi sunt destul de sigur că am văzut…

Lăsă vorba neterminată şi începu să frunzărească repede printre cartonaşe.

Brian le urmări cum îi trec prin fața ochilor, mut de uimire. Tipul care ținea Magazinul Cartonaşelor cu Jucători de Base-ball avea ceea ce tatăl lui numea o selecție „destul de bunicică!” de cartonaşe vechi, însă întreg conținutul magazinului lui n-ar fi rezistat în fața comorilor îndesate în cutia aceasta pentru pantofi sport. Erau cartonaşe emise de firme care comercializau tabac de mestecat şi pe care apăreau Ty Cobb şi Pie Traynor. Erau cartonaşe emise de firme producătoare de țigarete şi pe care apăreau Babe Ruth şi Dom DiMaggio şi Big George Keller şi chiar Hiram Dissen, aruncătorul cu un singur braț care jucase pentru White Sox în anii patruzeci. LUCKY STRIKE VERDE A PLECAT LA RĂZBOI! proclamau multe dintre cartonaşele firmelor de țigarete. Iar

apoi, de-abia văzu cu colțul ochiului, un chip lat, solemn, deasupra unei cămăşi de uniformă a echipei din Pittsburgh…

— Dumnezeule, ăla n-a fost Honus Wagner? bolborosi Brian. Îşi simțea inima ca pe o pasăre foarte mică ce i se înțepenise în gât şi acum, prinsă în capcană, zbătea acolo din aripi. – Ăla-i cel mai rar cartonaş de base-ball din *univers!*

— Da, da, spuse absent domnul Gaunt.

Degetele lui lungi treceau repede peste cartonaşe, chipuri dintr-o altă eră întemnițate sub suprafețe protectoare din plastic transparent, oameni care „zvântaseră pilula" şi „stropşiseră mărul" şi „azvârliseră ancorele", eroi ai unei epoci de aur mărețe şi apuse, o epocă pentru care băiatul acesta încă mai întreținea vise pline de bucurie şi viață.

— Câte puțin din fiecare, la asta se reduce o afacere de succes, Brian. Diversitate, plăcere, uimire, împlinire… la asta se reduce o *viață* de succes, dacă tot veni vorba… eu nu dau sfaturi, dar dacă aş da, ai face bine să nu uiți asta… acum haide să vedem… undeva… undeva… *ah!*

Scoase un cartonaş din mijlocul cutiei ca un magician care face un truc şi îl aşează triumfător în mâna lui Brian.

Era Sandy Koufax.

Era un cartonaş din seria Topps '56.

Şi era *autografiat.*

— Bunului meu prieten Brian, cu cele mai bune urări, Sandy Koufax, citi Brian într-o şoaptă răguşită.

Şi apoi descoperi că nu mai poate spune altceva.

6

Cu gura continuând să se mişte în gol, Brian ridică ochii spre domnul Gaunt. Acesta zâmbi.

— N-am plănuit asta, Brian. Nu-i decât o coincidență… dar o coincidență *plăcută,* nu crezi?

Brian tot nu putea vorbi, aşa că se mulțumi să aprobe cu o aplecare a capului. Plicul din plastic cu prețiosul lui conținut părea ciudat de greu în mâna sa.

— Scoate-l, îl invită domnul Gaunt.

Când vocea îi ieşi în cele din urmă lui Brian din gură, fu croncănitul unui invalid foarte bătrân.

— Nu îndrăznesc.

— Ei bine, *eu* da, spuse domnul Gaunt.

Luă plicul de la Brian, vârî înăuntru unghia atent manichiurată a unui deget şi scoase cartonaşul afară. Îl aşează în palma lui Brian.

El reuşi să vadă adânciturile minuscule de pe suprafaţa lui ~ fuseseră făcute de vârful pixului pe care-l folosise Sandy Koufax să-şi semneze numele… numele *lor.* Semnătura lui Koufax era aproape identică celei tipărite, doar că semnătura tipărită spunea Sanford Koufax şi autograful spunea *Sandy* Koufax. De asemenea, era de o mie de ori mai bun fiindcă era *real.* Sandy Koufax ţinuse cartonaşul acesta în mână şi-şi lăsase urma asupra lui, urma mâinii sale vii şi a numelui său magic.

Însă era *încă* un nume pe ea – tocmai numele lui Brian. Un băiat care purtase numele lui stătuse lângă zona de încălzire a Stadionului Ebbets înaintea meciului şi Sandy Koufax, *adevăratul Sandy Koufax,* tânăr şi puternic, anii de glorie aşteptându-l înainte, luase cartonaşul întins, mirosind probabil încă a gumă de mestecat roz şi dulce, şi-şi lăsase urma asupra lui… *şi a mea,* îşi spuse Brian.

Dintr-odată, veni iarăşi, veni sentimentul acela care-l năpădise când ţinuse aşchia de lemn pietrificat. Doar că de data aceasta era mult, mult mai puternic.

Miros de iarbă, dulce şi proaspăt tăiată.

Iz greu de cenuşă pe piele de cal.

Ţipete şi râsete din cuşca celui care loveşte.

— Vă salut, domnule Koufax, puteţi să vă semnaţi pe cartonaşul ăsta cu dumneavoastră?

Un chip mic. Ochii cafenii. Păr negricios. Îşi dă jos şapca pentru scurtă vreme, se scarpină în cap chiar deasupra liniei de unde creşte părul, apoi îşi aşază şapca la loc.

— Sigur, puştiu'.

Ia cartonaşul.

— Cum te cheamă?

— Brian. domnule – Brian Seguin.

Scârț, scârț, scârț pe cartonaş. Magia: focul gravat.

— Vrei să fii jucător de base-ball când o să creşti mare, Brian?

Întrebarea pare învățată pe de rost şi recitată şi vorbeşte fără să-şi ridice ochii de la cartonaşul pe care îl ține în mâna sa dreaptă, o mână mare, aşa încât să poată scrie pe el cu încurând-magica sa mână stângă.

— Da, domnule.

— Repetă elementele de bază.

Şi-i dă cartonaşul înapoi.

— Da, domnule!

Dar el deja se îndepărtează, apoi începe să alerge leneş pe iarba proaspăt tunsă îndreptându-se către zona de încălzire cu umbra alergându-i alături…

— Brian? *Brian?*

Sub nas îi pocneau nişte degete lungi – degetele domnului Gaunt. Brian ieşi din reveria sa şi-l văzu pe domnul Gaunt uitându-se amuzat la el.

— Eşti acasă, Brian?

— Scuze, spuse Brian şi roşi.

Ştia că ar trebui să dea cartonaşul înapoi, să-l dea înapoi şi să plece de acolo, dar se părea că nu-i putea da drumul. Domnul Gaunt se uita fix în ochii lui – direct în *capul* lui, i se părea – iarăşi şi încă o dată găsi că-i este imposibil să-şi ferească privirea.

— Deci, spuse încet domnul Gaunt. Haide să spunem, Brian, că *tu* eşti cumpărătorul. Haide să spunem asta. Cât de mult ai plăti pentru cartonaşul ăsta?

Brian simți disperarea apăsându-i inima ca o avalanşă de stânci.

— Tot ce am este…

Mâna stângă a domnului Gaunt se ridică în aer.

— Şşş! spuse el cu severitate. Muşcă-ți limba! Cumpărătorul nu trebuie să-i spună niciodată vânzătorului câți bani are! La fel de bine ai putea să-ți dai vânzătorului portmoneul şi pe deasupra să-ți mai răstorni pe podea şi ce ai

în buzunare! Dacă nu poți spune o minciună, taci! Aceasta e prima regulă a comerțului liber, Brian băiete.

Ochii lui – atât de mari şi de întunecați. Brian avea impresia că înoată în ei.

— Cartonaşul ăsta are două prețuri, Brian. Jumătate... şi jumătate. Prima jumătate e în bani peşin. Cealaltă e o faptă. Mă înțelegi?

— Da, spuse Brian.

Se simțea iarăşi *departe* – departe de Castle Rock, departe de Lucruri prețioase, departe chiar şi de el însuşi. Singurele lucruri care erau reale în acest loc îndepărtat erau ochii mari şi întunecați ai domnului Gaunt.

— Prețul în bani peşin pentru cartonaşul ăsta din 1956 autografiat de Sandy Koufax este optzeci şi cinci de cenți, spuse domnul Gaunt. Ți se pare cinstit aşa?

— Da, spuse Brian.

Vocea lui era îndepărtată şi slabă. Se simțea cum se micşorează, se tot micşorează... şi se apropie de punctul în care orice amintire limpede va înceta să existe.

— Bun, spuse vocea mângâietoare a domnului Gaunt. Târgul nostru a progresat bine până aici. Cât despre faptă... cunoşti o femeie pe nume Wilma Jerzyck, Brian?

— Wilma, sigur, spuse Brian din întunecimea tot mai densă în care se afla. Locuieşte de cealaltă parte a străzii noastre.

— Da, aşa cred şi eu, fu de acord domnul Gaunt. Ascultă cu atenție, Brian.

Aşa că trebuie să fi continuat să vorbească, dar Brian nu-şi aminti ce spuse.

7

Următorul lucru de care fu conştient fu domnul Gaunt care-l împingea cu blândețe afară în Strada Principală, spunându-i cât de mult îl bucurase că se întâlniseră şi cerându-i să-i spună mamei sale şi tuturor prietenelor ei că a fost tratat bine şi că a încheiat un târg corect.

— Sigur, spuse Brian.

Se simțea zăpăcit… dar se simțea şi foarte bine, de parcă tocmai se trezise dintr-un somn împrospător de după-amiaza devreme.

— Şi mai vino pe aici, spuse domnul Gaunt, chiar înainte să închidă uşa.

Brian se uită la ea. Anunțul care atârna acolo spunea acum

ÎNCHIS

8

Lui Brian i se părea că stătuse ore întregi în Lucruri prețioase, dar ceasul din fața băncii spunea că nu e decât patru şi zece minute. Trecuseră mai puțin de douăzeci de minute. Se pregăti să urce pe bicicletă, apoi îşi sprijini ghidonul de stomac şi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor.

Dintr-unul scoase şase monede lucioase din cupru a câte un peni.

Din celălalt scoase cartonaşul autografiat de Sandy Koufax.

Aparent *chiar* încheiaseră un fel de târg, deşi Brian nu-şi amintea pentru nimic în lume în ce constase acesta – doar că fusese pomenit numele Wilmei Jerzyck.

Bunului meu prieten Brian, cu cele mai bune urări, Sandy Koufax.

Orice târg ar fi încheiat, meritase.

Un cartonaş precum acesta merita aproape orice.

Brian îl aşează cu grijă în ghiozdan aşa încât să nu se îndoaie, se urcă pe bicicletă şi începu să pedaleze cu viteză spre casă. Rânji fericit tot drumul.

CAPITOLUL DOI

1

Când se deschide un nou magazin într-un orăşel din Noua Anglie, rezidenții – oricât de provinciali ar fi ei în multe alte privințe – afişează o atitudine cosmopolită pe care verii lor din

marile oraşe cu greu o pot egala. În New York sau Los Angeles, o nouă galerie se poate să atragă un mănunchi mic de posibili clienți şi simpli privitori înainte ca uşile să se deschidă pentru prima dată; un nou club poate chiar să dea naştere la o coadă de oameni, iar poliția să țină piept unor paparazzi înarmați cu genți pentru dispozitive şi lentile telefotografice, care stau în aşteptare dincolo de ei. Se aude un murmur surescitat de conversații, ca între spectatorii de teatru pe Broadway înaintea premierei unei piese, care, lovitură de răsunet sau eşec de proporții, este sigur că va provoca discuții.

Când se deschide un nou magazin într-un orăşel din Noua Anglie, rareori vezi o mulțime de oameni în fața uşilor şi niciodată o coadă. Când sunt ridicate draperiile, când sunt descuiate uşile şi când noua antrepriză e declarată deschisă pentru afaceri, clienții vin şi pleacă într-un ritm care fără-ndoială unui străin i s-ar părea apatic... şi poate un semn de rău augur pentru viitorul afacerii proprietarului acelui magazin.

Ceea ce pare lipsă de interes ascunde deseori o putere de anticipație pătrunzătoare şi o chiar mai pătrunzătoare putere de observație (Cora Rusk şi Myra Evans n-au fost singurele femei din Castle Rock care au făcut liniile telefonice să zbârnâie în legătură cu Lucruri prețioase în săptămânile dinaintea deschiderii.) Acest interes şi această anticipație nu schimbă totuşi codul conservator de conduită al cumpărătorului dintr-un oraş mic. Unele lucruri pur şi simplu Nu Se Fac, mai ales în strânsele enclave yankee aflate la nord de Boston. Acestea sunt societăți care există vreme de nouă luni în fiecare an în mare parte suficiente lor însele, iar a le arăta prea mare interes prea curând sau, în orice caz, a manifesta mai mult decât un interes trecător, ca să spunem aşa, e considerat un comportament greşit.

Să cercetezi un nou magazin într-un oraş mic şi să participi la o petrecere cu prestigiu social într-un oraş mare sunt amândouă nişte activități ce provoacă o surescitare destul de mare în rândul celor dornici să participe şi există reguli pentru amândouă – reguli nescrise, imuabile şi ciudat de

asemănătoare. Cea mai importantă dintre acestea este *nu trebuie să ajungi primul.* Desigur, cineva tot trebuie să încalce această regulă cardinală sau nimeni n-ar mai ajunge deloc, însă un nou magazin poate rămâne gol vreme de cel puțin douăzeci de minute după ce anunțul ÎNCHIS din fereastră a fost întors pentru prima dată cu partea unde scrie DESCHIS, iar un observator aflat în cunoştință de cauză s-ar simți sigur să pună pariu că primii sosiți vor veni în grup – o pereche, un trio, dar mai probabil un cvartet de doamne.

A doua regulă este cea care spune că vizitatorii-cumpărători trebuie să afişeze o politețe atât de totală, încât să se afle la granița glacialității. A treia e că nimeni nu trebuie să întrebe (cu ocazia primei vizite, cel puțin) care sunt trecutul şi intențiile proprietarului. A patra e că nimeni nu trebuie să aducă un cadou de bun-venit-în-oraş, mai ales unul atât de comun ca o prăjitură sau plăcintă făcută în casă. Ultima regulă e la fel de imuabilă ca prima: *nu trebuie să pleci ultimul.*

Această gavotă impetuoasă – care s-ar putea numi Dansul Cercetării Feminine – durează pretutindeni de la două săptămâni până la două luni şi nu se aplică atunci când afacerea deschisă aparține unuia din oraş. *Acest* fel de deschidere are toate şansele să fie un soi de cină bisericească din Săptămâna Vechiului Cămin – informală, însuflețită şi destul de mărginită. Însă când noul neguțător este Din Afară (întotdeauna se pronunță aşa, ca să se poată auzi litera majusculă), Dansul Cercetării Feminine este la fel de sigur ca actul morții şi forța gravitațională. După ce s-a încheiat perioada de încercare (nimeni nu dă anunț la ziar ca să anunțe lucrul acesta, dar cumva toată lumea o ştie), se întâmplă unul din două lucruri: fie rata vânzărilor se normalizează şi clienții mulțumiți aduc întârziatele daruri de bun-venit şi invitații de a Veni în Vizită, fie noua afacere eşuează. În oraşele precum Castle Rock, despre afacerile mici se vorbeşte uneori că sunt săptămâni şi chiar luni „frânte" înainte ca neajutorații proprietari să descopere singuri acest lucru.

A fost cel puțin o femeie în Castle Rock care nu a jucat după regulile comun acceptate, indiferent de cât de imuabile ar părea acestea pentru alții. Aceasta a fost Polly Chalmers, care conducea atelierul Coşi Întruna. Un comportament obişnuit nu era aşteptat din partea ei de către cei mai mulți; Polly Chalmers era considerată de doamnele din Castle Rock (şi de mulți dintre domni) o Excentrică.

Polly prezenta tot soiul de probleme pentru auto-intitulații arbitri sociali din Castle Rock. În primul rând, nimeni nu se putea hotărî asupra celui mai elementar lucru dintre toate: era Polly Din Oraş sau Din Afară? Se născuse şi crescuse mare parte din timp în Castle Rock, adevărat, dar plecase cu plodul lui Duke Sheehan în pântece la vârsta de optsprezece ani. Asta se întâmpla în 1970 şi se întorsese o singură dată înainte să se mute definitiv înapoi în 1987.

Acea scurtă revenire a avut loc la sfârşitul lui 1975, când tatăl ei se afla pe moarte din pricina cancerului la intestine. După moartea lui, Lorraine Chalmers a suferit un atac de cord, iar Polly a rămas să aibă grijă de ea. Lorraine a suferit un al doilea atac de cord – acesta fatal – la începutul primăverii lui 1976 şi, după ce a fost înmormântată în cimitirul Homeland, Polly (care dobândise deja un adevărat Aer de Mister, în ceea ce le privea pe doamnele din oraş) a plecat din nou.

A plecat de tot de data asta a fost consensul general, iar când a murit şi ultima Chalmers, bătrâna mătuşă Evvie, în 1981 şi Polly n-a participat la înmormântare, consensul a părut un fapt dovedit. Totuşi, cu patru ani în urmă *chiar* se întorsese şi-şi deschisese propriul ei atelier de croitorie. Deşi nimeni nu ştia sigur, părea posibil să fi folosit banii mătuşii Evvie Chalmers pentru a finanța noua afacere. Cui altcuiva să-i fi lăsat banii hoaşca aia bătrână şi nebună?

Cei mai avizi urmăritori din oraş ai *la comédie humaine* (asta însemna majoritatea locuitorilor) erau convinşi că, dacă Polly avea succes cu mica ei afacere şi rămânea în oraş, cele mai multe dintre lucrurile care le stârneau curiozitatea cu

timpul le vor fi revelate. Dar în cazul lui Polly, multe lucruri au rămas necunoscute. Era de fapt destul de exasperant.

Îşi petrecuse *o parte* din ani în San Francisco, măcar asta se ştia, dar puține altele – Lorraine Chalmers fusese apropiată cam ca diavolul de îndărătnica ei nepoată. Mersese Polly la şcoală acolo sau altundeva? Şi conducea afacerea de parcă ar fi urmat cursuri de management şi, pe deasupra, mai învățase şi destule din ele, dar nimeni nu putea spune sigur asta. Era necăsătorită când se întorsese, dar fusese cândva căsătorită, în San Francisco ori într-unul din locurile unde e posibil (sau nu) să-şi fi petrecut timpul dintre Atunci şi Acum? Nimeni nu ştia nici asta, doar că nu se măritase niciodată cu băiatul familiei Sheehan – el se alăturase Marinei, dăduse pe acolo o vreme din picioare, iar acum intermedia vânzări de locuințe undeva în New Hampshire. Şi de ce se întorsese să locuiască aici după atâția ani?

Mai mult ca orice ei se întrebau ce s-a întâmplat cu copilul. Făcuse frumoasa Polly un avort? Îl dăduse spre adopție? Îl păstrase? Dacă era aşa, murise el? Era el (mereu fără nume) încă viu, mergea la şcoală undeva şi-i scria din când în când mamei acasă? Nimeni nu ştia nici lucrurile acestea şi în multe feluri întrebările fără răspuns referitoare la „el” erau cele care-i rodeau cel mai mult. Fata care plecase cu un autobuz Greyhound cu plodul în pântece era acum o femeie de aproape patruzeci de ani, se întorsese înapoi în oraş, unde acum locuia şi făcea afaceri, de patru ani şi nimeni nu cunoştea sexul copilului care o făcuse să plece.

Nu cu mult timp în urmă, Polly Chalmers oferise oraşului o nouă demonstrație a excentricității ei, dacă era nevoie de aşa ceva: îi ținea companie lui Alan Pangborn, şeriful districtului Castle, iar şeriful Pangborn îşi înmormântase soția şi fiul cel mic cu doar un an şi jumătate în urmă. Acest comportament nu era tocmai un Scandal, însă era în mod cert o Excentricitate, aşa încât nimeni n-a fost cu adevărat surprins să o vadă pe Polly Chalmers mergând în pas alert în josul trotuarului Străzii Principale de la uşa ei spre cea a magazinului Lucruri prețioase la ora zece şi două minute în

dimineața zilei de 9 octombrie. Nu au fost surprinşi nici măcar de ceea ce ținea în mâinile ei înmănuşate: un recipient Tupperware care nu putea conține decât o prăjitură.

Era, au spus localnicii când au discutat mai târziu întâmplarea, exact firea ei.

2

Vitrina magazinului Lucruri prețioase fusese curățată de săpun şi dincolo de ea fuseseră aşezate aproximativ douăsprezece obiecte – ceasuri, un set de tacâmuri din argint, un tablou, un minunat triptic ce aştepta doar ca cineva să-l umple cu mult-iubite fotografii. Polly se uită aprobator la aceste obiecte, apoi merse la uşă. Anunțul care atârna acolo spunea DESCHIS. Când făcu ceea ce spunea anunțul, când deschise uşa adică, un clopoțel scoase un clinchet deasupra capului ei – acesta fusese instalat după vizita în avanpremieră a lui Brian Rusk.

Magazinul mirosea a covoare noi şi a vopsea proaspătă. Era plin de lumină solară şi, când ea păşi înăuntru, uitându-se cu interes în jur, îi veni un gând limpede: *E-un succes. Încă n-a trecut pragul nici un client — doar dacă eu nu-s aşa ceva – şi e deja un succes. Remarcabil.* Astfel de aprecieri pripite nu-i stăteau un fire, aşa cum nu-i stătea nici sentimentul instantaneu de aprobare, însă era de netăgăduit.

Un bărbat înalt stătea aplecat deasupra unei cutii din sticlă pentru expunere. Ridică ochii atunci când clopoțelul glăsui şi-i zâmbi.

— Vă salut, spuse el.

Polly era o femeie practică, o femeie care ştia ce gândeşte şi-n general îi plăcea ce însemna asta, aşa încât momentul de confuzie care o izbi atunci când întâlni prima dată ochii acestui străin fu el însuşi confuz.

Îl cunosc, fu primul gând limpede care răzbătu prin acel neaşteptat nor. *L-am mai întâlnit pe omul acesta. Unde?*

Nu-l întâlnise, însă, iar recunoaşterea acestui lucru – această convingere – a venit o clipă mai târziu. A fost un *dejá-*

vu, senzația aceea de falsă recunoaştere care-i copleşeşte pe toți din când în când, un sentiment dezorientant fiindcă e în acelaşi timp atât de vag, ca un vis, şi atât de prozaic.

Fu lăsată fără gardă preț de o clipă sau două şi nu putu decât să-i zâmbească strâmb. Apoi îşi mişcă mâna stângă pentru a prinde mai bine recipientul pentru prăjitură pe care-l ținea şi prin dosul ei o fulgeră o durere crâncenă care radie în două ace arzătoare până la încheietură. Avea impresia că-n carne i se înfipseseră dinții unei furculițe mari din crom. Artrita era de vină şi o durea ca nimic altceva, dar cel puțin o ajută să-şi concentreze din nou atenția şi vorbi fără vreo întârziere observabilă… doar că-şi spuse că bărbatul era *posibil* să fi observat, chiar şi aşa. Avea nişte ochi căprui scânteietori care păreau că pot observa o mulțime de lucruri.

— Bună, spuse ea. Mă numesc Polly Chalmers. Dețin atelierul acela mic de croitorie de mai jos de aici. M-am gândit că, deoarece suntem vecini, să vin şi să vă urez bun venit în Castle Rock înainte să înceapă nebunia.

El zâmbi şi întregul chip i se lumină. Ea simți un zâmbet de răspuns ridicându-i buzele, chiar dacă mâna stângă încă o mai durea rău. Dacă n-aş fi deja îndrăgostită de Alan, îşi spuse, cred că aş cădea la picioarele bărbatului ăstuia fără nici o reținere. „Arată-mi dormitorul, stăpâne, voi merge în linişte.” Cu un dram de amuzament, ea se întrebă câte dintre doamnele care vor trece pe aici pentru o ocheadă înainte ca ziua să se sfârşească vor pleca acasă înrobite de-o dragoste acaparatoare pentru el. Observă că nu purta verighetă; şi mai mult gaz peste foc.

— Sunt încântat să vă cunosc, domnişoară Chalmers, spuse el, venind către ea. Eu sunt Leland Gaunt.

Apropiindu-se de ea, întinse mâna dreaptă, apoi se încruntă uşor când ea făcu un pas mic în spate.

— Îmi cer scuze, spuse ea, nu dau mâna cu nimeni. Să nu credeți, vă rog, că sunt nepoliticoasă. Am artrită.

Aşează recipientul Tupperware pe cea mai apropiată cutie din sticlă şi ridică mâinile, care erau înfăşurate în mănuşi din

piele de ied. Nu era nimic anormal cu ele, însă aveau în mod limpede o formă ciudată, stânga puțin mai mult ca dreapta.

Erau femei în oraş care credeau că Polly era de fapt mândră de boala ei; de ce se grăbea atunci, gândeau ele, să arate asta tuturor? Adevărul era exact opusul. Deşi nu era o femeie orgolioasă, o preocupa destul felul cum arăta ca urâțenia mâinilor ei s-o stânjenească. Le arăta cât de repede putea şi de fiecare dată îi venea în minte pentru scurtă vreme – atât de scurtă, că aproape nici nu-l băga în seamă – acelaşi gând: *Poftim. Am lămurit asta. Acum putem trece la altceva care să ne intereseze.*

Oamenii încercau de obicei şi ei o urmă de nelinişte sau stânjeneală când le arăta mâinile. Gaunt nu încercă asta. EI îi prinse în schimb partea de sus a brațelor în nişte mâini care păreau extraordinar de puternice şi scutură de *acolo* a salut. Poate că ei ar fi trebuit să i se pară acesta un lucru nepotrivit de intim pentru o primă întâlnire, dar nu i se păru. Gestul fusese prietenesc, scurt, chiar oarecum amuzant. Totuşi, ea se bucură că fusese scurt. Mâinile lui lăsau o impresie neplăcută de uscat, chiar şi prin materialul hainei uşoare de toamnă pe care o purta ea.

— Trebuie să fie dificil să conduci un atelier de croitorie suferind tocmai de această boală, domnişoară Chalmers. Cum de vă puteți descurca?

Aceasta era o întrebare pe care foarte puțini oameni i-o adresau şi, cu excepția lui Alan, nu-şi putu aminti dacă o întrebase cineva într-o manieră atât de directă.

— N-am făcut decât să cos atâta timp cât am putut, spuse ea. Am strâns din dinți şi-am mers mai departe, cred că puteți spune. Acum am şase fete care lucrează pentru mine cu jumătate de normă, iar eu mă limitez în principal la partea de creare. Dar tot mai am unele zile bune.

Aceasta era o minciună, dar credea că nu face rău nimănui, dat fiind că o spusese în principal în propriul ei beneficiu.

— Ei bine, sunt încântat că ați venit. Vă spun adevărul – sufăr cumplit de trac.

— Adevărat? De ce?

Se grăbea chiar mai puțin să judece oamenii decât se grăbea să judece locurile şi întâmplările şi fu uluită – chiar puțin alarmată – de cât de repede şi de natural se simțea confortabil alături de bărbatul acesta pe care-l întâlnise cu mai puțin de un minut în urmă.

— Continuu să mă întreb ce voi face dacă nu va veni nimeni. Absolut nimeni, cât e ziua de lungă.

— Vor veni, spuse ea. Vor vrea să arunce o privire la marfa dumneavoastră – nimeni nu pare să aibă habar ce se vinde într-un magazin numit Lucruri prețioase – dar chiar mai important, vor veni să arunce o privire la dumneavoastră. Totu-i că într-un locşor precum Castle Rock…

— … nimeni nu vrea să pară prea dornic, încheie în locul ei. Ştiu – am mai trecut prin oraşe mici. Partea rațională a minții mă asigură că ceea ce tocmai ați spus este absolut adevărat, dar mai e o voce care spune încontinuu: „N-or să vină, Leland, o, nu, n-or să vină, vor sta deoparte în *cârduri,* aşteaptă şi o să vezi.”

Ea râse, amintindu-şi brusc că şi ea gândise exact acelaşi lucru când deschisese Coşi Întruna.

— Dar ce-i asta? întrebă el, atingând recipientul Tupperware cu o mână. Şi ea observă ceea ce Brian Rusk deja văzuse: primul şi al doilea deget al mâinii aceleia aveau exact aceeaşi lungime.

— E o prăjitură. Iar dacă ştiu oraşul ăsta pe jumătate cât cred că-l ştiu, vă pot asigura că e singura pe care o veți primi astăzi.

El îi zâmbi, în mod vădit încântat.

— Mulțumesc! Mulțumesc foarte mult, domnişoară Chalmers – sunt mişcat.

Iar ea, care nu cerea niciodată nimănui să-i folosească numele mic la prima sau chiar după mai multe întâlniri (şi care era suspicioasă pe oricine – agenți imobiliari, agenți de asigurări, vânzători de maşini – îşi însuşea acest privilegiu fără să ceară voie), fu uimită să se audă spunând:

— Dacă tot vom fi vecini, n-ar fi mai bine să-mi spuneți Polly?

3

Prăjitura era mâncarea diavolului, după cum aprecie Leland Gaunt doar ridicând capacul şi mirosind. Îi ceru să rămână şi să mănânce o felie cu el. Polly se codi. Gaunt insistă.

— Sigur are cine conduce atelierul tău acum, spuse el, iar în al meu nimeni nu va îndrăzni să pună piciorul preț de cel puțin o jumătate de oră – atât ar trebui să ajungă pentru a respecta protocolul. Şi am o mie de întrebări despre oraş.

Aşa că ea fu de acord. El dispăru pe uşa cu perdea din spatele magazinului şi ea îl auzi cum urcă scările – zona de la etaj, bănuia ea, trebuie să fie partea în care locuieşte, chiar dacă numai temporar – să aducă farfurii şi furculițe. Cât îl aşteptă să se întoarcă, Polly se mişcă prin jur, uitându-se la lucrurile expuse.

Un anunț înrămat aflat pe peretele de lângă uşa prin care intrase spunea că magazinul va fi deschis de la zece dimineața până la cinci după-amiaza în zilele de luni, miercuri, vineri şi sâmbătă. Marțea şi joia va fi închis „cu excepția vizitelor stabilite în prealabil" până la sfârşitul primăverii – sau, gândi Polly cu un zâmbet mental, până ce soseau din nou turiştii aceia zvăpăiați şi descreierați şi vilegiaturiştii, fluturând pumni întregi de dolari.

Lucruri prețioase, se hotărî ea, era un magazin de curiozități. Un magazin de curiozități scumpe, ar fi spus după o singură privire, însă o examinare mai îndeaproape a obiectelor scoase la vânzare sugera că nu era chiar atât de uşor de catalogat.

Obiectele care fuseseră expuse când trecuse Brian pe acolo cu o după-amiază în urmă – geoda, aparatul foto Polaroid, fotografia cu Elvis Presley, celelalte câteva – mai erau încă, însă fuseseră adăugate poate încă patru duzini. Un covoraş valorând poate o mică avere atârna pe unul dintre pereții alburii – era turcesc şi era vechi. Într-una dintre cutiile din sticlă se afla o colecție de soldăței din plumb, probabil antici,

însă Polly ştia că toți soldățeii din plumb, chiar şi cei turnați în Hong Kong în urmă cu o săptămână de lunea trecută, aveau un aspect antic.

Bunurile erau foarte variate. Între fotografia cu Elvis, care ei i se părea genul de lucru scos la vânzare la orice carnaval din America la prețul de 4,99 de dolari, şi un absolut neinteresant vultur american pentru indicarea direcției vântului, se alia un abajur pestriț din sticlă care în mod sigur valora opt sute de dolari, dar care putea foarte bine să valoreze şi cinci mii. Un ceainic cu tabla îndoită şi fără nici o sclipire stătea flancat de două minunate *poupée,* iar ea nu se putu convinge nici să estimeze cât ar valora acele frumoase păpuşele franțuzeşti cu obraji roşii şi picioruşe cu jartiere.

Era o selecție de cartonaşe cu jucători de base-ball şi mărci producătoare de tabac, un evantai de reviste populare din anii treizeci *(Weird Tales, Astounding Tales, Thrilling Wonder Stories),* un radio masiv din anii cincizeci care avea nuanța aceea dezgustătoare de roz-pal pe care oamenii de atunci păreau că o preferă când era vorba dacă nu de politică, atunci de aparate de uz casnic.

Majoritatea obiectelor – deşi nu toate – aveau în față mici plăcuțe de identificare: GEODĂ TRICRISTAL, ARIZONA, spunea una. SET DE CHEI TUBULARE AJUSTABILE, spunea alta. Cea din fața aşchiei care-l uluise atât de tare pe Brian anunța că este LEMN PIETRIFICAT DIN ȚARA SFÂNTĂ. Plăcuțele din fața cartonaşelor de schimb şi a revistelor populare spuneau: LA CERERE OFERIM ŞI ALTELE.

Toate obiectele, fie ele de nimic sau de milioane, aveau un lucru în comun, observă ea: nici unul nu avea etichetă de preț.

4

Gaunt se întoarse cu două farfurii mici – nişte farfurii Corning Ware simple, nimic spectaculos un cuțit pentru prăjitură şi două furculițe.

— Totul e talmeş-balmeş acolo sus, se destăinui el, luând capacul recipientului şi aşezându-l deoparte (îl întoarse cu

partea de sus în jos ca să nu lase un cerc de glazură pe suprafața bufetului de pe care servea.) O să caut o casă de locuit imediat ce pun lucrurile în ordine aici, dar pentru moment am să locuiesc deasupra magazinului. Toate lucrurile sunt în cutii de carton. Dumnezeule, urăsc cutiile de carton. Cine ai spune că…

— Nu *aşa* mare, protestă Polly. Dumnezeule!

— Bine, spuse Gaunt voios, aşezând felia groasă de prăjitură cu ciocolată pe una dintre farfurii. Asta o să fie a mea. Mănâncă, Rowf, mănâncă, îți zic! Asta e bună pentru tine?

— Mai subțire.

— Mai subțire de atât nu pot s-o tai, spuse el şi decupă o felie îngustă de tort. Miroase dumnezeieşte. Mulțumesc încă o dată, Polly.

— Cu cea mai mare plăcere.

Chiar mirosea bine şi ea nu ținea dietă, însă refuzul de la început era mai mult decât din politețea primei întâlniri. Ultimele trei săptămâni fuseseră o perioadă de vară indiană superbă în Castle Rock, dar luni vremea se răcise, iar mâinile ei reacționaseră urât la această schimbare. Durerea probabil că va scădea odată ce încheieturile ei se vor obişnui cu temperatura mai joasă (sau aşa se ruga şi aşa se întâmplase întotdeauna, însă natura progresivă a bolii nu-i era străină), dar fusese foarte mare în acea dimineață. Când era aşa, niciodată nu era sigură ce va putea face sau nu cu mâinile acelea trădătoare, iar refuzul de la început se născuse din îngrijorare şi dintr-o posibilă stânjeneală.

Acum îşi dădu jos mănuşile, îşi mişcă de probă degetele de la mâna dreaptă. O suliță de durere înfometată o fulgeră de la antebraț către cot. Mişcă iarăşi degetele, cu buzele râse în aşteptare. Durerea veni, dar acum nu fu la fel de intensă. Se relaxă puțin. Avea să fie totul bine. Nu minunat, nu aşa cum ar trebui să fie mâncatul unei prăjituri, dar bine. Ridică furculița cu grijă, îndoindu-şi degetele cât mai puțin posibil când o apucă. Ducând prima muşcătură la gură, îl văzu pe Gaunt cum se uită la ea compătimitor. *Acum o să mă ia cu*

vorbe de blândețe, își spuse cu tristețe, *și o să-mi spună cât de rea a fost artrita bunicului lui. Sau a fostei lui soții. Sau a cuiva.*

Dar Gaunt nu o luă cu vorbe blânde. Luă o muşcătură de tort şi-şi roti comic ochii.

— Ce croit şi făcut modele de rochii, spuse el, ar fi trebuit să deschizi un restaurant!

— O, nu eu l-am făcut, spuse ea, dar o să-i transmit complimentele lui Nettie Cobb. Ea e menajera mea.

— Nettie Cobb, spuse el gânditor, tăind încă o îmbucătură din felia de tort.

— O… o ştii?

— O, mă-ndoiesc.

Vorbi cu aerul unui om care e brusc adus înapoi la realitate.

— Nu cunosc pe *nimeni* din Castle Rock.

Se uită viclean la ea cu colțul ochiului.

— Sunt şanse s-o pot angaja oricum?

— Nici una, spuse Polly şi râse.

— Voiam să te întreb de nişte agenți de intermedieri imobiliare, spuse el. Cine ai spune că e cel mai de încredere pe aici?

— O, toți sunt nişte hoți, dar probabil că Mark Hapewell e cel mai mic dintre ei.

El îşi înecă râsul şi duse o mână la gură să oprească o ploaie de firimituri. Apoi începu să tuşească şi dacă pe ea n-ar fi durut-o atât de tare mâinile, l-ar fi lovit tovărăşeşte peste spate de câteva ori. Prima întâlnire sau nu, *chiar* îl plăcea.

— Scuze, spuse el, încă chicotind puțin. Toți *sunt* însă hoți, nu-i aşa?

— O, categoric.

Dacă ar fi fost alt gen de femeie – una care să-şi păstreze faptele din trecut cu mai puțină zgârcenie doar pentru ea – Polly ar fi început atunci să-i pună lui Leland Gaunt întrebări cu țintă precisă? De ce a venit în Castle Rock? Unde a fost înainte să vină aici? Va rămâne mult timp? Are o familie? Dar nu era genul acesta de femeie, aşa încât se mulțumi să

răspundă la întrebările lui... era încântată de fapt de acest lucru, dat fiind că nici una dintre ele nu se referea la ea. El voia să ştie lucruri despre oraş şi cum era traficul pe Strada Principală în timpul iernii şi dacă exista vreun loc prin apropiere de unde să poată cumpăra o sobiță Jotul şi care erau ratele la asigurări şi o sută de alte lucruri. Scoase din buzunarul blazerului albastru pe care-l purta un carnețel îngust cu coperte din piele neagră şi notă cu seriozitate fiecare nume pe care-l rostea ea.

Polly se uită la farfuria ei şi văzu că terminase toată prăjitura. Încă o mai dureau mâinile, dar erau mai bine decât atunci când venise. Îşi aminti că aproape se hotărâse să nu vină, fiindcă o chinuiau atât de tare. Acum era oricum bucuroasă că venise.

— Trebuie să plec, spuse ea, uitându-se la ceasul de la încheietura mâinii. Rosalie o să creadă că am murit.

Mâncaseră în picioare. Acum, Gaunt aşează frumos farfuriile una peste cealaltă, puse furculițele deasupra şi aşează capacul la loc pe recipientul pentru prăjitură.

— O să-ți dau înapoi asta imediat ce-a dispărut prăjitura, spuse el. E bine aşa?

— Perfect.

— Probabil c-o să-l ai atunci până la mijlocul după-amiezii, spuse el serios.

— Nu trebuie să fii *atât* de prompt, spuse ea în timp ce Gaunt o conduse ia uşă. Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc.

— Mulțumesc că ai venit, spuse el.

Pentru o clipă, ea crezu că vrea să o prindă de braț şi o încercă un fel de spaimă la gândul atingerii lui – o prostie, desigur dar nu o atinse.

— Ai făcut din ceea ce mă aşteptam să fie o zi înfiorătoare una de toată plăcerea.

— O să te descurci.

Polly deschise uşa, apoi se opri. Nu-l întrebase nimic despre el, dar *era* curioasă de un singur lucru, prea curioasă încât să plece fără să întrebe.

— Ai tot felul de lucruri interesante...

— Mulțumesc.

— … dar nimic nu are etichetă de preț. De ce?

El zâmbi.

— Asta-i o mică excentricitate de-a mea, Polly. Am crezut întotdeauna că pentru un obiect pe care vrei să-l cumperi merită să te tocmeşti puțin. Cred că am fost un neguțător de covoare din Orientul Mijlociu într-o viață anterioară. Probabil din Irak, deşi poate că n-ar trebui să spun asta în zilele de acum.

— Aşa că ceri atâta cât poate oferi piața? întrebă ea, întinzând puțin coarda.

— Poți spune şi aşa, se arătă el de acord cu seriozitate şi din nou pe ea o frapă cât de profunzi erau ochii lui căprui – cât de ciudat de frumoşi. Îmi place să mă gândesc că nevoia determină prețul.

— Înțeleg.

— Chiar aşa?

— Păi… aşa *cred*. Asta explică numele magazinului[6].

El zâmbi.

— S-ar putea, spuse. Cred că s-ar putea, da.

— Ei bine, îți doresc o zi foarte bună, domnule Gaunt…

— Leland, te rog. Sau doar Lee.

— Leland, atunci. Şi să nu-ți faci griji de clienți. Cred că până vineri va trebui să-ți angajezi un agent de pază care să-i alunge de aici la capătul zilei.

— Crezi? Asta ar fi minunat.

— La revedere.

— *Ciao,* spuse el şi închise uşa în urma ei.

Rămase acolo o clipă, uitându-se cum Polly Chalmers mergea în josul străzii, îndreptându-şi mănuşile pe degetele atât de deformate şi într-un atât de mare contrast cu restul corpului ei, care era cochet şi frumos, dacă nu de-a dreptul remarcabil. Zâmbetul lui Gaunt crescu. Când i se lățiră buzele, scoțându-i la iveală dinții inegali, deveni un zâmbet neplăcut de prădător.

— O să te descurci, spuse el încet în magazinul gol. O să te descurci de minune.

5

Prezicerea lui Polly se dovedi cât se poate de corectă. Până la ora închiderii în acea zi, aproape toate femeile din Castle Rock – cele care contau, în orice caz – şi mai mulți bărbați trecuseră pe la Lucruri prețioase să arunce o privire furtivă. Aproape toți se grăbiră să-l anunțe pe Gaunt că nu aveau decât o clipă la dispoziție, fiindcă se aflau în drum spre alt loc.

Stephanie Bonsaint, Cynthia Rose Martin, Barbara Miller şi Francine Pelletier au fost primele; Steffie, Cyndi, Rose, Babs şi Francie au sosit într-un grup protectiv la nici zece minute după ce Polly a fost văzută plecând din noul magazin (vestea plecării ei se răspândise repede şi temeinic prin telefon şi prin eficientul telegraf de tufiş care străbate grădinile din spatele caselor din Noua Anglie.)

Steffie şi prietenele ei s-au uitat. Au făcut uhh şi ahh. L-au anunțat pe Gaunt că nu pot sta mult fiindcă aceasta este ziua lor de bridge (neglijând să-i spună că partida săptămânală nu începea de obicei mai devreme de aproximativ două după-amiaza.) Francie l-a întrebat de unde este. Gaunt i-a spus că din Akron, Ohio. Steffie l-a întrebat dacă e de multă vreme în afacerea cu antichități. Gaunt i-a spus că el nu consideră că este vorba… tocmai de o afacere cu antichități. Cyndi a vrut să ştie dacă domnul Gaunt era de multă vreme în Noua Anglie. De puțin timp, a răspuns Gaunt; de puțin timp.

Toate trei au fost de acord că magazinul este interesant – atâtea lucruri bizare! – dar că a fost un interviu foarte neizbutit. Bărbatul era la fel de necomunicativ ca Polly Chalmers, poate chiar mai mult. Babs a subliniat apoi ceea ce ştiau toate (sau credeau că ştiu): că Polly a fost prima persoană din oraş care a intrat de fapt în noul magazin şi că *adusese cu ea o prăjitura.* Poate, a speculat Babs, că-l ştia pe domnul Gaunt… de Atunci Dinainte, din vremea pe care o petrecuse Departe.

Cyndi Rose şi-a exprimat interesul pentru o vază Lalique şi l-a întrebat pe domnul Gaunt (care era prin apropiere, dar nu

se ținea după ele, au observat toate cu bucurie) cât costă.

— Cât credeți? a întrebat el, zâmbind.

Ea i-a zâmbit înapoi, oarecum cochet.

— *Oh,* a spus ea. *Aşa* faceți dumneavoastră afaceri, domnule Gaunt?

— Aşa fac afaceri, a fost el de acord.

— Păi, o să pierdeți mai mult decât o să câştigați dacă vă târguiți cu yankeii, a spus Cyndi Rose în vreme ce prietenele ei asistau cu interesul vădit al unor spectatori la un meci de tenis din cadrul Campionatului de la Wimbledon.

— Asta, a spus el, rămâne de văzut.

Vocea lui era încă prietenoasă, dar acum era şi uşor provocatoare.

Cyndi Rose s-a uitat de data aceasta mai atentă la vază. Steffie Bonsaint i-a şoptit ceva în ureche. Cyndi Rose a aplecat din cap.

— Şaptesprezece dolari, a spus ea.

Vaza arăta de fapt ca şi când ar fi costat cincizeci, iar ea bănuia că într-un anticariat din Boston ar fi fost evaluată la o sută optzeci.

Gaunt şi-a înfipt degetele sub bărbie într-un gest pe care Brian Rusk l-ar fi recunoscut.

— Cred că ar trebui să primesc cel puțin patruzeci şi cinci, a spus el cu o urmă de regret.

Ochii Cyndiei Rose s-au luminat; avea ceva de speculat aici. La început văzuse vaza Lalique ca un lucru doar pe departe interesant, nimic altceva de fapt decât un cârlig conversațional pe care să-l folosească asupra misteriosului domn Gaunt. Acum s-a uitat la ea mai atentă şi a văzut că era cu adevărat o lucrătură frumoasă, una care ar arăta bine în sufrageria casei ei. Lanțul de flori din jurul gâtului vazei avea exact culoarea tapetului ei. Până ca domnul Gaunt să-i răspundă propunerii ei cu un preț care era doar la o aruncătură de băț mai departe de posibilitățile ei, nu-şi dăduse seama că-şi dorea vaza atât de mult cum şi-o dorea acum.

S-a consultat cu prietenele ei.

Gaunt le-a privit, zâmbind uşor.

Clopoțelul de deasupra uşii a sunat şi au intrat încă două doamne.

La Lucruri prețioase, prima zi adevărată de afaceri începuse.

6

Când Clubul de Bridge din strada Ash a părăsit Lucruri prețioase zece minute mai târziu, Cyndi Rose Martin ducea de mânere o pungă de cumpărături. Înăuntru, înfăşurată în hârtie pelur, se afla vaza Lalique. O achiziționase în schimbul a patruzeci şi unu de dolari plus TVA, aproape toți banii ei de coşniță, însă era atât de încântată de ea, că aproape torcea.

De obicei, după ce făcea asemenea cumpărături sub imperiul pornirii de moment, se simțea plină de îndoieli şi puțin ruşinată, sigură că a fost puțin dusă cu preşul, dacă nu de-a dreptul înşelată, însă nu şi astăzi. Aceasta *era* o afacere din care ea ieşise învingătoare. Domnul Gaunt îi ceruse chiar să se mai întoarcă, spunând că are şi perechea acelei vaze şi că va sosi cu un transport spre sfârşitul săptămânii – poate chiar mâine! Aceasta va arăta superb pe măsuța din sufragerie, dar dacă avea două putea pune câte una pe fiecare capăt al poliției de deasupra căminului, iar asta chiar ar fi *trăsnet.*

Cele trei prietene ale ei simțeau şi ele că se descurcase bine şi, deşi erau puțin frustrate că aflaseră atât de puține despre trecutul domnului Gaunt, părerea lor în ceea ce-l privea era în general destul de bună.

— Are cei mai frumoşi ochi verzi, a spus Francie Pelletier, puțin visătoare:

— *Erau* verzi? a întrebat Cyndi Rose, uşor uimită. Ei i se păruseră cenuşii. – N-am observat.

7

Târziu în după-amiaza aceea, Rosalie Drake de la Coşi Întruna trecu pe la Lucruri prețioase în pauza pentru cafea

însoțită de menajera lui Polly, Nettie Cobb. În magazin erau mai multe femei care scrutau oferta, iar în colțul din spate, doi băieți de la Liceul Districtului Castle cotrobăiau printr-o cutie de carton plină de reviste cu benzi desenate, murmurând surescitați între ei – era uimitor, se arătau amândoi de acord, cât de multe dintre acele reviste le trebuiau pentru a-şi completa colecțiile de acasă. Sperau numai ca prețurile să nu fie prea mari. Era greu de spus fără să întrebi, fiindcă pe plicurile din plastic în care se aflau revistele nu era nici un abțibild cu prețul.

Rosalie şi Nettie îi spuseră „bună” domnului Gaunt, iar Gaunt îi ceru lui Rosalie să-i mulțumească încă o dată pentru prăjitură. Ochii lui o urmăriră pe Nettie, care se îndepărtase după ce prezentările fuseseră făcute şi se uita destul de melancolică la o colecție mică de figurine din sticlă. O lăsă pe Rosalie să studieze fotografia cu Elvis de lângă AŞCHIA DE LEMN PIETRIFICAT DIN ȚARA SFÂNTĂ şi se duse către Nettie.

— Vă plac figurinele din sticlă, domnişoară Cobb? întrebă el cu voce blândă.

Femeia tresări puțin – Nettie Cobb avea chipul şi aproape dureros de timidul comportament al unei femei făcute să tresară la auzul unor voci, indiferent de cât de blânde şi prietenoase, când acestea se auzeau din spatele ei – şi zâmbi spre el cu crispare.

— Sunt *doamna* Cobb, domnule Gaunt, deşi soțul meu ne-a părăsit deja de multă vreme.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Nu e nevoie. Au trecut paisprezece ani. Multă vreme. Da, am o colecție mică de figurine din sticlă. (Păru că se înfiorează, aşa cum se înfiorează un şoarece la apropierea pisicii.) Nu că mi-aş permite ceva atât de frumos ca piesele acestea. Adorabile, aşa sunt. Cum trebuie că arată lucrurile în rai.

— Ei bine, să vă spun ceva, vorbi el, am cumpărat destul de multe figurine din sticlă când am ajuns acolo şi nu sunt atât de scumpe cum ați putea crede. Iar celelalte sunt mult mai frumoase. Nu vreți să veniți mâine şi să le vedeți?

Ea tresări din nou şi se dădu cu un pas în lături, de parcă bărbatul i-ar fi propus să vină mâine ca el să o poată ciupi de fund de câteva ori… poate până ce-o va pufni plânsul.

— O, nu cred… Joia e ziua mea ocupată, ştiți… la atelierul lui Polly… joia trebuie să curățăm peste tot acolo, ştiți…

— Sunteți sigură că nu puteți veni? stărui el. Polly mi-a spus că dumneavoastră ați făcut prăjitura pe care mi-a adus-o dimineață…

— A fost bună? întrebă Nettie agitată.

Ochii ei spuneau că se aşteaptă ca el să răspundă: Nu, *n-a* fost bună, Nettie, mi-a dat *crampe,* m-a făcut de fapt să dau *totul* afară pe uşa din dos, aşa că am să te facă să te doară, Nettie, am să te târăsc în camera din spate şi-am să-ți răsucesc sfârcurile până ce-o să țipi de să-ți plesnească plămânii.

— A fost minunată, spuse el mângâietor. M-a dus cu gândul la prăjiturile pe care le făcea mama… iar asta se întâmpla cu foarte mult timp în urmă.

Aceasta era nota potrivită pe care să-i cânte lui Nettie, care-şi iubise mult propria mamă în pofida bătăilor pe care dânsa i le administrase după desele nopți pe care ea le petrecea în speluncile cu tonomate şi în bodegile unde se servea gin. Se relaxă puțin.

— Păi, e-n regulă, atunci, spuse ea. Sunt extrem de fericită că a fost bună. Desigur, a fost ideea lui Polly. Ea e cea mai încântătoare femeie din lume.

— Da, spuse el. După ce am întâlnit-o, cred şi eu asta.

Aruncă o privire la Rosalie Drake, dar Rosalie încă mai căuta din priviri printre obiectele expuse. Se uită înapoi la Nettie şi spuse:

— Pur şi simplu simt că vă datorez ceva, cât de mic…

— O, nu! spuse Nettie, iarăşi speriată. Nu-mi datorați nimic. Nici cel mai mic lucru, domnule Gaunt.

— Vă rog să mai veniți. Observ că vă plac figurinele din sticlă… şi v-aş putea da înapoi cutia pentru prăjitură a lui Polly.

— Păi… presupun că *aş putea* trece în pauză…

Ochii lui Nettie spuneau că nu-i venea să creadă ce auzea că-i iese din gură.

— Minunat, spuse el şi o părăsi imediat, înainte să se poată răzgândi din nou.

Se duse la băieţi şi-i întrebă cum se descurcă. Aceştia îi arătară cu fereală mai multe numere vechi din *The Incredible Hulk* şi *The X-Men.* Cinci minute mai târziu, ieşiră din magazin cu o mare parte din revistele cu benzi desenate în mâini şi cu expresii de bucurie năucă pe feţe.

De-abia se închisese uşa în urma lor, că se deschise din nou. Cora Rusk şi Myra Evans intrară cu paşi hotărâţi. Se uitară în jur cu nişte ochi la fel de luminoşi şi de avizi ca ai unor veverițe în anotimpul de adunare a ghindelor şi se duseră imediat la vitrina ce conținea fotografia cu Elvis. Cora şi Myra se aplecară, uguind de interes, afişând două funduri late fară nici o îndoială cât două cozi de topor.

Gaunt se uită la ele zâmbind.

Clopoțelul de deasupra uşii sună din nou. Nou-sosita era mare cât Cora Rusk, dar Cora era grasă, iar femeia aceasta părea *puternică* – aşa cum arată puternic un tăietor de lemne cu burta umflată de bere. De bluză avea prins cu acul un ecuson mare şi alb. Literele roşii proclamau:

SEARA LA CAZINOU – DOAR DE DISTRACȚIE!

Chipul doamnei conținea toți nurii unei lopeți pentru zăpadă. Părul ei, o nuanță de maro cu nimic ieşit din comun şi lipsită de viață, era în mare parte acoperit de un batic înnodat sub bărbia lată. Cercetă din priviri interiorul magazinului preț de o clipă sau două, ochii ei mici, afundați în orbite, îngustându-se ici şi colo asemenea ochilor unui pistolar care cercetează interiorul unui birt înainte să intre de tot prin uşile batante şi să-nceapă să işte iadul. Apoi intră.

Puține dintre femeile care se plimbau printre exponate îi oferiră mai mult decât o privire fugară, dar Nettie Cobb se uita la nou-venită cu o extraordinară expresie de ură şi spaimă amestecate la un loc. Apoi plecă brusc de lângă figurinele din

sticlă. Mişcarea ei reținu atenția nou-venitei. Se uită la Nettie cu un fel de dispreț necuprins, apoi o lăsă baltă.

Clopoțelul de deasupra uşii sună din nou atunci când Nettie Cobb părăsi magazinul.

Domnul Gaunt observă cu mare interes toate acestea.

Se duse lângă Rosalie şi spuse:

— Doamna Cobb a plecat fără dumneavoastră, mă tem.

Rosalie păru luată prin surprindere.

— De ce… începu ea, după care ochii îi căzură pe nou-venita cu ecusonul Seara la Cazinou prins ostentativ între sâni. Aceasta studia covorul turcesc atârnat pe perete cu interesul concentrat al unui student la arte într-o galerie. Mâinile îi erau înfipte în şoldurile generoase. – *Oh,* spuse Rosalie. Scuzați-mă, chiar trebuie să o iau din loc.

— Aş zice că nu fac deloc risipă de dragoste între ele, remarcă domnul Gaunt.

Rosalie zâmbi confuză.

Gaunt se uitată iarăşi la femeia cu batic.

— Cine e?

Rosalie îşi încreți nasul.

— Wilma Jerzyck, spuse ea. Scuzați-mă… chiar trebuie s-o prind pe Nettie din urmă. Ştiți, e de-o sensibilitate exagerată.

— Desigur, spuse el şi o conduse pe Rosalie afară din magazin. Adăugă pentru sine: Aşa suntem cu toții.

Apoi, Cora Rusk îl lovi uşor peste umăr.

— Cât face poza cu Regele? vru ea să ştie.

Leland Gaunt îşi întoarse zâmbetul cel orbitor către ea.

— Păi, haideți să discutăm despre asta, spuse el. Dumneavoastră cât credeți că face?

CAPITOLUL TREI

1

Cel mai nou port de comerț din Castle Rock era închis de aproape două ore când Alan Pangborn rulă încet în josul Străzii Principale către Clădirea Municipalității, care

adăpostea Oficiul Şerifului şi Departamentul de Poliție din Castle Rock. Se afla la volanul celei mai de seamă maşini nemarcate: o berlină Ford model 1986. Maşina de familie. Se simțea cu moralul la pământ şi pe jumătate beat. Nu băuse decât trei beri, dar îl loviseră tare.

Când trecu pe lângă el, aruncă o privire Ia magazinul Lucruri prețioase, plăcându-i umbrarul verde-închis care ieşea deasupra străzii, aşa cum făcuse şi Brian Rusk. Ştia puține despre lucrurile acestea (dat fiind că nu avea cunoştințe care să lucreze la Compania Dick Perry – Pereți Laterali şi Uşi), însă i se părea că *într-adevăr* oferea o anumită pată fistichie de culoare Străzii Principale, unde majoritatea proprietarilor de magazine adăugaseră panouri frontale false şi li se păruseră că asta e de ajuns. Încă nu ştia ce se vindea în noul magazin – dacă mersese în vizită dimineață aşa cum îşi plănuise, Polly ştia – dar lui Alan i se părea că seamănă cu unul dintre restaurantele acelea franțuzeşti dichisite unde o duci pe fata visurilor tale înainte s-o atragi în pat cu vorba mieroasă.

Magazinul îi ieşi din gând de-ndată ce trecu de el. Semnalizã dreapta cu două cvartale mai departe şi intră pe străduța îngustă de trecere dintre mogâldeața din cărămidă a Clădirii Municipalității şi clădirea cu dranițe albe a Administrației Apelor. Această stradelă era marcată DOAR VEHICULELE AUTORIZATE.

Clădirea Municipalității avea forma unui L răsturnat cu capul în jos şi în unghiul format de cele două laturi se afla o parcare. Trei dintre locuri erau marcate oficiul şerifului. În unul era parcat vechiul VW Beetle țâfnos al lui Norris Ridgewick. Alan parcă în altul, stinse farurile şi opri motorul, se întinse după mânerul portierei.

Depresia care-i dăduse târcoale de când părăsise localul The Blue Door din Portland, o făcuse aşa cum dădeau deseori târcoale lupii focurilor de tabără în poveştile de aventură pe care le citise în copilărie, îi căzu brusc în cârcă. Dădu drumul mânerului de la portieră şi rămase în spatele volanului berlinei, sperând să-i treacă.

Îşi petrecuse ziua aceea la Tribunalul de Circumscripție din Portland, depunând mărturie din partea acuzării în patru procese simple. Circumscripția cuprindea patru districte – York, Cumberland, Oxford, Castle – şi, dintre toți oamenii legii care-şi făceau meseria în aceste districte, Alan Pangborn avea cel mai mult de călătorit. Cei trei judecători de circumscripție încercaseră prin urmare să-i programeze cazurile pe cât posibil în grupuri, astfel încât să trebuiască să facă drumul doar o dată sau de două ori pe lună. Datorită acestui aranjament, chiar putea să-şi petreacă o parte a timpului în districtul pe care jurase să-l apere şi nu pe drumurile dintre Castle Rock şi Portland, dar asta însemna şi că, după una din zilele lui de tribunal, se simțea ca un puşti de şcoală ieşind împleticit din aula unde tocmai susținuse Testele de Aptitudini Şcolare. Ar fi trebuit să ştie că nu e bine să mai şi bea pe deasupra, dar Harry Cross şi George Crompton tocmai se aflau în drum spre The Blue Door şi insistaseră ca Alan să vină cu ei. Aveau un motiv suficient de bun să facă asta: o serie de spargeri în mod limpede legate între ele care se petrecuseră în toate zonele pe care le reprezentau ei. Dar adevăratul motiv pentru care dăduse curs invitației fusese cel pe care-l au în comun toate hotărârile greşite: atunci i se păruse o idee bună.

Acum şedea în spatele volanului a ceea ce fusese maşina lor de familie, culegând ceea ce semănase din propria sa voință. Îl durea uşor capul. Încerca mai mult decât o slabă senzație de greață. Însă depresia era partea cea mai rea – se întorsese cu forte proaspete.

Salutare! striga voioasă dinăuntrul fortăreței aflate în capul său. *Aici sunt, Alan! Mă bucur să te văd! Ghici ce? Iată-ne aici, la sfârşitul linei lungi şi grele zile, iar Armie şi Todd tot morți sunt! Ți-aminteşti după-amiaza aceea de sâmbătă când şi-a vărsat Todd milkshake-ul pe scaunul din față al maşinii? Chiar acolo unde-i acum servieta ta, nu-i aşa? Iar tu ai strigat la el? Oau! Asta n-ai uitat, nu? Ai uitat? Ei, n-are nimic, Alan, fiindcă eu sunt aici să-ți amintesc! Şi să-ți amintesc! Şi să-ți amintesc!*

Îşi ridică servieta şi se uită țintă la scaun. Da, pata era acolo şi da, strigase la Todd. *Todd, de ce trebuie să fii mereu atât de neîndemânatic?* Ceva de felul ăsta, nu cine ştie ce, dar nu genul de lucru pe care l-ai spune vreodată dacă ai şti că fiul tău are mai puțin de o lună de trăit.

Îi trecu prin gând că nu berile erau adevărata problemă; maşina era, maşina care nu fusese niciodată curățată cum trebuie. Îşi petrecuse ziua mergând în maşină cu fantomele soției şi fiului său mai mic.

Se aplecă în față şi deschise torpedoul pentru a-şi scoate carnețelul cu amenzi – să-l aibă cu el peste tot, chiar şi atunci când mergea la Portland să-şi petreacă ziua depunând mărturie în sala de judecată, era un obicei de neînlăturat – şi vârî mâna înăuntru. Atinse un obiect tubular, care căzu pe podeaua berlinei cu o bufnitură slabă. Aşează carnețelul cu amenzi peste servietă, după care se aplecă pentru a lua ceea ce făcuse să cadă din torpedo. Ținu obiectul ridicat în aşa fel încât să prindă lumina becurilor cu sodiu şi se uită țintă la el multă vreme, simțind vechea şi îngrozitoarea durere a pierderii şi a mâhnirii răpindu-i ființa. Artrita lui Polly se afla în mâini; a sa i se părea că se află în inimă şi cine putea spune care dintre ei suferea cel mai mult?

Cutia aparținuse lui Todd, desigur – Todd, care fără-ndoială ar fi *locuit* în Magazinul de Mărunțişuri din Auburn dacă i s-ar fi dat voie. Băiatul fusese fermecat de nenumăratele curiozități care se vindeau acolo: bâzâitoare, pudră de strănutat, pahare cu fund spart, săpun care făcea mâinile de culoarea cenuşii vulcanice, excremente de câine din plastic.

Încă-i aici chestia asta. Sunt morți de nouăsprezece luni şi asta încă-i aici. Cum naiba de n-am văzut-o? Christoase.

Alan răsuci în mâini cutia cea rotundă, amintindu-şi cum se rugase băiatul să-i dea voie s-o cumpere din banii de alocație, dar Alan însuşi îi refuzase acest drept, citând proverbul tatălui său: banii nu fac casă bună cu nebunii. Şi cum Annie, îi anulase hotărârea în felul ei subtil.

Ascultă-le, domnule Magician Amator, cum vorbeşti ca un puritan. Hai că-mi placi! De la cine crezi în primul rând că a

moştenit plăcerea pentru gaguri şi trucuri? Nimeni din familia mea n-a ținut vreodată pe perete o fotografie înrămată cu Houdini, crede-mă. Vrei să-mi spui că n-ai cumpărat un pahar cu fundul spart sau două în aventuroasele zile ale tinereții tale? Că nu ți-ai fi dat şi viața numai să ai vechea trusă cu vechiul truc al şarpelui în cutia cu alune dacă ai fi dat peste una într-o vitrină undeva?

El, ezitând şi codindu-se, semănând din ce în ce mai mult cu un palavragiu pompos şi cu ifose. În cele din urmă, trebuise să ducă o mână la gură pentru a ascunde un rânjet de jenă. Annie îl văzuse, însă. Annie întotdeauna vedea. Acesta fusese darul ei… şi nu doar o singură dată aceasta fusese salvarea lui. Simțul umorului pe care-l avea – şi de asemenea simțul perspectivei – fusese mereu mai dezvoltat ca al său. Mai ascuțit.

Lasă-l să şi-o ia, Alan – numai o dată în viață va fi tânăr. Şi este într-un fel o chestie comică.

Aşa că-l lăsase. Şi…

… trei săptămâni după aceea şi-a vărsat milkshake-ul pe scaun şi patru săptămâni după aceea era mort! Amândoi erau morți! Oau! Ca să vezi! Chiar că zboară timpul, nu-i aşa, Alan? Dar nu-ți face griji! Nu-ți face griji, fiindcă eu o să continui să-ți amintesc! Da, domnule! O să continui să-ți amintesc, fiindcă asta-i treaba mea şi am de gând să mă țin de ea!

Cutia purta eticheta ALUNE ASORTATE BUNE-BUNICELE. Alan desfăcu partea ei de sus şi un şarpe verde comprimat, lung de cinci picioare, sări afară, lovi parbrizul şi ricoşă în poala lui. Alan se uită la el, auzi în minte râsetul fiului său mort, şi începu să plângă. Tăcut şi epuizat, plânsetul fu lipsit de dramatism. Se părea că lacrimile sale aveau multe în comun cu obiectele care aparținuseră celor dragi lui şi acum morți; niciodată nu scăpai complet de ele. Erau prea multe şi chiar atunci când începeai să te relaxezi şi să-ți spui că în sfârşit s-a sfârşit, că rana s-a închis, mai găseai unul. Şi încă unul. Şi încă unul.

De ce-l lăsase pe Todd să cumpere blestemăția aia? De ce se mai afla încă în torpedo? Şi, în primul rând, de ce mersese cu

blestemata asta de maşină?

Îşi scoase batista din buzunarul de la spate şi îşi curăță lacrimile de pe față. Apoi, încet, îndesă şarpele – doar o fâşie de hârtie creponată verde, ieftină, cu un arc de metal introdus de-a lungul ei – înapoi în falsa cutie cu alune asortate. Înfiletă capacul şi sălță gânditor cutia în mână.

Aruncă blestemăția aia.

Dar nu credea că putea face asta. Nu în seara aceasta, cel puțin. Azvârli capcana – ultima pe care o cumpărase Todd din ceea ce el considerase drept cel mai bun magazin din lume – înapoi în torpedo şi trânti capacul. Apoi prinse iarăşi de mânerul portierei, îşi apucă servieta şi coborî.

Inspiră profund aerul de seară devreme, sperând să-i fie de ajutor. Nu-i fu. Simțea miros de lemn putrezit şi chimicale, o odoare lipsită de farmec care se făcea simțită în mod regulat dinspre fabricile de hârtie din Rumford, la aproximativ treizeci de mile în nord. O va suna pe Polly şi-o va întreba dacă poate merge la ea, se hotărî – asta-i va fi puțin de ajutor.

Un gând mai adevărat n-a fost niciodată gândit! se arătă energic de acord vocea depresiei. *Şi apropo, Alan, ți-amințeşti cât de fericit l-a făcut şarpele ăla? L-a încercat cu toată lumea! Pe Norris Ridgewick l-a speriat de era să facă atac de cord, iar tu ai râs până ce aproape că ți-ai udat pantalonii! Ți-amințeşti? Nu-i aşa c-a fost plin de viață? Nu-i aşa că a fost minunat? Iar Annie – ți-amințeşti cum a râs când i-ai povestit? Şi ea a fost plină de viață şi minunată, nu-i aşa? Desigur, n-a mai fost la fel de plină de viață către sfârşit, şi nici atât de minunată, dar tu nu prea ți-ai dat seama, nu-i aşa? Fiindcă tu aveai altceva de făcut. Treaba aia cu Thad Beaumont, de exemplu*[7] *– nu-ți puteai lua de fapt mintea de la aia. Ce s-a întâmplat la casa lor de lângă lac şi la cum, după ce s-a sfârşit totul, el obişnuia să se îmbete şi să te sune. După care soția lui a luat gemenii şi l-a părăsit… toate astea şi, pe deasupra, obişnuitele probleme din oraş le-au ținut destul de ocupat, nu-i aşa? Prea ocupat să vezi ce se întâmpla chiar acasă. Păcat că* n-ai *văzut. Dacă ai fi făcut-o, ei bine, poale că încă trăiau şi astăzi! Şi ăsta-i un lucru*

pe care nu trebuie să-l uiți, așa că o să continui să ți-amintesc… şi să-ți amintesc… şi să-ți amintesc. Bine? Bine!

Chiar deasupra duzei pentru benzină, pe lateralul maşinii se întindea o zgârietură lungă de un picior. Asta se întâmplase după moartea lui Annie şi Todd? Nu-şi putea aminti cu precizie şi oricum nici nu conta cine ştie cât. Trase cu degetele de-a lungul ei şi-şi reaminti din nou să ducă maşina la atelierul Sunoco al lui Sonny pentru a o repara. Pe de altă parte, de ce să se deranjeze? De ce să nu ducă pur şi simplu măgăoaia la Harrie Ford în Oxford şi s-o dea la schimb pentru ceva mai mic? Kilometrajul era încă relativ scăzut; probabil că ar putea face un schimb decent…

Dar Todd şi-a vărsat milkshake-ul pe scaunul din față! țiui indignată vocea din mintea lui. *A făcut asta când era VIU, Alan bătrâne! Iar Annie…*

— O, tacă-ți fleanca, spuse el.

Ajunse la clădire, apoi se opri. Parcat aproape, atât de aproape încât uşa biroului l-ar fi ciobit dacă ai fi deschis-o complet, se afla un Cadillac Seville mare şi roşu. Nu trebuia să se uite la plăcile de înmatriculare să ştie că acestea spuneau: KEETON 1. Îşi trecu gânditor mâna peste tabla netedă a maşinii, apoi intră.

2

Sheila Brigham stătea în separeul cu pereți din sticlă ai dispeceratului, citind revista *People* şi bând Yoo-Hoo. Clădirea comună a Oficiului Şerifului şi a Departamentului de Poliție din Castle Rock era altfel pustie, cu excepția lui Norris Ridgewick.

Norris şedea în spatele unei vechi maşini de scris IBM electrică, lucrând la un raport cu acea concentrare agonică şi cu răsuflarea tăiată de care doar Norris putea da dovadă când era vorba de munca de birou. Se uita fix la maşină, apoi se apleca brusc în față, aidoma unui om care a fost lovit cu pumnul în stomac şi izbea tastele într-o răbufnire țăcănitoare. Rămânea în acea poziție cocoşată cât îi mai lua să citească ce

scrisese, apoi gemea uşor. Se auzea acel *clic-rap! clic-rap! clic-rap!* ceea ce însemna că Norris folosea banda corectoare a IBM-ului pentru a reveni asupra unor greşeli (folosea în medie câte o bandă corectoare pe săptămână), după care se îndrepta de spate. Urma o pauză plină de gravitate, apoi se repeta ciclul. După aproximativ o oră, Norris lăsa raportul să cadă în tăviţa cu INTRĂRI a Sheilei. O dată sau de două ori pe săptămână, aceste rapoarte erau chiar inteligibile.

Când Alan traversă micuţa zonă a antreului, Norris ridică ochii şi zâmbi.

— Bună, şefu', cum merg lucrurile?

— Păi, am scăpat de Portland pentru alte două sau trei săptămâni. Aici s-a întâmplat ceva?

— Na, ca de obicei. Ştii, Alan, ai ochii roşii ca naiba. Iar ai fumat tabac d-ăla prost?

— Ha, ha, spus Alan fară haz. Am rămas pentru două beri cu doi poliţişti, apoi m-am holbat la faza lungă de la farurile maşinilor vreme de treizeci de mile. Ai vreo aspirină la-ndemână?

— Întotdeauna, spuse Norris. Doar ştii asta.

Sertarul de jos al biroului lui Norris conţinea farmacia lui particulară. Îl deschise, scotoci prin el, scoase la iveală o sticlă de dimensiuni gigantice de Kaopectate cu gust de căpşune, se uită fix la etichetă pentru o clipă, scutură din cap, o aruncă la loc în sertar şi mai scotoci o dată. În cele din urmă scoase la lumina zilei o sticlă de aspirină cu acţiune generală.

— Am o trebuşoară pentru tine, spuse Alan, luând sticla şi scuturându-şi în palmă două aspirine. Odată cu pastilele se scutură şi mult praf alb şi el se trezi că se întreabă de ce aspirina cu acţiune generală producea mereu mai mult praf ca aspirina normală. Se întrebă apoi dacă nu-şi pierde cumva minţile.

— Ah, Alan, mai am două parascovenii d-alea E-9 de făcut şi…

— Nu te ambala.

Alan se duse la răcitorul pentru apă şi scoase un pahar de hârtie din cilindrul înfiletat în perete. *Blub-blub-blab* făcu

răcitorul pentru apă când îşi umplu paharul.

— Nu trebuie decât să traversezi camera şi să deschizi uşa pe care tocmai am intrat eu. E-atât de simplu că şi un copil ar putea-o face, corect?

— Ce…

— Numai să nu uiți să-ți iei carnețelul cu amenzi, spuse Alan şi dădu aspirina pe gât în jos.

Norris Ridgewick păru imediat îngrijorat.

— Al tău e chiar acolo pe birou, lângă servietă.

— Ştiu. Şi acolo o să rămână, cel puțin pentru astă-seară.

Norris se uită la el multă vreme. În cele din urmă întrebă:

— Buster?

Alan încuviință din cap.

— Buster. Iar a parcat în locul pentru handicapați, l-am spus data trecută că am terminat să-l tot avertizez cu privire la asta.

Şeful Consiliului Local din Castle Rock, Danforth Keeton al III-lea, era numit Buster de către toți care îl cunoşteau… Însă angajații municipalității care voiau să-şi păstreze slujbele aveau grijă să-i spună Dan sau domnul Keeton când era prin preajmă. Numai Alan, care era un oficial ales prin vot popular, îndrăznea să-i spună Buster în față şi o făcuse doar de două ori, ambele când fusese foarte nervos. Bănuia, totuşi, c-o va face din nou. Dan „Buster” Keeton era un om pe care Alan Pangborn găsea că e foarte uşor să te enervezi.

— Haida-*de!* spuse Norris. Fă-o *tu,* Alan, bine?

— Nu pot. Săptămâna viitoare am întâlnirea aia cu membrii Consiliului Local cu privire la alocarea fondurilor.

— Pe mine deja mă urăşte, spuse Norris morbid. Ştiu că mă urăşte.

— Buster îi urăşte pe toți cu excepția soției şi mamei lui, spuse Alan, şi nu-s foarte sigur nici despre nevastă-sa. Dar rămâne faptul că l-am avertizat de cel puțin şase ori în ultima lună să nu parcheze în singurul nostru loc pentru handicapați, iar acum am să-mi transform vorbele în fapte.

— Nu, eu am să-mi transform *slujba* în şomaj. Asta-i chiar josnic, Alan. Sincer îți spun.

Norris Ridgewick semăna cu o reclamă pentru emisiunea *Când oamenilor buni li se întâmplă lucruri rele.*

— Relaxează-te, spuse Alan. Tu doar pune pe parbriz o amendă de cinci dolari pentru parcare neregulamentară. La mine vine şi mie-mi spune mai întâi să te concediez.

Norris gemu.

— Refuz. Apoi îmi spune mie să rup amenda. Refuz şi asta. Apoi, mâine la prânz, după ce a avut ocazia să facă spume la gură o vreme, mă îmbunez. Iar când merg la următoarea întâlnire pentru alocarea fondurilor, el îmi datorează o favoare.

— Mda, dar mie ce-mi datorează?

— Norris, vrei sau nu un nou pistol radar cu puls?

— Păi…

— Şi ce-ai zice de un fax? Vorbim deja despre un fax de doi ani.

Da! strigă fals voioasa voce din mintea sa. *Aţi început să vorbiţi despre el când Annie şi Todd erau încă în viaţă, Alan! Ţi-aminteşti asta? Ţi-aminteşti când erau în viaţă?*

— Cred că da, spuse Norris.

Întinse mâna după carnețelul cu amenzi, tristețea şi resemnarea citindu-i-se mare pe toată fața.

— Eşti un om bun, spuse Alan cu o exuberanță pe care nu o simțea. Voi fi în birou o vreme.

3

Închise uşa şi formă numărul lui Polly.

— Alo? întrebă ea şi el ştiu imediat că nu-i va spune despre depresia care îl cuprinsese atât de complet şi de inexorabil. Polly avea problemele ei în seara aceea. Nu era nevoie decât de acest singur cuvânt ca el să ştie cum stăteau lucrurile cu ea. Sunetul *l* din alo era uşor aspirat. Asta se întâmpla numai după ce lua un Percodan – sau poate mai mult de unul – iar ea lua Percodan numai când durerea era foarte rea. Deşi n-o spusese niciodată cu voce tare, Alan bănuia că Polly trăia cu teama zilei când pastilele de Percodan nu vor mai da rezultate.

— Cum eşti, frumoasă doamnă? întrebă el, lăsându-se pe spate în scaun şi acoperindu-şi ochii cu o mână. Aspirina nu părea să-l ajute prea mult cu durerea de cap. Poate c-ar fi trebuit să-i cer un Perc, gândi el.

— Sunt în regulă.

El auzi felul atent în care vorbea, trecând de la un cuvânt la celălalt ca o femeie care traversează un pârâiaş păşind pe lespezi de piatră.

— Dar tu cum eşti? Pari obosit.

— De fiecare dată reacționez aşa la avocați.

Lăsă deoparte ideea de a merge să o vadă. Ea ar fi spus: Desigur, Alan, şi s-ar fi bucurat să-l vadă – aproape la fel de mult ca şi el – dar asta ar fi încordat-o mai mult decât avea nevoie în seara aceea.

— Cred c-o să plec acasă şi-o să mă întorc devreme. Te superi dacă nu trec pe la tine?

— Nu, iubire. De fapt, chiar ar fi puțin mai bine dacă n-ai veni.

— E rău în seara asta?

— A fost şi mai rău, spuse ea cu grijă.

— Nu asta te-am întrebat.

— Nu-i aşa de rău, nu.

Vocea ta spune că eşti o mincinoasă, draga mea, gândi el.

— Bun. Cum stă treaba cu terapia aia cu ultrasunete de care mi-ai vorbit? Ai descoperit ceva?

— Păi, ar fi minunat dacă mi-aş putea permite o lună şi jumătate la Clinica Mayo – la noroc – dar nu pot. Şi să nu-mi spui că poți tu, Alan, fiindcă sunt puțin prea obosită să-ți spun că eşti un mincinos.

— Am crezut c-ai spus de Spitalul din Boston…

— Anul viitor, zise Polly. Anul viitor vor deschide o clinică unde să facă terapie cu ultrasunete. Poate.

Urmă o clipă de linişte şi el fu pe cale să spună pa, când ea vorbi din nou. De data aceasta, tonul ei era puțin mai vesel.

— Am trecut pe la noul magazin în dimineața asta. Am rugat-o pe Nettie să facă o prăjitură şi am dus-o cu mine. Un gest cam necugetat, desigur – doamnele nu trebuie să ducă

prăjituri la deschideri. Aproape că-i gravat în piatră lucrul ăsta.

— Cum e? Ce se vinde acolo?

— Câte puțin din fiecare. Dacă mi-ai pune un pistol la tâmplă, aş spune că-i un magazin de curiozități şi lucruri de colecție, însă de fapt nu poate fi definit. Va trebui să vezi cu ochii tăi.

— L-ai întâlnit pe proprietar?

— Domnul Leland Gaunt. din Akron, Ohio, spuse Polly şi acum Alan chiar auzi urma unui zâmbet în vocea ei. O să fie o adevărată senzație pentru înalta societate din Castle Rock anul acesta – aşa prevăd eu, în orice caz.

— *Tu* ce părere ai despre el?

Când Polly vorbi din nou, zâmbetul din voce răzbătu chiar mai limpede.

— Păi, Alan, dă-mi voie să fiu sinceră – eşti iubitul meu şi eu sper că sunt iubita ta, dar…

— Eşti, spuse el.

Durerea de cap îl slăbea puțin. Se îndoia că acest mic miracol era opera aspirinei lui Norris Ridgewick.

— … dar mi-a făcut şi *mie* să-mi bată inima mai tare. Şi ar fi trebuit să le vezi pe Rosalie şi pe Nettie când s-au întors…

— *Nettie?*

Îşi luă picioarele de pe birou şi se ridică.

— Nettie se sperie şi de umbra ei!

— Da. Dar, cum a convins-o Rosalie să o însoțească – ştii că sărmana n-ar merge *nicăieri* singură – după ce am ajuns acasă în după-amiaza asta, am întrebat-o pe Nettie ce crede ea despre domnul Gaunt. Alan, sărmanii ei ochi nesiguri pur şi simplu s-au luminat. „Are figurine din sticlă!” a spus. „Figurine din sticlă frumoase! Chiar m-a invitat să mă întorc mâine şi să mă uit şi la altele!” Cred că-s cele mai multe cuvinte pe care mi le-a adresat dintr-odată în patru ani. Aşa că am spus: „Nu-i aşa c-a fost frumos din partea lui, Nettie?” Şi ea a spus: „Da, şi ştii ce?” Am întrebat-o ce, desigur, şi Nettie a spus: *„Şi s-ar putea să mă duc!”*

Alan râse puternic şi din toată inima.

— Dacă Nettie e dispusă să meargă să-l întâlnească fără o *duenna,* chiar *trebuie* să-i fac şi eu o vizită. Tipul trebuie să fie un adevărat vrăjitor.

— Păi, e ciudat – nu e chipeş, cel puțin nu aşa cum sunt stelele de cinema, dar are cei mai *superbi* ochi căprui din lume. Îi luminează toată fața.

— Ai grijă, doamnă, mârâi Alan. Începe să mi se zbată muşchiul geloziei.

Ea râse uşor.

— Nu cred că trebuie să-ți faci griji. Mai e un lucru, însă.

— Care?

— Rosalie şi Wilma Jerzyck au venit şi ele cât era Nettie acolo.

— S-a întâmplat ceva? Au schimbat cuvinte urâte?

— Nu. Nettie s-a uitat cu coada ochiului la Jerzyck, iar ea şi-a încrețit cumva buza către Nettie – aşa s-a exprimat Rosalie după care Nettie a tulit-o afară. Te-a mai sunat Wilma Jerzyck în legătură cu cățelul lui Nettie în ultima vreme?

— Nu, spuse Alan. N-avea de ce. Am trecut cu maşina pe lângă casa lui Nettie după zece în vreo doisprezece seri în ultimele şase săptămâni sau cam aşa ceva. Nu mai latră câinele. N-a fost decât o perioadă prin care trec puii de cățel, Polly. A crescut puțin şi are o stăpână bună. Poate că-i lipseşte puțină mobilă lui Nettie la mansardă, dar şi-a făcut datoria față de cățelul ăla – cum îi spune ea?

— Raider{8}.

— Păi, Wilma Jerzyck o să trebuiască să-şi găsească altceva de care să se lege, fiindcă treaba cu Raider s-a rezolvat. Şi chiar o s-o facă. Femeile de genul Wilmei întotdeauna găsesc ceva. Oricum, nu câinele a fost problema niciodată, nu adevărata problemă; Wilma a fost singura persoană din cartier care s-a plâns. Problema e Nettie. Oamenii ca Wilma adulmecă slăbiciunea în aer. Iar Nettie Cobb emană multă slăbiciune.

— Da. (Polly părea tristă şi gânditoare.) Ştii că a sunat-o Wilma Jerzyck într-o noapte şi i-a spus că, dacă nu-l face pe câine să tacă, o să vină şi-o să-i taie gâtul?

— Ei bine, spuse Alan într-un sfârşit, ştiu că asta ți-a spus Nettie. Dar mai ştiu şi că Wilma a speriat-o foarte tare pe Nettie şi că Nettie a avut... probleme. Nu spun că Wilma Jerzyck nu-i capabilă să dea un astfel de telefon, fiindcă este. Dar *se poate* ca totul să nu se fi întâmplat decât în mintea lui Nettie.

Că Nettie avusese probleme era o destul de mare subestimare a faptelor, dar nu era nevoie să spună mai mult; amândoi ştiau despre ce vorbeau. După ani întregi de iad, căsătorită cu o brută care o abuza în toate felurile în care un bărbat poate abuza o femeie, Nettie Cobb îi înfipsese soțului ei o furculiță pentru carne în gât în timp ce dormea. Petrecuse cinci ani la Juniper Hill, un azil de boli mintale de lângă Augusta. Venise să lucreze pentru Polly ca parte a unui program de eliberare condiționată. În ceea ce-l privea pe Alan, nu ar fi avut cum nimeri într-o companie mai bună, iar starea ei mentală, aflată într-o constantă îmbunătățire, îi confirma opinia. Cu doi ani în urmă, Nettie se mutase în propria ei căsuță pe strada Ford, la şase cvartale de centrul oraşului.

— Nettie are probleme, de-acord, spuse Polly, dar reacția ei la întâlnirea cu domnul Gaunt a fost cât se poate de uimitoare. Chiar a fost ceva extrem de plăcut.

— Trebuie să-l văd pe tipul ăsta cu ochii mei, spuse Alan.

— Să-mi spui ce crezi. Şi uită-te la ochii ăia căprui.

— Mă-ndoiesc că-mi vor stârni aceeaşi reacție pe care se pare că ți-au stârnit-o ție, spuse Alan sec.

Ea râse din nou, dar de data aceasta lui i se păru că e un pic forțat.

— Încearcă să dormi puțin, spuse el.

— Aşa am să fac. Mulțumesc de telefon, Alan.

— Cu plăcere. (Făcu o pauză.) Te iubesc, frumoasa mea domniță.

— Mulțumesc, Alan – şi eu te iubesc. Noapte bună.

— Noapte bună.

Puse receptorul în furcă, întoarse gâtul de gâscă al lămpii de birou aşa încât să arunce o dâră de lumină pe perete, îşi puse picioarele pe masă şi-şi uni mâinile în fața pieptului, ca

pentru rugăciune. Întinse degetele arătătoare. Pe perete, umbra unui iepure îşi ciuli urechile. Alan îşi vârî degetele mari între degetele ridicate şi umbra iepurelui îşi mişcă nasul. Alan făcu iepurele să salte de-a curmezişul spotului de lumină încropit. Ceea ce se întoarse greoi fu un elefant care-şi legăna trompa. Mâinile lui Alan se mişcau cu o uşurință bizară, abilă. Abia dacă observă animalele pe care le crea; acesta era un vechi obicei de-al său, felul lui de a se uita la vârful nasului şi de a spune „Ahâm."

Se gândea la Polly; la Polly şi la sărmanele ei mâini. Cum s-o ajute pe Polly?

Dacă ar fi fost o problemă doar de bani, până mâine după-amiază ar fi internat-o deja într-o cameră la Clinica Mayo – semnată, sigilată şi expediată. Ar fi făcut-o chiar dacă, pentru a o duce acolo, ar fi însemnat s-o înfăşoare într-o cămaşă de forță şi s-o umple de sedative.

Dar *nu* era o problemă doar de bani. Ultrasunetele ca tratament pentru artrita degenerativă erau încă în faza experimentală. Era posibil ca în cele din urmă să se dovedească la fel de eficiente ca vaccinul Salk sau doar o închipuire cum era şi frenologia. În orice caz, acum nu avea nici un sens. Şansele erau de o mie la unu să fie doar o încercare eşuată. Nu de pierderea banilor se temea el, ci de speranțele firave ale lui Polly.

Un corb – la fel de costeliv şi de real ca şi un corb într-un desen animat Disney – flutură încet din aripi peste diploma lui de absolvire a Academiei de Poliție din Albany. Aripile i se lungiră şi deveni un pterodactil preistoric, stând cu capul triunghiular înclinat în vreme ce-şi croia drum spre fişetele din colț, în afara sporului de lumină.

Uşa se deschise. Se îți fața tristă de ogar baset a lui Norris Ridgewick.

— Am făcut-o, Alan, spuse el, semănând cu un om care mărturiseşte uciderea mai multor copilaşi.

— Bun, Norris, spuse Alan. N-o să dai de dracu' din cauza asta, fii pe pace. Îți promit.

Norris se uită la el încă o clipă cu ochii lui umezi, apoi înclină neîncrezător din cap. Aruncă un ochi la perete.

— Fă-l pe Buster, Alan.

Alan rânji, scutură din cap şi se întinse către lampa de birou.

— Haide, se rugă Norris. I-am pus o amendă pe maşină – merit lucrul ăsta. Fă-l pe Buster, Alan. *Te rog.* Mă dau în vânt după asta.

Alan aruncă un ochi peste umărul lui Norris, nu văzu pe nimeni şi-şi împleti mâinile la un loc. Pe perete, umbra unui bărbat corpolent se mişcă încet de-a curmezişul spotului de lumină, cu burta legănându-i-se. Făcu o pauză pentru a-şi scărpina turul pantalonilor-umbră, după care merse încet mai departe, cu capul răsucindu-i-se animalic dintr-o parte în cealaltă.

Râsetul lui Norris fu ascuțit şi fericit – râsul unui copil. Pentru o clipă, Alan fu silit să-şi amintească de Todd, după care se scutură de senzație. Îi ajunsese pentru o singură noapte, slavă Domnului.

— Iisuse, asta m-*omoară,* spuse Norris, încă râzând. Te-ai născut prea târziu, Alan – ai fi putut face carieră la *The Ed Sullivan Show.*

— Dă-i drumul, spuse Alan. Cară-te de aici.

Încă râzând, Norris închise uşa.

Alan îl făcu pe Norris – slăbănog şi puțin plin de sine – să se plimbe pe perete, apoi stinse lampa de birou şi scoase din buzunarul de la spate un carnețel şifonat. Frunzări prin el până ce găsi o pagină goală şi scrise *Lucruri prețioase.* Sub aceasta mâzgăli: *Leland Gaunt, Cleveland, Ohio.* Era corect? Nu. Tăie peste *Cleveland* şi scrise *Akron.* Poate că-mi pierd într-adevăr mințile, îşi spuse. Pe al treilea rând scrise: *Verifică informația.*

Îşi vârî carnețelul la loc în buzunar, se gândi să plece acasă şi în schimb aprinse iarăşi lampa de birou. Curând, parada de umbre mărşăluia iarăşi pe perete: lei şi tigri şi urşi, măiculiță. Asemenea ceții din Sandburg, depresia se furişă înapoi pe picioruşe de felină. Vocea începu iarăşi să vorbească despre

Annie şi Todd. După o vreme, Alan Pangborn începu s-o asculte. O făcu împotriva voinței sale... dar din ce în ce mai captivat.

4

Polly zăcea în pat şi, când termină de vorbit cu Alan, se întoarse pe partea stângă să pună receptorul în furcă. Acesta îi căzu din mână şi se prăbuşi pe podea. Platforma telefonului marca Princess alunecă încet pe noptieră, dorind evident să se alăture celeilalte jumătăți. Se întinse după el, dar mâna i se lovi de marginea mesei. Un fulger monstruos de durere străbătu prin pânza subțire pe care o țesuse analgezicul pe deasupra sistemului ei nervos şi străbătu în goană tot drumul până la umăr. Trebui să-şi muşte buza pentru a-şi înăbuşi țipătul.

Platforma telefonului trecu de marginea noptierei şi se prăbuşi, clopoțelul dinăuntru scoțând un singur *cling!* Putea auzi bâzâitul stupid şi egal al tonului care-i urca spre urechi. Semăna cu un stup de insecte difuzat cu ajutorul undelor scurte.

Se gândi să ridice telefonul cu ghearele care i se adăposteau acum la piept, trebuind s-o facă nu prin apucare – în seara aceasta, degetele nu aveau să i se mai îndoaie deloc – ci prin *apăsare,* asemenea unei femei care cântă la acordeon, şi dintr-odată era prea mult, chiar şi ceva atât de simplu ca ridicatul telefonului ce a căzut la podea era prea mult, şi începu să plângă.

Durerea era iarăşi complet trează, trează şi făcea ravagii, transformându-i mâinile – mai ales cea pe care o lovise – în cuptoare incandescente. Rămase întinsă pe pat, uitându-se spre tavan cu ochii înceţoşați, şi plânse.

O, aş da orice să scap de asta, gândi ea. *Aş da orice, orice, absolut orice.*

5

Toamna, la ora zece într-o zi a săptămânii, Strada Principală din Castle Rock era la fel de bine închisă ca şi un seif Chubb. Felinarele aruncau cercuri de lumină albă pe trotuar şi pe fațadele magazinelor într-un unghi tot mai mic, făcând centrul oraşului să semene cu un decor de scenă părăsit. Curând, îți spuneai, va apărea o siluetă singuratică îmbrăcată în frac şi joben – Fred Astaire sau poate Gene Kelly – şi va dansa de la un spot de lumină la celălalt, cântând despre cât de singuratic se simte un tip când iubita lui i-a dat papucii şi când toate barurile sunt închise. Apoi, din celălalt capăt al Străzii Principale, va apărea o altă siluetă – Ginger Rogers sau poate Cyd Charisse – îmbrăcată într-o rochie de seară. Va veni în paşi de dans către Fred (sau Gene), cântând despre cât de singuratică se simte o fetişcană când a părăsit-o cavalerul. Se vor vedea reciproc, se vor opri teatral, după care vor dansa împreună în fața băncii sau a atelierului Coşi Întruna.

În loc de asta, în scenă apăru Hugh Priest.

Nu semăna nici cu Fred Astaire, nici cu Gene Kelly, nu era nici o fată în celălalt capăt al Străzii Principale care să înainteze către o neaşteptată întâlnire romantică şi-n mod sigur el nu dansa. Bea, în schimb, şi băuse fără oprire în The Mellow Tiger încă de la ora patru a acelei după-amiezi. În acest moment al desfăşurării acțiunii şi numai să umble era greu, darămite să facă paşi de dans complicați. Mergea încet, trecând dintr-o baltă de lumină în cealaltă, umbra trecându-i peste$_f$ fațadele frizeriei, a reprezentanței Wester Auto, a magazinului de închiriat casete video. Se clătina uşor, ținându-şi ochii roşii ațintiți nepăsător înainte, cu pântecele voluminos întinzându-i tricoul albastru transpirat (pe partea din față, deasupra cuvintelor PASĂREA STATULUI MAINE, se afla un desen al unui țânțar) într-un arc de cerc amplu, abrupt.

Camioneta Departamentului de Lucrări Publice din Castle Rock pe care o condusese se afla încă în spatele parcării prăfuite de la Tiger. Hugh Priest era nu-foarte-mândrul posesor al mai multor amenzi pentru conducere sub influența băuturilor alcoolice şi, în urma ultimei – care consta în

suspendarea pe termen de şase luni a privilegiului de a conduce – bastardul ăla de Keeton, co-bastarzii lui Fulleiton şi Samuels şi co-nemernicul lor Williams spuseseră destul de clar că au ajuns la capătul răbdărilor cu el. Următoarea amendă pentru conducere în stare de ebrietate va rezulta probabil în pierderea permanentă a permisului şi-n mod sigur va duce la pierderea slujbei sale.

Acest lucru nu-l făcea pe Hugh să nu mai bea – nimic în lume nu-l putea opri de la asta – însă îl făcuse să ia o hotărâre fermă: gata cu băutul şi condusul în acelaşi timp. Avea cincizeci şi unu de ani şi era cam târziu pentru el să-şi schimbe meseria, mai ales că ducea în cârcă, aşa cum duce un câine o cutie de conserve legată de coadă, un lung cazier de arestări pentru conducere sub influența alcoolului.

Acesta era motivul pentru care mergea astă-seară pe jos acasă şi cât de-a dracu' de lung era drumul şi exista un anumit angajat al Lucrărilor Publice pe nume Bobby Dugas care, dacă nu voia să meargă acasă cu mai puțini dinți în gură decât adusese cu el la serviciu, avea să-i dea mâine câteva explicații de importanță capitală.

Când trecea pe lângă Bufetul lui Nan, începu să cadă o burniță măruntă ca o ceață. Aceasta nu-i îmbunătăți starea de spirit.

ÎI întrebase pe Bobby, care trecea în fiecare seară în drum spre casă pe lângă locuința lui, dacă va veni pe la Tiger în seara aceea pentru vreo două berici. Bobby Dugas spusese: Păi, sigur, Hubert – Bobby îi spunea tot timpul Hubert, care blestemat să fie dacă era *numele* lui, dar puteai pune pariu că şi căcatul *ăsta* avea să se schimbe, şi încă în scurtă vreme. *Păi, sigur, Hubert, probabil c-o să pic pă la şepte.*

Aşa că Hugh, convins că o să aibă cine să-l ducă acasă în caz că se pilea prea tare să conducă el însuşi, intrase în parcare Ia Tiger exact la patru şi cinci minute (ieşise din tură puțin mai devreme, cu aproape o oră şi jumătate mai devreme, dar ce dracu', Deke Bradford nu era prin zonă) şi se împleticise direct înăuntru. La şapte seara, ghici ce? Nici urmă de Bobby

Dugas! Măi-măi-măiculiță! La opt şi la nouă şi la nouă jumate, *mai* ghici o dată ce? Acelaşi lucru, Dumnezeule!

La zece fără douăzeci, Henry Beaufort, barmanul şi proprietarul lui The Mellow Tiger, îl invitase pe Hugh să-şi strângă punga şi s-o şteargă, să fie cuminte şi s-o ia la picior, să-şi pună mâinile-n cap şi s-o uşchească – altfel spus, să plece dracului de-acolo. Hugh se ofuscase. Era adevărat că lovise tonomatul cu piciorul, dar blestematul ăla de disc cu Rodney Crowell iarăşi sărea.

— Ce era să fac, să stau pe curu' meu aici şi să-l ascult? – i-a cerut el socoteală lui Henry. Ar trebui să scoți discu' ăla de-acolo, atâta tot. Tipu' face de parc-ar avea un futut de-atac pepileptic.

— Nu ți-a ajuns cât ai băut, asta se vede cu ochiul liber, a zis Henry, dar ai băut tot ce-ai putut bea aici. Restu' o să trebuiască să-l bei din propriu' tău frigider.

— Şi dacă zic nu? – a cerut să ştie Hugh.

— Atunci îl sun pe şeriful Pangborn, a spus Henry într-un sfârşit.

Ceilalți clienți din Tiger – nu erau mulți atât de târziu într-o zi a săptămânii – urmăreau cu interes acest schimb de replici. Oamenii aveau grijă să fie politicoşi în preajma lui Hugh Priest, mai ales atunci când era cu capsa pusă, însă nu avea să câştige niciodată concursul de Cel Mai Popular Tip din Castle Rock.

— N-o să-mi facă plăcere, a continuat Henry, dar *o s-o* fac, Hugh. M-am săturat să-mi tot iei la şuturi tonomatul Rock-Ola.

Hugh s-a gândit să spună: *Atunci cre' c-o să trebuiască să te iau pe* TINE *la şuturi de câteva ori, broscoi fiu de căţea ce eşti.* Apoi s-a gândit la bastardul ăla gras de Keeton cum îi înmânează un cartonaş roz pentru c-a făcut scandal în taverna oraşului. Sigur, dacă va fi concediat, cartonaşul îi va veni prin poştă, aşa se întâmpla de fiecare dată, porcii precum Keeton nu se murdăreau niciodată pe mâini (sau nu riscau să le umfle cineva buza) făcând-o în persoană, dar gândul acesta l-a ajutat – i-a domolit puțin nervii. Şi *chiar* avea două legături

a câte şase doze de bere acasă, una în frigider şi cealaltă în magazia pentru lemne.

— Bine, a spus el. Oricum n-am nevoie de mişcarea asta. Dă-mi cheile.

Căci i le dăduse lui Henry, ca măsură de precauție, când se aşezase la bar cu şase ore şi optsprezece beri în urmă.

— Mnu.

Henry şi-a şters mâinile cu o bucată de prosop şi s-a uitat la Hugh fără să clipească.

— *Mnu?* Ce dracu' vrei să zici cu *mnu?*

— Vreau să zic că eşti prea beat să conduci. Eu ştiu asta şi, când o să te trezeşti mâine dimineață, o s-o ştii şi tu.

— Ascultă, a spus Hugh răbdător. Când ți-am dat blestematele alea de chei, am crezut că am cine mă duce acasă. Bobby Dugas a zis că trece p-aci pentru câteva beri. Nu-i vina mea că tembelu' ăla n-a venit.

Henry a suspinat.

— Te compătimesc pentru asta, dar nu-i problema mea. Aş putea fi dat în judecată dacă ai lovi pe cineva. Mă-ndoiesc că asta-nseamnă ceva pentru tine, da' pentru mine înseamnă. Eu tre' să-mi acopăr curu' amice. În lumea în care trăim, nimeni nu face asta pentru tine.

Hugh a simțit indignarea, mila față de sine şi un început de nefericire bizară ieşindu-i la suprafața minții aidoma unui lichid contagios ieşind prin pământ dintr-o canistră cu reziduu toxic îngropată demult. S-a uitat de la cheile lui, care atârnau în spatele barului lângă plăcuța care spunea DACĂ NU VĂ PLACE ORAŞUL NOSTRU CĂUTAȚI UN MERS AL TRENURILOR, înapoi la Henry. Era alarmat să descopere că se află în pragul lacrimilor.

Henry s-a uitat dincolo de el la puținii clienți aflați atunci de față.

— Hei! Merge careva dintre voi, capete seci, pe Castle Hill?

Bărbații s-au uitat la mesele din fața lor şi n-au spus nimic. Unul sau doi şi-au pocnit degetele. Charlie Fortin s-a dus spre toaleta bărbaților cu o încetineală elaborată. Nimeni n-a răspuns.

— Vezi? a spus Hugh. Haide, Henry, dă-mi cheile.

Henry a scuturat din cap cu o fermitate înceată.

— Dacă vrei să vii aici şi să mai bei şi altă dată, ar fi bine să faci autostopul.

— Bine, aşa oi face! a spus Hugh.

Vocea lui era cea a unui copil îmbufnat aflat în pragul unei crize de furie. A traversat încăperea cu capul în pământ şi cu palmele strânse în pumnii puternici. A aşteptat ca cineva să râdă. Aproape că a sperat să râdă cineva. Avea să facă puțină curățenie atunci şi dă-o dracului de slujbă. Însă, cu excepția lui Reba McEntire, care lălăia ceva despre Alabama, în local a fost linişte.

— Poți să-ți iei cheile mâine! a strigat Henry în urma lui.

Hugh n-a spus nimic. Cu un efort enorm, s-a înfrânat să tragă un bocanc galben şi scâlciat direct în blestematul ăla de tonomat Rock-Ola al lui Henry Beaufort înainte de-a ieşi. Apoi, cu capul lăsat în pământ, a păşit afară în întuneric.

6

Acum ceața devenise o burniță adevărată, iar Hugh bănuia că pe când va ajunge el acasă burnița se va transforma într-o ploaie monotonă, stăruitoare. Ăsta era norocul lui. Merse neabătut mai departe, clătinându-se mai puțin acum (aerul îl trezise un pic din beție), cu ochii mişcându-i-se agitați dintr-o parte în cealaltă. Avea mintea confuză şi spera că va veni cineva şi-l va lua la trei parale. Chiar şi la două parale dacă l-ar lua i-ar fi de ajuns. Se gândi în treacăt la puştiul care-i intrase ieri după-amiază în fața camionetei şi-şi dori din tot sufletul să-l fi târât pe neastâmpăratul ăla cât era şoseaua de lungă. N-ar fi fost vina lui, nici pomeneală. Când era el tânăr, copiii aveau grijă pe unde umblau.

Trecu de lotul vacant unde se aflase Emporium Galorium înainte să ardă în incendiu, trecu de Coşi Întruna, trecu de magazinul cu articole de uz casnic... şi-apoi se trezi că trece pe lângă Lucruri prețioase. Se uită scurt în vitrină, se uită în susul Străzii Principale (mai avea acum doar o milă şi

jumătate de drum şi poate că va trişa totuşi ploaia înainte să înceapă să răpăie cu adevărat), după care se opri brusc.

Picioarele îl purtaseră dincolo de noul magazin şi trebui să se întoarcă. Deasupra vitrinei era aprins un singur bec, care-şi arunca lumina blândă peste cele trei obiecte dispuse acolo. Lumina cădea şi peste faţa lui şi operă o miraculoasă transformare asupra lui. Dintr-odată, Hugh arătă ca un băieţel obosit, rămas treaz cu mult peste ora de culcare, un băieţel care tocmai a văzut ce vrea să primească de Crăciun – ce *trebuie* să primească de Crăciun, deoarece cât ai zice peşte nimic altceva pe tot cuprinsul pământului lui Dumnezeu nu l-ar mai mulţumi. Obiectul central din vitrină era flancat de două vaze sub formă de fluier (iubitele figurine din sticlă ale lui Nettie Cobb, deşi Hugh nu ştia asta şi în cot l-ar fi durut dacă ar fi ştiut.)

Era o coadă de vulpe.

Dintr-odată, anul 1955 era din nou prezent, el tocmai îşi primise carnetul de şofer şi mergea la un meci din cadrul Campionatului Şcolarilor din Vestul Statului Maine-Castle Rock vs. Greenspark – în maşina Ford decapotabilă, model ’53, a tatălui său. Era o zi de noiembrie neobişnuit de caldă, destul de caldă să laşi jos capota aia veche din pânză şi s-o acoperi cu prelata (asta dacă eraţi o ceată de puşti cu sângele încins pregătiţi, dornici şi capabili să faceţi puţin tămbălău), şi erau şase în maşină. Peter Doyon adusese o butelcuţă de whisky Log Cabin, Perry Como cânta la radio, Hugh Priest stătea în spatele volanului cel alb, iar de antena radioului flutura o coadă de vulpe lungă şi luxuriantă, exact ca aceasta la care se uita acum în vitrina noului magazin.

Îşi aminti că se uitase la coada de vulpe fluturându şi-şi spusese că, atunci când va avea o decapotabilă numai a lui, o să-şi cumpere una exact la fel.

Îşi aminti că refuzase butelcuţă când îi venise rândul la ea. Conducea şi nu ai voie să bei în timp ce conduci, fiindcă erai responsabil pentru viaţile celorlalţi. Şi-şi mai aminti un lucru: certitudinea pe care o simţise că trăieşte cea mai bună oră a celei mai bune zile din viaţa lui.

Amintirea îl surprinse şi-l răni cu claritatea şi completa ei retrăire senzorială – aroma fumurie a frunzelor care ard, soarele de noiembrie scânteind în oglinzile retrovizoare laterale şi acum, uitându-se la coada de vulpe din vitrina magazinului Lucruri prețioase, îl izbi faptul că aceea *fusese* cea mai bună zi din viața lui, una dintre ultimele zile dinainte ca băutura să-l fi apucat ferm în mâinile ei gomoase, flexibile, transformându-l într-o ciudată variantă a regelui Midas: tot ce atinsese de atunci încoace părea că se transformase în rahat.

Gândi brusc: *M-aş putea schimba.*

Ideea avea propria ei claritate izbitoare.

Aş putea-o lua de la capăt.

Erau posibile lucrurile astea?

Da. Cred că uneori sunt. Aş putea cumpăra coada aia de vulpe şi s-o leg de antena Buick-ului meu.

Ei vor râde, însă. Băieții vor râde.

Care băieți? Henry Beaufort? Pişorcosul ăla mic de Bobby Dugas? Şi ce dacă? Dă-i dracului. Cumpără coada aia de vulpe, leag-o de antenă şi condu…

Să conducă unde?

Păi, ce-ai zice pentru început de întâlnirea aia a asociației A. A. (alcoolicilor anonimi) din fiecare joi seara care se ține în Greenspark?

Pentru o clipă, această posibilitate îl ului şi-i stârni interesul, aşa cum ar fi uluit şi interesat un deținut pe termen lung la vederea cheii uitate în încuietoarea celulei lui de închisoare de către un paznic neatent. Pentru o clipă, chiar se văzu făcând-o, devenind din ce în ce mai sobru cu fiecare zi şi cu fiecare lună. Gata cu Mellow Tiger. Păcat. Dar gata şi cu zilele de salariu petrecute cu teama în sân că va găsi în plic, alături de cecul cu bani, un cartonaş roz, iar ăsta nu era un păcat atât de mare.

În acea clipă, stând acolo şi uitându-se la coada de vulpe din vitrina magazinului Lucruri prețioase, Hugh putu întrevedea un viitor. Pentru prima dată după ani întregi de zile putea întrevedea un viitor, iar frumoasa coadă stufoasă de

vulpe, cu vârful ei alb, flutura prin fața acestei viziuni asemenea unui steag de luptă.

Apoi, realitatea se prăvăli la loc asupra lui, iar realitatea avea miros de ploaie şi de haine murdare ude. Nu va avea nici o coadă de vulpe, nici o întâlnire a asociației A.A., nici un noroc, nici un viitor. *Avea cincizeci şi unu de ani futuți,* iar vârsta de cincizeci şi unu era prea înaintată pentru vise despre viitor. La cincizeci şi unu nu trebuia să te opreşti din alergat doar pentru a scăpa de avalanşa propriului tău trecut.

Dacă ar fi fost deschis magazinul, însă, ar fi făcut oricum o încercare. Blestemat să fie dacă nu. Ar fi intrat acolo, mare cum era ca o matahală, şi ar fi întrebat cât costa coada de vulpe din vitrină. Însă era ora zece, Strada Principală era încuiată la fel de bine precum centura de castitate a reginei de gheață, iar când se va trezi mâine dimineață, simțindu-se ca şi când i-ar fi înfipt cineva un piolet între ochi, va fi uitat complet de coada aia minunată de vulpe, cu culoarea ei roşcată în valuri.

Totuşi, mai zăbovi o clipă, mângâind sticla vitrinei cu degetele lui murdare, bătătorite, ca un copil care se uită în vitrina unui magazin cu jucării. Colțurile buzelor îi fuseseră atinse de un zâmbet slab. Era un zâmbet blând şi părea nelalocul lui pe fața lui Hugh Priest. Apoi, undeva sus pe Castle View, o maşină dădu rateuri de mai multe ori, nişte sunete la fel de clare ca pocnetele de puşcă în aerul ploios, şi Hugh îşi reveni în simțiri cu o tresărire.

Futu-i. La ce dracu' te gândeşti?

Se întoarse cu spatele la vitrină şi-şi îndreptă privirea iarăşi către casă – dacă voiai să numeşti casă de locuit cocioaba aceea cu două cameră şi o magazie pentru lemne făcută din bucăți. Când trecu pe sub umbrar, se uită la uşă… şi se opri din nou.

Anunțul de acolo, desigur, spunea

DESCHIS

Ca un om într-un vis, Hugh întinse mâna şi încercă clanța. Aceasta i se răsuci nestingheritã în palmă. Deasupra, un clopoțel din argint scoase un clinchet subțire. Sunetul păru să vină de la o distanță imposibil de mare.

În mijlocul magazinului stătea un bărbat. Dădea cu o pană pentru şters praful peste capacul unei cutii-vitrină şi fredona. Când se auzi clopoțelul, se întoarse către Hugh. Nu păru deloc surprins să vadă pe cineva stând în pragul uşii sale la zece şi zece minute într-o seară de miercuri. Singurul lucru care-l frapă pe Hugh la bărbatul din magazin în momentul acela de confuzie fură ochii lui – erau negri ca ai unui indian.

— Ai uitat să-ntorci anunțu', amice, se auzi Hugh că spune.

— Nici pe departe, răspunse politicos bărbatul. Mă tem că nu dorm foarte bine şi-n unele seri îmi place să țin deschis până târziu. Nu ştii niciodată când se poate opri cineva cum eşti dumneata... şi să-i pice vreun lucru cu tronc. Vreți să intrați şi să aruncați o privire în jur?

Hugh Priest intră şi închise uşa în urma lui.

7

— Ai o coadă de vulpe... începu Hugh, apoi trebui să se oprească, să-şi dreagă vocea şi s-o ia de la capăt. Cuvintele ieşiseră într-un mormăit răguşit, ininteligibil: Ai o coadă de vulpe în vitrină.

— Da, spuse proprietarul. O frumusețe, nu-i aşa?

Acum ținea pămătuful în fața sa, iar ochii lui negri de indian se uitau cu interes la Hugh pe deasupra buchetului de pene care-i ascundea partea de jos a feței. Hugh nu putea vedea gura tipului, dar avea o bănuiala că zâmbea. De obicei îl supăra când oamenii – mai ales oameni pe care nu-i cunoştea – zâmbeau la el. Îl făceau să-i vină să se ia la bătaie. Astă-seară, însă, nu părea să-l deranjeze deloc. Poate fiindcă era încă pe jumătate amețit.

— Aşa-i, fu el de acord. E-o frumusețe. Când eram puşti, tata avea o decapotabilă cu o coadă de vulpe exact ca asta legată de antenă. Îs o grămadă de oameni în nenorocitu' ăsta

de burg mic la care nu le-ar veni să creadă că am fost puşti, da' am *fost.* La fel ca toată lumea asta.

— Desigur.

Ochii bărbatului rămaseră ațintiți asupra ochilor lui Hugh şi se-ntâmplă cel mai ciudat lucru – păreau că *se măresc.* Hugh nu-şi putea lua privirea de la ei. Un contact vizual prea lung era alt lucru care-l făcea de obicei să-i vină să se ia la bătaie. Însă şi acesta părea perfect în regulă astă-seară.

— Eram de părere că o coadă de vulpe-i cel mai beton din lume.

— Desigur.

— Beton – ăsta-i cuvântul pe care-l foloseam pe atunci. Nu căcaturi d-astea ca *mişto.* Sau *bengos* – habar n-am ce dracu-nseamnă asta, tu ai?

Însă proprietarul magazinului Lucruri prețioase tăcea, stând pur şi simplu acolo, uitându-se la Hugh Priest cu ochii lui negri de indian pe deasupra desişului pămătufului de pene.

— În orice caz, vreau s-o cumpăr. Mi-o vinzi?

— Desigur, spuse Leland Gaunt pentru a treia oară.

Hugh încercă o senzație de uşurare şi o bruscă fericire copleşitoare. Era dintr-odată convins că totul avea să fie bine – totul. Era o nebunie de proporții; datora bani aproape tuturor din Castle Rock şi din trei oraşe învecinate, în ultimele şase luni fusese cât pe ce să-şi piardă slujba, Buick-ul funcționa pe bază de noroc şi rugăciuni – însă era de asemenea ceva de netăgăduit.

— Cât face? vru să ştie.

Se întrebă imediat dacă-şi permitea o coadă de vulpe atât de frumoasă şi simți o undă de panică. Dacă era peste posibilitățile lui? Mai rău, dacă reuşea să strângă cumva banii mâine sau poimâine doar ca să afle că tipul o vânduse?

— Ei bine, asta depinde.

— Depinde? De ce depinde?

— De cât sunteți dispus să plătiți?

Ca un om în vis, Hugh îşi scoase portmoneul ponosit Lord Buxton din buzunarul de la spate.

— Lasă ăla de-o parte, Hugh?

I-am spus cum mă cheamă?

Hugh nu-şi amintea, dar puse portmoneul de-o parte.

— Întoarce-ți buzunarele pe dos. Chiar aici, pe vitrina asta.

Hugh îşi goli buzunarele. Îşi aşează pe vitrină briceagul, un pachet de biscuiți Certs, bricheta Zippo şi vreun dolar jumătate în mărunțiş amestecat cu tutun. Monedele zornăiră pe sticlă.

Bărbatul se aplecă şi studie mormanul.

— Arată bine, remarcă el şi trecu pământuful din pene peste acea colecție săracă. Când îl ridică, bricheta, briceagul şi biscuiții erau tot acolo. Monedele dispăruseră.

Hugh observă acest lucru absolut fără nici o surprindere. Rămase la fel de tăcut ca o jucărie cu baterii goale în timp ce bărbatul se duse la vitrina din față şi se întoarse cu coada de vulpe. O aşează pe capacul cutiei-vitrină alături de grămada împuținată a bunilor personale ale lui Hugh.

Încet, Hugh întinse o mână şi mângâie blana. Părea rece şi bogată; pârâi încărcată de electricitate statică. S-o mângâie era ca şi când ar fi mângâiat o noapte de toamnă senină.

— E plăcut? întrebă bărbatul cel înalt.

— E plăcut, se arătă Hugh de acord pierdut şi dădu să ia coada de vulpe.

— Nu face asta, spuse tăios bărbatul cel înalt şi mâna lui Hugh căzu pe dată. Se uită la Gaunt cu o durere atât de profundă ca de inimă rea. – N-am terminat încă tocmeala.

— Nu, fu Hugh de acord. *Sunt hipnotizat,* gândi el. *Blestemat să fiu dacă nu m-a hipnotizat tipu' ăsta.* Dar nu conta. Era într-un fel chiar… plăcut.

Duse mâna iarăşi după portmoneu, mişcându-se la fel de încet ca un om sub apă.

— Lasă ăla-n pace, prostovane, spuse domnul Gaunt neîngăduitor şi puse de-o parte pământuful din pene.

Mâna lui Hugh căzu iarăşi pe lângă corp.

— *De ce* cred atât de mulți oameni că toate răspunsurile se află în portmoneele lor? întrebă pe un ton nemulțumit bărbatul.

— Nu ştiu, spuse Hugh. Nu se gândise niciodată la asta. – Chiar pare puțin aiurea.

— *Mai rău,* sări Gaunt. Vocea lui adoptase cadența sâcâitoare, uşor inegală, a unuia care este fie foarte obosit, fie foarte furios. *Era* obosit; fusese o zi lungă şi solicitantă. Înfăptuise multe, însă munca se afla de-abia la început. – E *mult* mai rău. E-o *prostie* ca la carte! Ştii ceva, Hugh? Lumea e plină de oameni cu nevoi care nu înțeleg că totul, *totul* e de vânzare… dacă eşti dispus să plăteşti prețul. Nu fac decât să respecte formal ideea, atâta tot, şi să se fălească întruna cu sănătosul lor cinism. Ei bine, respectul de principiu e-o lăbărealã! Categoric… *lăbărealã!*

— Lăbărealã, aprobă mecanic Hugh.

— Pentru lucrurile de care oamenii *chiar* au nevoie, Hugh, portmoneul nu-i un răspuns. Cel mai gras portmoneu din oraşul ăsta nu valorează nici cât sudoarea de la subsioara unui muncitor înrăit. O *lăbărealã* de proporții! Iar sufletele! Dacă aş avea un bănuț, Hugh, pentru fiecare dată când am auzit pe cineva spunând: „Mi-aş vinde sufletul pentru aia şi-aia”, mi-aş putea cumpăra Empire State Building!

Se aplecă mai tare şi buzele i se întinseră peste dinții inegali într-un rânjet bolnăvicios.

— Spune-mi un lucru, Hugh: pentru numele tuturor bestiilor care se târăsc pe sub pământ, ce să fac eu cu sufletul tău?

— Probabil nimic.

Vocea lui era distantă. Vocea lui părea că vine din fundul unei peşteri adânci şi întunecate.

— Nu cred că-i într-o formă foarte bună în ultima vreme.

Domnul Gaunt se relaxă brusc şi se îndreptă de spate.

— Ajunge cu minciunile şi cu jumătățile de adevăr. Hugh, cunoşti o femeie pe nume Nettie Cobb?

— Nettie Nebuna? Toți din oraş o cunosc pe Nettie Nebuna. Şi-a omorât soțul.

— Aşa se spune. Acum ascultă-mă, Hugh. Ascultă cu atenție. Apoi poți să-ți iei coada de vulpe şi să pleci acasă.

Hugh Priest ascultă cu atenție.

Afară ploua mai tare şi începuse să sufle vântul.

8

— Brian, spuse sever domnişoara Ratcliffe. Măi, să fie, Brian Rusk! N-aş fi crezut că eşti în stare de aşa ceva! Vino aici! Chiar acum!

Stătea pe rândul din spate în încăperea de la subsol unde se ţineau cursurile de logopedie şi făcuse ceva greşit – teribil de greşit, judecând după sunetul vocii domnişoarei Ratcliffe – dar nu ştiu despre ce era vorba până ce nu se ridică în picioare. Apoi observă că era dezbrăcat. Îl străbătu un îngrozitor va! de ruşine, dar se simţea şi excitat. Când se uită în jos la penis şi văzu că începuse să se întărească, se simţi în acelaşi timp alarmat şi încântat.

— Vino aici, ţi-am spus!

Avansa încet către partea din faţă a încăperii, în vreme ce ceilalţi – Sally Meyers, Donny Frankel, Nonie Martin şi sărmanul de Slopey Dodd, cel pe jumătate dus cu pluta – se holbau la el.

Domnişoara Ratcliffe stătea în faţa catedrei cu mâinile în şolduri, cu ochii aruncând flăcări, cu un splendid nor de păr castaniu-auriu plutindu-i în jurul capului.

— Eşti un băiat rău, Brian – un băiat foarte rău.

El îşi lăsă fără nici un cuvânt capul în pământ, însă penisul său şi-l RIDICĂ, aşa încât părea că exista măcar o parte din el căreia nu-i displăcea deloc că e rău. Căreia îi plăcea de fapt LA NEBUNIE să fie rău.

Ea îi aşeză în mână o bucată de cretă. El simţi un fulger de electricitate când li se atinseră mâinile.

— Acum, spuse sever domnişoara Ratcliffe, trebuie să scrii pe tablă VOI TERMINA DE PLĂTIT PENTRU CARTONAŞUL CU SANDY KOUFAX de cinci sute de ori.

— Da, domnişoară Ratcliffe.

Începu să scrie, stând pe vârfurile degetelor pentru a ajunge la partea de sus a tablei, conştient de aerul cald care-i atingea fesele goale. Sfârşise de scris VOI TERMINA DE PLĂTIT când

simți mâna netedă şi catifelată a domnişoarei Ratcliffe cuprinzându-i penisul înțepenit şi începând să tragă încet de el. Pentru o clipă crezu că va leşina imediat, atât era de bine.

— Continuă să scrii, spuse ea neîngăduitoare din spatele lui, şi eu o să continui să fac asta.

— D-domnişoară Ra-Ra-Ratcliffe, cum rămâne cu exercițiile mele de d-dicție? întrebă Slopey Dodd.

— Taci din gură sau o să te calc cu maşina în parcare, Slopey, spuse domnişoara Ratcliffe. O să te fac să scheauni, micul meu amic.

Cât vorbi, continuă să tragă de mătărânga lui Brian. El gemea acum. Nu trebuia să facă asta, ştia, dar era atât de bine. Era cu sinceritate extraordinar. Era exact ceea ce-i trebuia. Exact aia.

Apoi se întoarse şi-n fața lui nu se afla domnişoara Ratcliffe, ci Wilma Jerzyck cu fața ei rotundă şi palidă şi cu ochii ei adânciți în orbite şi maro, precum două stafide îndesate adânc într-un cocoloş de aluat.

— O să ți-l ia dacă nu-i plăteşti, spuse Wilma. Şi asta nu-i tot, micul meu amic. O să…

9

Brian Rusk se trezi cu o asemenea smucitură, că aproape căzu din pat. Trupul îi era acoperit de transpirație, inima îi bubuia ca un picamer, iar penisul îi era o creangă mică şi tare în pantalonii de pijama.

Se ridică în capul oaselor, tremurând din toate încheieturile. Primul lui impuls fu să deschidă gura şi să strige după mama, aşa cum făcea când era mic şi-i invada somnul un coşmar. Apoi îşi dădu seama că *nu* mai este mic, că avea unsprezece ani… şi că, oricum, nu era tocmai genul de vis despre care să-i povesteşti mamei, nu-i aşa?

Se întinse pe spate cu ochii larg deschişi, uitându-se țintă în întuneric. Aruncă o privire la ceasul digital de pe masa din apropierea patului şi văzu că era cu patru minute trecut de miezul nopții. Auzea sunetul ploii, puternică acum, lovind în

geamul dormitorului său, azvârlită de pale mari de vânt răcnitor. Aproape că suna a lapoviță.

Cartonaşul meu. Cartonaşul meu cu Sandy Koufax a dispărut.

Nu dispăruse. Ştia că nu dispăruse, dar ştia şi că nu va putea adormi la loc până ce nu va verifica să se asigure că era tot acolo, în clasorul cu file dezlipite în care-şi ținea colecția mereu mai mare de cartonaşe Topps din 1956. Îl verificase înainte să plece la şcoală ieri, o făcuse încă o dată când ajunsese acasă, iar aseară, după cină, întrerupsese jocul de pase, pe care-l juca în curtea din spatele casei cu Stanley Dawson, ca să-l mai verifice o dată. Îi spusese lui Stanley că trebuie să meargă la baie. Mai aruncase pentru ultima dată o privire la el înainte să se târască în pat şi să stingă lumina. Recunoştea că devenise un fel de obsesie pentru el, dar asta nu o făcuse să dispară.

Coborî din pat, abia observând felul în care aerul răcoros îi tăcu pielea de găină înfierbântată şi-i ofili penisul. Merse repede de cealaltă parte a încăperii la măsuța de toaletă. Îşi lăsă forma corpului în spate pe cearşaful care acoperea salteaua imprimată cu sudoare. Cartea cea mare stătea pe tăblia scrinului într-o baltă de lumină albă aruncată de felinarul de afară.

O luă, o deschise şi frunzări repede filele din plastic transparent cu buzunare în care se pun cartonaşele. Trecu de Mel Parnell, Whitey Ford şi Warren Spahn – comori pentru care strigase cândva din toți rărunchii – fără să le ofere decât o privire furtivă. Simți pentru o clipă o groază cumplită când ajunse la filele din spatele clasorului, cele care încă erau goale, fără să-l fi văzut nici măcar cu coada ochiului pe Sandy Koufax. Apoi îşi dădu seama că, în graba sa, întorsese mai multe pagini odată. Reveni şi da, acolo era – chipul acela îngust, ochii aceia vag zâmbitori şi dedicați uitându-se la el de sub cozorocul şepcii.

Bunului meu prieten Brian, cele mai bune urări, Sandy Koufax.

Degetele lui trecură peste liniile oblice ale inscripției. Buzele i se mişcară. Se simțea iarăşi liniştit… sau aproape liniştit. Cartonaşul nu era cu adevărat al lui încă. Perioada aceasta era doar un fel de… perioadă de încercare. Avea un lucru de făcut înainte să-i aparțină cu adevărat. Brian nu era complet sigur că ştia despre ce e vorba, dar ştia că avea o anumită legătură cu visul din care tocmai se trezise şi era încredințat că va şti la momentul

(mâine? astăzi mai târziu?)

potrivit.

Închise clasorul cu file desprinse – COLECȚIA LUI BRIAN NU PUNEȚI MÂNA! atent scris pe eticheta prinsă cu bandă scotch pe copertă – şi-l aşeză la loc pe măsuța de toaletă. Apoi se întoarse în pat.

Nu-l neliniştea decât un lucru în legătură cu faptul că avea cartonaşul cu Sandy Koufax. Voise să i-l arate tatălui lui. Odată ajuns acasă de la Lucruri prețioase, îşi imaginase cum va fi când i-l va arăta. El, Brian, pe un ton studiat obişnuit: *Hei, tati, am luat un ’56 astăzi din noul magazin. Vrei să-l vezi?* Tatăl lui va spune „bine”, nu foarte interesat, urmându-l pe Brian în camera lui doar ca să-i facă pe plac – dar cum i se vor lumina ochii când va vedea peste ce a dat el! Iar când va vedea inscripția…!

Da, va fi uluit şi încântat, sigur că da. Probabil că-l va lovi prieteneşte peste spate şi va bate palma cu el victorios şi apreciindu-i fapta.

Dar *apoi* ce urma?

Apoi aveau să înceapă întrebările, asta urma... şi asta era problema. Tatăl lui va vrea să ştie mai întâi de unde luase cartonaşul şi apoi de unde avusese bani să cumpere un astfel de cartonaş, care era (a) rar, (b) într-o condiţie excelentă şi (c) autografiat. Semnătura *imprimată* pe cartonaş spunea Sanford Koufax, care era numele real al faimosului aruncător de mingi iuţi. Semnătura *autografiată* spunea Sandy Koufax, iar în ciudata şi uneori costisitoarea lume a colecţionarilor de cartonaşe cu jucători de base-ball, asta însemna că valoarea medie pe piaţă putea ajunge chiar şi până la o sută cincizeci de dolari.

În mintea lui, Brian încercase de atâtea ori să însăileze un posibil răspuns.

L-am luat de la noul magazin, tati – Lucruri preţioase. Tipul de acolo mi l-a dai cu o reducere cu adevărat EXTRAORDINARĂ... a spus că-i va face pe oameni mai interesaţi să vină la magazinul lui dacă vor şti că nu are preturi mari.

Până aici era o explicaţie destul de bună, dar chiar şi un puşti cu un an încă prea mic să poată plăti preţul întreg pentru adulţi la cinematograf ştia că mai departe de atât nu putea merge cu ea. Când spuneai că ţi-a tăcut cineva o reducere foarte bună la ceva, oamenii erau întotdeauna interesaţi. Prea interesaţi.

O, mda? Cât a lăsat din preţ? Treizeci la sută? Patruzeci? Ţi l-a dat la jumătate de preţ? Asta tot ar fi şaizeci sau şaptezeci de gologani, Brian, şi ŞTIU că nu ai atâţia bani în puşculiţă.

Păi... a fost de fapt mai puţin de-atât, tati.

Bine, spune-mi. Cât ai plătit?

Păi... optzeci şi cinci de cenţi.

Ţi-a vândut un cartonaş autografiat din 1956 cu Sandy Koufax, în stare perfectă, la optzeci şi cinci de cenţi?

Mda, aici începeau adevăratele probleme, sigur că da.

Ce *fel* de probleme? Nu ştia exact, dar aveau să fie de nesuferit, de asta era sigur. Cumva, va fi învinuit – poate de către tată lui, dar cu siguranță de către mamă.

S-ar putea chiar să încerce să-l convingă să-l dea înapoi şi nu era nici *vorbă* să-l dea înapoi. Nu era doar semnat; era semnat *pentru Brian.*

Nici *vorbă.*

La naiba, nici măcar lui Stan Dawson nu fusese în stare să i-l arate atunci când acesta venise să joace pase, deşi voise s-o facă – Stan şi-ar fi udat chiloții de pe el. Dar Stan avea să doarmă la el vineri noaptea şi-i era prea uşor să şi-l imagineze spunându-i tatălui lui: *Cum v-a plăcut, deci, cartonaşul cu Sandy Koufax al lui Brian, domnule Rusk? Destul de mişto, hă?* Acelaşi lucru era valabil şi pentru ceilalți prieteni ai lui. Brian descoperise unul dintre marile adevăruri ale oraşelor mici: multe secrete – de fapt, toate secretele cu adevărat *importante* – nu pot fi împărțite. Fiindcă vorba are-un fel de a se răspândi şi încă de a se răspândi repede.

Se trezi într-o poziție ciudată şi incomodă. Dăduse peste un lucru minunat şi nu-l putea arăta sau împărți cu nimeni. Asta ar fi trebui să-i vicieze plăcerea noii achiziții şi, într-o anumită măsură, aşa era, dar îi oferi de asemenea o satisfacție tainică, zgârcită. Descoperi nu doar că se bucură de cartonaş, ci mai mult că se *lăcomeşte* la el, şi astfel dezveli un alt mare adevăr: lăcomia în particular oferă propria ei plăcere deosebită. Era ca şi când un colț al naturii sale, în general deschisă şi cumsecade, fusese separat de restul printr-un zid şi apoi iluminat cu o lumină neagră specială care distorsiona şi, totodată, intensifica ceea ce era ascuns acolo.

Şi nu avea de gând să renunțe.

Nici vorbă, ă-ă, *negativ.*

Atunci ai face bine să termini de plătit pentru el, şopti o voce adânc în mintea lui.

Aşa avea să facă. Asta nu era o problemă. Nu credea că ceea ce trebuia să facă era tocmai frumos, dar era destul de sigur că nu era nici ceva complet dezgustător. Doar un… un…

Doar un renghi, îi şopti o voce în mine şi el văzu ochii domnului Gaunt – albastru-închis, ca marea într-o zi senină, şi ciudat de liniştitor. *Atâta tot. Doar un renghi mic.*

Mda, doar un renghi, orice ar fi fost asta.

Nici o problemă.

Se cuibări mai bine sub cuvertura sa matlasată, se întoarse pe o parte, închise ochii şi începu imediat să moţăie.

Atunci când el şi fratele lui somnul se apropiară mai mult unul de celălalt, îşi dădu seama de un lucru. Ceva ce spusese domnul Gaunt. *Vei fi o reclamă mai bună decât s-ar GÂNDI vreodată ziarul local să fie!* Doar că nu-şi putea arăta minunatul cartonaş pe care-l cumpărase. Dacă un mic efort intelectual îl făcuse pe el să înţeleagă asta, un puşti de unsprezece ani care nu era nici măcar atât de deschis la minte să nu-i taie calea lui Hugh Priest când traversa strada, n-ar fi trebuit s-o înţeleagă şi un tip deştept ca domnul Gaunt?

Ei bine, poate. Dar poate nu. Adulţii nu gândeau la fel ca oamenii normali şi, pe deasupra, cartonaşul era la el, nu-i aşa? Şi se afla în clasorul lui, chiar acolo unde-i era locul, nu-i aşa?

Răspunsul la ambele întrebări era da, astfel că Brian lăsă deoparte întreaga poveste şi adormi la loc, în vreme ce ploaia răpăia în fereastra lui şi vântul neobosit de toamnă striga pe la colţurile de sub streşini.

CAPITOLUL PATRU

1

Până la zorii zilei de joi, ploaia se oprise şi, la zece treizeci, când Polly se uită pe geamul din faţă al atelierului Coşi Întruna şi o văzu pe Nettie Cobb, norii începuseră să se risipească. Nettie purta în mână o umbrelă adunată şi mergea grăbită pe Strada Principală cu poşeta strânsă la subsioară de parcă ar fi simţit fălcile unei noi furtuni deschizându-i-se în spate.

— Cum îți sunt mâinile în dimineața asta, Polly? – întrebă Rosalie Drake.

Polly suspină în sinea ei. Va trebui, bănuia, să facă față în acea după-amiază aceleiaşi întrebări, dar mai apăsat formulată, din partea lui Alan – promisese să-l întâlnească la o cafea la Bufetul lui Nan în jurul orei trei. Nu-i poți păcăli pe cei care te cunosc de multă vreme. Aceştia îți văd paloarea feței şi semicercurile întunecate de sub ochi. Mai important, îți văd privirea chinuită *din* ochi.

— Sunt mult mai bine astăzi, mulțumesc, spuse ea.

Asta însemna o supraevaluare destul de mare a realității; erau mai bine, dar *mult* mai bine? Ă-ă.

— Am crezut că din cauza ploii şi-ale…

— E imprevizibil ceea ce le face să doară. Asta-i mai rău. Dar lasă asta, Rosalie, vino repede şi uită-te pe geam. Cred că vom asista la un mic miracol.

Rosalie i se alătură lui Polly la geam la timp să vadă micuța siluetă agitată cu umbrela strânsă tare într-o mână – probabil pentru a o folosi ca ciomag, judecând după felul în care o ținea acum – apropiindu-se de marchiza magazinului Lucruri prețioase.

— Nettie să fie? Chiar ea? – aproape că icni Rosalie.

— Chiar ea este.

— Dumnezeule, intră în magazin!

Dar, pentru o clipă, păru că predicția lui Rosalie anulase mişcarea. Nettie se apropie de uşă… apoi se dădu în spate. Îşi mută umbrela dintr-o mână în cealaltă şi se uită la fațada Lucrurilor prețioase de parcă ar fi fost un şarpe ce ar putea-o muşca.

— Du-te, Nettie, spuse Polly încet. Dă-i bătaie, drăguță!

— Probabil că-i în geam anunțul cu ÎNCHIS, spuse Rosalie.

— Nu, mai are unul care spune MARȚEA ŞI JOIA VA FI ÎNCHIS CU EXCEPȚIA VIZITELOR STABILITE ÎN PREALABIL. L-am văzut când am venit azi-dimineață.

Nettie se apropia iarăşi de uşă. Întinse mâna spre clanță, apoi se retrase din nou.

— Dumnezeule, mă *omoară* chestia asta, zise Rosalie. Mi-a spus că poate se întoarce şi ştiu cât de mult îi plac figurinele din sticlă, dar n-am crezut că o va face.

— M-a întrebat dacă poate pleca în pauză ca să treacă pe la ce-a numit ea „locul ăla nou” să-mi aducă înapoi cutia pentru prăjitură, murmură Polly.

Rosalie încuviinţă din cap.

— Asta-i Nettie a noastră. Mai demult mă întreba dacă poate merge la toaletă.

— Mi s-a părut că o parte din ea spera să o refuz, că avem prea mult de lucru. Dar cred că o parte din ea voia şi să accept.

Ochii lui Polly nu se dezlipiră deloc de crâncena luptă la scară redusă care se desfăşura la mai puţin de patruzeci de yarzi distanţă, un război în miniatură între Nettie Cobb şi Nettie Cobb. Dacă *într-adevăr* intra, ce mare pas înainte ar fi fost acesta pentru ea!

Polly simţi o durere surdă, încinsă, în mâini, îşi coborî privirea şi văzu că şi le frământa. Se forţă să le coboare pe lângă corp.

— Nu-i vorba de cutia pentru prăjitură şi nici de figurinele din sticlă, spuse Rosalie. E vorba de *el.*

Polly se uită cu coada ochiului la ea.

Rosalie râse şi se roşi puţin.

— O, nu vreau să zic că lui Nettie i s-au aprins călcâiele după el sau altceva de felul ăsta, deşi *chiar* părea puţin visătoare când am prins-o din urmă ieri. S-a purtat *frumos* cu ea, Polly. Atâta tot. Sincer şi frumos.

— Multă lume se comportă frumos cu ea, spuse Polly. Alan se dă peste cap să fie bun cu ea şi ea tot se ruşinează de el.

— Numai că domnul nostru Gaunt are un fel special de-a fi drăguţ, spuse Rosalie simplu şi, ca pentru a dovedi lucrul acesta, o văzură pe Nettie apucând clanţa şi răsucind-o. Deschise uşa şi apoi doar rămase acolo pe trotuar strângând umbrela în mână, de parcă firava ei rezervă de hotărâre se epuizase complet. Polly simţi o anume certitudine că Nettie va

închide acum uşa şi va pleca în grabă de acolo. Mâinile ei, artritice sau nu, se închiseră în pumnii slab strânşi.

Dă-i drumul, Nettie. Dă-i bătaie. Asumă-ți riscul. Alătură-te din nou lumii.

Apoi Nettie zâmbi, în mod clar ca răspuns la ceva ce nici Polly, nici Rosalie nu puteau vedea. Coborî umbrela din poziția în care o ținea la piept… şi intră în magazin.

Uşa se închise în urma ei.

Polly se întoarse spre Rosalie şi fu mişcată să vadă că avea lacrimi în ochi. Cele două femei se uitară una la cealaltă preț de o clipă, după care, râzând, se îmbrățişară.

— Bine jucat, Nettie! spuse Rosalie.

— Două puncte pentru echipa noastră! subscrise Polly, iar soarele răzbătu printre norii din mintea sa cu două ore bune înainte să facă în sfârşit acelaşi lucru şi cei de pe cerul de deasupra Castle Rock-ului.

2

Cinci minute mai târziu, Nettie Cobb şedea într-unui dintre scaunele din pluş cu spătar înalt pe care le aşezase Gaunt de-a lungul unui perete al magazinului său. Umbrela şi poşeta ei zăceau uitate pe podea lângă ea. Gaunt şedea alături de ea, ținându-i mâinile într-ale lui, ochii lui pătrunzători ațintiți asupra ochilor ei nesiguri. Un abajur din sticlă multicoloră se afla lângă recipientul pentru prăjitură al lui Polly Chalmers pe una dintre cutiile-vitrină. Abajurul era un lucru relativ frumos şi se putea vinde pentru trei sute de dolari sau mai bine într-un magazin de antichități din Baston; Nettie Cobb tocmai îl cumpărase, însă, cu zece dolari şi patruzeci de cenți, toți banii pe care-i avusese în poşetă când intrase în magazin. Frumos sau nu, era pentru moment la fel de dat uitării ca şi umbrela.

— O faptă, spunea ea acum.

Părea o femeie care vorbeşte în somn. Îşi mişcă uşor mâinile, ca pentru a prinde mai strâns mâinile domnului

Gaunt. El îi întoarse strânsoarea şi chipul ei fu atins de un zâmbet slab de plăcere.

— Da, corect. Nu e de fapt decât un lucru mic. Îl ştii pe domnul Keeton, nu-i aşa?

— O, da, spuse Nettie. Ronald şi fiul lui, Danforth. Îi ştiu pe amândoi. La care vă referiți?

— La cel tânăr, spuse domnul Gaunt, lovindu-i palmele cu policele lui lungi. Unghiile erau uşor gălbui şi destul de lungi. – Şeful Consiliului Local.

— I se spune Buster pe la spate, zise Nettie şi chicoti.

Era un sunet aspru, puțin isteric, dar Leland Gaunt nu păru alarmat. Dimpotrivă; sunetul râsului nu-tocmai-normal al lui Nettie păru să-l mulțumească.

— Aşa i se spune încă de când a fost un băiețel.

— Vreau să termini de plătit pentru abajur făcându-i o farsă lui Buster.

— O farsă?

Nettie părea vag alarmată.

Gaunt zâmbi.

— Doar un renghi inofensiv. Iar el n-o să ştie niciodată că tu ai fost. O să creadă că a fost altcineva.

— Oh.

Nettie se uită dincolo de Gaunt la abajurul din sticlă multicoloră şi preț de o clipă ceva îi ascuți privirea – lăcomia, poate, sau doar simpla dorință şi plăcerea.

— Păi…

— O să fie în regulă, Nettie. Nimeni n-o să ştie niciodată… iar tu o să ai abajurul.

Nettie vorbi încet şi cu un aer meditativ.

— Soțul meu îmi juca feste tot timpul. Ar fi distractiv să joc şi eu una altcuiva.

Îşi întoarse ochii la el, iar acum ceea ce-i ascuțea privirea era neliniştea.

— Dacă nu-i face vreun *rău.* Nu vreau să-i fac vreun *rău.* Soțului meu i-am făcut rău, ştiți.

— N-o să-i facă nici un rău, spuse Gaunt încet, lovind liniştitor mâna lui Nettie. N-o să sufere deloc. Vreau doar să-i

pui nişte lucruri în casă.

— Cum să intru în casa lui Buster…

— Poftim.

Îi aşează ceva în mână. O cheie. Ea o prinse în pumn.

— Când? – întrebă Nettie.

Ochii ei visători se întorseseră iarăşi la abajur.

— Curând. (Îi eliberă mâinile şi se ridică în picioare.) Iar acum, Nettie, chiar trebuie să-ți pun abajurul ăla frumos într-o cutie. Doamna Martin vine să se uite la o Lalique în… (Se uită la ceasul de mână.) Dumnezeule, în cincisprezece minute! Dar nu pot să-ți spun cât de fericit sunt că te-ai hotărât să vii. Foarte puțini oameni apreciază frumusețea figurinelor din sticlă în zilele noastre – majoritatea sunt doar comercianți, cu case de marcat în loc de inimi.

Nettie se ridică şi ea şi se uită la abajur cu ochii blânzi ai unei femei îndrăgostite. Agitația agonică pe care o simțise când se apropiase de magazin dispăruse în întregime.

— *Este* adorabil, nu-i aşa?

— Foarte adorabil, încuviință domnul Gaunt cu căldură. Şi nu-ți pot spune… nici nu-mi găsesc cuvintele să exprim… cât de fericit mă face să ştiu că va avea un cămin primitor, un loc unde cineva va face mai mult decât doar să-l şteargă de praf în după-amiezile de miercuri şi apoi, după câțiva ani, să-l spargă într-un moment de neglijență şi să adune cioburile pe făraş şi apoi să le arunce la coşul de gunoi fără cel mai mic resentiment.

— N-aş face asta niciodată! strigă Nettie.

— Ştiu că n-ai face-o, spuse domnul Gaunt. Ăsta e unul dintre farmecele tale, Netitia.

Nettie se uită uluită la el.

— De unde-mi ştiți numele?

— Am fler pentru aşa ceva. Niciodată nu uit un nume sau o față.

Se duse prin perdea în spatele magazinului. Când se întoarse, ținea într-o mână o bucată plată de carton alb şi în cealaltă un cocoloş mare de hârtie pelur. Aşează hârtia pelur lângă recipientul pentru prăjitură (începu pe dată să se

extindă, cu trucuri secrete şi agrafe mici, în ceva care semăna cu un corsaj gigantic) şi începu să îndoaie cartonul sub forma unei cutii exact de dimensiunea potrivită pentru abajur.

— Ştiu că vei fi un bun îngrijitor al obiectului pe care l-ai achiziționat. Acesta e motivul pentru care ți l-am vândut.

— Adevărat? Am crezut… domnul Keeton… şi farsa…

— Nu, nu, nu! spuse domnul Gaunt, pe jumătate râzând şi pe jumătate scos din fire. *Oricine* poate juca farse! Oamenii adoră să joace farse! Dar să pui obiecte în mâinile celor care le iubesc şi au nevoie de ele… asta-i complet altă mâncare de peşte. Uneori, Netitia, cred că ceea ce vând eu *de fapt* este fericire… tu ce crezi?

— Păi, spuse Nettie pe un ton serios. Ştiu că pe *mine* m-ați făcut fericită, domnule Gaunt. Foarte fericită.

El îşi expuse dinții cariați şi înghesuiți într-un zâmbet larg.

— Bun! Asta-i bine!

Domnul Gaunt împinse corsajul din hârtie pelur în cutie, cuibări abajurul în albeața lui pârâitoare, închise cutia şi o legă cu o fundă.

— Poftim, gata! încă un client satisfăcut şi-a găsit lucrul prețios!

Întinse cutia către ea. Nettie o luă. Şi când degetele ei le atinseră pe ale lui, simți un fior de repulsie, deşi le ținuse cu putere – chiar cu ardoare – cu doar câteva clipe în urmă. Însă acel interludiu deja începuse să pară nedesluşit şi ireal. El aşează recipientul Tupperware peste cutia albă. Ea văzu ceva înăuntru celui dintâi.

— Ce-i aia?

— Un bilețel pentru angajatoarea ta, spuse Gaunt.

Neliniştea i se ridică imediat lui Nettie în obraji.

— Nu despre *mine?*

— Dumnezeule mare, nu! spuse Gaunt râzând şi Nettie se relaxă pe dată. Când râdea, domnul Gaunt era irezistibil şi dincolo de orice suspiciune.

— Ai grijă de abajur, Netitia, şi mai treci pe aici.

— Aşa voi face, spuse Nettie, iar acesta putea fi un răspuns la ambele povețe, dar ea simți în adâncul inimii (acel

antrepozit secret unde nevoile şi temerile se înghionteau una pe alta încontinuu, aidoma unor pasageri îngrămădiți într-un vagon de metrou) că, deşi s-ar putea să mai vină pe acolo, abajurul va rămâne singurul lucru pe care-l va cumpăra de la Lucruri prețioase.

Şi totuşi, ce dacă? Era un lucru *frumos,* genul de lucru pe care şi-l dorise dintotdeauna, singurul lucru de care avea nevoie să-şi completeze modesta colecție. Se gândi să-i spună domnului Gaunt că soțul ei ar fi fost poate încă în viață dacă n-ar fi spart un abajur din sticlă multicoloră foarte asemănător cu acesta cu paisprezece ani în urmă, că aceasta fusese ultima picătură, cea care o împinsese în cele din urmă dincolo de orice răbdare. Îi rupsese multe oase în anii cât au stat împreună şi-l lăsase să trăiască. În cele din urmă, el spărsese un lucru de care ea *chiar* avea nevoie şi atunci îi luase viața.

Se hotărî că nu trebuie să-i spună asta domnului Gaunt.

Părea genul de om care ştia deja.

3

— Polly! Polly, iese!

Polly plecă de lângă manechinul de probă unde prindea în ace încet şi cu grijă un tiv şi se grăbi la fereastră. Ea şi Rosalie stăteau umăr la umăr, urmărind cum Nettie iese din Lucruri prețioase într-o stare care nu putea fi descrisă decât ca împovărată de fericire. Sub un braț ținea poşeta, umbrela se afla sub celălalt, iar în mâini ținea recipientul Tupperware pentru prăjitură al lui Polly în echilibru deasupra unei cutii pătrate albe.

— Poate-ar fi bine să merg s-o ajut, spuse Rosalie.

— Nu. (Polly întinse o mână şi o ținu blând locului.) Mai bine nu. Cred că n-ar fi decât jenată şi tulburată.

O urmăriră pe Nettie cum vine în susul străzii. Nu mai mergea grăbit, ca fugind de fălcile unei furtuni; acum aproape că o purta vântul.

Nu, gândi Polly. *Nu, nu-i aşa. Mai degrabă… pluteşte.*

Mintea ei făcu brusc una dintre acele legături ciudate care aproape că semănau cu nişte note de trimitere şi izbucni în râs.

Rosalie se uită la ea cu sprâncenele ridicate.

— Îmi spui şi mie?

— E expresia de pe fața ei, spuse Polly, uitându-se la Nettie cum traversează cu paşi înceți, ca în vis, strada Linden.

— Cum adică?

— Arată ca o femeie care tocmai şi-a pus-o… şi-a avut vreo trei orgasme.

Rosalie se făcu roz la față, se uită încă o dată la Nettie şi apoi izbucni într-un râs puternic. Polly tăcu la fel. Se ținură amândouă în brațe şi se legănară înainte şi-napoi, râzând dezlănțuit.

— Măi, să fie, spuse Alan Pangborn din partea din față a atelierului. Doamnele râd cu mult înainte de prânz! E prea devreme pentru şampanie, aşa încât care-i treaba?

— Patru! spuse Rosalie, chicotind nestăpânit. Lacrimile îi şiroiau pe obraji. – Mie mi s-a părut mai degrabă că patru!

Apoi izbucniră din nou, legănându-se neîncetat una în brațele celeilalte, râzând din toată inima în vreme ce Alan stătea şi se uita la ele cu mâinile în buzunarele pantalonilor de uniformă, zâmbind nedumerit.

4

Norris Ridgewick sosi îmbrăcat în civil la Oficiul Şerifului cu aproximativ zece minute înainte ca sirena să sune de amiază la fabrică. El avea schimbul doi, de la doisprezece până la nouă seara, tot sfârşitul de săptămână, ceea ce-i convenea de minune. Lasă-i pe alții să curețe mizeriile de pe şoselele şi drumurile secundare din districtul Castle după ce se închideau barurile la unu noaptea; putea face şi el asta, o *făcuse* cu multe ocazii, dar aproape întotdeauna îşi vomita şi mațele. Uneori îşi vomita şi mațele chiar dacă victimele stăteau în picioare, se plimbau prin jur şi țipau că nu trebuie să se supună la nici un futut de test respiratoriu, că-şi cunosc

drepturile „constipaționale.” Norris pur şi simplu nu avea stomac pentru aşa ceva. Sheilei Brigham îi plăcea să-l cicălească spunându-i că seamănă cu ajutorul de şerif Andy din serialul ăla de televiziune *Twin Peaks,* dar Norris ştia că nu e aşa. Ajutorul de şerif Andy plângea când vedea oameni morți. Norris nu plângea, dar era înclinat să vomite pe ele, aşa cum aproape că vomitase pe Homer Gamache atunci când îl găsise lățit într-un şanț lângă cimitirul Homeland, omorât în bătaie cu propria sa proteză de picior[9].

Norris aruncă o privire la lista de serviciu, văzu că Andy Clutterbuck şi John LaPointe erau amândoi în patrulare, apoi la panoul cu ordinea de zi. Nu era nimic pentru el, ceea ce de asemenea îi convenea de minune. Ca să-i fie ziua încheiată – această parte din ea, cel puțin – al doilea costum al său de uniformă se întorsese de la curățătorie… în ziua promisă, măcar o dată. Asta-l scutea de un drum acasă pentru a se schimba.

Un bilet prins cu acul de punga din plastic trimisă de curățătorie spunea: „Hei, Barbey – îmi datorezi 5,25 $. Dacă mă tragi în piept şi de data asta, când coboară soarele o să fii un om mai trist şi mai înțelept.” Era semnat *Clut.*

Buna dispoziție a lui Norris nu fu spulberată nici de felul de adresare al biletului. Sheila Brigham era singura persoană din cadrul Oficiului Şerifului din Castle Rock care-l considera pe Norris un tip scos din *Twin Peaks* (Norris avea o bănuială că ea era singura persoană din tot departamentul – pe lângă el, desigur – care chiar se uitase la serial.) Ceilalți adjuncți – John LaPointe, Seat Thomas, Andy Clutterbuck – îi spuneau Barney, după personajul lui Don Knotts din vechiul *Andy Griffith Show.* Asta-l irita uneori, dar nu şi astăzi. Patru zile de schimbul doi, apoi trei zile libere. Îl aştepta înainte o săptămână întreagă de puf. Viața putea fi uneori minunată.

Scoase din portmoneu o bancnotă de cinci şi una de un dolar şi le puse pe biroul lui Clut. „Hei, Clut, înveseleşte-te puțin”, mâzgăli pe spatele formularului pentru raport, îşi semnă numele cu o înfloritură şi-l lăsă lângă bani. Apoi goli de uniformă punga de la curățătorie şi se duse cu ea la toaleta

bărbaților. Cât își schimbă hainele fluieră, apoi dădu aprobator din sprâncene când se uită țintă la reflecția sa din oglindă. Era Pus la Punct, pentru Dumnezeu. Sută la sută Pus la Punct. Răufăcătorii din Castle Rock ar face foarte bine să-şi ia zi liberă, dacă nu…

Observă în oglindă o mişcare în spatele lui, dar, înainte să poată face altceva în afară de a da să întoarcă privirea, fusese deja apucat, întors pe călcâie şi izbit de gresia de lângă pisoare. Se lovi cu capul de perete, îi căzu pălăria şi apoi se trezi că se uită la fața rotundă şi roşie a lui Danforth Keeton.

— Ce dracu' crezi că faci, Ridgewick? – întrebă acesta.

Norris uitase complet de amenda pe care o strecurase sub ştergătorul de parbriz al Cadillac-ului lui Keeton cu o seară în urmă. Acum îşi aminti cu limpezime.

— Dă-mi drumu'! spuse el.

Încercă să vorbească pe un ton indignat, însă vocea îi ieşi sub forma unui chițăit de îngrijorare. Îşi simțea obrajii cum se încing. De fiecare dată când era furios sau speriat – iar acum era amândouă – roşea ca o fată.

Keeton, care îl depăşea pe Norris cu cinci inci în înălțime şi cu o sută de livre în greutate, îi oferi ajutorului de şerif o scuturătură zdravănă şi apoi îi dădu drumul. Îşi scoase amenda din buzunar şi i-o flutură lui Norris pe sub nas.

— Este sau nu numele tău pe blestemata asta de amendă? ceru să ştie, de parcă Norris ar fi negat deja asta.

Norris Ridgewick ştia foarte bine că era semnătura lui, imprimată cu ştampila dar perfect recognoscibilă, şi că amenda fusese ruptă din carnetul său de amenzi.

— Erai parcat în locul pentru handicapați, spuse el, îndepărtându-se de perete şi frecându-şi spatele capului. Blestemat să fie dacă nu credea că va avea un cucui acolo. Când surprinderea de la început (iar Buster îl speriase cât toți dumnezeii, nu putea nega asta) se domoli, nou-apăruta sa furie crescu.

— În locul pentru *ce?*

— În locul pentru *handicapați!* strigă Norris. *Şi pe deasupra Alan în persoană mi-a spus să-ți scriu amenda aia!* fu pe cale

să continue, dar n-o făcu. De ce să-i ofere porcului ăsta gras satisfacția de-a pune rața în traista altuia? – Ți s-a mai spus despre asta înainte, Bus… Danforth, şi-o ştii bine.

— *Cum* mi-ai spus? întrebă amenințător Danforth Keeton.

În obraji şi pe fălci îi apărură pete roşii de dimensiunea unor căpățâni de varză.

— Aia-i o amendă valabilă, spuse Norris, ignorând această ultimă remarcă, iar în ceea ce mă priveşte ai face bine s-o plăteşti. Chiar, eşti norocos că nu te amendez şi pentru ultraj la adresa unui ofițer de poliție.

Danforth râse. Sunetul se lovi plat între pereți.

— Nu văd nici un ofițer de poliție, spuse el. Văd o bucată slabă de căcat împachetată aşa încât să arate a friptură.

Norris se aplecă şi-şi ridică pălăria. Viscerele lui erau chircite de teamă – Danforth Keeton era un duşman redutabil pentru oricine iar mânia i se adâncise în furie. Mâinile îi tremurau. Îi luă, totuşi, o clipă ca să-şi aşeze pălăria drept pe cap.

— Te poți răfui despre asta cu Alan, dacă vrei…

— Mă răfuiesc cu *tine!*

— … dar eu am terminat să vorbesc cu tine. Ai grijă să plăteşti aia în termen de treizeci de zile, Danforth, sau o să trebuiască să venim după tine.

Norris se îndreptă de spate până ce ajunse la culmea înălțimii sale de cinci picioare şi şase şi adăugă:

— Ştim unde să te găsim.

Dădu să iasă. Keeton, fața lui arătând puțin ca apusul de soare într-o zonă de testare a bombei nucleare, păşi în față pentru a-i bloca ruta de evadare. Norris se opri şi ridică un deget la el.

— Dacă mă atingi, te-arunc într-o celulă, Buster. Vorbesc serios.

— Bine, asta-i, spuse Keeton pe o voce ciudată, lipsită de ton. *Asta* este. Eşti concediat. Dă-ți jos uniforma aia şi du-te să-ți cauți altă sluj…

— Nu, spuse o voce din spatele lor şi amândoi îşi întoarseră privirile.

Alan Pangborn stătea în pragul uşii de la toaleta bărbaţilor.

Keeton îşi strânse palmele în doi pumni albi şi graşi.

— Tu să nu intervii.

Alan intră, lăsând uşa să se închidă încet în urma lui.

— Nu, spuse el. Eu i-am spus lui Norris să scrie amenda aia. Tot eu i-am spus că o voi trece cu vederea înainte de întâlnirea pentru alocarea fondurilor. E-o amendă de cinci dolari, Dan. Ce dracu' te-a apucat?

Vocea lui Alan era nedumerită. Se *simţea* nedumerit. Buster nu fusese niciodată un om blând din fire, nici în clipele lui cele mai bune, însă o răbufnire ca aceasta era prea mult chiar şi pentru el. De la sfârşitul verii încoace, bărbatul păruse neglijent şi întotdeauna iritat – Alan deseori auzise strigătul îndepărtat al vocii sale când se aduna Consiliul Local în şedinţă – iar ochii lui adoptaseră o privire aproape hăituită. Se întrebă în treacăt dacă nu cumva e bolnav Keeton şi se hotărî că aceasta era o problemă pentru mai târziu. Acum avea de rezolvat o situaţie destul de urâtă.

— Nu m-a apucat nimic, spuse Keeton îmbufnat şi îşi netezi părul pe spate. Norris fu satisfăcut să observe şi că mâinile bărbatului tremurau. – Pur şi simplu m-am săturat de puţoi aroganţi cum e tipul ăsta aici de faţă... Încerc să fac multe pentru oraşul ăsta... la naiba, *realizez* multe pentru oraşul ăsta... şi m-am scârbit să fiu mereu persecutat... – Făcu pauză vreme de un moment, gâtul lui gras mişcându-se în gol, şi apoi răbufni: Mi-a spus Buster! Ştii ce simt despre asta!

— O să-şi ceară scuze, spuse Alan calm. Nu-i aşa, Norris?

— Nu ştiu dac-o s-o fac, spuse Norris.

Vocea îi tremura şi stomacul i se învârtea, dar era tot mânios.

— Ştiu că nu-i place, dar adevărul e că m-a speriat şi mi-a scăpat fără să-mi dau seama. Nu făceam decât să stau aici, mă uitam în oglindă să văd dacă-mi e dreaptă cravata, când m-a apucat şi m-a împins în perete. Am dat cu capul destul de tare. Doamne, Alan, nu ştiu *ce* am spus.

Ochii lui Alan se mutară înapoi la Keeton.

— E adevărat?

Keeton îşi lăsă ochii în pământ.

— Eram furios, spuse el şi Alan presupunea că o scuză spontană şi indirectă mai bună de atât nu putea oferi un om ca el. Se uită înapoi la Norris să vadă dacă acesta îl înțelesese. Părea că da. Asta era bine; era un pas mare către dezamorsarea acestei bombe mici cu gaz urât mirositor.

— Putem considera acest incident încheiat? îi întrebă pe ambii bărbați. Să-l trecem la capitolul experiență şi să continuăm de unde am rămas?

— În ce mă priveşte, e-n regulă, spuse Norris după o clipă.

Alan fu mişcat. Norris era sfrijit, avea obiceiul să lase doze pe jumătate pline de Jold and Nehi în maşinile de patrulă pe care le folosea, iar rapoartele lui erau nişte orori… însă avea yarzi întregi de suflet. Bătea în retragere, dar nu fiindcă se temea de Keeton. Dacă zdravănul şef al Consiliului Local credea asta, făcea o greşeală foarte mare.

— Îmi pare rău că ți-am spus Buster, zise Norris.

Nu-i părea rău, absolut deloc, dar nu-l durea să *spună* că-i pare. Aşa bănuia.

Alan se uită la bărbatul îndesat îmbrăcat cu o geacă sport țipătoare şi o cămaşă de jucător de golf descheiată la gât.

— Danforth?

— Bine, am şi uitat, spuse Keeton.

Vorbi pe un ton de mărinimie exagerată, iar Alan simți năpădindu-l un val familiar de antipatie. O voce îngropată undeva adânc în mintea lui, vocea primitivă de crocodil a subconştientului, rupse tăcerea scurt, dar clar: *De ce nu faci atac de cord, Buster? De ce nu ne faci o favoare tuturor şi mori?*

— Bine, spuse el. Bine că…

— *Dacă,* spuse Keeton, ridicând un deget în aer.

Alan ridică sprâncenele.

— Dacă?

— Dacă putem face ceva cu amenda asta.

O întinse către Alan, prinsă între două degete, de parcă ar fi fost o cârpă tocmai folosită la curățarea unui lichid de proveniență îndoielnică.

Alan suspină.

— Haide în birou, Danforth. Să discutăm despre asta. (Se uită la Norris.) Tu eşti de serviciu, corect?

— Corect, spuse Norris.

Stomacul lui încă era un ghemotoc. Bunele lui sentimente dispăruseră probabil pentru tot restul zilei, era vina porcului ăluia gras, iar Alan îl va ierta de amendă. Înțelegea lucrul ăsta – politica – ceea ce nu însemna că trebuia să-i şi placă.

— Vrei să vii cu noi? – întrebă Alan.

Mai aproape de a spune: *Simți nevoia să discutăm despre asta?* nu putea ajunge cu Keeton care stătea chiar acolo şi se holba la amândoi.

— Nu, spuse Norris. Am de mers undeva şi de făcut ceva. Vorbim mai târziu, Alan.

Plecă din toaleta bărbaților, trecând pe lângă Keeton fără să-i acorde măcar o privire. Şi deşi Norris nu ştia, Keeton îşi reprimă, cu un mare – aproape eroic – efort, o irațională, dar puternică pornire de a-i propti un şut în fund pentru a-l ajuta să meargă mai departe.

Alan îşi făcu de lucru uitându-se la reflecția lui din oglindă, oferindu-i lui Norris timp să iasă fără probleme din scenă, în vreme ce Keeton rămase lângă uşă, urmărindu-l nerăbdător. Apoi Alan ieşi în antreu urmat îndeaproape de Keeton.

Un bărbat scund, spilcuit, într-un costum de culoarea friştii şedea pe unul dintre cele două scaune din fața biroului lui, citind ostentativ o carte mare legată în piele care nu putea fi decât Biblia. Inima lui Alan se opri. Fusese aproape sigur că nimic altceva *prea* neplăcut nu se putea întâmpla în acea dimineață – urma să fie ora prânzului în doar două sau trei minute, aşa încât ideea părea rezonabilă dar se înşelase.

Reverendul William Rose închise Biblia (a cărei copertă aproape că se potrivea costumului său) şi sări în picioare.

— Dom' şef-ă Pangborn, spuse el.

Reverendul Rose era unul dintre baptiştii aceia îmbârligați care, atunci când îi copleşeau emoțiile, începeau să deformeze coada cuvintelor.

— Pot vorbi, te rog, cu dumneata?

— Dați-mi cinci minute, vă rog, domnule reverend Rose. Am o problemă de rezolvat.

— Este-ă ceva extrem de important.

Pun pariu, gândi Alan.

— La fel este şi asta. Cinci minute.

Deschise uşa şi-l împinse pe Keeton în birou înainte ca reverendul Willie, cum îi plăcea părintelui Brigham să-l numească, să mai poată spune altceva.

5

— Tre' să fie despre Seara la Cazinou, spuse Keeton după ce Alan închisese uşa biroului. Fii atent la ce-ți spun. Părintele John Brigham e-un irlandez căpos, da-l prefer oricând tipului ăluia. Rose e-un puțoi incredibil de arogant.

Şade hârbul în drum şi râde de cei ce trec, îşi spuse Alan.

— la loc, Danforth.

Keeton luă. Alan se duse de cealaltă parte a biroului, ridică amenda de parcare în aer şi o rupse în bucățele. Pe acestea le aruncă în coşul pentru hârtii.

— Poftim. E bine?

— Bine, spuse Keeton şi dădu să se ridice.

— Nu, mai şezi încă o clipă.

Sprâncenele stufoase ale lui Keeton se uniră într-un nor de furtună sub fruntea înaltă şi roz.

— Te rog, adăugă Alan.

Se lăsă şi în scaunul său rotitor. Mâinile i se împreunară şi încercă să alcătuiască o mierlă; Alan le opri şi le aşeză ferm una peste alta pe tăblia protejată cu sugativă a mesei.

— Săptămâna viitoare avem o întâlnire a comisiei de alocare a fondurilor pe probleme bugetare pentru întrunirea alegătorilor pentru rezolvarea treburilor obşteşti din februarie... începu Alan.

— Ba bine că nu, hurui Keeton.

— ... iar asta-i o chestie politică, merse Alan mai departe. Recunosc lucrul ăsta şi-l recunoşti şi tu. Tocmai am rupt o

amendă de parcare perfect valabilă dintr-un considerent politic.

Keeton zâmbi firav.

— Eşti în oraş de destulă vreme să ştii cum merg lucrurile, Alan. O mână o spală pe cealaltă.

Alan îşi schimbă poziția în scaun. Acesta scoase mici pârâituri şi scrâşnete – sunete pe care le auzea uneori în vise după zilele lungi şi grele. Genul de zile cum se dovedea că este şi aceasta.

— Da, spuse el. O mână o spală pe cealaltă. Dar numai pentru o vreme.

Sprâncenele se uniră din nou.

— *Asta* ce vrea să însemne?

— Înseamnă că există un loc, chiar şi în oraşele mici, unde politica trebuie să înceteze. Trebuie să ții minte că eu nu sunt un oficial desemnat. Poate că baierele pungii le controlează consilierii locali, dar votanții m-au ales pe mine. Iar lucrul pentru care m-au ales a fost să-i protejez şi să apăr şi să susțin legea. Am depus jurământul şi încerc să mă țin de el.

— Mă amenințI? Fiindcă dacă-i aşa…

Chiar atunci izbucni sirena fabricii. Acolo înăuntru se auzea slab, însă Danforth Keeton tot tresări de parcă fusese înțepat de un viespe. Ochii i se căscară pentru o clipă şi mâinile se înțepeniră în două gheare albe pe brațele scaunului.

Alan simți din nou acea nedumerire. *E la fel de agitat ca o iapă în călduri. Ce dracu' o fi cu el?*

Pentru prima dată se trezi că se întreabă dacă nu cumva domnul Danforth Keeton, care era deja şeful Consiliului Local din Castle Rock cu mult înainte ca Alan să fi auzit măcar de oraşul acesta, nu se ocupa cu ceva care nu era tocmai cuşer.

— Nu te amenințI, spuse.

Keeton începea să se relaxeze din nou, dar cu băgare de seamă… de parcă s-ar fi temut că sirena fabricii va răbufni iarăşi, numai ca să-l sperie.

— Asta-i bine. Fiindcă nu-i numai o problemă de baierele pungii, domnule şerif Pangborn. Consiliul Local, împreună cu

cei trei comisari districtuali, au dreptul de a decide angajarea – şi concedierea – adjuncților de şerif. Printre multe alte drepturi decizionale pe care sunt sigur că le cunoşti.

— Asta nu-i decât o formalitate.

— Aşa a fost dintotdeauna, aprobă Keeton.

Din buzunarul interior scoase un trabuc Roi-Tan. Îl trase între degete, tăcând celofanul să pârâie.

— Asta nu înseamnă că trebuie să rămână la fel.

Acum cine pe cine amenință? gândi Alan, dar nu spuse. În schimb se lăsă pe spate în scaun şi se uită la Keeton. Acesta îi întâlni privirea pentru câteva secunde, apoi îşi coborî ochii la trabuc şi începu să ciupească ambalajul.

— Data viitoare când parchezi în locul pentru handicapați, am să te amendez cu mâna mea, iar amenda aia o să rămână valabilă, spuse Alan. Şi dacă mai pui vreodată mâna pe vreunul dintre adjuncții mei, am să te reții sub acuzare de ultraj de gradul trei. Asta o să se întâmple indiferent de câte aşa-zise drepturi decizionale au consilierii locali. Fiindcă politica nu ține la mine mai mult de atât. Mă înțelegi?

Keeton se uită la trabuc preț de-un moment lung, ca într-o meditație. Când ridică iarăşi privirea spre Alan, ochii lui se transformaseră în nişe bucăți mici şi dure de cremene.

— Dacă vrei să afli cât de tare-mi e curu', domnule şerif Pangborn, continuă doar să-mi dai brânci.

Pe fața lui Keeton se citea furia – da, fără-ndoială – însă lui Alan i se părea că se mai poate citi ceva. Credea că e vorba de frică. O vedea? O mirosea? Nu ştia şi nici nu conta. Dar lucrul de care se temea Keeton… *acesta* putea conta. Acesta putea conta mult.

— Mă înțelegi? repetă el.

— Da, spuse Keeton.

Desfăcu celofanul de pe trabuc cu un gest brusc şi dur şi-l aruncă pe podea. Îşi vârî trabucul în gură şi vorbi pe după el.

— Dar *tu* mă înțelegi pe *mine?*

Scaunul pârâi şi scrâşni când Alan se aplecă din nou în față. Se uită serios la Keeton.

— Înțeleg ce spui, dar al dracului să fiu dacă înțeleg modul în care te *comporți,* Danforth. N-am fost niciodată cei mai buni amici, tu şi cu mine…

— *Asta-i* sigur, spuse Keeton şi muşcă vârful trabucului.

Preț de o clipă, Alan crezut că şi acesta va sfârşi pe podea şi era pregătit în acest caz să nu bage în seamă – politica – dar Keeton îl scuipă în palmă şi apoi îl aşează în scrumiera goală de pe birou. Rămase acolo ca un excrement mic de cățel.

— … dar am avut mereu o relație de muncă destul de bună. Acum asta. E vreo problemă? Dacă este şi te pot ajuta…

— Nu-i nici o problemă, spuse Keeton, ridicându-se brusc în picioare.

Era iarăşi furios – mai mult decât doar furios. Alan aproape că putea vedea fumul ieşindu-i pe urechi.

— Doar că m-am săturat atât de tare de această… *persecuție.*

Era pentru a doua oară când folosea cuvântul. Lui Alan i se părea un cuvânt ciudat, un cuvânt neliniştitor. De fapt, găsea că toată această conversație era neliniştitoare.

— Ei bine, ştii unde să mă găseşti, spuse Alan.

— Dumnezeule, *da!* spuse Keeton şi se duse la uşă.

— Şi, te rog, Danforth – adu-ți aminte de locul pentru handicapați.

— Mă fut pe locul pentru handicapați! spuse Keeton şi ieşi trântind uşa.

Alan rămase în spatele biroului şi se uită la uşa închisă vreme îndelungată, pe față cu o expresie îngrijorată. Apoi dădu ocol mesei, ridică celofanul mototolit care zăcea pe podea, îl aruncă în coşul pentru hârtii şi merse la uşă să-l invite înăuntru pe Willie Vaporul.

6

— Domnul Keeton părea destul de supărat, spuse Rose.

Se aşează cu grijă în scaunul eliberat de şeful Consiliului Local, se uită cu silă la capătul de trabuc din scrumieră şi

apoi îşi trecu grijuliu Biblia albă în mijlocul poalei sale negeneroase.

— O mulțime de întâlniri de alocare a fondurilor în luna care vine sau cam atunci, spuse Alan în mod vag. Sunt sigur că-i un stres pentru toți consilierii locali.

— Da, aprobă reverendul Rose. Căci Iisus-ă ne-a spus: „Dă-i Cezarului ce-i al Cezarului şi dă-i lui Dumnezeu ce-i al lui Dumnezeu."

— Îhî, făcu Alan.

Îşi dori brusc să aibă o țigară, un Lucky sau Pall Mall, ceva plin ochi de nicotină şi gudron.

— Cu ce vă pot ajuta în această după-amiază, domnule r… reverend Rose?

Fu oripilat să-şi dea seama că fusese extrem de aproape să-i spună omului „domnule reverend Willie."

Rose îşi scoase ochelarii rotunzi fără rame, îi lustrui şi apoi îi aşeză înapoi la loc, ascunzând cele două pete mici şi roşii de pe şaua nasului. Părul lui negru, lipit de scalp cu un fel de loțiune pentru păr, pe care Alan o putea mirosi dar nu şi identifica, strălucea în lumina tuburilor fluorescente instalate în tavan.

— E vorba de abominația pe care părintele John Brigham ține s-o numească Seara la Cazinou, anunță în cele din urmă reverendul Rose. Dacă îți aminteşti, domnu' şef Pangborn, am venit la dumneata la scurt timp după ce am auzit prima dată despre această idee îngrozitoare să-ți cer să refuzi aprobarea unui astfel de eveniment în numele-ă decenței.

— Domnule reverend Rose, dacă *dumneavoastră* vă amintiți…

Rose ridică imperios o mână şi pe cealaltă o vârî în buzunarul jachetei. Scoase de acolo o broşură care aproape că avea dimensiunea unei cărți de buzunar. Aceasta era, observă Alan cu inima mică (dar fără vreo adevărată surprindere), versiunea prescurtată a Codului de Legi din statul Maine.

— Vin acum din nou, spuse reverendul Rose pe un ton ca de telefonist, să-ți cer să interzici acest eveniment nu doar în numele decenței, *ci şi în numele legii!*

— Domnule reverend Rose…

— Am aici capitolul 24, subcapitolul 9, paragraful 2 al Codului de Legi din statul Maine, vorbi reverendul Rose peste el.

Obrajii îi ardeau acum, iar Alan îşi dădu seama că singurul lucru pe care reuşise să-l facă în ultimele câteva minute a fost să schimbe un nebun cu altul.

— „Cu excepțiile prevăzute de lege-ă”, citi reverendul Rose, vocea lui răsunând acum într-o tărăgănare de amvon cu care cei mai înflăcărați membri ai congregației sale erau atât de familiarizați, jocurile de noroc, aşa cum sunt definite în Capitolul 23 al Codului-ă, unde anumite sume de bani sunt considerate condiție de joc, vor fi considerate ilegale.”

Închise Codul cu zgomot şi se uită la Alan. Ochii îi scăpărau.

— *Vor fi considerate-ă ilegale!* strigă el.

Alan simți pornirea de a ridica mâna în aer şi de a țipa *Lăudat fie-ă Iisus!* După ce-i trecu, spuse:

— Cunosc acele capitole din Cod care privesc jocurile de noroc, domnule reverend Rose. Le-am căutat după precedenta vizită pe care mi-ați făcut-o şi le-am arătat lui Albert Martin, care se ocupă de o mare parte dintre chestiunile juridice ale oraşului. Părerea lui a fost că prevederile Capitolului 24 nu se aplică evenimentelor de genul Serii la Cazinou.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Trebuie să vă spun că aceasta este şi părerea mea.

— Imposibil! scuipă Rose. Ei îşi propun să transforme o casă a Domnului într-un bârlog al jucătorilor de jocuri de noroc, iar dumneata-mi spui că *asta e legal?*

— E la fel de legal ca şi jocurile de bingo care se desfăşoară la Sala Fiicelor Izabelei încă din 1931.

— Asta-ă nu-i bingo! Asta-i ruletă! Asta-i joc de cărți pe bani! Asta-i… (Vocea reverendului Rose tremura.)…*joc-ă de zaruri!*

Alan îşi surprinse mâinile că încearcă să facă încă o pasăre şi de data aceasta le ținu prizoniere pe tăblia acoperită cu sugativă a mesei.

— I-am cerut lui Albert să-i trimită o scrisoare de lămurire lui Jim Tierney, procurorul general al statului. Răspunsul a fost acelaşi. Îmi pare rău, domnule reverend Rose. Ştiu că vă ofensează. Eu unul am ceva împotriva puştilor pe table de skateboard. Le-aş scoate în afara legii dacă aş putea, dar nu pot. În democrație trebuie uneori să acceptăm lucruri care nu ne plac sau cu care nu suntem de acord.

— Dar aici e vorba de *jocuri de noroc!* spuse reverendul Rose, iar în vocea lui se citea o suferință adevărată. Aici e vorba de *jocuri de noroc pe bani!* Cum pot fi legale astfel de lucruri, când Codul spune în mod clar că…

— Aşa cum e organizată întâlnirea, nu e vorba cu adevărat de jocuri de noroc pe bani. Fiecare… participant… face o donație la intrare. În schimb, participantului i se oferă o sumă echivalentă în bani pentru joc. La capătul serii, un număr de premii – nu bani, ci *premii* – sunt scoase la licitație. Un aparat video, un cuptor cu gril, un aspirator Dirt Devil, un set de porțelanuri, lucruri de felul ăsta.

Iar un drăcuşor interior dansant îl făcu să adauge:

— Cred că donația de la început s-ar putea chiar să fie scutită de impozit.

— E o abominație păcătoasă, spuse reverendul Rose.

Culoarea îi pierise din obraji. Nările îi fremătau.

— Asta-i o apreciere morală, nu legală. Aşa se procedează în toată țara.

— Da, spuse reverendul Rose.

Se ridică în picioare, strângând Biblia la piept ca pe un scut.

— Aşa procedează *catolicii.* Catolicii adoră jocurile de noroc. Intenționez să pun capăt la tărăşenia asta, dom' şef-ă Pangborn. Cu sau fără ajutorul dumitale.

Alan se ridică şi el în picioare.

— Încă două lucruri, domnule reverend Rose. Sunt domnul *şerif* Pangborn, nu dom' şef. Şi nu vă pot spune ce să vorbiți la amvon mai mult decât îi pot spune părintelui Brigham ce fel de evenimente să organizeze în biserica sa sau în Sala Fiicelor Izabelei sau în Sala C lui C – atâta vreme cât nu sunt în mod

limpede interzise de legile statului, adică – dar vă *pot* avertiza să fiți cu băgare de seamă şi cred că *trebuie* să vă avertizez să fiți cu băgare de seamă.

Rose se uită la el cu răceală.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic că sunteți supărat. Posterele pe care oamenii dumneavoastră le-au împrăştiat prin tot oraşul sunt în regulă şi scrisorile către ziar sunt în regulă, dar există o limită a legii peste care nu trebuie să treceți. Sfatul meu este să lăsați lucrul ăsta să treacă.

— Când-ă Iisus i-a văzut pe târfe şi pe cămătari în-ă Templu, El n-a consultat nici un Cod de Legi, domnule şerif. Când-ă Iisus i-a văzut pe bărbații şi pe femeile alea rele pângărind casa Domnului-ă, El n-a căutat nici o limită a legii. *Domnul Nostru a făcut ceea ce El-ă a ştiut că e bine!*

— Da, spuse Alan cu calm, dar dumneavoastră nu sunteți El.

Rose se uită la el preț de-o clipă lungă, cu ochii aruncând flăcări precum două ochiuri de aragaz, şi Alan gândi: Oh-o. Tipul ăsta-i nebun de legat.

— O zi bună, dom' şef Pangborn, spuse Rose cu răceală.

De data aceasta Alan nu se mai deranjă să-l corecteze. Încuviință doar din cap şi întinse mâna, fiind absolut convins că nu i-o va strânge. Rose se întoarse şi păşi greoi către uşă, cu Biblia încă lipită de piept.

— Lăsați lucrul ăsta să treacă, domnul reverend Rose, bine? strigă Alan în urma lui.

Rose nici nu se întoarse, nici un răspunse. Ieşi în pas alert pe uşă şi-o trânti în urma lui destul de tare să facă sticla din cadru să tremure. Alan se aşează în spatele biroului şi-şi apăsă tâmplele cu podul palmelor.

Câteva clipe mai târziu, Sheila Brigham îşi vârî timid capul prin despicătura uşii.

— Alan?

— A plecat? – întrebă Alan fără să ridice ochii.

— Preotul? Da. A ieşit valvârtej de aici ca vântul din luna martie.

— Elvis a părăsit clădirea, spuse Alan fără haz.

— Cum?

— Nu contează. (Ridică ochii.) Aş vrea nişte droguri puternice, te rog. Vrei să te uiți în dulapul cu probe, Sheila, şi să vezi ce avem?

Ea zâmbi.

— M-am uitat deja. Bufetul e gol, mă tem. O ceaşcă de cafea nu-i bună?

El îi întoarse zâmbetul. Începuse după-amiaza şi aceasta trebuia să fie mai bună ca dimineața – *trebuia.*

— S-a vândut.

— Bună afacere.

Închise uşa, iar Alan îşi eliberă în sfârşit mâinile din prizonierat. Curând, o serie de mierle zburau printr-un mănunchi de lumină solară pe peretele opus geamului.

7

Joia, ultima recreație a zilei la Şcoala Gimnazială din Castle Rock era rezervată activităților. Fiindcă era un elev de onoare şi nu era implicat în activități şcolare până ce nu avea loc repartizarea rolurilor pentru piesa de teatru din iarnă, Brian Rusk avea voie să plece acasă devreme în ziua aceea – lucru care îi elibera mare parte din fiecare zi de joi.

În această după-amiază de joi, băiatul ieşi pe uşa laterală aproape înainte ca soneria, ce anunța începutul celei de-a şasea recreații, să înceteze de sunat. Ghiozdanul lui conținea nu doar manualele, ci şi impermeabilul de ploaie pe care-l forțase mama să-l poarte dimineață, şi acesta îi forma în spinare o umflătură comică.

Pedală repede, inima bătându-i puternic în piept. Avea ceva

(o faptă)

de făcut. O mică îndatorire de care voia să scape. Un fel de îndatorire distractivă, de fapt. Acum ştia ce era. Îşi dăduse seama cu claritate în vreme ce visa cu ochii deschişi în timpul orei de matematică.

Când Brian coborî pe dealul Castle dinspre partea cu Strada Şcolii, soarele ieşi de după norii zdrenţuiţi pentru prima dată în acea zi. Se uită în stânga şi văzu un băiat-umbră pe o bicicletă-umbră ţinând pasul cu el pe asfaltul ud.

O să trebuiască să mergi repede să te ţi de mine astăzi, puştiule-umbră, gândi el. *Am de mers undeva şi de făcut ceva.*

Brian pedală prin porţiunea comercială a oraşului fără să se uite dincolo de Strada Principală la Lucruri preţioase, oprindu-se puţin la intersecţii pentru a arunca superficial o privire în ambele direcţii înainte să-şi continue grăbit drumul. Când ajunse la intersecţia străzilor Pond (care era strada *lui)* cu Ford, coti la dreapta în loc să continue în sus pe strada Pond către casă. La intersecţia lui Ford cu Willow, coti la stânga. Strada Willow era paralelă cu strada Pond; grădinile din spatele caselor de pe cele două străzi se învecinau, despărţite în majoritatea cazurilor de garduri din scânduri.

Pete şi Wilma Jerzyck locuiau pe strada Willow.

Tre' să fiu puţin atent aici.

Dar ştia cum să fie atent; pe drumul de la şcoală plănuise totul în gând şi-i venise uşor, aproape ca şi când şi planul ar fi fost acolo dintotdeauna, la fel ca ştiinţa lucrului pe care trebuia să-l facă.

Casa familiei Jerzyck era tăcută şi parcarea era goală, însă asta nu însemna că totul era sigur şi în regulă. Brian ştia că Wilma lucra, cel puţin o parte din timp, la Magazinul Alimentar al lui Hemphill de pe Ruta 117, fiindcă o văzuse acolo cum acţiona casa de marcat legată la cap cu omniprezentul ei batic, dar asta nu însemna că şi acum era acolo. Se putea ca micuţa şi hodorogita maşină Yugo, pe care o conducea, să fie parcată în garajul familiei, unde să n-o poată vedea.

Brian îşi împinse pedalând bicicleta până în parcare, se dădu jos din şa şi coborî piciorul de sprijin. Îşi simţea acum bătăile inimii în urechi şi-n gât. Părea un ropot de tobe. Merse la uşa din faţă, repetă replicile pe care le va rosti dacă se dovedea că doamna Jerzyck era totuşi acasă.

Bună, doamnă Jerzyck, sunt Brian Rusk, din cealaltă parte a cartierului? Merg la Şcoala Gimnazială şi-n curând vom vinde abonamente la reviste, aşa încât formația noastră muzicală să-şi poată cumpăra uniforme noi, şi am pornit să-i întreb pe oameni dacă nu vor reviste. Ca să mă întorc mai târziu când voi avea trusa cu ofertele. Primim premii dacă vindem multe.

Sunase bine când o născocise în gând şi încă mai suna bine, însă el tot se simțea încordat. Rămase în pragul uşii preț de un minut, ascultând dacă se auzea ceva dinăuntrul casei – un radio, un televizor deschis la unul dintre serialele alea (nu *Santa Barbara,* însă; *Santa Barbara* nu începea decât peste încă vreo două ore), poate un aspirator. Nu auzi nimic, dar asta nu însemna mai multe decât parcarea goală.

Brian sună clopoțelul. Vag, undeva în adâncurile casei, îl auzi: *Bing-Bang!*

Rămase pe verandă, aşteptând, uitându-se în jur din când în când pentru a vedea dacă nu-l observase cineva, însă strada Willow părea cufundată adânc în somn. Iar în fața casei Jerzyck se afla un tufiş. Asta era bine. Când puneai la cale

(o faptă)

ceva cu care lumea – mami şi tati, de pildă – n-ar fi tocmai de acord, un tufiş era aproape cel mai bun lucru din lume.

Trecuse o jumătate de minut şi nu răspundea nimeni la uşă. Până aici totul bine… dar era de asemenea mai bine să fii sigur decât să-ți pară rău mai târziu. Acționă clopoțelul din nou, de data aceasta apăsând cu degetul mare de două ori, aşa încât sunetul din pântecele casei fu *BingBang! BingBang!*

Tot nimic.

Bine, atunci. Totul era perfect în regulă. Totul era, de fapt, cu sinceritate extraordinar şi peste măsură de radical.

Cu sinceritate extraordinar şi peste măsură de radical sau nu, Brian nu putu rezista să nu mai arunce o privire în jur – una mai degrabă furtivă de această dată – când îşi împinse bicicleta, cu piciorul de sprijin încă jos, între casă şi garaj. În această zonă, pe care indivizii prietenoşi de la Compania Dick Perry – Pereți Laterali şi Uşi din South Paris o numeau palier intermediar, Brian îşi parcă iarăşi bicicleta. Apoi intră în

grădina din spate. Inima îi bubuia mai tare ca niciodată. Uneori, când îi bubuia aşa inima, îi tremura vocea. Spera că, dacă doamna Jerzyck se afla acolo în spate, plantând bulbi sau altceva, vocea nu-i va tremura atunci când îi va spune despre abonamentele la reviste. În caz contrar, ea ar putea bănui că nu spunea adevărul. Iar asta ar putea duce la probleme de-un fel la care nici nu voia să se gândească.

Se opri locului aproape de spatele casei. Putea vedea o parte din grădină, dar nu toată. Şi brusc asta nu i se mai păru atât de distractiv. Brusc i se păru o farsă răutăcioasă – nu mai mult decât atât, dar cu siguranță nici mai puțin. O voce înțeleaptă vorbi dintr-odată în mintea sa. *De ce nu te urci pur şi simplu înapoi pe bicicletă, Brian? Du-te înapoi acasă. Bea un pahar cu lapte şi meditează la treaba asta.*

Da. Părea o idee foarte bună – o idee foarte *rațională.* Chiar începu să se întoarcă pe călcâie… când îi veni în minte o imagine, una care era incomensurabil mai puternică decât vocea. Văzu o maşină lungă şi neagră – un Cadillac sau poate un Lincoln Mark IV – trăgând în fața casei sale. Uşa şoferului se deschidea şi cobora domnul Leland Gaunt. Numai că domnul Gaunt nu mai purta o jachetă de seară asemenea celei pe care o purta Sherlock Holmes în unele poveşti. Domnul Gaunt care păşea acum încrezător prin peisajul imaginației lui Brian purta un formidabil costum negru – un costum de maestru de ceremonii funerare – iar fața lui nu mai era prietenoasă. Ochii lui de o nuanță de albastru-întunecat erau chiar mai întunecați de furie, iar buzele i se retrăseseră de peste dinții cariați… dar nu într-un zâmbet. Picioarele lui lungi şi slabe forfecau pe alee către uşa din față a casei familiei Rusk, iar omul-umbră legat de el la nivelul călcâielor semăna cu un spânzurat dintr-un film de groază. Când va ajunge la uşă, nu se va opri să sune clopoțelul, o, nu. Pur şi simplu va da buzna înăuntru. Dacă mămica lui Brian va încerca să-i aţină calea, el o va împinge în lături. Dacă tăticul lui Brian va încerca să-i aţină calea, el îl va doborî la pământ. Iar dacă fratele cel mic al lui Brian, Sean, va încerca să-i aţină calea, el îl va azvârli cât e casa de lungă, precum un fundaş

care aruncă o Ave Maria. Va urca în paşi mari la etaj, va răcni numele lui Brian, iar trandafirii de pe tapet se vor ofili atunci când umbra aceea de spânzurat va trece peste ei.

Şi chiar mă va găsi, gândi Brian. Fața lui cum stătea acolo în lateralul casei familiei Jerzyck era un studiu al disperării. *Nu va conta dacă voi încerca să mă ascund. Nu va conta dacă voi merge până-n* BOMBAY. *Mă va găsi. Şi când o va face…*

Încercă să oprească imaginea, s-o stingă, dar nu putu. Văzu ochii domnului Gaunt sclipind, transformându-se în crevase albastre ce coborau tot mai mult şi mai mult către o oribilă eternitate indigo. Văzu mâinile lungi ale domnului Gaunt, cu degetele lor ciudat de egale, transformându-se în gheare atunci când coborau asupra umerilor lui. Simți pielea că i se încrețeşte la acea atingere respingătoare. Îl auzi pe domnul Gaunt răcnind: *Ai ceva ce-mi aparține, Brian, şi n-ai plătit pentru el!*

Vi-l dau înapoi! se auzi că strigă la fața aceea contorsionată, arzătoare. *Vă rog, o vă rog vi-l dau înapoi, vi-l dau înapoi, numai nu-mi faceți vreun rău!*

Brian îşi reveni în simțiri la fel de năucit cum fusese când ieşise din Lucruri prețioase marți după-amiaza. Senzația nu mai era acum la fel de plăcută cum fusese atunci.

Nu *voia* să dea înapoi cartonaşul cu Sandy Koufax, asta era problema.

Nu voia, fiindcă era *al lui.*

8

Myra Evans păşi sub umbrarul magazinului Lucruri prețioase chiar atunci când fiul celei mai bune prietene a ei intra în sfârşit în grădina din spatele casei Wilmei Jerzyck. Privirea pe care o aruncă Myra Evans, mai întâi în spatele ei şi apoi dincolo de Strada Principală, era chiar mai furtivă decât fusese a lui Brian de cealaltă parte a străzii Willow.

Dacă ar fi ştiut Cora – care într-adevăr *era* prietena ei cea mai bună – că se afla acolo şi, mai important, *de ce* se afla

acolo, probabil că n-ar mai fi vorbit niciodată cu ea. Deoarece şi Cora voia fotografia aceea.

Asta nu contează, îşi spuse Myra. Îi veniră în gând două vorbe de duh şi amândouă păreau să se potrivească situației ei. *Primul venit, primul servit,* era una. *Ce nu ştie nu-i poate face rău,* era cealaltă.

Chiar şi aşa, Myra îşi pusese o pereche mare de ochelari de soare Foster Grant înainte să vină în centru. *Mai bine să fii sigur decât să-ți pară rău mai târziu,* era un alt sfat răspândit la scară mondială.

Acum, ea merse încet către uşă şi studie anunțul care atârna acolo:

MARȚEA Şi JOIA VA FI ÎNCHIS CU EXCEPȚIA VIZITELOR STABILITE ÎN PREALABIL

Myra nu-şi stabilise în prealabil vizita. Venise dintr-un impuls de moment, transpus în acțiune de un telefon din partea Corei cu nici douăzeci de minute în urmă.

— De azi-dimineață mă gândesc la ea! Pur şi simplu trebuie s-o am, Myra – ar fi trebuit s-o cumpăr miercuri, dar nu aveam decât patru dolari în poşetă şi nu eram sigură c-ar fi acceptat un cec la purtător. Ştii cât de jenant e când se întâmplă asta. Ei, de-abia dacă am închis *un ochi* azi-noapte. Ştiu c-o să crezi că-i o prostie, dar e *adevărat.*

Myra nu credea deloc că-i o prostie şi ştia că e adevărat, fiindcă şi ea de-abia închisese un ochi azi-noapte. Iar Cora făcea o greşeală când presupunea că fotografia aceea trebuie să fie a ei doar fiindcă ea o văzuse prima – ca şi când asta i-ar oferi un fel de drept divin sau ceva.

— Oricum, nu cred că ea a văzut-o prima, spuse Myra pe o voce slabă, răutăcioasă. Cred că *eu* am văzut-o prima.

Cine a văzut prima acea fotografie absolut delicioasă era oricum greu de intuit. Ce *nu* era greu de intuit era felul cum se simțea Myra când se gândea că va intra în casa Corei şi va vedea fotografia aceea cu Elvis atârnată deasupra poliției şemineului, chiar între figurina din ceramică a Corei reprezentându-l pe Elvis şi halba pentru bere din porțelan

imprimată cu chipul lui Elvis. Când se gândea la asta, stomacul Myrei se ridica undeva chiar sub inimă şi rămânea acolo, înnodat ca o zdreanță udă. Aşa se simțise şi în prima săptămână a războiului împotriva Irakului.

Nu era *corect.* Cora avea tot felul de lucruri frumoase cu Elvis, chiar îl văzuse pe Elvis în concert o dată. Asta se întâmpla la Centrul Civic din Portland, cu un an sau aşa ceva înainte ca Regele să fie chemat la ceruri alături de iubita lui mamă.

— Poza aia ar trebui să fie *a mea,* murmură ea şi, adunându-şi curajul, bătu la uşă.

Se deschise aproape înainte să-şi poată lăsa mâna jos şi un bărbat îngust în umeri aproape că dădu peste ea atunci când vru să păşească afară.

— Scuzați-mă, bâigui el, fără să ridice ochii şi ea abia dacă avu timp să observe că era vorba de domnul Constantine, farmacistul de la Laverdiere's Super Drug. Traversă grăbit strada şi apoi intră în piața publică, ținând în mâini un pachețel învelit în hârtie, fără a se uita nici în dreapta, nici în stânga.

Când Myra întoarse capul, domnul Gaunt stătea în cadrul uşii, zâmbind la ea cu ochii lui maro şi veseli.

— Nu am programare… spuse ea pe o voce slabă.

Brian, care se obişnuise să o audă pe Myra vorbind despre tot soiul de lucruri pe un ton de autoritate supremă şi siguranță de sine, n-ar fi recunoscut acea voce niciodată.

— Aveți acum, scumpă doamnă, spuse domnul Gaunt, zâmbind şi păşind în lături. Bun venit înapoi! Intrați nestingherită şi lăsați o parte din bucuria pe care o aduceți!

După o ultimă privire în jur care nu-i arătă pe nimeni cunoscut, Myra Evans intră iute în Lucruri prețioase.

Uşa se închise singură în urma ei.

O mână cu degete lungi, la fel de albă ca mâna unui cadavru, se înălță în întunecime, găsi firul cu inel la capăt care atârna acolo şi trase jos draperia.

Brian nu-şi dădu seamă că-şi ținea răsuflarea până ce nu lăsă aerul să-i iasă din plămâni într-un suspin prelung, şuierat.

Nu era nimeni în curtea din spatele casei familiei Jerzyck.

Wilma, fără îndoială încurajată de vremea tot mai bună, îşi atârnase afară rufele înainte să plece la muncă sau oriunde s-ar fi dus. Acestea fluturau pe trei fire în bătaia soarelui şi a brizei proaspete. Brian se duse la uşa din dos şi se uită înăuntru, făcându-şi umbră la tâmple cu palmele. Se uita la o bucătărie părăsită. Se gândi să ciocănească şi-şi spuse că nu era decât un fel de a se eschiva să facă ceea ce venise să facă. Nu era nimeni acasă. Cel mai bine era să-şi termine treaba şi apoi să plece dracului de acolo.

Coborî încet scările şi intră în curtea soților Jerzyck. Firele cu rufe, cu încărcătura lor de cămăşi, pantaloni, chiloți, cearşafuri şi fețe de pernă, se aflau în stânga. În dreapta era o grădinuță din care toate legumele, cu excepția unor dovleci sfrijiți, fuseseră adunate. În capătul îndepărtat se afla un gard din scânduri de pin. De cealaltă parte, Brian ştia, era locuința familiei Haverhill, la doar patru case depărtare de propria sa locuință.

Ploaia abundentă din noaptea precedentă transformase grădina într-o mlaştină; majoritatea dovlecilor rămaşi stăteau pe jumătate scufundați în bălți cu apă. Brian se aplecă, luă în fiecare mână cât putu apuca din noroiul maro-închis de grădină şi apoi se apropie de firul pentru rufe cu pârâiaşe de apă maronie curgându-i printre degete.

Firul pentru rufe cel mai apropiat de grădină era pe toată lungimea lui ocupat de cearşafuri. Erau încă umede, dar se uscau repede în bătaia vântului. Scoteau mici sunete leneşe ca de aripi. Erau de un alb pur, imaculat.

Dă-i drumul, şopti vocea domnului Gaunt în mintea lui. *Dă-i bătaie, Brian – exact ca Sandy Koufax. Dă-i bătaie!*

Brian îşi lăsă brațele pe spate cu palmele ridicate către cer. Nu era deloc surprins să descopere că iarăşi avea erecție, ca în

vis. Era bucuros că nu dăduse bir cu fugiții. Treaba asta avea să fie *o distracție.*

Îşi aduse mâinile în față cu viteză. Noroiul i se desprinse din palme în flegme lungi şi maronii care se împrăştiară în evantaie înainte să lovească cearşafurile fluturânde. Se împroşcă pe ele în parabole şiroitoare, vâscoase.

Se întoarse la grădină, mai luă doi pumni cu noroi, îi aruncă asupra cearşafurilor, se întoarse, mai luă şi-i aruncă şi pe aceştia. Îl cuprinse un soi de frenezie. Se mişca neobosit înainte şi înapoi, mai întâi luând noroiul, apoi aruncându-l.

Ar fi putut continua toată după-amiaza dacă n-ar fi strigat cineva. La început crezu că la *el* strigă acel cineva. Îşi gârbovi umerii şi scăpă un scâncet mic. Apoi îşi dădu seama că nu era decât doamna Haverhill care-şi striga cățelul de cealaltă parte a gardului.

Chiar şi aşa, trebuia să plece de acolo. Şi repede.

Rămase locului pentru o clipă, însă, uitându-se Ia ceea ce făcuse şi simți un fior scurt de ruşine şi nelinişte.

Cearşafurile protejaseră mare parte dintre haine, însă cearşafurile însele erau pline de noroi. Nu se vedeau decât puține locuri albe izolate care arătau ce culoare avuseseră la început.

Brian se uită la mâinile sale, care erau acoperite cu noroi. Apoi se grăbi până la colțul casei, unde se afla un robinet. Încă nu fusese închis; când răsuci mânerul, din țeavă curse un şuvoi de apă rece. Îşi vârî mâinile sub el şi le frecă tare una de cealaltă. Se spălă până ce dispăru tot noroiul, inclusiv mizeria de sub unghii, nepăsându-i de amorțeala care-l cuprindea. Îşi ținu sub țeavă chiar şi manşetele cămăşii.

Opri robinetul, se duse înapoi la bicicletă, ridică piciorul de sprijin şi merse pe lângă ea în josul parcării. Trecu printr-o clipă foarte rea când văzu venind o maşină galbenă mică şi compactă, însă era un Civic, nu un Yugo. Trecu pe lângă el fară să încetinească, şoferului ei nepăsându-i de băiețelul cu mâini roşii, crăpate, stând înghețat lângă bicicletă în parcarea din fața casei Jerzyck, un băiețel al cărui chip aproape că era

un panou pe care un singur cuvânt – VINOVAT! – stătea scris pe toată lungimea, strigând.

După ce dispăru maşina, Brian urcă pe bicicletă şi începu să pedaleze, mâncând pământul. Nu se opri până ce nu se văzu ajuns în parcarea propriei sale case. Amorțeala îi părăsea deja mâinile, însă îl mâncau şi-l usturau… şi erau încă roşii.

Când intră, mama lui strigă:

— Tu eşti, Brian? din sufragerie.

— Da, mami.

Ceea ce făcuse în curtea din spatele casei familiei Jerzyck deja i se părea ceva ce ar fi făcut-o într-un vis. Cu siguranță băiatul care stătea acolo în bucătăria aceea însorită, normală, băiatul care mergea acum la frigider şi scotea laptele, nu putea fi acelaşi băiat care-şi îndesase mâinile până la încheieturi în noroiul din grădina Wilmei Jerzyck şi apoi îl azvârlise către cearşafurile curate ale Wilmei Jerzyck din nou şi din nou şi din nou.

Cu siguranță nu.

Îşi turnă un pahar cu lapte, studiindu-şi în tot acest timp mâinile. Erau curate. Roşii, dar curate. Puse laptele la loc în frigider. Inima îi revenise la ritmul ei normal.

— Ai avut o zi bună la şcoală, Brian? pluti către el vocea Corei.

— A fost în regulă.

— Vrei să vii şi să te uiți la televizor cu mine? Începe imediat *Santa Barbara* şi am batoane Hershey's Kisses.

— Sigur, spuse el, dar înainte merg sus pentru câteva minute.

— Să nu laşi acolo paharul cu lapte! Se acreşte şi pute şi nu mai iese *niciodată* la spălat în maşină!

— O să-l aduc jos, mami.

— Ai face bine!

Brian se duse la etaj şi petrecu o jumătate de oră stând la birou, visând la cartonaşul lui cu Sandy Koufax. Când intră Sean să-l întrebe dacă vrea să meargă cu el la magazinul din colț, Brian îşi închise cu zgomot clasorul cu cartonaşe cu

jucători de base-ball şi-i spuse lui Sean să iasă din camera lui şi să nu se întoarcă până ce n-o să învețe să bată la o uşă atunci când e închisă. Îl auzi pe Sean stând afară pe hol, plângând, şi nu simți nici un pic de compasiune pentru el.

Exista, în definitiv, o chestie numită bune maniere.

10

Paznicu-a dat o petrecere-n închisoare,
Formația cânta şi toți făceau tămbălău mare,
Formația sălta şi picioarele-au prins a se zbate,
Tre' să fi auzi cântând păsăricile-alea îmbătate!

Regele stă cu picioarele depărtate, ochii lui albaştri scânteiază, pantalonii trapezi ai costumului alb de paraşutist îi tremură. Ştrasurile scapără şi sclipesc în lumina reflectoarelor din tavan. O şuviță de păr albastru-închis îi cade peste frunte. Microfonul e lângă gura lui, dar nu atât de aproape încât Myra să nu poată vedea curbura îmbufnată a buzei de sus.

Ea poate vedea totul. Se află în primul rând.

Şi brusc, când izbucneşte partea ritmică a melodiei, el întinde o mână, o întinde către EA, aşa cum întinde mâna Bruce Springsteen (care nu va fi niciodată Regele, nici într-un milion de ani, oricât de mult ar încerca) spre fata aceea în videoclipul la piesa „Dancing în the Dark."

Preț de o clipă e prea uluită să poată face ceva, prea uluită să se mişte, şi apoi o împing din spate mai multe mâini, iar mâna LUI s-a închis peste încheietura mâinii ei, mâna LUI o trage pe scenă. Ea îi simte MIROSUL, un amestec de transpirație, parfum English Leather şi carne încinsă şi curată.

O clipă mai târziu, Myra Evans e în brațele lui Elvis Presley.

Satinul salopetei lui e alunecos sub palmele ei. Brațele care o țin sunt musculoase. Fata aceea, fața LUI, fața Regelui, e la câțiva inci de a ei. El dansează cu ea – sunt un cuplu, Myra Josephine Evans din Castle Rock, Maine, şi Elvis Aron Presley, din Memphis, Tennessee! Dansează lasciv de la un capăt la celălalt al unei scene mari în fața a patru mii de fani care țipă,

în vreme ce grupul vocal Jordanaires cântă refrenul acela vechi şi săltăreț din anii cincizeci: „Haideți să dansăm… toată lumea, haideți să dansăm… “

Şoldurile lui se mişcă în contact cu ale ei; ea simte cum o împunge în stomac tensiunea încolăcită din mijlocul pelvisului lui. Apoi el o răsuceşte, fusta ei flutură în exterior, expunându-i picioarele lungi până la şiretul chiloțeilor marca Victoria's Secret, mâna ei se răsuceşte în a lui ca un ax într-un butuc, după care el o trage înapoi la piept şi mâna lui alunecă pe coloana ei vertebrală în jos până la umflătura feselor, apucând-o strâns şi lipind-o de trupul lui. Pentru o clipă, ea se uită în jos şi acolo, dincolo şi dedesubtul bătăii reflectoarelor de scenă, o vede pe Cora Rusk cum se uită țintă în sus. Fața Corei fierbe de ură şi e schimonosită de invidie.

Apoi, Elvis îi întoarce capul către el şi-i vorbeşte pe tonul acela tărăgănat şi siropos din sudul mijlociu:

— N-ar trebui să ne uităm unul la celălalt, dulceață?

Înainte să poată răspunde, buzele lui pline sunt peste ale ei; mirosul lui şi atingerea lui umplu lumea. Apoi, brusc, limba lui e în gura ei – Regele Rock and Roll-ului o sărută franțuzeşte în fața Corei şi a întregii lumi blestemate! O trage mai aproape de el şi. atunci când trompetele intervin cu un țipăt sincopat, ea simte o căldură extatică începând să i se împrăştie în vintre. Oh, niciodată n-a mai simțit asta, nici măcar atunci lângă lacul Castle cu Ace Merrill cu atâția ani în urmă. Îi vine să strige, însă limba lui e îngropată în gura ei şi nu poate decât să tragă cu unghiile peste spatele lui acoperit cât satin alunecos, pompând din şolduri în vreme ce trompetele încep în forță melodia „My Way.”

11

Domnul Gaunt şedea într-unul dintre scaunele din pluş, uitându-se la Myra Evans cu o detaşare clinică în vreme ce orgasmul făcea ravagii în corpul ei. Tremura ca o femeie ce suferă un colaps neural general; ținea strâns în mâini fotografia lui Elvis, stătea cu ochii închişi, pieptul îi tresălta,

picioarele i se strângeau, se depărtau, se strângeau, se depărtau. Părul ei îşi pierduse ondulările de salon de frumusețe şi îi atârna pe lângă cap într-un fel de cască nu-tocmai-încântătoare. Bărbia ei dublă era îmbrobodită de transpirație aşa cum era şi a lui Elvis atunci când se rotea greoi pe scenă în timpul puținelor sale ultime concerte.

— Oooo! strigă Myra, scuturându-se ca un bulgăre de jeleu pe o farfurie. Oooo! Oooooo, *Dumnezeule!* Ooooo, *Dumnezeeeeeeeule!* OOOOOOOO…

Domnul Gaunt strânse nepăsător dunga pantalonilor săi negri între degetul mare şi cel arătător, o aduse la perfecțiunea de brici dinainte, apoi se aplecă în față şi luă fotografia din mâinile Myrei. Ochii ei, plini de disperare, se deschiseră pe dată. Întinse mâinile după poză, dar aceasta era deja prea departe. Dădu să se ridice în picioare.

— Stai jos, spuse domnul Gaunt.

Myra rămase unde se afla, de parcă fusese transformată în piatră în timpul actului de a se ridica.

— Dacă vrei să mai vezi vreodată poza asta, Myra, *stai… jos.*

Ea se aşeză, uitându-se fix la el cuprinsă de o agonie mută. Pete mari de transpirație îi ieşeau la iveală de sub brațe şi de-a lungul părților laterale ale sânilor.

— Vă rog, spuse ea.

Cuvintele ieşiră într-un croncănit atât de prăfuit, că părură o pală de vânt în deşert. Întinse mâinile în față.

— Spune-mi un preț, o invită Gaunt.

Ea se gândi. Ochii i se rotiră pe fața transpirată. Mărul lui Adam urcă şi coborî.

— Patruzeci de dolari! strigă.

El râse şi scutură din cap.

— Cincizeci!

— Ridicol. Probabil că nu vrei foarte tare poza asta, Myra.

— O vreau!

Lacrimile începură să i se prelingă de la colțurile ochilor. Îi curseră pe obraji, amestecându-se cu transpirația de acolo.

— O *vreaaaaau!*

— Bine, spuse el. O vrei. Accept faptul că o vrei. Dar ai nevoie de ea, Myra? Chiar ai *nevoie* de ea?

— Şaizeci! Asta-i tot ce am! N-am nici un cent mai mult!

— Myra, arăt ca un copil pentru tine?

— Nu…

— Eu cred că aşa îți par. Sunt un om bătrân – mai bătrân decât ai putea crede, am îmbătrânit foarte frumos, dacă se poate să spun asta singur dar chiar cred că arăt ca un copil pentru tine, un copil care ar crede că o femeie care locuieşte într-un duplex nou-nouț la mai puțin de trei cvartale de Castle View are doar şaizeci de dolari pe numele ei.

— Nu înțelegeți! Soțul meu…

Domnul Gaunt se ridică, ținând încă fotografia în mână. Bărbatul zâmbitor care se dăduse în lături pentru a-i permite să intre nu se mai afla în cameră.

— N-ai avut programare, Myra, nu-i aşa? Nu. Am acceptat întâlnirea din bunătatea sufletului meu. Dar acum mă tem că trebuie să-ți cer să pleci.

— Şaptezeci! Şaptezeci de dolari!

— Îmi insulți inteligența. Te rog, pleacă.

Myra căzu în genunchi în fața lui. Plângea în hohote răguşite, panicate. Târându-se în fața lui, îl prinse cu mâinile de pulpele picioarelor.

— Vă rog! Vă rog, domnule Gaunt! Trebuie să am poza aia! Trebuie! Poate face… nu v-ar veni să *credeți* ce poate face!

Domnul Gaunt se uită la fotografia cu Elvis şi peste față îi trecu preț de-o clipă o expresie de scârbă.

— Nu cred c-aş vrea să ştiu, spuse. A părut ceva extrem de… năduşit.

— Dar dacă ar fi vorba de mai mult de şaptezeci de dolari, ar trebui să scriu un cec. Ar afla Chuck. Ar vrea să ştie pe ce i-am cheltuit. Iar dacă i-aş spune, m-ar… m-ar…

— Asta, spuse domnul Gaunt, nu este problema mea. Eu sunt proprietar de magazin, nu consilier matrimonial.

Se uita în jos la ea, vorbind spre vârful capului ei asudat.

— Sunt sigur că altcineva – doamna Rusk, de pildă – îşi va putea permite acest portret unic al răposatului domn Presley.

Când auzi rostit numele Corei, ea ridică brusc capul. Ochii îi erau două puncte scânteietoare înfundate în găvane maronii adânci. Dinții îi erau expuşi într-un mârâit. În acea ipostază păru aproape nebună.

— I-ați vinde-o *ei?* sâsâi ea.

— Eu cred în comerțul liber, spuse domnul Gaunt. Comerțul liber a adus țara asta unde se află acum. M-aş bucura tare mult dacă mi-ai da drumul la picioare, Myra. Ți se *îneacă* de-a dreptul mâinile în transpirație. Va trebui să trimit pantalonii ăştia la curățătorie şi nici atunci nu sunt sigur…

— Optzeci! Optzeci de dolari!

— Ți-o voi vinde pentru exact dublul acestei sume, spuse domnul Gaunt. O sută şaizeci de dolari.

Rânji, expunându-şi dinții mari şi cariați.

— Şi Myra – mă mulțumesc şi cu un cec la purtător.

Ea scoase un urlet de disperare.

— Nu pot! Chuck o să mă *omoare!*

— Poate, spuse domnul Gaunt, dar ai muri din pricina unei partide de iubire înflăcărate, huța-huța, nu-i aşa?

— O sută, spuse ea pe un ton plângăreț, apucându-l iarăşi de gambe atunci când încercă să se îndepărteze de ea. Vă rog, o sută de dolari.

— O sută patruzeci, ricană Gaunt. Mai jos de atât nu pot merge. Asta e ultima mea ofertă.

— Bine, gâfâi Myra. Bine, e bine aşa, o să vi-i plătesc…

— Şi-o să trebuiască pe deasupra şi-un sex oral, desigur, spuse Gaunt, rânjind în jos către ea.

Ea se uită în sus la el, cu gura formând un O perfect.

— Ce ați spus? şopti ea.

— *Suge*-mă! strigă el în jos la ea. Fă-mi o *felație!* Deschide splendida aia de gură a ta plină de plombe din metal şi *înfulecă-mi manivela!*

— O, Dumnezeule, gemu Myra.

— Cum doreşti, spuse domnul Gaunt, dând să se întoarcă.

Ea îl atinse înainte să apuce să o lase acolo. O clipă mai târziu, mâinile ei tremurânde se munceau să-i deschidă

prohabul.

Cu o expresie amuzată, el o lăsă pentru câteva momente să se chinuiască, după care îi alungă mâinile cu o lovitură.

— Las-o baltă, spus el. Sexul oral îmi provoacă amnezie.

— Cum…

— Nu *contează,* Myra.

Îi aruncă fotografia. Ea întinse disperată mâinile, o prinse cumva şi o strânse la piept.

— Mai *este,* totuşi, un lucru.

— Ce? – şuieră femeia către el.

— ÎI cunoşti pe cel care serveşte la barul de cealaltă parte a Podului de Tinichea?

Ea dădu să nege din cap, ochii umplându-i-se iarăşi de nelinişte, apoi îşi dădu seama la cine trebuia să se refere.

— Henry Beaufort?

— Da. Cred că e şi proprietarul stabilimentului care poartă numele The Mellow Tiger. Un nume destul de interesant.

— Păi, pe el nu-l *cunosc,* dar ştiu cine *este,* cred.

Nu intrase niciodată în The Mellow Tiger, dar ştia la fel ca toată lumea cine deținea şi conducea localul.

— Da. El. Vreau să-i joci o mică farsă domnului Beaufort.

— Ce… ce fel de farsă?

Gaunt se aplecă, apucă una din mâinile slinoase de transpirație ale Myrei şi o ajută să se ridice în picioare.

— Ăsta, spuse el, este un lucru despre care putem vorbi în vreme ce tu scrii cecul, Myra.

Bărbatul zâmbi atunci şi întreg farmecul îi umplu din nou fața. Ochii lui maronii scânteiau şi dănțuiau.

— Şi, apropo, vrei să-ți învelesc fotografia în hârtie pentru cadou?

CAPITOLUL CINCI

1

Alan intră într-un separeu din Bufetul lui Nan, aşezându-se în fața lui Polly, şi văzu că durerea încă era mare – destul de

mare ca ea să fi luat un Percodan după-amiaza, lucru rar. Ştiu asta înainte ca ea să deschidă gura – era ceva în ochii ei. Un fel de strălucire. Ajunsese s-o recunoască… dar nu să-i şi placă. Nu credea că-i va plăcea vreodată. Se întrebă, nu pentru prima dată, dacă era deja dependentă de medicamentul acela.

În cazul lui Polly, bănuia că dependența nu era decât un alt efect secundar, ceva la care să te aştepți, pe care să-l observi, după care să-l reduci la problema principală – care era, în termeni simpli, faptul că ea trăia cu o durere pe care el probabil nu o va putea înțelege niciodată.

Când rosti întrebarea, vocea lui nu arătă nimic din toate acestea:

— Cum merge treaba, frumoasă doamnă?

Ea zâmbi.

— Păi, a fost o zi interesantă. *Foarrrte… interesantă,* cum spunea tipul din *Laugh-In*[{10}].

— Nu eşti destul de bătrână să-ți aminteşti de asta.

— Ba sunt. Alan, cine-i aia?

Se întoarse pe direcția privirii ei la timp să observe o femeie cu un pachet dreptunghiular cuibărit în brațe trecând parcă purtată de vânt pe lângă imensul geam-oglindă din față al Bufetului. Îşi ținea ochii ațintiți înainte, iar un bărbat care venea din direcția opusă trebui să sară repede din calea ei pentru a evita o coliziune. Alan frunzări repede prin imensul dosar cu nume şi fețe pe care-l păstra în minte şi găsi ceea ce Norris, care era profund îndrăgostit de limbajul polițienesc, ar fi numit fără-ndoială „un parțial.”

— Evans. Mabel sau Mavis sau ceva asemănător. Soțul ei e Chuck Evans.

— Arată de parcă tocmai a fumat nişte Roşu de Panama foarte bun, spuse Polly. O invidiez.

Nan Roberts însăşi veni să le ia comanda. Era unul dintre Soldații Creştin-Baptişti ai lui William Rose, iar astăzi purta o insignă mică şi galbenă deasupra sânului stâng. Era a treia pe care o văzuse Alan în acea după-amiază şi bănuia că va vedea mult mai multe în săptămânile ce vor urma. Înfățişă un

automat cu fise pentru jocuri de noroc în interiorul unui cerc negru peste care era trasă în diagonală o linie roşie. Pe insignă nu se citea nici un cuvânt; chiar şi fără aşa ceva, sentimentele purtătorului cu privire la Seara la Cazinou erau perfect clare.

Nan era o femeie aparținând vârstei de mijloc, cu un piept imens şi o față dulce-drăgălaşă care te ducea cu gândul la mama şi la plăcinta ei cu mere. Plăcinta cu mere de la Nan era şi ea, după cum ştiau Alan şi toți adjuncții lui, foarte bună – mai ales cu o lingură mare de înghețată de vanilie pe deasupra. Era uşor să te laşi înşelat de imaginea afişată de Nan, dar o mână bună de oameni de afaceri – agenți imobiliari, în mare parte – descoperiseră că a face asta e o idee proastă. Dincolo de chipul blând se afla o minte calculată, de ordinator, iar dincolo de umflătura maternă a pieptului se afla, acolo, unde ar fi trebuit să fie inima, un maldăr de registre contabile. Nan deținea o foarte mare parte din Castle Rock, inclusiv cel puțin cinci dintre clădirile magazinelor de pe Strada Principală, iar acum că Pop Merrill era sub pământ, Alan bănuia că este poate cea mai înstărită persoană din oraş.

Îi amintea de o matroană de bordel pe care o arestase cândva în Utica. Femeia aceea îi oferise mită, iar când o refuzase, încercase foarte stăruitor să-i scoată creierii din cap cu o colivie. Locatarul, un papagal scrofulos care spunea uneori „Ți-am regulat mama, Frank" pe o voce posacă şi gânditoare, se afla la vremea aceea încă în colivie. Uneori, când Alan vedea linia verticală a încruntării dintre ochii lui Nan Roberts adâncindu-se, avea impresia că ar fi absolut capabilă să facă acelaşi lucru. Şi găsea că e un lucru absolut natural ca Nan, care nu făcea mare lucru în zilele de acum în afară de a şedea la casa de marcat, să vină la masă şi să-l servească pe şeriful districtual. Era acea atingere personală care înseamnă atât de mult.

— Sal'tare, Alan, spuse ea, nu te-am mai văzut de-un car de ani! Unde-i fost?

— Pe ici şi colo, zise el. Mă-nvârt peste tot, Nan.

— Ei, să nu-ți uiți vechii prieteni cât faci asta, spuse ea, oferindu-i zâmbetul ei strălucitor, matern.

Trebuia să-i stai destul de mult prin preajmă lui Nan, reflectă Alan, înainte să-ncepi a observa cât de rar ajunge zâmbetul ăla şi la ochi.

— Vino să ne vezi din când în când.

— Şi, zi! Aici voi fi! spuse Alan.

Nan scuipă un râset atât de sonor şi de viguros, încât bărbații de la tejghea – tăietori de buşteni, în mare parte – îşi lungiră scurt gâtul. Iar mai târziu, gândi Alan, le vor spune prietenilor că i-au văzut pe Nan Robert şi pe şerif stând la palavre împreună. Cei mai buni prieteni.

— Cafea, Alan?

— Te rog.

— Ce zici de nişte plăcintă alături de ea? Făcută în casă – mere de la Livada lui McSherry din Sweden. Culese ieri.

Cel puțin n-a încercat să ne spună că le-a cules ea însăşi, gândi Alan.

— Nu, mersi.

— Sigur? Tu ce vrei, Polly?

Polly scutură din cap.

Nan se duse după cafea.

— N-o prea ai la inimă, nu? îl întrebă Polly pe o voce joasă.

Puțin surprins, el meditä la aceasta – niciodată nu se gândise cu adevărat dacă o are sau nu la inimă.

— Pe Nan? E-n regulă. Totu-i că-mi place, dacă pot, să ştiu cine sunt cu adevărat oamenii.

— Şi ce vor cu adevărat?

— Asta-i prea al naibii de greu, spuse el, râzând. Mă mulțumesc şi să ştiu ce pun la cale.

Ea zâmbi – lui îi plăcea la culme s-o facă să zâmbească – şi spuse:

— O să te transformăm într-un filozof yankeu, Alan Pangborn.

El îi atinse dosul palmei înmănuşate şi-i întoarse zâmbetul.

Nan aduse cafeaua neagră într-o cană albă cu pereți groşi şi plecă imediat. Un singur lucru poți spune despre ea, gândi Alan, ştie când a terminat de legat baveţica aşa încât să nu te

strângă prea tare la gât. Nu era ceva pe care să-l *ştie* toți cei animați de interesele şi ambițiile lui Nan.

— Acum, spuse Alan, sorbindu-şi cafeaua. Varsă povestea zilei foarte interesante pe care ai avut-o.

Ea îi spuse în linii mari despre cum ea şi Rosalie Drake au văzut-o pe Nettie Cobb în dimineața aceea, despre cum a suferit agonic Nettie în fața magazinului Lucruri prețioase şi despre cum în sfârşit şi-a adunat destul curaj să intre înăuntru.

— Asta-i minunat, spuse el, şi vorbea serios.

— Da – dar asta nu-i tot. Când a ieşit afară, *cumpărase* ceva! Niciodată n-am mai văzut-o atât de voioasă şi atât de… atât de vioaie cum a fost astăzi. Ăsta-i cuvântul, *vioaie.* Ştii cât de ştearsă e de obicei?

Alan încuviință din cap.

— Ei bine, avea bujori în obraji şi îi era ciufulit părul şi chiar a râs de câteva ori.

— Eşti sigură că tot ce-au făcut a fost să încheie un târg? întrebă el şi-şi dădu ochii peste cap.

— Nu fi absurd. (Vorbi de parcă nu ea însăşi i-ar fi sugerat acelaşi lucru Rosaliei.) În orice caz, a aşteptat afară până ce ai plecat – ştiam că va face asta – după care a intrat şi ne-a arătat ce a cumpărat. Ştii colecția aia mică a ei de figurine din sticlă colorată?

— Mnu. Sunt câteva lucruri în oraşul ăsta care mi-au scăpat din vedere. Dacă-ți vine să crezi.

— Are şase bucăți. Majoritatea i-au parvenit de la mama ei. Mi-a spus odată că avea mai multe, dar că unele s-au spart. În orice caz, le iubeşte pe cele puține pe care le are, iar el i-a vândut cel mai frumos abajur din sticlă colorată pe care l-am văzut de ani de zile. La o primă privire am crezut că-i Tiffany. Desigur că nu-i – n-are cum fi, Nettie nu şi-ar permite niciodată o piesă din sticlă Tiffany adevărată – dar e-o imitație a naibii de bună.

— *Cât* a dat pe el?

— N-am întrebat-o. Dar pariez că ciorapul în care-şi ține ea banii pentru micile nebunii e gol în după-amiaza asta.

El se încruntă puțin.

— Eşti sigură că n-a fost trasă în piept?

— O, Alan – chiar trebuie să fii atât de bănuitor totdeauna? Se poate ca Nettie să nu priceapă unele lucruri, dar ştie să recunoască o piesă din sticlă multicoloră. A spus c-a fost un chilipir, iar asta înseamnă că probabil aşa a fost. A făcut-o *atât* de fericită.

— Păi, asta-i excelent. Biletul norocos.

— Cum spui?

— Ăsta era numele unui magazin din Utica, zise el. Cu mult timp în urmă. Eram doar un copil. Biletul norocos.

— Şi avea biletul *tău?* îl tachină ea.

— Nu ştiu. N-am intrat niciodată.

— Păi, spuse ea, se pare că domnul Gaunt crede că-l are pe al meu.

— Ce vrei să spui?

— Nettie mi-a adus cutia pentru prăjitură şi-n ea era un bilet. De la domnul Gaunt. (Îşi împinse poşeta peste masă către el.) Aruncă o privire – nu mă simt în stare să deschid catarama în după-amiaza asta.

El ignoră poşeta preț de o clipă.

— Cât e de rău, Polly?

— Rău, spuse ea simplu. A fost şi mai rău, dar nu am de gând să te mint; niciodată n-a fost *mult* mai rău. De la începutul săptămânii, de când s-a schimbat vremea.

— Mergi să-l vezi pe doctorul Van Allen?

Ea suspină.

— Nu încă. Mă aştept la o îmbunătățire. De fiecare dată când e rău ca acum, mă lasă tocmai când îmi vine să-mi iau câmpii din minut în minut. Cel puțin, aşa s-a întâmplat până acum. Bănuiesc că odată şi-odată îmbunătățirea n-o să mai survină. Dacă până luni nu-mi e mai bine, merg să-l văd. Dar tot ce poate face el e să scrie rețete. Nu vreau să devin dependentă, Alan, dacă pot evita lucrul ăsta.

— Dar…

— Ajunge, spuse ea încet. Ajunge pentru acum, bine?

— Bine, zise el, puțin fără voie.

— Uită-te la bilet. E foarte prietenos… şi-ntr-un fel simpatic.

El deschise catarama poşetei şi văzu deasupra portmoneului ei un plic subțire. Îl scoase. Hârtia oferea o senzație bogată, cremoasă. Pe partea din față, scris într-un fel atât de perfect demodat încât părea scos dintr-un jurnal vechi, era *D-ra Polly Chalmers.*

— Stilul ăsta de-a scrie se numeşte gravură, zise ea, amuzată. Cred că au încetat să-l învețe în şcoli nu cu mult după Epoca Dinozaurilor.

Scoase din plic o singură foaie de hârtie pentru scris cu margini tăiate. În partea de sus stătea scris

LUCRURI PREȚIOASE
Castle Rock, Maine
Leland Gaunt, Proprietar

Scrisul de aici nu era la fel de formal-dichisit ca şi cel de pe plic, însă atât el, cât şi însuşi limbajul mențineau aceeaşi calitate plăcut-învechită.

Dragă Polly,

Mulțumesc încă o dată pentru prăjitura aceea ca o hrană a diavolului. Este preferata mea şi a fost delicioasă! De asemenea, vreau să-ți mulțumesc pentru bunătatea şi pentru considerația pe care mi le-ai arătat – bănuiesc că ai ştiut cât de agitat trebuie să fiu în ziua deschiderii şi pe deasupra în afara sezonului.

Am un obiect, nu e momentan în stoc, dar vine împreună cu o serie de alte lucruri cu un transport aerian de marfa, care cred că te-ar interesa foarte tare. Nu vreau să spun mai mult; prefer să-l vezi cu ochii tăi. Nu e de fapt decât un ornament, dar m-am gândit la el aproape imediat ce ai plecat şi rareori a dat greş intuiția mea de-a lungul anilor. Mă aştept să sosească fie vineri, fie sâmbătă. Dacă ai prilejul, de ce nu treci pe la magazin duminică după-amiaza? Voi fi de găsit toată ziua, cataloghez marfa, şi aş fi încântat să ți-l arăt. Nu vreau

să spun acum mai multe; obiectul fie se va explica singur, fie nu. Dă-mi voie cel puțin să-ți răsplătesc bunătatea cu o ceaşcă de ceai!

Sper că Nettie se bucură de noul ei abajur. E o doamnă foarte scumpă şi pare să o mulțumească foarte mult.

Al tău, cu sinceritate
Leland Gaunt

— Misterios! spuse Alan, împăturind biletul înapoi în plic şi aşezând plicul înapoi în poşeta ei. Ai de gând să mergi să-i faci o verificare, după cum ne exprimăm noi în lumea poliției.

— Cu o astfel de chemare – şi după ce am văzut abajurul lui Nettie – cum să refuz? Da, cred că-i voi face o vizită… dacă-mi simt mâinile mai bine. Vrei să vii şi tu, Alan? Poate că va avea ceva şi pentru tine.

— Poate. Dar poate că voi rămâne fan Patriots. Odată şi-odată tot o să câştige şi ei.

— Pari obosit, Alan. Ai cearcăne sub ochi.

— A fost una din zilele acelea. Am început-o de-abia reuşind să-i opresc pe şeful Consiliului Local şi pe unul dintre adjuncții mei să se ia la bătaie de să le sară mucii pe pereții toaletei băieților.

Ea se aplecă îngrijorată în față.

— Despre ce vorbeşti?

El îi spuse de încleştarea dintre Keeton şi Norris Ridgewick, încheind cu modul ciudat în care se comportase Keeton – că repetase netam-nesam toată ziua cuvântul acela, *persecuție.* Când încheie, Polly rămase tăcută vreme îndelungată.

— Deci? o întrebă într-un sfârşit. Ce crezi?

— Mă gândeam că vor mai trece mulți ani până să ştii tot ce trebuie să ştii despre Castle Rock. Probabil că asta-i valabil şi pentru mine – am fost plecată multă vreme şi nu vorbesc despre unde am fost sau ce s-a întâmplat cu „mica mea problemă” şi cred că sunt mulți oameni în oraş care nu au încredere în mine. Dar observi unele lucruri, Alan, iar pe altele

ți le aminteşti. Ştii ce senzație am avut când m-am întors în The Rock?

El scutură din cap, interesat. Polly nu era o femeie care să trăiască în trecut, nici măcar față de el.

— Senzația că am mutat televizorul pe o telenovelă la care mi-am pierdut obişnuința să mă uit. Chiar dacă n-o urmăreşti vreo doi ani, recunoşti imediat oamenii şi problemele lor, fiindcă nu se schimbă niciodată cu adevărat. Să te uiți din nou la un astfel de serial e ca şi cum te-ai încălța cu o pereche de pantofi vechi şi comozi.

— Ce vrei să spui?

— Că aici există un mare trecut gen telenovelă pe care tu încă nu l-ai recuperat. Ştiai că unchiul lui Danforth Keeton a fost la Juniper Hill în acelaşi timp când a fost şi Nettie acolo?

— Nu.

Ea aplecă din cap.

— În jurul vârstei de patruzeci de ani, a început să aibă probleme mintale. Mama spunea că Bill Keeton era schizofrenic. Nu ştiu dacă ăsta era diagnosticul potrivit sau dacă nu era cumva cel pe care-l auzea mama cel mai des la televizor, dar sunt a naibii de sigură că ceva nu era în regulă cu el. Mi-amintesc că-l vedeam cum acostează oamenii pe stradă şi începe să-i terorizeze cu te miri ce lucruri – cu datoria națională, cu faptul că John Kennedy era comunist, cu mai ştiu eu ce altceva. Nu eram decât o fetiță. Dar mă speria, Alan – *asta* ştiam.

— Păi, sigur că te speria.

— Sau uneori mergea cu capul în pământ pe stradă, vorbind singur pe un ton ridicat şi, în acelaşi timp, bodogănit. Mama mi-a spus că nu am voie să-i vorbesc niciodată atunci când se comporta aşa, nici dacă mergeam cu toții la biserică şi acolo mergea şi el. În cele din urmă, a încercat să-şi împuşte soția. Sau aşa am auzit, dar ştii cum distorsionează lucrurile bârfa pe termen lung. Poate că tot ce-a făcut a fost să-i fluture în față pistolul lui de serviciu. Orice ar fi făcut, a fost destul să fie dus cu duba la închisoarea districtuală. A avut loc un fel de

audiere privitoare la discernământul său şi a fost într-un sfârşit depus pentru păstrare la Juniper Hill.

— Tot acolo e?

— E mort acum. Odată ce a fost instituționalizat, sănătatea lui mintală a degenerat destul de repede. Când a plecat dintre noi era catatonic. Sau aşa am auzit.

— Iisuse.

— Dar asta nu-i tot. Ronnie Keeton, tatăl lui Danforth şi fratele lui Bill Keeton, la mijlocul anilor şaptezeci a petrecut patru ani în aripa celor cu boli mintale a spitalului din Togus. Alzheimer. Şi-a mai fost o stră-mătuşă sau verişoară – nu-s sigură ce – care s-a sinucis în anii cincizeci în urma unui soi de scandal. Nu-s sigură despre ce a fost vorba, dar am auzit odată că-i plăceau doamnele mai mult decât îi plăceau domnii.

— E ceva comun familiei, asta încerci să spui?

— Nu, zise ea. Nu e nici o morală în asta, nici o temă. Cunosc puțină istorie a oraşului pe care tu n-o cunoşti, asta-i tot – genul de istorie care nu e amintită în discursurile din piața publică la Patru Iulie. Eu nu fac decât să dau informația mai departe. A trage concluzii e de datoria poliției.

Spuse acestea din urmă cu atâta afectare, că Alan râse uşor – dar se simțea, chiar şi aşa, neliniştit. *Era* nebunia ceva comun familiei? La orele de psihologie din liceu învățase că această idee era o poveste născocită de soțiile bătrâne. Cu ani mai târziu, la Academia de Poliție din Albany, un lector spusese că este adevărată sau că, cel puțin, poate fi în unele cazuri: că unele boli mintale pot fi urmărite în jos pe firul arborelui genealogic la fel de clar ca trăsăturile fizice cum sunt ochii albaştri şi articulațiile flexibile. Unul dintre exemplele pe care le folosise fusese alcoolismul. Spusese cumva ceva şi despre schizofrenie? Alan nu-şi amintea. Zilele pe care le petrecuse la academie se aflau la ani buni depărtare în trecut.

— Cred c-ar fi mai bine să încep să pun întrebări prin jur despre Buster, spuse Alan grav. Îți spun, Polly, ideea că şeful Consiliului Local din Castle Rock s-ar putea transforma într-o grenadă umană de mână nu-mi luminează tocmai ziua.

— Sigur că nu. Şi probabil nici nu-i cazul. Am crezut doar că trebuie să ştii. Oamenii de pe-aici îți vor răspunde la întrebări… *dacă* ştii ce întrebări să pui. Dacă nu ştii, se vor uita cu plăcere cum te împleticeşti în ocoluri mari şi nu scoți nici un cuvânt.

Alan rânji. Era adevărat.

— Încă n-ai auzit totul, Polly – după ce a plecat Buster, am primit o vizită de la reverendul Willie. El…

— Şşş! spuse Polly atât de violent, că Alan fu redus la tăcere de uimire.

Ea se uită în jur, păru să ajungă la concluzia că nu trăgea nimeni cu urechea la discuția lor şi se întoarse înapoi la Alan.

— Uneori mă scoți din sărite, Alan. Dacă nu înveți să fii puțin mai discret, ai şanse mari să te mătrăşească oamenii la vot peste doi ani… şi-o să stai acolo cu un rânjet mare de nedumerire pe față şi-o să spui „Care-i baiu'?" Trebuie să ai grijă. Dacă Danforth Keeton e-o grenadă de mână, celălalt e-un lansator de rachete.

El se aplecă mai aproape de ea şi spuse:

— Nu-i un lansator de rachete. O puțişoară înfumurată şi fățarnică, *asta* e el.

— Seara la Cazinou?

El aprobă din cap.

Ea îşi aşează mâinile peste ale lui.

— Sărmanul meu copilaş. Şi din afară pare-un orăşel atât de adormit, nu-i aşa?

— De obicei chiar este.

— A plecat furios?

— O, mda, spuse Alan. Aceasta a fost a doua discuție pe care am avut-o cu bunul reverend cu privire la legalitatea Serii la Cazinou. Mă aştept să mai am cu mult înainte ca organizatorii catolici să termine odată cu blestemăția asta şi să pună capăt problemei.

— Chiar *este* o puțişoară fățarnică, nu-i aşa? întrebă ea pe o voce şi mai joasă.

Fața îi era serioasă, dar ochii îi scânteiau.

— Da. Acuma mai sunt şi ecusoanele. O nouă ciupitură.

— Ecusoane?

— În loc de fețe zâmbitoare, automate cu monede pentru jocuri de noroc peste care sunt trase linii. Şi Nan poartă unul. Mă-ntreb a cui a mai fost şi ideea asta.

— Probabil a lui Don Hemphill. Nu-i doar un bun baptist, e şi membru al Comitetului Statal Republican. Ştie un lucru sau trei despre susținerea unei campanii, dar pariez că tocmai află că e mult mai greu să schimbi opinia publică atunci când e vorba de religie. (Ea îi mângâie mâinile.) Ia-o uşurel, Alan. Ai răbdare. În mare parte la asta se reduce viața în The Rock – s-o iei uşurel, să ai răbdare şi să aştepți ocazionala neplăcere ca să poți urla din toți bojocii. Mda?

El îi zâmbi, îşi întoarse palmele şi o apucă de mâini… dar cu blândețe. Cu atâta blândețe…

— Mda, spuse el. Vrei un pic de companie la noapte, frumoasă doamnă?

— O, Alan, nu ştiu dacă…

— Fără giugiuleală, o asigură. O să fac focul, o să şedem în fața lui, iar tu, pentru distracția mea, o să mai poți scoate câteva cadavre din dulapul oraşului.

Polly zâmbi cu căldură.

— Cred că-n ultimele şase sau şapte luni ai văzut toate cadavrele de care ştiu, Alan, inclusiv pe al meu. Dacă vrei să-ți aprofundezi partea de educație ce ține de Castle Rock, ar trebui să te-mprieteneşti fie cu bătrânul Lenny Partridge… fie cu ea. (Aplecă din cap către Nan, după care scăzu puțin vocea.) Diferența dintre Lenny şi Nan, zise ea, e că Lenny se mulțumeşte să ştie lucrurile. Lui Nan Roberts îi place să se folosească de ceea ce ştie.

— Adică?

— Adică doamna n-a plătit valoarea normală de piață pentru *toate* proprietățile pe care le deține, spuse Polly.

Alan se uită gânditor la ea. Niciodată nu o văzuse pe Polly într-o stare ca acum – introspectivă, vorbăreață şi deprimată, toate laolaltă. Se întrebă pentru prima dată de când devenise prietenul şi apoi amantul ei dacă o asculta pe Polly Chalmers… sau drogurile.

— Cred că noaptea asta ar fi o noapte bună să rămâi acasă, spuse ea cu o hotărâre bruscă. Nu sunt o tovarăşă bună când mă simt ca acum. Văd asta pe fața ta.

— Polly, nu-i adevărat.

— Voi merge acasă şi voi face o baie lungă şi fierbinte. N-am să mai beau cafea. O să scot telefonul din priză, iar când mă voi trezi mâine sunt şanse să mă simt ca o femeie nouă. *Apoi* poate că vom putea... ştii tu. Fără leală, dar o grămadă de giugiu.

— Îmi fac griji pentru tine, spuse el.

Mâinile ei se mişcară uşor, delicat, într-ale lui.

— Ştiu, zise ea. Nu ajută la nimic, dar apreciez asta, Alan. Mai mult decât ştii.

2

Când trecea pe lângă The Mellow Tiger în drum spre casă, venind de la parcul auto din Castle Rock, Hugh Priest încetini maşina... apoi acceleră din nou. Merse acasă, îşi parcă Buick-ul în spațiul din fața casei şi intră înăuntru.

Locuința lui avea două camere: cea în care dormea şi cea în care făcea toate celelalte lucruri. O masă Formica ciobită, acoperită cu tăvi din aluminiu pentru mâncare congelată (în sosul de friptură lânced din majoritatea dintre ele fuseseră stinse chiştoace de țigări) stătea în mijlocul acestei camere din urmă. Se duse la dulapul deschis, se ridică pe vârfurile degetelor de la picioare şi pipăi pe raftul de sus. Pentru o clipă crezu că-i dispăruse coada de vulpe, că intrase cineva şi i-o furase, şi panica îi aprinse o minge de căldură în pântece. Apoi, mâna sa întâlni acea moliciune mătăsoasă, iar el dădu drumul la respirație într-un suspin prelung.

Îşi petrecuse mare parte din zi gândindu-se la coada de vulpe, gândindu-se la felul cum o va lega de antena Buick-ului, gândindu-se la cum va arăta, fluturând acolo sus. Aproape că o legase în dimineața aceea, însă atunci încă mai ploua şi nu-i plăcuse ideea că umezeala o va transforma într-o funie de blană udă leoarcă atârnând doar acolo precum un

cadavru. Acum o duse înapoi afară, în drum spre ieşire lovind absent cu piciorul o cutie cu suc, mângâind blana bogată cu degetele. Dumnezeule, ce senzație plăcută!

Intră în garaj (care era prea plin de mizerii ca să mai aibă unde-şi adăposti şi maşina încă din 1984 sau aşa ceva) şi, după ce căută o vreme, găsi o bucată de ață groasă. Se răzgândise: mai întâi va lega cu ață coada de vulpe de antenă, apoi va cina ceva, iar după aceea va merge în sfârşit cu maşina până la Greenspark. Membrii A. A. se întâlneau la Sala Legiunii Americane de acolo la ora şapte. Poate că era prea târziu să înceapă o nouă viață... dar nu era prea târziu să se convingă dacă aşa stăteau lucrurile sau nu.

Făcu o buclă mică şi robustă, mobilă, pe firul de ață şi-l strânse în jurul capătului gros al cozii. Dădu să înfăşoare celălalt capăt al firului pe antenă, dar degetele lui, care se mişcaseră la început cu rapiditatea oferită de siguranță, începură să încetinească. Îşi simți încrederea de sine părăsindu-l şi, umplând golul rămas în urma ei, îndoiala începu să se infiltreze înăuntru.

Se văzu oprind maşina în parcarea Legiunii Americane şi asta era bine. Se văzu intrând la întâlnire şi *asta* era de asemenea bine. Dar apoi văzu un puşti mic, ca mucosul ce-i intrase în fața camionetei cu o zi în urmă, trecând pe lângă Sala Legiunii în vreme ce el spune că numele lui este Hugh P. şi că nu are stăpânire în fața alcoolului. Ceva reține atenția puştiului – o sclipire de portocaliu aprins în strălucirea albastru-albă aruncată de tuburile cu sodiu care luminează parcarea. Puştiul se apropie de Buick-ul său şi studiază coada de vulpe... mai întâi atingând-o, apoi mângâind-o. Se uită în jur, nu vede pe nimeni şi smulge coada de vulpe, rupând firul. Hugh îl văzu pe puştiul acesta mergând la salonul cu jocuri video din oraş şi spunându-i unui amic de-al lui: *Hei, uite ce-am şparlit din parcarea Legiunii. Nu-i rău, hă?*

Hugh simți o furie născută din frustrare insinuându-i-se în piept, de parcă acestea n-ar fi fost doar nişte speculații, ci lucruri care se petrecuseră deja. Mângâie coada de vulpe, apoi se uită în jur în întunecimea tot mai deasă de la ora cinci, de

parcă s-ar fi aşteptat să vadă o ceată de puşti cu degete uşoare adunându-se deja de cealaltă parte a drumului Castle Hill, aşteptând doar ca el să intre înapoi în casă şi să vâre în cuptor două meniuri pentru cină Omul Înfometat ca să-i fure coada de vulpe.

Nu. Era mai bine să nu meargă. Copiii nu aveau nici un respect în zilele de acum. Copiii furau orice, doar din plăcerea de a fura. Păstrau obiectul o zi sau două, apoi îşi pierdeau interesul şi-l aruncau într-un şanț sau într-un lot vacant. Imaginea – şi era o imagine foarte clară, aproape o viziune – adorabilei sale cozi de vulpe zăcând abandonată într-o rigolă mizerabilă, adunând apa ploii, pierzându-şi culoarea printre ambalajele de Big Mac şi doze de bere aruncate, îl umplu pe Hugh de un sentiment de agonie furioasă.

Ar fi o *nebunie* să-şi asume un asemenea risc.

Desfăcu firul care lega coada de antenă, duse coada înapoi în casă şi-o aşează la loc pe raftul de sus al dulapului. De data aceasta închise uşa dulapului, dar aceasta nu vru să rămână aşa.

Tre' să iau o încuietoare pentru asta, îşi spuse el. *Puştii sparg şi ajung peste tot. Nu mai există pic de respect pentru autoritate în zilele astea. Absolut deloc.*

Se duse la frigider, luă o doză de bere, se uită la ea pentru o clipă, apoi o puse la loc. O bere – chiar patru sau cinci beri – nu va face mult să-l aducă înapoi pe linia de plutire. Nu şi după cum se simțea în seara aceasta. Deschise unul dintre compartimentele de jos ale bufetului, cotrobăi dincolo de cratițele şi oalele cumpărate la mâna a doua de acolo şi găsi sticla de Black Velvet pe jumătate plină pe care o păstra pentru situațiile de urgență. Umplu un pahar pentru jeleu până la semnul din mijloc, stătu pe gânduri pentru un moment, apoi îl umplu până sus. Luă o înghițitură sau două, simți căldura cum îi explodează în stomac şi umplu iarăşi paharul. Începea să se simtă puțin mai bine, puțin mai relaxat. Se uită către dulap şi zâmbi. Era în siguranță acolo sus şi va fi chiar şi mai în siguranță de-ndată ce va cumpăra un lacăt Kreig bun şi puternic de la Western Auto şi-l va pune

la uşă. În siguranță. Era bine când aveai ceva ce-ți doreai şi de care aveai nevoie cu adevărat, dar era şi mai bine când lucrul acela era în siguranță. Asta era mai bine ca orice.

Apoi, zâmbetul îi păli puțin.

De asta ai cumpărat-o? Să o păstrezi pe-un raft de sus în spatele unei uşi încuiate?

Bău din nou, mai încet. Bine, gândi el, poate că asta nu-i aşa bine. Dar e mai bine decât să ți-l ia un amărât de puşti cu degete uşoare.

— În definitiv, spuse cu voce tare, nu mai suntem în 1955. Suntem în zilele de acum.

Dădu din cap pentru a sublinia. Totuşi, gândul persista. La ce ajuta coada de vulpe acolo înăuntru? La ce-l ajuta pe el sau pe oricine altcineva?

Însă două sau trei pahare de tărie se îngrijiră de acest gând. Două sau trei pahare de tărie făcură ca ideea punerii cozii de vulpe la loc să pară cea mai rezonabilă, cea mai rațională hotărâre din lume. Se hotărî să renunțe la cină; o hotărâre atât de înțeleaptă merita să fie recompensată cu încă un pahar sau două de tărie.

Umplu iarăşi paharul pentru jeleu, se aşeză pe unul dintre scaunele de bucătărie cu picioarele lui tubulare din oțel şi-şi aprinse o țigară. Şezând acolo, bând şi scuturând bucle de cenuşă într-una dintre tăvile pentru mâncare congelată, uită de coada de vulpe şi începu să se gândească la Nettie Cobb. La Nettie Nebuna. Îi va juca o farsă lui Nettie Nebuna. Poate săptămâna viitoare, poate săptămâna de după aceea… dar săptămâna aceasta părea cea mai probabilă. Domnul Gaunt îi spusese că e un om căruia nu-i place să piardă timpul, iar Hugh era dispus să-l creadă pe cuvânt.

De-abia aştepta.

Avea să spargă monotonia.

Bău, fumă şi, când, la zece şi un sfert, îşi pierdu în cele din urmă cunoştința pe aşternuturile jegoase de pe îngustul pat din cealaltă încăpere, o făcu purtând pe buze un zâmbet.

Schimbul Wilmei Jerzyck la Magazinul lui Hemphill se încheie atunci când se închise magazinul la ora şapte. La şapte şi cincisprezece intră şi ea în parcarea casei ei. Prin perdelele trase de la geamul din sufragerie se scurgea afară o lumină blândă. Intră în casă şi adulmecă aerul. Simțea miros de macaroane cu brânză. Destul de bun... cel puțin, până acum.

Pete era tolănit pe canapea cu papucii scoşi din picioare şi se uita la *Roata norocului.* Ziarul *Press-Herald* din Portland îi stătea în poală.

— Ți-am citit biletul, spuse el, ridicându-se repede şi aşezând de-o parte ziarul. Am pus la cuptor caserola. O să fie gata până la şapte treizeci.

Se uită la ea cu doi ochii maro gravi şi uşor anxioşi. Asemenea unui câine mânat de-o pornire puternică de-a face pe plac, Peter Jerzyck fusese antrenat la domiciliu devreme şi destul de bine. Avea lipsurile lui, dar trecuse multă vreme de când ea se întorsese acasă şi-l găsise întins pe canapea cu papucii în picioare, încă şi mai multă de când îndrăznise să-şi aprindă pipa în casă şi-ar ninge în luna august atunci când s-ar uşura fără să-şi amintească să lase colacul înapoi jos după ce termina.

— Ai adus înăuntru rufele?

O expresie de vină amestecată cu surprindere îi întunecă fața rotundă, deschisă.

— Măiculiță! Citeam ziarul şi-am uitat. Merg chiar acu'.

Deja dibuia după pantofi.

— Nu contează, spuse ea, pornind către bucătărie.

— Wilma, le iau eu!

— Nu te deranja, spuse ea cu amabilitate. Nu vreau să-ți laşi ziarul sau pe Vana White numai fiindcă în ultimele şase ore eu am stat în picioare la casa de marcat. Şezi acolo, Peter. Simte-te bine.

Nu trebui să întoarcă privirea şi să-i vadă reacția; după şapte ani de mariaj, credea cu sinceritate că Peter Michael Jerzyck nu-i mai rezerva nici o surpriză. Expresia lui trebuia

să fie un amestec de jignire şi amărăciune superficială. Urma să stea acolo câteva clipe după ce ea va fi mers afară, arătând ca un bărbat care tocmai a ieşit din căcăstoare şi nu-şi aminteşte foarte bine dacă s-a şters la fund, după care-şi va face de lucru cu aranjatul mesei şi a punerii în farfurii a conținutului caserolei. Îi va adresa multe întrebări cu privire la orele de program de la magazin, îi va asculta cu atenție răspunsurile şi n-o va întrerupe nici măcar o dată cu detaliile propriei sale zile petrecute la Williams-Brown, marea agenție de intermedieri imobiliare din Oxford unde lucra. Ceea ce-i convenea de minune Wilmei, dat fiind că ea considera intermedierile imobiliare drept cel mai plictisitor subiect din lume. După cină, el va curăța masa fără să i se ceară asta, iar ea va citi ziarul. Toate aceste servicii vor fi îndeplinite de el fiindcă uitase o singură îndatorire minoră. Pe ea n-o deranja deloc să aducă rufele înăuntru – de fapt, *iubea* atingerea şi mirosul hainelor care-au petrecut o după-amiaza fericită uscându-se în bătaia soarelui – însă nu avea nici o intenție de a-l informa pe Pete de asta. Era micul ei secret.

Avea multe astfel de secrete şi pe toate le păstra din acelaşi motiv: într-un război, ții cu dinții de orice avantaj. În unele seri se întorcea acasă şi urmau poate o oră sau chiar două de lupte de hărțuială înainte să reuşească în sfârşit să-l împingă pe Peter la o retragere completă, înlocuindu-i steguleţele albe de pe harta sa interioară de luptă cu steagurile ei roşii. Astă-seară, lupta fusese câştigată la mai puțin de două minute după ce păşise pe uşă, iar asta-i convenea de minune Wilmei.

Ea credea în forul ei interior că mariajul este o aventură de-o viață în domeniul agresiunii, iar într-o campanie atât de lungă, unde în cele din urmă nu se putea lua nici un prizonier, nu se oferea nici o iertare, nu rămânea nici o bucată de teren marital nepustiit, astfel de victorii uşoare îşi puteau pierde într-un sfârşit savoarea. Însă vremea aceea nu venise încă, astfel încât ea se duse la firul pentru rufe cu coşul sub brațul stâng şi cu inima uşoară sub umflătura pieptului.

Străbătuse jumătate din curte înaintea să se oprească nedumerită în loc. Unde dracu' erau cearşafurile?

Ar fi trebuit să le poată vedea uşor, forme dreptunghiulare mari şi albe plutind în întuneric, dar nu erau acolo. Să fi fost luate de vânt? Ridicol! Suflase briza în acea după-amiază, dar nici vorbă de *vijelie.* Să le fi furat cineva?

Apoi, aerul fu mişcat de o pală de vânt şi ea auzi un fluturat amplu, leneş. Bun, acolo erau… *undeva.* Când erai cea mai mare fiică dintr-un clan lătăreț de treisprezece copii, ştiai că tot nu era ceva în regulă cu sunetul acela. Era prea greu.

Wilma mai făcu un pas înainte. Fața ei, care purta mereu privirea vag umbrită a unei femei care se aşteaptă la probleme, se întunecă. Acum putea vedea cearşafurile… sau siluetele care *ar fi trebuit* să fie cearşafurile. Însă erau *negre.*

Mai făcu un pas, mai mic, înainte şi briza suflă iarăşi prin curte. De data aceasta, siluetele fluturară către ea, umflându-se, şi, înainte să poată ridica mâna, o lovi ceva greu şi noroios. Ceva cleios îi biciui obrajii; ceva gros şi îmbibat se lipi de ea. Era aproape ca şi când ar fi încercat s-o apuce o mână rece, lipicioasă.

Nu era o femeie care să strige cu uşurință sau des, dar acum strigă şi scăpă din mâini coşul pentru rufe. Sunetul acela de fâlfâit noroios se auzi din nou şi ea încercă să-şi întoarcă fața de la acea umbră care se întindea pe direcția ei. Glezna stângă se lovi de coşul pentru rufe din răchită şi ea căzu într-un genunchi, evitând să se dea peste cap cât era de mare doar datorită unei combinații de noroc şi reflexe rapizi.

Ceva greu şi ud o linse pe spate în sus; o umezeală groasă o salivă pe gât. Wilma strigă din nou şi se târî pe mâini şi genunchi departe de firele pentru rufe. Câteva şuvițe de păr îi scăpaseră de sub baticul pe care-l purta şi-i atârnau pe obraji, gâdilând-o. Ura senzația aceea… dar ura chiar mai mult mângâierea aceea salivară, lipicioasă, venită din partea umbrei ce atârna pe firul pentru rufe.

Uşa de la bucătărie se deschise violent şi vocea alarmată a lui Pete răzbătu în curte:

— Wilma? Wilma, eşti bine?

Fâlfâit în spatele ei – un sunet scârbos, precum gâgâitul unor corzi vocale înfundate cu noroi. În curtea învecinată, potaia Haverhill-ilor începu să țipe isteric pe o voce pițigăiată, neplăcută – *ham! ham! ham!* – iar asta nu făcu nimic pentru a-i îmbunătăți Wilmei starea de spirit.

Se ridică în picioare şi-l văzu pe Pete coborând cu grijă scările din spatele casei.

— Wilma? Ai căzut? Eşti bine?

— Da! strigă ea cu furie. Da, am căzut! Da, sunt bine! Aprinde blestemata aia de lumină!

— Te-ai răni…

— *Aprinde numa' blestemata aia de LUMINĂ!* urlă la el şi-şi frecă o mână pe partea din față a hainei. Când o îndepărtă, era acoperită cu noroi rece. Acum era atât de furioasă, că-şi putea vedea propriul puls sub forma unor puncte luminoase în fața ochilor… şi furioasă mai mult pe ea însăşi, fiindcă se speriase. Chiar şi numai pentru o secundă.

Ham! Ham! Ham!

Afurisita aia de potaie din curtea învecinată îşi ieşise din minți. Christoase, ura câinii, mai ales pe cei gălăgioşi.

Silueta lui Pete se retrase în capul scărilor de la bucătărie. Uşa se deschise, mâna lui se furişă înăuntru, după care becul cel mare se aprinse, îmbăind curtea din spate într-o lumină puternică.

Wilma se uită în jos şi văzu o dâră largă de culoare maro închis brăzdându-i partea din față a noii sale jachete pentru toamnă. Se şterse furios pe față, întinse palma şi văzu că se făcuse şi ea maro. Simțea o scurgere înceată, siropoasă, coborându-i de-a lungul coloanei vertebrale.

— Noroi!

Nu-i venea să creadă şi era stupefiată – într-o aşa măsură, că nu-şi dădu seama că vorbise cu voce tare. Cine să-i fi făcut ei asta? Cine să fi *îndrăznit?*

— Ce-ai spus, dulceață? întrebă Pete.

Tocmai se apropia de ea; acum, prudent, se opri la distanță. Fața Wilmei se contorsiona într-un fel pe care Pete Jerzyck îl

găsea extrem de alarmant: era de parcă o droaie de pui de şarpe îşi făcuseră culcuş taman sub pielea ei.

— *Noroi!* strigă ea, întinzând mâinile către el… *la* el. Din vârfurile degetelor i se desprinseră fuioare maronii. *Noroi!*

Pete se uită în spatele ei, în sfârşit înțelegând. Gura îi căzu deschisă. Becul cel mare instalat deasupra uşii de la bucătărie lumina cu o claritate nemiloasă firele pentru rufe şi curtea, scoțând la iveală tot ce trebuia scos la iveală. Cearşafurile care atârnaseră afară curate cădeau acum ofilite, prinse în cleme, în cheaguri molâi, îmbibate. Nu erau doar împroşcate cu noroi; erau acoperite, *placate* cu el.

Wilma se uită la grădiniță şi văzu gropi adânci acolo de unde fusese luat noroiul. Văzu o potecă bătătorită în iarbă pe unde aruncătorul de noroi mersese înainte şi înapoi, mai întâi luându-şi muniție, apoi mergând la firele pentru rufe, apei aruncând, apoi mergând înapoi după o nouă încărcătură.

— Drăcia *dracului!* strigă ea.

— Wilma… haide în casă, dulceață, o să fac… (Pete orbecăi, apoi, când chiar îi veni o idee, păru uşurat.) O să fac nişte ceai pentru amândoi.

— Mă *fut* în ceai! răgi Wilma din toată forța, absolut toată forța corzilor ei vocale, iar din vecini cățelul Haverhill-ilor încercă s-o concureze, *hamhamham,* o, ura câinii, o s-o scoată din minți, *câine* nesuferit cu gura mare!

Furia ei dădu pe delături şi Wilma se avântă asupra cearşafurilor, îşi înfipse ghearele în ele, începu să le tragă jos. Degetele-i prinseră prima sârmă şi-o rupseră ca pe-o coardă de chitară. Cearşafurile prinse pe ea căzură într-o prăvălire udă, cărnoasă. Cu pumnii încleştați, cu ochii îngustați precum un copil care face o criză, Wilma făcu un singur salt prelung de broască, şi ateriză peste unul dintre ele. Acesta scoase un *fluuuul* epuizat şi se umflă, împroşcându-i ciorapii din nailon cu bucăți de noroi. Aceasta fu ultima picătură. Deschise gura şi îşi *țipă* furia. Oh, va afla cine făcuse asta. Da, făr-olecuță de-ndoială. Poți fi sigur de-asta. Iar când va afla…

— Totu-i în regulă acolo, doamnă Jerzyck?

Era vocea doamnei Haverhill, unduită de panică.

— *Da, dă-o-n mă-sa, bem Sterno şi ne uităm la Lawrence Welk, nu-ți poți face potaia să tacă?* strigă Wilma.

Coborî gâfâind de pe cearşaful înnoroiat, cu părul atârnându-i peste fața înroşită. Îl dădu la o parte cu sălbăticie. Câinele ăla blestemat o s-o facă să-şi ia câmpii. Blestemații ăştia gură-mare de că…

Gândurile i se întrerupseră cu un pocnet aproape audibil.

Câini.

Blestemații ăştia gură-mare de câini.

Cine locuia chiar aproape după colț de aici, pe strada Ford?

Corecție: care femeie nebună cu un blestemat gură-mare de câine pe nume Raider locuia chiar aproape după colț de aici?

Păi, Nettie Cobb, ea locuia.

Câinele ăla lătrase toată primăvara, chelălăieli din-alea ascuțite de cățeluş care-ți intră de-a dreptul sub piele, iar Wilma o chemase în cele din urmă pe Nettie şi-i spusese că, dacă nu-şi poate face câinele să tacă, ar face bine să scape de el. O săptămână mai târziu, când tot nu se înregistrase vreo îmbunătățire (cel puțin, nici una pe care era dispusă Wilma s-o recunoască), o chemase iarăşi pe Nettie şi-i spusese că, dacă nu-şi poate face câinele să tacă, ea, Wilma, va trebui să cheme poliția. În noaptea următoare, când blestemata aia de potaie începuse iarăşi să chelălăie şi să latre, o făcuse.

Cu o săptămână sau aşa ceva după *aceea,* Nettie apăruse la magazin (spre deosebire de Wilma, Nettie părea să fie genul de persoană care trebuie să răsucească o vreme lucrurile în gând – chiar să le clocească – înainte să poată acționa..) Stătea la rând la casa de marcat a Wilmei, deşi nu avea nici măcar un singur lucru în coş. Când i-a venit rândul, ea spuse pe o voce slabă, gâtuită şi pițigăiată:

— Nu ne mai face probleme mie şi lui Raider al meu, Wilma Jerzyck. E-un cățeluş bun şi-ar fi bine pentru tine să nu ne mai faci probleme.

Wilma, mereu pregătită de luptă, n-a fost câtuşi de puțin tulburată c-a fost înfruntată la locul de muncă. De fapt, mai degrabă i-a plăcut.

— Doamnă, habar n-ai ce înseamnă o problemă. Dar dacă nu-ți poți face blestematul ăla de câine să tacă, o să afli.

Doamna Cobb era la fel de palidă ca laptele, dar s-a recules, strângându-şi poşeta atât de tare, că tendoanele antebraţelor ei sfrijite s-au văzut de la încheieturile mâinilor şi până la coate. A spus:

— Te avertizez, apoi a plecat în grabă.

— O-o, cred că tocma' mi-am udat chiloţii! a strigat Wilma cu furie în urma ei (gustul luptei întotdeauna îi aducea bună-dispoziţie), dar Nettie nu s-a întors – a grăbit doar puţin mai tare pasul.

După aceea, câinele se calmase. Acest lucru mai degrabă o dezamăgise pe Wilma, fiindcă fusese o primăvară plictisitoare. Pete nu dădea nici un semn de rebeliune, iar ea simţea o lenevie de sfârşit de iarnă pe care verdele copacilor şi al ierbii nu părea s-o poată clinti. Ce-i trebuia ca să adauge puţină culoare şi aromă vieţii era o ceartă zdravănă. Pentru o vreme, se păruse că Nettie Cobb cea nebună va onora admirabil cererea, dar cu câinele care-şi vedea de treaba lui, Wilmei i s-a părut că va trebui să caute altundeva distracţia.

Apoi, într-o noapte din luna mari, câinele începuse iarăşi să latre. Potaia n-o făcuse decât pentru scurtă vreme, dar, oricum, Wilma s-a grăbit la telefon şi-a sunat-o pe Nettie – însemnase numărul în cartea telefonică, în caz că i se oferea o astfel de ocazie.

Nu şi-a pierdut vremea cu amabilităţi, ci a trecut direct la subiect.

— Aici Wilma Jerzyck, scumpo. Am sunat să-ţi spun că, dacă nu-ţi faci câinele să tacă, o să-l fac eu în locul tău.

— Deja s-a oprit! pledase Nettie. L-am adus înăuntru imediat ce-am ajuns acasă şi l-am auzit! Lasă-ne, pe mine şi pe Raider, în pace! Te-am avertizat! Dacă nu ne laşi, o să-ţi pară rău!

— Aminteşte-ţi doar ce ţi-am spus, i-a zis Wilma. M-am săturat. Data viitoare când începe să facă tămbălău, n-o să mă-ncurc să sun la poliţie. O să vin acolo şi-o să-i tai blestematu' ăla de gât.

Închisese înainte ca Nettie să-i poată răspunde. Regula de fier care guvernează relațiile cu duşmanul (rude, vecini, tovarăşi de viață) era că agresorul *trebuie* să aibă ultimul cuvânt.

Câinele nu mai spusese nici mâc de atunci. Ei, poate că spusese, dar Wilma nu observase; oricum, de la început nu fusese atât de supărător, nu *cu adevărat,* şi, pe lângă asta, Wilma pusese bazele unei sfade mult mai productive cu femeia care conducea salonul de frumusețe din Castle Rock. Aproape că uitase de Nettie şi de Raider.

Dar poate că Nettie nu uitase de *ea.* Wilma o văzuse pe Nettie chiar ieri, în noul magazin. Iar dacă privirea poate ucide, gândi Wilma, aş fi căzut moartă la pământ chiar acolo.

Stând acum aici lângă cearşafurile înnoroiate, distruse, îşi aminti de expresia de teamă şi sfidare care apăruse pe fața cățelei ăleia nebune, felul în care îşi răsfrânsese buza, arătându-şi pentru o clipă dinții. Wilma era foarte familiarizată cu expresia urii şi ieri o văzuse pe fața lui Nettie Cobb.

Te-am avertizat… o să-ți pară rău.

— Wilma, hai în casă, spuse Pete.

Aşează o mână nesigură pe umărul ei.

Ea o scutură cu o mişcare scurtă.

— Lasă-mă în pace.

Pete se retrase cu un pas. Arăta de parcă ar fi vrut să-şi frângă mâinile, dar nu prea îndrăznea.

Poate c-a uitat şi ea, gândi Wilma. *Cel puțin până m-a văzut ieri. În magazinul ăla nou. Sau poate că în tot timpul ăsta a plănuit ceva*

(te-am avertizat)

în capul ăla necopt al ei şi, văzându-mă, s-a îndârjit.

Cândva în ultimele clipe ajunsese la convingerea că Nettie era vinovată – cu cine altcineva să fi dat ochii în ultimele două zile care să-i poarte râcă? Erau şi alții în oraş care n-o plăceau, dar felul ăsta de renghi – felul ăsta de renghi mârşav, laş – se potrivea cu felul cum se uitase Nettie la ea ieri. Rânjetul ăla de frică

(o să-ți pară rău)

amestecată cu ură. Ea însăşi arătase ca un câine, unul suficient de curajos să muşte doar când victima e întoarsă cu spatele.

Da, Nettie Cobb fusese, sigur că da. Cu cât se gândea mai mult Wilma la asta, cu atât era mai sigură. Iar fapta era de neiertat. Nu fiindcă erau distruse cearşafurile. Nu fiindcă era un renghi laş. Nici chiar fiindcă era fapta cuiva cu mintea zdruncinată.

Era de neiertat fiindcă Wilma se speriase.

Numai pentru o secundă, adevărat, secunda aceea când arătarea aia maronie şi slinoasă ieşise fluturând din întuneric şi-o lovise în față, mângâind-o rece ca mâna unui monstru… dar şi numai o singură secundă de teamă era cu o secundă prea mult.

— Wilma? – întrebă Pete când ea îşi întoarse fața inexpresivă către el. Nu-i plăcea expresia pe care becul din verandă i-o arăta, numai suprafețe albe sclipitoare şi umbre negre, cu adâncituri. Nu-i plăcea privirea aceea inexpresivă din ochii ei. – Dulceață? Eşti bine?

Ea trecu pe lângă el cu paşi mari, fără a-l băga deloc în seamă. Pete se grăbi după ea, care se îndrepta către casă… şi către telefon.

4

Când sună telefonul, Nettie şedea în sufrageria casei ei cu Raider la picioare şi cu noul său abajur din sticlă multicoloră în poală. Era opt şi douăzeci de minute. Tresări şi strânse mai tare abajurul, uitându-se la telefon cu teamă şi neîncredere. Avu pentru o clipă certitudinea – prostească, desigur, dar nu părea că se poate debarasa de aceste sentimente – că trebuie să fie Vreo Persoană cu Autoritate, care o sună pentru a-i spune că trebuie să dea înapoi abajurul, că aparține altcuiva, că un obiect atât de frumos nu poate în nici un caz spori micul ei depozit de obiecte personale, că ideea însăşi e ridicolă.

Raider se uită scurt în sus la ea, ca pentru a o întreba dacă răspunde sau nu la telefon, apoi îşi aşează la loc botul pe labe.

Nettie puse cu grijă abajurul de-o parte şi ridică receptorul. Probabil că nu era decât Polly, care o suna pentru a o întreba dacă nu ia ceva pentru cină de la Magazinul lui Hemphill înainte să vină mâine dimineaţă la serviciu.

— Alo, reşedinţa Cobb, spuse ea rigid.

Toată viaţa se temuse îngrozitor de O Persoană cu Autoritate şi descoperise că cel mai bun mod de a face faţă unei astfel de temeri era să pară ea însăşi o persoană cu autoritate. Asta nu făcea teama să dispară, dar cel puţin o ţinea la respect.

— Ştiu ce ai făcut, căţea nebună! scuipă o voce către ea. Fu la fel de bruscă şi de înfiorătoare ca înţepătura unui piolet.

Respiraţia lui Nettie se înţepeni ca prinsă într-un ghimpe; faţa îi îngheţă într-o expresie de groază prizonieră şi inima încercă să i se înghesuie pe gât în sus. Raider ridică iarăşi întrebător ochii spre ea.

— Cine… cine…

— Ştii a naibii de bine cine, spuse vocea şi sigur că Nettie ştia. Era Wilma Jerzyck. Era femeia aia rea, rea.

— N-a lătrat!

Vocea lui Nettie era ascuţită şi firavă şi şuierată, vocea cuiva care tocmai a inhalat tot conţinutul unui balon cu heliu.

— A crescut şi nu mai latră! E chiar aici la picioarele mele!

— Te-ai distrat bine să arunci cu noroi în cearşafurile mele, pizdă amorţită ce eşti?

Wilma era furioasă. Femeia chiar încerca să susţină că tot despre *câine* era vorba.

— Cearşafuri? Ce cearşafuri? Eu… eu…

Nettie se uită la abajurul din sticlă multicoloră şi păru să-şi tragă forţa din el.

— Lasă-mă-n pace! *Tu* eşti nebună, nu eu!

— O să ţi-o plătesc pentru asta. Nimeni nu-mi intră în curte şi aruncă noroi în cearşafurile mele cât sunt plecată. Nimeni. NIMENI! Înţelegi? N-o să ştii unde şi n-o să ştii când şi,

mai mult ca orice, n-o să ştii cum, dar am… să… ți-o PLĂTESC. Mă-nțelegi?

Nettie ținea receptorul strâns lipit de ureche. Fața îi devenise cadaverică, mai puțin o singură dâră roşie care-i brăzda fruntea între sprâncene şi linia părului. Îşi ținea dinții încleştați, iar obrajii i se umflau şi dezumflau ca nişte foaie în timp ce respira greu pe la colțurile gurii.

— Lasă-mă-n pace sau o să-ți pară rău! – strigă pe vocea ei pițigăiată, descrescătoare, ca afectată de heliu.

Raider stătea acum ridicat, cu urechile ciulite, cu ochii luminoşi şi îngrijorați. Simțea primejdia în aerul din cameră. Lătră o dată, grav. Nettie nu-l auzi.

— O să-ți pară rău! Eu… *cunosc* oameni! Oameni cu Autoritate! Îi cunosc *foarte* bine! Nu trebuie să îndur aşa ceva!

Vorbind rar pe o voce joasă şi sinceră şi extrem de furioasă, Wilma spuse:

— Să te pui cu mine-i cea mai mare greşeală pe care-ai făcut-o în viață. N-o să mă vezi venind.

Se auzi un clic.

— Să nu-ndrăzneşti! – zbieră Nettie.

Acum îi curgeau lacrimi pe obraji, lacrimi de teroare şi furie fără margini, neputincioasă.

— Să nu-ndrăzneşti, lucru râu ce eşti! Eu… o să…

Se auzi un al doilea clic. Fu urmat de zumzetul tonului.

Nettie închise telefonul şi rămase țeapănă în scaun vreme de aproape trei minute, uitându-se țintă în gol. Apoi începu să plângă. Raider lătră din nou şi-şi puse labele pe marginea scaunului. Nettie îl îmbrățişă şi plânse cu fața afundată în blana lui. Raider o linse pe gât.

— N-o s-o las să-ți facă rău, Raider, spuse ea.

Inhală căldura lui dulce şi curată de cățeluş, încercând să-l liniştească.

— N-o s-o las pe femeia aia rea, rea să-ți facă rău. Ea nu-i o Persoană cu Autoritate, nu-i deloc. Nu-i decât un lucru rău şi dacă încearcă să-ți facă ceva ție… sau mie… o să-i pară rău.

Se mişcă în sfârşit, găsi un şervețel Kleenex îndesat bine între lateralul scaunului şi pernă şi-l folosi pentru a-şi şterge

ochii. Era îngrozită… dar simțea şi cum zumzăie şi se zbate furia în ea. Aşa se simțise şi înainte să ia furculița pentru carne din sertarul de sub chiuvetă şi să o înfigă în gâtul soțului ei.

Luă de pe masă abajurul din sticlă multicoloră şi-l strânse blând la piept.

— Dacă începe ceva, o să-i pară foarte, foarte rău, spuse ea.

Rămase astfel, cu Raider la picioare şi cu abajurul în poală, vreme foarte îndelungată.

5

Norris Ridgewick mergea încet în josul Străzii Principale cu maşina lui de patrulă, măsurând din priviri clădirile de pe partea de vest a străzii. Schimbul lui urma să se încheie curând şi era bucuros. Îşi amintea cât de bine se simțise în dimineața aceea înainte ca idiotul ăla să-l înşface; îşi amintea cum stătea la oglinda din toaleta bărbaților, aranjându-şi pălăria şi spunându-şi cu satisfacție că arăta Pus la Punct. Îşi amintea acestea, dar amintirea părea foarte veche şi colorată în tonuri sepia, ca o fotografie din secolul al XIX-lea. Din clipa când idiotul ăla de Keeton îl înşfăcase şi până acum, nimic nu-i mersese bine.

Îşi luase masa de prânz la Cluck-Cluck Tonite, bodega aceea de pe Ruta 119 care servea preparate pe bază de pui. Mâncarea de acolo era bună de obicei, dar acum îi provocase un caz furios de indigestie acidă urmat de un caz de cufureală. Pe la ora trei trecuse peste un cui pe Drumul Orăşenesc nr. 7, lângă vechea reşedință Camber, şi trebuise să schimbe roata. Îşi şterse degetele pe partea din față a bluzei de uniformă proaspăt adusă de la curățat, fără a se gândi la ce făcea, vrând doar să-şi uşte buricele pentru a-i oferi o priză mai bună asupra şuruburilor slăbite, şi-şi întinse uleiul pe cămaşă în trei dungi de-un sclipitor gri-închis. Cât se uita mâhnit la aceasta, crampele îi lichefiaseră iarăşi intestinele şi trebui să se grăbească în tufele de pe marginea drumului. Fusese o cursă pentru a vedea dacă reuşeşte să-şi dea jos

pantalonii înainte să-i umple. *Acea* cursă Norris reuşise s-o câştige… dar nu-i plăcuse aspectul micului pâlc de tufişuri în care-şi alesese să facă treaba mare. Semăna cu urzica şi, după felul cum îi mersese ziua până acum, probabil că asta şi fusese.

Norris se strecură pe lângă clădirile care alcătuiau centrul Castle Rock-ului: Banca şi Fondul de Investiții Norway, reprezentanța Western Auto, Bufetul lui Nan, gaura neagră unde se aflase palatul decadent al lui Pop Merrill, Coşi Întruna, Lucruri prețioase. Magazinul cu Aparate de Uz Casnic din Castle Rock…

Norris acționa brusc frânele şi se opri. Văzuse ceva uimitor în vitrina magazinului Lucruri prețioase – sau, oricum, i se *păruse* că vede.

Se uită în oglinda retrovizoare, dar Strada Principală era pustie. Semaforul din partea de jos a secțiunii comerciale se stinse brusc şi rămase aşa câteva secunde, în vreme ce releele păcăniră cumințI înăuntrul lui. Apoi, lumina galbenă din mijloc începu să pâlpâie. Ora nouă, deci. Nouă fix.

Norris dădu cu spatele în susul Străzii, apoi opri la bordură. Se uită în jos la stația radio, se gândi să anunțe un 10–22 – ofițerul părăseşte vehiculul – şi se hotărî să n-o facă. Nu voia decât să arunce o privire rapidă în vitrina magazinului, înainte să iasă din maşină, ridică puțin volumul aparatului şi coborî geamul. Asta ar trebui să ajungă.

N-ai văzut ce-ai crezut că vezi, se preveni, săltându-şi pantalonii în timp ce traversa trotuarul. *Nici pomeneală. Ziua de azi a fost făcută pentru dezamăgiri, nu descoperiri. Aia n-a fost decât vechea lansetă Zebco a cuiva…*

Numai că nu era. Undița din vitrina magazinului Lucruri prețioase era aranjată într-un decor mic şi drăguț cu un năvod şi o pereche de cizme galbene din gumă şi-n mod clar nu era o Zebco. Era o Bazun. Nu mai văzuse aşa ceva de când murise tatăl lui, cu şaisprezece ani în urmă. Norris avea paisprezece ani atunci şi iubi undița Bazun din două motive: ce era şi ce reprezenta.

Ce era? Doar cea mai bună undiță din lume pentru lac şi apă curgătoare, doar atât.

Ce reprezentase? Vremuri fericite. Nimic altceva. Vremurile fericite pe care un băieţaş costeliv numit Norris Ridgewick le petrecuse alături de babacul lui. Vremuri fericite de hoinărit prin pădure pe marginea unui pârâu la ieşirea din oraş, vremuri fericite în bărcuța lor, stând în mijlocul lacului Castle în timp ce totul în jurul lor era alb din pricina ceții care se ridica de pe lac în coloane mici de aburi şi-i împresurau în propria lor lume. O lume făcută doar pentru băieți. Într-o altă lume, mamele în scurtă vreme aveau să pregătească micul dejun, iar aceea era şi ea o lume fericită, dar nu la fel de fericită ca aceasta. Nici o lume nu fusese la fel de fericită ca aceea, nici înainte, nici după.

După fatalul atac cerebral al tatălui său, lanseta Bazun dispăruse. Şi-amintea că o căutase în garaj după înmormântare, dar pur şi simplu dispăruse. O vânase în pivniță şi se uitase chiar şi în dulapul din dormitorul părinților (deşi ştia că mama l-ar fi lăsat pe Henry Ridgewick să pună acolo la păstrare mai degrabă un elefant decât o undiță), dar lanseta dispăruse. Norris îl bănuise întotdeauna pe unchiul său, Phil. Îşi făcuse de mai multe ori curajul să-l întrebe, dar de fiecare dată când ajungea la momentul cu pricina, dădea îndărăt.

Acum, uitându-se la această lansetă, care ar fi putut fi chiar aceea, uită pentru prima dată în acea zi de Buster Keeton. Era copleşit de o amintire simplă, perfectă: tatăl lui şezând la pupa bărcii, cu cutia de scule între picioare, dându-i undița Bazun lui Norris ca el să-şi poată turna o cană cu cafea din termosul său mare şi roşu, cu dungi gri. Putea simți mirosul cafelei, caldă şi bună, şi putea simți mirosul loțiunii după bărbierit a tatălui său: Southern Gentleman, aşa se numea loțiunea.

Dintr-odată, vechea durere reveni la viață şi-l cuprinse în îmbrățişarea ei cenuşie, iar el îşi dori tatăl înapoi. După toți aceşti ani, acea veche durere îi rodea din nou oasele, la fel de vie şi de înfometată cum fusese în ziua când mama se

întorsese de la spital şi-i luase mâinile şi-i spusese: *Trebuie să fim foarte curajoşi acum, Norris.*

Becul direcțional montat în partea de sus a vitrinei reflecta jerbe puternice de lumină pe oțelul din care era făcută carcasa mulinetei şi toată acea iubire de demult, acea iubire întunecată şi aurită, îl năpădi din nou. Norris se uită țintă la undița Bazun şi se gândi la mirosul de cafea proaspătă ridicându-se din termosul cel mare, roşu cu dungi gri, şi la unduirea calmă, amplă, a lacului. În sinea lui simți din nou textura dură a mânerului din plută a undiței şi, încet, ridică o mână pentru a-şi şterge ochii.

— Domnule ofițer? – întrebă o voce liniştită.

Norris scoase un strigăt slab şi făcu un pas în spate din fața vitrinei. Preț de o clipă nebunească, crezu c-o să-şi umple totuşi pantalonii – sfârşitul perfect al unei zile perfecte. Apoi, crampa îi trecu şi se uită în jur. Un bărbat înalt într-o jachetă de stofă stătea în uşa deschisă a magazinului, uitându-se la el cu un zâmbet uşor.

— V-am speriat? – întrebă el. Îmi pare foarte rău.

— Nu, spuse Norris, după care reuşi să zâmbească şi el. Inima încă-i bătea ca un ciocan pneumatic. – Ei bine… poate numai puțin. Mă uitam la undiță şi mă gândeam la vremuri de demult.

— Asta tocmai astăzi a ajuns, spuse bărbatul. E veche, dar e într-o stare incredibil de bună. E o Bazun, ştiți. Nu o marcă foarte cunoscută, dar bine privită în rândul pescarilor serioşi.

Este…

— … japoneză, spuse Norris. Ştiu. Tata avea una la fel.

— Chiar aşa?

Zâmbetul bărbatului se lărgi. Dinții pe care-i scoase la iveală erau cariați, dar Norris găsi că este, chiar şi aşa, un zâmbet plăcut.

— Asta *chiar* că este o coincidență, nu-i aşa?

— Cu siguranță, se arătă Norris de acord.

— Eu sunt Leland Gaunt. Acesta este magazinul meu.

Întinse o mână.

Când acele degete lungi se încolăciră în jurul mâinii lui, pe Norris îl năpădi pentru o clipă repulsia. Strângerea de mână a lui Gaunt fu, oricum, o chestiune de o clipă, iar când îi dădu drumul, sentimentul trecu pe dată. Norris ajunse la concluzia că de vină era doar stomacul său, încă scârbit de scoicile acelea rele pe care le mâncase la prânz. Data viitoare când va trece pe acolo, va mânca doar pui, care, la urma urmei, era specialitatea casei.

— V-aş putea face o ofertă extrem de atractivă pentru undița aceasta, spuse domnul Gaunt. De ce nu păşiți înăuntru, domnule ofițer Ridgewick. Să stăm de vorbă despre asta.

Norris tresări puțin. Nu-i spusese păsăricii ăsteia bătrâne numele lui, era sigur de asta. Deschise gura să-l întrebe pe Gaunt de unde-l ştia, apoi o închise la loc. Deasupra insignei purta o tăbliță cu numele. Asta era, desigur.

— Chiar n-ar trebui, spuse el şi aruncă degetul mare peste umăr către maşina de patrulă. Încă mai auzea stația radio, deşi tot ce emitea erau pârâituri; nu primise toată seara nici un apel. – Ştiți, sunt de serviciu. Ei bine, la nouă ies din tură, dar, teoretic, până ce nu duc maşina înapoi…

— Nu ne va lua mai mult de un minut sau două, insistă Gaunt. Ochii lui îl priveau voioşi pe Norris. Când sunt convins să închei afaceri cu cineva, domnule ofițer Ridgewick, nu pierd timpul. Mai cu seamă când cel în chestiune stă pe străzi la miez de noapte să-mi protejeze afacerea.

Norris se gândi să-i spună lui Gaunt că ora nouă nu era defel la miez de noapte şi că, într-un locşor adormit precum Castle Rock, să protejezi marfa oamenilor de afaceri din localitate este rareori cine ştie ce mare scofală. Apoi se uită iarăşi la lanseta Bazun şi acea veche tânjire, atât de neaşteptat de puternică şi proaspătă, îl năpădi din nou. Se gândi cum ar fi să meargă pe lac cu o astfel de undiță la acest sfârşit de săptămână, să meargă de dimineață cu o cutie de viermi şi un termos mare plin cu cafea proaspătă de la Nan. Aproape că ar fi ca şi când ar merge iarăşi împreună cu babacul.

— Păi…

— O, haideți, insistă Gaunt. Dacă eu pot ține deschis magazinul după orele de program, puteți şi dumneavoastră să faceți nişte cumpărături în timpul pentru care vă plătesc contribuabilii. Şi, sincer, domnule ofițer Ridgewick – nu cred că va jefui cineva banca aceea în seara asta, nu credeți?

Norris se uită către clădirea băncii, care pâlpâi mai întâi galbenă, apoi neagră în bâlbâiala calculată a semaforului trecut pe semnalul de atenționare, şi râse.

— Mă-ndoiesc.

— Atunci?

— Bine, spuse Norris. Dar dacă nu cădem la înțelegere în două minute, chiar trebuie s-o tulesc.

Leland Gaunt oftă şi râse în acelaşi timp.

— Mi se pare că aud sunetul moale al buzunarelor mele întorcându-se pe dos, spuse el. Poftiți înăuntru, domnule ofițer Ridgewick – două minute să fie.

— Chiar mi-ar plăcea să am undița aia, îi scăpă lui Norris. Era un început greşit pentru un târg şi ştia asta, dar nu se putu abține.

— Şi o veți avea, spuse domnul Gaunt. Am să vă fac cea mai bună ofertă din viața dumneavoastră, domnule ofițer Ridgewick.

ÎI conduse pe Norris înăuntrul magazinului Lucruri prețioase şi închise uşa.

CAPITOLUL ŞASE

1

Wilma Jerzyck nu-şi cunoştea soțul, pe Pete, atât de bine cum credea că-l cunoaşte.

Se duse la culcare în acea seară de joi plănuind să meargă acasă la Nettie Cobb la prima oră în dimineața de vineri şi să Pună Lucrurile în Ordine. Desele ei gâlceviri uneori pur şi simplu se stingeau, dar în acele ocazii când se ajungea la o confruntare directă, Wilma era cea care alegea terenul

duelului şi armele. Prima regulă a stilului ei confruntațional de viață era *Să ai mereu ultimul cuvânt.* A doua era *Să faci mereu prima mişcare.* Să facă prima mişcare era ceea ce ea numea să Pună Lucrurile în Ordine şi intenționa să o pună de grabă la punct pe Nettie. Îi spusese lui Pete că va încerca să afle de câte ori poate răsuci capul cățelei ăleia nebune înainte să-i cadă de pe umeri.

Se aştepta să-şi petreacă mare parte din noapte stând trează şi fumegând, încordată ca firul unui arc; n-ar fi fost prima dată. În schimb, alunecă în somn la mai puțin de zece minute după ce se întinse şi când se trezi se simți împrospătată şi ciudat de calmă. În dimineața zilei de vineri, stând la masa din bucătărie îmbrăcată în capot, îşi dădu seama că poate era prea devreme să Pună Lucrurile în Ordine Permanent. O speriase cât toți dracii pe Nettie la telefon cu o noapte în urmă; oricât de furibundă ar fi fost Wilma atunci, nu fusese destul cât să nu observe asta. Numai o persoană surdă ca un pilon de piatră n-ar fi putut observa asta.

De ce să n-o lase pe Miss Boală Mentală din 1991 să se legene în bătaia vântului pentru scurtă vreme? S-o lase pe *ea* să stea trează nopțile, întrebându-se din ce direcție o va păli Mânia Wilmei. Să treacă de câteva ori cu maşina prin fața casei ei, poate să-i mai dea câteva telefoane. În timp ce-şi sorbea cafeaua (Pete şedea de cealaltă parte a mesei, uitându-se cu teamă la ea pe deasupra secțiunii sportive a ziarului), îi trecu prin gând că, dacă Nettie era atât de dusă cu pluta cum spunea toată lumea, s-ar putea să nici nu trebuiască să Pună Lucrurile în Ordine. Aceasta se putea să fie una dintre acele rare ocazii când Lucrurile se Puneau Singure în Ordine. Găsi acest gând atât de înveselitor, încât chiar îi permise lui Pete s-o sărute când acesta îşi luă servieta şi se pregăti să plece la serviciu.

Ideea că iepurele speriat care era soțul ei era posibil s-o fi drogat nici nu-i trecu Wilmei prin gând. Chiar şi aşa, exact asta era ceea ce făcuse Pete Jerzyck, şi nici măcar nu era prima dată.

Wilma ştia că şi-a dresat soțul, dar habar nu avea cât de tare. El nu numai că trăia cu frica ei; trăia cu un sentiment de *venerație* față de ea, aşa cum nativii din anumite clime tropicale se presupune că au trăit cu venerație şi-o spaimă superstițioasă față de Mare Zeu al Muntelui Tunetului, care le ocrotea în tăcere viețile însorite vreme de ani sau chiar generații întregi înainte să explodeze într-o tiradă criminală de lavă arzătoare.

Aceşti nativi, fie ei reali sau ipotetici, aveau fără-ndoială propriile lor ritualuri de îmblânzire. E posibil ca acestea să nu le fi fost de prea mare folos atunci când se trezea muntele şi-şi arunca sulițele de tunet şi râurile de foc asupra satelor lor, însă cu siguranță le îmbunătățeau tuturor pacea sufletească atunci când muntele era liniştit. Pete Jerzyck nu avea nici un mare ritual prin care s-o venereze pe Wilma; se părea că măsuri mai prozaice trebuiau să fie de ajuns. În schimbul azimelor pentru împărtăşanie, medicamente luate pe rețetă, de pildă.

Îşi programase o întâlnire cu Ray Van Allen, singurul medic de familie din Castle Rock, şi-i spusese că vrea ceva care să-l scape de sentimentul de anxietate. Programul său de lucru era infernal, îi spusese lui Ray, şi, pe măsură ce-i creştea rata comisionului, găsea că-i este tot mai greu să lase la birou problemele legate de serviciu. Se hotărâse într-un sfârşit că era timpul să vadă dacă nu-i poate prescrie doctorul ceva care să mai cizeleze puțin din muchiile ascuțite.

Ray Van Allen nu ştia nimic despre presiunile jocului cu intermedieri imobiliare, dar avea o idee destul de bine formată cu privire la cum trebuie să fie să locuieşti cu Wilma. Bănuia că Pete Jerzyck ar fi suferit mult mai puțin de anxietate dacă nu ar fi plecat deloc de la birou, dar, sigur, nu era treaba lui să spună asta. El i-a scris o rețetă pentru Xanax, i-a înşirat obişnuitele precauții de folosire şi i-a dorit bărbatului mult noroc şi succes. Credea că, pe măsură ce Pete va înainta pe drumul vieții zăbală la zăbală cu iapa aceea, va avea nevoie de amândouă.

Pete a folosit Xanax-ul, dar n-a făcut abuz de el. Şi nici nu i-a spus Wilmei de el – ar fi făcut ca toți dracii dacă ar fi ştiut că el FOLOSEŞTE MEDICAMENTE. Pete avea grijă să-şi păstreze rețeta pentru Xanax în servietă, care conținea hârtii pentru care Wilma nu nutrea absolut nici un interes. Lua cinci sau şase pastile într-o lună, majoritatea în zilele dinainte ca Wilmei să-i vină ciclul.

Apoi, vara trecută, Wilma intrase într-o altercație cu Henrietta Longman, care deținea şi administra Popasul Frumuseții de pe Castle Hill. Subiectul a fost un permanent prost pus. După meciul inițial de strigăte a urmat a doua zi un schimb de priviri încruntate la Magazinul lui Hemphill, apoi, o săptămână mai târziu, un meci de strigăte pe Strada Principală. Acesta din urmă aproape că degenerase într-o încăierare.

După confruntare, Wilma a păşit încoace şi încolo prin casă ca un leu în cuşcă, jurând c-o să i-o *plătească* acelei cățele, că o s-o bage în spital. „O să-i trebuiască un Popas de Frumusețe când o să termin eu cu ea", şuierase Wilma printre dinții încleştați. „Poți fi sigur de asta. Mâine merg la ea. O să merg şi-o să Pun Lucrurile în Ordine."

Pete realizase cu o panică tot mai mare că astea nu erau doar vorbe; Wilma vorbea serios. Dumnezeu ştia ce nebunie putea face. Avusese viziuni cu Wilma vârându-i Henriettei capul într-un ciubăr cu un lichid vâscos corosiv care avea s-o lase la fel de cheală ca Sinead O'Conner pentru tot restul vieții.

Sperase să survină peste noapte o schimbare de temperament, dar când se trezise Wilma a doua zi dimineața, era chiar mai furioasă. N-ar fi crezut că aşa ceva e posibil, dar se părea că este. Cercurile întunecate de sub ochii ei reprezentau o declarație a nopții fără somn pe care o petrecuse.

— Wilma, spusese el fară forță, chiar nu cred că-i o idee atât de bună să mergi sus la Popasul Frumuseții astăzi. Sunt sigur, că dacă mai stai puțin să te gândeşti la asta…

— M-am gândit azi-noapte, replicase Wilma, întorcându-şi privirea aceea înfiorător de inexpresivă asupra lui, şi-am

hotărât că, atunci când o să termin cu ea, n-o să mai ardă rădăcinile părului nimănui. Când o să termin cu ea, o să aibă nevoie de-un câine însoțitor doar ca să-şi găsească drumul până la budă. Iar dacă-mi stai în cale, Pete, tu şi cu ea puteți merge să vă cumpărați blestematul ăla de câine din aceeaşi generație de ciobăneşti germani.

Disperat, neconvins că va funcționa, dar incapabil să se gândească la un alt mod de a stăvili catastrofă care se apropia, Pete Jerzyck îşi scosese sticla din buzunarul interior al valizei şi lăsase o tabletă de Xanax să cadă în cafeaua Wilmei. Apoi plecase la birou.

Într-un sens foarte propriu, aceasta fusese Prima Împărtăşanie a lui Pete Jerzyck.

Îşi petrecuse ziua într-un suspans agonic şi se întorsese acasă îngrozit de ce ar putea găsi (Henrietta Longman moartă şi Wilma în închisoare era fantezia lui cea mai stăruitoare.) A fost încântat s-o găsească pe Wilma în bucătărie, cântând.

Pete a inspirat profund, şi-a coborât scutul emoțional şi a întrebat-o ce se întâmplase cu doamna Longman.

— Nu deschide decât la prânz şi pe-atunci deja nu mă mai simțeam atât de furioasă, a spus Wilma. Am mers, totuşi, până acolo să-i spun vreo două – la urma urmei, mi-am promis c-o fac. Şi ştii ce, mi-a oferit un pahar de vin de Xeres şi a spus că vrea să-mi dea banii înapoi!

— Oau! Minunat! a spus Pete, uşurat şi îmbucurat… şi acela a fost sfârşitul *l'affaire* Henrietta.

Zile întregi s-a aşteptat ca furia Wilmei să se întoarcă, dar nu se întorsese – cel puțin nu îndreptată în acea direcție.

Se gândise să-i propună să meargă la doctorul Van Allen şi să primească şi ea o rețetă pentru calmant, dar, după o îndelungă şi atentă meditație, a renunțat la idee. Wilma l-ar fi azvârlit în aer – poate chiar până pe orbită – dacă i-ar fi propus să IA MEDICAMENTE. Numai narcomanii LUAU MEDICAMENTE, iar calmantele erau pentru narcomanele slabe de îngeri. *Ea* va ține piept vieții jucând după regulile vieții, mulțumesc foarte mult. Şi pe deasupra, a concluzionat Pete fără tragere de inimă, adevărul era prea simplu pentru a fi

negat: Wilmei *îi plăcea* să fie nervoasă. Wilma cuprinsă de o furie roşie era o Wilma împlinită, o Wilma mânată de-un țel înalt.

Iar el o iubea – aşa cum nativii din acea ipotetică insulă tropicală îşi iubeau fără-ndoială Marele Zeu al Muntelui Tunetului. Venerația şi spaima lui îi sporeau de fapt dragostea pentru ea; ea era WILMA, o forță în sine, iar el încerca s-o devieze de pe traseu doar atunci când se temea că s-ar putea răni… ceea ce, datorită transsubstanțierii mistice a iubirii, l-ar fi rănit şi pe el.

Îi mai dăduse Xanax doar de trei ori de atunci. A treia – şi cea mai înfricoşătoare dintre toate – a fost Seara Cearşafurilor Înnoroiate. Îşi ieşise din minți încercând s-o convingă să bea o ceaşcă de ceai şi, când în sfârşit acceptase să bea una (după scurtul, dar extrem de satisfăcătorul dialog pe care-l avusese cu Nettie Cobb cea Nebună), el îl preparase puternic şi pusese în ceaşcă nu o pastilă de Xanax, ci două. A fost extrem de uşurat să vadă cât de mult scăzuse termostatul ei în dimineața zilei următoare.

Acestea erau lucrurile pe care Wilma Jerzyck, încrezătoare în puterea pe care o avea asupra minții soțului ei, nu le ştia; acestea erau şi lucrurile care o opriră pe Wilma să intre pur şi simplu cu Yugo-ul prin uşa casei lui Nettie şi s-o tragă de păr până la chelire (sau să încerce să facă asta) în dimineața zilei de vineri.

2

Nu c-ar fi uitat-o Wilma pe Nettie sau c-ar fi iertat-o sau c-ar fi ajuns să întrețină cea mai firavă îndoială cu privire la cine-i vandalizase aşternuturile de pat; nici un medicament din lume n-ar fi făcut lucrul ăsta.

La scurtă vreme după ce Pete plecă la serviciu, Wilma urcă în maşină şi merse încet în josul străzii Willow (lipit pe bara de protecție din spate a micuțului Yugo galben se afla un abțibild care spunea lumii că DACĂ NU-ȚI PLACE CUM CONDUC SUNĂ LA 1–800-MÂNCI-CĂCAT.) Coti la dreapta, intră pe strada Ford, şi, când se

apropie de căsuța îngrijită a lui Nettie Cobb, încetini mult. I se păru că vede o perdea mişcându-se şi ăsta era un început bun... dar numai un început.

Dădu ocol cvartalului (trecând pe lângă reşedința Rusk de pe strada Pond fără să-i arunce măcar o privire), merse pe lângă propria ei casă pe Willow şi ajunse pe strada Ford pentru a doua oară. De data aceasta, când se apropie de casa lui Nettie, apăsă de două ori claxonul Yugo-ului şi apoi parcă în față cu motorul la ralanti.

Perdeaua se mişcă din nou. Nici o îndoială de data aceasta. Femeia se uita pe furiş la ea. Wilma şi-o imagină în spatele perdelei, tremurând sub imperiul vinii şi al terorii, şi descoperi că o bucură imaginea chiar mai mult decât o bucurase cea cu care se culcase în gând – cea în care răsucea macaroana cățelei ăleia nebune până ce se rotea precum capul fetiței din *Exorcistul.*

— Bau, te văd de unde stau, spuse ea cu îndârjire şi perdeaua căzu la locul ei. Să nu crezi că nu te văd.

Dădu iarăşi ocol cvartalului şi se opri în fața casei lui Nettie pentru a doua oară, acționând claxonul pentru a-şi anunța prada de sosirea ei. De data aceasta rămase acolo aproape cinci minute. Perdeaua se mişcă de două ori. În cele din urmă, satisfăcută, plecă din nou.

Scârba aia nebună o să-şi petreacă restul zilei uitându-se după mine, gândi în vreme ce opri maşina în propria ei parcare şi coborî. *O să-i fie frică să pună piciorul afară din casă.*

Wilma intră înăuntru, cu pas şi inimă uşoare, şi se trânti în sofa cu un catalog de prezentare în mână. Curând, comanda trei seturi noi de cearşafuri – alb, galben şi ecosez.

3

Raider şedea în mijlocul covorului din sufragerie şi se uita la stăpâna lui. În cele din urmă, scânci nelinişti, ca pentru a-i aminti lui Nettie că aceasta era o zi lucrătoare şi că deja întârziase cu o jumătate de oră. Astăzi era ziua când trebuia să dea cu aspiratorul la etaj în casa lui Polly, iar cel de la

telefoane venea să instaleze noile aparate, din acelea cu butoane mari. Se spunea că sunt mai uşor de folosit de către oamenii care suferă de artrită acută, cum era cazul lui Polly.

Dar cum să iasă din casă?

Poloneza aia nebună era acolo afară undeva, făcea ture în maşinuța ei.

Nettie şedea în scaun, ținându-şi abajurul în poală. Îl ținea acolo de când poloneza aia nebună trecuse prima dată pe lângă casa ei. Apoi venise din nou, parcase şi claxonase. Când plecase, Nettie crezuse că s-a sfârşit, dar nu – femeia venise şi a treia oară. Nettie fusese convinsă că poloneza aia nebună va încerca să intre în casă. Rămăsese în scaun, îmbrățişând cu un braț abajurul şi cu celălalt pe Raider, întrebându-se ce va face când şi dacă poloneza aia nebună chiar va încerca asta – cum se va apăra. Nu ştia.

Într-un sfârşit, îşi adunase suficient curaj să mai tragă o ocheadă pe geam şi poloneza aia nebună nu mai era acolo. Primul ei sentiment de uşurare fusese suprimat de spaimă. Se temea că poloneza aia nebună patrula pe străzi, aşteptând ca ea să iasă afară; se temea chiar mai mult că poloneza aia nebună va veni aici după ce ea va fi plecat.

Că va intra cu forța şi-i va vedea frumosul abajur şi-l va sparge de podea într-o mie de bucăți.

Raider scânci din nou.

— Ştiu, spuse ea pe o voce care aproape că era un vaier. *Ştiu.*

Trebuia să plece. Avea o responsabilitate şi ştia care era şi față de cine o datora. Polly Chalmers fusese bună cu ea. Polly fusese cea care scrisese recomandarea care o scosese definitiv de la Juniper Hill şi Polly fusese cea care contrasemnase pentru împrumutul ei din bancă. Dacă n-ar fi fost Polly, al cărei tată fusese cel mai bun prieten al tatălui ei, încă ar mai locui într-o cameră închiriată de cealaltă parte a Podului de Tinichea.

Dar dacă se-ntâmpla să plece şi poloneza aia nebună se întorcea?

Raider nu-i putea proteja abajurul; era curajos, dar nu era decât un cățeluş. Poloneza aia nebună s-ar putea să-l rănească dacă va încerca s-o oprească. Nettie îşi simți mintea, prinsă în menghina acestei dileme îngrozitoare, începând să cedeze. Oftă din nou.

Şi dintr-odată, ca o îndurare, îi veni o idee.

Se ridică în picioare, încă adăpostind abajurul în brațe, şi traversă sufrageria, care era foarte întunecată aşa cum era cu draperiile trase. Trecu prin bucătărie şi deschise uşa din colțul ei îndepărtat. De această parte a casei se afla o magazie. Umbrele stivei cu lemn şi ale unei mulțimi de obiecte depozitate umpleau întunericul.

Un singur bec atârna din tavan la capătul unui cablu electric. Nu era nici un întrerupător sau lanț: îl aprindeai înfiletându-l ferm în dulie. Se întinse către el... apoi ezită. Dacă poloneza aia nebună se ascundea în curtea din spate, va *vedea* lumina aprinzându-se. Iar dacă vedea lumina aprinzându-se, va şti cu exactitate unde să caute abajurul din sticlă multicoloră al lui Nettie, nu-i aşa?

— O, nu, nu mă păcăleşti aşa uşor, spuse cu vocea scăzută, pipăind drumul către stiva cu lemne pe lângă dulapul pentru haine şi vechea bibliotecă olandeză ale mamei. O, nu, nu mă păcăleşti, Wilma Jerzyck. Nu sunt *proastă,* să ştii, te previn de lucrul ăsta.

Ținând abajurul strâns la pântece cu mâna stângă, Nettie îşi folosi mâna dreaptă pentru a da jos încâlceala de pânze de păianjen vechi şi prăfuite din fața singurului geam al magaziei. Apoi se uită pe furiş afară în curtea din spatele casei, ochii sărindu-i vioi dintr-un loc în celălalt. Rămase astfel aproape un minut. Nu se mişcă nimic în curtea din spate. O dată crezu că o vede pe poloneza aia nebună stând pe vine în colțul îndepărtat din partea stângă a curții, însă o privire mai stăruitoare o convinse că nu era decât umbra stejarului din spatele curții familiei Fearon. Crengile de jos ale copacului atârnau deasupra curții sale. Se mişcau puțin în bătaia vântului şi din acest motiv peticul de umbră de acolo

semănase pentru o secundă cu o femeie nebună (o *poloneză* nebună, mai exact.)

Raider scânci din spatele ei. Ea se uită peste umăr şi-l văzu stând în uşa magaziei, o siluetă neagră cu capul înclinat.

— Ştiu, spuse ea. Ştiu, băiete – dar o s-o păcălim. Ea crede că-s proastă. Ei bine, pot să-i dau veşti mai bune ca asta.

Merse pe pipăite înapoi. Ochii i se adaptau întunecimii şi se hotărî că, la urma urmei, nu va trebui să înşurubeze becul. Se ridică în vârful degetelor de la picioare şi pipăi deasupra dulapului pentru haine până ce degetele întâlniră cheia care încuia şi descuia bufetul din partea ei stângă. Cheia care se potrivea la sertare se pierduse de ani întregi, dar asta nu făcea nimic – Nettie o avea pe cea care-i trebuia.

Deschise bufetul cel lat şi depozită înăuntru abajurul din sticlă multicoloră, printre iepuraşi din praf şi excremente de şoareci.

— Merită să stea într-un loc mai bun şi ştiu asta, îi spuse ea încet lui Raider. Dar e *în siguranță* şi ăsta-i lucrul cel mai important.

Vârî cheia înapoi în încuietoare, o roti, apoi încercă uşa bufetului. Era strâns închisă, închisă fedeleş, şi se simți brusc de parcă i se luase un bolovan uriaş de pe inimă. Încercă iarăşi uşa bufetului, încuviință energic din cap şi lăsă cheia să-i cadă în buzunarul capotului. Când va ajunge acasă la Polly, o va pune pe o bucată de sfoară şi şi-o va atârna la gât. Acesta va fi primul lucru pe care-l va face.

— Poftim! îi spuse lui Raider, care începuse să dea din coadă. Probabil simțise că trecuse criza. – *Asta*-i rezolvată, băiatul meu mare, şi trebuie să plec la serviciu! Am întârziat!

Când îşi îmbrăca jacheta, telefonul începu să sune. Nettie făcu doi paşi către el şi apoi se opri.

Raider scoase un singur lătrat serios şi se uită la ea. Nu ştii ce trebuie să faci când sună telefonul? o întrebară ochii lui. Până şi eu ştiu, iar eu nu sunt decât un *câine.*

— Nu vreau, spuse Nettie.

Ştiu ce ai făcut, cățea nebună, ştiu ce ai făcut, ştiu ce ai făcut, şi am… să… ți-o PLĂTESC!

— Nu vreau să răspund. Plec la serviciu. *Ea*-i nebună, nu eu. Nu i-am făcut *nimic!* Nu i-am făcut absolut *nimic!*

Raider lătră aprobator.

Telefonul se opri din sunat.

Nettie se relaxă puțin… însă inima încă-i mai bubuia.

— Să fii un băiat cuminte, îi spuse lui Raider, mângâindu-l. Mă-ntorc mai târziu astăzi, fiindcă plec mai târziu. Dar te iubesc şi, dacă-ți aminteşti asta, o să fii un cățeluş cuminte cât e ziua de lungă.

Aceasta era o incantație de plecat-la-serviciu pe care Raider o ştia bine, şi flutură din coadă. Nettie deschise uşa din față şi, înainte să păşească afară, se uită pe furiş în ambele direcții. Trăi o clipă cumplită când văzu o sclipire galbenă luminoasă, dar nu era maşina polonezei ăleia nebune; băiatul familiei Pollard îşi lăsase pe trotuar tricicleta Fisher-Price, atâta tot.

Nettie îşi folosi cheia de la casă pentru a închide uşa în urma ei, apoi merse în spatele casei pentru a se asigura că era încuiată uşa magaziei. Era. Porni către casa lui Polly, cu poşeta pe braț şi cu ochii căutând maşina polonezei ăleia nebune (încerca să se hotărască dacă să se ascundă după un tufiş sau să rămână pur şi simplu locului dacă o va vedea.) Aproape ajunsese la capătul cvartalului când îşi dădu seama că nu verificase uşa din față cu atâta grijă cum ar fi trebuit. Aruncă îngrijorată o privire la ceasul de mână şi apoi merse înapoi pe unde venise. Verifică uşa din față. Era închisă bine. Nettie oftă a uşurare, apoi hotărî c-ar trebui să verifice şi încuietoarea de la hambar, doar ca să fie sigură.

— Mai bine să fii sigur decât să-ți pară rău mai târziu, murmură pe voce joasă şi dădu ocol către spatele casei.

Mâna îi îngheță în mijlocul acțiunii de a apăsa mânerul uşii de la magazia pentru lemne.

Înăuntru, telefonul suna din nou.

— E nebună, gemu Nettie. N-am făcut *nimic!*

Uşa magaziei era încuiată, dar ea rămase acolo până ce telefonul amuți. Apoi o luă iarăşi la picior către serviciu cu poşeta atârnată pe braț.

4

De astă dată mersese aproape două cvartale până să-i revină, rozând-o în interior, convingerea că încă era posibil să nu fi încuiat uşa din faţă. Ştia că *o încuiase,* dar se temea că *n-o* făcuse.

Rămase nesigură locului lângă cutia albastră de poştă de la colţul lui Ford cu Deaconess Way[11]. Aproape că se hotărâse în gând să meargă mai departe, când văzu o maşină galbenă trecând încet prin intersecţie cu un cvartal mai încolo. Nu era maşina polonezei ăleia nebune, era un Ford, dar se gândi că s-ar putea să fie un semn prevestitor. Merse repede înapoi spre casă şi verifică iarăşi amândouă uşile. Încuiate. Ajunse la capătul trotuarului din faţa casei înainte să-i treacă prin gând că ar fi trebuit să verifice a doua oară şi uşa bufetului de la dulapul pentru haine şi să se asigure că era şi aceasta încuiată.

Ştia că *era,* dar se temea că *nu* este.

Descuie uşa din faţă şi intră în casă. Raider sări pe ea fluturând sălbatic din coadă şi ea îl mângâie pentru o clipă – dar numai pentru o clipă. Trebuia să închidă uşa din faţă, fiindcă poloneza aia nebună putea veni oricând pe acolo. Absolut oricând.

O trânti, roti butonul încuietorii şi se duse în spate la magazia pentru lemne. Uşa bufetului era încuiată, desigur. Se întoarse în casă şi rămase în bucătărie pentru un minut. Deja începea să-şi facă griji, începea să-şi spună că făcuse o greşeală şi că uşa bufetului de fapt *nu* era încuiată. Poate că nu trăsese de mâner destul de tare ca să fie absolut sută la sută sigură. Putea să fi fost doar înţepenită.

Se duse înapoi să verifice din nou şi, cât ea verifica, telefonul începu să sune. Se grăbi înapoi în casă cu cheia dulapului pentru haine strânsă în palma dreaptă transpirată. Se juli de un taburet şi strigă de durere.

Pe când ajunse în sufragerie, telefonul amuţise din nou.

- Nu pot merge la serviciu astăzi, bâigui ea. Trebuie să… să…

(rămân de pază)

Asta era. Trebuia să rămână de pază.

Ridică receptorul şi formă repede numărul înainte ca mintea să înceapă iarăşi s-o roadă, aşa cum îşi rodea Raider jucăriile din piele netăbăcită.

— Alo? spuse Polly. Aici Coşi Întruna.

— Bună, Polly. Eu sunt.

— Nettie? E totul în regulă?

— Da, dar sun de acasă, Polly. Am stomacul deranjat. (Aceasta deja nu mai era o minciună.) Mă-ntreb dacă aş putea avea ziua asta liberă. Ştiu că trebuie să aspir la etaj… şi că vine tipul de la telefoane… dar…

— Nu face nimic, spuse Polly imediat. Cel de la telefoane nu vine decât după două şi, oricum, vreau şi eu să plec devreme astăzi. Încă mă dor mâinile prea tare să lucrez multă vreme. Îi deschid eu.

— Dacă ai nevoie de mine, aş putea…

— Nu, sincer, o asigură Polly cu căldură şi Nettie simți că-i dau lacrimile. Polly era atât de *drăguță.*

— E vorba de dureri ascuțite, Nettie? Vrei să-l sun eu pe doctorul Van Allen?

— Nu – numai nişte crampe. O să fiu bine. Dacă pot veni după-amiază, o s-o fac.

— Prostii, spuse Polly cu însuflețire. N-ai cerut o zi liberă de când ai venit să lucrezi pentru mine. Vârâ-te doar în pat şi culcă-te la loc. Te avertizez: dacă încerci să vii la serviciu, o să te trimit înapoi acasă.

— Mulțumesc, Polly, spuse Nettie. Era în pragul lacrimilor. – Eşti foarte bună cu mine.

— Meriți bunătate. Trebuie să închid, Nettie – clienți. Întinde-te. Te sun după-amiază să văd cum eşti.

— Mulțumesc.

— N-ai pentru ce. Pa-pa.

— Pa-şi-ție, spuse Nettie şi închise.

Se duse imediat la fereastră şi trase perdeaua în lături. Strada era goală – pentru moment. Se duse înapoi în magazie, folosi cheia să deschidă dulapul pentru haine şi scoase abajurul. O copleşi un sentiment de calm şi tihnă imediat ce îl avu adăpostit în braţe. Îl duse în bucătărie, îl spălă cu apă caldă şi săpun, îl clăti şi-l şterse cu mare grijă.

Deschise unul dintre sertarele mobilei de bucătărie şi scoase cuţitul de măcelar. Îl duse pe acesta şi abajurul înapoi în sufragerie şi se aşeză în întuneric. Rămase aşa toată dimineaţa, stând ţeapănă în scaun, cu abajurul în poală şi cuţitul de măcelar strâns în mâna dreaptă.

Telefonul sună de două ori.

Nettie nu răspunse.

CAPITOLUL ŞAPTE

1

Vineri, unsprezece octombrie, a fost o zi plină la cel mai nou magazin din Castle Rock, mai ales când dimineaţa a făcut loc după-amiezii şi oamenii au început să-şi încaseze cecurile de salariu. Banii din mână reprezentau un îndemn la cumpărături; la fel şi vorba bună răspândită în jur de cei care trecuseră pe acolo miercuri. Au fost, desigur, un număr de oameni care au găsit că impresiile celor suficient de nesăbuiţi să viziteze noul magazin *chiar în ziua când s-a deschis* nu puteau fi luate în serios, însă aceştia reprezentau o minoritate, iar clopoţelul din argint de deasupra uşii Lucrurilor preţioase a scos clinchete vesele cât a fost ziua de lungă.

De miercuri încoace fusese fie despachetată, fie adusă şi mai multă marfă. Le venea greu celor interesaţi de astfel de lucruri să creadă că avusese loc o livrare – nimeni nu văzuse vreun camion – dar, în fapt, oricare ar fi fost varianta adevărată, aceasta nu conta foarte mult. Vineri se găsea în Lucruri preţioase mult mai multă marfă; acesta era lucrul important.

Păpuşi, de pildă. Şi jucării mozaic din lemn frumos lucrat, unele chiar cu două fețe. Era un set unicat de şah: piesele erau bucăți din cristal de stâncă cioplite de către o mână primitivă, dar incredibil de talentată sub forma unor animale africane – în loc de cai, girafe cu gâtul îndoit, rinoceri cu capetele aplecate combativ în loc de ture, şacali în loc de pioni, regi lei, regine leoparzi vărgați. Era un colier din perle negre, în mod limpede scump – cât de scump, nimeni n-a prea îndrăznit să întrebe (cel puțin nu în ziua *aceea*) – însă frumusețea lor aproape că te făcea să te doară privindu-le, iar mai mulți vizitatori ai Lucrurilor prețioase au plecat acasă cu un sentiment de melancolie şi distrați într-un fel bizar, cu imaginea acelui colier din perle dansând în întunericul din spatele ochilor lor, negru pe negru. Şi nici n-au fost femei toți aceşti vizitatori.

Era o pereche de păpuşi-măscărici. Era o cutie, veche şi cioplită cu multe ornamente – domnul Gaunt a spus că e sigur că, odată deschisă, cânta ceva neobişnuit, dar că nu-şi amintea ce, iar cutia era bine încuiată. Era de părere că un cumpărător ar trebui să găsească pe cineva care să-i facă o cheie pentru ea; încă mai erau câțiva bătrâni în viață, a spus, care aveau îndemânarea asta. A fost întrebat de câteva ori dacă putea fi returnată cutia muzicală în caz că acel cumpărător reuşea să deschidă capacul şi descoperea că piesa nu-i era pe plac. Domnul Gaunt a zâmbit şi a arătat spre un nou anunț de pe perete. Acesta spunea:

NU RETURNEZ BANII ŞI NU FAC SCHIMBURI
CAVEAT EMPTOR!

— *Asta* ce mai înseamnă? a întrebat Lucille Dunham.

Lucille era o chelneriță de la Nan, care trecuse pe acolo împreună cu prietena ei Rose Ellen Myers în pauza de cafea.

— Înseamnă că dacă cumperi pisica în traistă, tu-ți păstrezi pisica şi el îşi păstrează traista, a spus Rose Ellen.

A văzut că domnul Gaunt o auzise (şi-ar fi putut jura că-l văzuse de cealaltă parte a magazinului doar cu o clipă în urmă) şi obrajii i s-au făcut de-un roşu-încins.

Totuşi, domnul Gaunt n-a făcut decât să râdă.

— Corect, i-a spus el. *Exact* asta înseamnă!

Un revolver vechi cu țeavă lungă într-o cutie în fața căreia se afla un cartonaş pe care scria PISTOLUL LUI NED BUNTLINE{12}; un băiețel-păpuşă cu păr roşcat din lemn, pistrui şi un rânjet prietenos fix (PROTOTIP HOWDY DOODY, spunea cartonaşul); baxuri cu hârtie de scris, foarte frumoasă, dar nu remarcabilă; un sortiment de vederi clasice; seturi de toc-şi-creion; batiste din pânză de in; animale din pluş. Erau, într-adevăr, lucruri pentru toate gusturile şi – chiar dacă nu se vedea nici măcar o etichetă de preț în tot magazinul – pentru toate buzunarele.

Domnul Gaunt a făcut o vânzare bună în ziua aceea. Majoritatea lucrurilor pe care le-a vândut erau frumuşele, dar în nici un caz unice. A încheiat, totuşi, un număr de târguri „speciale” şi toate aceste vânzări au avut loc în acele momente de răgaz când în magazin nu se afla decât un singur client.

— Devin agitat când lucrurile merg încet, i-a spus lui Sally Ratcliffe, profesoara de logopedie a lui Brian Rusk, odată cu rânjetul lui prietenesc, iar când devin agitat, uneori devin nesăbuit. Un lucru rău pentru vânzător, dar *îngrozitor* de bun pentru cumpărător.

Domnişoara Ratcliffe era un membru devotat al turmei baptiste a reverendului Rose, acolo-şi întâlnise logodnicul, pe Lester Pratt, şi pe lângă insigna ei cu Spuneți Nu Serii la Cazinou, purta una care spunea SUNT UNUL DINTRE CEI SALVAȚI! DAR TU? Aşchia etichetată LEMN PIETRIFICAT DIN ȚARA SFÂNTĂ i-a captat pe dată atenția şi nu s-a opus atunci când domnul Gaunt a scos-o din vitrină şi a lăsat-o să-i cadă în mână. A cumpărat-o în schimbul a şaptesprezece dolari şi a unei promisiuni de a-i juca un renghi mic şi nevinovat lui Frank Jewett, directorul Şcolii Gimnaziale din Castle Rock. A plecat din magazin la cinci minute după ce intrase, părând visătoare şi absentă. Domnul Gaunt se oferise să-i împacheteze achiziția, dar domnişoara Ratcliffe refuzase, spunând că vrea s-o țină în mână. Uitându-te la ea când ieşea pe uşă, ți-ar fi fost greu să-ți dai seama dacă picioarele îi atingeau podeaua sau doar pluteau deasupra ei.

2

Clopoțelul din argint sună subțire.

Cora Rusk intră, hotărâtă să cumpere fotografia cu Regele şi fu extrem de supărată când domnul Gaunt îi spuse că fusese vândută. Cora vru să ştie cine o cumpărase.

— Îmi cer scuze, spuse domnul Gaunt, dar doamna era din alt stat. Maşina pe care o conducea avea tăbliţe de Oklahoma.

— Măi, măi, fir-aş a *căprii!* strigă Cora pe-un ton de mânie şi adevărată suferință.

Nu-şi dăduse seama cât de tare-şi dorea fotografia aceea până ce n-o informase domnul Gaunt că o vânduse.

Henry Gendron şi soția lui, Yvette, se aflau în magazin atunci, iar domnul Gaunt o rugă pe Cora să aştepte un minut cât îi servea pe ei. Credea că are altceva, îi spuse, ceva pe care-l va găsi la fel de sau poate chiar mai interesant. După ce le vându soților Gendron un ursuleț din pluş – cadou pentru fiica lor – şi-i conduse la ieşire, o întrebă pe Cora dacă mai poate aştepta o clipă cât el caută ceva în camera din spate. Cora aşteptă, dar nu cu vreun interes real sau cu nerăbdare. O copleşise o profundă depresie cenuşie. Văzuse sute de poze cu Regele, poate *mii,* şi avea chiar ea o jumătate de duzină, dar aceasta i se păruse… specială, cumva. O ura pe femeia aceea din Oklahoma.

Apoi, domnul Gaunt se întoarse cu un toc de ochelari mic, din piele de şopârlă. Îl deschise şi-i arătă Corei o pereche de ochelari de aviator cu lentile de-un gri-fumuriu intens. Respirația i se blocă în gâtlej; mâna dreaptă îi urcă la gâtul care-i tremura.

— Aceia sunt… începu ea şi nu putu spune altceva.

— Ochelarii de soare ai Regelui, aprobă domnul Gaunt cu seriozitate. Una dintre cele şaizeci de perechi. Dar mi s-a spus că aceştia erau preferații lui.

Cora cumpără ochelarii cu nouăsprezece dolari şi cincizeci de cenți.

— Aş mai vrea o mică informație.

Domnul Gaunt se uită la Cora cu ochi scăpărători.

— Să spunem că-i o suprataxă, bine?

— O informație? – întrebă şovăitoare Cora. Ce fel de informație?

— Uită-te pe geam afară, Cora.

Cora făcu ce i se ceruse, dar mâinile nu i se desprinseră nici o clipă de ochelarii de soare. De cealaltă parte a străzii, Patrula 1 a poliției din Castle Rock era parcată în fața localului The Clip Joint. Alan Pangborn stătea pe trotuar şi vorbea cu Bill Fullerton.

— Îl vezi pe omul acela? – întrebă Gaunt.

— Pe cine? Pe Ful…

— Nu, prostuțo, spuse Gaunt. Pe *celălalt.*

— Şeriful Pangborn?

— Corect.

— Da, îl văd.

Cora se simțea amorțită şi amețită. Vocea lui Gaunt părea că vine de la mare depărtare. Nu reuşea să-şi ia gândul de la ceea ce cumpărase – minunații ochelari de soare. Voia să ajungă acasă şi să-i probeze imediat... dar, sigur, nu putea pleca până nu i se permitea să plece, fiindcă târgul nu era încheiat până ce domnul Gaunt nu *spunea* că e încheiat.

— Pare a fi ceea ce oamenii din domeniul meu de activitate numesc un client îndărătnic, spuse domnul Gaunt. Ce crezi *tu* despre el, Cora?

— E deştept, spuse Cora. N-o să fie niciodată şeriful care a fost Bannerman – aşa spune soțul meu – dar e deştept foc.

— Este?

Vocea domnului Gaunt adoptase iarăşi acea tentă obosit-cicălitoare. Ochii i se îngustaseră sub forma a două tăieturi şi nu se dezlipiră nici o clipă de la Alan Pangborn.

— Ei bine, vrei să ştii un secret, Cora? Nu pun prea mare preț pe oamenii deştepți şi *urăsc* clienții îndărătnici. De fapt, îi *disprețuiesc* pe clienții îndărătnici. Nu am încredere în oamenii care vor mereu să întoarcă lucrurile pe toate fețele şi să caute crăpături înainte să le cumpere, tu nu?

Cora nu spuse nimic. Rămase doar cu tocul în care se aflau ochelarii de soare ai Regelui în mâna stângă şi se uită pierdută pe geam afară.

— Dacă aş avea nevoie de cineva care să țină un ochi deschis la bunul şi deşteptul şerif Pangborn, Cora, cine ar fi o alegere bună?

— Polly Chalmers, spuse Cora pe vocea ei drogată. Ea-l are la suflet ca nimeni altul.

Gaunt scutură imediat din cap. Ochii nu i se dezlipiră nici o clipă de la şerif atunci când Alan merse la maşina de patrulă, se uită scurt peste drum la Lucruri prețioase, apoi urcă şi plecă.

— Nu merge.

— Sheila Brigham? – întrebă Cora neîncrezătoare. E dispecer la Oficiul Şerifului.

— Bună idee, dar nu merge nici ea. Un alt client îndărătnic. Sunt câțiva în fiecare oraş, Cora – din nefericire, dar aşa este.

Cora căzu pe gânduri în felul ei vag, distant.

— Eddie Warburton? – întrebă într-un sfârşit. E ingrijitor-şef la Clădirea Municipalității.

Fața lui Gaunt se lumină.

— Omul de serviciu! spuse el. Da! Excelent! A Cincea Vânzare! Cu adevărat *excelent!*

Se aplecă peste tejghea şi-i lipi Corei un sărut pe obraz.

Ea se trase în spate, făcând o grimasă şi frecând frenetic locul. Din gât îi ieşi un scurt sunet sugrumat, dar Gaunt păru să nu observe. Fața lui era încolăcită într-un zâmbet larg, sclipitor.

Cora plecă (frecându-şi în continuare obrazul cu podul palmei) atunci când intrară Stephanie Bonsaint şi Cyndi Rose Marin de la Clubul de Bridge din strada Ash. În graba ei, Cora aproape că o doborî la pământ pe Steffie Bonsaint; simțea o dorință profundă de a ajunge acasă cât de repede putea. Să ajungă acasă şi să probeze ochelarii aceia. Dar înainte de asta, voia să se spele pe față şi să scape de sărutul acela scârbos. Îl simțea arzându-i pielea ca o febră uşoară.

Deasupra uşii, clopoțelul din argint sună subțire.

3

Pe când Steffie stătea lângă fereastră, absorbită de modelele schimbătoare ale caleidoscopului de modă veche pe care-l găsise, Cyndi Rose se apropie de domnul Gaunt şi-i aminti ceea ce-i spusese miercuri: că s-ar putea să aibă o vază Lalique care să se potrivească celei pe care deja o cumpărase.

— Ei bine, spuse domnul Gaunt, zâmbind către ea într-un fel care spunea „poți păstra un secret?", s-ar putea chiar să am. Poți scăpa de prietena ta pentru un minut sau două?

Cyndi Rose îi ceru lui Steffie să meargă înainte la Ned şi să-i comande şi ei cafea; va veni şi ea imediat, îi spuse. Steffie se duse, dar cu o expresie nedumerită pe chip.

Domnul Gaunt merse în camera din spate şi se întoarse cu o vază Lalique. Nu doar că se potrivea cu cealaltă; era geamănul identic al ei.

— Cât face? – întrebă Cyndi Rose şi mângâie curbura blândă a vazei cu un deget care nu era tocmai stăpân pe el.

Îşi aminti cu o urmă de reproş satisfacția pe care o simțise miercuri când încheiase târgul. Se părea că bărbatul nu făcuse decât să o prindă în cârlig. Acum avea să o tragă la mal. *Această* vază nu avea să fie un chilipir de treizeci şi unu de dolari; de data aceasta chiar îi va întoarce buzunarele pe dos. Dar şi-o dorea pentru a-i sta alături celeilalte pe polița şemineului din sufragerie; şi-o dorea foarte tare.

Abia îşi crezu urechilor când auzi răspunsul lui Leland Gaunt.

— Fiindcă aceasta este prima mea săptămână, ce-ai zice să ai două la prețul uneia singure? Poftim, draga mea – bucură-te de ea.

Şocul fu atât de puternic pentru ea, că aproape scăpă vaza pe podea atunci când el i-o puse în mână.

— Cum… mi s-a părut că ați spus…

— M-ai auzit bine, zise el, iar ea descoperi imediat că nu-şi poate lua ochii de la el. *Francie s-a înşelat în privința lor,* gândi într-un fel distant, preocupat. *Nu sunt deloc verzi. Sunt gri. Gri-întunecat.* – Mai e, însă, un singur lucru.

— Este?

— Da – cunoşti un ajutor al şerifului pe nume Norris Ridgewick?

Clopoțelul din argint sună cristalin.

Everett Frankel, asistenta medicală care lucra cu doctorul Van Allen, cumpără pipa pe care Brian Rusk o observase cu ocazia vizitei sale în avans la Lucruri prețioase, o cumpără la prețul de doisprezece dolari şi un renghi pe care-l avea de făcut lui Sally Ratcliffe. Sărmanul de Slopey Dodd, bâlbâitul care participa la cursul de logopedie în după-amiezile de marți alături de Brian, cumpără un ceainic din cositor pentru ziua mamei lui. Îl costă şaptezeci şi unu de cenți… şi promisiunea, oferită cu larghețe, că va juca o festă distractivă iubitului lui Sally, Lester Pratt. Domnul Gaunt îi spuse lui Slopey că-i va da el la vremea cuvenită cele câteva lucruri de care va avea nevoie ca să joace festa aceasta, iar Slopey spuse că asta ar fi

f-f-foarte b-b-b-bine. June Gavineaux, soția celui mai prosper fermier din oraş, care se ocupa cu creşterea vacilor pentru lapte, cumpără o vază smălțuită în mai multe culori în schimbul a nouăzeci şi şapte de dolari şi promisiunea că va juca o festă comică părintelui Brigham de la Maica Noastră a Apelor Liniştite. Nu la multă vreme după ce plecă ea, domnul Gaunt puse la cale ca o festă asemănătoare să fie jucată reverendului Willie.

A fost o zi plină, roditoare, iar când Gaunt agăță în sfârşit anunțul de ÎNCHIS la geam şi trase perdelele, era obosit, dar mulțumit. Afacerile îi merseseră bine şi făcuse chiar un pas înainte în a se asigura că nu va fi întrerupt de şeriful Pangborn. Asta era bine. Deschiderea era mereu partea cea mai încântătoare a activității sale, însă era întotdeauna solicitantă şi uneori putea fi chiar riscantă. Poate că se înşela în privința lui Pangborn, dar învățase să dea crezare sentimentelor în astfel de probleme, iar despre Pangborn simțea că este un om de care ar face mai bine să se ferească… cel puțin până era pregătit să aibă de-a face cu el aşa cum îi plăcea lui. Domnul Gaunt preconiza că va fi o săptămână extrem de plină şi că, înainte să se încheie, vor avea loc focuri de artificii.

O mulțime de focuri de artificii.

4

Era şase fără un sfert în seara zilei de vineri, când Alan coti în parcarea casei lui Polly şi opri motorul. Ea stătea în uşă, aşteptându-l, şi-l sărută cu căldură. El observă că-şi pusese mănuşile pentru a se proteja de această scurtă incursiune în vremea rece şi se încruntă.

— Nu-ncepe, spuse ea. Sunt un pic mai bine astă-seară. Ai adus puiul?

El ridică pungile albe, mânjite cu unsoare.

— Servitorul dumneavoastră, scumpă doamnă.

Ea îi făcu o scurtă reverență.

— Serva dumneavoastră.

Luă pungile de la el şi-l conduse în bucătărie. Alan trase un scaun de sub masă, îl roti şi se aşeză pe el invers pentru a o privi cum îşi scotea mănuşile şi aranja puiul pe un platou din sticlă. Îl luase de la Cluck-Cluck Tonite. Numele localului era sătesc-oribil, dar puiul era numai bun (potrivit spuselor lui Norris, scoicile erau o altă poveste.) Singura problemă cu mâncarea la pachet când locuiai la douăzeci de mile depărtare era factorul de răcire… şi pentru asta, îşi spuse el, fuseseră inventate cuptoarele cu microunde. De fapt, el credea că singurele trei scopuri valabile pe care le slujeau aceste cuptoare erau reîncălzitul cafelei, prepararea popcorn-ului şi rumenirea mâncării la pachet luată din locuri precum Cluck-Cluck Tonite.

— *Sunt* mai bine? – întrebă când ea vârî puiul în cuptor şi apăsă butoanele potrivite. Nu trebuia să fie mai exact; amândoi ştiau despre ce era vorba.

— Numai puțin, recunoscu ea, dar sunt destul de sigură că vor fi *mult* mai bine curând. Încep să simt furnicături călduțe în palme şi aşa se manifestă de obicei când încep să-şi revină.

Le ridică în aer. La început fusese dureros de jenată de mâinile ei contorsionate, deformate, şi jena încă mai persista, dar făcuse cale lungă pe drumul acceptării faptului că interesul lui era o parte a iubirii ce i-o purta. El încă era de părere că mâinile ei arătau țepene şi nesigure, de parcă ar fi purtat nişte mănuşi invizibile – mănuşi țesute de cineva neîndemânatic şi nepăsător, care i le trăsese pe mâini şi apoi le capsase una de alta la încheieturi pentru totdeauna.

— A trebuit să iei vreo pastilă astăzi?

— Numai una. Dimineață.

Luase de fapt trei – două dimineața, una în primele ore ale după-amiezii – şi durerea nu era cu mult mai uşoară astăzi decât fusese ieri. Se temea că furnicăturile despre care vorbise erau mai mult o născocire a propriei sale imaginații naive. Nu-i plăcea să-l mintă pe Alan; era de părere că minciunile şi dragostea rareori mergeau mână-n mână şi niciodată pentru multă vreme. Dar se descurcase singură multă vreme şi o

parte din ea încă era îngrozită de grija lui neabătută. Avea încredere în el, dar se temea să-i dea voie să ştie prea multe.

Devenise treptat tot mai insistent în privința Clinicii Mayo şi ea ştia că, dacă ar fi înțeles cu adevărat cât de cruntă era durerea de data aceasta, ar deveni chiar mai insistent. Nu voia ca blestematele ei de *mâini* să ajungă cea mai importantă componentă a iubirii lor… şi se mai temea şi de ce ar putea scoate la iveală un consult întreprins într-un loc precum Mayo. Cu durerea putea trăi; fără speranță, însă, nu era sigură dacă ar putea.

— Vrei să scoți tu cartofii din cuptor? – întrebă ea. Vreau s-o sun pe Nettie înainte să mâncăm.

— Ce-i cu Nettie?

— Rău la burtică. N-a venit astăzi la serviciu. Vreau să fiu sigură că nu-i gripă intestinală. Rosalie spune că-s multe cazuri din-astea prin jur, iar Nettie e îngrozită de doctori.

Şi Alan, care ştia mai multe despre cum şi ce gândea Polly Chalmers decât ar fi bănuit Polly vreodată, îşi spuse pe când ea merse la telefon: *Uite cine vorbeşte, iubire.* Era polițist şi nu se putea debarasa de obiceiul observării când era în afara orelor de program; era un reflex. Nici măcar nu mai încerca s-o facă. Dacă ar fi fost un observator puțin mai bun în ultimele câteva luni din viața lui Annie, ea şi Todd poate că încă ar fi trăit.

Observase mânuşile când ieşise Polly la uşă. Observase faptul că şi le scosese cu dinții în loc să le dea jos pur şi simplu ajutându-se de mâini. O privise cum aranja puiul pe platou şi observase uşoara grimasă care-i strânsese buzele când ridicase platoul şi-l pusese în cuptorul cu microunde. Acestea erau semne rele. Merse până la uşa dintre bucătărie şi sufragerie, vrând să vadă cât de încrezătoare sau şovăielnică va folosi telefonul. Aceasta era una dintre cele mai importante căi pe care le avea pentru a-i măsura durerea. Şi aici, în sfârşit, reuşi să observe un semn bun – sau ceea ce el luă drept aşa ceva.

Ea formă numărul de telefon al lui Nettie repede şi cu încredere şi, fiindcă se afla de cealaltă parte a camerei, nu

putu să observe că acel aparat telefonic – şi toate celelalte – fusese schimbat mai devreme în acea zi cu modelul acela de aparat cu butoane supradimensionate. Se duse înapoi în bucătărie, ținând în acelaşi timp o ureche ciulită către sufragerie.

— Alo, Nettie?… Eram pe cale să renunț. Te-am trezit?… Da… Î-hî… Păi, cum eşti?… O, bine. Mă gândeam la tine… Nu, mă descurc cu cina, a adus Alan pui prăjit de la localul ăla Cluck-Cluck din Oxford… Da, aşa a fost, nu-i aşa?

Alan scoase o farfurie întinsă din una dintre servantele de deasupra tejghelei mobilei de bucătărie şi-şi spuse: Minte în privința mâinilor. Nu contează cât de bine mânuieşte telefonul – sunt într-o stare la fel de rea cum au fost în ultimul an, şi poate chiar mai rea.

Gândul că-l minţise nu-l uimi prea tare; vederile sale cu privire la maleabilitatea adevărului erau mult mai tolerante decât ale lui Polly. Copilul, de pildă. Ea îl purtase la începutul lui 1971, la şapte luni sau aşa ceva după ce plecase din Castle Rock cu un autobuz Greyhound. Îi spusese lui Alan că pruncul – un băiat pe care-l numise Kelton – murise în Denver, la vârsta de trei luni. Sindromul Morții Subite a Fătului – SMSF, cel mai cumplit coşmar al unei mamei tinere. Era o poveste perfect plauzibilă şi Alan nu se îndoia câtuşi de puțin că Kelton Chalmers era într-adevăr mort. Nu exista decât o singură problemă cu versiunea lui Polly: nu era adevărată. Alan era polițist şi recunoştea o minciună când o auzea

(mai puțin când Annie era cea care o spunea.)

Mda, gândi el. Mai puțin când Annie era cea care o spunea. Excepția expusă de dumneavoastră a fost consemnată cu plictiseală pentru dosar.

Ce-i spusese că Polly minţea? Fluturarea rapidă a pleoapelor peste ochii ei prea larg deschişi, prea direcți? Felul cum mâna ei stângă se tot ridica pentru a trage de lobul urechii stângi? Încrucişarea şi descrucişarea picioarelor, semnalul acela de copil care se joacă şi care înseamnă *Spun gogoşi?*

Toate aceste lucruri şi nici unul. În mare parte, fusese doar o alarmă care se declanşase înlăuntrul lui, aşa cum se declanşează alarma detectorului de metale de la aeroport când trece prin el un tip care are fixată pe craniu o plăcuță de oțel.

Minciuna nu-l înfuriase, nici nu-l îngrijorase. Erau oameni care mințeau pentru a câştiga ceva, oameni care mințeau de durere, oameni care mințeau pur şi simplu pentru că ideea de a spune adevărul le era cât se poate de străină… şi apoi erau oamenii care mințeau fiindcă aşteptau să vină vremea potrivită pentru a spune adevărul. El credea că minciuna lui Polly cu privire la Kelton era de acest din urmă fel şi se mulțumea să aştepte. Cu timpul, ea se va hotărî să-şi arate secretele. Nu era nici o grabă.

Nici o grabă: gândul însuşi părea un lux.

Vocea ei – bogată şi calmă şi cumva tocmai potrivită aşa cum venea dinspre sufragerie – părea şi ea un lux. Nu trecuse încă peste vina că se afla acolo şi că ştia unde erau depozitate toate vasele şi ustensilele, că ştie în care sertar din dormitor îşi ține ea ciorapii de nailon sau unde se opreau mai precis urmele de bronz de pe pielea ei, dar nimic dintre acestea nu conta când îi auzea vocea. Nu era cu adevărat decât un singur fapt care se aplica în acest caz, un fapt simplu care le domina pe toate celelalte: sunetul vocii ei devenea sunetul căminului familial.

— Aş putea trece pe la tine mai târziu dacă vrei, Nettie… Mai bine, deci?… Păi, odihna *este* probabil cel mai bun lucru… *Mâine?*

Polly râse. Era un sunet descătuşat, plăcut, care pe Alan îl făcea întotdeauna să se simtă ca şi când lumea s-ar fi împrospătat cumva. Îşi spuse că, dacă ar râde doar din când în când în felul acesta, ar putea aştepta multă vreme ca secretele ei să-i fie divulgate.

— Doamne, nu! Mâine-i *sâmbătă!* N-o să fac decât să zac şi să fiu imorală!

Alan zâmbi. Trase sertarul de sub maşina de gătit, găsi două suporturi textile pentru vase calde şi deschise cuptorul tradițional. Un cartof, doi cartofi, trei cartofi, patru. Pentru

numele lui Dumnezeu, cum vor putea mânca ei patru cartofi mari copți? Dar, desigur, ştiuse că vor fi prea mulți, fiindcă ăsta era felul în care gătea Polly. Cu siguranță se afla îngropat încă un secret în acei patru cartofi mari, şi într-o bună zi, când va cunoaşte răspunsul la toate întrebările – sau la majoritatea dintre ele, sau măcar la unele dintre ele – sentimentele de vină şi înstrăinare poate că-l vor părăsi.

Scoase cartofii afară. O clipă mai târziu, cuptorul cu microunde bipăi.

— Trebuie să închid, Nettie…

— Mă descurc! – strigă Alan. Am totul sub control! Doar sunt polițist, domnişoară!

— … dar să mă suni dacă ai nevoie de ceva. Eşti sigură că te simți bine, acum?… Şi mi-ai spune dacă nu, Nettie, corect?… Bine… Cum?… Nu, doar întrebam… Şi tu… Noapte bună, Nettie.

Când veni din sufragerie, el aşezase deja puiul pe masă şi era ocupat să desfacă unul dintre cartofi în farfuria ei.

— Alan, iubire! Nu trebuie să faci asta!

— Face parte din servire, scumpă doamnă.

Un alt lucru pe care-l înțelegea era că, atunci când pe Polly o dureau mâinile, viața devenea pentru ea o serie de lupte mici şi sâcâitoare; întâmplările obişnuite ale unei vieți obişnuite se transformau într-o serie de obstacole istovitoare care trebuiau depăşite, iar pedeapsa pentru eşec era jena în aceeaşi măsură ca şi durerea. Să încarci maşina de vase. Să pui surcele în şemineu. Să mânuieşti un cuțit şi o furculiță pentru a scoate un cartof fierbinte din coajă.

— la loc, spuse el. Hai să cloncănim[13].

Ea izbucni în râs şi apoi îl îmbrățişă. Îl strânse de spate cu partea interioară a antebrațelor în loc de palme, băgă de seamă neobositul observator interior. Însă o parte mai puțin impasibilă din el simți felul în care trupul ei îngrijit se lipi de al său şi dulcele miros al şamponului pe care-l folosea.

— Eşti cel mai scump bărbat din lume, spuse ea liniştit.

El o sărută, blând la început, apoi cu mai multă forță. Mâinile lui alunecară în jos de la baza gâtului ei până la

umflătura feselor. Sub mâinile lui, stofa vechilor ei jeanşi era la fel de moale şi de netedă ca şi catifeaua.

— Culcat, uriaşule, spuse ea într-un sfârşit. Acum mâncare, mai târziu alintare.

— Asta-i o invitație?

Dacă într-adevăr nu-i erau mai bine mâinile, gândi el, se va fâstâci.

Dar ea spuse:

— M-ai prins.

Şi Alan se aşeză satisfăcut.

Pentru moment.

5

— Vine Al acasă pentru sfârşitul de săptămână? – întrebă Polly pe când curățau masa cinei.

Fiul lui Alan care încă mai trăia mergea la Academia Milton, în sudul statului Boston.

— Ă-ă, spuse Alan, golind farfuriile de resturi.

Polly spuse, puțin prea fără băgare de seamă:

— Am crezut doar că, fiindcă luni, de Ziua lui Columb[14], nu se țin cursuri…

— Merge acasă la Dorf la Cape Cod, spuse Alan. Dorf e Cari Dorfman, colegul lui de cameră. M-a sunat marțea trecuta şi m-a întrebat dacă poate merge în acest week-end de trei zile. Am spus bine, sigur că da.

Ea îl atinse pe braț şi el se întoarse s-o privească.

— Cât de mult din asta e vina mea, Alan?

— Cât de mult din ce e vina ta? – întrebă el, sincer nedumerit.

— Ştii despre ce vorbesc; eşti un tată bun şi nu eşti prost. De câte ori a venit Al acasă de când a început şcoala?

Dintr-odată, Alan înțelese către ce bătea ea şi-i rânji uşurat.

— Numai o dată, spuse el, şi atunci fiindcă trebuia să discute cu Jimmy Catlin, vechiul lui amic priceput într-ale computerelor din şcoala primară. Unele dintre programele lui

preferate nu voiau să funcționeze pe noul Commodore 64 pe care i-l cumpărasem de ziua lui.

— Vezi? La asta mă refer, Alan. Crede că încerc prea repede să iau locul mamei lui şi…

— O, nenicule, spuse Alan. De câtă vreme cloceşti ideea că Al te vede ca Mama Vitregă cea Rea?

Sprâncenele ei se uniră într-o încruntare.

— Sper să mă ierți dacă nu găsesc ideea asta la fel de comică precum ți se pare ție.

El o prinse blând de partea superioară a brațelor şi o sărută pe colțul gurii.

— N-o găsesc deloc comică. Se întâmplă uneori – tocmai mă gândeam la asta – să mă simt puțin ciudat că sunt cu tine. Mi se pare prea repede. Nu este, dar uneori aşa mi se pare. Înțelegi ce vreau să spun?

Ea încuviință din cap. Fruntea i se descreți puțin, dar nu complet.

— Sigur că înțeleg. Personajele din filme şi serialele de televiziune au întotdeauna puțin timp în plus să se vaite dramatic, nu-i aşa?

— Ai pus degetul pe rană. În filme ai parte de o grămadă de văicăreli şi extrem de puțină durere sufletească. Fiindcă durerea sufletească e prea reală. Durerea sufletească este…

Îi dădu drumul brațelor, ridicând încet o farfurie şi începând s-o usuce cu o cârpă.

— Durerea sufletească e *brutală.*

— Da.

— Aşa că uneori mă simt puțin vinovat, mda. (Fu amar amuzat de tonul defensiv pe care-l auzi strecurându-i-se în voce.) În parte pentru că mi se pare prea devreme, chiar dacă nu este, şi în parte pentru că mi se pare că am scăpat prea uşor, chiar dacă nu-i aşa. Gândul că am mai rămas dator cu o porție de durere sufletească încă mă preocupă o parte din vreme, nu pot nega asta, dar în sinea mea ştiu că-i o nebunie… pentru că o parte din mine – o *mare* parte, de fapt – *încă* suferă sufleteşte.

— Probabil că eşti om, spuse ea încet. Cât de ciudat de exotic şi de surescitant de pervers.

— Mda, aşa cred. Cât despre Al, face faţă situaţiei aşa cum ştie. Şi asta-i cea mai bună alegere – o alegere destul de bună ca eu să fiu mândru de el. Încă-i e dor de mama lui, dar dacă încă *suferă sufleteşte* – şi cred că nu-s complet sigur că aşa este – atunci Todd este cel după care-i plânge sufletul. Însă ideea ta că stă la distanţă fiindcă nu e de acord cu poziţia ta faţă de mine… sau cu poziţia noastră… asta-i ceva complet sărit de pe fix.

— Sunt bucuroasă de asta. Nu ştii cât de mult mi-ai uşurat mintea. Dar tot mi se pare…

— Nu tocmai corect, cumva?

Ea aprobă din cap.

— Ştiu la ce te referi. Însă comportamentul puştilor, chiar şi atunci când e normal în proporţie şi de nouăzeci şi opt virgulă şase, nu li se pare tocmai corect adulţilor. Uităm uneori cât de uşor se vindecă ei şi aproape mereu uităm cât de repede se schimbă. Al se îndepărtează. De mine, de vechii lui amici ca Jimmy Catlin, de The Rock însuşi. Se îndepărtează, asta-i tot. Precum o rachetă când se aprinde propulsorul care iniţializează etapa a treia. Asta fac puştii de când lumea şi bănuiesc că-ntotdeauna e-un fel de surpriză tristă pentru părinţii lor.

— Pare, totuşi, devreme, spuse Polly încet. La şaptesprezece ani pare devreme să te îndepărtezi.

— Chiar *este* devreme, spuse Alan. Vorbi pe un ton nu tocmai de supărare. – Şi-a pierdut mama şi fratele într-un accident stupid. Viaţa i-a fost zdruncinată, viaţa mea a fost zdruncinata, şi ne-am înţeles aşa cum cred că se înţeleg întotdeauna taţii şi fiii în astfel de situaţii, încercând să vadă dacă pot clădi la loc ceea ce s-a dărâmat. Ne-am descurcat destul de bine, cred, dar aş fi orb dacă n-aş vedea că lucrurile s-au schimbat. Viaţa mea e aici, Polly, în The Rock. A lui nu este, nu mai este. M-am gândit că poate va fi iarăşi cândva, dar privirea care i-a venit în ochi atunci când i-am propus că poate i-ar plăcea să se transfere în toamnă la Liceul Castle

Rock m-a convins cât ai clipi de contrariu. Lui nu-i *place* să se întoarcă aici, fiindcă sunt prea multe amintiri. Cred că asta s-ar putea schimba… cu timpul… şi deocamdată nu-l voi împinge de la spate. Dar nu are nici o legătură cu tine şi cu mine. Bine?

— Bine. Alan?

— Hmm?

— Ți-e dor de el, nu-i aşa?

— Mda, recunoscu Alan simplu. În fiecare zi.

Fu îngrozit să se descopere brusc în pragul lacrimilor. Se întoarse cu spatele şi deschise un bufet la nimereală, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine. Cea mai uşoară cale de a o face era să redirecționeze cursul discuției, şi asta repede.

— Cum e Nettie? – întrebă el şi fu uşurat să audă că vocea îi suna normal.

— Spune că-i e mai bine astă-seară, dar i-a luat groaznic de mult până să răspundă la telefon – mi-am închipuit-o întinsă pe jos în stare de inconştiență.

— Probabil că dormea.

— A spus că nu şi, după voce, nici nu *părea* c-ar fi dormit. Ştii cum vorbesc oamenii când îi trezeşte telefonul din somn?

El aprobă din cap. Acesta era alt lucru caracteristic unui polițist. Se aflase atât la capătul celui care sună, cât şi la al celui sunat în privința multor telefoane care au întrerupt somnul cuiva.

— Spunea că punea ordine în lucrurile vechi ale mamei ei în magazia pentru lemne, dar…

— Dacă are gripă intestinală, probabil că ai sunat când se afla pe tron şi n-a vrut s-o recunoască, spuse Alan sec.

Ea se gândi la varianta aceasta, apoi izbucni în râs.

— Pun pariu că asta a fost. E exact stilul ei.

— Sigur, spuse el.

Verifică din priviri chiuveta, apoi scoase dopul.

— Iubire, am terminat cu vasele.

— Mulțumesc, Alan.

Îl ciupi de obraz.

— O, ca să vezi, uite ce-am găsit, spuse Alan.

Duse mâna în spatele urechii ei şi scoase o monedă de cincizeci de cenți.

— Întotdeauna vă țineți monezile acolo, frumoasă doamnă?

— Cum reuşeşti să faci asta? – întrebă ea, uitându-se cu o adevărată fascinație la jumătatea de dolar.

— Ce să fac? – întrebă el.

Moneda de cincizeci de cenți părea că pluteşte deasupra încheieturilor uşor tremurânde ale degetelor mâinii sale drepte. Prinse moneda între al treilea şi al patrulea deget şi întoarse palma invers. Când o roti înapoi, moneda dispăruse.

— Crezi c-ar trebui să fug de-acasă şi să m-alătur unui circ? o întrebă.

Ea zâmbi.

— Nu – rămâi aici cu mine. Alan, crezi că greşesc dacă-mi fac atâtea griji pentru Nettie?

— Mnu, spuse Alan.

Îşi vârî mâna stângă – cea în care-şi transferase moneda de cincizeci de cenți – în buzunarul de la pantaloni, o scoase goală şi luă un prosop pentru vase.

— Ai scos-o de la ferma celor veseli, i-ai dat un serviciu şi ai ajutat-o să-şi cumpere o casă. Te simți răspunzătoare pentru ea şi presupun că, într-o anumită măsură, chiar eşti. Dacă nu ți-ai face griji pentru ea, cred că mi-aş face eu pentru tine.

Ea luă ultimul pahar din uscătorul pentru vase. Alan văzu brusca spaimă de pe chipul ei şi ştiu că nu va reuşi să-l țină în mână, deşi paharul era aproape complet uscat. Se mişcă repede, îndoindu-şi genunchii şi întinzând o mână. Mişcarea fu atât de grațios executată, încât lui Polly i se păru că aproape seamănă cu un pas de dans. Paharul căzu şi ateriză cuminte în palma lui, care aştepta la mai puțin de optsprezece inci deasupra podelei.

Durerea care o sâcâise toată seara – şi teama ce o însoțise că Alan îşi va da seama cât de insuportabilă era – fu imediat îngropată sub un val de dorință atât de puternică şi de neaşteptată, că făcu mai mult decât doar s-o surprindă; o înspăimântă. Iar dorință era un termen prea sfios, nu-i aşa?

Ceea ce simțea ea era o emoție mai simplă, de o culoare dominantă absolut primară. Era vorba de poftă trupească.

— Te mişti ca o afurisită de pisică, spuse când el se îndrepta de spate. Vocea ei era groasă, puțin nedesluşită. Continua să vadă în minte felul grațios în care i se îndoiseră lui picioarele, flexionarea muşchilor lungi ai coapselor. Curbura netedă a unei gambe. – Cum poate un om atât de mare ca tine să se mişte atât de repede?

— Nu ştiu, spuse el şi se uită la ea surprins şi nedumerit. Care-i problema, Polly? Arăți ciudat. Te simți slăbită?

— Mă simt, spuse ea, de parcă o să-mi dau drumul în pantaloni.

Atunci îşi dădu şi el seama. Simplu ca bună ziua. Era ceva nici bun, nici rău. Pur şi simplu *era.*

— Hai să vedem dacă-i aşa, spuse el şi avansă către ea cu aceeaşi grație, cu aceeaşi viteză ciudată pe care n-ai bănui-o niciodată dacă l-ai fi văzut mergând agale în josul străzii Principale. Hai doar să vedem dacă-i aşa.

Aşează paharul pe tejghea cu mâna stângă şi pe dreapta şi-o strecură între picioarele ei înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmpla.

— Alan, ce fa…

Şi apoi, când degetul lui mare îi apăsă cu o forță blândă clitorisul, *faci* se transformă în fa-*aaaah*-ci şi, cu uimitoarea lui forță, o ridică fără probleme.

Ea îşi petrecu brațele pe după gâtul lui, având grijă chiar şi în clipa aceea fierbinte să se țină cu antebrațele; mâinile îi ieşeau în afară în spatele lui precum nişte mănunchiuri țepene de beţişoare, însă brusc ele erau singura parte țeapănă din ea. Restul părea că se topeşte.

— Alan, pune-mă *jos!*

— Nu prea cred, spuse el şi-o ridică şi mai sus.

Când ea începu să alunece, el îşi petrecu mâna liberă între omoplații ei şi o împinse înainte. Şi, dintr-odată, ea se legăna înainte şi înapoi pe mâna dintre picioare ca o fată călare pe-un căluț de jucărie, iar el o *ajuta* să se legene, iar ea se simțea de

parcă ar fi stat într-un leagăn minunat cu picioarele în vânt şi cu părul în stele.

— Alan…

— Ține-te bine, frumoasă doamnă, spuse el, şi *rădea,* de parcă ea n-ar fi cântărit mai mult decât un sac cu pene.

Ea se lăsă pe spate, în excitarea ei crescândă aproape inconştientă de mâna care o susținea, ştiind doar că nu o va lăsa să cadă, după care el o aduse iarăşi în față, şi o mână o freca pe spate, iar degetul mare al celeilalte îi făcea acolo jos tot soiul de lucruri, lucruri la care niciodată nu se *gândise,* şi ea se legănă din nou, strigându-i numele în delir.

Orgasmul o lovi ca un glonte îndelung aşteptat care explodează, luând-o la goană în ambele direcții din mijlocul ființei sale. Picioarele i se legănară înainte şi înapoi la cinci inci deasupra podelei din bucătărie (unul dintre saboți îi zbură şi călători prin aer până în sufragerie), capul îi căzu pe spate, aşa încât părul ei negru se scurse peste antebrațul lui într-un mic torent gâdilător, iar când atinse culmea plăcerii, el îi sărută curbura albă şi dulce a gâtului.

O aşează pe pământ… apoi întinse repede brațele pentru a o echilibra, căci i se muiaseră genunchii.

— O, Doamne, spuse ea, începând să râdă fără vlagă. O, *Doamne,* Alan, n-o să mai spăl niciodată jeanşii ăştia.

Asta lui i se păru ilar şi răbufni în râs. Se prăbuşi într-unul dintre scaunele de bucătărie cu picioarele ținute drepte înainte şi râse puternic, ținându-se de burtă. Ea făcu un pas către el. El o prinse cu mâna, o trase pentru o clipă în poala sa, după care se ridică în picioare cu ea în brațe.

Ea simți iarăşi acel val amețitor de emoție şi nevoie, însă acum era mai limpede, mai bine definit. *Acum,* îşi spuse ea, acum e dorință. *Mi-l doresc atât de mult pe bărbatul ăsta!*

— Du-mă sus, spuse ea. Dacă nu ajungi până acolo, du-mă la canapea. Iar dacă nu ajungi până la canapea, rezolvă-mă chiar aici pe podeaua bucătăriei.

— Cred că reuşesc să ajung cel puțin până în sufragerie, spuse el. Cum îți sunt mâinile, frumoasă doamnă?

— Care mâini? – întrebă ea visătoare şi închise ochii.

Se concentră asupra bucuriei clare a acelui moment, mişcându-se prin spațiu şi timp în brațele lui, mişcându-se în întuneric şi înconjurată de forța lui. Îşi apăsă fața pe pieptul lui şi, când o aşeză pe canapea, îl trase jos… iar acum se folosi de mâini pentru a o face.

6

Au stat pe canapea aproape o oră, apoi sub duş pentru cine ştie cât timp – până ce apa caldă a început să se răcească şi i-a gonit afară, în orice caz. Apoi l-a dus în patul ei, unde a stat prea obosită şi mulțumită să facă altceva decât îl țină în brațe.

Se aşteptase să facă dragoste cu el în seara aceasta, dar mai mult pentru a-i potoli lui grija decât dintr-o dorință adevărată din partea ei. În mod cert nu se aşteptase la o asemenea serie de explozii cum fuseseră cele de care avusese parte… dar era bucuroasă. Îşi simțea durerea din mâini începând să-şi spună iarăşi cuvântul, dar nu va avea nevoie de un Percodan pentru a dormi la noapte.

— Eşti un amant fantastic, Alan.

— La fel şi tu.

— Amândoi suntem, spuse ea şi-şi aşeză capul pe pieptul lui.

Îi auzea inima ticăindu-i calm acolo înăuntru, ca pentru a spune ho-ho, de lucruri d-astea avem să ne-ocupăm în fiecare noapte eu şi cu şefu'. Se gândi din nou – şi nu fără o amintire vagă a pasiunii feroce de mai-nainte – la cât de rapid era el, cât de puternic… dar mai ales cât de rapid. Îl cunoştea de când venise Annie să lucreze pentru ea, în ultimele cinci luni fusese amanta lui şi niciodată, până-n seara aceasta, nu ştiuse cât de repede se putea mişca. Fusese ca o versiune la scară naturală a trucurilor cu monede, cu cărți de joc şi umbrele de animale despre care ştiau aproape toți puştii din oraş şi-l rugau să le facă atunci când îl vedeau. Era ceva de speriat… dar era de asemenea minunat.

Simțea cum alunecă înspre somn. Ar fi trebuit să-l întrebe dacă vrea să stea peste noapte şi, dacă da, să-i spună să-şi

pună maşina în garaj – Castle Rock era un orăşel unde multe limbi n-aveau odihnă – dar i se păru prea solicitant. Va avea grijă Alan. Alan, începea să gândească ea, avea întotdeauna grijă.

— Vreo răbufnire nouă din partea lui Buster sau a reverendului Willie? – întrebă ea somnoroasă.

Alan zâmbi.

— Linişte pe ambele fronturi, cel puțin pentru moment. Cel mai mult îi apreciez pe domnul Keeton şi pe reverendul Rose atunci când îi văd ultima dată şi, judecând după asta, astăzi a fost o zi mare.

— Asta-i bine, murmură ea.

— Mda, dar ştiu ceva şi mai interesant.

— Ce?

— Lui Norris i-a revenit buna dispoziție. Şi-a cumpărat o lansetă de la prietenul tău, domnul Gaunt, şi nu discută decât despre faptul că va merge la pescuit în acest weekend. Cred c-o să-i înghețe curu' – atâta cât îl are – dar dacă el e fericit, sunt fericit şi eu. Mi-a părut a naibii de rău când i-a adus Keeton furtuna ieri în timpul paradei. Oamenii râd de Norris fiindcă e uscățiv şi se prinde greu, dar în ultimii trei ani a devenit un bun ofițer de pace pentru un orăşel ca ăsta. Iar sentimentele lui sunt la fel de fragile ca ale tuturor. Nu-i vina lui că pare fratele vitreg al lui Don Knotts.

— Mmmmm…

Aluneca. Aluneca într-o întunecime plăcută unde nu exista durere. Polly se abandonă şi, când o luă somnul, pe chipul ei se citea o vagă expresie felină de satisfacție.

7

Pentru Alan, somnul întârzia mult.

Se întorsese vocea interioară, însă tonul ei de falsă voioşie dispăruse. Acum părea întrebătoare, tânguitoare, aproape pierdută. *Unde ne aflăm, Alan?* întreba ea. *Nu-i cumva camera greşită? Patul greşit? Femeia greşită? Mi se pare că nu mai înțeleg nimic.*

Alan descoperi brusc că-i este milă de acea voce. Nu era vorba de milă de sine, fiindcă vocea niciodată nu păruse atât de străină de el cum părea acum. Îi trecu prin gând că vocea voia să vorbească la fel de puțin cum voia el – restul din el, acel Alan care exista în prezent şi acel Alan care făcea planuri pentru viitor – s-o asculte. Era vocea datoriei, vocea durerii sufleteşti. Şi era şi vocea vinovăției.

În urmă cu mai puțin de doi ani, Annie Pangborn începuse să aibă dureri de cap. Nu erau puternice, sau aşa spunea ea; îi plăcea să discute despre ele la fel de mult cum îi plăcea lui Polly să discute despre artrită. Atunci, într-o zi pe când se bărbierea – foarte aproape de începutul lui 1990 trebuie să fi fost asta – Alan observase că sticla mare, pentru familie, de Anacin 3 de lângă chiuveta din baie fusese lăsată fără capac. Dăduse să-l pună la loc… apoi se oprise. La sfârşitul săptămânii dinainte, luase două aspirine din sticla aceea, care conținea două sute douăzeci şi cinci de capsule. Atunci fusese aproape plină. Acum era aproape goală. Îşi ştersese restul de spumă de ras de pe față şi mersese la Coşi Întruna, unde lucra Annie încă de când Polly Chalmers deschisese atelierul. Îşi luase soția în oraş pentru o cafea… şi pentru câteva întrebări. O întrebase de aspirină. Îşi amintea că era puțin înfricoşat

(*numai puțin,* se arătă de acord cu tristețe vocea interioară.)

Dar numai puțin, fiindcă *nimeni* nu ia o sută nouăzeci de capsule de aspirină într-o singură săptămână; *nimeni.* Annie îi spusese că e neserios. Ştergea polița de lângă chiuvetă, spusese ea, şi răsturnase sticla. Capacul nu era strâns bine şi majoritatea capsulelor căzuseră în chiuvetă. Începuseră să se topească şi ea le aruncase. Aşa spusese.

Dar el era polițist şi nici atunci când era în afara orelor de program nu putea să se debaraseze de obişnuința reflexă a observării, care venea la pachet cu insigna. Nu putea opri detectorul de minciuni. Dacă-i priveai pe oameni când răspundeau la întrebările puse de tine, dacă-i priveai *cu adevărat,* aproape întotdeauna ştiai când mințeau. Alan chestionase odată un om care-şi anunța fiecare minciună scoasă pe gură lovindu-şi caninul cu unghia degetului mare.

Gura articula minciunile; trupul, se părea, era damnat să anunțe adevărul. Aşa că-şi întinsese mâinile peste masa din separeul de la Nan unde şedeau, apucase mâinile lui Annie într-ale lui şi-i ceruse să-i spună adevărul. Şi când, după o clipă de ezitare, ea îi spusese că, da, durerile de cap *erau* puțin mai rele şi da, *luase* cam multe aspirine, dar nu, nu luase toate capsulele care lipseau, că sticla *chiar* se răsturnase în chiuvetă, el o crezuse. Se lăsase păcălit de cel mai vechi truc din manual, cel pe care răufăcătorii îl numeau momeşte-şi-roteşte: dacă spui o minciună şi eşti prins, dă înapoi şi spune *jumătate* din adevăr. Dacă ar fi privit-o mai îndeaproape, ar fi ştiu că Annie tot nu era sinceră cu el. Ar fi forțat-o să recunoască ceva care lui i se părea aproape imposibil, dar care acum credea că este adevărat: că durerile de cap erau destul de puternice ca ea să fi luat cel puțin douăzeci de aspirine pe zi. Iar dacă ar fi recunoscut *asta,* ar fi dus-o în biroul unui neurolog din Portland sau Boston înainte ca săptămâna să se încheie. Dar ea era soția lui şi în zilele de atunci, în afara orelor de serviciu, el era un observator mai puțin atent.

Se mulțumise să facă în locul ei o rezervare la Ray Van Allen, iar ea onorase întâlnirea. Ray nu descoperise nimic şi Alan nu-l blamase niciodată pentru asta. Ray trecuse prin obişnuitele teste ale reflexelor, se uitase în ochii ei cu oftalmoscopul lui de încredere, îi testase vederea pentru a vedea dacă nu existau suprapuneri şi o trimisese la Spitalul Regional din Oxford pentru o radiografie. Nu ceruse, însă, o tomografie, iar când Annie spusese că durerile de cap i-au trecut, Ray o crezuse. Alan bănuia că a avut dreptate s-o creadă. Ştia că doctorii sunt aproape la fel de deprinşi cu limbajul corpului ca şi polițiştii cu minciunile. Pacienții sunt mereu predispuşi să mintă ca şi suspecții şi din acelaşi motiv: simpla teamă. Iar când Ray o văzuse pe Annie, nu fusese în afara orelor de program. Aşa că poate între momentul când Alan făcuse descoperirea şi cel când Annie se dusese să-l vadă pe doctorul Van Allen, durerile de cap dispăruseră. *Probabil* dispăruseră. Ray îi spusese mai târziu lui Alan, într-o lungă discuție deasupra unor pahare cu coniac la reşedința

doctorului de pe Castle View, că simptomele deseori veneau şi dispăreau în cazurile când tumoarea era localizată în partea de sus a trunchiului cerebral. „Deseori, tumorile la trunchiul cerebral sunt însoțite de atacuri de apoplexie”, îi spusese lui Alan. „Dacă ar fi avut vreun atac de apoplexie, poate că…” Şi ridicase din umeri. Da. Poate că. Şi poate că un bărbat pe nume Thad Beaumont era un co-conspirator nedovedit al morții soției şi fiului său, dar Alan nu putea găsi în suflet forța să-l acuze nici pe Thad.

Nu toate lucrurile care se petrec în oraşele mici le sunt cunoscute localnicilor, indiferent cât de ascuțit le este auzul sau cât de energic dau ei din gură. În Castle Rock ştiau de Frank Dodd, polițistul care înnebunise şi omorâse acele femei pe când şerif era Bannerman, şi ştiau de Cujo[15], Sant Bernard-ul care turbase pe Drumul Orăşenesc nr. 3, şi ştiau că locuința de pe malul lacului a lui Thad Beaumont, romancier şi Persoană Celebră a locului, arsese din temelii în vara lui 1989, dar nu cunoşteau împrejurările acelui incendiu sau că Beaumont era urmărit de un om care de fapt nu era deloc un om, ci o creatură care se poate să nu aibă nici nume. Alan Pangborn cunoştea, însă, aceste lucruri şi încă-i mai bântuiau din când în când somnul. Toate acestea avuseseră loc înainte ca el să devină complet conştient de durerile de cap ale lui Annie… doar că nu apuseseră de fapt *niciodată.* Datorită apelurilor telefonice mirosind a alcool ale lui Thad, Alan devenise martorul fără voie al destrămării căsătoriei acestuia şi a constantei eroziuni a sănătății lui mintale. Şi mai era şi problema propriei sale sănătății mintale. Alan citise într-un cabinet medical un articol despre găurile negre – imense locuri celeste goale care păreau să fie nişte vârtejuri de antimaterie, absorbind cu voracitate tot ce li se află în preajmă. La sfârşitul verii şi în toamna lui 1989, afacerea Beaumont devenise propria sa gaură neagră. Fuseseră zile când se trezise punând sub semnul întrebării cele mai elementare concepte ale realității şi stând în cumpănă dacă se întâmplaseră cu adevărat toate acele lucruri. Fuseseră nopți când zăcuse treaz până când zorii pătau cerul înspre est,

temător să adoarmă, temător că va veni visul acela: un Toronado negru doborându-l la pământ, un Toronado negru la volan cu un monstru intrat în descompunere şi cu un abțibild pe bara de protecție din spate care spunea FIU DE CURVĂ CU GURA MARE. În zilele de atunci, vederea unei singure vrăbii aciuate pe balustrada verandei sau țopăind pe peluză îl făcuse să-i vină să strige. Dacă l-ar fi întrebat cineva, Alan ar fi spus: „Când au început problemele lui Annie, eu eram cu atenția altundeva.” însă nu fusese o problemă de atenție distrasă; undeva profund în lăuntrul minții sale, el purta atunci o luptă disperată pentru a-şi păstra discernământul. FIU DE CURVĂ CU GURA MARE – cum îi mai venea asta în minte. Cum îl mai bântuia. Asta… şi vrăbiile.

Atenția încă-i era distrasă în acea zi din luna martie când Annie şi Todd urcaseră în bătrânul Scout pe care-l țineau pentru drumurile de rutină şi plecaseră spre Magazinul lui Hemphill. Alan revăzuse de multe ori în gând comportamentul ei din acea dimineață şi nu reuşise să găsească nimic neobişnuit, nimic ieşit din comun. Când plecaseră, el se afla în birou. Se uitase pe geamul de lângă masa de lucru şi le făcuse cu mâna de rămas bun. Înainte să urce în Scout, Todd îi întorsese salutul. Atunci a fost ultima dată când i-a văzut în viață. Cu trei mile mai în josul Rutei 117 şi cu mai puțin de una înainte de Hemphill, Scout-ul ieşise cu mare viteză de pe şosea şi se izbise de un copac. Poliția Statală estimase pe baza epavei maşinii că Annie, de obicei cel mai grijuliu dintre şoferi, mergea cu cel puțin şaptezeci la oră. Todd purta centura de siguranță. Annie nu. Probabil că murise imediat ce fusese proiectată afară prin parbriz, lăsând în urmă un picior şi o jumătate de braț. Era posibil ca Todd să fi fost încă în viață când explodase rezervorul de benzină fisurat. Lucrul acesta îl chinuia pe Alan mai mult ca orice altceva. Că fiul lui de zece ani, care scria o rubrică haioasă de astrologie pentru ziarul şcolii şi trăia pentru Liga de Juniori, s-ar fi putut să fi fost încă în viață. Că era posibil să fi ars de viu încercând să deschidă catarama centurii de siguranță.

Avusese loc o autopsie. Aceasta scosese la iveală tumoarea cerebrală. Era, i-a spus Van Allen, una mică.

Cam de dimensiunea unei păstăi de arahidă, s-a exprimat el. Nu i-a spus lui Alan că ar fi fost operabilă dacă ar fi fost diagnosticată; aceasta era o informație pe care Alan o intuise după chipul abătut şi chinuit al lui Ray. Van Allen a spus că el credea că Annie avusese în sfârşit criza de apoplexie care, dacă ar fi apărut mai curând, le-ar fi anunțat adevărata problemă. Se poate să-i fi crispat corpul precum un puternic şoc electric, făcând-o să apese până la podea pedala de accelerație şi să piardă controlul volanului. Nu i-a spus lui Alan din proprie inițiativă aceste lucruri; i le-a spus fiindcă Alan l-a interogat fără milă şi fiindcă Van Allen a văzut că, durere sufletească sau nu, Alan voia cu tot dinadinsul să afle adevărul… sau atât de mult cât el, sau oricine altcineva care nu fusese în maşină în ziua aceea, putea să afle vreodată.

— Te rog, a spus Van Allen şi l-a atins pe Alan scurt şi blând. A fost un accident îngrozitor, dar asta e tot ce a fost. Trebuie să-i dai pace. Mai ai un fiu şi el are nevoie de tine la fel de mult cât ai şi tu de el. Trebuie să-i dai pace şi să-ți vezi mai departe de lucrurile tale.

Încercase să facă asta. Irațională oroare a afacerii cu Thad Beaumont, treaba aia cu

(vrăbiile, vrăbiile zboară)

păsările, începuse să se şteargă, iar el chiar încercase să-şi adune viața la un loc – văduv, polițist de oraş mic, tată al unui adolescent aflat în creştere şi îndepărtându-se prea repede… nu din cauza lui Polly, ci din cauza accidentului. Din cauza acelei traume oribile, stupefiante: *Fiule, am nişte veşti îngrozitoare; va trebui să-ți aduni curajul…* Şi apoi, desigur, începuse să plângă şi, nu după mult timp, începuse şi Al să plângă.

În pofida acestora, îşi văzuseră mai departe de lucrările de reconstrucție şi *încă* mai puneau umărul la ele. Era mai bine cu amintirile în zilele din urmă… Însă două refuzau să dispară.

Una era sticla aceea de aspirină, aproape goală după numai o săptămână.

Cealaltă era faptul că Annie nu purtase centura de siguranță.

Dar Annie purta *mereu* centura de siguranță.

După trei săptămâni de nopți agonice şi fără somn, îşi făcuse totuşi o programare la un neurolog din Portland, gândindu-se în tot acest timp la cai furați şi la uşi de grajd încuiate după comiterea faptei. Se dusese fiindcă era posibil ca anul acela să aibă nişte răspunsuri mai bune la întrebările pe care Alan trebuia să le articuleze şi fiindcă obosise să tot scoată cu cleştele răspunsuri de la Ray Van Allen. Numele doctorului era Scopes şi, pentru prima oară în viața lui, Alan s-a ascuns în spatele meseriei sale: i-a spus lui Scopes că întrebările lui aveau legătură cu o anchetă polițienească aflată în desfăşurare. Doctorul i-a confirmat principala suspiciune: da, oamenii suferind de tumori cerebrale manifestau uneori răbufniri de iraționalitate şi uneori îi anima o pornire sinucigaşă. Când se sinucidea o persoană cu tumoare cerebrală, a spus Scopes, actul era deseori comis sub impulsul de moment, în urma unei perioade de meditație care poate dura un minut sau numai câteva secunde. Poate o astfel de persoană să ia pe altcineva cu ea? a întrebat Alan.

Scopes şedea în spatele biroului, căzut pe spate în scaun cu mâinile unite la ceafă şi nu putea vedea mâinile lui Alan, care erau atât de strâns prinse una în cealaltă între genunchi, încât degetele căpătaseră un alb cadaveric. O, da, a spus Scopes. Aceasta nu era o regulă ieşită din comun în astfel de cazuri; tumorile trunchiului cerebral provocau deseori comportamente pe care un neinițiat le-ar putea considera drept demente. Unul era concluzia că suferința pe care o îndură suferindul este împărțită fie de cel apropiat lui, fie de întreaga rasă umană; celălalt era ideea că cei apropiați suferindului n-ar vrea să mai trăiască dacă el ar muri. Scopes l-a pomenit pe Charles Whitman, Samariteanul Şef care se cățărase până în vârful Turnului Texas şi ucisese mai bine de o duzină de oameni înainte să-şi pună singur capăt zilelor, şi

pe o profesoară suplinitoare de gimnaziu din Illinois care-şi ucisese mai mulți elevi înainte să plece acasă şi să-şi tragă un glonț în cap. La autopsie se observase în ambele cazuri existența unor tumori cerebrale. Era un şablon, dar nu unul valabil în toate cazurile şi nici măcar în majoritatea dintre ele. Tumorile cerebrale provocau uneori simptome ciudate, chiar exotice; uneori nu provocau absolut nici un simptom. Era imposibil să fii sigur.

Imposibil. Aşa că dă-i pace.

Bun sfat, dar greu de înghițit. Din cauza sticlei de aspirină. Şi a centurii de siguranță.

În principal centura era cea care-i stăruia lui Alan în spatele minții – un nor mic şi negru care pur şi simplu nu voia să plece. Ea *niciodată* nu conducea fără să-şi pună centura. Nici măcar până la capătul cvartalului şi înapoi. Todd, însă, avea centura pusă, exact ca întotdeauna. Nu însemna asta ceva? Dacă se hotărâse, cândva după ce ieşise cu spatele din parcare pentru ultima dată, să se sinucidă şi să-l ia pe Todd cu ea, n-ar fi insistat oare ca Todd să-şi desfacă şi el centura de siguranță? Chiar şi bolnavă fiind, deprimată, confuză, ea n-ar fi vrut ca Todd să sufere, nu-i aşa?

Imposibil să fii sigur. Dă-i pace.

Şi totuşi, acum, stând aici în patul lui Polly şi cu Polly dormind alături de el, găsi că acesta era un sfat greu de urmat. Mintea lui începu din nou să-l roadă, aşa cum roade un pui de cățel cu dințişorii lui ascuțiți o bucată veche şi franjurată de piele netăbăcită.

În acest moment, întotdeauna îi venea în minte o imagine, o imagine coşmarescă ce-i călăuzise în cele din urmă paşii către Polly Chalmers, fiindcă Polly, din tot oraşul, era femeia de care Annie fusese cel mai apropiată – şi, având în vedere afacerea Beaumont şi efectul parapsihologic pe care-l avusese asupra lui Alan, probabil că Polly fusese alături de Annie mai mult decât el în ultimele câteva luni ale vieții ei.

Imaginea o înfățişa pe Annie desfăcându-şi centura de siguranță, apăsând accelerația până la podea şi luându-şi

mâinile de pe volan. Luându-le de pe volan fiindcă avea altceva de făcut cu ele în acele ultime câteva secunde.

Luându-le de pe volan pentru ca să poată desface şi centura lui Todd.

Aceasta era imaginea: Scout-ul înaintând huruitor de-a lungul drumului cu şaptezeci la oră, virând la dreapta, virând către copaci sub un cer alb de martie care promitea ploaie, în vreme ce Annie se lupta să-i desfacă lui Todd centura şi Todd, speriat, strigând, luptându-se să-i îndepărteze mâinile. Vedea mult-iubita față a lui Annie transformată într-o mască scofâlcită ca de vrăjitoare, vedea fața lui Todd alungită de teroare. Uneori se trezea în toiul nopții cu trupul înfăşurat într-o jachetă lipicioasă de sudoare, cu vocea lui Todd răsunându-i în urechi: *Copacii, mami! Ai grijă la COPAAAACI!*

Se dusese într-o zi la ora închiderii s-o viziteze pe Polly şi o întrebase dacă nu vrea să vină la el pentru un pahar de ceva sau, dacă nu avea nimic împotrivă, să meargă el la ea acasă.

Stând în bucătăria casei lui (*bucătăria potrivită,* sublinie vocea interioară), cu o cană de ceai pentru ea şi una de cafea pentru el, începuse să vorbească, încet şi împleticit, despre coşmar.

— Trebuie să ştiu, dacă pot, dacă trecea prin perioade de depresie sau inconştiență despre care eu fie n-am ştiut, fie n-am băgat de seamă, a spus el. Trebuie să ştiu dacă…

S-a oprit, pentru moment neajutorat. Ştia ce cuvinte trebuia să rostească, însă îi venea din ce în ce mai greu să le articuleze. Era ca şi când canalul de comunicare dintre mintea sa nefericită, confuză, şi gură se micşora şi se îngusta, şi curând avea să fie închis complet traficului naval.

A făcut un mare efort şi a continuat.

— Trebuie să ştiu dacă avea tendințe sinucigaşe. Fiindcă, vezi tu, nu doar Annie a murit. A murit şi Todd odată cu ea, iar dacă au existat şanse… semne, adică, *semne…* pe care nu le-am observat, atunci şi eu sunt răspunzător pentru moartea lui. Iar ăsta-i un lucru pe care simt că trebuie să-l ştiu.

Aici se oprise, inima bubuindu-i surd în piept. Şi-a şters fruntea cu o mână şi a fost uşor surprins când a văzut-o plină

de transpirație.

— Alan, a spus ea şi l-a atins pe încheietura mâinii. Ochii ei uşor albaştri se uitau neabătuți într-ai lui. – Dacă aş fi văzut asemenea semne şi n-aş fi spus nimănui, aş fi la fel de vinovată cum pari tu că vrei să fii.

El se uitase la ea cu gura căscată, asta-şi amintea bine. Era posibil ca Polly să fi văzut ceva în comportamentul lui Annie care lui să-i fi scăpat; până aici ajunsese cu raționamentul. Ideea că observarea unui comportament ciudat ducea la răspunderea de a lua măsuri în acea privință nu-i trecuse niciodată prin gând până acum.

— N-ai văzut? – a întrebat el în cele din urmă.

— Nu. Am tot întors amintirile pe toate fețele în gând. Nu intenționez să-ți micşorez durerea şi sentimentul pierderii, dar nu eşti singurul care simte lucrurile astea şi nu eşti singurul care şi-a cercetat îndelung sufletul de la accidentul lor încoace. Am retrăit acele ultime câteva săptămâni până ce am amețit, revăzând scene şi discuții în lumina a ceea ce a scos la iveală autopsia. Asta fac şi acum, în lumina a ce mi-ai spus despre sticla aia de aspirină. Şi ştii ce aflu?

— Ce?

— Nema.

A spus-o cu o lipsă de accent care era ciudat de convingătoare.

— Absolut nimic. Au fost zile când mi s-a părut că arată cam palidă. Mi-amintesc de vreo două ocazii când am auzit-o vorbind singură pe când făcea tivuri la rochii sau despacheta materiale. Ăsta-i cel mai excentric comportament pe care mi-l amintesc şi de multe ori m-am făcut şi eu vinovată de aşa ceva. Tu nu?

Alan a aprobat din cap.

— În cea mai mare parte a timpului, a fost aşa cum o ştiam de când o întâlnisem prima dată: veselă, prietenoasă, săritoare… o bună prietenă.

— Dar…

Mâna ei încă se afla pe încheietura lui; s-a strâns puțin.

— Nu, Alan. Fără dar-uri. Şi Ray Van Allen vorbeşte singur, să ştii asta – îndemnuri de luni dimineața, aşa cred că i se spune. Pe *el* îl poți învinui? Crezi că *Ray* e vinovat fiindcă n-a observat tumoarea?

— Nu, dar…

— Dar eu? Lucram cu ea zi de zi, umăr la umăr cea mai mare parte din timp; ne beam cafeaua împreună la ora zece, la prânz luam masa împreună şi beam iarăşi cafea la trei. Pe măsură ce-a trecut timpul am început să discutăm foarte franc şi am ajuns să ne cunoaştem şi să ne plăcem una pe cealaltă, Alan. Ştiu că tu o satisfăceai, ca prieten şi, totodată, ca amant, şi ştiu că-i iubea pe băieți. Dar dacă aluneca spre sinucidere ca rezultat al bolii… asta n-am ştiu. Aşa că spune-mi – pe *mine* mă-nvinuieşti?

Şi ochii ei de-un albastru curat s-au uitat sinceri şi curioşi într-ai lui.

— Nu, dar…

Mâna l-a strâns iarăşi, uşor dar poruncitoare.

— Vreau să te întreb ceva. E important, aşa că gândeşte-te bine.

El a aplecat din cap.

— Ray a fost doctorul ei şi, dacă tumoarea era acolo, el n-a văzut-o. Eu am fost prietena ei şi, dacă era acolo, n-am văzut-o. Tu ai fost soțul ei şi, dacă era acolo, n-ai văzut-o nici *tu.* Şi crezi că asta-i tot, că aici e capătul liniei, dar nu este.

— Nu înțeleg încotro bați.

— Mai era cineva apropiat de ea, a spus Polly. Cineva mai apropiat ca oricare dintre noi, îmi închipui.

— Despre cine vorb…

— Alan, *Todd* ce a spus?

N-a putut decât să se uite fix la ea, fără a înțelege ceva. Se simțea de parcă ea tocmai rostise un cuvânt într-o limbă străină.

— *Todd,* a spus ea, părând nerăbdătoare. Todd, *fiul* tău. Cel care nu te lasă să dormi noaptea. *El* o face, nu-i aşa? Nu ea, ci el.

— Da, a spus. El.

Vocea i s-a auzit ascuțită şi nesigură, deloc asemănătoare cu vocea lui, şi a simțit ceva dând să se schimbe înlăuntrul său, ceva mare şi fundamental. Acum, zăcând aici în patul lui Polly, îşi putea aminti cu o claritate aproape supranaturală momentul acela când stătuseră la masa din bucătăria sa: mâna ei pe încheietura mâinii lui într-o dâră piezişă de lumină de după-amiază târzie, firele de păr de pe ele semănând cu nişte fire de tors subțiri şi aurite; ochii ei uşori; blânda ei neînduplecare.

— L-a forțat pe Todd să urce în maşină, Alan? Dădea din picioare? Striga? Se lupta cu ea?

— Nu, sigur că nu, dar ea era ma…

— A cui a fost ideea ca Todd să o însoțească la magazin în ziua aceea? A ei sau a lui? Ți-aminteşti?

El a dat să spună nu, dar brusc şi-a amintit. Vocile lor, plutind dinspre sufragerie, pe când el şedea la birou, verificând mandatele emise de reprezentanții districtuali:

Tre' să fug la magazinul alimentar, Todd – vrei să vii?

Pot să mă uit la noile casete video?

Cred că da. Întreabă-l pe tata dacă nu vrea ceva.

— A fost ideea ei, i-a spus lui Polly.

— Eşti sigur?

— Da. Dar l-a *întrebat.* Nu i-a *spus* s-o însoțească.

Lucrul acela dinăuntru, lucrul acela fundamental, încă se mai mişca. Avea să se prăbuşească şi atunci urma să se țină cu toate puterile de pământ, căci rădăcinile lui erau înfipte adânc şi, încă pe-o suprafață întinsă.

— Era speriat de ea?

Acum aproape că-l supunea la un interogatoriu încrucişat, aşa cum făcuse şi el cu Ray Van Allen, însă părea că e incapabil s-o facă să se oprească. Şi nu era nici sigur dacă voia asta. Era ceva aici, sigur, ceva care nu-i trecuse niciodată prin gând în lungile lui nopți. Ceva care încă era în viață.

— Todd speriat de Annie? Dumnezeule, nu!

— Nu în ultimele câteva luni când mai erau în viață?

— Nu.

— În ultimele câteva săptămâni?

— Polly, nu prea eram în stare să observ atunci tot felul de lucruri. Era chestia aia care i s-a întâmplat lui Thad Beaumont, scriitorul… chestia aia nebunească…

— Vrei să spui că erai cu mințile atât de aiurea, că nici nu-ți dădeai seama când erau prin preajmă Annie şi Todd sau că, oricum, nu stăteai prea mult timp pe acasă?

— Nu… da… adică, *sigur* că eram acasă, dar…

Era un sentiment ciudat să te afli la capătul de receptare al acestor întrebări puse pe foc automat. Era ca şi când Polly l-ar fi dopat cu Novocainã şi apoi ar fi început să-l folosească pe rol de sac de box. Iar lucrul ăla fundamental, orice ar fi fost el, încă se mişca, încă se rostogolea către granița de unde gravitația începea să funcționeze nu pentru a-l ține jos, ci pentru a-l trage în jos.

— A venit vreodată Todd la tine să-ți spună: „Mă tem de mami”?

— Nu…

— A venit vreodată să spună: „Tati, cred că mami are de gând să se omoare şi să mă ia cu ea ca să-i țin tovărăşie”?

— Polly, asta-i ridicol! Eu…

— *A venit?*

— *Nu!*

— A spus vreodată chiar şi numai că se comportă şi vorbeşte ciudat?

— Nu…

— Iar Al era plecat la şcoală, corect?

— Asta ce legătură are cu…

— Nu mai avea decât un singur copil în cuib. Când erai plecat de acasă, când lucrai, nu erau decât ei doi. Cu el lua cina, pe el îl ajuta la temele pentru acasă, cu el se uita la televizor…

— Îi citea… a spus el.

Vocea lui era ştearsă, ciudată. Abia şi-a recunoscut-o.

— Ea era probabil prima persoană pe care o vedea Todd în fiecare dimineață şi ultima pe care o vedea seara, a spus Polly.

Mâinile ei stăteau pe încheieturile lui. Ochii ei se uitau sinceri într-ai lui.

— Dacă era cineva în putere să prevadă ce avea să urmeze, atunci aceasta era persoana care a murit odată cu ea. *Iar persoana aia n-a spus niciodată nici un cuvânt.*

Brusc, lucrul dinăuntru a căzut. Fața lui a început să se schimonosească. Simțea cum se întâmplă asta – era ca şi când i-ar fi fost ataşate de ea fire într-o sumedenie de locuri şi fiecare era acum tras de o mână blândă, dar insistentă. Căldura i-a inundat gâtul şi a încercat să-l închidă. Căldura i-a inundat fața. Ochii i s-au umplut de lacrimi; Polly Chalmers s-a dublat, s-a triplat, apoi s-a spart într-o prismă de lumină şi imagini. Pieptul îi tresălta, dar plămânii păreau să nu dea de aer. Mâna i s-a întors cu acea iuțeală a sa şi a apucat mâinile ei – trebuie s-o fi durut îngrozitor de tare, dar nu a scos nici un sunet.

— *Mi-e dor de ea!* a strigat el către Polly şi un suspin mare şi dureros i-a spart cuvintele într-o pereche de icnete. *Mi-e foarte dor de ei amândoi, ah, Doamne, cât mi-e de dor de amândoi!*

— Ştiu, a spus Polly cu calm. Ştiu. La asta se reduce totul, nu-i aşa? La cât ți-e de dor de ei doi.

El a început să lăcrimeze. Al lăcrimase în fiecare noapte vreme de două săptămâni şi Alan fusese lângă el să-l țină în brațe şi să-i ofere toată consolarea de care era în stare, dar el însuşi nu plânsese. Plângea acum. Suspinele înlăcrimate l-au luat şi l-au purtat unde au vrut; nu avea puterea să le pună capăt sau să le oprească în loc pentru o vreme. Nu-şi putea tempera durerea sufletească şi, a descoperit într-un târziu, cu o profundă uşurare incoerentă, că nici nu simțea vreo nevoie să facă asta.

A împins orbeşte ceaşca de cafea în lături, a auzit-o izbindu-se de podea undeva într-o altă lume şi spărgându-se. Şi-a aşezat pe masă capul supraîncălzit, care-i pulsa, şi-a pus brațele în jurul lui şi a plâns.

Cândva după aceea, a simțit-o cum îi ridică fruntea cu mâinile ei reci, cu mâinile ei deformate şi generoase, şi cum o aşază pe pântecele ei. I-a ținut capul acolo şi el a plâns pentru multă, multă vreme.

8

Îi aluneca mâna de pe pieptul lui. Alan o mişcă uşor, conştient că dacă o lovea fie şi numai puțin, o trezea. Uitându-se la tavan, se întrebă dacă, în ziua aceea, Polly îi provocase în mod deliberat suferința sufletească. Înclina să creadă că da, ştiind sau intuind că el avea nevoie să-şi exprime durerea mult mai mult decât să afle răspunsurile care aproape sigur oricum nu puteau fi aflate.

Acela fusese începutul între ei, chiar dacă el nu-l recunoscuse ca fiind un început; i se păruse mai mult ca sfârşitul a ceva. Între atunci şi ziua când în sfârşit îşi adunase destul curaj să-i ceară lui Polly să ia cina cu el, deseori se gândise la privirea din ochii ei albaştri şi la senzația mâinii ei aşezate pe încheietura mâinii sale. Se gândise la felul blând-necruțător în care-l forțase să accepte idei pe care el fie le ignorase, fie le trecuse cu vederea. Şi în acest timp, el încercase să facă față unui nou set de sentimente privitoare la moartea lui Annie; odată ce blocajul dintre el şi durerea lui sufletească fusese eliminat, aceste noi sentimente începuseră să curgă puhoi. Cel mai important şi mai dureros dintre ele fusese o cruntă furie îndreptată asupra ei fiindcă ascunsese o boală care s-ar fi putut trata şi vindeca… şi fiindcă-l luase pe fiul lor în ziua aceea cu ea. Într-o seară răcoroasă, udată de ploaie, din aprilie trecut, discutase cu Polly la The Birches{16} despre unele dintre aceste sentimente.

— Ai încetat să te mai gândeşti la sinucidere şi ai început să te gândeşti la crimă, a spus ea. Din pricina asta eşti furios, Alan.

El a scuturat din cap şi a dat să vorbească, dar ea s-a aplecat peste masă şi i-a lipit de buze pentru o clipă unul dintre degetele ei încovoiate. Sst, puişor! Iar gestul l-a uimit atât de tare, încât *chiar* a tăcut.

— Da, a spus ea. Nu vreau să te supun iarăşi unui interogatoriu, Alan – a trecut multă vreme de când n-am mai fost la cină cu un bărbat şi mă simt prea bine ca să joc rolul

doamnei Procuror Şef. Dar oamenii nu se înfurie pe alți oameni – nu aşa cum te-ai înfuriat tu, cel puțin – fiindcă au fost implicați într-un accident, decât dacă la mijloc a existat şi-o bucată bună de neglijență. Dacă Annie şi Todd ar fi murit fiindcă s-ar fi stricat frânele Scout-ului, te-ai fi învinovățit fiindcă nu le-ai dus la verificat sau l-ai fi dat în judecată pe Sonny Jackett fiindcă a făcut o treabă de mântuială data trecută când ai dus maşina pentru un control de rutină, dar n-ai învinovăți-o pe *ea.* Nu-i adevărat ce spun?

— Presupun că este.

— *Ştiu* că este. Poate că *a fost* un fel de accident, Alan. Ştii că e posibil să fi făcut un atac de apoplexie în timp ce conducea fiindcă aşa ți-a spus doctorul Van Allen. Dar ți-a trecut vreodată prin gând că e posibil să fi tras de volan ca să nu lovească o căprioară? Că s-ar putea să fi fost ceva atât de simplu?

Îi trecuse. O căprioară, o pasăre, chiar şi o maşină din sens opus care să fi intrat pe partea ei de şosea.

— Da. Dar centura ei de siguranță…

— O, *uită* de blestemata aia de centură! – a spus ea cu o vehemență atât de energică, încât unii dintre consumatorii din preajmă şi-au întors pentru scurtă vreme privirile spre ei. Poate că o durea capul şi din cauza asta a uitat atunci de centură, dar asta nu înseamnă că a făcut în mod intenționat accidentul. Şi o durere de cap – una dintre durerile ei puternice – ar explica şi de ce Todd *avea* centura pusă. Dar nici ăsta nu-i lucrul cel mai important.

— Care-i, atunci?

— Că sunt prea mulți de „poate” aici ca furia ta să aibă temei. Şi n-o să ştii niciodată dacă sunt adevărate cele mai cumplite lucruri pe care le bănuieşti, nu-i aşa?

— Nu.

— Iar dacă *chiar* ai şti…

S-a uitat la el fără ezitare. Pe masa dintre ei se afla o lumânare. La flacăra acesteia, ochii ei erau de un albastru mai întunecat, iar el a văzut o scânteiere mică de lumină în fiecare.

— Ei bine, o tumoare cerebrală este şi ea un accident. Nimeni nu-i vinovat de asta, Alan, nu există nici un – cum îi spuneți voi? – făptaş. Până ce nu vei accepta asta, nu va fi nici o şansă.

— Ce şansă?

— Şansa *noastră,* a spus ea cu calm. Îmi placi foarte mult, Alan, şi nu sunt prea bătrână să-mi asum un risc, dar sunt destul de bătrână să fi avut unele experiențe triste şi să ştiu unde mă pot duce sentimentele dacă le scap de sub control. N-o să le dau voie să mă ducă nici măcar aproape de locul acela până ce nu reuşeşti tu să-i laşi pe Annie şi pe Todd să se odihnească în pace.

El s-a uitat la ea, fără grai. Ea l-a privit cu gravitate pe deasupra cinei, în acea veche ospătărie sătească, lumina de la flacără pâlpâind portocalie pe unul dintre obrajii ei netezi şi pe partea stângă a frunții. Afară, vântul a scos pe sub streşini o notă prelungă de trombon.

— Am spus prea multe? – a întrebat Polly. Dacă da, aş vrea să mă duci acasă, Alan. Urăsc să fiu jenată la fel de mult cât urăsc să nu spun ce gândesc.

El s-a întins peste masă şi i-a atins scurt mâna.

— Nu, n-ai spus prea multe. Îmi place să te ascult, Polly.

Atunci ea zâmbise. Îi luminase întregul chip.

— O să-ți primeşti şansa, atunci, a spus ea.

Aşa începuse pentru ei. Nu se simțiseră vinovați că se întâlneau, dar recunoscuseră nevoia de a fi cu băgare de seamă – nu doar fiindcă era un oraş mic, unde el era funcționar public ales prin vot direct şi ea avea nevoie de bunăvoința comunității pentru a-şi menține afacerea pe linia de plutire, ci fiindcă amândoi recunoşteau posibilitatea vinii. Nici unul dintre ei nu era prea bătrân să-şi asume un risc, aşa se părea, dar erau amândoi un pic prea bătrâni să fie nechibzuiți. Trebuiau să fie cu băgare de seamă.

Apoi, în mai, el o dusese în pat pentru prima oară şi ea îi spusese despre toți anii dintre Atunci şi Acum… acea poveste pe care el nu o credea în întregime, cea pe care era convins că i-o va repeta într-o bună zi fără privirea aceea prea directă şi

mâna stângă ce trăgea prea des de lobul urechii stângi. Ştia cât de greu îi venise ei să-i spună şi atât cât îi spusese şi se mulțumea să aştepte după restul poveştii. *Trebuia* să se mulțumească. Fiindcă trebuiau să fie cu băgare de seamă. Îi ajunsese – peste poate – ca să se îndrăgostească de ea în vreme ce lunga vară de Maine picotea în jurul lor.

Acum, în întunecime, uitându-se în sus la tavanul din tinichea presată al dormitorului ei, se întrebă dacă venise timpul să vorbească iarăşi despre căsătorie. Încercase o dată în august şi ea făcuse iarăşi gestul acela cu degetul. Sst, puişor! Presupunea că…

Însă această înşiruire conştientă de gânduri începu să se destrame şi Alan alunecă fără oprelişti în somn.

9

În vis, făcea cumpărături într-un magazin uriaş, rătăcind de-a lungul unui coridor atât de întins, încât se transforma într-un punct îndepărtat. Se aflau acolo de toate, tot ce-şi dorise el vreodată şi nu-şi putuse permite să cumpere – un ceas sensibil la presiunea atmosferică, o pălărie din postav veritabil marca Abercrombie & Fitch, un aparat de filmat de opt milimetri marca Bell and Howell, sute de alte obiecte – însă cineva se afla în spatele lui, chiar în spate, acolo unde nu-l putea vedea.

— Aici pe la noi, mârțoagă bătrână, le spunem nada prostului, remarcă o voce.

Era o voce cunoscută lui Alan. Îi aparținea fiului ăluia de curvă cu gura mare conducător de Tornado de George Stark.

— Noi îi spunem magazinului ăstuia Sfârşitburg, zise vocea, fiindcă e locul unde se termină toate bunurile şi serviciile.

Alan văzu un şarpe mare – semăna cu un piton cu cap de şarpe cu clopoței – alunecând afară din o mulțime de computere Apple însemnate GRATIS PENTRU PUBLIC. Se întoarse pentru a pleca, dar o mână fără nici o linie în palmă îl prinse de braț şi-l opri.

— Haide, spuse persuasiv vocea, la ce pofteşti, mârţoagă. Ia *tot* ce pofteşti… şi achită preţul.

Dar fiecare lucru pe care-l lua în mână se dovedea a fi catarama topită şi înnegrită de fum a curelei fiului său.

CAPITOLUL OPT

1

Şezând în biroul lui la primele ore ale dimineţii de sâmbătă, Danforth Keeton nu avea o tumoare cerebrală, dar *avea* o durere de cap îngrozitoare. Pe masa lui de lucru, lângă un teanc de tomuri legate în roşu conţinând registrul de încasări din taxe al oraşului din anul 1982 şi până în 1989, se afla împrăştiată corespondenţa – scrisori de la Biroul de Taxe şi Impozite al statului Maine şi copii ale scrisorilor pe care le scrisese el ca răspuns.

Totul începea să se năruiască în jurul lui. Ştia asta, dar nu putea face nimic pentru a preveni dezastrul.

Keeton făcuse un drum la Lewiston ziua trecută spre seară, se întorsese în The Rock pe la doisprezece treizeci şi-şi petrecuse restul nopţii păşind agitat prin sala lui de studiu în vreme ce soţia dormea la etaj somnul oferit de tranchilizante, îşi descoperise privirea întorcându-se din ce în ce mai des la micuţa debara din colţul biroului. Acolo era un raft dispus la înălţime şi era doldora cu svetere. Majoritatea dintre ele erau vechi şi mâncate de molii. Sub ele se afla o cutie din lemn cioplit pe care o făcuse tatăl lui cu mult înainte ca Alzheimer să se pogoare asupra sa precum o umbră, furându-i toate remarcabilele îndemânări şi amintiri. În cutie se afla un revolver.

Keeton se trezise că se gândeşte din ce în ce mai des la revolver. Nu pentru el, nu; cel puţin, nu la început. Pentru Ei. Persecutorii.

La şase fără un sfert părăsise casa şi străbătuse cu maşina străzile tăcute ca în orice zori de zi dintre casa lui şi Clădirea Municipalităţii. Eddie Warburton, cu o mătură în mână şi o

țigară Chesterfield între buze (medalionul din aur masiv cu Sfântul Cristofor pe care-l cumpărase cu o zi în urmă de la Lucruri prețioase era ascuns la loc sigur sub cămaşa albastră din pânză), îl urmărise cum urcase târâindu-şi picioarele către etajul al doilea. Cei doi bărbați nu schimbaseră nici un cuvânt. Eddie se obişnuise cu aparițiile lui Keeton la cele mai nepotrivite ore în decursul ultimului an sau aşa ceva, iar Keeton încetase cu mult timp în urmă să-l mai observe măcar pe Eddie.

Acum, Keeton strânse hârtiile într-un loc, se luptă cu un impuls de a le rupe pur şi simplu în bucăți şi de a le arunca prin toată încăperea, şi începu să le pună în ordine. Corespondența de la Biroul de Taxe şi Impozite într-un teanc, răspunsurile lui în altul. Păstra aceste scrisori în sertarul de jos al fişetului – sertar de la care doar el avea cheia.

În partea de jos a aproape fiecărei scrisori se afla mențiunea: DK/sl. DK era, desigur, Danforth Keeton. sl era Shirley Laurence, secretara lui, care scria corespondența la maşină după dictare. Shirley, însă, cu sau fără inițiale, nu scrisese la maşină nici unul dintre răspunsurile lui la scrisorile trimise de Birou.

Era înțelept să păstrezi unele lucruri pentru tine.

Făcând ordine, o frază îi sări în ochi: „... şi am observat nereguli în Restituirea Trimestrială a Taxelor Orăşeneşti 11 pentru anul fiscal 1989....”

O puse repede deoparte.

O alta: „...şi examinând o selecție din formularele de Salariu al Muncitorilor din ultimul trimestru al anului 1987 avem întrebări serioase cu privire la....”

La dosar.

Încă una: „...credem că cererea dvs. de amânare a controlului pare prematură la momentul acesta...”

Treceau prin fața lui într-un zbor amețitor, făcându-l să aibă impresia că se află într-un carusel de carnaval scăpat de sub control.

„...întrebări cu privire la fondurile pentru ocolul silvic sunt...”

„...nu găsim dovada scrisă că Municipalitatea a trimis hârtiile..."

„...împărțirea fondurilor repartizate de Stat n-a fost adecvat documentată..."

„...deconturile lipsă trebuie să..."

„...facturile fiscale nu sunt suficiente pentru..."

„...e posibil să fie nevoie de o documentare completă a cheltuielilor..."

Iar acum aceasta din urmă, care venise ieri. Care-l făcuse să meargă aseară la Lewiston, unde jurase că nu va mai merge vreodată în timpul sezonului curselor de şarete.

Keeton se uită sumbru la ea cu ochi ficşi. Capul îi bubuia şi-i pulsa; o picătură mare de transpirație i se rostogoli încet de-a lungul coloanei vertebrale. Sub ochi avea cercuri întunecate, de oboseală. O ulcerație rece îi atârna la un colț al buzelor.

BIROUL DE TAXE ŞI IMPOZITE
Clădirea legislativului statal
Augusta, Maine 04330

Antetul, sub Ştampila Statului, striga la el, iar formula de adresare, care era rece şi formală, amenința:

Către Consiliul Local al localității Castle Rock.

Doar atât. Gata cu „Dragă Dan" sau „Dragă dle Keeton." Gata cu urările de bine pentru familia lui în încheiere. Scrisoarea era la fel de rece şi de răuvoitoare ca o înțepătură de piolet.

Voiau să facă o revizie contabilă registrelor oraşului.

Tuturor registrelor oraşului.

Documentele de colectare a taxelor orăşeneşti, documentele cu alocarea banilor de la bugetul statal şi federal, documentele cu cheltuielile orăşeneşti, documentele cu întreținerea drumurilor, bugetele forțelor de ordine municipale, bugetele Departamentului Spații Verzi, chiar şi documentele financiare referitoare la ocolul silvic experimental cu fonduri de la Stat.

Ei voiau să le vadă pe toate şi Ei voiau să le vadă pe 17 octombrie. Asta era doar de acum în cinci zile.

Ei.

Scrisoarea era semnată de trezorierul statului, de revizorul contabil al statului şi, chiar mai îngrijorător, de procurorul general – cel mai tare copoi al Maine-ului. Şi acestea erau semnături originale, nu reproduceri.

— *Ei,* şopti Keeton spre scrisoare.

O scutură în pumn şi aceasta foşni moale. Îşi dezveli dinții către ea.

— *Eiiiiiiiii!*

Trânti scrisoarea deasupra celorlalte. Închise dosarul. Pe copertă era scris îngrijit la maşină CORESPONDENȚĂ, BIROUL DE TAXE ŞI IMPOZITE MAINE. Keeton se uită fix la dosarul închis pentru un moment. Apoi scoase un stilou din suport (setul fusese un cadou din partea membrilor Camerei de Comerț din districtul Castle) şi mâzgăli apăsat de-a curmezişul dosarului BIROUL DE CACA ŞI PIPI MAINE cu litere mari şi tremurate. Se uită o clipă fix la dosar, apoi scrise dedesubt BIROUL DE GĂOAZE ŞI GĂOZURI MAINE. Ținea stiloul în pumnul strâns, mânuindu-l ca pe un cuțit. Apoi îl aruncă de cealaltă parte a camerei. Ateriză în colț cu un zăngănit slab.

Keeton închise celălalt dosar, cel care conținea copiile scrisorilor pe care el însuşi le scrisese (şi cărora le adăugase mereu cu litere mici inițialele secretarei), scrisori pe care le ticluise în lungile nopți fără somn, scrisori care se dovediseră în cele din urmă fără folos. O venă îi pulsa fără oprire în mijlocul frunții.

Se ridică în picioare, duse cele două dosare la fişet, le puse în sertarul de jos, îl trânti, verifică să vadă dacă era încuiat. Apoi se duse la fereastră şi rămase acolo uitându-se afară la oraşul adormit, inspirând profund şi încercând să se calmeze.

Puseseră ochii pe el. Persecutorii. Se trezi că se întreabă pentru a mia oară cine-i asmuțise asupra lui. Dacă ar putea găsi persoana aceea, acel jegos Persecutor Şef, Keeton ar lua pistolul din cutia de sub sveterele mâncate de molii şi i-ar pune capăt zilelor. N-ar face-o însă repede. O, nu. L-ar

împuşca luându-i la rând părţile corpului şi l-ar pune între timp să cânte imnul naţional.

Gândul i se întoarse la ajutorul acela de şerif sfrijit, la Ridgewick. El să fi fost? Nu părea suficient de dezgheţat… dar aparenţele pot fi înşelătoare. Pangborn spusese că Ridgewick îi amendase Cadillac-ul la ordinele lui, dar asta nu însemna şi că spunea adevărul. Iar în toaleta bărbaţilor, unde Ridgewick îl făcuse Buster, văzuse în ochii lui o privire de mulţumire ştiutoare, răutăcioasă. Era Ridgewick în oraş când începuseră să vină primele scrisori de la Biroul de Taxe şi Impozite? Keeton era cât se poate de sigur că da. Mai târziu va verifica dosarul lui de angajare, doar ca să se convingă.

Dar Pangborn? *El* era cu siguranţă destul de dezgheţat, în mod cert îl ura pe Danforth Keeton (nu făceau asta cu toţii? nu-l urau Ei cu toţii?) şi cunoştea o mulţime de oameni în Augusta. Îi cunoştea pe Ei toţi. La naiba, vorbea la telefon cu Ei în fiecare afurisită de *zi,* aşa i se părea. Facturile de telefon, chiar şi cu abonament WATS[17], erau îngrozitoare.

Puteau fi amândoi? Pangborn *şi* Ridgewick? Implicaţi amândoi?

— Călăreţul Singuratic şi credinciosul lui tovarăş indian, Tonto, spuse Keeton pe o voce joasă şi zâmbi strâmb. Dacă tu ai fost, Pangborn, o să-ţi pară rău. Şi dac-aţi fost amândoi, amândurora o să vă pară rău. (Mâinile i se adunară încet în pumni.) N-o să îndur pentru totdeauna persecuţia asta, să ştiţi.

Unghiile lui atent manichiurate săpară în carnea palmelor. Nu observă sângele când acesta începu să curgă. Poate Ridgewick. Poate Pangborn, poate Melissa Clutterbuck, curva aia frigidă care ocupa funcţia de trezorier municipal, poate Bill Fullerton, al doilea în ierarhia Consiliului Local (ştia sigur că Fullerton îi voia slujba şi că nu va avea odihnă până ce nu i-o va lua)…

Poate *toţi.*

Toţi la un loc.

Keeton scoase aerul din plămâni într-un suspin prelung, chinuit, făcând o floare de aburi pe sticla securizată a

geamului de la birou. Întrebarea era: ce va face în privința asta? De acum şi până pe 17 a lunii, ce va *face?*

Răspunsul era simplu: nu ştia.

2

Viața de om tânăr a lui Danforth Keeton a fost ceva compus din spații clare de alb şi negru şi asta-i convenise perfect. Mersese la Liceul Castle Rock şi la vârsta de paisprezece ani începuse să lucreze cu jumătate de normă la firma profilată pe vânzări auto a familiei sale, spălând demonstratoarele şi dând cu ceară modelele de expoziție. Keeton Chevrolet era unul dintre cei mai vechi concesionari din Noua Anglie şi piatra de temelie a structurii financiare Keeton. Aceea fusese într-adevăr o structură solidă, cel puțin până destul de recent.

În timpul celor patru ani petrecuți la Liceul Castle Rock, aproape pentru toată lumea, el fusese Buster. A urmat cursurile de comerț, şi-a păstrat o medie B (9) de neclintit, a condus consiliul elevilor aproape de unul singur şi a mers mai departe la Colegiul de Afaceri Traynor din Boston. Acolo a scos A (10) pe linie şi a absolvit cu trei semestre mai devreme. Când s-a întors în The Rock, a avut repede grijă ca toată lumea să ştie că zilele în care era Buster s-au terminat.

Fusese o viață bună până la drumul pe care el şi Steve Frazier l-au făcut la Lewiston cu nouă sau zece ani în urmă. Atunci începuseră problemele; atunci a fost momentul când îngrijită lui viață alb-negru a început să se umple de nuanțe adânci de gri.

Nu mai jucase niciodată jocuri de noroc – nu ca Buster la L.C.R., nu ca Dan la Colegiul de Afaceri Traynor, nu ca dl Keeton de la Keeton Chevrolet şi Consiliul Local. Din câte ştia el, nimeni din întreaga lui familie nu jucase jocuri de noroc; nu-şi amintea nici măcar unele distracții inocente precum o partidă de scat pe monede de cinci cenți sau un joc de-a aruncatul banului. Nu erau un tabu aceste lucruri, nici vorbă de-o poruncă biblică de genul *să nu joci jocuri de noroc,* dar nimeni nu făcea asta. Keeton nu pusese pariu pe nimic până

la acel prim drum la Hipodromul Lewiston cu Steve Frazier. Nu pariase nicăieri altundeva, şi nici nu avusese nevoie s-o facă. Hipodromul Lewiston reprezenta pentru el toată sursa de ruină de care avusese vreodată nevoie Danforth Keeton.

Pe atunci era al treilea în ierarhia Consiliului Local. Steve Frazier, acum de cel puțin cinci ani în mormânt, fusese şeful aceluiaşi Consiliu Local din Castle Rock. Keeton şi Frazier merseseră „în oraş” (drumurile la Lewiston erau întotdeauna astfel privite) împreună cu Butch Nedeau, supraveghetorul din The Rock al Serviciilor Sociale Districtuale, şi cu Harry Samuels, care fusese consilier cea mai mare parte a vieții sale de adult şi care probabil aşa avea să şi moară. Ocazia fusese o conferință la nivel statal a funcționarilor publici districtuali; subiectul fusese noile legi de împărțire bugetară... şi împărțirea bugetară, desigur, fusese cea care-i provocase cele mai mari probleme. Fără ea, Keeton ar fi fost nevoit să-şi sape mormântul cu târnăcopul şi lopata. Cu ea, reuşise să folosească un buldozer financiar.

Era o conferință de două zile. În seara dintre ele, Steve propusese să iasă şi să se distreze puțin în marele oraş. Butch şi Harry refuzaseră. Nici Keeton nu simțea nevoia să-şi petreacă seara alături de Steve Frazier – era un lăudăros gras şi bătrân cu osânză în loc de creieri. Dar mersese. Bănuia că s-ar fi dus şi dacă Steve ar fi propus să-şi petreacă seara făcând turul celor mai adânci gropi cu rahat din iad. Steve era, în definitiv, şeful Consiliului Local. Harry Samuels se mulțumea cu poziția de al doilea, al treilea sau al patrulea în ierarhia Consiliului Local pentru tot restul vieții, Butch Nedeau îi anunțase deja că vrea să renunțe după mandatul curent... dar Danforth Keeton avea ambiții, iar Frazier, lăudăros gras şi bătrân sau nu, era cheia satisfacerii lor.

Aşa că ieşiseră în oraş, oprindu-se mai întâi la Ilicele[18]. FII FERICE LA ILICE! spunea mottoul de deasupra uşii, iar Frazier se fericise într-adevăr foarte tare, bând pahare după pahare de whisky cu apă, ca şi când whisky-ul ar fi lipsit din ele şi fluierând la stripteuze, care erau aproape toate grase şi aproape toate bătrâne şi aproape toate lente. Lui Keeton i s-a

părut că aproape toate păreau drogate. Îşi amintea că-şi spusese că avea să fie o noapte lungă.

Apoi merseseră la Hipodromul Lewiston şi totul se schimbase.

Au ajuns acolo la timp pentru a cincea cursă, iar Frazier îmbrâncise un Keeton îndărătnic peste geamurile unde se plasau pariurile precum un câine ciobănesc care fugăreşte un mieluşel năbădăios înapoi în turmă.

— Steve, nu ştiu nimic despre asta…

— *Asta* nu contează, i-a răspuns Frazier cu voioşie, respirând aburi de whisky în faţa lui Keeton. Astă-seară o să fim norocoşi, Buster. Presimt asta.

Habar nu avea cum se pariază, iar pălăvrăgeala continuă a lui Frazier îl împiedica să audă bine ce spuneau ceilalţi pariori din rând atunci când ajungeau la geamul rezervat pariurilor pe doi dolari.

Când a ajuns acolo, a împins o bancnotă de cinci dolari pe tejghea către casier şi a spus:

— Numărul patru.

— Câştig, loc sau apariţie? – a întrebat casierul, dar preţ de o clipă Keeton n-a fost în stare să răspundă. În spatele casierului a văzut un lucru uimitor. Trei funcţionari numărau şi prindeau cu elastic mormane imense de bancnote, atâţia bani lichizi câţi Keeton nu văzuse niciodată într-un singur loc.

— Câştig, loc sau apariţie? – a repetat fără răbdare casierul. Grăbeşte-te, amice. Nu suntem la Biblioteca Publică.

— Câştig, spusese Keeton.

Habar nu avea ce însemna „loc” sau „apariţie”, dar cuvântul „câştig” îl înţelegea foarte bine.

Casierul i-a aruncat un bilet şi restul de trei dolari – o bancnotă de unu şi una de doi. Pe când îşi plasa pariul şi Frazier, Keeton s-a uitat la cele două cu un interes mirat. Ştia că există lucruri precum bancnotele de doi dolari, desigur, dar nu credea că *văzuse* vreodată una. Pe ea era Thomas Jefferson. Interesant. De fapt, totul din jur era interesant – mirosul de cai, popcorn, alune; mulţimile grăbite de oameni; atmosfera de repezeală. Locul era *treaz* într-un fel pe care l-a

recunoscut şi la care a rezonat pe dată. Mai simțise felul acesta de trezire în trupul său, da, de multe ori, dar acum era prima dată când îl simțea în lumea largă. Danforth „Buster" Keeton, care rareori se simțea parte din orice, nu cu adevărat, se simțea acum parte din aceasta. O parte foarte activă.

— Asta face Ilicele să pară un căcat de mâță beată, a spus el când i s-a alăturat Frazier.

— Mda, astăzi sunt curse cu şarete, a spus Frazier. N-or să-nlocuiască niciodată Campionatul Mondial, dar ştii tu. Haide, vino lângă balustradă. Pe care cal ai pariat?

Keeton nu-şi amintise. Trebuise să se uite pe bilet.

— Numărul patru, a spus.

— Loc sau apariție?

— Îh… câştig.

Frazier scutură din cap a dezaprobare jovială şi-l lovi peste umăr.

— Câştigu-i un pariu nasol, Buster. E-un pariu nasol chiar şi atunci când panoul de afişaj spune că nu-i. Dar o să-nveți tu.

Şi, desigur, învățase.

Undeva s-a auzit un clopoțel cu un *Zdrrrrang!* puternic ce l-a făcut pe Keeton să tresară. O voce a strigat: *„Şi-au PORNIT!"* în difuzoarele Hipodromului. Dinspre mulțime s-a ridicat un urlet ca de tunet şi Keeton a simțit o bruscă descărcare de electricitate străbătându-i corpul. Copitele tatuau pista de zgură. Frazier s-a prins cu o mână de cotul lui Keeton şi s-a folosit de cealaltă pentru a face o potecă prin mulțime către balustradă. Au ajuns la liman la mai puțin de douăzeci de yarzi depărtare de linia de final.

Crainicul anunța acum pozițiile în cadrul cursei. Numărul şapte, My Lass[19], conducea la primul tur, cu numărul opt, Broken Field[20], în poziția secundă, iar numărul unu, How Do?[21], pe locul trei. Pe numărul patru îl chema Absolutely[22] – cel mai aiurea nume de cal pe care-l auzise Keeton vreodată în viața lui – şi alerga pe locul şase. Abia dacă-i păsa. Era încremenit la vederea cailor asudați, cu pielea lucind în bătaia reflectoarelor, de vederea roților difuze în vreme ce şaretele

goneau pe pistă, culorile vii ale mătăsurilor purtate de cârmaci.

Când au intrat caii pe porțiunea de pistă opusă lor, Broken Field a început să-l amenințe pe My Lass cu conducerea. My Lass şi-a pierdut ritmul şi Broken Field a zburat pe lângă ei. În acelaşi timp, Absolutely a început să avanseze pe partea exterioară a pistei – Keeton a văzut asta înainte ca vocea acorporală a crainicului să facă vestea să răsune peste toată pista şi abia l-a simțit pe Frazier lovindu-l cu cotul, abia l-a auzit strigând: „Ăla-i calul tău, Buster! Ăla-i calul tău *şi are şanse!"*

Pe când caii galopau către ultima porțiune dreaptă de pistă, către locul unde stăteau Keeton şi cu Frazier, întreaga mulțime a început să strige. Keeton a simțit iarăşi prin corp acea scurgere de electricitate, nu o scânteie de data aceasta, ci o furtună. A început să strige alături de ei; ziua următoare avea să fie atât de răguşit, că abia va putea vorbi puțin mai tare decât într-o şoaptă.

— *Absolutely!* striga el. *Haide, Absolutely, haide, târfo,* FUGI*!*

— La trap, a spus Frazier, râzând atât de tare, că-i curgeau lacrimi pe obraji. Haide, târfo, *la trap.* Asta voiai să spui, Buster.

Keeton nu i-a acordat nici o atenție. Era într-o altă lume. Trimitea unde cerebrale către Absolutely, îi trimitea putere telepatică prin aer.

— Acum e Broken Field şi How Do? How Do? şi Broken Field, scanda vocea de dumnezeu a crainicului, iar Absolutely câştigă teren repede în timp ce aceştia se apropie de ultima optime de milă…

Caii s-au apropiat, ridicând un nor de praf. Absolutely mergea la trap cu gâtul arcuit şi capul în față, cu picioarele ridicându-se şi căzând ca nişte pistoane; a trecut de How Do? şi Broken Field, care obosise mult, chiar acolo unde stăteau Keeton cu Frazier. Când a trecut linia de sosire, încă-şi mărea avansul.

Când au apărut cifrele pe tabelul de marcaj, Keeton a trebuit să-l întrebe pe Frazier ce însemnau. Acesta s-a uitat la

biletul lui, apoi la tabelul electronic. A fluierat puternic.

— Mi-am recăpătat banii? – a întrebat Keeton nerăbdător.

— Buster, te-ai descurcat puțin mai bine de-atât. Absolutely a fost o alegere de treizeci la unu.

Înainte să plece de la curse în seara aceea, Keeton câştigase mai bine de trei sute de dolari. Astfel s-a născut obsesia lui.

3

Îşi luă pardesiul din cuierul din colțul biroului, îl îmbrăcă, dădu să iasă, apoi se opri ținând mâna pe clanță. Se uită în spate de cealaltă parte a încăperii. Pe peretele opus geamului se afla o oglindă. Keeton se uită la ea preț de-o clipă lungă, meditativă, apoi merse într-acolo. Auzise despre cum foloseau Ei oglinzile – nu se născuse ieri.

Îşi lipi fața de ea, ignorând reflecția pielii sale palide şi a ochilor injectați. Îşi puse căuş câte o palmă lângă fiecare obraz, reducând lumina, îşi îngustă ochii şi se uită de partea cealaltă după o cameră de filmat. Se uită după Ei.

Nu văzu nimic.

După un moment lung, se îndepărtă, curăță indiferent cu mâneca pardesiului sticla mânjită şi părăsi biroul. Nimic *încă,* în orice caz. Asta nu însemna că Ei nu vor veni la noapte, vor scoate oglinda şi-o vor înlocui cu o bucată de sticlă prin care vezi numai dintr-o parte. Spionajul nu era decât una dintre uneltele meseriei pentru Persecutori. De acum va trebui să verifice oglinda în fiecare zi.

— Dar pot, spuse el în holul gol de la etaj. Pot face asta. Credeți-mă.

Eddie Warburton spăla podeaua antreului şi nu ridică privirea când Keeton păşi afară, în stradă.

Maşina lui era parcată în spatele clădirii, dar nu avea chef să conducă. Era prea confuz ca să conducă; dacă ar încerca, probabil că ar intra cu Caddy-ul în vitrina magazinului cuiva. Şi nici nu-şi dădea seama, în profunzimile minții sale confuze, că în loc să se apropie de casă, se îndepărta de ea. Era şapte şi

cincisprezece în dimineața zilei de sâmbătă şi el era singura persoană în micuțul district comercial din Castle Rock.

Mintea i se întoarse pentru scurtă vreme la seara aceea de la Hipodromul Lewiston. Nu avea cum să greşească, aşa i se păruse. Steve Frazier pierduse treizeci de dolari şi, după a noua cursă, spusese că pleacă. Keeton a spus că bănuieşti că mai rămâne puțin. Abia dacă s-a uitat la Frazier şi abia dacă a observat când acesta nu mai era lângă el. Îşi amintea că-şi spusese că e plăcut să nu ai pe cineva alături care să-ți spună mereu Buster Aşa şi Buster Pe Dincolo. Ura porecla aia şi, desigur, Steve ştia asta – de aceea o folosea.

Săptămâna următoare mersese din nou şi pierduse şaizeci de dolari din câştigurile de dinainte. Abia dacă i-a păsat. Deşi se gândea deseori la mormanele acelea imense de bancnote prinse cu elastic, nu banii îl atrăgeau, nu tocmai; banii erau doar simbolul pe care-l luai cu tine, ceva care spunea că ai fost acolo, că ai făcut, pentru oricât de scurtă vreme, parte din marele spectacol. Ce-l atrăgea cu adevărat era incredibila şi irezistibila surescitare care străbătea mulțimea de oameni când se auzea clopoțelul de start, când se deschideau porțile cu pocnetul lor greu, scârțâitor, şi când comentatorul anunța: *„Auuu PORNIT!”* Ce-l atrăgea era urletul mulțimii când caii treceau de a treia curbă şi porneau ca din puşcă pe porțiunea din partea opusă spectatorilor, îndemnurile isterice ca de la o întâlnire câmpenească venind dinspre tribune când treceau de a patra curbă şi puneau cărbuni pe foc în drum către linia de sosire. Era ceva viu, oh, era ceva atât de viu. Era atât de viu, încât…

… încât era periculos.

Keeton se hotărâse c-ar fi mai bine să păstreze distanța. Avea restul vieții atent plănuit. Intenționa să devină şeful Consiliului Local din Castle Rock atunci când Steve Frazier se va hotărî să iasă la pensie şi, după şase sau şapte ani, intenționa să candideze pentru un loc în Camera Reprezentanților la nivel statal. După aceea, cine putea şti? Nici postul de demnitar la nivel național nu era dincolo de puterile unui om ambițios, capabil… şi întreg la minte.

Asta era *adevărata* problemă a curselor de cai. La început n-o recunoscuse, dar o făcuse la scurtă vreme după aceea. Hipodromul era un loc unde oamenii dădeau bani, luau un bilet... şi renunțau pentru scurtă vreme la deplinătatea facultăților mentale. Keeton văzuse prea multe cazuri de nebunie în propria sa familie pentru ca atracția ce o exercita asupra lui Hipodromul Lewiston să-i ofere vreun confort. Era o hrubă cu pereți unsuroşi, o capcană cu dinți ascunşi, o armă încărcată şi cu siguranța ridicată. Când se ducea acolo, nu reuşea să plece până ce nu se desfăşura şi ultima cursă a serii. Ştia asta. Încercase să facă altfel. Odată reuşise să ajungă aproape de turnichetele de la ieşire înainte să se trezească ceva în spatele minții lui, ceva puternic, enigmatic şi reptilian, să preia controlul şi să-i întoarcă paşii înapoi. Keeton fusese îngrozit de trezirea completă a acelei reptile. Era mai bine s-o laşi să doarmă.

Vreme de trei ani exact asta făcuse. Apoi, în 1984, Steve Frazier ieşise la pensie şi Keeton fusese ales şef al Consiliului Local. Atunci a fost momentul când au început adevăratele lui probleme.

Mersese la hipodrom să-şi sărbătorească victoria şi, dacă tot sărbătorea, se hotărâse s-o facă lată. Trecuse de ghişeele pentru pariuri de doi şi cinci dolari şi se dusese ață la ghişeul de zece. Pierduse o sută şaizeci de dolari în seara aceea, mai mult decât îşi îngăduia să piardă (i-a spus soției a doua zi că pierduse patruzeci), dar nu mai mult decât îşi *permitea.* Categoric, nu.

S-a întors o săptămână mai târziu, vrând să recâştige ceea ce pierduse, aşa încât să renunțe cu conturile încheiate. Şi aproape că reuşise. *Aproape* – acesta era cuvântul-cheie. Aşa cum aproape că reuşise să ajungă la turnichetele de la ieşire. Săptămâna următoare, pierduse două sute zece dolari. Asta a lăsat o gaură în contul lor curent pe care Myrtle avea s-o observe, aşa că se împrumutase puțin din fondul orăşenesc pentru cheltuieli mărunte şi acoperise o parte din pierdere. O sută de dolari. O nimica toată, de fapt.

Dincolo de acel moment, totul începea să se amestece indistinct la un loc. Hruba avea pereți unsuroşi, sigur că da, şi odată ce-ncepeai să aluneci, soarta îți era scrisă. Îți puteai cheltui forțele prinzându-te cu unghiile de perete şi-ți puteai încetini căderea… dar asta, desigur, nu făcea decât să prelungească agonia.

Fusese un moment fără cale de întoarcere, fusese vara lui 1988. Cursele de cai se organizau seară de seară pe timpul verii, iar Keeton fusese mereu în public din a doua jumătate a lui iulie şi toată luna august. Myrtle crezuse o vreme că se foloseşte de cursele de cai drept scuză, că se vedea de fapt cu altă femeie, iar asta era culmea – chiar era. Keeton n-ar fi avut o erecție nici dacă zeița Diana însăşi ar fi coborât cu trăsura din Lună, cu toga desfăcută şi la gât atârnându-i o tăbliță pe care să scrie FUTE-MĂ, DANFORTH. Gândul la cât de adânc se înfruptase din banii oraşului îi făcuse sărmanul mădular să se strângă până la dimensiunea unei radiere din capătul unui creion.

Când a devenit Myrtle în sfârşit convinsă de adevăr, că nu făcea în definitiv decât să parieze pe cursele de cai, a fost uşurată. Asta îl făcea să stea afară din casă, unde avea tendința să fie un fel de tiran, şi nu avea cum pierde foarte mult, trăsese ea concluzia, fiindcă balanța lor bugetară nu fluctua atât de tare. Nu era decât faptul că Danforth îşi găsise un hobby care să-l distreze în anii vârstei de mijloc.

În definitiv, nu fac decât să pariez pe curse de cai, gândi Keeton pe când mergea pe Strada Principală în jos, cu mâinile îndesate adânc în buzunarele pardesiului. Scoase un râset ciudat, sălbatic, care, dacă ar fi fost cineva pe stradă, i-ar fi făcut pe oameni să-şi întoarcă privirile după el. Myrtle era atentă la contul curent. Gândul că Danforth ar fi putut face praf certificatele de trezorerie care reprezentau economiile lor de-o viață nu-i trecuse niciodată prin cap. Asemenea, cunoaşterea faptului că afacerea familiei, Keeton Chevrolet, se clătina în pragul dispariției îi aparținea numai lui.

Ea contrabalansa carnetul de cecuri cu cheltuielile familiei.

El era contabil licențiat.

Când vine vorba de delapidare, un contabil licențiat se poate descurca mai bine ca oricine… dar în cele din urmă pachetul soseşte întotdeauna desfăcut. Sfoara şi banda de lipit şi hârtia de ambalat de pe pachetul lui Keeton începuseră să se desfacă în toamna lui 1990. Ținuse lucrurile la un loc cât de bine putuse, sperând să scoată pârleala la curse. Pe atunci îşi găsise deja pe cineva care să-i țină registrele de pariuri, ceea ce-i permite să facă pariuri mai mari decât suportau cursele.

Totuşi, asta nu-i adusese noroc.

După care, în vara aceasta, persecuția începuse cu zel. Înainte, Ei nu făcuseră decât să se joace cu el. Acum acționau mânați de instincte criminale, iar Ziua Armaghedonului era la mai puțin de o săptămână depărtare.

Pun eu mâna pe Ei, gândi Keeton. *N-am terminat încă. Mai am o carte sau două în mânecă.*

Nu ştia, însă, care erau aceste cărți; asta era problema.

Nu contează. Există o cale. Ştiu că există o ca…

Aici gândirile i se rupseră. Stătea în fața noului magazin, Lucruri prețioase, iar ceea ce vedea în vitrină îi alungase toate gândurile pentru o clipă sau două.

Era o cutie dreptunghiulară din carton, bogat colorată, cu o fotografie pe capac. O tablă de joc, presupunea el. Însă era o tablă de joc despre curse de cai şi-ar fi putut jura că imaginea, care înfățişa doi trăpaşi gonind umăr la umăr către linia de final, era a Hipodromului Lewiston. Dacă aceea din fundal nu era tribuna principală, el era o maimuță.

Numele jocului era BILETUL CÂŞTIGĂTOR.

Keeton rămase uitându-se la el preț de aproape cinci minute, la fel de hipnotizat ca un puşti care se uită la un aranjament de vitrină cu trenulețe electrice. Apoi, încet, păşi sub umbrarul verde-închis să vadă dacă magazinul era deschis şi sâmbăta. Pe interiorul uşii atârna un anunț, sigur, dar purta numai un singur cuvânt, iar cuvântul, normal, era

DESCHIS

Keeton se uită la el pentru o clipă, gândindu-se – cum se gândise şi Brian Rusk înaintea lui – că trebuia să fi fost lăsat acolo din greşeală. Magazinele de pe Strada Principală nu se deschideau la şapte în Castle Rock, mai ales într-o dimineață de sâmbătă. Chiar şi aşa, el încercă clanța. Aceasta i se roti cu uşurință în mână.

Când deschise uşa, un clopoțel din argint sună vioi deasupra sa.

4

— Nu este chiar un joc, spunea Leland Gaunt cinci minute mai târziu, în privința asta vă înşelați.

Keeton şedea în scaunul din pluş cu spătar înalt în care şezuseră înaintea lui, în săptămâna aceea, Nettie Cobb, Cyndi Rose Martin, Eddie Warburton, Everett Frankel şi mulți alți orăşeni. Bea o ceaşcă de cafea jamaicană bună. Gaunt, care părea un tip al naibii de amabil pentru unul de la câmpie, insistase să o bea. Acum, Gaunt se apleca în vitrină şi lua cu grijă cutia. Era îmbrăcat într-o jachetă de seară de culoarea vinului, spilcuit până peste poate şi fără un fir de păr nelalocul lui. Îi spusese lui Keeton că deschidea deseori la ore ciudate, fiindcă suferea de insomnie.

— Încă din copilărie, spusese cu un chicotit melancolic, iar asta era cu mulți ani în urmă.

Lui Keeton i se părea, însă, proaspăt ca tocmai trezit din somn, cu excepția ochilor – erau atât de injectați, încât păreau că roşul este de fapt culoarea lor naturală.

Acum, aduse cutia cu el şi o aşează pe o măsuță de lângă Keeton.

— Cutia aia mi-a reținut atenția, spuse Keeton. Seamănă destul de mult cu Hipodromul Lewiston. Merg acolo din când în când.

— Vă plac emoțiile, nu-i aşa? – întrebă Gaunt cu un zâmbet.

Keeton fu pe cale să spună că nu pariază niciodată, dar se răzgândi. Zâmbetul nu era doar prietenos; era un zâmbet de

compasiune şi brusc îşi dădu seama că se află în prezența unui tovarăş de suferință. Ceea ce nu făcea decât să-i demonstreze cât de mult se teşise pe la margini, fiindcă atunci când strânsese mâna lui Gaunt simțise un val de repulsie atât de bruscă şi de profundă, că păruse un spasm muscular. În acea clipă fusese convins că-şi găsise Persecutorul Şef. Trebuia să aibă grijă la genul ăsta de lucruri; nu avea sens să sară calul.

— Mi se mai întâmplă să pariez, spuse el.

— Din păcate, şi mie, zise Gaunt.

Ochii lui roşiatici se ațintiră asupra ochilor lui Keeton şi împărțiră o clipă de perfectă înțelegere… sau aşa i se păru lui Keeton.

— Am pariat în majoritatea hipodromurilor de la Atlantic până la Pacific şi sunt destul de sigur că cel de pe cutie este din Longacre Park, în San Diego. Desigur, nu mai e; acum e un cartier de locuințe acolo.

— O, făcu Keeton.

— Dar dați-mi voie să vă arăt asta. Cred c-o să vi se pară interesant.

Luă jos capacul cutiei şi ridică încet o pistă din tinichea pentru curse montată pe o platformă lungă de trei picioare şi lată de un picior şi jumătate. Arăta ca jucăriile pe care le avusese Keeton în copilărie, din-acelea ieftine făcute după război în Japonia. Pista era o replică a unui parcurs de două mile. În ea erau perforate opt fante înguste şi în spatele liniei de start se aflau opt cai înguşti din tinichea. Fiecare era dispus pe o pârghie mică din tinichea care ieşea din fantă şi era cositorită de pântecele calului.

— Oau, făcu Keeton şi rânji.

Era pentru prima dată de săptămâni întregi când rânjea şi expresia i se păru ciudată şi nelalocul ei.

— Încă n-ai văz't nimic, cum a spus bărbatul, răspunse Gaunt, rânjind şi el. Frumusețea asta e din 1930 sau '35, domnule Keeton – e-o adevărată antichitate. Dar n-a fost doar o jucărie pentru împătimiții de curse ai vremii.

— Nu?

— Nu. Ştiți ce este o tablă Ouija?

— Sigur. Îi pui întrebări şi ea ar trebui să-ți dea pe litere răspunsurile din lumea spiritelor.

— Exact. Ei bine, în vremea Depresiunii, erau o mulțime de împătimiți ai curselor de cai care credeau că Biletul Câştigător era o tablă Ouija a jucătorului la curse.

Ochii lui îi întâlniră iarăşi pe ai lui Keeton, prietenos, zâmbitor, iar Keeton fu la fel de incapabil să-şi ferească privirea cum fusese şi să plece de la hipodrom înainte să se țină şi ultima cursă cu singura ocazie când încercase asta.

— O prostie, nu-i aşa?

— Da, spuse Keeton.

Dar nu i se părea deloc o prostie. I se părea absolut… absolut…

Absolut rezonabil.

Gaunt pipăi înăuntrul cutiei şi scoase o cheiță de tinichea.

— De fiecare dată câştigă alt cal. Are înăuntru un fel de mecanism aleatoriu, presupun – rudimentar, dar destul de eficient. Priviți acum.

Introduse cheia în gaura din lateralul platformei de tinichea pe care se aflau căluții de tinichea şi o roti. Se auziră clicuri şi clacuri şi pocnete mici de rotițe – sunete de arcuri care se strâng. Când nu mai vru să se învârtă, Gaunt scoase cheia.

— Ce alegeți? – Întrebă el.

— Cinci-ul, spuse Keeton.

Se aplecă în față, inima începându-i să bată mai repede. Era caraghios – şi bănuia că este cea mai elocventă dovadă a maniei sale – dar simțea toată acea veche surescitare năpădindu-i din nou corpul.

— Prea bine, eu aleg calul şase. Să punem un pariu mic, doar ca să pară mai interesantă cursa?

— Sigur! Cât?

— Nu bani, spuse Gaunt. Zilele mele de pariat pe bani s-au sfârşit cu mult timp în urmă, domnule Keeton. Banii sunt cele mai neinteresante câştiguri din pariuri. Să zicem aşa: dacă iese câştigător calul dumneavoastră, o să vă fac un mic

serviciu. Ce alegeți. Dacă iese al meu, trebuie să-mi faceți *dumneavoastră* un serviciu.

— Şi dacă iese altul câştigător, cad toate pariurile?

— Corect. Sunteți pregătit?

— Ăhâm, făcu Keeton hotărât şi se aplecă mai aproape de pista de tinichea pentru curse. Îşi ținea mâinile strânse între coapsele mari.

Lângă linia de pornire, dintr-o fantă ieşea o pârghie mică din metal.

— Şi-au plecat, spuse Gaunt încet şi o apăsă.

Rotițele şi angrenajele de sub pistă începură să macine. Caii se îndepărtară de linia de pornire, înaintând pe direcțiile stabilite pentru fiecare. Merseră încet la început, clătinându-se înainte şi înapoi în fante şi avansând cu mici smucituri pe măsură ce un arc principal – sau o întreagă serie de arcuri – se destindea înăuntrul tablei, dar pe când se apropiau de finalul primei ture, începură să prindă viteză.

Calul cu numărul doi, urmat de şapte, luă conducerea; ceilalți erau în urmă într-o ceată.

— Haide, cinci! – strigă Keeton cu voce slabă. Haide, cinci, trage, târfo!

De parcă l-ar fi auzit, micul armăsar de tinichea începu să se desprindă de ceată. La jumătatea cursei, îl ajunse din urmă pe şapte. Calul cu numărul şase – alegerea lui Gaunt – începuse şi el să prindă viteză.

Biletul Câştigător zăngănea şi vibra pe masa cea mică. Fața lui Keeton plana deasupra lui asemenea unei luni mari, imperfecte. O picătură de transpirație căzu pe jocheul mic de tinichea ce conducea calul cu numărul trei; dacă ar fi fost un om adevărat, el şi bidiviul său ar fi fost udați leoarcă.

La începutul turei a treia, calul cu numărul şapte prinse mare viteză şi-i ajunse din urmă pe cei doi, dar calul cu numărul cinci al lui Keeton alerga din răsputeri, iar numărul şase al lui Gaunt îi călca pe urme. Aceştia patru luară curba într-un grup aflat cu mult înaintea celorlalți, vibrând sălbatic în fantele lor.

— *Du-te, târfă proastă!* țipă Keeton.

Uitase că nu erau decât nişte bucăţi de tinichea lucrate să semene de departe cu nişte cai. Uitase că se afla în magazinul unui om pe care nu-l mai întâlnise înainte. Surescitarea rece pusese stăpânire pe el. Îl scutura aşa cum un terier scutură un şobolan.

— *Haide şi dă-i bătaie! Trage, târfa,* TRAGE*! Pune pe* FOC*!*

Acum, numărul cinci se lupta pentru conducere… şi ajunse în faţă. Calul lui Gaunt tocmai se apropia pe flanc, când calul lui Keeton trecu linia de sosire, victorios.

Mecanismul se destindea, dar majoritatea cailor reuşiră să ajungă la linia de pornire înainte ca angrenajul să stea în loc. Gaunt se folosi de deget ca să-i tragă pe codaşi alături de ceilalţi, pregătiţi pentru un alt start.

— Pfiu! făcu Keeton şi-şi şterse fruntea de transpiraţie.

Se simţea complet stors de puteri… dar se simţea în acelaşi timp mai bine, cum nu se simţise de multă, multă vreme.

— A fost destul de bine!

— Mai bine nu se poate, se arătă Gaunt de acord.

— Ştiau cum să facă lucrurile mai demult, nu-i aşa?

— Ştiau, aprobă Gaunt, zâmbind. Şi se pare că vă datorez un serviciu, domnule Keeton.

— A, lăsaţi-o – a fost de distracţie.

— Nu, nici pomeneală. Un gentleman îşi plăteşte întotdeauna datoriile. Anunţaţi-mă doar cu o zi sau două înainte să vă faceţi socoteala, cum se spune.

Înainte să vă faceţi socoteala.

Asta făcu totul să-i revină în gând şi să-l strivească. Socoteli! *Ei* îi cereau lui socoteală! *Ei!* Joi Ei vor face toate socotelile… şi ce urma? Ce urma?

În minte începură să-i danseze titlurile acuzatoare de pe prima pagină a ziarelor.

— Vreţi să ştiţi cum foloseau jucăria asta pariorii serioşi din anii treizeci? – întrebă Gaunt cu voce joasă.

— Sigur, spuse Keeton, dar nu-i păsa… nu până ce nu ridică privirea. Atunci, ochii lui Gaunt i-i întâlniră iarăşi pe ai săi, i-i capturară, şi ideea de a folosi un joc de copii pentru a alege câştigătorii i se păru iarăşi absolut logică.

— Ei bine, spuse Gaunt, luau ziarul din ziua respectivă sau buletinul *Racing Form* şi jucau cursele una câte una. Pe tabla asta, să ştiți. Dădeau fiecărui cal din fiecare cursă un nume din ziar – o făceau atingând unul dintre căluții de tinichea şi rostind în acelaşi timp numele – apoi învârteau cheița şi-i dădeau drumul. Jucau în felul ăsta toate cursele viitoare – opt, nouă, o duzină. Apoi mergeau la hipodrom şi pariau pe caii care câştigaseră acasă.

— Funcționa? – întrebă Keeton.

Vocea i se părea că-i vine dintr-un alt loc. Un loc îndepărtat. I se părea că pluteşte în fața ochilor lui Leland Gaunt. Că pluteşte pe o spumă roşie. Senzația era stranie, dar de fapt îndeajuns de plăcută.

— Aşa se pare, spuse Gaunt. Probabil că nu era decât o superstiție prostească, dar… vreți să cumpărați jucăria şi s-o încercați singur?

— Da, spuse Keeton.

— Eşti un om care are destul de mare nevoie de un Bilet Câştigător, nu-i aşa, Danforth?

— Îmi trebuie mai mult de unul. Am nevoie de-un teanc întreg. Cât face?

Leland Gaunt râse.

— O, nu – nu *aşa* trebuie să mă iei! Nu când îți sunt deja îndatorat! Îți zic eu cum facem – deschide-ți portmoneul şi dă-mi prima bancnotă pe care o găseşti în el. Sunt sigur că va fi cea potrivită.

Aşa că Danforth Keeton îşi deschise portmoneul şi extrase o bancnotă fără să-şi ia ochii de la chipul lui Gaunt şi, desigur, fu cea cu fața lui Thomas Jefferson pe ea – genul de bancnotă care-l vârâse în toată beleaua asta încă de la început.

5

Gaunt o făcu să dispară la fel de uşor ca un magician care execută un truc, şi spuse:

— Mai *este* încă ceva.

— Ce?

Gaunt se aplecă în față. Se uită serios la Keeton şi-l atinse pe genunchi.

— Domnule Keeton, ştii de existența… Lor?

Lui Keeton i se tăie răsuflarea, aşa cum i se taie uneori respirația unuia care doarme atunci când se găseşte prins în chinurile unui vis urât.

— Da, şopti el. Dumnezeule, da.

— Oraşul ăsta e plin de Ei, continuă Gaunt pe acelaşi ton scăzut, confidențial. E absolut *infestat.* Am deschis de mai puțin de o săptămână şi deja ştiu asta. Cred că-i posibil ca Ei să-mi fie pe urme. De fapt, sunt destul de sigur de lucrul ăsta. S-ar putea să am nevoie de ajutorul tău.

— Da, spuse Keeton. Vorbi mai cu forță acum. – Pe Dumnezeul meu, vei primi tot ajutorul de care vei avea nevoie!

— Ei, tocmai ne-am întâlnit şi nu-mi datorezi absolut nimic…

Keeton, care avea deja impresia că Gaunt îi era cel mai apropiat prieten pe care şi-l făcuse în ultimii zece ani, deschise gura să protesteze. Gaunt ridică o mână şi protestele pieriră pe dată.

— … şi nu ai nici cea mai vagă idee dacă ți-am vândut ceva care într-adevăr funcționează sau doar un alt sac cu vise… de genul celor care se transformă în coşmaruri când le dai un ghiont. Sunt sigur că acum crezi toate acestea; am un mare dar al persuasiunii, dacă-mi este permis să spun asta. Dar cred în clienții satisfăcuți, domnule Keeton, şi *doar* în clienții satisfăcuți. Sunt în afacerea asta de mulți ani şi mi-am construit reputația pe clienții satisfăcuți. Aşa că ia jucăria. Dacă-ți va fi de ajutor, bine. Dacă nu, dă-o la Armata Salvării sau arunc-o la groapa de gunoi a oraşului. Ce ai de pierdut? Doi parai?

— Doi parai, aprobă Keeton visător.

— Dar dacă *într-adevăr* funcționează şi dacă-ți poți elibera mintea de aceste griji financiare efemere, revino să mă vezi. O să stăm la o cafea, aşa cum am stat în dimineața asta… şi-o să discutăm despre Ei.

— Am mers prea departe să pot pune pur şi simplu banii la loc, spuse Keeton pe tonul limpede, dar deconectat al celui care vorbeşte în somn. Sunt atâtea urme, că n-am cum să le acopăr în cinci zile.

— Multe se pot schimba în cinci zile, spuse gânditor domnul Gaunt.

Se ridică în picioare, mişcându-se cu o grație sinuoasă.

— Ai o zi mare înaintea ta… şi la fel şi eu.

— Dar Ei, protestă Keeton. Cum rămâne cu Ei?

Gaunt îşi aşează una din mâinile sale lungi şi reci pe brațul lui Keeton şi, chiar în starea aceea de năucire, Keeton îşi simți stomacul chircindu-se la acea atingere.

— O să avem grijă de Ei mai târziu, zise el. Nu-ți face griji de nimic.

6

— John! strigă Alan când John LaPointe intră în Oficiul Şerifului pe uşa dinspre alee. Mă bucur să te văd!

Era zece treizeci în dimineața zilei de sâmbătă şi Oficiul Şerifului din Castle Rock era pustiu până la refuz. Norris era plecat undeva la pescuit, iar Seaton Thomas era în Sanford, în vizită la cele două surori ale lui, fete bătrâne. Sheila Brigham era la casa parohială a Bisericii Maica Noastră a Apelor Liniştite, unde-l ajuta pe fratele ei să scrie ciorna unei alte scrisori către ziar în care să explice natura esențialmente inofensivă a Serii la Cazinou.

Părintele Brigham voia ca scrisoarea să exprime şi convingerea sa că reverendul Rose era nebun ca un păduche într-o grămadă de rahat. Desigur, nu se putea să *spui* pe şleau un astfel de lucru – nu într-un ziar de familie – dar părintele John şi sora Sheila făceau tot ce le stătea în puteri să transmită cumva mesajul. Andy Clutterbuck era de serviciu pe undeva sau aşa bănuia Alan; de când sosise el la birou cu o oră în urmă, nu raportase prin stație. Până să apară John, singura persoană, în afară de el, care se afla în

Clădirea Municipalității părea să fie Eddie Warburton, care-şi făcea de lucru cu răcitorul pentru apă din colț.

— Care-i mişcarea, doctore? întrebă John, aşezându-se pe colțul mesei de lucru a lui Alan.

— Într-o dimineață de sâmbătă? Nu cine ştie ce. Dar fii atent aici.

Îşi descheie manşeta dreaptă de la cămaşa lui kaki şi-şi sumese mâneca.

— Te rog, observă că palma nu mi se desparte de încheietura mâinii.

— Îhî, spuse John.

Scoase o lamă de Juicy Fruit din buzunarul pantalonilor, îi desfăcu folia de staniol şi-o vârî în gură.

Alan îi arătă palma dreaptă deschisă, întoarse mâna pentru a arăta şi dosul, apoi strânse pumnul. Introduse în el degetul arătător de la mâna stângă şi scoase o urechiuşă de mătase. Flutură din sprâncene către John.

— Nu-i rău, hă?

— Dacă aia-i eşarfa Sheilei, n-o să se bucure s-o vadă toată îmboțită şi puțind a transpirația ta, spuse John.

Nu părea nici pe departe zdruncinat de uimire.

— Nu-i vina mea că şi-a lăsat-o pe birou, răspunse Alan. Pe lângă asta, magicienii nu transpiră. Acum zi hei şi abracadabra!

Scoase eşarfa Sheilei din pumn şi-o suflă teatral în aer. Aceasta pluti o vreme, apoi se aşeză pe maşina de scris a lui Norris ca un fluture intens colorat. Alan se uită la John, apoi suspină.

— Nu-i cine ştie ce, hă?

— E-un truc mişto, spuse John, dar l-am mai văzut de câteva ori. Cum ar fi poate de treizeci sau patruzeci?

— Tu ce crezi, Eddie? – zise Alan. Nu-i rău pentru un Câne Ajutor dă Şerif din dosu' pădurii, hă?

Eddie abia dacă-şi ridică privirea de la răcitor, pe care-l umplea acum dintr-o rezervă de sticle din plastic etichetate APĂ DE IZVOR.

— N-am văz't, dom' Şărif. Scuze.

— Sunteți amândoi deplorabili, spuse Alan. Dar lucrez la o variațiune. John. O să te lase gură-cască, îți promit.

— Îhî. Alan, mai vrei să verific băile restaurantului ăluia nou de pe River Road?

— Mai vreau, spuse Alan.

— De ce mă procopsesc mereu *eu* cu treburile de căcat? De ce nu poate Norris…

— Norris a verificat buzile de la terenul de campare Happy Trails în iulie *şi* august, spuse Alan. În iunie am făcut-o eu. Nu te mai smiorcăi, Johnny. Ți-a venit doar rândul. Vreau să iei şi mostre de apă. Foloseşte două dintre pungulițele alea speciale pe care ni le-au trimis de la Augusta. Încă mai sunt o grămadă în dulapul din hol. Mi se pare că le-am văzut în spatele cutiei cu biscuiți Hi-Ho a lui Norris.

— Bine, spuse John, s-a tăcut. Dar, cu riscul de-a părea că iar mă smiorcăi, să verifice apa de gângănii înotătoare ar trebui să fie responsabilitatea proprietarului de restaurant. M-am documentat.

— Sigur că este, spuse Alan, dar aici discutăm despre Timmy Gagnon, Johnny – ce-ți spune ție asta?

— Îmi spune că n-aş cumpăra un hamburger de la Riverside B-B-Q Delish nici dacă aş muri de foame.

— Corect! – exclamă Alan.

Se ridică în picioare şi-l lovi amical peste umăr pe John.

— Sper să-l putem trage pe linie moartă pe fiul ăla îngălat de cățea înainte ca populația de câini şi pisici hoinăritoare din Castle Rock să înceapă să scadă.

— Asta-i cam scârbos, Alan.

— Mnu – ăsta-i Timmy Gagnon. Adu mostrele de apă în dimineața asta şi, până să plec diseară acasă, eu o să le trimit la Departamentul Statal de Sănătate din Augusta.

— Ce ai în gând pentru dimineața asta?

Alan îşi coborî jos mâneca şi-şi încheie manşeta.

— Acum merg mai încolo pe stradă la Lucruri prețioase, spuse el. Vreau să-l întâlnesc pe domnul Leland Gaunt. I-a lăsat o impresie foarte bună lui Polly şi, din câte am auzit prin oraş, ea nu-i singura căreia i-a mers la inimă. L-ai întâlnit?

— Nu încă, spuse John.

Porniră către uşă.

— Dar am trecut prin faţa magazinului de vreo două ori. Interesant amestec de obiecte în vitrină.

Trecură pe lângă Eddie, care lustruia acum cu o boarfă pe care o scosese din buzunarul de la spate sticla cea mare a răcitorului pentru apă. Acesta nu se uită la Alan şi la John când trecură pe lângă el; părea pierdut în propriul lui univers. Dar de-ndată ce uşa din spate se închise cu un clic în urma lor, Eddie Warburton se grăbi în biroul dispecerului şi ridică receptorul telefonului.

7

— Bine… da… da, înţeleg.

Leland Gaunt stătea lângă registrul de casă, ţinând la ureche un telefon Cobra fără fir. Un zâmbet subţire ca o semilună la început de pătrar îi curba buzele.

— Mulţumesc, Eddie. Mulţumesc foarte mult.

Gaunt merse încet către draperia care izola magazinul de zona din spatele lui. Îşi vârî partea de sus a corpului prin ea şi se aplecă. Când ieşi, ţinea în mână un anunţ.

— Poţi pleca acasă acum… da… fii sigur că n-o să uit. Nu uit niciodată o faţă sau un serviciu, Eddie, şi ăsta e unul dintre motivele pentru care detest să mi se amintească de ele. Pe curând.

Apăsă butonul END fără să aştepte vreun răspuns, strânse antena şi lăsă telefonul să-i cadă în buzunarul jachetei de seară. Draperia era din nou trasă la uşă. Îşi vârî mâna între perdea şi sticla geamului şi luă anunţul care spunea

DESCHIS

Îl înlocui cu cel pe care-l luase de după draperie, apoi se duse la vitrină să-l urmărească pe Alan Pangborn cum se apropie. Înainte să se apropie de uşă, Pangborn se uită pentru o vreme înăuntru prin geamul prin care Gaunt se uita afară; duse

chiar şi mâinile căuş la ochi şi apăsă sticla cu nasul pentru câteva secunde. Deşi Gaunt stătea chiar în faţa lui cu braţele încrucişate pe piept, şeriful nu-l văzu.

Domnul Gaunt descoperi pe loc că-i displace faţa lui Pangborn. Şi nici nu-l surprinse mult lucrul acesta. Se pricepea chiar mai bine la citit feţe decât se pricepea să le ţină minte, iar cuvintele de pe aceasta erau mari şi întrucâtva periculoase.

Faţa lui Pangborn se schimbă subit; ochii i se căscară puţin, gura exprimând bună-dispoziţie se îngustă într-o tăietură subţire. Gaunt simţi un scurt şi absolut necaracteristic puseu de teamă. *Mă vede!* gândi, deşi asta, desigur, era imposibil. Şeriful făcu jumătate de pas în spate… şi apoi râse. Gaunt înţelese imediat ce se petrecea, dar asta nu-i potoli câtuşi de puţin bruscul sentiment profund de aversiune faţă de Pangborn.

— Pleacă de aici, şerife, şopti el. Pleacă şi lasă-mă în pace.

8

Alan rămase uitându-se în vitrină multă vreme. Descoperi că se întreabă ce era, totuşi, cu atâta tam-tam. Înainte să meargă ieri seară acasă la Polly, vorbise cu Rosalie Drake şi Rosalie făcuse ca magazinul Lucruri preţioase să pară replica din nordul Noii Anglii a magazinului Tiffany's, dar setul de porţelanuri din vitrină nu semăna cu ceva datorită căruia să te trezeşti noaptea din somn şi despre care să-i scrii mamei – era cel mai bun exemplu de marfă de duzină. Mai multe farfurii erau ciobite şi prin mijlocul uneia trecea o crăpătură ca un fir de păr.

Ei bine, îşi spuse Alan, fiecare cu damblaua lui. Probabil că porţelanurile alea sunt vechi de o sută de ani, că valorează o avere şi eu sunt prea neinstruit să-mi dau seama.

Îşi duse mâinile căuş la tâmple pentru a vedea dincolo de vitrină, dar nu avea la ce se uita – luminile erau stinse şi locul era pustiu. Apoi i se păru că vede vag pe cineva – un cineva ciudat, transparent, care se uita afară la el cu un interes

fantomatic, răuvoitor. Făcu o jumătate de pas în spate înainte să-şi dea seama că ceea ce văzuse era reflecția propriei sale fețe. Râse puțin, stânjenit de greşeală.

Păşi încet către uşă. Draperia era trasă; un anunț scris de mână atârna de o ventuză din plastic transparent.

AM PLECAT LA PORTLAND SĂ PREIAU UN TRANSPORT DE MARFĂ

ÎMI PARE RĂU CĂ NU NE-AM ÎNTÂLNIT
VĂ ROG VENIȚI DIN NOU

Alan îşi scoase portmoneul din buzunarul de la spate, luă din el o carte de vizită şi mâzgăli, cu pixul, pe spatele ei un scurt mesaj.

Dragă domnule Gaunt,

Am trecu sâmbătă dimineața să vă salut şi să vă urez bun venit în oraş. Îmi pare rău că nu ne-am întâlnit. Sper că vă place Castle Rock! Mai trec luni. Poate bem o ceaşcă de cafea. Dacă vă pot ajuta cu ceva, numerele mele de telefon – de acasă şi de la birou – se află pe cealaltă parte.

Alan Pangborn

Se îndoi de spate, strecură cartea de vizită pe sub uşă şi se îndreptă la loc. Se uită în vitrină preț de încă o clipă, întrebându-se cine şi-ar dori acel set de farfurii impersonale. Pe când se uita, îl copleşi o stranie senzație – senzația că este privit. Se întoarse şi nu-l văzu decât pe Lester Pratt. Acesta lipea unul dintre posterele alea blestemate pe un stâlp de telefon şi nu se uita deloc în direcția lui. Alan ridică din umeri şi porni înapoi de-a lungul străzii către Clădirea Municipalității. Luni va fi destul timp să-l întâlnească pe Leland Gaunt; luni va fi numai bine.

9

Domnul Gaunt îl privi până ce dispăru din vedere, apoi se duse la uşă şi luă cartea de vizită pe care Alan o strecurase pe

dedesubt. Citi ambele părți cu atenție şi apoi începu să zâmbească. Şeriful voia să treacă din nou luni, aşa-i? Ei, asta era numai bine, fiindcă domnul Gaunt avea o bănuială că până ce va veni ziua de luni, şeriful districtului Castle va avea alte treburi pe cap. O grămadă urâtă de alte treburi. Iar asta era cum nu se poate mai bine, fiindcă mai întâlnise oameni ca Pangborn şi erau genul de oameni de care era bine să te fereşti, cel puțin atâta vreme cât mai aveai de lucru la dezvoltarea afacerii şi la ginirea clientelei. Oamenii ca Pangborn vedeau prea multe.

— Ceva ți s-a întâmplat, şerife, spuse Gaunt. Ceva care te-a făcut şi mai periculos decât ar trebui să fii. *Asta*-ți stă scris şi pe față. Despre ce-a fost vorba, mă-ntreb? A fost ceva ce-ai făcut, ceva ce-ai văzut sau amândouă?

Rămase uitându-se afară în stradă şi buzele i se depărtară încet de peste dinții mari, inegali. Vorbi pe tonul jos, comod, al celui care şi-a fost cel mai bun ascultător vreme foarte îndelungată.

— Mi-a ajuns la ureche că eşti un fel de prestidigitator de salon, prietenul meu în uniformă. Îți plac trucurile. Înainte să plec din oraş, îți voi arăta câteva trucuri noi. Sunt încrezător că te vor uimi.

Îşi strânse pumnul în jurul cărții de vizită a lui Alan, mai întâi îndoind-o, apoi mototolind-o. Când fu complet ascunsă vederii, o limbă de foc albastru ieşi printre degetul său arătător şi cel din mijloc. Deschise iarăşi mâna şi, chiar dacă mici fuioare de fum încă i se mai ridicară din palmă, cartea de vizită nu se vedea niciunde – nu era nici măcar o pată de cenuşă.

— Zi hei şi abracadabra, spuse încet Gaunt.

10

Myrtle Keeton merse la uşa biroului soțului ei pentru a treia oară în ziua aceea şi ascultă. Când coborâse din pat dimineață în jurul orei nouă, Danforth era deja acolo înăuntru cu uşa încuiată. Acum, la unu după-amiaza, *încă* era acolo cu

uşa încuiată. Când îl întrebă dacă nu vrea să mănânce de prânz, el îi spuse pe o voce înfundată să plece, că e ocupat.

Ridică mâna să bată la uşă… şi se opri. Înclină uşor din cap. Din spatele uşii se auzea un zgomot – un sunet scrâşnit, zăngănit. Îi aduse aminte de sunetele pe care le scotea ceasul cu cuc al mamei sale în săptămâna dinainte să se strice de tot.

Ciocăni uşor.

— Danforth?

— Pleacă!

Vocea lui era agitată, dar ea nu-şi putea da seama dacă motivul era surescitarea sau teama.

— Danforth, eşti bine?

— Da, la dracu'! Pleacă! Ies imediat!

Zăngănit şi scrâşnit. Scrâşnit şi zăngănit. Suna ca nisipul într-un aparat de frământat aluat. O speria puțin. Spera ca Danforth să nu aibă o cădere nervoasă acolo înăuntru. Se comportase atât de *ciudat* în ultima vreme.

— Danforth, vrei să merg până la brutărie şi să-ți iau nişte gogoşi?

— Da! strigă el. Da! Da! Gogoşi! Hârtie igienică! O operație estetică la nas! Du-te unde vrei! Ia ce vrei! *Numai lasă-mă în pace!*

Rămase acolo încă o clipă, îngrijorată. Se gândi să mai ciocănească o dată şi se hotărî să n-o facă. Nu mai era sigură dacă voia să ştie ce făcea Danforth în biroul lui. Nu mai era sigură nici dacă voia ca el să deschidă uşa.

Îşi încălță pantofii şi îmbrăcă o haină grea din blană – era însorit, dar era răcoare – şi merse afară la maşină. Conduse până la Cuptorul de Țară din capătul Străzii Principale şi luă şase gogoşi – cu glazură de miere pentru ea, cu ciocolată şi nucă de cocos pentru Danforth. Spera să-l înveselească – un pic de ciocolată, *pe ea,* o înveselea întotdeauna.

La întoarcere, se întâmplă să arunce o privire în vitrina Lucrurilor prețioase. Ceea ce văzu o făcu să apese cu ambele picioare pedala de frână, s-o apese tare. Dacă ar fi fost cineva în spatele ei, cu siguranță ar fi tamponat-o.

În vitrină era cea mai *superbă* păpuşă.

Draperia era din nou, desigur, ridicată. Iar semnul care atârna de ventuza din plastic transparent spunea din nou

DESCHIS

desigur.

11

Polly Chalmers îşi petrecu acea după-amiază de sâmbătă într-un mod care, pentru ea, era cât se poate de neobişnuit: nefăcând absolut nimic. Şedea lângă fereastră în şezlongul ei Boston, cu mâinile atent împletite în poală, privind traficul sporadic de pe stradă. Alan o sunase înainte să plece pe teren, îi spusese că nu-l găsise pe Leland Gaunt la magazin, o întrebase dacă se simțea bine şi dacă nu avea nevoie de ceva. Ea îi spusese că se simte bine şi că nu-i trebuie absolut nimic, mersi. Amândouă aceste declarații erau minciuni; nu se simțea deloc bine şi avea nevoie de multe lucruri. În capul listei figura un leac pentru artrită.

Nu, Polly – ce-ți trebuie cu adevărat e puțin curaj. Doar atât cât să poți merge la bărbatul pe care-l iubeşti şi să-i spui: „Alan, am îndoit adevărul pe alocuri cu privire la anii cât am fost plecată din Castle Rock şi te-am mințit cu sfruntare în privința a ceea ce s-a întâmplat cu fiul meu. Acum aş vrea să-mi cer iertare şi să-ți spun adevărul."

Părea uşor când o spuneai aşa îndrăzneț. Devenea greu doar atunci când te uitai în ochii bărbatului pe care-l iubeai sau când încercai să găseşti cheia care să-ți deschidă sufletul fără să-l sfâşie în bucățele sângerânde, dureroase.

Durere şi minciuni; minciuni şi durere. Cele două subiecte în jurul cărora părea că i se învârte viața în ultima vreme.

Cum te simți astăzi, Pol?

Bine, Alan. Sunt bine.

De fapt, era îngrozită. Nu din pricină că o dureau atât de tare mâinile chiar în clipa aceea; aproape că-şi dorea s-o

doară, fiindcă durerea, oricât ar fi ea de insuportabilă, tot era mai bună ca aşteptarea.

La scurtă vreme după ora prânzului în acea zi, devenise conştientă de o gâdilare caldă – aproape o vibraţie – în mâini. Forma inele de căldură în jurul încheieturilor de la degete şi la baza degetului mare; o simţea cum stă la pândă în partea de jos a fiecărei unghii în arcuri mici, oţelite, asemenea unor zâmbete lipsite de umor. Mai simţise asta de două ori înainte şi ştia ce înseamnă. Urma să aibă ceea ce mătuşa ei Betty, care suferise de acelaşi fel de artrită, numea o vrajă foarte rea. „Când încep să mă furnice mâinile ca de la nişte şocuri electrice, ştiu întotdeauna c-a venit vremea să mă pregătesc de furtună", spunea Betty, iar acum Polly încerca să se pregătească de propria ei furtună, având remarcabil de puţini sorţi de izbândă.

Afară, doi băieţi mergeau pe mijlocul străzii, aruncându-şi între ei o minge de fotbal. Cel din dreapta – cel mai mic dintre fraţii Lawes – avansă pentru a primi o pasă înaltă. Mingea îi şterse degetele şi sări pe peluza lui Polly. Când merse după ea, o văzu că se uita pe geam şi-i făcu din mână. Polly ridică şi ea mâna a răspuns... şi simţi durerea pâlpâind supărată, ca un strat gros de cărbuni într-o bătaie răzleaţă de vânt. Apoi dispăru din nou şi rămase doar acea gâdilare stranie. Îi dădea aceeaşi senzaţie pe care o dă uneori aerul înaintea unei puternice furtuni cu descărcări electrice.

Durerea va veni la timpul cuvenit; nu putea face nimic în privinţa asta. Minciunile pe care i le spusese lui Alan despre Kelton, însă... ăsta era un cu totul alt lucru. Şi, îşi spuse, nu-i ca şi când adevărul ar fi atât de îngrozitor, atât de orbitor, atât de şocant... şi nu-i ca şi când n-ar bănui el deja sau chiar că n-ar şti că ai minţit. Ştie. l-am citit asta pe faţă. Aşa că de ce-ţi vine atât de greu, Polly? De ce?

În parte din cauza artritei, bănuia ea, şi în parte din cauza analgezicelor pe care ajunsese să se bazeze din ce în ce mai mult – cele două luate împreună aveau un fel de a înceţoşa gândirea raţională, de a face cel mai limpede şi mai evident dintre unghiurile drepte să pară ciudat de sucit. Apoi mai era

şi durerea lui Alan… şi a onestității cu care şi-o divulgase. O aşezase în fața ei ca s-o observe fără cea mai mică ezitare.

Sentimentele lui în urma bizarului accident care le răpise viețile lui Annie şi lui Todd fuseseră confuze şi urâte, împrejmuite de un vertij neplăcut (şi înfricoşător) de emoții negative, dar el le aşezase chiar şi aşa în fața ei. O făcuse deoarece voia să afle dacă ea ştia lucruri despre starea mentală a lui Annie pe care el nu le ştia… dar o făcuse şi fiindcă jocul corect şi ținerea acestui fel de lucruri la vedere era pur şi simplu parte din felul lui de a fi. Se temea de ce ar putea crede despre ea când va descoperi că jocul corect nu era întotdeauna parte din felul ei de a fi; că sufletul ei, ca şi mâinile, îi fusese atins de un îngheț prematur.

Se mişcă neliniştită în scaun.

Trebuie să-i spun – mai devreme sau mai târziu *trebuie.* Şi nici unul dintre gândurile acelea nu explică de ce-i venea atât de greu s-o facă; nici unul dintre ele nu va explica vreodată de ce i-am spus minciuni încă de la început. Adică, nu-i ca şi când mi-aş fi ucis fiul…

Suspină – un sunet aproape ca de plâns – şi-şi schimbă poziția în scaun. Căută din priviri băieții cu mingea de fotbal, dar plecaseră. Polly se prăbuşi la loc în scaun şi închise ochii.

12

Nu a fost ea prima fată care să rămână gravidă ca urmare a unui meci de lupte libere din seara întâlnirii amoroase sau prima care să se certe rău cu părinții sau, în consecință, cu celelalte cunoştințe. Voiseră să se mărite cu Paul „Duke” Sheehan, băiatul care o lăsase gravidă. Ea răspunsese că nu s-ar mărita cu Duke nici dacă ar fi ultimul băiat din lume. Asta era adevărat, dar ceea ce nu o lăsase inima să le spună era că *Duke* nu voia să se însoare cu *ea* – cel mai apropiat prieten al lui îi spusese că deja făcea pregătiri frenetice pentru a intra în Marină de-ndată ce împlinea optsprezece ani… ceea ce se întâmpla în mai puțin de şase săptămâni.

— Stai să văd dacă am priceput bine, a spus Newton Chalmers şi atunci a rupt ultimul pod firav dintre fiica lui şi el. A fost îndeajuns de bun să ți-o tragi cu el, dar să-l iei de bărbat nu – am nimerit-o?

Atunci, ea a încercat să fugă din acasă, dar o prinsese mama. Dacă nu voia să se mărite cu băiatul, a spus Lorraine Chalmers, vorbind pe vocea aceea calmă şi dulce-rezonabilă care aproape că o scosese din minți pe Polly în adolescență, atunci vor trebui să o trimită la mătuşa Sarah în Minnesota. Putea rămâne în Saint Cloud până la venirea copilului pe lume, apoi să-l dea spre adopție.

— Ştiu de ce vreți să plec, a spus Polly. Din cauza stră-mătuşii Evelyn, nu-i aşa? Vă temeți că dacă află că am rămas grea, o să vă scoată din testament. E vorba numai de bani, nu-i aşa? Nu vă pasă deloc de mine. Nu dați nici un căcat pe mine…

Vocea dulce-rezonabilă a Lorrainei Chalmers întotdeauna ascunsese un temperament de iepure turbat. Rupsese ultimul pod firav dintre fiica ei şi ea însăşi lovind-o pe Polly cu palma peste față.

Aşa că Polly a fugit de acasă. Asta se petrecea cu mult, mult timp în urmă – în iulie a lui 1970.

S-a oprit din fugă pentru o vreme când a ajuns la Denver şi a lucrat acolo până ce s-a născut copilul într-o secție de spital pentru pacienții nevoiaşi pe care aceştia o numeau Needle Park[23]. Era ferm hotărâtă să dea copilul spre adopție, dar ceva – poate doar atingerea lui când asistenta maternală i-l aşezase în brațe după naştere – o făcuse să se răzgândească.

L-a numit pe băiat Kelton, după numele bunicului din partea tatălui. Hotărârea de a păstra copilul o speriase puțin, fiindcă îi plăcea să se considere o fată practică şi sensibilă şi nimic din cele care i se întâmplaseră în ultimul an sau aşa ceva nu se potrivea acestei imagini. Mai întâi, fata practică şi sensibilă rămăsese gravidă fără a fi căsătorită într-o vreme când fetele practice şi sensibile pur şi simplu nu făceau astfel de lucruri. Apoi, fata practică şi sensibilă fugise de acasă şi-şi născuse copilul într-un oraş în care nu mai fusese înainte şi

despre care nu ştia nimic. Şi pentru a pune capac, fata practică şi sensibilă se hotărâse să păstreze copilul şi să-l ia cu ea într-un viitor pe care nu-l putea vedea, nu-l putea nici măcar simți.

În cele din urmă nu păstrase copilul din ciudă sau sfidare; nimeni nu-i putea pune asta în cârcă. S-a trezit surprinsă de iubire, acel sentiment care dintre toate este cel mai simplu, mai puternic şi mai neiertător.

Mersese mai departe. Nu – merseseră mai departe. Lucrase în câteva locuri ca menajeră şi ajunseseră în San Francisco, unde probabil că intenționase să meargă încă de la început. În acel început de vară al lui 1971, oraşul era un fel de Xanadu{24} al hipioților, un imens magazin cu substanțe legale pentru prepararea drogurilor ilegale aflat pe-un deal şi plin de ciudați şi folkişti şi yippi şi formații cu nume ca Moby Grape{25} şi Thirteenth Floor Elevators{26}.

Potrivit cântecului lui Scot McKenzie despre San Francisco ce era la modă într-unul din anii aceia, vara trebuia să fie acolo o vreme a iubirii. Polly Chalmers, care nu fusese nici pe departe o hippy atunci, ratase cumva acea vreme a iubirii. Clădirea unde locuia ea cu Kelton era plină de cutii poştale forțate cu ranga şi narcomani care purtau semnul păcii la gât şi, cel mai adesea, cuțite de buzunar în cizmele scâlciate şi murdare de motociclişti. Cele mai obişnuite imagini în acel cartier erau portăreii, vânzătorii de obiecte rechiziționate şi copoii. O mulțime de copoi, şi nu le spuneai porci verde-n față; copoii rataseră şi ei vremea iubirii şi erau scoşi din țâțâni din cauza asta.

Polly şi-a depus hârtiile pentru ajutor social şi a aflat că nu locuia în California de destulă vreme ca să-l poată primi – bănuia că acum altfel stăteau lucrurile, dar în 1971 o mamă tânără necăsătorită se descurca la fel de greu în San Francisco precum oriunde altundeva. A depus o cerere de Ajutor pentru Copiii Minori şi a aşteptat – a sperat – să iasă ceva din asta. Kelton nu pierdea nici o masă, dar ea una trăia de pe o zi pe alta, o tânără femeie costelivă care era deseori înfometată şi mereu speriată, o femeie tânără pe care foarte

puțini dintre cei care o cunoşteau acum ar fi recunoscut-o. Amintirile ei legate de acei primi trei ani pe Coasta de Vest, amintiri depozitate în spatele minții asemenea unor haine vechi într-o mansardă, erau inegale şi groteşti, imagini dintr-un coşmar.

Şi nu cumva ăsta era în mare parte motivul reținerii ei de a-i spune lui Alan despre acei ani? Nu voia oare pur şi simplu să-i țină în întuneric? Nu fusese ea singura care îndurase urmările de coşmar ale mândriei ei, ale refuzului ei încăpățânat de a cere ajutor şi ale ipocriziei depravate a vremii, care proclama triumful iubirii libere în vreme ce, simultan, cataloga femeile necăsătorite şi cu copii drept creaturi din afara granițelor societății normale; şi Kelton fusese acolo. Kelton fusese ostaticul ei fără vină pe când ea înainta anevoie şi cu furie de-a lungul cărării sordidei sale cruciade a nechibzuinței.

Lucrul cel mai oribil a fost că situația începuse încet să se îmbunătățească. În primăvara lui 1972 avea deja dreptul la ajutor din partea statului, primul ei cec ACM fusese promis pentru luna următoare şi începuse să-şi facă planuri când avusese loc incendiul, să se mute într-un loc puțin mai bun.

Telefonul îl primise la restaurantul unde lucra şi, în visele ei, Norville, bucătarul care pregătea mâncare la minut şi care în zilele de atunci încerca zi de zi să-i intre în pantaloni, se întorcea neîncetat către ea, întinzând receptorul. Spunea neîncetat acelaşi lucru: *Polly, e poliția. Vor să-ți vorbească. Polly, e poliția. Vor să-ți vorbească.*

Voiseră într-adevăr să-i vorbească, fiindcă recuperaseră dinăuntrul clădirii fumegânde cu apartamente, de trei etaje, trupurile unei femei tinere şi al unui copil mic. Amândouă arseseră de nu mai puteau fi identificate. Ştiau cine era copilul; dacă Polly nu era la serviciu, aveau să ştie cine era şi femeia.

Vreme de trei luni după moartea lui Kelton continuase să lucreze. Singurătatea ei fusese atât de intensă, că o dusese pe jumătate la o nebunie atât de profundă şi de completă, că nici nu fusese conştientă de cât de tare suferea. În cele din urmă,

scrisese acasă, spunându-le mamei şi tatălui ei doar că era în San Francisco, că dăduse naştere unui băiat şi că băiatul nu mai era cu ea. Nu le-ar fi oferit mai multe detalii nici dacă ar fi fost amenințată cu vătraie înroşite în foc. Să se întoarcă acasă nu făcuse parte din planurile ei de atunci – nu din planurile *conştiente,* cel puțin – dar începuse să i se pară că, dacă nu refăcea unele dintre vechile legături, o parte valoroasă dinlăuntrul ei avea să înceapă să moară inci cu inci, aşa cum moare un pom puternic de la crengi către tulpină când e lăsat prea multă vreme fără apă.

Mama îi scrisese de-ndată înapoi la numărul de căsuță poştală pe care-l oferise Polly ca adresă de răspuns, implorând-o să se întoarcă în Castle Rock… să vină acasă, l-a trimis alăturat un mandat poştal pentru şapte sute de dolari. Era foarte cald în apartamentul luat cu chirie unde locuise Polly de la moartea lui Kelton încoace şi s-a oprit la jumătatea operațiunii de împachetare a bagajelor pentru a bea un pahar de apă rece. În vreme ce-l bea, Polly şi-a dat seama că se pregăteşte să plece acasă doar fiindcă-i ceruse – aproape c-o implorase – mama ei să facă asta. Nu se gândise de fapt nici o clipă la aspectul acesta, ceea ce aproape sigur era o greşeală. Genul acela de comportament „sari înainte să te uiți”, nu plăpândul cârnăcior al lui Duke Sheehan, era cel care o vârâse în bucluc încă de la început.

S-a aşezat pe îngustul ei pat de femeie singură şi s-a gândit la asta. S-a gândit îndelung şi temeinic. În cele din urmă, a încasat banii trimişi prin mandat şi i-a scris mamei o scrisoare. Era lungă de mai puțin de-o pagină, dar îi luase aproape patru ore s-o scrie cum trebuie.

Vreau să mă întorc sau cel puțin să-ncerc să văd cum merge, dar nu vreau dacă vin să dezgropăm toate oasele alea vechi şi să-ncepem să le ronțăim din nou, scrisese. *Nu ştiu dacă ceea ce vreau cu adevărat — să-ncep o viață nouă într-un loc vechi – e posibil pentru cineva, dar vreau să încerc. Aşa că am o idee: hai să fim prieteni prin corespondență pentru o vreme. Tu şi cu mine şi eu cu tata. Am observat că e mai greu să fii nervos şi*

resentimentar pe hârtie, aşa că hai să discutăm în felul ăsta pentru o vreme înainte să vorbim faţă în faţă.

Discutaseră în felul acela vreme de aproape şase luni şi apoi, într-o zi din ianuarie a anului 1973, domnul şi doamna Chalmers îşi făcuseră apariţia la uşa ei, cu genţile în mâini. Se cazaseră la hotelul Mark Hopkins, au spus, şi nu se-ntorceau în Castle Rock fără ea.

Polly se gândise pe toate părţile la asta, încercând o întreagă geografie de sentimente: furie că au putut fi atât de aroganţi, amuzament trist faţă de simpatica şi cam naiva calitate a acelei aroganţe, panică la ideea că întrebările la care evitase cu atâta elasticitate să răspundă în scrisori vor fi acum articulate prin viu grai.

Promisese să ia cina cu ei, nimic mai mult – alte hotărâri trebuiau să aştepte. Tata i-a spus că rezervase camera de la Mark Hopkins doar pentru o singură noapte. Aţi face bine, atunci, să vă prelungiţi şederea, a spus Polly.

Voia să discute cu ei cât de mult era posibil înainte să ajungă la o hotărâre finală – o formă mai intimă a evaluărilor care se desfăşuraseră în scrisori. Dar acea primă seară fusese singura seară pe care o avuseseră la dispoziţie. Era ultima seară când îşi mai văzuse tatăl sănătos şi în putere şi-şi petrecuse mare parte din ea învăluită într-o furie roşie faţă de el.

Vechile discuţii, atât de uşor de evitat în corespondenţă, începuseră din nou chiar înainte ca paharele de vin de dinaintea cinei să fie golite. Au fost focuri de paie la început, dar pe măsură ce tatăl ei a continuat să bea, s-au dezvoltat într-un incontrolabil zid de flăcări. El aruncase scânteia, spunând că amândoi erau de părere că Polly îşi învăţase lecţia şi că era vremea să îngroape securea războiului. Doamna Chalmers făcuse vânt flăcărilor, trecând la vechea ei voce rece, dulce-rezonabilă. Unde e copilul, dragă? Măcar *atâta* lucru ne poţi spune. L-ai dat Surorilor, presupun.

Polly cunoştea aceste voci, şi ce însemnau ele, din vremuri demult apuse. A tatălui arăta nevoia lui de a redobândi controlul; cu orice preţ, *trebuie* să existe control. A mamei

arăta că dă dovadă de iubire şi îngrijorare în singurul fel pe care-l ştia, pretinzând informații. Amândouă vocile, atât de familiare, atât de iubite şi disprețuite, aprinseseră în ea vechea furie dezlănțuită.

Au plecat de la restaurant la jumătatea meniului principal şi, a doua zi, domnul şi doamna Chalmers au luat avionul înapoi spre Maine singuri.

După un hiat de trei luni, corespondența începuse din nou, ezitant. Mama lui Polly a scris prima, cerându-şi scuze pentru acea seară dezastruoasă. Renunțase la rugile de a veni acasă. Acest lucru a surprins-o pe Polly... şi a umplut o parte profundă şi abia conştientă din ea cu îngrijorare. Asta era, date fiind împrejurările, o prostie şi, totodată, o slăbiciune, ceea ce însă nu schimba câtuşi de puțin acele sentimente fundamentale.

Presupun că tu-ți ştii cel mai bine gândurile, i-a scris lui Polly. A*sta ne vine greu, tatălui tău şi mie, să acceptăm, fiindcă noi încă te considerăm fetița noastră. Cred că l-a speriat să vadă că eşti atât de frumoasă şi atât de matură. Şi nu trebuie să-l învinuieşti prea mult pentru felul cum s-a comportat. Nu se simte bine; iar îl sâcâie stomacul. Doctorul spune că nu-i decât vezica biliară şi că, odată ce va accepta să-i fie scoasă, totul va fi bine, dar îmi fac griji pentru el.*

Polly îi răspunsese pe acelaşi ton conciliant. A găsit că-i vine mai uşor s-o facă acum că începuse să meargă la cursuri de afaceri şi că pusese deoparte pe o perioadă indefinită planurile de a se întoarce în Maine. Şi apoi, către sfârşitul lui 1975, sosise telegrama. Era scurtă şi necruțătoare: TATĂL TĂU ARE CANCER. E PE MOARTE. TE ROG, VINO ACASĂ. DRAGOSTE, MAMA.

Încă era în viață când a ajuns Polly la spitalul din Bridgton, cu capul învârtindu-i-se din cauza diferenței de fus orar şi a vechilor amintiri pe care le scosese la suprafață vederea tuturor acelor locuri vechi. Acelaşi gând rătăcitor îi revenea în minte la fiecare cotitură a drumului care ducea de la Aeroportul Portland printre dealurile înalte şi munții joşi din vestul Maine-ului. *Ultima dată când am văzut asta, eram un copil!*

Newton Chalmers zăcea într-o cameră izolată, pierzând-şi şi recăpătându-şi cunoştința, cu tuburi în nas şi maşinării adunate în juru-i într-un semicerc hrăpăreț. A murit trei zile mai târziu. Intenționase să plece imediat înapoi în California – aproape că se gândea acum la locul acela ca la o casă dar la patru zile după ce a fost înmormântat tatăl ei, mama a suferit un atac de cord paralizant.

Polly se mutase în casa familială. Şi-a îngrijit mama în următoarele trei luni şi jumătate şi, într-un anumit moment în fiecare noapte, îl visa pe Norville, bucătarul care pregătea mâncare la minut la restaurantul Yor Best. Norville se întorcea întruna spre ea, întinzând receptorul cu mâna dreaptă, cea care avea tatuat pe partea din spate un vultur şi cuvintele DECÂT DEZONOARE MAI BINE MOARTE. *Polly, e poliția,* spunea Norville. *Vor să-ți vorbească. Polly, e poliția. Vor să-ți vorbească.*

Mama coborâse din pat, era iarăşi pe picioarele ei şi vorbea despre vinderea casei şi mutarea în California alături de Polly (ceva ce nu avea să se întâmple niciodată, dar Polly nu i-a răpit visele – era bătrână pe atunci şi puțin mai îngăduitoare), când a lovit-o al doilea atac de cord. Aşa s-a făcut că, într-o după-amiază crudă din luna martie a lui 1976, Polly se găsise în Cimitirul Homeland, stând alături de stră-mătuşa ei Evelyn şi uitându-se la un sicriu care stătea pe două bârne lângă proaspătul mormânt al tatălui ei.

Trupul lui zăcuse în cripta Homeland toată iarna, aşteptând ca pământul să se dezmorțească destul cât să poată fi îngropat. Conform uneia dintre acele coincidențe groteşti pe care nici un romancier decent n-ar îndrăzni să le inventeze, înmormântarea soțului avusese loc cu doar o zi înaintea morții soției. Stratul de iarbă de deasupra ultimului apartament al lui Newton Chalmers nu fusese încă pus la loc; pământul era încă proaspăt şi mormântul părea obscen de gol. Ochii lui Polly au continuat să se abată de la sicriul mamei la mormântul tatălui. *E ca şi când ar fi aşteptat ca el să fie înmormântat cum se cuvine,* gândea ea.

Când s-a sfârşit scurta slujbă, mătuşa Evvie o chemase deoparte. Ultima rudă în viață a lui Polly stătea lângă mârțoaga de la oiştea dricului firmei de pompe funebre Hay & Peabody, o femeie ca un băț subțire îmbrăcată într-un pardesiu negru bărbătesc şi încălțată cu o pereche ciudat de veselă de galoşi roşii, cu o țigară Herbert Tareyton îndesată în colțul gurii. Pe când Polly se apropia de ea, a scăpărat un chibrit de lemn cu unghia de la degetul mare şi aprinse vârful țigării. A inhalat profund, după care a alungat fumul afară în aerul rece de primăvară. Bastonul ei (un băț simplu de frasin; aveau să mai treacă trei ani înainte să-i fie oferit Bastonul revistei *Post* din Boston în calitate de cel mai în etate cetățean al oraşului) îi era înfipt între tălpi.

Acum, şezând într-un şezlong Boston care fără-ndoială că ar fi fost pe placul bătrânei doamne, Polly calculă că mătuşa Evvie trebuia să fi avut optzeci şi trei de ani în acea primăvară – optzeci şi trei de ani şi încă fuma ca un horn – deşi ei nu i se păruse foarte schimbată față de cum arăta când era ea mică şi sărea în loc până ce-i dădea o bomboană de un peni din aparent nesfârşita rezervă pe care o ținea în buzunarul şorțului. Multe lucruri se schimbaseră în Castle Rock în anii cât fusese ea plecată, însă mătuşa Evvie nu era unul dintre ele.

— Ei bine, cu *asta* s-a terminat, spusese mătuşa Evvie pe vocea ei aspră de fumătoare. Sunt sub pământ, Polly. Mama şi tata, amândoi.

Polly izbucnise atunci în lacrimi, un trist potop de lacrimi. A crezut la început că mătuşa Evvie va încerca s-o consoleze şi deja i se strângea pielea la atingerea bătrânei – nu *voia* să fie consolată.

Şi n-avea de ce-şi face griji. Evelyn Chalmers nu fusese niciodată genul de om care să creadă în consolarea celor loviți de suferință; se putea foarte bine să creadă, şi-a spus Polly uneori mai târziu, că simpla idee a consolării era o iluzie. În orice caz, ea a rămas doar acolo cu bastonul înfipt între galoşii roşii, fumând şi aşteptând ca, pe măsură ce-şi recăpăta controlul, lacrimile lui Polly să lase loc suspinelor.

Când acest lucru se petrecu, mătuşa Evvie a întrebat-o:

— Pruncul tău – cel despre care au făcut tam-tam atâta timp – e mort, nu-i aşa?

Deşi păzise acest secret cu gelozie față de toată lumea, Polly s-a descoperit că încuviințează din cap.

— Numele lui era Kelton.

— Bunicel nume, a spus mătuşa Evvie.

A tras din țigară şi apoi a exalat încet pe gură ca să poată inspira fumul înapoi pe nas – ceea ce Lorraine Chalmers numise „pompă dublă”, zbârcind din nas a dezgust în timp ce-o spunea.

— Am ştiut-o din prima clipă când ai venit să mă vezi după ce ai ajuns acasă. Ți-am citit-o în ochi.

— A avut loc un incendiu, a spus Polly, uitându-se la ea pe sub sprâncene.

Avea o batistă, dar era prea udă să-i mai ajute la ceva; a vârât-o în buzunarul hainei şi s-a folosit în schimb de pumni, rotindu-i în ochi ca o fetiță care a căzut de pe trotinetă şi s-a lovit la genunche.

— Probabil că l-a început tânăra pe care o angajasem să stea cu el.

— Ahâm, a spus mătuşa Evvie. Dar vrei să ştii un secret, Trisha?

Polly a scuturat din cap a aprobare, zâmbind slab. Numele ei adevărat era Patricia, dar toată lumea îi spusese Polly încă de când era copil. Toată lumea mai puțin mătuşa Evvie.

— Kelton cel mic e mort… dar *tu* nu eşti.

Mătuşa Evvie a aruncat țigara şi s-a folosit de un deget arătător osos pentru a-i lovi uşor pieptul ca întărire a ceea ce spusese.

— *Tu* nu eşti. Aşa că ce ai de gând să faci în privința asta?

Polly s-a gândit bine.

— Mă întorc în California, a spus într-un sfârşit. Asta-i tot ce ştiu.

— Da, şi asta-i bine pentru început. Dar nu-i destul.

Apoi, mătuşa Evvie a spus ceva foarte aproape de ceea ce Polly însăşi urma să spună, câțiva ani mai târziu, când avea

să meargă la The Birches cu Alan Pangborn:

— Nu tu eşti vinovatul aici, Trisha. Ți-ai dat seama de lucrul ăsta?

— Nu… nu ştiu.

— Atunci nu ți-ai dat. Până ce nu-ți vei fi dat seama de asta, nu contează unde mergi sau ce faci. Nu vei avea nici o şansă.

— Ce şansă? – întrebase, uluită.

— Şansa *ta.* Şansa ta de a-ți trăi viața. Acum ai aspectul unei femei care vede fantome. Nu toată lumea crede în fantome, dar eu cred. Ştii ce sunt ele, Trisha?

Ea scuturase încet din cap.

— Bărbați şi femei care nu pot lăsa trecutul în urmă, a spus mătuşa Evvie. *Asta* sunt fantomele. Nu *ei.*

A fluturat brațul către sicriul care stătea pe bârne lângă întâmplător proaspătul mormânt.

— Morții sunt morți. Îi îngropăm şi îngropați rămân.

— Simt…

— Da, a spus mătuşa Evvie. Ştiu că simți. Dar ei nu simt. Mama ta şi nepotul meu nu simt. Pruncul tău, cel care a murit cât ai fost Aiurea, *el* nu simte. Mă înțelegi?

O înțelesese. Puțin, în orice caz.

— Ai dreptate să nu vrei să rămâi aici, Polly – cel puțin, ai dreptate pentru acum. Du-te înapoi de unde ai venit. Sau du-te într-alt loc – Salt Lake, Honolulu, Bagdad, oriunde vrei. Nu contează, fiindcă mai devreme sau mai târziu *te vei* întoarce aici. Ştiu asta; locul ăsta îți aparține şi tu-i aparții lui. Asta stă scris în fiecare trăsătură a feței tale, în felul cum umbli, felul cum vorbeşti, chiar şi felul pe care-l ai de a-ți îngusta ochii când te uiți la cineva pe care nu l-ai mai întâlnit înainte. Castle Rock a fost făcut pentru tine şi tu pentru el. Aşa că nu-i nici o grabă. „Du-te unde te poartă paşii”, cum spune Cartea cea Bună. Dar du-te acolo *vie,* Trisha. Nu fi o fantomă. Dacă te transformi într-una din-asta, ar fi mai bine să nu te-ntorci aici.

Bătrâna s-a uitat scrutător în jur, capul rotindu-i-se deasupra bastonului.

— Blestematul ăsta de oraş are deja destule fantome, a spus.

— O să-ncerc, mătuşă Evvie.

— Da, ştiu c-o vei face. Să încerci – şi asta e parte din felul cum eşti făcută. (Mătuşa Evvie a măsurat-o îndeaproape din priviri.) Ai fost un copil frumos şi-un copil bun, chiar dacă n-ai fost şi-un copil norocos. Păi, norocu-i pentru proşti. Numai asta pot şi ei spera, sărmani diavoli. Mă uimeşte că eşti încă frumoasă şi bună, şi ăsta-i cel mai important lucru. Cred c-o să te descurci.

Apoi, iute, aproape arogant:

— Te iubesc, Trisha Chalmers. Întotdeauna te-am iubit.

— Şi eu te iubesc, mătuşă Evvie.

Apoi, în felul acela grijuliu pe care-l au bătrânii şi tinerii de a-şi arăta afecțiunea, s-au îmbrățişat. Polly simțise vechiul miros de pudră aromată a mătuşii Evvie – o vibrație de violete – şi asta a făcut-o să lăcrimeze din nou.

Când s-a îndepărtat de ea, mătuşa Evvie căuta ceva în buzunarul hainei. Polly se aştepta să scoată o batistă, spunându-şi într-un fel uimit că în sfârşit, după atâția ani lungi, o va vedea pe bătrâna doamnă cum plânge. Dar nu asta a făcut. În loc de o batistă, mătuşa Evvie a scos o singură bomboană tare, învelită, exact aşa cum făcea în zilele când Polly Chalmers era o fetiță cu codițe ce-i atârnau pe pieptul bluzei ei de marinar.

— Nu vrei ceva dulce, dulceață? – o întrebase cu voioşie.

13

Apusul începuse să se reverse peste zi.

Polly se îndreptă în şezlong, conştientă că aproape adormise. Îşi lovi una dintre mâini şi un fulger tare de durere îi alergă pe braț în sus înainte să fie înlocuit încă o dată de acea gâdilare caldă, anticipativă. Va fi rău, asta era sigur. Astă-seară târziu sau mâine, va fi într-adevăr foarte rău.

Lasă baltă ce nu poți schimba, Polly – există cel puțin un lucru pe care îl poți *schimba,* trebuie *să-l schimbi. Trebuie să-i*

spui lui Alan adevărul despre Kelton. Trebuie să încetezi să mai adăposteşti fantoma aia în sufletul tău.

Dar, drept răspuns, se ivi o altă voce – o voce furioasă, speriată, zgomotoasă. Vocea mândriei, bănuia, doar asta, dar era şocată de forța şi ardoarea ei când cerea ca acele zile de demult, ca acea viață de demult, să nu fie exhumată… nici pentru Alan, nici pentru nimeni. Cerea ca, mai presus de orice, scurta viață şi groaznica moarte a copilului ei să nu fie oferite limbilor ascuțite, biciuitoare ale bârfitoarelor oraşului.

Ce prostie e asta, Trisha? o întrebă în gând mătuşa Evvie – mătuşa Evvie care murise cu atâția ani în urmă, pompând dublu până-n ultima clipă mult iubitele ei țigări Herbert Tareyton. *Ce contează dacă află Alan cum a murit de fapt Kelton? Ce contează dacă află fiecare bârfitoare bătrână din oraş, de la Lenny Partridge la Myrtle Keeton? Crezi că mai dă cineva o ceapă degerată pe plodul tău, gâscă prostuță ce eşti? Nu te flata – e-o ştire răsuflată. Care abia dacă merită o a doua ceaşcă de cafea la Nan.*

Poate că aşa era… dar Kelton fusese *al ei,* blestemăție, *al ei.* În timpul vieții şi în moarte, fusese al ei. Şi *ea* fusese a ei – nu a mamei, a tatălui ei, a lui Duke Sheehan. *Îşi aparținuse sieşi.* Acea fată speriată şi singuratică ce-şi spăla chiloții în fiecare seară în chiuveta ruginită din bucătărie fiindcă nu avea decât trei perechi, acea fată speriată care avea întotdeauna o băşică ce aştepta să-i apară la colțul buzei sau pe marginea unei nări, acea fată care şedea uneori la fereastra ce dădea spre puțul de aerisire şi-şi aşeza fruntea încinsă pe brațe şi plângea – acea fată era *a ei.* Amintirile despre ea şi fiul ei împreună în întunecimea nopții, Kelton sugând de la un sân mic în vreme ce ea citea un roman în ediție de masă scris de John D. MacDonald şi sirene disparate se făceau auzite şi urlau pe străzile înghesuite, deluroase, ale oraşului, aceste amintiri erau ale ei. Lacrimile pe care le vărsase, tăcerile pe care le îndurase, lungile, înceţoşatele după-amiezi în restaurant încercând să evite mâinile romane şi degetele ruseşti ale lui Norville Bates, ruşinea cu care în sfârşit căzuse la o pace incomodă, independența şi demnitatea pentru păstrarea

cărora luptase atât de greu şi atât de neconcludent… aceste lucruri erau ale ei şi nu trebuiau să aparţină oraşului.

Polly, asta n-are legătură cu ce aparţine oraşului, şi ştii asta. Are legătură cu ce-i aparţine lui Alan.

Şezând în balansoar, ea scutură din cap de la stânga la dreapta şi invers, complet inconştientă de acest gest de negare. Bănuia că petrecuse prea multe ore nedormite din prea multe nesfârşite nopţi întunecate pentru a renunţa fără luptă la teritoriul ei interior. Cu vremea îi va spune lui Alan totul – nu intenţionase să păstreze secret tot adevărul nici până acum – dar nu venise încă timpul. Cu siguranţă nu… mai ales când mâinile îi spuneau că în următoarele câteva zile nu va reuşi să se gândească la mare lucru în afară de ele.

Telefonul începu să sune. Trebuia să fie Alan, se întorsese de pe teren şi voia să vadă ce mai face. Polly se ridică şi traversă camera către el. Ridică receptorul cu grijă, folosind ambele mâini, pregătită să-i spună lucrurile pe care credea că vrea să le audă. Vocea mătuşii Evvie încercă să intervină, încercă să-i spună că acesta nu e un comportament potrivit, că e un comportament slab de copil, poate chiar un comportament periculos. Polly alungă această voce repede şi dur.

— Alo? – spuse ea cu seninătate. O, bună, Alan! Cum eşti? Bine.

Ascultă puţin, apoi zâmbi. Dacă şi-ar fi privit reflecţia în oglinda din hol, ar fi văzut o femeie care părea că strigă… dar nu se uită.

— Bine, Alan, spuse. Mă simt chiar bine.

14

Aproape că sosise vremea să plece la hipodrom.

Aproape.

— Haide, şopti Danforth Keeton. Transpiraţia îi curgea pe faţă ca uleiul. – Haide, haide, *haide.*

Stătea gârbovit deasupra Biletului Câştigător – măturase totul de pe masa de lucru pentru a-i face loc şi-şi petrecuse

cea mai mare parte din zi jucându-se cu el. Începuse cu exemplarul său din *Bluegrass History: Forty Years of Kentucky Derby*[27]. Organizase cel puțin două duzini de derbiuri, dând cailor de tinichea numele participanților exact aşa cum îi spusese domnul Gaunt. Iar caii care aveau numele cailor câştigători la derbiurile din carte ieşeau mereu primii. S-a întâmplat din nou şi din nou. Era uimitor – atât de uimitor că se făcuse ora patru înainte ca el să-şi dea seama că-şi petrecuse ziua organizând curse de demult când erau zece nou-nouțe care urmau să se țină la Hipodromul Lewiston chiar în seara aceea.

Banii aşteptau să fie câştigați.

În ultima oră, ziarul *Daily Sun* din Lewiston, împăturit la tabelul curselor, stătuse în stânga tablei Biletului Câştigător, în dreapta era o foaie de hârtie pe care o rupsese din carnețelul lui de buzunar. Pe ea, cu scrisul mare, lățit de grabă al lui Keeton, erau înşirate următoarele:

1-a Cursă: BAZOOKA JOHN
a 2-a Cursă: FILLY DELFIA
a 3-a Cursă: TAMMY'S WONDER
(Minunea lui Tammy)
a 4-a Cursă: I'M AMAZED
(Sunt Uimit)
a 5-a Cursă: BY GEORGE
(De către George)
a 6-a Cursă: PUCKY BOY
(Săltărețul, Spiriduşul)
a 7-a Cursă: CASCO THUNDER
(Tunetul Casco)
a 8-a Cursă: DELIGHTFUL SON
(Minunatul Fiu)
a 9-a Cursă: TIKO-TIKO

Nu era decât cinci după-amiaza, dar Danforth Keeton asista deja la ultima cursă a serii. Caii zăngăneau şi se balansau de-

a lungul pistei. Unul dintre ei conducea cu şase lungimi şi trecu linia de sosire cu mult înaintea celorlalți.

Keeton înşfăcă ziarul şi studie iarăşi tabelul curselor de cai din acea seară. Fața îi sclipea atât de tare, încât părea satisfăcut.

— Malabar! şopti el şi scutură pumnii în aer.

Creionul prins într-unul dintre ei se avântă ca o săgeată şi aterizã ca un aprig ac de cusut.

— E Malabar! Treizeci la un! Treizeci la unu *în sfârşit!* Malabar, pentru numele lui Dumnezeu!

Mâzgăli informația pe foaia de hârtie, gâfâind aspru când o făcu. Cinci minute mai târziu. Biletul Câştigător era încuiat în dulapul din camera de lucru şi Danforth Keeton, în Cadillac-ul său, se afla pe drum către Lewiston.

CAPITOLUL NOUĂ

1

La zece fără un sfert în dimineața zilei de duminică, Nettie Cobb îşi trase pardesiul pe ea şi-l încheie cu grabă. Pe față avea imprimată o expresie de hotărâre implacabilă. Stătea în bucătărie. Raider şedea pe podea, uitându-se în sus la ea ca pentru a o întreba dacă vrea într-adevăr să meargă până la capăt de data aceasta.

— Da, chiar vreau s-o fac, îi spuse ea.

Raider lovi cu coada de podea, ca pentru a spune că ştie c-o poate face.

— Am făcut o lasagna bună pentru Polly şi am să merg să i-o duc. Abajurul e încuiat în dulapul pentru haine, şi ştiu că e încuiat, nu e nevoie să mă tot întorc ca să verific fiindcă ştiu asta în *mintea* mea. Poloneza aia nebună n-o să mă țină prizonieră în propria mea casă. Dacă o s-o văd pe stradă, o să-i trag eu o săpuneală! Am avertizat-o!

Trebuia să iasă din casă. *Trebuia* şi ştia asta. Nu părăsise casa de două zile şi ajunsese la convingerea că îi va fi cu atât mai greu să iasă, cu cât amâna asta mai mult. Cu cât stătea

mai mult în sufragerie cu draperiile trase, cu atât îi va fi mai greu să le ridice. Simțea acea veche teroare confuză insinuându-i-se în gânduri.

Aşa că se trezise devreme în dimineața aceea – la ora cinci! – şi făcuse o lasagna bună pentru Polly, exact aşa cum îi plăcea ei, cu mult spanac şi ciuperci. Ciupercile erau din conservă, fiindcă nu îndrăznise să meargă la magazin aseară, dar credea că ieşise foarte bine în ciuda acestui lucru. Stătea acum pe poliță, partea de sus a tigăii fiind acoperită cu folie de aluminiu.

O luă şi merse în marş prin sufragerie către uşă.

— Să fii un băiat cuminte, Raider. Mă-ntorc într-o oră. Doar dacă nu-mi dă Polly cafea şi-atunci s-ar putea să fie un pic mai mult. Dar o să fiu bine. N-am absolut nimic de ce să mă tem. N-am făcut nimic cearşafurilor polonezei ăleia nebune, iar dacă mă supără, o să-i arăt eu cine-i naşul.

Raider scoase un lătrat aspru ca să arate că a înțeles şi că o credea.

Deschise uşa, se uită pe furiş afară, nu văzu nimic. Strada Ford era pustie aşa cum numai strada dintr-un oraş mic poate fi devreme într-o dimineață de duminică. În depărtare, un clopot de biserică îi chema pe baptiştii reverendului Rose la slujbă şi altul îi anunța pe catolicii părintelui Brigham.

Adunându-şi tot curajul, Nettie păşi afară în lumina soarelui de duminică, aşeză tigaia cu lasagna pe scări, trase uşa şi o încuie. Apoi luă cheia de la casă şi se zgârie pe antebraț în sus, lăsând o urmă subțire şi roşie. Când se aplecă să ridice tigaia, îşi spuse: Acum, când vei ajunge la jumătatea cvartalului – poate chiar mai repede – o să-nc*epi să te gândeşti că totuşi n-ai încuiat uşa. Dar ai făcut-o. Ai pus lasagna jos ca s-o faci. Iar dacă tot n-o să-ți vină să crezi, uită-te la braț şi aminteşte-ți că te-ai zgâriat chiar cu cheia de la casă… după ce ai folosit-o ca să încui casa. Aminteşte-ți asta, Nettie, şi-o să te descurci bine atunci când or să-nceapă să apară îndoielile.*

Acesta era un gând minunat, iar să-şi zgârie brațul cu cheia fusese o idee minunată. Urma cea roşie era ceva *concret*

şi, pentru prima dată în ultimele două zile (şi-n mare parte, ultimele două nopți nedormite), Nettie *chiar* se simțea mai bine. Merse în pas vioi către trotuar, cu capul sus, cu buzele strânse atât de tare, că aproape dispărură. Când ajunse la el, se uită în ambele direcții după maşinuța galbenă a polonezei ăleia nebune. Dacă o vedea, intenționa să meargă direct către ea şi să-i spună polonezei ăleia nebune s-o lase în pace. Nu se vedea, însă, nici urmă de ea. Singurul vehicul vizibil era un camion portocaliu vechi parcat în susul străzii, iar acesta era gol.

Bun.

Nettie porni la drum către casa lui Polly Chalmers şi, când o asaltară îndoielile, îşi aminti că abajurul din sticlă multicoloră era bine încuiat, că Raider stătea de pază şi că uşa din față era încuiată şi ea. Mai ales aceasta din urmă. Uşa din față era încuiată şi nu trebuia decât să se uite la urma roşie care-i dispărea încet de pe braț, ca să-şi dovedească acest lucru.

Aşa că Nettie merse în pas vioi mai departe, cu capul sus, şi, când ajunse la colț, merse după el fără să se uite în spate.

2

Pe când femeia aia dusă cu sorcova dispărea din vedere, Hugh Priest şedea la volanul camionetei portocalii de remorcare pe care o scosese de la parcul auto pustiu la ora şapte în dimineața aceea (se lăsase jos în scaun de-ndată ce o văzuse pe Nettie cea Nebună ieşind pe uşă.) Scoase schimbătorul de viteze la liber şi lăsă camioneta să ruleze încet şi fără sunet în josul pantei uşoare către casa lui Nettie Cobb.

3

Clopoțelul de la uşă o trezi pe Polly dintr-o stare păstoasă care nu era tocmai somn, ci un fel de amețeală narcotică bântuită de vise. Se ridică în şezut în pat şi-şi dădu seama că e îmbrăcată în capotul de casă. Când îl luase pe ea? Pentru o

clipă, nu-şi putu aminti şi asta o înspăimântă. Apoi ştiu. Durerea la care se aşteptase sosise exact la timp, fiind de departe cea mai cumplită durere artritică din întreaga ei viață. O trezise la ora cinci. Se dusese la baie să urineze, apoi descoperise că nu putea rupe nici măcar o bucată de hârtie igienică din sul cu care să se şteargă. Aşa că luase o pastilă, îmbrăcase capotul şi se aşezase în scaunul de lângă fereastra dormitorului ca să aştepte până ce-şi va face efectul. Cândva, trebuie să i se fi făcut somn şi să se fi dus înapoi în pat.

Îşi simțea mâinile ca nişte figurine din ceramică nefinisate, care au fost arse până în pragul de a se sparge. Durerea era caldă şi rece deopotrivă, cuibărită adânc în carnea ei asemenea unor rețele complexe de fire otrăvite. Ridică disperată mâinile în aer, două mâini de sperietoare de ciori, două mâini îngrozitoare, deformate, şi la parter clopoțelul de la uşă sună din nou. Scoase un strigăt scurt, aiurit.

Ieşi pe palier cu mâinile întinse în față ca un cățel care stă în două labe şi cere ceva dulce.

— Cine e? – strigă ea.

Vocea îi era răguşită, gomoasă din cauza somnului. Limba avea gust de ceva folosit la tapetarea cutiei cu nisip a unei pisici.

— Sunt Nettie! – urcă vocea scările către ea. Te simți bine, Polly?

Nettie. Dumnezeule mare, ce făcea Nettie aici înainte să se crape de ziuă într-o dimineață de duminică?

— Sunt bine! strigă ea înapoi. Trebuie să iau ceva pe mine! Foloseşte cheia pe care o ai tu, scumpa mea!

Când auzi cheia lui Nettie începând să scrâşnească în încuietoare, Polly se întoarse de grabă în dormitor. Aruncă o privire la ceasul de pe măsuța de lângă pat şi văzu că de ziuă se crăpase cu câteva ore în urmă. Nu se întorsese ca să pună ceva pe ea; capotul ei de casă era numai bun pentru Nettie. Dar avea nevoie de o pastilă. Niciodată, niciodată în viața ei nu avusese nevoie de o pastilă mai mult ca acum.

Nu ştiu cu adevărat cât de gravă era starea ei până ce nu încercă să ia una. Pastilele – de fapt capsulele – se aflau într-

un bol din sticlă pe polița şemineului ornamental din încăpere. Reuşi fără nici o problemă să vâre mâna în bol, dar descoperi că este absolut incapabilă să apuce o capsulă. Degetele ei erau precum cleştii unei maşinării care s-a înțepenit din lipsă de ulei.

Încercă mai tare, concentrându-şi toată voința pentru a-şi face degetele să se strângă pe una dintre capsulele gelatinoase. Fu recompensată cu o mişcare infimă şi o imensă răbufnire de dure agonică. Asta era tot. Scoase un sunet scurt şi înfundat de durere şi frustrate.

— Polly?

De la baza scărilor acum, vocea lui Nettie era îngrijorată. Poate că oamenii din Castle Rock o considerau înceată la minte pe Nettie, îşi spunea Polly, dar când era vorba de vicisitudinile infirmității lui Polly, Nettie nu era deloc înceată la minte. Stătuse prin casă prea multă vreme ca să se lase dusă de nas… şi o iubise prea mult.

— Polly, chiar te simți bine?

— Cobor imediat, scumpa mea! strigă ea drept răspuns, încercând să pară veselă şi plină de viață.

Şi, în vreme ce-şi scotea mâna din bolul de sticlă şi-şi apleca fruntea asupra lui, îşi spuse: *Te rog, Doamne. N-o lăsa să vină sus acum. N-o lăsa să mă vadă că fac asta.*

Îşi coborî fața în bol precum un cățel pe cale să bea apă din castron, şi scoase limba. Durerea, ruşinea, oroarea şi, mai presus de orice, o depresie sumbră, în tonuri numai de castaniu şi gri, o învăluiră. Apăsă cu limba una dintre capsule până ce aceasta rămase lipită de ea. O trase în gură, acum nu ca un cățel, ci ca un furnicar luând o îmbucătură gustoasă, şi o înghiți.

Pe când pilula îşi urma drumul îngust şi anevoios în jos pe gâtlejul ei, îşi spuse din nou: *Aş da orice să scap de asta. Orice. Absolut orice.*

4

Hugh Priest rareori mai visa; în zilele din urmă nu adormea, ci mai degrabă cădea în inconştienţă. Dar azi-noapte avusese un vis, o adevărată revelaţie. Visul îi spusese tot ce trebuia să ştie şi tot ce trebuia să facă.

În el, şedea la masa din bucătăria sa, bând o bere şi uitându-se la un joc de televiziune numit *Vânzarea secolului.* Toate lucrurile pe care le ofereau acolo erau lucruri pe care le văzuse în magazinul acela nou, Lucruri preţioase. Şi tuturor concurenţilor le sângerau urechile şi ochii pe la colţuri. Râdeau, dar păreau îngroziţi.

Dintr-odată, o voce înfundată începuse să strige:

— Hugh! Hugh! Dă-mi drumul, Hugh!

Se auzea din dulap. S-a duse acolo şi l-a deschis, pregătit să-i dea în cap oricui s-ar fi ascuns înăuntru. Dar nu era nimeni; numai obişnuita vraişte de cizme, fulare, pardesiuri, scule pentru pescuit şi cele două puşti ale sale.

— Hugh!

A ridicat ochii, fiindcă vocea venea de pe raft.

Era coada de vulpe. Coada de vulpe vorbea. Iar Hugh i-a recunoscut pe dată vocea. Era vocea lui Leland Gaunt. Luase coada jos, desfătându-l iarăşi moliciunea ei ca de pluş, o textură care semăna puţin cu mătasea, puţin cu lâna şi de fapt cu nimic altceva decât cu sinele său secret.

— Mersi, Hugh, a spus coada de vulpe. E cam îngrămădit acolo. Şi-ai lăsat o pipă veche pe raft. Puţea ca naiba. Pfui!

— Vrei să mergi într-un alt loc? – o întrebase Hugh.

Se simţea puţin caraghios că vorbea cu o coadă de vulpe, chiar şi într-un vis.

— Nu – încep să mă obişnuiesc. Dar trebuia să discut cu tine. Trebuie să faci ceva, ţi-aminteşti? Ai promis.

— Nettie cea Nebună, a aprobat el. Trebuie să-i joc o festă lui Nettie cea Nebună.

— Aşa e, a spus coada de vulpe, şi trebuie s-o faci de-ndată ce te vei trezi. Aşa că ascultă.

Hugh ascultase.

Coada de vulpe îi spusese că nu va fi nimeni acasă la Nettie cu excepţia câinelui, dar acum că Hugh se afla chiar acolo, se

hotărî c-ar fi înțelept să bată la uşă. Aşa făcu. Dinăuntru auzi păcănitul unor gheare care veneau repede către uşă pe podeaua din lemn, dar nimic altceva. Bătu din nou, doar ca să fie sigur. De cealaltă parte a uşii, se auzi un singur lătrat sever.

— Raider? spuse Hugh.

Coada de vulpe îi spusese că acesta era numele câinelui. Lui Hugh i se părea că-i un nume destul de bun, chiar dacă femeia care-l născocise era nebună de legat.

Acel unic lătrat se auzi din nou, de data aceasta nu chiar atât de sever.

Hugh scoase un inel cu chei din buzunarul de la piept al jachetei simple de vânătoare pe care o purta şi îl examină. Avea inelul acela de multă vreme şi nici nu-şi mai amintea de la ce proveneau unele dintre chei. Însă patru dintre ele erau şperacle, uşor de recunoscut după tijele lor lungi, şi de acestea avea el nevoie.

Hugh aruncă o privire în jur, văzu că strada era la fel de pustie cum fusese când ajunsese el, şi începu să încerce cheile una după alta.

5

Când văzu Nettie fața albă, buhăită şi ochii buimăciți ai lui Polly, propriile ei temeri, care o roseseră ca nişte dinți mici de nevăstuică pe când se îndrepta într-aici, fură date uitării. Nici măcar nu trebuia să se uite la mâinile lui Polly, încă întinse în față la nivelul şoldurilor (o durea îngrozitor să le lase în jos când era în starea aceasta), ca să ştie cum stăteau lucrurile cu ea.

Aruncă fără vreo grijă lasagna pe o masă de la baza scărilor. Dacă ar fi căzut la podea, Nettie nu i-ar fi acordat nici o atenție. Femeia agitată cu care Castle Rock se obişnuise s-o vadă pe străzile lui, femeia care arăta de parcă fugea pe furiş de cine ştie ce faptă extrem de reprobabilă chiar dacă nu mergea decât până la oficiul poştal, nu era prezentă. Aceasta era o altă Nettie; acea Nettie a lui Polly Chalmers.

— Haide, spuse ea cu iuțeală. În sufragerie. Aduc eu mănuşile termice.

— Nettie, sunt bine, spuse Polly istovită. Tocmai am luat o pastilă şi sunt sigură că-n câteva minute...

Dar Nettie îşi petrecuse un braț în jurul ei şi o conducea deja în sufragerie.

— Ce ai făcut? Crezi c-ai dormit pe ele?

— Nu – asta m-ar fi trezit. E doar...

Râse. Era un sunet slab, tulburat.

— E doar durere. Ştiam că astăzi va fi rău, dar habar nu aveam cât de rău. Iar mănuşile termice nu-mi sunt de ajutor.

— Uneori sunt. Ştii că uneori sunt. Acum, şezi numai acolo.

Tonul lui Nettie nu lăsa loc de refuz. Rămase lângă Polly până ce aceasta se aşeză într-un fotoliu bine capitonat. Apoi se duse în baia de la parter să aducă mănuşile termice. Polly renunțase la ele cu un an în urmă, dar Nettie, se părea, păstra pentru ele o reverență aproape superstițioasă. Versiunea lui Nettie a supei de pui, le numise Alan cândva, şi râseseră amândoi.

Polly şedea cu mâinile odihnindu-i-se pe brațele fotoliului aidoma unor butuci aruncați la mal de ape şi se uita cu jind de cealaltă parte a camerei la canapeaua pe care ea şi cu Alan făcuseră dragoste în seara zilei de vineri. Atunci nu o duruseră deloc mâinile şi asta deja i se părea că fusese cu o mie de ani în urmă.

Îi trecu prin minte că plăcerea, oricât de profundă, era un lucru fantomatic, trecător. Se poate ca iubirea să facă lumea să se învârtă, dar era convinsă că strigătele celor grav răniți şi profund năpăstuiți erau cele care făceau universul să se rotească în jurul axei sale ca un imens stâlp din sticlă.

O, canapea proastă, gândi ea. *O, canapea proastă şi goală, cu ce-mi eşti de ajutor acum?*

Nettie se întoarse cu mănuşile termice. Arătau ca nişte mănuşi de bucătărie vătuite, cu un singur deget, legate la un fir electric izolat. Din dosul mănuşii stângi şerpuia un cablu cu ştecher. Polly văzuse un anunț pentru aceste mănuşi, dintre toate locurile, în revista *Good Housekeeping*[28]. Sunase la numărul începând cu 800 al Fundației Naționale de Luptă împotriva Artritei şi se asigurase că mănuşile ofereau într-adevăr o alinare temporară a durerii în unele cazuri. Când îi arătase anunțul doctorului Van Allen, acesta adăugase acea coda care-i era obositor de familiară chiar şi numai cu doi ani în urmă: „Păi, ce te doare dacă încerci?”

— Nettie, sunt sigură că-n câteva minute…

— … o să te simți mai bine, încheie Nettie. Da, sigur c-o să te simți mai bine. Şi poate că astea o să te ajute. Întinde mâinile, Polly.

Polly cedă şi întinse mâinile. Nettie ținu mănuşile de capete, le deschise strângându-le şi le vârî pe mâinile lui Polly la fel de

delicat cum un expert din brigada de geniu ar acoperi cu o prelată anti-explozie nişte pachete de dinamită C-4. Atingerea ei era blândă, expertă şi înțelegătoare. Polly nu credea că vor ajuta la ceva mănuşile termice... Însă evidenta îngrijorare a lui Nettie îşi produsese deja efectele.

Nettie luă ştecherul, se lăsă în genunchi şi îl vârî în priza de lângă picioarele fotoliului. Mănuşile începură să zumzăie încet şi primele fuioare de căldură uscată mângâiară pielea mâinilor lui Polly.

— Eşti prea bună cu mine, spuse Polly încet. Ştii asta?

— N-am cum fi, răspunse Nettie. Niciodată.

Vocea ei era puțin înecată şi în ochi avea o sclipire puternică, lichidă.

— Polly, nu-i treaba mea să-ți spun ce să faci, dar pur şi simplu nu mai pot tăcea. Trebuie să faci ceva cu sărmanele tale mâini. *Trebuie.* Pur şi simplu nu se poate ca lucrurile să continue în felul ăsta.

— Ştiu, scumpa mea. Ştiu.

Polly făcu un efort imens să treacă peste zidul depresiei care se ridicase singur în mintea ei.

— De ce ai venit, Nettie? Sunt sigură că nu doar ca să-mi pui la prăjit mâinile.

Nettie se lumină.

— Ți-am făcut o lasagna!

— Chiar aşa? O, Nettie, n-ar fi trebuit!

— Nu? *Eu* nu-s de aceeaşi părere. *Eu* cred că n-o să fii în stare să găteşti astăzi şi nici mâine. O s-o pun în frigider.

— Mulțumesc. Mulțumesc atât de mult!

— Mă bucur c-am făcut-o. De două ori mai bucuroasă, acum că văd cum eşti.

Ajunse la uşa antreului şi se uită în spate. O dâră de lumină solară îi căzu piezişe pe față şi, în clipa aceea, Polly, dacă durerea n-ar fi fost atât de cuprinzătoare, ar fi putu vedea cât de palidă şi de obosită arăta Nettie.

— Să nu te mişti, bine?

Polly izbucni în râs, luându-le pe amândouă prin surprindere.

— Nu pot! Sunt blocată!

În bucătărie, uşa frigiderului se deschise şi se închise atunci când Nettie puse lasagna la păstrare. Apoi strigă:

— Să pun de cafea? Vrei o ceaşcă? Te ajut eu cu ea.

— Da, spuse Polly, mi-ar plăcea asta.

Mănuşile zumzăiau mai tare acum; erau foarte călduroase. Şi fie chiar îi erau de ajutor, fie pilula prelua controlul aşa cum cea de la ora cinci nu o făcuse. Cel mai probabil, combinația dintre cele două este de vină, îşi spuse ea.

— Dar dacă trebuie să te întorci, Nettie…

Nettie apăru în cadrul uşii. Îşi luase şorțul din cămară şi-l îmbrăcase, iar într-o mână ținea vechiul vas de tinichea pentru fiert cafeaua. Nu voia să folosească noua cafetieră digitală Toshiba… iar Polly trebuia să recunoască faptul că ceea ce ieşea din vasul de tinichea al lui Nettie era mai gustos.

— N-am unde să mă duc şi să fie mai bine ca aici, spuse ea. Pe lângă asta, casa e bine încuiată şi Raider stă de pază.

— Sunt sigură, spuse Polly, zâmbind.

Îl ştia foarte bine pe Raider. Cântărea douăzeci de livre bătute pe muchie şi se rostogolea pe spate să fie scărpinat pe burtă ori de câte ori venea cineva pe acolo lăptarul, cititorul de contor, vânzătorul ambulant.

— Oricum, cred c-o să mă lase în pace, spuse Polly. Am avertizat-o. N-am văzut-o prin jur şi nici n-am primit vreo veste de la ea, aşa că bănuiesc că i-a intrat cu adevărat bine-n cap că am vorbit serios.

— Pe cine ai avertizat? Despre ce? întrebă Polly, dar Nettie plecase deja din cadrul uşii, iar Polly era la propriu țintuită locului de mănuşile electrice. Pe când reapăru cu tava pentru cafele, Percodan-ul începuse s-o învăluie în ceață şi uitase complet de ciudata remarcă a lui Nettie… care în orice caz nu era surprinzătoare, dat fiind că Nettie făcea destul de des remarce bizare.

Nettie puse frişcă şi zahăr în cafeaua lui Polly şi-i ținu ceaşca ridicată ca să poată lua o înghițitură. Discutară despre una, despre alta, şi, desigur, conversația se întoarse nu după multă vreme la noul magazin. Nettie îi spuse iarăşi de

cumpărarea abajurului din sticlă multicoloră, dar nici pe departe atât de cu sufletul la gură şi în amănunt cum s-ar fi aşteptat Polly, dată fiind extraordinara natură a unui astfel de eveniment în viața lui Nettie. Însă îi declanşă altceva în minte: biletul pe care domnul Gaunt îl pusese în recipientul pentru prăjitură.

— Aproape c-am uitat – domnul Gaunt m-a rugat să trec pe la el în după-amiaza asta. Spunea că s-ar putea să aibă un obiect care m-ar interesa.

— Doar n-o să mergi, nu? Cu mâinile în starea în care se află?

— S-ar putea să merg. Sunt mai bine – cred că de data asta mănuşile au dat roade, cel puțin un pic. Şi trebuie să fac *ceva.*

Se uită la Nettie puțin rugătoare.

— Păi… aşa cred.

O idee o lovi brusc pe Nettie.

— Ştii, aş putea trece pe acolo în drumul de întoarcere acasă şi să-l întreb dacă nu poate veni *el* pe la tine!

— O, nu, Nettie – nu-i în drumul tău!

— Doar cu o stradă sau două mai încolo.

Nettie aruncă o ocheadă afectuos de vicleană către Polly.

— Pe lângă asta, s-ar putea să mai aibă vreo figurină din sticlă multicoloră. N-am destui bani pentru încă una, dar *el* nu ştie asta şi nu costă nimic să arunc o privire, nu-i aşa?

— Dar să-i ceri să vină aici…

— O să-i explic care e situația ta, spuse Nettie cu hotărâre şi începu să aşeze lucrurile înapoi pe tavă. Păi, comercianții fac deseori demonstrații la domiciliu – dacă au ceva demn de-a fi vândut, adică.

Polly se uită la ea cu amuzament şi dragoste.

— Ştii, eşti altfel când eşti aici, Nettie.

Nettie se uită surprinsă la ea.

— Sunt?

— Da.

— Cum?

— Într-un fel bun. Nu contează. Doar dacă n-o să am o recădere, cred că *voi* vrea să ies din casă astă după-amiază.

Dar dacă se-ntâmplă să treci pe la Lucruri prețioase…

— O să trec.

În ochii lui Nettie sclipi o privire de înflăcărare prost mascată. Acum că-i venise ideea aceea, pusese stăpânire pe ea cu toată forța unui viciu. S-o ajute pe Polly fusese un stimulent pentru nervii ei, fară-ndoială.

— … iar dacă *se întâmplă* să fie acasă, dă-i numărul meu de telefon şi spune-i să mă sune dacă a venit obiectul pe care voia să mi-l arate. Poți face asta?

— Ba bine că nu! – spuse Nettie.

Se ridică în picioare cu tava pentru cafea şi o duse în bucătărie. Puse şorțul la loc în cuiul din cămară şi se întoarse în sufragerie să-i scoată lui Polly mănuşile termice. Avea deja haina pe ea. Polly îi mulțumi din nou – şi nu doar pentru lasagna. Încă o mai dureau rău mâinile, dar durerea era acum suportabilă. Şi-şi putea mişca iarăşi degetele.

— Cu foarte multă plăcere, spuse Nettie. Şi ştii ce? *Chiar* arăți mai bine. Îți revine culoarea în obraji. M-am speriat când te-am văzut cum arătai când am intrat. Te mai pot ajuta cu ceva înainte să plec?

— Nu, nu cred.

Întinse mâinile, care încă erau înroşite şi foarte calde datorită mănuşilor, şi o prinse neîndemânatic de mâini pe Nettie.

— Sunt extrem de bucuroasă că ai venit, scumpa mea.

În rarele ocazii când zâmbea, Nettie o făcea cu toată fața; era ca şi când ai privi soarele răzbătând printre nori într-o dimineață plumburie.

— Te iubesc, Polly. Emoționată, Polly răspunse:

— Păi, şi eu te iubesc, Nettie.

Nettie plecă. A fost ultima dată când Polly a mai văzut-o în viață.

6

Încuietoarea de la uşa din față a lui Nettie Cobb era cam la fel de complexă ca şi capacul unei cutii cu bomboane; primul

şperaclu pe care-l încercă Hugh funcționă după câteva zgâlțâieli şi smucituri. Deschise uşa.

Un câine mic, galben cu bavețică albă, şedea pe podea. Scoase acel unic lătrat aspru când soarele de dimineață căzu în jurul lui şi asupra lui căzu umbra mare a lui Hugh.

— Tu trebuie să fii Raider, spuse Hugh încet, vârând mâna în buzunar.

Câinele lătră din nou şi se rostogoli prompt pe spate, cu toate cele patru labe atârnându-i fără vlagă în aer.

— Ca să vezi, ce simpatic! – spuse Hugh.

Ciotul de coadă al lui Raider pocni lovindu-se de podeaua din lemn, probabil a consimțământ. Hugh închise uşa şi se lăsă pe vine alături de cățel. Cu o mână îl scărpină pe partea dreaptă a pieptului, în locul acela magic aflat cumva în legătură cu laba dreaptă din față, făcând-o să se zbată repede în aer. Cu cealaltă scoase din buzunar un briceag.

— Aă, nu-i aşa că eşti un băiat cuminte? – lălăi Hugh. Nu-i aşa că eşti unul dintr-o mie?

Renunță să-l mai scarpine şi scoase din buzunarul cămăşii o bucată de hârtie. Pe ea, cu scrisul lui elaborat de şcolar, se afla mesajul pe care i-l comunicase coada de vulpe – Hugh se aşezase la masa din bucătărie şi-l scrisese chiar înainte să se îmbrace, aşa încât să nu uite nici un cuvânt.

Mineni marunci cu noroi în cearşafurile
mele curate. Ţi-am spus ca să
ți-o plătesc!

Scoase tirbuşonul ascuns într-una dintre fantele briceagului cel dolofan şi înfipse biletul în el. Apoi întoarse pe lateral corpul briceagului şi-l strânse în pumn, astfel încât tirbuşonul să iasă printre degetul arătător şi cel din mijloc de la vânjoasa lui mână dreaptă. Începu iarăşi să-l scarpine pe Raider, care stătuse pe spate în tot acest timp, uitându-se cu ochi voioşi la Hugh. E simpatic de-ți vine să-l mănânci, gândi Hugh.

— Da! Nu-i aşa că eşti cel mai bun băiat din lume? Nu-i aşa că eşti cel mai *bun* dintr-o mie? – întrebă Hugh, scărpinându-l.

Acum i se zbăteau ambele picioare din spate. Raider arăta ca un câine care pedala o bicicletă invizibilă.

— Sigur că eşti! Sigur că *eşti!* Şi ştii ce am eu? Am o coadă de vulpe! Sigur că am!

Hugh ținea tirbuşonul cu biletul înfipt în el deasupra bavețelei albe de pe pieptul lui Raider.

— Şi mai ştii ceva? *O s-o păstrez!*

Coborî iute mâna dreaptă. Stânga, cea care-l scărpinase pe Raider, ținea acum câinele în loc cât cealaltă răsuci tare de trei ori tirbuşonul. Sângele cald țâşni în aer, udându-i ambele mâini. Câinele se zvârcoli puțin, apoi rămase nemişcat. Nu avea să mai scoată lătratul acela aspru şi nevinovat al lui.

Hugh se ridică în picioare, cu inima bubuindu-i din greu. Se simți brusc foarte vinovat pentru ceea ce făcuse – aproape nesănătos. Poate că femeia era nebună, poate nu, dar era singură pe lume, iar el îl omorâse pe cel care probabil că era singurul ei blestemat de prieten.

Îşi şterse mâinile însângerate de curmezişul cămăşii. Pata abia dacă se vedea pe lâna neagră. Nu-şi putea lua ochii de la câine. El făcuse aia. Da, el o făcuse şi-o ştia, dar abia dacă-i venea să creadă. Era de parcă fusese într-o transă sau ceva.

Vocea interioară, cea care uneori îi vorbea despre întâlnirile organizației A. A., se făcu brusc auzită. *Da – şi presupun că, în timp, chiar o să reuşeşti să te convingi să crezi asta. Dar n-ai fost într-o afurisită de transă; ştiai bine ce făceai.*

Şi de ce.

Panica începu să gonească prin el. Trebuia să plece de acolo. Merse încet cu spatele în josul coridorului, apoi scoase un strigăt răguşit când se lovi de uşa închisă din față. Dibui în spate după clanță şi, în cele din urmă, o găsi. O roti, deschise uşa şi se strecură afară din casa lui Nettie cea Nebună. Se uită hăituit în jur, aşteptându-se cumva să vadă jumătate din oraş adunat acolo, uitându-se la el cu ochi solemni, socotitori. Nu văzu pe nimeni, cu excepția unui puşti care pedala în

susul străzii. În coşul bicicletei lui se afla sprijinit într-un unchi ciudat o cutie frigorifică pentru picnic. Când trecu pe lângă el, puştiul nu-l învesti pe Hugh Priest nici măcar cu o privire şi, după ce dispăru, nu mai rămaseră decât clopotele de la biserică… de data aceasta îi chemau pe metodişti.

Hugh se grăbi în josul trotuarului. Îşi spuse să nu alerge, dar, pe când ajunse la camionetă, mergea deja cu paşi mici şi alerți. Deschise portiera cu stângăcie, se furişă în spatele volanului şi înfipse cheia pe direcția contactului. Făcu asta de trei sau patru ori şi cheia aia futută tot aiurea nimerea. Trebui să-şi stăpânească mâna dreaptă cu cea stângă înainte să reuşească în sfârşit s-o vâre unde trebuia. Fruntea îi era presărată cu bobițe mici de transpirație. Trecuse cu chinuri prin multe mahmureli, dar niciodată nu se simțise ca acum – acum se simțea de parcă se contaminase cu malarie sau ceva.

Camioneta porni cu un răcnet şi un râgâit de fum albastru. Piciorul lui Hugh alunecă de pe ambreiaj. Camioneta se îndepărtă de bordură cu două smucituri ample, furioase, şi i se înecă motorul. Respirând greu pe gură, Hugh îl porni din nou şi plecă în viteză.

Pe când ajunse la parcul auto (încă era pustiu ca munții de pe lună) şi schimbă camioneta cu vechiul lui Buick cu tabla îndoită, uitase complet de Raider şi de oribilul lucru pe care-l făcuse cu tirbuşonul. Avea altceva, ceva mult mai interesant, la care să se gândească. Pe drumul de întoarcere la parcul auto fusese prins în ghearele unei certitudini febrile: cineva îi intrase în casă când lipsise şi acel cineva îi furase coada de vulpe.

Conduse spre casă cu mai bine de şaizeci de mile la oră, opri la patru inci de veranda sa şubredă într-o ploaie de pietriş şi un nor de praf, şi fugi pe scări în sus câte două odată. Dădu buzna înăuntru, dădu fuga la dulap şi dădu de perete uşa acestuia. Se ridică pe vârfurile degetelor şi începu să cerceteze raftul de sus cu mâinile lui tremurătoare, cuprinse de panică.

La început nu simți altceva decât lemnul gol şi Hugh începu să plângă cu sughițuri de spaimă şi mânie. Apoi, mâna lui stângă se afundă adânc în pluşul dur care nu era nici mătase,

nici lână, şi îl umplu un puternic sentiment de pace şi împlinire. Era ceva ca mâncarea pentru cel înfometat, ca odihna pentru cel obosit… chinina pentru cel suferind de malarie. Ropotul sacadat de tobă al inimii sale începu în sfârşit să se domolească. Scoase coada de vulpe din ascunzătoare şi se aşeză la masa din bucătărie. O întinse de-a curmezişul coapsei sale cărnoase şi începu s-o mângâie cu ambele mâini.

Hugh rămase aşa mai bine de trei ore.

7

Băiatul pe care-l văzuse Hugh dar nu reuşise să-l recunoască, cel pe bicicletă, era Brian Rusk. Brian avusese propriul lui vis cu o noapte în urmă şi, prin urmare, avea propria sa misiune de dus la îndeplinire în acea dimineață.

În vis, al şaptelea meci din Campionatul Mondial era pe cale să înceapă – un Campionat Mondial străvechi, din era Elvis, punând în opoziție vechii rivali ai apocalipsei, acel avatar al base-ballului, Dodgers împotriva Yankees. Sandy Koufax se afla pe spațiul pentru încălzire, pregătindu-se pentru înfruntarea cu Da Bumii. De asemenea, îi vorbea lui Brian Rusk, care se afla lângă el, între portițe. Sandy Koufax îi spunea lui Brian exact ce trebuia să facă. Era foarte clar în privința asta; punea punctul pe fiecare *i* şi trăgea liniuța la fiecare *t*. Nici o problemă aici.

Problema era aceasta: Brian nu voia s-o facă.

Se simțea ca un nemernic, să se ia la ceartă cu o legendă a base-ballului ca Sandy Koufax, dar, chiar şi aşa, încercase.

— Nu înțelegeți, domnule Koufax, a spus. Trebuia să-i joc o farsă Wilmei Jerzyck şi asta am făcut. Deja am *făcut*-o.

— Şi ce dacă? – a spus Sandy Koufax. Unde bați, țâcă?

— Păi, aşa ne-am înțeles. Optzeci şi cinci de cenți şi o farsă.

— Eşti sigur de asta, țâcă? O farsă? Eşti sigur? N-a spus cumva ceva de genul „nu mai mult de o farsă”? Ceva şiret ca asta?

Brian nu-şi amintea foarte bine, dar sentimentul că fusese fraierit devenea constant tot mai puternic în sinea lui. Nu… nu doar *fraierit. Prins în capcană.* Ca un şoarece ademenit cu o bucăţică de brânză.

— Dă-mi voie să-ţi spun ceva, ţâcă. Târgul…

S-a întrerupt şi a scos un *uuhh!* scurt când a aruncat peste mână o minge puternică şi rapidă. Aceasta s-a oprit în mănuşa prinzătorului cu un pocnet de puşcă. Din mănuşă s-a ridicat praful şi Brian şi-a dat seama cu o spaimă proaspătă că ştia ochii albaştri precum cerul de furtună care se uitau la el din spatele măştii de prinzător. Ochii aceia îi aparţineau domnului Gaunt.

Sandy Koufax a prins mingea aruncată înapoi de domnul Gaunt, apoi s-a uitat la Brian cu ochi inexpresivi precum sticla maro.

— Târgul este cel care *spun* eu că este, ţâcă.

Ochii lui Sandy Koufax nu erau maro deloc, îşi dăduse Brian seama în vis; erau de asemenea albaştri, ceea ce era absolut logic, dat fiind că Sandy Koufax era de asemenea domnul Gaunt.

— Dar…

Koufax/Gaunt a ridicat mâna înmănuşată.

— Dă-mi voie să-ţi spun ceva, ţâcă: *urăsc* cuvântul acela. Dintre toate cuvintele din limba noastră, acela e de departe cel mai urât. Cred că este cel mai urât cuvânt din *orice* limbă. Ştii ce-i un dar, ţâcă? E aia ce primeşti când nici să te caci nu poţi singur.

Bărbatul în uniformă Brooklyn Dodgers demodată a ascuns mingea în mănuşă şi s-a întors complet cu faţa către Brian. Era domnul Gaunt, sigur că da, iar Brian a simţit o groază paralizantă, întunecată, apucându-i inima.

— *Am spus* că vreau să-i joci o farsă Wilmei, Brian, asta-i adevărat, dar n-am spus că-i *singura* farsă pe care vreau să i-o joci. Asta ai presupus tu, ţâcă. Mă crezi pe cuvânt sau vrei să asculţi înregistrarea discuţiei noastre?

— Vă cred, a spus Brian. Acum era periculos de aproape să se bâlbâie. – Vă cred, dar…

— Ce ți-am spus tocmai acum despre cuvântul acesta, țâcă?

Brian şi-a lăsat privirea în pământ şi a înghițit cu greu.

— Ai o grămadă de învățat despre târguială, a spus Koufax/Gaunt. Tu şi toată lumea din Castle Rock. Dar ăsta-i unul dintre motivele pentru care am venit – ca să țin un seminar despre complexa artă a târguielii. A fost un tip în oraş, un domn pe nume Merrill, care ştia câte ceva despre asta, dar e demult plecat şi greu de găsit.

A rânjit, scoțând la iveală pe fața îngustă, ocrotitoare a lui Sandy Koufax dinții mari, inegali ai lui Leland Gaunt.

— Iar cuvântul „tocmeală", Brian – am de predat nişte lecții importante şi pe subiectul ăsta.

— Dar…

Cuvântul îi ieşise lui Brian din gură înainte să-l poată reține.

— Nici un dar aici, a spus Koufax/Gaunt.

S-a aplecat înainte. Fața lui se holba solemn la Brian de sub cozorocul şepcii de base-ball.

— Domnul Gaunt ştie mai bine. Poți repeta asta, Brian?

Gâtul lui Brian s-a mişcat, dar n-a ieşit nici un sunet. Simțea lacrimi calde, dezlănțuite în spatele ochilor.

O mână mare, rece, i-a coborât pe umăr. Şi l-a strâns.

— *Spune*-o!

— Domnul Gaunt…

Trebui să înghită din nou pentru a face loc cuvintelor.

— Domnul Gaunt ştie mai bine.

— Aşa-i, țâcă. Exact aşa-i. Iar ce-nseamnă asta e că vei face ce-ți spun eu… dacă nu…

Brian şi-a adunat voința şi a făcut un ultim efort.

— Şi dacă eu tot spun nu? Dacă spun nu, fiindcă nu-nțeleg cumlezicelaălea… termenii problemei?

Koufax/Gaunt a luat mingea din mănuşă şi a strâns-o în pumn. Mici picături de sânge au început să transpire pe la cusăturile ei.

— Chiar nu ai cum spune nu, Brian, a rostit el molcom. Nu mai poți. Ei, acesta este al şaptelea meci din Campionatul

Mondial. Toții puii s-au întors acasă să se-adăpostească, şi-a venit vremea să scuipi sau să lingi. Uită-te puțin în jur. Haide, dă-i drumul şi uită-te.

Brian s-a uitat în jur şi a fost îngrozit să vadă că Ebbets Field era atât de plin, încât oamenii stăteau şi pe culoare… *şi că-i cunoştea pe toți.* I-a văzut pe mami şi pe tati stând cu frățiorul lui, Sean, în Tribuna Oficială din spatele bazei principale. Colegii lui de la cursul de logopedie, flancați de domnişoara Ratcliffe într-o parte şi prietenul ei masiv şi tălâmb, Lester Pratt, în cealaltă, erau dispuşi de-a lungul liniei de la prima bază, bând Royal Crown Cola şi ronțăind hot-dog-uri. Tot personalul de la Oficiul Şerifului din Castle Rock şedea în tribune, bând bere din pahare de hârtie pe care se aflau fotografiile concurentele din anul acela la titlul de Miss Rheingold. Şi-a văzut colegii de la orele de şcoală duminicală, consilierii locali, pe Myra şi Chuck Evans, pe mătuşile, unchii şi verii lui. Acolo, şezând în spatele bazei a treia, se afla Sonny Jackett, iar când Koufax/Gaunt a aruncat mingea însângerată şi a scos iarăşi acel pocnet de puşcă în mănuşa prinzătorului, Brian a văzut că fața din spatele măştii îi aparținea acum lui Hugh Priest.

— Dau peste tine, micul meu amic, a spus Hugh când a aruncat mingea înapoi. Te fac să scheauni.

— Vezi, țâcă, nu mai e vorba doar de-un cartonaş cu jucători de base-ball, a spus Koufax/Gaunt de lângă el. Ştii asta, nu? Când ai aruncat cu noroi în cearşafurile Wilmei Jerzyck, ai declanşat ceva. Precum un tip care declanşează o avalanşă doar strigând prea tare într-o zi călduță de iarnă. Alegerea ta-i simplă acum. Poți merge mai departe… sau poți rămâne unde eşti şi să fii îngropat sub zăpadă.

În visul lui, Brian a început în cele din urmă să plângă. Vedea, sigur că da. Vedea foarte bine, acum că era prea târziu să mai facă ceva semnificativ.

Gaunt a strâns mingea. A curs şi mai mult sânge din ea şi degetele lui s-au afundat adânc în suprafața ei albă, cărnoasă.

— Dacă nu vrei ca toți oamenii din Castle Rock să ştie că tu ai declanşat avalanşa, Brian, ar fi bine să faci ce-ți spun eu.

Brian a plâns şi mai tare.

— Când faci afaceri cu mine, a spus Gaunt, luându-şi avânt ca să arunce, e bine să ţii minte două lucruri: domnul Gaunt ştie mai bine... şi târgul nu s-a încheiat până ce domnul Gaunt nu *spune* că s-a încheiat.

A aruncat în acel fel, dintr-odată sinuos, care-l făcuse pe Sandy Koufax atât de greu de nimerit (asta era, cel puţin, umila părere a tatălui lui Brian), iar când mingea a lovit de data aceasta mănuşa lui Hugh Priest, a explodat. Sânge şi păr şi bucăţi aţoase de carne au sărit în soarele puternic de toamnă. Şi Brian se trezise, lăcrimând în pernă.

8

Acum pornise să facă ceea ce domnul Gaunt îi spusese că trebuie să facă. Îi fusese uşor să scape de acasă; le spusese doar mamei şi tatălui lui că nu vrea să meargă la biserică în dimineaţa aceea fiindcă îi era rău la stomac (şi nici nu era o minciună aceasta.) Odată ce ei plecaseră, el îşi făcuse pregătirile.

Era greu să pedaleze şi chiar mai greu să-şi ţină bicicleta în echilibru, şi asta din cauza cutiei frigorifice Playmate din coşul bicicletei. Era foarte greu şi el transpira şi avea răsuflarea tăiată pe când ajunse la reşedinţa Jerzyck. Nu simţea nici o ezitare de data aceasta, nu sună la uşă, nu-şi pregăti nici o poveste. Nu era nimeni acasă. Sandy Koufax/Leland Gaunt îi spusese în vis că soţii Jerzyck vor rămâne mult după slujba de la ora unsprezece ca să discute despre preparativele viitoarei Seri la Cazinou şi că apoi vor merge în vizită la prieteni. Brian îl credea. Tot ce-şi dorea acum era să încheie cu treaba asta urâtă cât de repede putea. Iar când o va isprăvi, se va duce acasă, îşi va parca bicicleta şi va petrece tot restul zilei în pat.

Scoase cutia frigorifică din coşul bicicletei folosindu-se de ambele mâini şi o puse jos pe iarbă. Era în spatele tufişurilor, unde nimeni nu-l putea vedea. Ce urma să facă avea să producă mult zgomot, dar Koufax/Gaunt îi spusese să nu-şi facă griji din pricina asta. A spus că majoritatea oamenilor de

pe strada Willow erau catolici şi că aproape toţi cei care nu participau la slujba de la ora unsprezece au mers la opt şi apoi au plecat în diverse excursii duminicale. Brian nu ştia dacă asta era adevărat sau nu. Ştia sigur doar două lucruri: domnul Gaunt ştia mai bine şi târgul nu era încheiat până ce domnul Gaunt nu *spunea* că era încheiat.

Iar aceasta constituia târgul.

Deschise cutia frigorifică Playmate. Înăuntru se aflau în jur de-o duzină de pietre de dimensiuni bunicele. Înfăşurată în jurul fiecăreia şi ţinută în loc de o bandă elastică sau două era o foaie de hârtie din caietul lui de şcoală. Pe fiecare, stătea scris cu litere mari acest mesaj simplu:

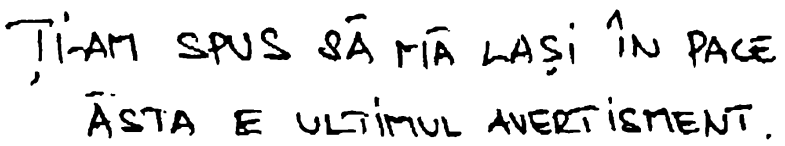

Brian luă una dintre acestea şi merse pe peluză până ce ajunse la mai puţin de zece picioare de geamul mare de la sufrageria familiei Jerzyck – ceea ce se numea „geam panoramic" la începutul anilor şaizeci, atunci când fusese construită casa. Îşi luă avânt, ezită doar pentru o clipă, apoi lansă precum Sandy Koufax în prima repriză a meciului al şaptelea din Campionatul Mondial. Se auzi un zăngănit imens şi muzical, urmat de un bubuit atunci când piatra lovi covorul din sufragerie şi se rostogoli pe podea.

Sunetul avu un efect ciudat asupra lui Brian. Teama îl părăsi, iar sila lui faţă de această misiune suplimentară – care prin nici o sforţare a imaginaţiei nu putea trece drept ceva atât de neînsemnat ca o festă – se evaporă şi ea. Sunetul sticlei sparte îl surescită… îl făcu să se simtă, de fapt, aşa cum se simţea când avea reverii cu domnişoara Ratcliffe. Acelea fuseseră prosteşti, acum ştia asta, dar treaba *aceasta* nu avea nimic prostesc în ea. Aceasta era *reală.*

Pe lângă asta, descoperi că-şi dorea acum cartonaşul cu Sandy Koufax mai mult ca niciodată. Descoperise un alt mare adevăr legat de proprietăţi şi de bizara stare psihologică pe care acestea ţi-o provocau: cu cât ai mai mult de pătimit din

cauza unui lucru pe care-l deții, cu atât îți dorești mai mult să-l păstrezi.

Brian mai luă două pietre şi se apropie de geamul panoramic spart. Se uită înăuntru şi văzu piatra pe care o aruncase. Zăcea în pragul uşii dintre sufragerie şi bucătărie. Părea foarte neverosimilă acolo – cum ar fi să vezi o cizmă din cauciuc pe un altar de biserică sau un trandafir zăcând pe blocul motor al unui tractor. Una dintre benzile elastice care țineau biletul legat de piatră se rupse, dar cealaltă era încă întreagă. Privirea lui Brian se mută spre stânga şi se trezi că se uită la televizorul Sony al soților Jerzyck.

Îşi luă avânt şi aruncă. Piatra lovi aparatul Sony chiar în mijloc. Se auzi un bang cavernos, se văzu o scăpărare de lumină şi cioburile căzură ca o ploaie pe covor. Televizorul se clătină pe stativ, dar nu se prăvăli la pământ.

— Loo-vitura *unu!* murmură Brian, apoi dădu glas unui râs ciudat, sugrumat.

Aruncă cealaltă piatră către o grămadă de bibelouri ce se aflau pe o măsuță lângă sofa, dar rată. Lovi peretele cu un bufnet şi scobi o gamă în mortar.

Brian apucă mânerul cutiei Playmate şi-o târî de cealaltă parte a casei. Sparse două geamuri de la dormitor. În spate, proiectă o piatră cât o franzelă prin geamul din partea de sus a uşii de la bucătărie, apoi aruncă alte câteva prin acea gaură. Una dintre acestea distruse mixerul Cuisinart ce se afla pe tejghea. O alta intră ca o vijelie prin uşa din sticlă a cuptorului cu microunde Radarrange şi se opri chiar înăuntru.

— Loo-vitura *trei!* Stai jos, țâcă! strigă Brian şi apoi râse atât de tare, că aproape îşi udă pantalonii.

După ce-i trecu accesul, încheie circuitul casei. Cutia Playmate era mai uşoară acum; descoperi că o putea duce într-o singură mână. Folosi ultimele trei pietre să spargă geamurile de la beci care se vedeau printre florile de toamnă ale Wilmei, apoi smulse câțiva pumni de boboci, ca să ştie o treabă. Odată asta făcută, închise cutia frigorifică, se întoarse

la bicicletă, aşează Playmate-ul în coş şi urcă în şa, gata să plece spre casă.

Familia Mislaburski locuia vizavi de familia Jerzyck. Când Brian ieşi pedalând din parcarea casei Jerzyck, doamna Mislaburski deschise uşa din față a casei sale şi ieşi pe verandă. Era îmbrăcată într-un capot verde intens. Părul îi era legat sus cu o panglică roşie. Arăta ca o reclamă publicitară pentru sărbătorirea Crăciunului în iad.

— Ce se petrece acolo, băiete? – întrebă ea tăios.

— Nu ştiu exact. Cred că se ceartă domnul şi doamna Jerzyck, spuse Brian, fără a se opri. Eu am venit doar să-i întreb dacă n-au nevoie să le curețe cineva curtea de zăpadă în iarna asta, dar m-am hotărât să vin altă dată.

Doamna Mislaburski îndreptă o privire scurtă, încruntată către casa celor doi Jerzyck. Din cauza tufişurilor, de unde stătea ea nu era vizibil decât etajul.

— Dacă aş fi în locul tău, n-aş mai veni deloc, spuse ea. Femeia asta îmi aminteşte de peştişorii ăia pe care-i au în America de Sud. Ăia care mănâncă vacile şi nu mai lasă nimic.

— Peştii piraña, spuse Brian.

— Aşa-i. Ăia.

Brian a continuat să pedaleze. Se îndepărta acum de femeia cu capot verde pe ea şi panglică roşie în păr. Inima îi dădea ghionți, dar nu bubuia sau galopa sau ceva de felul ăsta. O parte din el se simțea cât se poate de sigură că încă visează. Nu se simțea deloc în pielea lui – nu semăna cu Brian Rusk cel care lua numai note de A (10) şi B (9), Brian Rusk cel care era membru al Consiliului Elevilor şi al Ligii Cetățenilor Buni ai Şcolii Gimnaziale, Brian Rusk cel care nu lua decât cea mai bună notă la purtare.

— O să omoare pe cineva într-una din zilele astea! – strigă indignată doamna Mislaburski după Brian. Ține minte ce-ți spun!

Cu răsuflarea tăiată, Brian şopti:

— N-aş fi deloc surprins.

Chiar îşi petrecu restul zilei în pat. În împrejurări obişnuite, lucrul acesta ar fi îngrijorat-o pe Cora, poate destul cât să-l ducă pe Brian la Doctorul pe Arcuri{29} din Norway. Astăzi, însă, abia dacă observă că fiul ei nu se simte bine. Şi asta datorită minunaților ochelari de soare pe care i-i vânduse domnul Gaunt – era absolut vrăjită de ei.

Brian se ridică în jurul orei şase, cu aproximativ cincisprezece minute înainte ca tati să se întoarcă după o zi petrecută la pescuit pe lac alături de doi prieteni. Îşi luă un Pepsi din frigider şi rămase lângă aragaz, bându-l. Se simțea oarecum mai bine.

Se simțea ca şi când era posibil să-şi fi îndeplinit în sfârşit partea de înțelegere pe care o făcuse cu domnul Gaunt.

Era convins că domnul Gaunt ştia într-adevăr mai bine.

9

Nettie Cobb, fără a avea cea mai vagă premoniție cu privire la neplăcuta surpriză ce o aştepta acasă, era într-o stare de exaltare sufletească atunci când mergea în josul Străzii Principale către Lucruri prețioase. Avea o puternică intuiție că, duminică dimineața sau nu, magazinul va fi deschis, şi nu fu dezamăgită.

— Doamnă Cobb! – spuse Leland Gaunt pe când ea intra. Ce bine-mi pare să te văd!

— Şi mie-mi pare bine, domnule Gaunt, spuse ea… şi aşa era.

Domnul Gaunt se apropie de ea cu mâna întinsă, dar Nettie se feri de atingerea lui. Era un comportament groaznic, atât de nepoliticos, dar pur şi simplu nu se putu abține. Iar domnul Gaunt părea că înțelege asta, Domnul să-l binecuvânteze. El zâmbi şi schimbă direcția, închizând în schimb uşa în urma ei. Întoarse anunțul din DESCHIS în ÎNCHIS cu viteza unui cartofor profesionist palmând un as.

— Ia loc, doamnă Cobb! Te rog! la loc!

— Păi, bine… dar am venit doar să vă spun că Polly… Polly nu…

Se simțea ciudat, cumva. I se învârtea capul. Se aşeză mai degrabă fără grație într-unul dintre scaunele pluşate. Apoi, domnul Gaunt se afla în fața ei, cu ochii ațintiți asupra ei, iar lumea păru să se focalizeze asupra lui şi să stea iarăşi în loc.

— Polly nu se simte foarte bine, aşa-i? – întrebă domnul Gaunt.

— Asta-i, recunoscu Nettie cu recunoştință. Mâinile sunt de vină, ştiți. Suferă de…

— Artrită, da, îngrozitor, ce păcat, mai calci uneori şi-n căcat, viața-i o curvă şi-apoi mori, mă doare-o țâță spuse doamna pisicuță. Ştiu, Nettie.

Ochii domnului Gaunt creşteau din nou.

— Dar nu e nevoie s-o sun la telefon… sau să-i fac o vizită, că tot veni vorba. Acum îi e mai bine cu mâinile.

— Da? – întrebă Nettie neîncrezătoare.

— Ba bine că nu! Înc-o mai dor, desigur, ceea ce-i bine, dar n-o dor atât de tare încât să o țină în casă, iar asta-i şi mai bine – nu eşti de acord, Nettie?

— Da, spuse Nettie fără vlagă, dar habar nu avea cu ce era de acord.

— Tu, spuse domnul Gaunt pe vocea lui cea mai moale, cea mai veselă, ai în față o zi foarte mare, Nettie.

— Am?

Era ceva nou pentru ea; plănuise să-şi petreacă după-amiaza în scaunul ei preferat din sufragerie, croşetând şi uitându-se la televizor cu Raider la picioare.

— Da. O zi foarte mare. Aşa că vreau să stai doar acolo şi să te-odihneşti o clipă cât eu merg să aduc ceva. Vrei să faci asta?

— Da…

— Bine. Şi închide ochii, vrei? Odihneşte-te bine de tot, Nettie!

Nettie închise ascultătoare ochii. După o perioadă indefinită de timp, domnul Gaunt îi spuse să-i deschidă din nou. O făcu şi simți un junghi de dezamăgire. Când îți spunea cineva să închizi ochii, uneori voiau să-ți ofere ceva frumos. Un cadou. Sperase ca, atunci când îi va deschide, domnul Gaunt să țină

în mâini un alt abajur din sticlă multicoloră, dar tot ce avea era un bloc de foi. Hârtiile erau mici şi roz. Fiecare avea în titlu cuvintele

AVERTISMENT PRIVIND ÎNCĂLCAREA REGULILOR DE CIRCULAȚIE

— O, făcu ea. Am crezut că va fi o figurină din sticlă multicoloră.

— Nu cred c-o să mai ai nevoie de vreo astfel de figurină, Nettie.

— Nu?

Junghiul de dezamăgire se întoarse. Era mai puternic acum.

— Nu. Trist, dar adevărat. Totuşi, îmi închipui că-ți mai aminteşti că ai promis să faci un lucru pentru mine.

Domnul Gaunt se aşează lângă ea.

— Îți aminteşti asta, nu?

— Da, spuse ea. Vreți să-i joc o farsă lui Buster. Vreți să-i pun în casă nişte hârtii.

— Aşa este, Nettie – foarte bine. Mai ai cheia pe care ți-am dat-o acum câteva zile?

Încet, ca o femeie într-un balet subacvatic, Nettie scoase cheia din buzunarul din partea dreaptă a hainei. O ridică în aer, în aşa fel ca domnul Gaunt s-o poată vedea.

— Asta-i foarte bine, îi spuse el cu căldură. Acum pune-o la loc, Nettie. Pune-o la loc unde-i în siguranță.

Aşa făcu.

— Acum. Aici sunt hârtiile.

Aşează teancul roz în una din mâinile ei. În cealaltă aşează o rolă de bandă adezivă.

Undeva înlăuntrul ei se auzeau acum clopoței de alarmă, dar erau îndepărtați, abia audibili.

— Sper să nu-mi ia mult asta. Trebuie să ajung repede acasă. Trebuie să-l hrănesc pe Raider. El e cățeluşul meu.

— Ştiu totul despre Raider, spuse domnul Gaunt şi-i oferi lui Nettie un zâmbet larg. Dar am un sentiment că nu prea

are poftă de mâncare astăzi. Nu cred că trebuie să-ți faci griji nici c-o să facă treaba mare pe pardoseala din bucătărie.

— Dar…

El îi atinse buzele cu unul dintre degetele sale lungi şi ea simți brusc că-i este rău la stomac.

— N-o faceți, se tângui ea, lăsându-se pe spate în scaun. N-o faceți, e groaznic.

— Aşa mi s-a spus şi mie, fu domnul Gaunt de acord. Aşa că dacă nu vrei să fiu groaznic cu tine, Nettie, nu trebuie să-mi spui niciodată cuvințelul ăla groaznic.

— Care cuvânt?

— Dar. Nu sunt de acord cu cuvântul ăsta. De fapt, cred că se poate spune că urăsc acest cuvânt. În cea mai bună dintre lumile posibile, cu siguranță nu e nevoie de un cuvințel atât de miorlăit. Vreau să mai spui ceva pentru mine, Nettie – vreau să spui nişte cuvinte pe care le iubesc. Cuvinte pe care de-a dreptul le ador.

— Ce cuvinte?

— Domnul Gaunt ştie mai bine. Spune asta.

— Domnul Gaunt ştie mai bine, repetă ea şi, de-ndată ce cuvintele îi ieşiră de pe buze, înțelese cât adevăr absolut şi complet conțineau ele.

— Domnul Gaunt întotdeauna ştie mai bine.

— Domnul Gaunt întotdeauna ştie mai bine.

— Corect! Exact ca Tatăl, spuse domnul Gaunt şi apoi râse hidos.

Era un sunet ca de plăci tectonice mişcându-se la mare adâncime sub pământ, iar culoarea ochilor lui atunci când o tăcu se schimbă repede din albastru în verde în maro în negru.

— Acum, Nettie – ascultă cu atenție. Ai de făcut trebuşoara asta pentru mine şi-apoi poți merge acasă. Mă înțelegi?

Nettie înțelese.

Şi ascultă cu foarte mare atenție.

CAPITOLUL ZECE

1

South Paris este un oraş muncitoresc mic şi sordid aflat la optsprezece mile nord de Castle Rock. Nu-i singurul oraş mărunt din Maine numit după un oraş sau o țară europeană; există un Madrid (localnicii îl pronunță *Mad*-drid), un Suedia, un Etna, un Calais (pronunțat aşa încât să rimeze cu Dallas), un Cambridge şi un Frankfort. Cineva s-ar putea să ştie cum de atâtea locuri întinse de-a lungul drumurilor s-au procopsit cu o varietate de nume atât de exotice, dar eu nu ştiu.

Ceea ce ştiu eu este că, acum aproximativ douăzeci de ani, un foarte priceput bucătar francez s-a hotărât să plece din New York şi să-şi deschidă propriul restaurant în Regiunea Lacurilor din Maine şi că s-a *mai* hotărât că nu poate exista un loc mai bun pentru o astfel de afacere decât un oraş numit South Paris. Nici măcar izul puternic emis de tăbăcării nu l-au putut face să-şi schimbe gândurile. Rezultatul a fost un stabiliment culinar numit Maurice. Se află şi-n ziua de azi acolo, pe Ruta 117 lângă şinele de cale ferată şi chiar peste drum de Mcdonald's. Şi la Maurice a fost locul unde Danforth „Buster" Keeton şi-a dus nevasta pentru masa de prânz în ziua de duminică, 13 octombrie.

Myrtle îşi petrecu o mare parte din duminica aceea într-o stare de uimire extatică, iar mâncarea delicioasă de la Maurice nu avea legătura cu asta. În ultimele câteva luni – aproape un an, de fapt – viața alături de Danforth fusese extrem de neplăcută. O ignora aproape complet… mai puțin atunci când țipa la ea. Mândria ei de sine, care nu fusese niciodată foarte la înălțime, se prăbuşise şi mai mult. Ştia la fel de bine cum a ştiut orice femeie vreodată că abuzul nu trebuie să fie administrat cu pumnii ca să aibă eficiență. Bărbații, ca şi femeile, pot răni cu vorbele, iar Danforth Keeton ştia foarte bine cum să se folosească de ale sale; de-a lungul ultimului an, produsese o mie de tăieturi invizibile cu muchiile ascuțite ale acestora.

Ea nu ştia despre pariuri – ea chiar credea că soțul ei mergea la hipodrom în general ca să privească. Nu ştia nici

despre delapidare. Ştia că unii dintre membrii familiei lui Danforth fuseseră instabili mintal, dar nu făcea legătura dintre acel comportament şi Danforth însuşi. El nu bea în exces, nu uita să-şi ia hainele pe el înainte să iasă dimineața din casă, nu vorbea cu oameni invizibili, aşa că ea presupusese că nu are nimic. Presupusese, cu alte cuvinte, că ea însăşi suferea de ceva. Că, într-un moment anume, acest ceva pur şi simplu îl făcuse pe Danforth să n-o mai iubească.

Îşi petrecuse ultimele şase luni sau aşa ceva încercând să facă față sumbrei perspective a celor treizeci sau chiar patruzeci de ani fără iubire care o aşteptau în calitate de parteneră de viață a acestui bărbat, acest bărbat care față de ea devenise pe rând furios, rece-sarcastic şi nepăsător. În ceea ce-l privea pe Danforth, ea devenise doar o bucată de mobilier… doar dacă, desigur, nu se-ntâmpla să-i stea în cale. Dacă se întâmpla asta – dacă nu era gata cina pentru el, atunci când era el gata pentru ea, dacă podeaua din biroul său i se părea murdară, chiar dacă secțiunile ziarului nu erau în ordinea potrivită atunci când venea la masa de mic dejun – o numea tâmpită. Îi spunea că, dacă i-ar cădea curul, n-ar şti unde să-l caute. Spunea că dacă creierii ar fi o pudră neagră, ea n-ar putea să-şi sufle nasul fără o capsă detonatoare. La început încercase să se apere de aceste tirade, dar el îi distrugea apărarea ca şi când aceasta n-ar fi fost decât nişte pereți ai unui castel de carton ridicat de-un copil. Dacă se mânia la rândul ei, i-o lua înainte cu nişte accese de furie albă care o îngrozeau. Aşa că renunțase la mânie şi se cufundase în schimb în stări de tulburare damnată. În zilele din urmă, nu făcea decât să zâmbească neajutorată în fața mâniei lui, promitea să-şi dea mai mult străduința şi mergea în camera lor, unde stătea întinsă pe pat şi lăcrima şi se întreba ce se va întâmpla cu ea şi-şi dorea-dorea-*dorea* să aibă un prieten cu care să poată discuta.

Vorbea în schimb cu păpuşile. Începuse să le colecționeze în primii câțiva ani ai căsniciei şi le păstrase mereu în câteva cutii în pod. În ultimul an, le coborâse în camera de cusut şi uneori, după ce-şi vărsa lacrimile, se furişa acolo şi se juca cu

ele. *Ele* nu strigau niciodată. *Ele* n-o ignorau niciodată. *Ele* n-o întrebau niciodată cum de se prostise atât de tare, dacă a fost ceva natural sau dacă a trebuit să urmeze nişte cursuri speciale.

Descoperise cea mai minunată păpuşă dintre toate, ieri, în noul magazin.

Şi astăzi totul se schimbase.

Astă-dimineață, mai exact.

Mâna i se furişă sub masă şi se ciupi (nu pentru prima oară) doar pentru a se convinge că nu visa. Dar şi după aceasta tot aici se afla, în Maurice, şezând într-o jerbă de lumină puternică de octombrie, iar Danforth tot acolo era, de cealaltă parte a mesei, mâncând cu o poftă imensă, cu fața împletită într-un zâmbet care ei i se părea aproape străin, fiindcă nu mai văzuse aşa ceva pe chipul lui de foarte multă vreme.

Nu ştia ce provocase schimbarea şi se temea să întrebe. Ştia că el plecase aseară la Hipodromul Lewiston, aşa cum făcea aproape întotdeauna seara (probabil fiindcă oamenii pe care-i întâlnea acolo erau mai interesanți ca oamenii pe care-i întâlnea zilnic în Castle Rock – soția lui, de pildă) şi, când s-a trezit astă-dimineață, s-a aşteptat să găsească jumătatea lui de pat goală (sau fără vreo urmă că s-a dormit măcar în ea, ceea ce ar fi însemnat că el şi-a petrecut tot restul nopții moțăind în scaunul din birou) şi să-l audă la parter, bodogănind de unul singur în felul lui irascibil.

În loc de asta, se afla în pat alături de ea, îmbrăcat în pijamaua cu dungi roşii pe care i-o făcuse cadou de Crăciunul trecut. Acum era pentru prima dată când îl vedea purtând-o – prima dată când fusese scoasă din cutie, din câte ştia ea. Era treaz. S-a rostogolit pe o parte ca s-o vadă, deja zâmbind. La început, zâmbetul a înfricoşat-o. S-a gândit că ar putea însemna că se pregătea s-o omoare.

Apoi, el i-a atins sânul şi a tras din ochi.

— Vrei, Myrt? Sau e prea devreme pentru tine?

Aşa că făcuseră dragoste, pentru prima dată în mai mult de cinci luni, făcuseră dragoste, şi el fusese absolut *magnific,* iar

acum erau acolo, luând masa de prânz la Maurice într-o după-amiază timpurie de duminică, precum o pereche de tineri îndrăgostiți. Nu ştia ce se petrecuse ca să producă această schimbare miraculoasă în soțul ei şi nu-i păsa. Nu voia decât să se bucure de ea şi să spere că va dura.

— Totu-i în regulă, Myrt? – întrebă Keeton, ridicând ochii din farfurie şi curățându-şi viguros fața cu un şervețel.

Ea întinse timid mâna peste masă şi atinse mâna lui.

— Totul e bine. Totul e absolut… absolut minunat.

Trebui să-şi retragă mâna, ca să-şi poată tampona ochii în grabă cu şervețelul.

2

Keeton continuă să-şi ronțăie *boof borgnine*-ul, sau cum naiba-i spuneau broscării, cu mare poftă. Motivul poftei sale era simplu. Fiecare cal ales ieri după-amiază cu ajutorul Biletului Câştigător ieşise aseară câştigător la curse. Chiar şi Malabar, pariul de treizeci la unu din cursa a zecea. Se întorsese în Castle Rock nu conducând maşina, ci mai degrabă plutind prin aer, cu mai bine de optsprezece mii de dolari îndesați în buzunarele paltonului. Agentul lui de pariuri probabil că încă se mai întreba unde merseseră toți banii. Keeton ştia; erau bine puşi la păstrare în spatele dulapului său din birou. Se aflau într-un plic. Plicul se afla în cutia Biletului Câştigător, alături de prețiosul joc însuşi.

Dormise bine pentru prima dată de luni întregi, iar când se trezise, avusese licărul unei idei cu privire la revizia contabilă. Un licăr nu era mult, sigur, dar era mai bine decât întunecimea confuză care-i făcuse ravagii în minte de la sosirea acelei scrisori cumplite încoace. Tot ce-i trebuise ca mintea sa să intre în viteză, se părea, fusese o singură seară de pariuri câştigate la curse.

Nu putea pune toți banii la loc înainte de căderea toporului, asta era clar. Hipodromul Lewiston era singurul hipodrom care organiza curse în fiecare seară în timpul sezonului de toamnă, asta era unu la mână, şi câştigurile erau de fapt

mizilicuri. Putea merge pe la bâlciurile din district şi să câştige câteva mii la cursele de acolo, dar nici asta nu i-ar fi fost de ajuns. Şi nici nu putea risca prea multe seri precum cea de ieri, chiar şi la hipodrom. Agentul lui de pariuri ar intra la bănuieli, după care ar refuza să-i mai accepte orice pariu.

Dar credea că va putea pune parțial banii la loc şi că va putea în acelaşi timp minimaliza *dimensiunea* escrocheriei. Putea născoci de asemenea o poveste. Un proiect de dezvoltare imbatabil care nu-i ieşise. O greşeală cumplită… dar una pentru care-şi asumase toată responsabilitatea şi pe care încerca acum s-o răscumpere. Putea arăta că, un om cu adevărat lipsit de scrupule, dacă s-ar fi aflat în poziția lui, s-ar fi putut foarte bine folosi de perioada de grație pentru a pune mâna pe şi mai mulți bani din bugetul oraşului – atât de mulți cât putea lua – şi apoi să fugă într-un loc (într-un loc *însorit* cu o mulțime de palmieri şi o mulțime de plaje albe şi cu o mulțime de fete tinere în bikini mici) din care era greu să fie extrădat sau de-a dreptul imposibil.

Putea face şi pe Christos şi să-i invite pe cei dintre ei care sunt fără de păcat să arunce primii piatra. Asta ar fi trebuit să-i pună pe gânduri. Dacă se afla printre ei vreunul care să nu-şi fi vârât degetele în plăcinta statului din când în când, Keeton era dispus să-i mănânce boxerii. Fără sare.

Vor trebui să-i ofere timp. Acum că-şi putea lăsa deoparte isteria şi să analizeze rațional situația, era aproape sigur că aşa vor face. În definitiv, şi ei erau politicieni. Ştiau că, odată ce vor termina cu Dan Keeton, celor din presă trebuie să le fi rămas destul catran şi destule pene cu care să-i acopere şi pe ei, presupuşii paznici ai fondului public de investiții. Cunoşteau întrebările care vor ieşi la suprafață în urma unei anchete publice sau chiar (Doamne fereşte) a unui proces pentru delapidare. Întrebări precum de cât timp – în ani fiscali, dacă se poate, domnilor – se află în desfăşurare această mică operațiune a domnului Keeton? Întrebări precum: de ce Biroul Statal de Taxe şi Impozite nu s-a trezit şi n-a simțit mirosul de cafea încă de acum o bună bucată de timp?

Întrebări pe care nişte oameni cu ambiții le-ar fi găsit deranjante.

Credea că se va putea strecura cumva. N-avea garanții, dar părea posibil.

Şi totul grație domnului Leland Gaunt.

Dumnezeule, îl iubea pe Leland Gaunt.

— Danforth? – întrebă Myrt cu timiditate.

El ridică ochii.

— Hmmm?

— Asta e cea mai frumoasă zi de câțiva ani buni încoace. Voiam doar să ştii asta. Cât îți sunt de recunoscătoare pentru o astfel de zi. Alături de tine.

— Oh! spuse el.

Tocmai i se întâmplase cel mai ciudat lucru. Pentru o clipă nu reuşise să-şi amintească numele femeii care stătea în fața lui.

— Păi, Myrt, şi pentru mine e plăcut.

— Mergi la hipodrom şi astă-seară?

— Nu, spuse el, cred că astă-seară am să rămân acasă.

— Asta-i frumos, spuse ea.

Găsea de fapt că este atât de frumos, încât trebui să-şi tamponeze din nou ochii cu şervețelul.

El îi zâmbi – nu era vechiul lui zâmbet dulce, cel care o copleşise şi o cucerise la început – dar era pe aproape.

— Ia zi, Myrt! Vrei desert?

Ea chicoti şi flutură şervețelul spre el.

— O, *măi!*

3

Reşedința Keeton era un ranch cu niveluri diferite pe Castle View. Era o plimbare lungă pe deal în sus pentru Nettie Cobb şi, pe când ajunse acolo, o dureau picioarele şi-i era foarte frig. Întâlni pe drum doar trei sau patru pietoni şi nici unul nu se uită la ea; erau adânc înfundați în gulerele paltoanelor lor, căci vântul începuse să sufle puternic şi avea un tăiş ascuțit. Când intră în parcarea soților Keeton, un supliment cu

anunțuri din exemplarul cuiva al ziarului *Telegram* de duminică dănțui pe stradă, apoi decolă înspre cerul de-un albastru dur aidoma unei păsări ciudate. Domnul Gaunt îi spusese că Buster şi Myrtle nu vor fi acasă şi domnul Gaunt ştia mai bine. Uşa garajului era ridicată şi Cadillac-ul acela cât un teatru plutitor pe care-l conducea Buster nu era înăuntru.

Nettie înaintă pe alee, se opri la uşa din față şi scoase blocul de foi şi banda adezivă din buzunarul din partea stângă a hainei sale. Îşi dorea foarte mult să fie acasă uitându-se la televizor la Super Filmul de Duminică cu Raider la picioare. Şi acolo se va afla de-ndată ce va duce la îndeplinire sarcina aceasta. S-ar putea nici să nu se mai deranjeze cu croşetatul. S-ar putea să stea doar acolo, cu abajurul din sticlă multicoloră în poală. Rupse prima foaie roz şi-o prinse cu bandă deasupra anunțului de lângă butonul soneriei, cel imprimat în relief care spunea FAMILIA KEETON şi INTERZIS COMIS-VOIAJORILOR, MULȚUMIM. Vârî banda şi blocul de foi înapoi în buzunarul stâng, apoi scoase cheia din cel drept şi-o introduse în broască. Înainte s-o răsucească, examină în treacăt foița roz pe care tocmai o lipise.

Deşi îi era frig şi era obosită, pur şi simplu trebui să zâmbească puțin. Chiar că era o glumă destul de bună, mai ales având în vedere felul cum conducea Buster. Era de mirare că încă nu omorâse pe nimeni. N-ar fi vrut să fie cel al cărui nume apărea în semnătură în partea de jos a înştiințării. Buster putea fi îngrozitor de ursuz. Nici în copilărie nu fusese unul care să ştie să accepte o glumă.

Roti cheia. Încuietoarea se deschise cu uşurință. Nettie intră în casă.

4

— Mai vrei cafea? întrebă Keeton.

— Mie nu-mi mai trebuie, spuse Myrtle. Sunt plină ca o căpuşă.

Zâmbi.

— Atunci, hai să mergem acasă. Vreau să mă uit la Patriots la televizor.

Aruncă o privire la ceasul său de mână.

— Dacă ne grăbim, cred că reuşesc să prind lovitura de început.

Myrtle încuviinţă din cap, mai fericită ca niciodată. Televizorul se afla în sufragerie şi, dacă Dan voia să vadă meciul, nu avea să-şi petreacă după-amiaza închis în birou.

— Hai să ne grăbim, atunci, spuse ea.

Keeton ridică un deget poruncitor.

— Chelner? Adu-mi nota de plată, te rog.

5

Nettie nu-şi mai dorea să ajungă repede acasă; îi plăcea să stea în casa lui Buster şi a Myrtlei.

În primul rând, era cald. În al doilea, faptul că se afla acolo îi dădea un neaşteptat sentiment de putere – era ca şi când te-ai afla în spatele scenei vieţii a două fiinţe umane în carne şi oase. Începu urcând la etaj şi aruncând câte o privire în toate camerele. Şi erau o grămadă, dat fiind că soţii Keeton nu aveau copii, dar, aşa cum îi plăcuse întotdeauna mamei ei să spună, ăi de au, iau.

Deschise sertarele servantei lui Myrtle, cercetându-i lenjeria intimă. Unele piese erau din mătase, lucruri de calitate, dar lui Nettie, majoritatea celor bune îi păreau vechi. Acelaşi lucru era valabil şi în cazul rochiilor care atârnau în partea ei de dulap. Nettie se duse la baie, unde inventarie medicamentele din cutia medicală, şi de-acolo intră în camera de cusut, unde admiră păpuşile. O casă frumoasă. O casă încântătoare. Păcat că omul care locuia acolo era o bucată de rahat.

Nettie aruncă o privire Ia ceasul ei de mână şi bănui că ar trebui să înceapă să pună bileţelele roz. Şi chiar asta va face.

Imediat ce va termina de aruncat o privire şi Ia parter.

6

— Danforth, nu mergi un pic *prea* repede? – întrebă Myrtle cu răsuflarea tăiată când el intră în depăşirea unui camion cu buşteni care mergea încet.

Când Keeton reintră pe banda lui, o maşină care venea din sens opus îi claxonă.

— Vreau să ajung la lovitura de început, spuse el şi coti la stânga pe drumul Maple Sugar, trecând pe lângă o pancartă care spunea CASTLE ROCK 8 MILE.

7

Nettie porni televizorul – soții Keeton aveau un Mitsubishi color mare – şi se uită puțin la Super Filmul de Duminică. În el jucau Ava Gardner şi Gregory Peck. Gregory părea îndrăgostit de Ava, deşi era greu de desluşit; era posibil să fi fost îndrăgostit de cealaltă femeie. Avusese loc un război nuclear. Gregory Peck conducea un submarin. Nimic din toate acestea n-o interesa pe Nettie foarte tare, aşa că închise televizorul, lipi un bilețel roz pe ecran şi se duse în bucătărie. Se uită la ce se afla în dulapul cu vase (farfuriile erau de la Corelle, foarte frumoase, dar oalele şi tigăile nu erau cine ştie ce), apoi verifică frigiderul. Încreți din nas. Prea multe rămăşițe. Prea multe rămăşițe erau semn sigur al neglijării curățeniei în casă. Nu c-ar fi ştiut Buster aşa ceva; îşi punea cizmele la bătaie pentru *asta*. Bărbații ca Buster Keeton nu s-ar descurca prin bucătărie nici dacă ar fi dotați cu o hartă şi c-un câine însoțitor.

Îşi verifică iarăşi ceasul de la mână şi începu. Pierduse o grămadă de vreme hoinărind prin casă. *Prea* multă vreme. Cu mişcări iuți, începu să rupă bilețele din hârtie roz şi să le lipească peste tot – pe frigider, pe aragaz, pe telefonul care stătea pe peretele din bucătărie lângă uşa de la garaj, pe servanta din sufragerie. Şi cu cât se mişca mai repede, cu atât devenea mai agitată.

8

Nettie tocmai se apucase de treabă, când Cadillac-ul roşu al soților Keeton traversă Podul de Tinichea şi porni în sus pe Watermill Lane către Castle View.

— Danforth? – întrebă Myrtle brusc. Mă poți lăsa acasă la Amanda Williams? Ştiu că ocolim puțin, dar am la ea oala pentru sufleu cu brânză şi pesmet. Mă gândeam…

Zâmbetul acela timid apăru şi dispăru iarăşi de pe buzele ei.

— Mă gândeam să-ți fac – să *ne* fac – ceva bun. Pentru meciul de fotbal. Poți doar să mă laşi şi să mergi mai departe.

El deschise gura pentru a-i spune că aveau *mult* de ocolit ca să ajungă la reşedința Williams, că meciul era pe cale să înceapă şi că-şi putea recupera blestemata aia de oală pentru sufleu mâine. Că, oricum, lui nu-i plăcea brânza când era caldă şi se-ntindea. Porcăria aia probabil că era plină de bacterii.

Apoi se gândi mai bine. Pe lângă el, conducerea Consiliului Local era alcătuită din doi nemernici bătuți în cap şi o târfă bătută şi ea în cap. Mandy Williams era acea târfă. Keeton îşi dăduse vineri toată osteneala să-i întâlnească pe Bill Fullerton, frizerul din localitate, şi pe Harry Samuels, singurul antreprenor de pompe funebre din Castle Rock. Îşi dăduse de asemenea toată osteneala ca aceste vizite să pară obişnuite, deşi nu erau. Exista fără-ndoială posibilitatea ca nemernicii din Comisia de Impozite să fi început să le trimită şi *lor* scrisori. Se liniştise cu gândul că s-ar putea să n-o fi făcut – nu încă, cel puțin dar târfa aia de Williams fusese plecată din oraş vineri.

— Bine, spuse el, apoi adăugă: Ai putea-o întreba dacă nu i s-a adus la cunoştință ceva legat de treburile oraşului. Ceva care să necesite ca eu să iau legătura cu ea.

— O, iubire, ştii că niciodată nu mă descurc cu astfel de treburi…

— *Ştiu* lucrul ăsta, dar o poți *întreba,* nu-i aşa? Nu eşti prea bătută-n cap să nu poți *întreba,* nu?

— Nu, se grăbi ea să spună pe o voce slabă.

El o mângâie pe mână.

— Îmi pare rău.

Ea se uită la el cu o expresie uluită. Îşi ceruse *iertare* de la ea. Myrtle credea că mai făcuse aşa ceva cândva de-a lungul căsniciei lor, dar nu-şi putea aminti când.

— Întreab-o doar dacă băieții de la Stat nu au agitat apele în legătură cu ceva în ultima vreme, spuse el. Normele de folosire a terenurilor, blestematul de sistem de canalizare... impozitele, poate. Aş intra şi-aş întreba-o personal, dar vreau neapărat să prind lovitura de început.

— Bine, Dan.

Reşedința Williams se afla la jumătatea urcuşului spre Castle View. Keeton conduse Cadillac-ul în parcarea din fața casei şi parcă în spatele maşinii stăpânei. Era străină, desigur. Un Volvo. Keeton bănuia că aceasta era o comunistă reprimată, o lesbiană sau amândouă.

Myrtle deschise portiera şi coborî, în acelaşi timp aruncându-i din nou acel zâmbet timid, uşor agitat.

— Ajung acasă într-o jumătate de oră.

— Bine. Nu uita s-o întrebi dacă ştie ceva nou legat de treburile oraşului, spuse el.

Iar dacă descrierea pe care o va face Myrt – oricât de deformată va părea ea – a ceea ce va spune Amanda Williams îi va ridica şi numai un singur fir de păr lui Buster pe spate, va discuta personal cu ea... mâine. Nu în după-amiaza aceasta. După-amiaza aceasta era *a lui.* Se simțea mult prea bine ca să-şi îngăduie şi numai să se *uite* la Amanda Williams, darămite să mai şi stea de vorbă cu ea.

Nici nu aşteptă bine ca Myrtle să închidă portiera, că vârî Cadillac-ul în marşarier şi ieşi cu spatele înapoi în stradă.

9

Nettie tocmai lipise ultima foaie de hârtie roz pe uşa dulapului din biroul lui Keeton, când auzi o maşină intrând în parcare. Din gât îi scăpă un chițăit înfundat. Pentru o clipă, împietri locului, incapabilă să se mişte.

Sunt prinsă! strigă mintea ei în vreme ce ea asculta gâlgâitul moale, bine-amortizat scos de motorul cel mare al Cadillac-ului. *Sunt prinsă! O, Iisuse Mântuitorule blând şi milostiv, sunt prinsă! O să mă omoare!*

Vocea domnului Gaunt vorbi drept răspuns. Acum nu mai era prietenoasă; era rece şi era poruncitoare şi se auzea dintr-un loc adânc în mijlocul minții ei. *Probabil că TE VA omorî dacă te va prinde, Nettie. Iar dacă intri în panică, cu siguranță te va prinde. Răspunsul e simplu: nu intra în panică. Ieşi din cameră. Fă-o acum. Nu fugi, dar mergi repede. Şi cât mai pe tăcute poți.*

Păşi grăbit peste covorul turcesc cumpărat la mâna a doua de pe podeaua biroului, cu picioarele țepene ca nişte bețe, murmurând: „Domnul Gaunt ştie mai bine" într-o litanie tăcută, şi intră în sufragerie. Dreptunghiuri roz de hârtie o orbiră din ceea ce părea fiecare suprafață disponibilă. Una se bălăbănea la capătul unei bucăți lungi de bandă lipită chiar şi de lustra din mijlocul tavanului.

Motorul maşinii începuse acum să scoată sunete cavernoase, cu ecou. Buster intrase în garaj.

Du-te, Nettie! Du-te fără întârziere! Acum e singura ta ocazie!

Traversă în grabă sufrageria, se împiedică de o rogojină şi căzu lată la pământ. Se lovi cu capul de podea aproape destul de tare să-şi piardă cunoştința – *şi-ar fi* pierdut cunoştința, aproape sigur, dacă nu i-ar fi amortizat căderea tamponul subțire al unui covoraş. Lumini globulare puternice îi împăienjeniră câmpul vizual. Se împletici înapoi în picioare, vag conştientă că-i sângera fruntea şi începu să dibuie după clanța uşii din față în vreme ce, în garaj, motorul maşinii se opri. Aruncă o privire îngrozită peste umăr către bucătărie. Vedea uşa garajului, cea prin care va intra el. Unul dintre bilețelele roz era lipit pe ea.

Clanța i se roti în mână, dar uşa nu vru să se deschidă. Părea înțepenită.

Dinspre garaj se auzi un *vup-bang* sănătos când Keeton trânti portiera. Apoi zumzetul uşii motorizate începând să

coboare pe şine. Auzi paşii lui scrâşnind pe ciment. Buster fluiera.

Privirea hăituită a lui Nettie, parțial ascunsă de sângele tăieturii de pe frunte, căzu pe butonul de la broască. Fusese rotit. Acesta era motivul din cauza căruia nu voia să se deschidă uşa. Trebuie să-l fi rotit chiar ea atunci când intrase, deşi nu-şi amintea s-o fi făcut. ÎI învârti în sus, împinse uşa şi păşi afară.

Cu mai puțin de o secundă după aceea, uşa dintre garaj şi bucătărie se deschise. Danforth Keeton păşi înăuntru, descheindu-şi paltonul. Se opri. Fluieratul îi muri pe buze. Rămase acolo cu mâinile înțepenite în mişcarea de a descheia unul dintre nasturii de jos ai paltonului, cu buzele încă pungite, şi se uită în jur prin bucătărie. Ochii începură să i se caşte.

Dacă s-ar fi dus chiar atunci la geamul sufrageriei, ar fi văzut-o pe Nettie traversând peluza într-o fugă bezmetică, cu pardesiul descheiat fluturându-i în jurul corpului ca aripile unui liliac. Era posibil să n-o recunoască, dar şi-ar fi putut da seama că era o femeie, ceea ce ar fi schimbat considerabil evenimentele de mai târziu. Vederea tuturor acelor bilețele roz, însă, îl paralizã locului şi, în starea de şoc de la început, mintea sa reuşi să producă un singur cuvânt şi nimic altceva decât un singur cuvânt. Acesta pulsă în mintea lui aidoma unui gigantic indicator luminiscent pe care stătea scris cu litere stacojii strigătoare: *PERSECUTORII! PERSECUTORII! PERSECUTORII!*

10

Nettie ajunse la trotuar şi alergă în jos pe Castle View cât de repede o ținură picioarele. Călcâiele saboților ei răpăiau ca un aparat de tatuaj intrat în vrie şi urechile o convinseră că aude mai mult decât doar paşii ei – că Buster îi era pe urme, că Buster o urmărea şi că, atunci când Buster o va prinde, s-ar putea să o lovească… dar asta nu conta. Nu conta fiindcă ar fi putut face lucruri mai rele decât doar s-o lovească. Buster era

un om important în oraş şi, dacă ar fi vrut să fie trimisă înapoi la Juniper Hill, aşa s-ar fi întâmplat. Aşa că Nettie fugea. Sângele îi şiroia pe frunte în jos şi-i intra în ochi şi, preț de o clipă, văzu lumea printr-o lentilă de-un roşu-pal, de parcă toate casele frumoase de pe View începuseră să transpire sânge. Îl şterse cu mâneca pardesiului şi continuă să alerge.

Trotuarul era pustiu şi majoritatea ochilor dinăuntrul caselor, ocupate în acest început de după-amiază de duminică, erau îndreptați asupra meciului Patriots-Jets. Nettie fu văzută doar de o singură persoană.

Tansy Williams, tocmai întoarsă după două zile petrecute în Portland unde ea şi mămica ei fuseseră în vizită la bunicuța, se uita pe geamul de la sufragerie, sugând o acadea şi ținându-şi ursulețul din pluş, pe Owen, la subsioara mâinii stângi, atunci când Nettie trecu pe acolo cu aripi la călcâie.

— Mami, tocma' ce-a tlecut o doamnă pe-ați, dădu Tansy raportul.

Amanda Williams stătea în bucătărie cu Myrtle Keeton. Fiecare avea în față câte o ceaşcă de cafea. Oala pentru sufleu stătea între ele pe masă. Myrtle tocmai întrebase dacă erau ceva treburi orăşeneşti de care ar trebui să ştie şi Dan, iar Amanda credea că aceasta era o întrebare foarte bună. Dacă Buster voia să afle ceva, de ce nu venise personal? Dacă tot veni vorba, ce rost avea o asemenea întrebare într-o după-amiază de duminică?

— Iubire, mami vorbeşte cu doamna Keeton.

— Avea sânge pe ea, adăugă Tansy la raport.

Amanda zâmbi către Myrtle.

— l-am *spus* lui Buddy că, dacă va închiria filmul ăla, *Atracție fatală,* va trebui să aştepte până ce va adormi Tansy ca să-l vadă.

Între timp, Nettie continua să fugă. Când ajunse la intersecția lui Castle View cu Laurel, trebui să se oprească puțin. Acolo se afla Biblioteca Publică şi în jurul peluzei acesteia se ridica un zid curbat din piatră. Se sprijini de el, gâfâind şi trăgând cu disperare aer în piept în vreme ce vântul vâjâia în jurul ei, trăgând-o de pardesiu. Îşi ținea mâinile

apăsate în partea stângă a corpului, acolo unde simțea o înțepătură adâncă.

Se uită înapoi pe deal în sus şi văzu că strada era goală. Buster n-o urmărise, totuşi; nu fusese decât imaginația ei. După câteva clipe, reuşi să vâneze prin buzunarele pardesiului după un Kleenex pentru a-şi şterge cât de cât sângele de pe față. Găsi unul şi descoperi şi că nu mai avea cheia de la casa lui Buster. Probabil că-i căzuse din buzunar când alergase pe deal în jos, dar credea că era mai posibil s-o fi uitat în broasca uşii din față. Dar ce mai conta asta? Ieşise înainte ca Buster s-o vadă, ăsta era cel mai important lucru. Îi mulțumea lui Dumnezeu că vocea domnului Gaunt îi vorbise în ceasul al doisprezecelea, uitând că domnul Gaunt era în acelaşi timp motivul pentru care ea se aflase în casa lui Buster.

Se uită la pata de sânge de pe batista Kleenex şi ajunse la concluzia că tăietura probabil nu era chiar atât de gravă cum ar fi putut fi. Curgerea părea să înceteze. Şi împunsătura dintre coaste începea să se retragă. Se împinse în zidul de piatră şi începu să meargă greoi către casă cu capul în pământ, aşa încât tăietura să nu fie la vedere.

Acasă, la asta trebuia să se gândească. Acasă şi la frumosul ei abajur din sticlă multicoloră. Acasă şi la Super Filmul de Duminică. Acasă şi la Raider. După ce va ajunge acasă şi uşa va fi încuiată, draperiile trase, televizorul deschis şi Raider va dormi la picioarele ei, toate acestea i se vor părea un vis oribil – genul acela de vis pe care-l avea la Juniper Hill, după ce-şi omorâse soțul.

Acasă, acela era locul ei.

Nettie grăbi puțin pasul. Mai avea un pic până acolo.

11

După slujbă, Peter şi Wilma Jerzyck luară o masă de prânz uşoară împreună cu soții Pulaski şi, după aceea, Pete şi Jack Pulaski se instalară în fața televizorului ca să-i vadă pe cei de la Patriots cum iau la şuturi nişte funduri de newyorkezi.

Wilmei nu-i păsa nici cât îi negru sub unghie de fotbal – nici de base-ball, baschet sau hochei, dacă tot veni vorba. Singurul sport profesionist care-i plăcea erau luptele libere şi, chiar dacă Pete n-o ştia, Wilma l-a fi părăsit cât ai clipi pentru Chief Jay Strongbow[30].

Ea o ajută pe Frieda la vase, apoi spuse că merge acasă să vadă cât mai rămăsese din Super Filmul de Duminică – era vorba de *Pe plajă,* cu Gregory Peck. Îi spuse lui Pete că ia maşina.

— Bine, spuse el, nedezlipindu-şi ochii de la televizor. Nu mă deranjează să merg pe jos.

— E-un lucru al naibii de bun pentru tine, murmură ea pe sub mustață când ieşi din casă.

Wilma era de fapt într-o dispoziție bună şi principalul motiv avea legătură cu Seara la Cazinou. Părintele John nu dădea în spate aşa cum s-ar fi aşteptat ea din partea lui şi-i plăcuse cum arătase în dimineața aceea în timpul predicii, care se numise „Să ne îngrijim fiecare grădina noastră." Vorbise pe un ton mai blând ca niciodată, dar nu fusese nimic blând în legătură cu ochii lui albaştri sau cu bărbia ridicată semeț. La fel şi cu metaforele lui grădinăreşti întoarse din coadă sau cu orice altceva spusese: dacă baptiştii continuau să-şi mai vâre nasul colectiv în peticul de păr pubian roşcat al catolicilor, ei or să le bătucească fundul colectiv cum scrie la carte.

Gândul de-a bătuci un fund (mai ales la o scară atât de mare) îi dădea întotdeauna Wilmei bună-dispoziție.

Şi bătucitul de fund nici măcar nu era singura plăcere din acea duminică pentru Wilma. Măcar o dată, nu trebuise să pregătească o masă duminicală abundentă, iar Pete era dat în îngrijirea sigură a lui Jack şi a Friedei. Dacă avea noroc, el avea să-şi petreacă toată după-amiaza uitându-se la nişte bărbați care încercau să-şi rupă unii altora splinele şi ea va putea urmări filmul în linişte. Dar mai întâi se gândi c-ar putea-o suna pe vechea ei prietenă Nettie. Credea c-o băgase destul de tare în sperieți pe Nettie cea Nebună... asta de încălzire. Dar *numai* de încălzire. Nettie încă mai avea de plătit pentru cearşafurile alea înnoroiate, fie că ştia asta, fie că nu.

Sosise vremea să-i mai aplice câteva figuri lui Miss Boală Mentală din 1991. Perspectiva aceasta o umplu pe Wilma de nerăbdare şi conduse către casă cât de repede putu.

12

Asemenea unui om în vis, Danforth Keeton păşi spre frigider şi smulse bilețelul roz care fusese prins acolo cu bandă adezivă. Cuvintele

AVERTISMENT PRIVIND ÎNCĂLCAREA REGULILOR DE CIRCULAȚIE

erau tipărite în partea de sus cu majuscule îngroşate. Sub acestea se afla următorul mesaj:

Doar un AVERTISMENT – dar te rog citeşte şi bagă la cap! Ai fost văzut încălcând una sau mai multe reguli de circulație. Ofițerul de serviciu a ales să „te pedepsească doar cu un avertisment" de data aceasta, dar şi-a notat marca, modelul şi numărul de înmatriculare ale maşinii tale şi data viitoare vei fi amendat. Te rog, adu-ți aminte că regulile de circulație sunt pentru toți.

Condu cu grijă!

Să ajungi viu la destinație!

Departamentul Local de Politie iți mulțumeşte!

Sub acest text erau câteva spații goale: MARCĂ, MODEL şi NR. ÎNMAT. Primele două spații erau completate cu Cadillac şi Seville. În spațiul pentru NR. ÎNMAT. erau următoarele:

BUSTER 1.

Cea mai mare parte a biletului era ocupată de o înşiruire de încălcări obişnuite ale regulilor de circulație cum ar fi nesemnalizarea schimbării direcției de mers, ignorarea indicatorului de stop şi parcare ilegală. Nici una dintre acestea nu era bifată. În partea de jos se aflau cuvintele alte contravenții, urmate de două rânduri goale, alte contravenții

fusese bifată. Mesajul din rândurile oferite pentru descrierea contravenției era şi el îngrijit scris cu majuscule mici. Spunea:

FIINDCĂ E CEL MAI MARE MUIST DIN CASTLE ROCK.

În partea de jos se afla o linie sub care erau scrise cuvintele OFIȚER DE SERVICIU. Semnătura imprimată cu o ştampilă de gumă deasupra liniei spunea Norris Ridgewick.

Încet, foarte încet, Keeton îşi încleştă pumnul pe bilețelul roz. Acesta foşni şi se îndoi şi se mototoli. În cele din urmă, dispăru printre încheieturile mari ale degetelor lui Keeton. El rămase în mijlocul bucătăriei, uitându-se în jur la celelalte bilețele roz. O venă i se zbătea la intervale regulate de timp în mijlocul frunții.

— Îl omor, şopti el. Jur pe Dumnezeu şi pe toți sfinții că-l omor pe futangiu' ăla mic şi sfrijit.

13

Când ajunse Nettie acasă era doar unu şi douăzeci, dar ei i se părea că fusese plecată luni întregi, poate chiar ani. Pe când avansa pe trotuarul din ciment către uşa de la intrare, temerile îi căzură din spinare asemenea unor greutăți invizibile. Încă o mai durea capul din pricina căzăturii pe care o încasase, dar îşi spunea că o durere de cap era un preț foarte mic de plătit pentru faptul că i se îngăduise să ajungă în siguranță şi neobservată înapoi la micuța ei casă.

Cheia ei încă o mai avea; se afla în buzunarul rochiei. O scoase şi o introduse în broască.

— Raider? – strigă Nettie Raider, am ajuns acasă!

Deschise uşa.

— Unde-i băiețelul mamei, hmm? Unde ieste el? I-este fomică?

Antreul era întunecat şi, la început, nu văzu mormanul cel mic ce zăcea pe podea. Scoase cheia din broască şi păşi înăuntru.

— I-este *foarte* fomică băieţelului mamei? I-este *atăăât* de fomi…

Piciorul ei lovi ceva care era atât ţeapăn, cât şi elastic, iar vocea i se opri în mijlocul fandoselii. Coborî privirea şi-l văzu pe Raider.

La început încercă să-şi spună că nu vedea ceea ce îi *spuneau* ochii că vedea – nu, nu, nu. Acela nu era Raider pe podea cu ceva ieşindu-i din piept – cum putea să fie?

Închise uşa şi izbi agitată comutatorul din perete cu o mână. În cele din urmă, becul din antreu se aprinse şi ea văzu. Raider zăcea pe podea. Zăcea pe spate aşa cum făcea când voia să fie scărpinat şi din el ieşea ceva roşu, ceva care arăta ca şi… arăta ca şi…

Nettie scoase un ţipăt ascuţit, tânguitor – fu atât de ascuţit, că semănă cu zumzetul unui ţânţar imens – şi căzu în genunchi alături de căţelul ei.

— *Raider! O, Iisuse Mântuitorule blând şi milostiv! O, Doamne, Raider, nu eşti mort, nu-i aşa? Nu eşti mort?*

Mâna ei – mâna ei rece, rece – lovi chestia aia roşie care ieşea din pieptul lui Raider aşa cum lovise comutatorul cu câteva secunde în urmă. În cele din urmă apucă ceva şi-l smulse, folosindu-se de o forţă provenită din cele mai adânci puţuri ale durerii şi-ale ororii ei. Tirbuşonul ieşi cu un pârâit corpolent, trăgând după el bucăţi de carne, cheaguri mici de sânge şi fire de păr încâlcit. Lăsă o gaură întunecată cu margini zdrenţuite de dimensiunea unui glonţ cilindric de patru pe zece. Nettie ţipă. Aruncă tirbuşonul însângerat şi adună în braţe cadavrul mic şi ţeapăn.

— *Raider!* plânse ea. *O, căţeluşul meu mic! Nu! O, nu!*

Îl legănă înainte şi-napoi la piept, încercând să-l aducă înapoi la viaţă cu căldura ei, dar se părea că nu mai avea nici o căldură de oferit. Era rece. Rece.

Cândva mai târziu, îi aşeză cadavrul la loc pe podeaua antreului şi dibui în jur cu mâna până ce găsi briceagul din mânerul căruia ieşea tirbuşonul acela ucigaş. Îl ridică nepăsătoare, dar o parte din acea nepăsare dispăru atunci când văzu că în arma crimei era un bilețel. Îi scoase cu degete

amorțite şi-l ținu în aer aproape de ochi. Hârtia era tare din cauza sângelui sărmanului ei cățeluş, dar încă mai putea citi cuvintele mâzgălite pe ea:

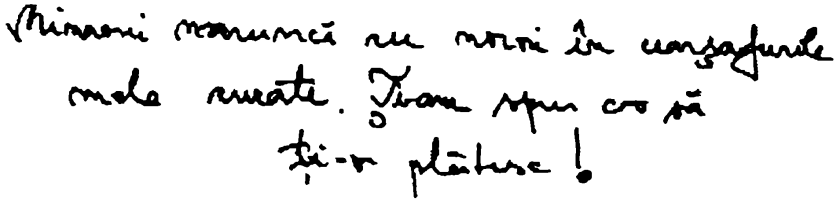

Privirea rătăcită de durere şi teroare părăsi încet ochii lui Nettie. Fu înlocuită de un soi revoltător de inteligență care scânteia acolo aidoma argintului lustruit. Obrajii ei, care căpătaseră paloarea laptelui când îşi dăduse în sfârşit seama ce se întâmplase acolo, începură să se umple de-un roşu-întunecat. Buzele i se traseră încet de peste dinți. Îi dezgoli către bilețel. Trei cuvinte crude îi alunecară din gura deschisă, încinse şi răguşite şi scrâşnite:

— *Târfă… ce eşti!*

Mototoli hârtia în pumn şi-o aruncă în perete. Aceasta sări înapoi şi ateriză aproape de cadavrul lui Raider. Nettie se avântă asupra ei, o ridică şi o scuipă. Apoi o aruncă din nou. Se ridică în picioare şi merse încet către bucătărie, palmele deschizându-i-se, strângându-se brusc în pumni, apoi descleştându-se repede doar ca să se poată crispa la loc.

14

Wilma îşi conduse micuțul Yugo galben în parcarea din fața casei, coborî şi merse în pas vioi către uşa de la intrare, căutându-şi în poşetă cheia. Fredona „Love Makes the World Go Roud”[{31}]. Găsi cheia, o introduse în broască… şi apoi se opri, când prinse cu coada ochiului o mişcare haotică. Se uită în dreapta şi rămase cu gura deschisă la ceea ce văzu.

Perdelele din sufragerie fluturau în vântul sprinten de după-amiază. Fluturau în afara casei. Iar *motivul* pentru care fluturau în afara casei era că fereastra mare, panoramică, cea care-i constase pe soții Clooney patru sute de dolari ca s-o înlocuiască atunci când idiotul lor de fiu o spărsese cu o

minge de base-ball cu trei ani în urmă, era făcută țăndări. Săgeți lungi de sticlă înțepau aerul dinspre giurgiuvele către o gaură din mijloc.

— Ce mama *mă-sii?* strigă Wilma şi răsuci cheia în broască atât de tare, că aproape o rupse.

Se grăbi înăuntru, ținându-se de uşă pentru a o trânti în urma ei, apoi înțepeni locului. Pentru prima dată în viața ei de adult, Wilma Wadlowski Jerzyck era şocată de nu se mai putea mişca absolut deloc.

Sufrageria era o zalhana. Televizorul – frumosul lor televizor cu ecran mare pentru care mai aveau de plătit unsprezece rate – era țăndări. Măruntaiele lui erau negre şi fumegânde. Tubul catodic zăcea într-o mie de bucăți sclipitoare pe covor. De cealaltă parte a camerei, o gaură imensă fusese săpată într-unul dintre pereții sufrageriei. Un pachet mare sub formă de franzelă zăcea sub gaură. Un altul zăcea în pragul uşii de la bucătărie.

Închise uşa şi se apropie de obiectul din pragul uşii. O parte a minții ei, nu foarte coerentă, îi spuse să fie cu mare băgare de seamă – putea fi o bombă. Când trecu pe lângă televizor, simți o aromă încinsă, neplăcută – o combinație de izolație topită şi şuncă arsă.

Se lăsă pe vine lângă pachetul din pragul uşii şi văzu că nu era un pachet – cel puțin, în sensul obişnuit al cuvântului. Era o piatră cu o bucată de hârtie cu linii înfăşurată în jurul ei şi prinsă cu bandă elastică. Smulse hârtia şi citi acest mesaj:

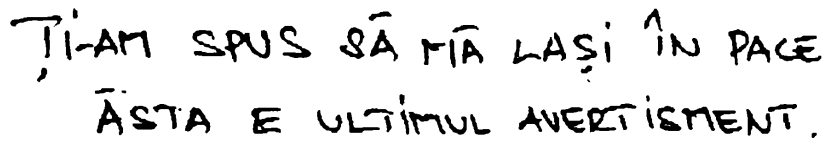

După ce-l citi de două ori, se uită la cealaltă piatră. Se duse la ea şi smulse foaia de hârtie prinsă cu bandă elastică. O foaie identică, un mesaj identic. Se ridică în picioare, ținând câte o foaie mototolită în fiecare mână, uitându-se fără încetare de la una la cealaltă, ochii mişcându-i-se asemenea

celor ai unei femei care urmăreşte un meci de ping-pong intens disputat. În cele din urmă, rosti aceste cuvinte:

— Nettie. Pizda aia.

Merse în bucătărie şi inspiră printre dinţi într-un gâfâit aspru, şuierător. Se tăie la mână într-un ciob de sticlă atunci când luă piatra din cuptorul cu microunde şi şi-o scoase absent din palmă înainte să desfacă hârtia ce învelea piatra. Purta acelaşi mesaj.

Merse repede prin celelalte camere de la parter şi văzu şi mai multe stricăciuni. Luă toate biletele. Erau toate la fel. Apoi merse înapoi în bucătărie. Se uită la dezastru nevenindu-i să creadă.

— Nettie, spuse din nou.

În cele din urmă, aisbergul de şoc dimprejurul ei începu să se topească. Primul sentiment care-i luă locul nu fu mânia, ci uimirea. Măi, să fie, gândi ea, femeia aia chiar *trebuie* că-i nebună. Chiar *trebuie* să fie, dacă a crezut că-mi poate face aşa ceva – *mie!* – şi să mai apuce să vadă soarele la apus. Cu cine crede că are de-a face, cu Rebecca de la Ferma Futuiîncurescu?

Mâna Wilmei strânse biletul într-un spasm. Se aplecă de spate şi se frecă energic la fundul ei lat cu garoafa de hârtii îmboţite ce-i ieşea din pumn.

— Mă şterg la cur cu ultimu' tău avertisment! strigă ea şi aruncă hârtiile în lături.

Se uită iarăşi în jur prin bucătărie cu ochii uimiţi ai unui copil. O gaură în cuptorul cu microunde. O adâncitură mare în uşa frigiderului Amana. Sticlă spartă peste tot. În cealaltă cameră, televizorul, care-i costase aproape şase sute de dolari, mirosea ca o friteuză Fry-O-Lator plină cu rahat de câine. Şi cine făcuse toate acestea? Cine?

Păi, Nettie Cobb le făcuse, uite cine. Miss Boală Mentală din 1991.

Wilma începu să zâmbească.

O persoană care n-ar fi cunoscut-o pe Wilma ar fi putut crede că e-un zâmbet blând, un zâmbet prietenos, un zâmbet de dragoste şi bună tovărăşie. Ochii îi sclipeau animaţi de-un

sentiment puternic; neştiutorul l-ar fi putut confunda cu exaltarea. Dar dacă Peter Jerzyck, care o cunoştea cel mai bine, i-ar fi văzut faţa în clipa aceea, ar fi fugit în sens opus cât de repede l-ar fi ţinut picioarele.

— Nu, spuse Wilma pe o voce moale, aproape mângâietoare. O, nu, păpuşă. Nu înţelegi. Nu înţelegi ce-nseamnă să ţi-o tragi cu Wilma. N-ai nici cea mai vagă *idee* ce-nseamnă să ţi-o tragi cu Wilma Wadlowski Jerzyck.

Zâmbetul i se lărgi.

— Dar o să afli.

Pe peretele de lângă cuptorul cu microunde fuseseră instalate două bucăţi de oţel magnetizat. Majoritatea cuţitelor care se aflaseră acolo fuseseră doborâte la pământ de piatra pe care o azvârlise Brian în cuptorul Radarrange; acestea zăceau pe tejghea într-o grămadă ca la jocul Ridică Beţişorul. Wilma îl ridică pe cel mai lung, un cuţit Kingsford pentru tăiat friptura, cu mâner din os alb şi, încet, îşi plimbă palma cea rănită de-a lungul lamei, mânjind tăişul cu sânge.

— O să te-nvăţ eu tot ce trebuie să ştii.

Ţinând cuţitul în pumn, Wilma traversă cu paşi uriaşi sufrageria, sfărâmând sub călcâiele pantofilor ei negri, de mers la biserică, cioburile geamului şi ale tubului catodic sparte. Ieşi pe uşă afară fără s-o închidă şi trecu peluza de-a curmezişul pe direcţia străzii Ford.

15

În acelaşi timp când Wilma îşi alegea un cuţit din mormanul de pe tejghea, Nettie Cobb scotea un satâr din sertarele din bucătărie. Ştia că era ascuţit, fiindcă Bill Fullerton de la frizeria din centru i-l ascuţise cu piatra abrazivă cu mai puţin de o lună în urmă.

Nettie se întoarse şi merse încet de-a lungul holului către uşa din faţă. Se opri şi îngenunche pentru o clipă lângă Raider, sărmanul ei căţeluş care nu făcuse niciodată nimic nimănui.

— Am avertizat-o, spuse ea încet în vreme ce mângâia blana lui Raider. Am avertizat-o, i-am dat polonezei ăleia nebune toate şansele, i-am dat toate şansele din lume. Scumpul meu cățeluş mic. Să mă aştepți. Să mă aştepți, fiindcă o să fiu imediat alături de tine.

Se ridică şi ieşi din casă, nederanjându-se să închidă uşa mai mult decât se deranjase Wilma s-o închidă pe a ei. Siguranța încetase s-o mai intereseze pe Nettie. Rămase în verandă pentru o clipă, inspirând adânc, apoi trecu peluza de-a curmezişul pe direcția străzii Willow.

16

Danforth Keeton dădu fuga în birou şi trase în lături uşa dulapului. Se târî până în spatele lui. Preț de-o clipă îngrozitoare crezu că-i dispăruse jocul, că nenorocitul ăla de persecutor spărgător ajutor de şerif i-l luase şi că, împreună cu el, îi luase şi viitorul. Apoi, mâinile îi căzură pe cutie şi dădu la o parte capacul. Pista de curse din tinichea încă era acolo. Iar plicul se afla încă îndesat sub ea. Îl îndoi de câteva ori, ascultând bancnotele pârâind înăuntru, şi apoi îl puse la loc.

Se grăbi la fereastră, căutând-o din priviri pe Myrtle. Ea nu trebuia să vadă bilețelele roz. Trebuia să le ia pe toate înainte să se întoarcă Myrtle, şi câte erau de toate? O sută? Se uită în jur prin birou şi le văzu lipite pretutindeni. O mie? Da, poate. Poate că o mie. Nici două mii nu i se părea absolut de neînchipuit. Ei bine, dacă avea să ajungă înainte ca el, să le adune pe toate, va trebui să aştepte pur şi simplu în prag, fiindcă nu avea de gând s-o lase în casă până ce fiecare dintre blestematele astea de chestii persecutoare nu vor arde în soba cu lemne din bucătărie. Fiecare… blestemată… bucată.

Înşfăcă foaia care atârna de lustră. Banda i se lipi de obraz şi o îndepărtă cu mâna cu un țipăt scurt de furie. Pe aceasta, un singur cuvânt îi sărea în ochi din rubrica rezervată pentru ALTE CONTRAVENȚII:

DELAPIDARE

Dădu fuga la lampa pentru citit de lângă scaunul rotativ, înşfăcă foaia lipită de abajur.

ALTE CONTRAVENȚII:
DETURNARE A FONDURILOR COMUNITARE

Televizorul:

ZOOFILIE

Sticla care proteja Premiul pentru Cel mai Bun Cetățean acordat de Clubul Lions, aşezat pe polița şemineului:

ȚI-AI PENETRAT MAMA C-UN ŞTIULETE

Uşa de la bucătărie:

CÂŞTIG ILICIT DE BANI LA HIPODROMUL LEWISTON

Uşa de la garaj:

PARANOIA PSIHOTICĂ A CREIERULUI DE RAHAT

Le strânse cât de repede putu, cu ochii larg deschişi şi ieşindu-i din găvanele feței lui cărnoase, părul atins de calviție stându-i măciucă într-o dezordine sălbatică. Curând gâfâia şi tuşea şi o culoare roşie-purpurie urâtă începu să-i cuprindă obrajii. Arăta ca un copil gras cu față de adult pornit într-o ciudată şi disperat de importantă vânătoare a comorii.

Smulse un bilet de pe vitrina dulapului cu porțelanuri:

FURT DIN FONDUL COMUNITAR DE PENSII PENTRU PLATA PONEILOR

Keeton se grăbi în birou ținând strâns în mâna dreaptă un teanc de bilețele, fâşiile de bandă fâlfâindu-i din pumn, şi începu să desprindă alte bilețele. Cele de acolo păstrau toate, acelaşi subiect şi cu o precizie oribilă:

DELAPIDARE
HOȚIE
FURT
DELAPIDARE
FRAUDĂ
DETURNARE
GESTIONARE DEFECTUOASĂ
DELAPIDARE

Cuvântul acesta, mai mult ca altceva, strălucind, strigând, acuzând:

ALTE CONTRAVENȚII:
DELAPIDARE

I se păru c-a auzit ceva afară şi fugi iarăşi la geam. Poate că era Myrtle. Poate că era Norris Ridgewick, venise să se bucure de privelişte şi să râdă. Dacă era aşa, Keeton îşi va lua arma şi-l va împuşca. Dar nu în cap. Nu. În cap ar fi prea bine, prea repede, pentru reziduurile ca Ridgewick. Keeton îi va face o gaură în stomac şi-l va lăsa să moară strigând pe peluză.

Dar nu era decât Scout-ul familiei Garson, rostogolindu-se pe View în jos către oraş. Scott Garson era cel mai important bancher din oraş. Keeton şi soția lui luau uneori cina cu soții Garson – erau nişte oameni plăcuți, iar Garson însuşi era, din punct de vedere politic vorbind, important. Ce ar gândi *el* dacă ar vedea bileţelele astea? Ce ar gândi el despre acel cuvânt, DELAPIDARE, care ţipa fără-ncetare de pe bileţelele roz de contravenție, ţipa ca şi o femeie violată în toiul nopții?

Dădu fuga înapoi în sufragerie, gâfâind. Îi scăpase vreunul? Nu credea. Le luase pe toate, cel puțin aici la part…

Nu! Acolo era unul! Chiar pe stâlpul de susținere a scărilor! Dacă i-ar fi scăpat? Dumnezeule!

Fugi la el, îl înşfăcă.

MARCA: CACAMOBIL
MODEL: VECHI ŞI RABLAGIT
NR. ÎNMAT.: FUTAIBĂTRÂN 1
ALTE CONTRAVENȚII: POPONĂRIE FINANCIARĂ

Mai erau? Mai erau şi altele? Keeton alergă prin camerele de la parter mâncând pământul. Poalele cămăşii îi ieşiseră din pantaloni şi pântecele păros îi tresălta peste catarama curelei. Nu mai vedea altele... cel puțin nu la parter.

După o altă privire rapidă, hăituită pe geam, ca să se asigure că Myrtle nu era încă de văzut, se avântă la etaj cu inima bubuindu-i în piept.

17

Nettie şi Wilma se întâlniră la colțul lui Willow cu Ford. Acolo, se opriră, uitându-se țintă una la cealaltă ca doi pistolari dintr-un film western spaghetti. Vântul le flutura vioi hainele. Soarele intra şi ieşea de după nori; umbrele lor apăreau şi dispăreau ca nişte viziuni intermitente.

Nici o maşină nu circula pe nici una dintre aceste două străzi şi nici pe trotuare nu se vedeau pietoni. Acest colțişor de după-amiază de toamnă le aparținea.

— Mi-ai omorât câinele, târfă ce eşti!

— Mi-ai spart televizorul! Mi-ai spart geamurile! Mi-ai spart *cuptorul cu microunde,* pizdă nebună ce eşti!

— Te-am avertizat!

— Bagă-ți avertismentul în gaura aia spurcată din dos a ta!

— O să te omor!

— Fă un singur pas şi *cineva* o să moară aici, sigur că da, dar n-o să fiu eu aia!

Wilma articulă aceste cuvinte cu teamă şi o nou-apărută surprindere; fața lui Nettie o făcea să-şi dea seama pentru prima dată că ele două s-ar putea angaja în ceva puțin mai serios decât doar într-o partidă de smuls păr sau de rupt haine. Totuşi, ce căuta Nettie aici? Ce se întâmplase cu elementul surpriză? Cum de ajunseseră atât de repede lucrurile la momentul culminant?

Dar în natura Wilmei se afla o urmă adâncă de cazac polonez, o parte care găsea aceste întrebări irelevante. Aici trebuia purtată o luptă; ăsta era cel mai important lucru.

Nettie fugi spre ea, ridicând în acelaşi timp satârul. Buzele îi dezgoliră dinții şi din gât îi ieşi un urlet prelung.

Wilma se ghemui, ținând cuțitul înainte ca pe un şiş gigantic. Când Nettie întră în contact cu ea, Wilma îl întinse în față. Acesta se înfipse adânc în măruntaiele ei şi apoi se ridică, despicându-i stomacul şi făcând să curgă un jet de zeamă urât mirositoare. Wilma simți o groază de moment față de ceea ce făcuse – chiar Wilma Jerzyck să fie cea de la capătul opus al lamei de oțel înfipte în Nettie? – şi muşchii brațelor i se relaxară. Mişcarea ascendentă a cuțitului se opri înainte ca lama să ajungă la inima ce pompa frenetic.

— OOO, TÂRFĂ CE EEEŞTI! strigă Nettie şi coborî satârul.

Acesta se afundă până la mâner în umărul Wilmei, secționând clavicula cu un pârâit sec.

Durerea, o imensă platformă din lemn plină de durere, alungă orice gând obiectiv din mintea Wilmei. Nu rămase decât cazacul acela înrăit. Smuci cuțitul afară din Nettie.

Nettie îşi smuci satârul afară din Wilma. Avu nevoie de ambele mâini pentru a o face şi, când reuşi în sfârşit să-l scoată din os, un mănunchi revărsat de viscere se scurse din gaura însângerată din rochia ei şi-i atârnă pe față ca un nod sclipitor.

Cele două femei îşi dădură încet târcoale, picioarele imprimându-le urme în propriul lor sânge. Trotuarul începea să arate ca o ciudată schemă cu paşi de dans de Arthur Murray. Nettie simți lumea cum începe să pulseze înăuntru şi-n afară în cercuri ample, încete – culoarea părăsea lucrurile, lăsând-o pe ea într-o ceață albicioasă, după care începea încet să revină. Îşi auzea inima în urechi, bubuituri puternice, rare, împiedicate. Ştia că este rănită, dar nu simțea durerea. Credea că o tăiase Wilma puțin la coaste sau ceva.

Wilma ştia cât de grav era rănită; era conştientă că nu-şi mai putea ridica brațul drept şi că spatele rochiei era îmbibat cu sânge. Nu avea, însă, absolut nici o intenție să încerce să fugă. Nu fugise niciodată în viața ei şi nu avea de gând să înceapă acum.

— *Hei!* strigă cineva la ele cu voce subțire de cealaltă parte a străzii. *Hei! Ce faceți, doamnelor, acolo? Opriți-vă, orice-ar fi! Opriți-vă chiar acum sau sun la poliție!*

Wilma întoarse capul în acea direcție. De-ndată ce îi fu distrasă atenția, Nettie păşi înainte şi avântă satârul într-un arc plat, rotitor. Acesta pătrunse în umflătura şoldului Wilmei şi i se opri în osul pelvian, zdrobindu-l. Wilma țipă şi se legănă pe spate, tăind aerul din fața ei cu cuțitul. Picioarele i se împleticiră şi căzu pe trotuar cu un bufnet.

— *Hei! Hei!*

Era o bătrână, care stătea pe verandă şi strângea la gât un şal de culoarea şobolanului. Ochii îi erau măriți de ochelari în două roți apoase de teroare. Acum, trompetă pe vocea ei clară şi înțepătoare de bătrână:

— *Ajutor! Poliția! Crimă! CRIIIIIIIMĂĂĂĂ!*

Femeile de la colțul lui Willow cu Ford nu o observară. Wilma căzuse într-un morman însângerat lângă indicatorul de stop şi, când Nettie se bălăbăni către ea, se împinse de stâlp într-o poziție de şezut şi-şi sprijini cuțitul în poală, cu vârful în față.

— Haide, târfă ce eşti, mârâi ea. Vino după mine, dacă vrei să vii.

Nettie veni, cu gura deschisă. Intestinele ei făcute ghem se legănau de la stânga la dreapta, frecându-i-se de rochie ca un fetus avortat. Piciorul ei drept lovi piciorul stâng întins în față al Wilmei şi căzu pe burtă. Cuțitul pentru friptură o străpunse chiar mai jos de stern. Mârâi cu gura plină de sânge, ridică satârul şi-l coborî. Acesta se îngropă în creştetul capului Wilmei Jerzyck cu un singur sunet sec – *clonc!* Wilma intră în convulsii, trupul ei zbătându-se ca peştele pe uscat sub al lui Nettie. Fiecare zbatere şi zvârcolire împingea mai adânc cuțitul pentru friptură.

— Mi-ai… omorât… *cățeluşul,* spuse Nettie gâfâit, scuipând cu fiecare cuvânt o brumă fină de sânge pe fața întoarsă în sus a Wilmei.

Apoi, Wilma se cutremură din tot corpul şi se pleoşti. În cădere, capul ei izbi stâlpul indicatorului de stop. Piciorul

tremurând alunecă în rigolă. Pantoful negru, de mers la biserică, îi zboară şi ateriză pe un morman de frunze cu tocul jos arătând în sus către norii îngrămădiți. Degetul mare i se îndoi o dată… Încă o dată… şi apoi se relaxă.

Cele două femei zăceau una peste alta ca doi iubiți, sângele lor pictând frunzele de culoarea scorțişoarei din rigolă.

— *CRIIIIIIMĂĂĂĂĂĂĂ!* trompetă din nou bătrâna de peste drum, după care se lăsă pe spate şi căzu cât era de lungă pe podeaua propriului ei antreu, leşinată.

Alți oameni din cartier ieşeau acum la geamuri şi deschideau uşi, întrebându-se unii pe alții ce se întâmplase, păşind afară pe verande şi peluze, apropiindu-se mai întâi cu precauție de scena crimei, apoi, când văzură nu doar ceea ce se întâmplase, ci şi sângeroasa dimensiune a întâmplării, dând repede înapoi, cu mâinile acoperindu-şi gurile.

În cele din urmă, cineva sună la Oficiul Şerifului.

18

Polly Chalmers mergea încet pe Strada Principală în sus către Lucruri prețioase cu mâinile ei dureroase înfofolite în cea mai călduroasă pereche de mănuşi, când auzi prima sirenă a poliției. Se opri şi privi când una dintre cele trei maşini Plymouth maro de patrulă ale districtului tăie curba la intersecția Principalei cu Laurel, cu girofarul scânteind şi rotindu-se. Deja mergea cu cincizeci şi încă mai accelera. Era îndeaproape urmată de o a doua patrulă.

Le privi încruntată până ce dispărură din vedere. Sirenele şi maşinile de poliție care să gonească erau o raritate în The Rock. Se întrebă ce se putuse întâmpla – ceva puțin mai serios decât o pisică într-un copac, bănuia. Îi va spune Alan când o va suna în seara aceea.

Se uită iarăşi în susul străzii şi-l văzu pe Leland Gaunt stând în pragul uşii magazinului său, uitându-se şi el după maşini, pe chip cu o expresie de uşoară curiozitate. Ei bine, asta răspundea la o întrebare: *era* acasă. Nettie n-o sunase să-i spună dacă era sau nu. Asta n-o surprinsese pe Polly;

suprafața minții lui Nettie era alunecoasă şi se întâmpla ca lucrurile să-i cam patineze afară din memorie.

Îşi continuă drumul în susul străzii. Domnul Gaunt se uită în jur şi o văzu. Fața i se aprinse într-un zâmbet.

— Domnişoară Chalmers! Ce frumos din partea ta că ai putut trece pe aici!

Ea zâmbi slab. Durerea, care se potolise pentru o vreme în acea dimineață, îşi croia acum drum înapoi, țesându-şi rețeaua de fire subțiri, neizolate prin carnea mâinilor ei.

— Mi s-a părut c-am căzut de acord asupra numelui de Polly.

— Polly, atunci. Intră – mă bucur să te văd. Ce-i cu toată gălăgia asta?

— Nu ştiu, spuse ea.

Gaunt îi ținu uşa şi ea intră în magazin trecând pe lângă el.

— Cred că a pățit cineva ceva şi trebuie dus la spital. Serviciul de Salvare din Norway e îngrozitor de lent la sfârşitul săptămânii. Deşi nu-nțeleg de ce ar trimite dispecerul *două* maşini de patrulă…

Domnul Gaunt închise uşa în urma lor. Clopoțelul sună cristalin. Perdeaua de la uşă era trasă şi, cu soarele coborând acum de cealaltă parte a clădirii, interiorul Lucrurilor prețioase era întunecat… dar, îşi spuse Polly, dacă poate fi întunericul plăcut vreodată, acest întuneric era. O lampă mică pentru citit arunca un cerc aurit pe tejghea, lângă casa de marcat demodată a domnului Gaunt. Acolo stătea deschisă o carte. Era vorba de *Comoara din insulă,* de Robert Louis Stevenson.

Domnul Gaunt se uita la ea cu atenție, iar Polly trebui să zâmbească văzând expresia îngrijorată din ochii lui.

— În ultimele zile, mâinile astea au dat din picioare ca toții dracii, spuse ea. Bănuiesc că n-arăt tocmai ca Demi Moore.

— Arăți ca o femeie care e foarte obosită şi care simte un disconfort destul de mare, spuse el.

Zâmbetul de pe chipul ei păli. În vocea lui se citea înțelegere şi o compasiune profundă şi, preț de o clipă, Polly se temu că va izbucni în lacrimi. Gândul care îi ținură lacrimile în frâu fu

unul ciudat: Mâinile lui. Ducă plâng, o să-ncerce să mă liniştească. O să pună mâinile pe mine.

Îşi reîntări zâmbetul.

— Supraviețuiesc eu; aşa am făcut mereu. Spune-mi – s-a întâmplat să treacă pe aici Nettie Cobb?

— Astăzi? (Se încruntă.) Nu; nu astăzi. Dacă ar fi făcut-o, i-aş fi arătat o figurină din sticlă multicoloră care a venit ieri. Nu e la fel de frumoasă ca aceea pe care i-am vândut-o săptămâna trecută, dar mi-am spus că ar putea fi interesată. De ce întrebi?

— O… fără motiv, spuse Polly. A spus c-ar putea trece, dar Nettie… Nettie deseori uită ce spune.

— Mi se pare o femeie care a dus o viață grea, spuse domnul Gaunt grav.

— Da. Da, aşa e.

Polly rosti aceste cuvinte încet şi mecanic. Se părea că nu-şi poate lua ochii de la ai lui. Apoi, una din mâinile ei se frecă de marginea unei cutii pentru expoziție şi asta o făcut să rupă contactul vizual. Îi scăpă un mic suspin de durere.

— Te simți bine?

— Da, bine, spuse ea, dar era o minciună – nu era nici măcar la o aruncătură de băț depărtare de bine.

Domnul Gaunt era limpede că înțelegea asta.

— Nu eşti bine, spuse el cu hotărâre. Prin urmare am să sar peste discuția de complezență. Obiectul despre care ți-am spus a venit. Am să ți-l dau şi-am să te trimit acasă.

— Să mi-l *dai?*

— O, nu-ți ofer un cadou, spuse el, mergând în spatele casei de marcat. Ne cunoaştem prea puțin ca să fac aşa ceva, nu crezi?

Ea zâmbi. Era limpede un om bun, un om care, cât se poate de normal, voia să facă ceva frumos pentru prima persoană din Castle Rock care făcuse ceva frumos pentru el. Însă găsea că-i vine greu să răspundă – îi venea greu şi numai să urmărească firul discuției. Durerea din mâini era monstruoasă, îşi dorea acum să nu fi venit şi, cu toată

bunătatea lui, tot ce-şi dorea să facă era să iasă de acolo şi să meargă acasă şi să ia un analgezic.

— Acesta e genul de lucru pe care un negustor *trebuie* să-l ofere pentru o perioadă de probă – asta, desigur, dacă e un om cu etică profesională.

Scoase un inel cu chei, alese una şi deschise sertarul de sub casa de marcat.

— Dacă-l încerci vreo două zile şi descoperi că n-are nici o valoare pentru tine – şi trebuie să-ți spun că probabil aşa se va întâmpla – mi-l înapoiezi. Dacă, pe de altă parte, afli că-ți oferă oareşce alinare, putem discuta despre preț. (Îi zâmbi.) Iar pentru tine prețul va fi minim, de asta te asigur.

Se uită la el, încurcată. Alinare? Despre ce vorbea?

Gaunt scoase o cutiuță albă şi o aşează pe tejghea. Îi luă jos capacul cu mâinile lui bizare, cu degete lungi, şi scoase din vatelina dinăuntru un obiect mic din argint pus pe un lănțişor subțire. Părea să fie un fel de colier, dar lucrul care atârnă atunci când domnul Gaunt depărtă lanțul cu degetele semăna cu o punguliță cu ceai sau cu un degetar supradimensionat.

— E egiptean de origine, Polly. Foarte vechi. Nu la fel de vechi precum piramidele – măiculiță, nu! – dar totuşi foarte vechi. Înăuntrul lui se află ceva. Un fel de iarbă, cred, deşi nu-s sigur.

Îşi mişcă degetele sus-jos. Punguța de ceai din argint (dacă asta era) tresăltă la capătul lănțişorului. Ceva se mişcă înăuntru, ceva care produse un sunet prăfos, târşâit. Polly îl găsi vag neplăcut.

— I se spune *azka* sau poate *azakah,* zise domnul Gaunt. În orice caz, este o amuletă care ar trebui să te păzească de durere.

Polly încercă să zâmbească. Voia să fie politicoasă, dar *sincer…* venise tot drumul până aici pentru *asta?* Lucrul ăla nu avea nici măcar valoare estetică. Era urât, nu dădeai nici o ceapă degerată pe el.

— Sincer, nu cred că…

— Nici eu, spuse el, dar situațiile disperate cer deseori măsuri disperate. Te asigur că este cât se poate de veritabil…

cel puțin în sensul că n-a fost făcut în Taiwan. Este un artefact egiptean autentic – nu tocmai o relicvă, dar un artefact cu siguranță – din perioada Declinului Târziu. Are şi un certificat de proveniență care îl identifică drept unealtă a *benkalitis* sau a magiei albe. Vreau să-l iei şi să-l porți. Bănuiesc că sună caraghios. Probabil că aşa este. Dar sunt lucruri mai ciudate în rai şi pe pământ decât visăm unii dintre noi, chiar şi-n cele mai sălbatice momente de meditație filozofică.

— Chiar crezi lucrul ăsta? – întrebă Polly.

— Da. Am văzut lucruri la vremea mea care fac un medalion tămăduitor sau o amuletă să pară ceva absolut normal. (O licărire fugară pâlpâi pentru o clipă în ochii lui căprui.) *Multe* astfel de lucruri. Aproape toate ungherele lumii ăsteia sunt pline de vechituri fabuloase, Polly. Dar să lăsăm asta; *tu* eşti problema aici.

Chiar alaltăieri, când bănuiesc că durerea nu era nici pe departe la fel de rea cum este acum, mi-am dat seama destul de bine cât de neplăcută devenise situația asta pentru tine. Mi-am spus că… obiectul ăsta… mic merită încercat. În definitiv, ce ai de pierdut? Nimic altceva ce-ai încercat n-a dat roade, aşa-i?

— Apreciez gândul, domnule Gaunt, sincer îl apreciez, dar…

— Leland. Te rog.

— Da, bine. Apreciez gândul, *Leland,* dar mă tem că nu sunt superstițioasă.

Ridică ochii şi văzu că ochii lui căprui, luminoşi erau fixați asupra ochilor ei.

— Nu contează dacă *tu* eşti superstițioasă sau nu, Polly… fiindcă asta *este.*

Îşi mişcă degetele. *Azka* săltă blând la capătul lănțişorului.

Ea deschise iarăşi gura, dar de data aceasta nu ieşi nici un cuvânt. Se trezi că-şi aminteşte de o zi din primăvara trecută. Nettie îşi uitase când plecase acasă exemplarul ei din revista *Inside View.* Frunzărind-o fără băgare de seamă, aruncând câte o privire la articolele despre copiii de vârcolaci din Cleveland şi o formațiune geologică de pe lună care semăna cu

fața lui JFK, Polly dăduse peste un anunț la ceva numit O Rugă prin Telefon către Cei Străvechi. Se spunea că vindecă durerile de cap, durerile de stomac şi artrita.

Anunțul era dominat de un desen în alb-negru. Înfățişa un tip cu barbă lungă şi pălărie de vrăjitor (fie Nostradamus, fie Gandalf, bănuise Polly) ținând deasupra unui bărbat în scaun cu rotile un beţişor cu hârtie la capăt care semăna cu jucăria unui copil. Beţişorul arunca un con de lumină radiantă asupra invalidului şi, deşi anunțul n-o spunea direct şi tare, aluzia părea să fie că tipul va dansa ca un derviş la Copa într-o zi sau două. Era ridicol, desigur, doar o mâncare pe bază de superstiție pentru oamenii ale căror minți se înmuiaseră sau poate chiar se rupseseră sub atacul susținut al durerii şi al infirmității, dar totuşi…

Rămăsese uitându-se la acel anunț vreme îndelungată şi, oricât ar fi fost de ridicol, aproape că sunase la numărul cu 800 oferit pentru comenzi telefonice în partea de jos a paginii. Fiindcă mai devreme sau mai târziu…

— Mai devreme sau mai târziu o persoană copleşită de durere trebuie să exploreze până şi cele mai îndoielnice cărări, dacă există posibilitatea ca acestea să ducă la alinare, spuse domnul Gaunt. Nu-i aşa cum zic?

— Nu… nu ştiu…

— Terapie la rece… mănuşi termice… chiar şi tratamentul cu radiații… nici una n-a avut rezultate pentru tine, nu-i aşa?

— De unde ştii despre toate astea?

— Un comerciant bun se îngrijeşte să cunoască nevoile clienților săi, spuse domnul Gaunt pe vocea lui blândă, hipnotică.

Se apropie de ea, întinzând lănțişorul din argint într-un cerc larg, cu *azka* atârnând în partea lui de jos. Ea se feri de mâinile acelea lungi cu unghiile lor asemănătoare cu pielea.

— Nu te teme, scumpă domniță. Nu-ți voi atinge nici măcar un firişor de păr de pe gât. Nu dacă eşti calmă… şi nu te mişti deloc…

Iar Polly se calmă. Şi chiar nu se mişcă deloc. Rămase cu mâinile (încă învelite în mănuşile de lână) încrucişate sfios în

față şi-i permise domnului Gaunt să-i treacă lănțişorul de argint peste cap. El făcu aceasta cu blândețea unui tată care dă jos vălul de mireasă al fiicei sale. Ea se simțea departe de domnul Gaunt, de Lucruri prețioase, de Castle Rock, chiar de ea însăşi. Se simțea ca o femeie care stă sus pe cine ştie ce platou prăfos de munte, sub un cer nesfârşit, la depărtare de sute de mile de alte ființe umane.

Azka se lovi cu un clinchet slab de fermoarul scurtei ei de piele.

— Pune-l înăuntrul jachetei. Iar când ajungi acasă, pune-l şi înăuntrul bluzei. Pentru un efect maxim, trebuie purtat în contact cu pielea.

— Nu-l pot pune înăuntrul jachetei, spuse Polly pe un ton încet, visător. Fermoarul… nu pot trage fermoarul.

— Nu? Încearcă.

Aşa că Polly îşi dădu jos una dintre mănuşi şi încercă. Spre marea ei surpriză, descoperi că-şi putea îndoi degetul mare şi degetul arătător de la mâna dreaptă destul cât să apuce limba fermoarului şi s-o tragă în jos.

— Poftim, ai văzut?

Mica bilă din argint îi căzu pe pieptul bluzei. I se părea foarte grea, iar senzația de-a o purta nu era tocmai confortabilă. Se întrebă vag ce era înăuntrul ei, ce scosese sunetul acela prăfuit, târşâit. Vreun fel de iarbă, spusese el, însă lui Polly nu-i păruseră a fi frunze sau chiar vreo pudră. Ei i se păruse că acolo înăuntru ceva se mişcase singur.

Domnul Gaunt părea să-i înțeleagă disconfortul.

— O să te obişnuieşti cu el şi asta mult mai curând decât ai bănui. Crede-mă, aşa va fi.

Afară, la mii de mile depărtare, ea auzi şi mai multe sirene. Păreau nişte spirite neliniştite.

Domnul Gaunt se întoarse cu spatele şi, când ochii lui îi părăsiră fața ei, Polly simți cum începe să-şi recapete concentrarea. Se simțea puțin uluită, dar se simțea şi bine. Se simțea de parcă tocmai trăsese un scurt, dar satisfăcător pui de somn. Senzația ei de disconfort amestecat cu nelinişte dispăruse.

— Încă mă mai dor mâinile, spuse ea şi era adevărat… dar o mai dureau atât de tare? I se părea că avusese loc o anume alinare, dar asta putea fi nimic altceva decât sugestia – avea sentimentul că Gaunt, cu hotărârea lui de-a o face să accepte *azka,* îi indusese un fel de stare de hipnoză. Sau putea fi doar căldura din magazin după frigul de afară.

— Mă-ndoiesc foarte mult că efectul promis este instantaneu, spuse domnul Gaunt sec. Dă-i însă o şansă – vrei să faci asta, Polly?

Ea ridică din umeri.

— Bine.

La urma urmei, ce avea de pierdut? Bila era destul de mică să facă abia o umflătură sub o bluză şi un sveter. Dacă nimeni nu-şi dădea seama că e acolo, nu va trebui să răspundă la nici o întrebare despre ea şi asta-i convenea de minune – Rosalie Drake ar fi curioasă, iar Alan, care era la fel de superstiţios ca un ciot de copac, probabil că ar găsi-o comică. Cât despre Nettie… ei bine, Nettie probabil c-ar rămâne mută de uimire dacă ar afla că Polly poartă o amuletă magică aşa cum scrie la carte, exact ca şi cele care se vindeau în mult-iubita ei revistă *Inside View.*

— N-ar trebui s-o dai jos nici măcar la duş, spuse domnul Gaunt. N-ai de ce s-o faci. Bila e din argint veritabil şi nu rugineşte.

— Dar dac-o dau jos?

El tuşi uşor în palmă, ca de stânjeneală.

— Ei bine, efectul benefic al *azka* este cumulativ. Cel care o poartă se simte puţin mai bine astăzi, puţin mai bine mâine şi aşa mai departe. Aşa mi s-a spus, cel puţin.

Ţi s-a spus de către cine? – se întrebă ea.

— Dacă *azka* e dată jos, însă, purtătorul se întoarce la durerea de dinainte, şi nu încet, ci dintr-odată, iar apoi, după ce-şi pune *azka* la loc, trebuie să aştepte zile în şir sau poate săptămâni pentru a recupera teritoriul pierdut.

Polly râse uşor. Nu se putu abţine şi fu uşurată când Leland Gaunt i se alătură.

— Ştiu cum sună, spuse el, dar nu vreau decât, dacă pot, să te ajut. Crezi lucrul ăsta?

— Îl cred, spuse ea, şi-ți mulțumesc.

Dar, când îi permise să o conducă afară din magazin, se trezi punându-şi întrebări în legătură şi cu alte lucruri. De exemplu, starea de semitransă în care căzuse atunci când îi petrecuse lănțişorul peste cap. Apoi, profunda ei neplăcere de a fi atinsă de el. Aceste lucruri nu se potriveau deloc cu sentimentele de prietenie, considerație şi compasiunea pe care le emana precum o aproape vizibilă aură.

Însă *chiar* o fermecase în vreun fel? Asta era o idee prostească… nu-i aşa? Încercă să-şi amintească ce simțise mai precis atunci când discutau despre *azka* şi nu reuşi. Dacă i-ar fi făcut aşa ceva, fără-ndoială fusese din întâmplare şi cu ajutorul ei. Mai probabil era că intrase ea pur şi simplu într-o stare de amețeală pe care i-o induceau deseori prea multe pastile de Percodan. Acesta era lucrul care-i displăcea cel mai mult în privința pastilelor. Nu, bănuia că acesta era lucrul care-i displăcea în al doilea rând. Ce ura cu adevărat la ele era că nu-şi mai făceau întotdeauna efectul aşa cum trebuia.

— Dacă aş conduce, te-aş duce acasă cu maşina, spuse domnul Gaunt, dar mă tem că încă n-am învățat asta.

— Nu face absolut nimic, spuse Polly. Apreciez mult de tot bunătatea ta.

— Mulțumeşte-mi dacă are efect, răspunse el. Să ai o după-amiază încântătoare, Polly.

Sunetul şi mai multor sirene se ridică în aer. Se aflau în partea de est a oraşului, încolo către străzile Elin, Willow, Pod şi Ford. Polly se întoarse în acea direcție. Era ceva în legătură cu sirenele acestea, mai ales într-o după-amiază atât de liniştită, care invoca gânduri – nu tocmai imagini – vag prevestitoare ale unei nenorociri iminente. Sunetul începu să se estompeze, destinzându-se în aerul luminos de toamnă precum un arc invizibil de ceas.

Se întoarse pentru a-i spune ceva despre asta domnului Gaunt, dar uşa era închisă. Anunțul care spunea

atârna între perdeaua trasă jos şi sticla geamului, legănându-se încet stânga-dreapta pe firul lui. Cât stătuse ea cu spatele, Gaunt intrase înapoi în magazin atât de repede, că nici măcar nu-l auzise.

Polly porni încet către casă. Înainte să ajungă la capătul Străzii Principale, o altă maşină de poliție, de data aceasta o patrulă a Poliției Statale, trecu în trombă pe lângă ea.

19

— Danforth?

Myrtle Keeton păşi prin uşa din față şi intră în sufragerie. Luptându-se să scoată din încuietoare cheia uitată de Danforth, oala pentru sufleu i se legănă la subsioara mâinii stângi.

— Danforth, am ajuns!

Nu primi nici un răspuns şi televizorul nu era deschis. Asta era ciudat; fusese atât de hotărât să ajungă acasă la timp pentru lovitura de început. Se întrebă în treacăt dacă n-a mers să urmărească meciul altundeva, la soții Garson, poate, dar uşa de la garaj era coborâtă, ceea ce însemna că maşina era înăuntru. Iar Danforth nu mergea niciunde pe jos dacă nu era obligat să o facă. Mai cu seamă pe View în sus, care era o pantă abruptă.

— Danforth? Eşti aici?

Tot nici un răspuns. În sufragerie era un scaun răsturnat, încruntându-se, aşează oala pentru sufleu pe masă şi îndreptă scaunul. Primele semne ale îngrijorării, transparente ca firul de păianjen, îi fluturară în minte. Merse către uşa biroului, care era închisă. Când ajunse la ea, îşi înclină capul către lemnul ei şi ascultă. Era aproape sigură că aude scârțâitul moale ale scaunului lui de birou.

— Danforth? Eşti înăuntru?

Nici un răspuns... dar i se păru că aude o tuse joasă. Îngrijorarea deveni nelinişte. Danforth fusese extrem de

tensionat în ultima vreme – era singurul dintre consilierii locali care muncea cu adevărat din greu – şi cântărea mai mult decât îi făcea bine. Dacă avusese un atac de cord? Dacă era acolo înăuntru, lungit pe podea? Dacă ceea ce auzise nu era o tuse, ci sunetul produs de Danforth încercând să respire?

Dimineața şi după-amiaza încântătoare pe care le petrecuseră împreună făcură un asemenea gând să pară oribil de plauzibil: mai întâi plăcuta creştere, apoi declinul distrugător, întinse mâna către clanța uşii de la birou… apoi o retrase şi se folosi în schimb de ea ca să tragă de pielea care-i atârna sub bărbie. Avusese nevoie doar de câteva întâmplări dureroase ca să învețe că nu trebuie să-l deranjezi pe Danforth când era în birou fără să bați la uşă… şi că niciodată, niciodată, *niciodată* nu trebuie să intri neinvitat în al său *sanctum sanctorum.*

Da, dar dacă a avut un atac de cord… sau… sau…

Se gândi la scaunul răsturnat şi o străbătu un nou val de panică.

Şi dacă a venit acasă şi a surprins un hoț? Dacă hoțul l-a lovit pe Danforth în cap, făcându-l să-şi piardă cunoştința, şi l-a târât în birou?

Lovi cu încheieturile degetelor în uşă, producând o rafală de pocnete.

— Danforth? Te simți bine?

Nici un răspuns. Nici un sunet în casă în afara ticăitului solemn al bătrânului orologiu din sufragerie şi… da, era aproape sigură de asta: scârțâitul scaunului în biroul lui Danforth.

Mâna ei începu iarăşi să se întindă şovăitor către clanță.

— Danforth, eşti…

Vârfurile degetelor chiar atingeau clanța, când vocea lui răgi la ea, făcând-o să sară în spate de lângă uşă cu un țipăt subțire.

— *Lasă-mă-n pace! Nu mă poți lăsa-n pace, târfă proastă ce eşti?*

Ea gemu. Inima îi bubuia sălbatic în gât. Nu era doar din cauza surprizei; era şi din cauza furiei şi a urii descătuşate din vocea lui. După dimineața calmă şi plăcută pe care o petrecuseră, n-ar fi putut-o răni mai tare nici dacă i-ar fi mângâiat obrazul cu un pumn de lame de ras.

— Danforth… am crezut că ai pățit ceva…

Vocea ei era un gâfâit mic pe care de-abia îl auzi şi ea.

— *Lasă-mă-n pace!*

Acum, judecând după sunetul vocii, el se afla chiar de cealaltă parte a uşii.

O, Dumnezeule, vorbeşte de parcă ar fi luat-o razna. Asta să fie? Cum poate să fie asta? Ce s-a întâmplat de când m-a lăsat la Amanda?

Însă aceste întrebări nu aveau răspuns. Nu era decât durerea. Aşa că ea merse pe furiş la etaj, îşi scoase noua păpuşă cea frumoasă din dulapul din camera pentru cusut, apoi merse în dormitor. Îşi dădu jos pantofii, după care se lăsă pe o rână în patul nupțial cu păpuşa în brațe.

Undeva, în depărtare, auzi sirenele îngânându-se. Nu le acordă nici o atenție.

Dormitorul era încântător în această parte a zilei, plin de lumină puternică de octombrie. Myrtle n-o vedea. Ea vedea doar întunericul. Simțea doar suferința, o suferință adâncă, bolnăvicioasă pe care nici minunata păpuşă n-o putea alina. Suferința părea să-i umple gâtul şi s-o împiedice să respire.

O, fusese atât de fericită astăzi – atât de foarte fericită. Şi *el* fusese fericit. Era sigură de asta. Iar acum lucrurile erau mai rele decât fuseseră înainte. Mult mai rele.

Ce se întâmplase?

O, Doamne, ce se întâmplase şi cine era răspunzător?

Myrtle îmbrățişă păpuşa şi se uită în sus la tavan şi, după o vreme, începu să plângă cu suspine prelungi, plate, care-i făceau tot trupul să se cutremure.

CAPITOLUL UNSPREZECE

1

Când mai erau cincisprezece minute până la miezul nopții acelei lungi, lungi duminici din octombrie, o uşă din subsolul Aripii Statale a Spitalului Kennebec Valley se deschise şi şeriful Alan Pangborn păşi prin ea. Mergea încet, cu privirea în pământ. Picioarele lui, înfăşurate în şoşoni elastici de spital, se târşâiau pe linoleum. Anunțul de pe uşa din spatele lui, când aceasta se închise, spunea:

MORGA
INTERZISĂ INTRAREA PERSOANELOR NEAUTORIZATE

La celălalt capăt al coridorului, un îngrijitor îmbrăcat în salopetă gri folosea un aparat pentru lustruirea podelei, mânuindu-l cu mişcări încete, leneşe. Alan merse către el, scoțându-şi în acelaşi timp de pe cap boneta de spital. Ridică halatul verde pe care-l purta şi vârî boneta într-un buzunar de la spatele jeanşilor pe care-i purta pe dedesubt. Murmurul slab al aparatului de lustruit îl făcea să-i fie somn. Un spital din Augusta era ultimul loc de pe pământ unde voia să fie în noaptea aceea.

Când se apropie de el, îngrijitorul ridică privirea şi opri maşinăria.

— Nu arăți foarte bine, prietene, îl întâmpină pe Alan.

— Nu sunt surprins. Ai o țigară?

Îngrijitorul scoase un pachet de Lucky din buzunarul de la piept şi scutură afară una pentru Alan.

— Numai că n-ai voie să fumezi aici, spuse el.

Înclină capul către uşa morgii.

— Face crize dom' doctor Ryan.

Alan aplecă din cap.

— Unde?

Îngrijitorul îl duse la un coridor de legătură şi arătă cu degetul o uşă aflată cam la jumătatea lungimii acestuia.

— Aia dă în aleea de lângă clădire. Pune însă ceva care s-o țină deschisă sau o să trebuiască să mergi tot drumu' până-n față ca să intri înapoi. Ai chibrituri?

Alan porni de-a lungul coridorului.

— Am brichetă. Mersi pentru țigară.

— Am auzit c-a fost o reprezentație dublă p-acolo-n seara asta, strigă îngrijitorul în urma lui.

— Aşa-i, spuse Alan fără să se întoarcă.

— Autopsiile astea-s nişte belele, nu-i aşa?

— Da, spuse Alan.

În spatele lui, murmurul slab al maşinăriei de lustruit pardoseli reîncepu. Erau nişte belele, sigur că da. Autopsiile lui Nettie Cobb şi Wilma Jerzyck fuseseră a douăzeci şi treia şi douăzeci şi patra din cariera sa şi toate fuseseră nişte belele, însă acestea două fuseseră de departe cele mai urâte.

Uşa pe care i-o indicase îngrijitorul era din cele dotate cu braț hidraulic. Alan se uită în jur după ceva ce-ar fi putut folosi ca s-o țină deschisă şi nu văzu nimic. Îşi scoase halatul cel verde, îl făcu ghem şi deschise uşa. Aerul nopții năpădi înăuntru, răcoros dar incredibil de împrospător după mirosul stătut de spirt din morgă şi din camera de autopsie învecinată. Alan aşeză halatul făcut ghem la îmbinarea uşii cu cadrul şi păşii afară. Lăsă cu grijă uşa să se retragă, văzu că halatul împiedica zăvorul să se închidă şi-o dădu uitării. Se sprijini de peretele din cărămidă, aproape de lumina subțire ca un creion ce ieşea prin uşa uşor întredeschisă şi-şi aprinse țigara.

Primul fum îl ameți. Încerca să se lase de aproape doi ani şi mereu aproape că reuşea. Apoi apărea ceva. Acesta era atât blestemul, cât şi binecuvântarea muncii de polițist, întotdeauna apărea ceva.

Se uită în sus către stele, care de obicei îl calmau, şi nu văzu multe – becurile de mare putere care împrejmuiau spitalul le estompau. Reuşi să recunoască Ursa Mare, Orion şi un punct roşu vag care probabil că era Marte, dar nimic altceva.

Marte, gândi el. *Asta e. Fără-ndoială, asta e. Căpeteniile războinicilor de pe Marte au aterizat în Castle Rock în jurul prânzului şi primii oameni pe care i-au întâlnit au fost Nettie şi nemernica aia de Jerzyck. Căpeteniile le-au muşcat şi le-au infectat cu turbare. Asta-i singura explicație posibilă.*

Se gândi să meargă înăuntru şi să-i spună lui Henry Ryan, medicul legist şef al statului Maine: *A fost vorba de-o invazie extraterestră, doctore. Caz închis.* Se-ndoia că Ryan se va amuza. Şi pentru el fusese o noapte lungă.

Alan trase prelung din ţigară. Avea un gust absolut minunat, cu sau fără amețeală, şi credea că înțelege perfect de ce era interzis acum fumatul în zonele publice ale fiecărui spital din America. John Calvin avusese absolut dreptate: nimic care te făcea să te simți aşa n-avea cum să-ți fie benefic. Intre timp, însă, ia mai dă-mi o țâr' dă nicotină d-aia, şefu' – e-atât dă bine.

Se gândi în treacăt la cât de plăcut ar fi să cumpere un cartuş întreg chiar de Lucky de astea, să-l rupă la ambele capete şi-apoi să dea foc întregii blestemății cu o lampă de sudură. Se gândi la cât de plăcut ar fi să se îmbete. Acum ar fi un moment foarte prost să se îmbete, bănuia. O altă regulă inflexibilă a vieții – *Când ai nevoie cu adevărat să te îmbeți, nu-ți permiți niciodată s-o faci.* Alan se întrebă vag dacă alcoolicii din lume nu erau singurii care-şi cunoşteau bine prioritățile.

Lumina subțire cât un creion de la picioarele lui se îngrăşă într-un drug. Alan se uită într-o parte şi-l văzu pe Norris Ridgewick. Norris păşi afară şi se sprijini de perete lângă el. Încă mai avea pe cap boneta verde, însă îi stătea strâmb şi beretele îi atârnau pe spatele halatului. Culoarea feței i se potrivea cu halatul.

— Iisuse, Alan.

— Au fost primele pentru tine, nu-i aşa?

— Nu, am văzut odată o autopsie când eram în North Wyndham. Un caz de asfixiere. Dar astea… Iisuse, Alan.

— Mda, spuse el şi exală fum. Iisuse.

— Mai ai o țigară?

— Nu – scuze. Pe-asta am rezolvat-o de la îngrijitor.

Se uită la ajutorul său cu o curiozitate temperată.

— Nu ştiam că fumezi, Norris.

— Nu fumez. Mă gândeam să încep acum.

Alan râse fără vlagă.

— Măiculiță, de-abia aştept să plec mâine la pescuit. Sau punem zilele libere la popreală până facem ordine-n mizeria asta?

Alan se gândi, apoi scutură din cap. De vină nu fuseseră de fapt căpeteniile de pe Marte; tărăşenia asta părea destul de simplă. Într-un fel, asta era ceea ce-o făcea atât de oribilă. Nu vedea nici un motiv să-i anuleze lui Norris zilele libere.

— Minunat, spuse Norris şi apoi adăugă: dar vin, dacă vrei, Alan. Nici o problemă.

— N-ar trebui să ai de ce veni, Norris, spuse el. John şi Clut au ținut amândoi legătura cu mine – Clut s-a dus cu tipii de la Departamentul de Investigații Criminaliste să discute cu Pete Jerzyck şi John s-a dus cu echipa care anchetează situația lui Nettie. Amândoi au ținut legătura. Este destul de clar. Neplăcut, dar clar.

Şi chiar aşa era… numai că, totuşi, ceva îl neliniştea la povestea asta. La un nivel profund, era într-adevăr foarte neliniştit.

— Ei bine, ce s-a întâmplat? Adică, nemernica aia de Jerzyck şi-o cerea de ani întregi, dar mă aşteptam ca atunci când cineva-i va răspunde la provocare să se trezească doar cu un ochi vânăt sau cu un braț rupt… dar nimic de felul *ăsta.* S-a întâmplat fiindcă s-a legat de persoana greşită?

— Cred că exprimarea asta rezumă destul de bine situația, spuse Alan. Wilma nu şi-ar fi putut alege din Castle Rock o persoană mai nepotrivită cu care să-nceapă o dihonie.

— Dihonie?

— Polly i-a dat primăvara trecută lui Nettie un cățeluş. La început a lătrat puțin. Wilma a făcut multă gălăgie pe seama asta.

— Adevărat? Nu-mi amintesc de vreo reclamație scrisă.

— N-a făcut decât o singură plângere oficială. Am primit-o eu. M-a întrebat Polly dacă n-o pot rezolva eu. Se simțea responsabilă în parte, întrucât ea i-a dat lui Nettie cățelul. Nettie a spus c-o să-l țină în casă cât mai mult posibil şi asta a pus capăt discuției.

Cățelul a încetat cu lătratul, dar Wilma se pare că a continuat să facă gălăgie pe lângă Nettie. Polly spune că Nettie trecea pe celălalt trotuar când o vedea pe Wilma venind, chiar dacă Wilma era la depărtare de două cvartale. Mai lipsea puțin şi Nettie şi-ar fi făcut şi semnul de deochi când o vedea. Apoi, săptămâna trecută, a sărit peste cal. S-a dus la casa celor doi Jerzyck când Pete şi Wilma erau la serviciu, a văzut cearşafurile pe fir şi le-a acoperit cu noroi din grădină.

Norris fluieră.

— Plângerea *asta* am primit-o, Alan?

Alan scutură din cap.

— De atunci şi până în după-amiaza asta, doamnele s-au descurcat singure.

— Şi Pete Jerzyck ce-a făcut?

— Îl *ştii* pe Pete?

— Păi…

Norris se opri. Se gândi la Pete. Se gândi la Wilma. Se gândi la amândoi împreună. Înclină încet din cap.

— Se temea că, dacă-ncearcă să facă pe arbitrul, Wilma ar începe să-l ronțăie la un capăt şi la celălalt să-l sfârtece… aşa că a stat pe margine. Asta e?

— Oarecum. E posibil chiar să fi încetinit puțin derularea lucrurilor, cel puțin pentru o vreme. Clut zice că Pete le-a spus celor de la DIC că Wilma a vrut să meargă la Nettie imediat ce-a aruncat o privire cearşafurilor. Era gata s-o ia la picior. Se pare că a sunat-o pe Nettie la telefon şi că i-a spus c-o să-i rupă capul şi c-o să se cace în gâtul ei.

Norris dădu dezaprobator din cap. Între autopsierea Wilmei şi cea a lui Nettie sunase la dispecerat în Castle Rock şi ceruse o listă a plângerilor depuse de ambele femei. Lista lui Nettie era scurtă – un singur lucru. Îşi pierduse cumpătul şi-şi omorâse soțul. Sfârşitul poveştii. Nici un scandal înainte şi nici unul de-atunci încoace, inclusiv ultimii câțiva ani pe care şi-i petrecuse înapoi în oraş. Wilma era un cu totul alt soi de om. Nu omorâse niciodată pe nimeni, dar lista de plângeri – cele depuse de ea şi cele depuse împotriva ei – era o listă lungă şi începea cu ceea ce în vremea aceea se numea Şcoala

Generală Castle Rock, unde-l lovise cu pumnul în ochi pe un profesor supleant pentru că a pedepsit-o cu ore suplimentare de studiu individual. Cu două ocazii, femei îngrijorate care avuseseră prostul noroc sau judecată să intre-n cartea neagră a Wilmei ceruseră protecția poliției. De-a lungul anilor, Wilma fusese de asemenea subiectul a trei plângeri pentru atac de ordin fizic. În cele din urmă, toate acuzațiile fuseseră retrase, dar nu era nevoie de-un studiu prea amănunțit ca să-ți dai seama că nimeni în deplinătatea facultăților mentale nu şi-ar fi ales să şi-o tragă cu Wilma Jerzyck.

— N-au fost deloc un medicament bun una pentru cealaltă, murmură Norris.

— Au fost cel mai prost medicament.

— Soțul a convins-o pe Wilma să nu meargă prima dată când a vrut s-o facă?

— A ştiut că nici nu merită să încerce, l-a spus lui Clut că i-a strecurat două pastile de Xanax în ceai şi că asta i-a scăzut presiunea la termostat. De fapt, Jerzyck spune că a crezut că totul se terminase.

— Tu îl crezi, Alan?

— Mda – cam atât cât pot crede, adică, pe oricine fără să fi vorbit cu el sau ea față în față.

— Ce-i chestia aia pe care i-a pus-o în ceai? Drog?

— Un tranchilizant. Jerzyck le-a spus celor de la DIC că-l mai folosise de două ori înainte când se încingea şi că o calmase destul de bine. A spus că a crezut că aşa s-a întâmplat şi de data asta.

— Dar nu s-a întâmplat.

— Cred că s-a întâmplat la început. Cel puțin, Wilma nu s-a dus direct să-i molfăie dosul lui Nettie. Dar sunt destul de sigur că a continuat s-o hărțuiască; aşa a procedat şi atunci când se certau doar din pricina cățelului. Dădea telefoane. Trecea cu maşina pe lângă casa ei. Genul ăsta de lucruri. Pielea lui Nettie era destul de subțire. Lucruri de felul ăstora chiar trebuie s-o fi atins. John LaPointe şi echipa DIC cu care l-am făcut frate s-au dus pe la şapte să stea de vorbă cu Polly. Ea a spus că e aproape sigură că Nettie era îngrijorată de

ceva. A trecut dimineață s-o viziteze pe Polly şi atunci i-a scăpat ceva pe gură. Polly n-a înțeles la vremea respectivă ce era. (Alan suspină.) Cred că acum îşi doreşte să o fi ascultat cu mai mare atenție.

— Cum face Polly față situației, Alan?

— Destul de bine, cred.

Vorbise cu ea de două ori, o dată de la o casă din apropierea scenei crimei şi a doua oară de aici de la spitalul V. H., chiar după ce el şi Norris au ajuns. Cu ambele ocazii, vocea ei fusese calmă şi controlată, dar îi simțise lacrimile şi confuzia aflate chiar dincolo de aparența întreținută cu grijă. N-a fost cu adevărat surprins în timpul primei lor convorbiri să afle că deja ştia mare parte din ce se întâmplase; veştile, în special veştile rele, călătoresc repede în oraşele mici.

— Ce-a declanşat marea explozie?

Alan se uită surprins la Norris, apoi îşi dădu seama că el nu ştia încă. Alan primise un raport mai mult sau mai puțin complet de la John LaPointe între autopsii, în vreme ce Norris se afla la celălalt telefon, vorbind cu Sheila Brigham şi alcătuind listele de plângeri privitoare la cele două femei.

— Una dintre ele s-a hotărât să escaladeze situația, spuse el. Bănuiala mea este că Wilma, însă amănuntele imaginii de ansamblu sunt încă începătoare. Aparent, Wilma s-a dus dimineață la Nettie acasă cât timp Nettie se afla în vizită la Polly. Trebuie că Nettie plecase fără să încuie uşa sau măcar s-o închidă bine şi a deschis-o vântul – ştii cât a fost de vântos astăzi.

— Mda.

— Aşa că poate totul a pornit cu ideea de a fi doar o altă cursă cu maşina prin fața casei lui Nettie ca s-o mai fiarbă puțin apa. Apoi, Wilma a văzut uşa deschisă şi cursa cu maşina s-a transformat în altceva. Poate că nu s-a întâmplat *tocmai* aşa, dar mie mi se pare o variantă posibilă.

Nici măcar nu-i ieşiseră bine cuvintele din gură, că-şi şi dădu seama că erau o minciună. Nu i se părea o variantă posibilă, asta era problema. *Ar fi trebuit* să i se pară posibilă, *voia* să i se pară posibilă, dar nu era aşa. Ce-l scotea din minți

era că acest sentiment de nepotrivire nu avea nici o *raţiune,* cel puţin nici una pe care s-o poată el vedea clar. Cel mult se putea întreba de ce, dacă era atât de paranoică în privinţa Wilmei Jerzyck pe cât lăsase să se vadă, de ce să fi fost Nettie atât de neglijentă încât nu doar să nu încuie uşa, dar nici măcar să n-o închidă bine... iar asta nu ajungea pentru articularea unei suspiciuni. Nu ajungea fiindcă nu toate angrenajele lui Nettie erau bine prinse în loc şi nu poţi face o presupunere despre ce ar fi sau nu capabilă să facă o asemenea persoană. Totuşi...

— Ce a făcut Wilma? – întrebă Norris. l-a devastat casa?

— I-a ucis cățelul.

— *Cum?*

— M-ai auzit.

— Iisuse! Ce *nemernică!*

— Ei, dar asta ştiam despre ea, nu-i aşa?

— Mda, dar totuşi...

Poftim din nou. Chiar şi din partea lui Norris Ridgewick, pe care te puteai baza, chiar şi după atâţia ani, să completeze de-a-ndoaselea cel puţin douăzeci la sută dintre formulare: *Mda, dar totuşi...*

— A făcut-o cu un briceag. S-a folosit de tirbuşonul ei şi-a înfipt un bilețel în el, spunând că aceea e răzbunarea pentru că i-a aruncat cu noroi în cearşafuri. Aşa că Nettie s-a dus la Wilma cu o grămadă de pietre. Le-a învelit şi ea în bilețele, prinzându-le cu benzi elastice. Acestea spuneau că pietrele sunt un ultim avertisment. Le-a aruncat prin toate geamurile de la parter ale casei soților Jerzyck.

— Maică Precistă, spuse Norris, nu fără o urmă de admirație.

— Soții Jerzyck au plecat la slujba de unsprezece cam pe la zece treizeci. După slujbă au luat prânzul cu soții Pulaski. Pete Jerzyck a rămas să urmărească împreună cu Jake Pulaski meciul celor de la Patriots, aşa că n-a avut cum să *încerce* s-o potolească pe Wilma şi de data asta.

— S-au întâlnit accidental la colțul ăla de stradă? – întrebă Norris.

— Mă-ndoiesc. Cred că Wilma a ajuns acasă, a văzut dezastrul şi a chemat-o pe Nettie afară.

— Cam ca şi-ntr-un duel, vrei să spui?

— Asta vreau să spun.

Norris fluieră, apoi rămase în tăcere pentru câteva momente, cu mâinile împreunate la spate, uitându-se în depărtare, în întuneric.

— Alan, de ce trebuie, totuşi, să participăm la blestematele astea de autopsii? – întrebă într-un sfârşit.

— Aşa spune protocolul, bănuiesc, spuse Alan, dar era mai mult decât atât… cel puțin pentru el.

Dacă erai nedumerit cu privire la aspectul unui caz sau la sentimentele pe care ți le stârnea (cum era el nedumerit de aspectul şi sentimentele stârnite de acest caz), era posibil să vezi ceva care să-ți scoată creierul de la liber şi să-l vâre într-una dintre vitezele de înaintare. Era posibil să vezi un cui în care să-ți poți agăța pălăria.

— Ei bine, atunci, cred a sosit vremea ca districtul să angajeze un ofițer însărcinat cu protocolul, bodogăni Norris şi Alan râse.

În sinea lui nu râdea, însă, şi nu doar fiindcă întâmplarea asta avea s-o afecteze atât de tare pe Polly în următoarele câteva zile. Ceva în legătura cu cazul nu se potrivea. Totul părea în regulă la suprafață, dar acolo jos unde locuia instinctul (şi unde se ascundea uneori), căpeteniile marțiene încă păreau a avea mai multă logică. Cel puțin pentru Alan.

Hei, fii serios! Nu tu ai fost cel care tocmai i-a explicai totul lui Norris, de la A la Z, în atâta timp cât îți ia să fumezi o țigară?

Da, el fusese. Asta era o parte a problemei. Chiar era posibil ca două femei, chiar şi atunci când una era pe jumătate dusă cu pluta şi cealaltă era veninoasă ca o viperă, să se întâlnească la un colț de stradă şi, ca doi dependenți de droguri cărora le-a sărit muştarul, să se facă felii una pe cealaltă din motive atât de simple?

Alan nu ştia. Şi *fiindcă* nu ştia, aruncă țigara şi începu să treacă din nou în revistă toată povestea.

2

Pentru Alan, a început cu un apel telefonic de la Andy Clutterbuck. Tocmai închisese televizorul în toiul meciului Patriots-Jets (cei de la Patriots erau deja în urmă cu un eseu şi un gol de teren, iar al doilea sfert de repriză nu începuse nici de trei minute) şi-şi punea haina pe el, când a sunat telefonul. Intenționa să meargă la Lucruri prețioase şi să vadă dacă nu-l putea găsi pe domnul Gaunt. În definitiv, era posibil, bănuia Alan, s-o întâlnească acolo chiar pe Polly. Telefonul lui Clut îi schimbase toate planurile.

Eddie Warburton, a spus Clut, tocmai închidea telefonul când el, Clut, se întorcea de la masa de prânz. În bucata „străzii cu copaci" din oraş avea loc un fel de tărăboi. Se băteau nişte femei sau ceva. S-ar putea să fie o idee bună, i-a spus Eddie, dacă l-ar suna pe şerif şi i-ar spune de problema asta.

— De ce dracu-mpielițat răspunde Eddie Warburton la telefonul din Oficiul Şerifului? a întrebat Alan iritat.

— Păi, cred că, dac-a văzut biroul dispecerului gol, şi-a spus…

— Cunoaşte procedura la fel de bine ca oricine altcineva – când e gol dispeceratul, lasă Bastardul să retransmită apelurile primite.

— Nu ştiu de ce-a răspuns la telefon, a spus Clut cu o nerăbdare abia mascată, dar nu cred că asta-i problema cu adevărat importantă. Al doilea telefon despre incident l-am primit acum patru minute, cât încă vorbeam cu Eddie. O doamnă în vârstă. Nu mi-a spus numele ei – fie era prea tulburată să-mi dea unul, fie pur şi simplu n-a vrut s-o facă. În orice caz, ea spune c-a avut loc o luptă în toată regula la colțul lui Ford cu Willow. Au fost implicate două femei. Apelantul spune că foloseau cuțite. Ea spune că femeile încă sunt acolo.

— Încă se luptă?

— Nu – la pământ, amândouă. Lupta s-a încheiat.

— Aşa.

Mintea lui Alan începea să gândească repede, precum un expres care acumulează viteză.

— Ai înregistrat apelul, Clut?

— Ba bine că nu.

— Bun. Seaton e de serviciu în după-amiaza asta, nu? Trimite-l acolo imediat.

— L-am trimis deja.

— Domnul să te binecuvânteze. Acum sună la Poliția Statală.

— Vrei să-i chem şi pe cei de la UIC?

— Nu încă. Pentru moment, anunță-i doar de situație. Ne-ntâlnim acolo, Clut.

Când a ajuns la scena crimei şi a văzut dimensiunea dezastrului, Alan a luat legătura prin radio cu Cazarma Oxford a Poliției Statale şi le-a spus să trimită numaidecât o Unitate de Investigare Criminalistă… două, dacă se puteau lipsi de ele. Pe atunci, Clut şi Seaton Thomas se aflau deja în fața femeilor căzute la pământ cu brațele întinse, spunându-le oamenilor să meargă înapoi în case. Norris a sosit, a aruncat o privire, apoi a luat din portbagajul maşinii sale de patrulă o rolă de bandă galbenă marcată cu SCENA CRIMEI NU TRECEȚI. Pe ea se vedea o patină groasă de praf, iar Norris i-a spus lui Adam mai târziu că nu fusese sigur că se va lipi, că era prea veche.

Se lipise, însă. Norris a întins-o pe după trunchiurile stejarilor, alcătuind un triunghi mare împrejurul celor două femei care păreau că se îmbrățişează la baza indicatorului de stop. Spectatorii nu se întorseseră în casele lor, dar se retrăseseră pe peluze. Erau aproximativ cincizeci de toți şi numărul creştea pe măsură ce se stabileau legături telefonice şi vecinii se grăbeau la fața locului pentru a vedea efectele ciocnirii. Andy Clutterbuck şi Seaton Thomas păreau aproape destul de agitați să-şi scoată pistoalele şi să înceapă să tragă focuri de avertizare. Alan le înțelegea bine sentimentele.

În Maine, Departamentul de Investigații Criminalistic al Poliției Statale se ocupă de anchetarea crimelor, iar pentru

funcționarii mărunți ai poliției locale (adică aproape toți), perioada cea mai agitată intervine între descoperirea crimei şi sosirea celor de la DIC. Polițiştii locali şi membrii poliției călare districtuale ştiau cu toții foarte bine că aceasta e perioada când aşa-numitul lanț al dovezilor este cel mai adesea rupt. Majoritatea ştiu de asemenea că ceea ce fac în acea perioadă de timp va fi îndeaproape supus observației de către fundaşii de luni dimineața – cei mai mulți de la judiciar şi de la Oficiul Procurorului General – care sunt de părere că funcționarii mărunți din poliția locală, chiar şi băieții de la district, sunt o ceată de Câni Ajutori dă Şerifi cu mâini de şuncă şi degete împiedicate.

De asemenea, acele cete tăcute de oameni, care stăteau pe peluzele de cealaltă parte a străzii, erau înfricoşătoare. Lui Alan i-au adus aminte de acei morți-vii de supermagazin din *Dawn of the Dead.*

A luat portavocea cu baterii de pe bancheta din spate a maşinii lui de patrulă şi le-a spus, să intre imediat în case. Ei au început să-i dea ascultare. A mai revăzut apoi în gând protocolul încă o dată şi a luat legătura prin radio cu dispeceratul. Sandra McMilian preluase conducerea acolo. Nu era la fel de promptă ca Sheila Brigham, dar calul de căpătat nu se caută la dinți… iar Alan bănuia că Sheila va auzi ce se întâmplase şi-i va lua locul nu peste multă vreme. Dacă n-o va împinge s-o facă simțul datoriei, o va face curiozitatea.

Alan i-a spus lui Sandy să-l contacteze pe Ray Van Allen. Ray era legistul de serviciu al districtului Castle – dar şi judecătorul de instrucție – şi Alan voia ca el să se afle la fața locului, dacă se putea, la sosirea celor de la DIC.

— Recepționat, domnule şerif, a spus Sandy pe un ton plin de sine. Baza, încheiat.

Alan s-a dus înapoi la locul faptei, la ofițerii săi.

— Care dintre voi a verificat dacă-s moarte femeile?

Clut şi Seat Thomas s-au uitat unul la celălalt cu o surprindere neliniştită, iar Alan şi-a simțit inima ratând o bătaie. Un punct în plus pentru fundații de luni dimineață – sau poate nu. Prima Unitate de Investigare Criminalistă nu

ajunsese încă, deşi auzea sirenele apropiindu-se. Alan a trecut aplecat de spate pe sub panglica autocolantă şi s-a apropiat de indicatorul de stop, mergând pe vârful degetelor, precum un puşti care încearcă să se strecoare afară din casă după un refec.

Sângele vărsat era în mare parte adunat în bălți între victime şi în rigola înfundată de frunze de lângă ele, însă o ploaie fină de picături – ceea ce băieții de la judiciar numeau stropituri – punctau zona din jurul lor într-un cerc imperfect. Alan s-a lăsat într-un genunchi în afara cercului, a întins o mână şi a descoperit că poate ajunge la cadavre – nu se îndoia că asta şi erau – aplecându-se înainte până la limita echilibrului cu un braț întins.

S-a uitat în spate către Seat, Norris şi Clut. Erau strânşi laolaltă într-un ghem, uitându-se fix la el cu ochi mari.

— Faceți-mi o poză, a spus el.

Clut şi Seaton s-au uitat doar la el de parcă le-ar fi dat un ordin în limba tagalog, dar Norris a dat fuga la patrula lui Alan şi-a scotocit în portbagaj până ce-a găsit vechiul Polaroid, unul dintre cele două aparate pe care le foloseau pentru a face fotografii la scena crimei. Când avea să se adune comisia de alocare a fondurilor, Alan plănuia să ceară măcar un aparat nou de fotografiat, însă în după-amiaza aceea întâlnirea comisiei de alocare a fondurilor părea foarte neimportantă.

Norris s-a grăbit înapoi cu aparatul, l-a dus la ochi şi l-a declanşat. Motoraşul s-a tânguit.

— Mai bine fă încă una, ca să fim siguri, a spus Alan. Prinde şi cadavrele. Nu vreau ca băieții ăia să spună că am rupt lanțul de dovezi. Blestemat să fiu dacă vreau asta.

Era conştient că vocea lui sunase plângătoare cu o nuanță, dar nu avea ce face în privința asta.

Norris a mai făcut o poză, documentând poziția lui Alan în afara cercului de dovezi şi felul cum zăceau cadavrele la baza indicatorului de stop. Apoi, Alan s-a aplecat iarăşi cu grijă înainte şi şi-a aşezat degetele pe gâtul pătat cu sânge al femeii de deasupra. Nu era nici un puls, desigur, dar, după o

secundă, presiunea degetelor lui i-a făcut capul să cadă de pe stâlpul indicatorului şi să se întoarcă într-o parte. Alan a recunoscut-o imediat pe Nettie şi gândul i-a zburat la Polly.

O, Iisuse, şi-a spus cu jale. Apoi a repetat mişcările pentru a simți şi pulsului Wilmei, chiar dacă în craniul ei era înfipt un satâr. Obrajii şi fruntea femeii erau pătate cu picături mici de sânge. Semănau cu nişte tatuaje păgâne.

S-a ridicat în picioare şi s-a întors la locul unde stăteau oamenii lui de cealaltă parte a panglicii. Se părea că nu-şi putea lua gândul de la Polly şi ştia că aceasta era o problemă. Trebuia neapărat să nu se mai gândească la ea, altfel avea s-o dea în bară cu siguranță. Se întreba dacă n-o identificase deja pe Nettie vreunul dintre curioşi. Dacă da, Polly avea să afle cu siguranță înainte s-o sune el. Spera cu disperare să nu vină acolo pentru a vedea cu ochii ei.

Nu-ți poți face griji despre asta acum, s-a admonestat singur. *După cum arată, ai de rezolvat problema unei crime duble.*

— Scoate-ți carnețelul, i-a spus lui Norris. Eşti secretarul clubului.

— Iisuse, Alan, ştii cât de urât scriu.

— Scrie doar.

Norris i-a dat aparatul Polaroid lui Clut şi şi-a scos carnețelul din buzunarul de la spate. Odată cu el ieşi şi căzu la pământ un teanc de AVERTISMENTE PRIVIND ÎNCĂLCAREA REGULILOR DE CIRCULAȚIE. Norris s-a aplecat, le-a ridicat de pe trotuar şi le-a îndesat fără să le acorde atenție înapoi în buzunar.

— Vreau să consemnezi că femeia care se afla deasupra, numită Victima 1, avea capul sprijinit de stâlpul indicatorului de stop. Fără voie, când îi verificam pulsul, l-am făcut să cadă.

Cât de uşor e să treci la Limbajul Polițienesc, şi-a spus Alan, *în care maşinile devin „vehicule" şi răufăcătorii devin „făptaşi" şi orăşenii morți devin „numitele victime." Limbajul Polițienesc, o minunată barieră batantă din sticlă.*

S-a întors către Clut şi i-a spus să fotografieze această a doua dispunere a cadavrelor, simțindu-se extrem de

recunoscător că, înainte să atingă femeile, îl pusese pe Norris să documenteze poziția lor originală.

Clut a făcut fotografia.

Alan s-a întors la Norris.

— Vreau să mai consemnezi că, atunci când s-a mişcat capul Victimei 1, am reuşit s-o identific drept Netitia Cobb.

Seaton a fluierat.

— Vrei să spui că-i *Nettie?*

— Da. Asta vreau să spun.

Norris a notat informația în carnețel. Apoi a întrebat:

— Şi acum ce facem, Alan?

— Aşteptăm Unitatea de Investigații de la DIC şi-ncercăm să părem în deplinătatea funcțiilor vitale atunci când va ajunge, a spus Alan.

UIC a sosit în două maşini cu mai puțin de trei minute după aceea, urmată de Ray Van Allen în vechiul lui Subaru Brat abia funcțional. Cinci minute mai târziu, o echipă de identificare a Poliției Statale a sosit într-o combi albastră. Toți membrii echipei de la Poliția Statală şi-au aprins apoi trabucuri. Alan ştiuse că aşa vor face. Cadavrele erau proaspete şi erau sub cerul liber, dar ritualul trabucurilor era imuabil.

A început neplăcuta acțiune cunoscută în Limbajul Polițienesc drept „securizarea scenei." A ținut până după lăsarea întunericului. Alan mai lucrase cu Henry Payton, şeful Cazărmii din Oxford (şi astfel aflat oficial la conducerea acestui caz şi a tipilor din UIC ce-l instrumentau), cu alte câteva ocazii. Niciodată nu văzuse nici cea mai mică dovadă de imaginație la Henry. Bărbatul era un cal de povară, însă un cal de povară meticulos, conştiincios. Tocmai fiindcă Henry fusese cel desemnat se simțise Alan în siguranță să dispară pentru scurtă vreme din scenă şi s-o sune pe Polly.

Când s-a întors, mâinile victimelor erau puse la adăpost în Pungulițe Ziploc având capacitatea unui galon. Wilma Jerzyck îşi pierduse un pantof şi piciorului ei tras în ciorap i-a fost acordat acelaşi tratament. Echipa de identificare a intrat în acțiune şi a făcut aproape trei sute de fotografii. Până atunci

mai sosiseră la fața locului alți câțiva de la Poliția Statală. Unii țineau la distanță mulțimea de privitori, care încercau iarăşi să se apropie, şi alții îi direcționau către Clădirea Municipalității pe jurnaliştii de televiziune care veneau. Un grafician al poliției a desenat o schiță rapidă pe o Foaie Pre-marcată pentru Scena Crimei.

În cele din urmă, s-a avut grijă şi de cadavre – cu excepția, unei ultime probleme. Payton i-a dat lui Alan o pereche de mănuşi chirurgicale de unică folosință şi o Pungulița Ziploc.

— Satârul sau cuțitul?

— Iau eu satârul, a spus Alan.

Dintre cele două, aceasta era ustensila cea mai murdară, pe care încă se mai aflau creierii Wilmei Jerzyck, dar nu voia s-o atingă pe Nettie. O plăcuse.

Odată ce armele crimei au fost înlăturate, etichetate, vârâte în pungi şi trimise la Augusta, cele două echipe ale UIC au mers mai departe şi au început să cerceteze zona din jurul cadavrelor, care încă se mai aflau în ultima lor îmbrățişare cu sângele care băltea între ele acum întărindu-se până la consistența unei substanțe asemănătoare cu emailul. Când i s-a permis în sfârşit lui Ray Van Allen să le urce în autoduba Asistenței Medicale, scena a fost inundată de lumina reflectoarelor instalate pe capotele maşinilor de patrulă şi infirmierii au trebuit mai întâi să le separe pe Wilma şi pe Nettie din îmbrățişare.

În cea mai mare parte din acest timp, cei mai buni cetățeni ai Castle Rock-ului au stat prin preajmă părând nişte cioturi pe un buştean.

În timpul ultimilor paşi ai acestui ciudat şi delicat balet cunoscut sub numele de Investigare la Locul Faptei, Henry Payton i s-a alăturat lui Alan pe margine.

— Al naibii mod de a-ți petrece o după-amiază de duminică, a spus el.

Alan a încuviințat din cap.

— Îmi pare rău că s-a mişcat capul când ai atins cadavrul. A fost un ghinion.

Alan a încuviințat din nou.

— Nu cred, însă, c-o să-ți facă cineva zile fripte din cauza asta. Ai cel puțin o fotografie bună a poziției originale.

S-a uitat către Norris, care vorbea cu Clut şi cu nou-venitul John LaPointe.

— Ai avut mare noroc că băiatul ăla tomnatic de-acolo n-a pus degetul pe lentile.

— A, Norris e-n regulă.

— La fel e şi Jeleul K-Y… la locul lui. În orice caz, întreaga poveste pare destul de simplă.

Alan era de acord. Asta era problema; ştiuse asta cu mult înainte ca el şi cu Norris să-şi termine tura duminicală de serviciu într-o alee din spatele Spitalului Kennebec Valley. Întreaga poveste era, poate, *prea* destul de simplă.

— Ai de gând să participi la petrecerea de hăcuire? – a întrebat Henry.

— Da. Ryan o va face?

— Aşa am înțeles.

— Mă gândeam să-l iau pe Norris cu mine. Cadavrele vor fi duse mai întâi la Oxford, nu-i aşa?

— Îhî. Acolo le luăm în evidență.

— Dacă Norris şi cu mine plecăm acum, putem fi în Augusta înainte să ajungă ele acolo.

Henry Payton a aplecat din cap.

— De ce nu? Cred că aici s-a tras deja linie.

— Aş vrea să-mi trimit câte un om cu fiecare dintre echipele tale din UIC. Ca observatori. Te deranjează cu ceva?

Payton s-a gândit puțin la asta.

— Mnu – dar cine o să întrețină pacea? Bătrânul Seat Thomas?

Alan a simțit un val de ceva care era puțin prea încins să treacă drept simplă iritare. Fusese o zi lungă, îl ascultase pe Henry luându-şi adjuncții la chelfăneală atâta cât îşi dorise… şi totuşi, avea nevoie să rămână de partea lui ca să aibă rezervat un loc în ceea ce teoretic era un caz al Poliției Statale, aşa că şi-a ținut gura.

— Haide, Henry. E duminică seara. Până şi la The Mellow Tiger s-a închis.

— De ce ții cu tot dinadinsul să continui cu treaba asta, Alan? E ceva care te nelinişteşte? Am înțeles că-ntre femeile astea era o anume animozitate şi că cea de deasupra a mai scos din peisaj pe cineva. Pe nimeni altul decât pe soțul ei.

Alan s-a gândit la asta.

— Nu – nu mă zgândăreşte nimic. Nimic din câte ştiu eu, în orice caz. E doar că…

— Nu se leagă tocmai bine lucrurile-n gând?

— Ceva de felul ăsta.

— Bine. Atâta vreme cât oamenii tăi înțeleg că sunt acolo ca să asculte şi nimic altceva.

Alan a zâmbit strâmb. S-a gândit să-i spună lui Payton că, dacă le-ar cere lui Clut şi John LaPointe să pună întrebări, probabil că ar rupe-o la fugă, şi s-a hotărât să n-o facă.

— Or să-şi țină buzele lipite, a spus. Pe asta te poți baza.

3

Aşa se face că se aflau aici, el şi Norris Ridgewick, după cea mai lungă duminică pe care şi-o puteau aminti. Însă ziua avea un lucru în comun cu viețile lui Nettie şi-a Wilmei: se încheiase.

— Ai de gând să iei o cameră la motel pentru noaptea asta? – îl întrebă Norris cu ezitare.

Alan nu trebuia să fie un cititor de gânduri ca să ştie la ce se gândea *el:* partida de pescuit pe care o va pierde mâine.

— La naiba, nici pomeneală.

Alan se aplecă şi culese de pe jos halatul pe care-l folosise ca să țină uşa deschisă.

— Hai să ne luăm tălpăşița.

— Minunată idee, spuse Norris, părând fericit pentru prima dată de când îl întâlnise Alan la locul crimei.

Cinci minute mai târziu, se aflau deja pe drum către Castle Rock mergând de-a lungul Rutei 43, farurile patrulei districtuale perforând găuri în întunericul vântos. Pe când ajunseră, era luni dimineața deja de trei ore.

4

Alan opri în spatele Clădirii Municipalității şi coborî din patrulă. Berlina lui era parcată lângă VW Beetle-ul rablagit al lui Norris, de cealaltă parte a parcării.

— Mergi direct acasă? – îl întrebă pe Norris.

Acesta îi oferi un rânjet sfrijit, stânjenit, şi-şi coborî privirea.

— De-ndată ce mă schimb în civil.

— Norris, de câte ori ți-am spus să nu mai foloseşti toaleta bărbaților pe rol de cabină de schimb?

— Haide, Alan – nu fac asta totdeauna.

Amândoi ştiau, însă, că exact asta făcea.

Alan suspină.

— Nu contează – a fost o zi a naibii de lungă pentru tine. Îmi cer scuze.

Norris ridică din umeri.

— A fost o crimă. Nu se-ntâmplă foarte des prin părțile astea. Când se-ntâmplă, cred că toată lumea se-adună la un loc.

— Pune-o pe Sandy sau pe Sheila, dacă mai e vreuna aici, să-ți treacă pe foaia de pontaj plata pentru ore suplimentare.

— Şi să-i mai dau lui Buster alt motiv ca să se lege de mine? – râse Norris cu o urmă de amărăciune. Cred că mă lipsesc. De data asta fac eu cinste, Alan.

— Ți-a făcut zile fripte?

Alan uitase complet în ultimele două zile de şeful Consiliului Local.

— Nu – da-mi aruncă priviri piezişe când ne-ntâlnim pe stradă. Dacă privirile ar putea ucide, aş fi la fel de mort ca Nettie şi Wilma.

— O să te pontez eu însumi mâine dimineață.

— Dacă apare numele tău acolo, e-n regulă, spuse Norris, dând să plece către uşa marcată ACCESUL PERMIS DOAR ANGAJAȚILOR. Noapte bună, Alan.

— Noroc bun la pescuit.

Norris se înseninä pe dată.

— Mersi – ar trebui să vezi undița pe care-am luat-o de la noul magazin, Alan – e-o splendoare.

Alan râmji.

— Pun pariu că este. Îmi tot pun în gând să merg să-l întâlnesc pe omul ăla – se pare că are de toate pentru toți ceilalți din oraş, de ce n-ar avea ceva şi pentru mine?

— De ce nu? – se arătă Norris de acord. Are tot soiul de lucruri, sigur că da. O să fii surprins.

— Noapte bună, Norris. Şi mersi din nou.

— Pentru puțin.

Însă Norris era în mod limpede mulțumit.

Alan urcă în maşina sa, ieşi cu spatele din parcare şi porni în jos pe Strada Principală. Verifică automat din priviri clădirile de pe ambele părți, fără a-şi da măcar seama c-o face... dar punând totuşi informațiile la dosar. Unul dintre lucrurile pe care le observă era faptul că încă ardea lumina în zona sufrageriei de la etajul Lucrurilor prețioase. Era foarte târziu pentru ca oamenii dintr-un oraş mic să mai stea treji. Se întrebă dacă domnul Leland Gaunt nu suferea cumva de insomnie şi-şi aduse aminte că trebuia să-i facă o vizită – dar va trebui să aştepte, îşi făcu el socoteala, până ce va rezolva satisfăcător trista afacere a lui Nettie şi Wilmei.

Ajunse la colțul Principalei cu Laurel, semnalizã la stânga, apoi se opri în mijlocul intersecției şi coti în schimb la dreapta. La naiba cu mersul acasă. Acela era un loc rece şi pustiu, acum că fiul care-i mai rămăsese în viață se afla la Cape Cod, vizitându-şi prietenul. Erau prea multe uşi închise cu prea multe amintiri stând la pândă în spatele lor în casa aceea. De cealaltă parte a oraşului se afla o femeie a cărei inimă încă bătea şi care acum probabil că avea destul de mare nevoie de cineva. Aproape la fel de mare, poate, ca şi nevoia acestui bărbat a cărui inimă încă bătea.

Cinci minute mai târziu, Alan stinse farurile şi intră încet în parcarea din fața casei lui Polly. Uşa avea să fie încuiată, dar ştia sub care colț al scărilor de la verandă să se uite.

— Ce mai cauți aici, Sandy? întrebă Norris când păşi înăuntru, lărgindu-şi nodul la cravată.

Sandra McMillan, o blondă trecută care era dispecera districtuală cu jumătate de normă de aproape douăzeci de ani, îşi îmbrăca pardesiul. Părea foarte obosită.

— Sheila avea bilete la spectacolul lui Bill Cosby din Portland, îi spuse ea lui Norris. A spus că rămâne aici, dar am convins-o să plece – am împins-o la propriu pe uşă afară. Vreau să zic, cât de des vine Bill Cosby în Maine?

Dacă aşa gândim, cât de des se hotărăsc două femei să se taie una pe alta în bucăți pentru un cățel care probabil a fost adus de la Adăpostul pentru Animale din Castle Rock? gândi Norris… dar nu spuse cu voce tare.

— Nu foarte des, bănuiesc.

— Aproape *niciodată.* (Sandy suspină profund.) Îți zic un secret, însă-acum că totul s-a-ncheiat, aproape că-mi doresc să fi spus „da” când s-a oferit Sheila să rămână. A fost atât de *aiurea* în seara asta – cred că toate posturile de televiziune din stat au sunat cel puțin de nouă ori şi, până la ora unsprezece sau aşa ceva, locul ăsta a arătat ca un magazin universal în ajunul Crăciunului.

— Ei bine, du-te acasă. Ai permisiunea mea. Ai pornit Bastardul?

Bastardul era maşinăria care redirecționa apelurile acasă la Alan când nu era nici un dispecer de serviciu la secție. Dacă nu ridica nimeni la Alan după ce suna de patru ori, Bastardul întrerupea apelul şi le spunea celor care sunau să formeze numărul Poliției Statale din Oxford. Era un sistem improvizat care n-ar fi funcționat într-un oraş mare, dar în districtul Castle, care avea cea mai mică populație din toate cele şaisprezece districte din Maine, funcționa perfect.

— E pornit.

— Bun. Am impresia că Alan nu s-a dus direct acasă.

Sandy ridică ştiutoare din sprâncene.

— Ai primit vreo veste de la locotenentul Payton? – întrebă Norris.

— Absolut nimic. (Făcu o pauză.) A fost cumplit, Norris? Adică… femeile alea două?

— A fost destul de cumplit, sigur că da, aprobă el.

Hainele lui de civil erau aşezate ordonat pe un umeraş pe care-l agățase de mânerul unui fişet. Îl luă de acolo şi porni către toaleta bărbaților. Îşi formase în ultimii trei ani sau aşa ceva un obicei din a se schimba din şi în uniformă la serviciu, deşi schimbările rareori se produceau la o oră atât de înaintată ca aceasta.

— Du-te acasă, Sandy – închid eu aici când termin.

Împinse uşa de la baie şi-şi agăță umeraşul de partea de sus a uşii de la cabina de toaletă. Îşi desfăcea nasturii de la cămaşa de uniformă, când se auzi o bătaie uşoară la uşă.

— Norris? – îl strigă Sandy.

— Cred că eu sunt singurul de aici, strigă el ca răspuns.

— Era să uit – ți-a lăsat cineva un cadou. E pe biroul tău.

Norris se opri în mijlocul acțiunii de a-şi desface nasturii de la pantaloni.

— Un cadou? De la cine?

— Nu ştiu – locul ăsta chiar a fost o casă de nebuni. Dar are un cartonaş pe el. Are şi o fundă. Trebuie să fie amanta ta secretă.

— Amanta mea e atât de secretă că nici măcar eu nu ştiu cine e ea, spuse Norris cu real regret.

Păşi afară din pantaloni şi, cât îi luă să-şi îmbrace jeanşii, îi aşeză peste uşa cabinei de toaletă.

Afară, Sandy McMilian zâmbi cu o umbră de malițiozitate.

— A trecut pe aici în seara asta domnul Keeton, spuse ea. Poate că *el* ți l-a lăsat. Poate că-i un cadou de împăcare.

Norris râse.

— Asta ar fi poanta zilei.

— Ei bine, să nu uiți să-mi spui mâine despre ce e vorba – mor de curiozitate. E-un pachet frumuşel. Noapte bună, Norris.

— Noapte.

Cine să-mi fi lăsat un cadou? se întrebă el, încheindu-şi fermoarul.

6

Sandy plecă, ridicându-şi gulerul pardesiului atunci când ieşi afară – era o noapte foarte rece, care-i amintea că iarna se afla pe drum. Cyndi Rose Martin, soția avocatului, era una dintre cei mulți pe care-i văzuse în noaptea aceea – Cyndi Rose îşi făcuse apariția în primele ore ale serii. Sandy nu se gândise, însă, nici o clipă să-i pomenească despre ea lui Norris; el nu se mişca în cercurile sociale şi profesionale mai aerisite ale soților Martin. Cyndi Rose spusese că-şi caută soțul, ceea ce pentru Sandy avea o oarecare logică (chiar dacă seara aceea fusese atât de incredibilă, încât lui Sandy probabil că nu i s-ar fi părut ciudat nici dacă femeia i-ar fi spus că-l caută pe Mihail Barişnikov), întrucât Albert Martin se ocupa de o parte din treburile juridice ale oraşului.

Sandy îi spusese că nu l-a văzut pe domnul Martin în seara aceea, chiar dacă Cyndi Rose, dacă voia, era bine-venită să verifice la etaj şi să vadă dacă nu era cu domnul Keeton. Cyndi Rose spusese că, dacă tot era acolo, credea că o să facă lucrul ăsta. Atunci, panoul de comandă era deja iarăşi plin de beculețe ca un pom de Crăciun, iar Sandy n-o văzuse pe Cyndi Martin cum scosese din poşeta ei mare pachetul dreptunghiular împachetat în staniol sclipitor şi legat cu o panglică albastră de catifea şi îl aşezase pe biroul lui Norris Ridgewick. Când făcuse asta, fața ei frumuşică fusese luminată de-un zâmbet, însă zâmbetul în sine nu era deloc frumuşel. Era, de fapt, mai degrabă un zâmbet de cruzime.

7

Norris auzi uşa exterioară închizându-se şi, vag, sunetul maşinii lui Sandy pornind. Îşi îndesă cămaşa în jeanşi, păşi în şoşoni şi-şi aranjă cu grijă uniforma pe umeraş. Îşi mirosi cămaşa la subsiori şi ajunse la concluzia că nu trebuia încă trimisă la spălătorie. Asta era bine; un bănuț economisit era un bănuț câştigat.

Când părăsi toaleta bărbaților, aşează umeraşul înapoi pe mânerul aceluiaşi fişet, de unde nu avea cum să nu-l vadă la ieşire. Asta era *de asemenea* bine, fiindcă Alan se făcea roşu de furie când uita şi îşi lăsa bulendrele să atârne prin secția de poliție. El spunea că fac locul acela să semene cu o spălătorie publică.

Se duse la biroul lui. Cineva chiar îi lăsase un cadou – era o cutie împachetată în folie lucioasă de staniol şi legată cu o panglică albastră din catifea ce exploda deasupra într-o fundă pufoasă. Sub panglică era vârât un plic alb, pătrat. Foarte curios acum, Norris scoase plicul şi-l rupse la un capăt. Înăuntru se afla un cartonaş. Pe el, scris la maşină cu majuscule, se afla un mesaj scurt, enigmatic:

!!!!DOAR CA SĂ-ȚI ADUCI AMINTE!!!!

Se încruntă. Singurele două persoane la care se putea gândi că-i aduceau mereu aminte de diverse lucruri erau Alan şi mama lui… iar mama lui murise cu cinci ani în urmă. Ridică pachetul, rupse panglica şi aşează funda cu grijă deoparte. Apoi desfăcu folia, scoțând la iveală o cutie din carton albă, simplă. Era lungă cam de un picior, lată de cinci inci şi adâncă tot de cinci. Capacul era lipit cu bandă adezivă.

Norris rupse banda şi deschise cutia. Peste obiectul dinăuntru se afla un strat de hârtie pelur albă, destul de subțire pentru a dezvălui o suprafață plată cu o serie de umflături pe întinderea ei, dar nu îndeajuns de subțire pentru a-i permite să vadă ce era în cadoul lui.

Întinse mâna ca să scoată hârtia pelur şi degetul arătător nimeri ceva dur – o limbă de metal ieşită în afară. Un maxilar greu din oțel se închise peste hârtia pelur şi la fel şi peste primele trei degete ale lui Norris Ridgewick. Durerea îi sfâşie brațul. Strigă şi se împletici în spate, apucându-şi încheietura mâinii drepte cu mâna stângă. Cutia albă se rostogoli pe podea. Hârtia pelur foşni.

— O, fiu de târfă, ce mai *durere!* Înşfăcă hârtia, care atârna în jos într-o fâşie încrețită, şi-o smulse. Ceea ce dezveli era o

cursă de şobolani Victory mare. Cineva o arcuise, o vârâse într-o cutie, pusese hârtie pelur deasupra ei pentru a o ascunde şi apoi o învelise într-o frumoasă folie albastră de staniol. Acum era agățată de primele trei degete de la mâna lui dreaptă. Îi smulsese unghia de la degetul arătător fără drept de apel, observă el; tot ce mai rămăsese era o semilună de carne crudă, sângerândă.

— *Curvarul!* strigă Norris.

Sub imperiul durerii şi al şocului, în loc să tragă în spate bara din oțel, el lovi mai întâi cursa de marginea biroului lui John LaPointe. Tot ce reuşi să facă fu să-şi izbească degetele rănite de colțul metalic al mesei şi să trimită un nou mârâit de durere pe braț în sus. Țipă din nou, apoi prinse bara cursei şi o trase în spate. Îşi eliberă degetele şi aruncă jos cursa. Când aceasta atinse podeaua, bara din oțel se închise din nou pe baza ei din lemn.

Norris rămase locului pentru o clipă, tremurând, apoi dădu buzna înapoi în toaleta bărbaților, deschise cu mâna stângă robinetul de apă rece şi-şi vârî mâna dreaptă sub jet. Aceasta pulsa ca o măsea de minte crăpată. Rămase cu buzele trase într-o grimasă, urmărind firele subțiri de sânge scurgându-se într-un vârtej în canalizare şi se gândi la ce-i spusese Sandy: *Domnul Keeton a trecut pe aici… poate că-i un cadou de împăcare.*

Şi cartonaşul: DOAR CA SĂ-ȚI ADUCI AMINTE.

O, Buster fusese, sigur că da. Nu se-ndoia absolut deloc. Era stilul lui Buster.

— Fiu de târfă ce eşti, mormăi Norris.

Apa rece îi amorțea degetele, potolind pulsația aceea bolnăvicioasă, dar ştia că aceasta va reveni pe când va ajunge acasă. Aspirina o va estompa un pic, însă credea în continuare că-şi putea lua rămas bun de la somn în noaptea aceea. Sau de la pescuit mâine, dacă tot veni vorba.

O, ba o să merg – o să merg la pescuit chiar dacă-mi cade toată afurisita de mână, mi-am plănuit totul, aştept asta de mult, iar Danforth Futu-i Buster Keeton n-o să mă oprească să merg.

Opri apa şi folosi un prosop de hârtie ca să-şi usuce încet mâna prin tamponări. Nici unul dintre degetele care fuseseră prinse în cursă nu era rupt – cel puțin aşa credea – dar, cu sau fără apă rece, începeau deja să i se umfle. Brațul cursei lăsase o dâră de-un roşu-închis-purpuriu care-i străbătea degetele între prima şi a doua încheietură a lor. Carnea scoasă la vedere de sub ceea ce fusese unghia degetului arătător transpira mici picături de sânge, iar pulsația aceea bolnăvicioasă deja reîncepea.

Se duse înapoi în spațiul de lucru pustiu şi se uită la cursa încleştată care zăcea pe-o rână lângă biroul lui John. O ridică şi se duse la propriul lui birou. Aşează cursa în cutia pentru cadou şi pe aceasta o aşează în sertarul de sus al mesei de scris. Din sertarul de jos scoase cutia de aspirină şi-şi scutură în gură trei pastile. Apoi luă hârtia pelur, staniolul pentru ambalat, panglica şi funda. Pe acestea le îndesă în coşul pentru gunoi, acoperindu-le cu mingi de hârtie inutilizabilă.

Nu avea nici o intenție să-i spună lui Alan sau altcuiva de josnicul renghi pe care i-l jucase Buster. Nimeni n-ar râde, dar Norris ştia ce ar gândi… aşa credea că ştie: *Numai Norris Ridgewick s-ar putea lăsa păcălit de aşa ceva — şi-a vârât mâna într-o cursă de şobolani întinsă, îți vine să crezi?*

Trebuie că-i amanta ta secretă… domnul Keeton a trecut pe aici astă-seară… poate că-i un cadou de împăcare.

— Mă ocup singur de asta, spuse Norris pe o voce joasă, sumbră. Îşi ținea mâna rănită la piept. – În felul meu şi atunci când aleg eu.

Brusc, un gând nou şi imperativ îi veni: dacă Buster nu se mulțumise cu capcana pentru şobolani, care, în definitiv, era posibil să nu fi funcționat? Dacă mersese la Norris acasă? Undița de pescuit Bazun era acolo şi nici măcar nu era sub cheie; o sprijinise doar într-un colț al magaziei, alături de minciog.

Dacă ştia Buster de ea şi se hotărâse s-o rupă în două?

— Dacă a făcut asta, îl rup eu pe *el* în două, spuse Norris.

Vorbi pe o voce joasă, furioasă, ca un mârâit pe care Henry Payton – şi nici mulți dintre colegii lui din rândul forțelor de

ordine, dacă tot veni vorba – nu ar fi recunoscut-o. Uită complet să închidă atunci când plecă de la birou. Uită temporar chiar şi durerea din mână. Singurul lucru care conta era să ajungă acasă. Să ajungă acasă şi să se asigure că undița Bazun era încă întreagă.

8

Silueta de sub pătură nu se mişcă atunci când Alan intră uşor în cameră şi-şi spuse că Polly doarme – probabil cu ajutorul unui Percodan luat înainte de-a urca în pat. Se dezbrăcă în linişte şi se strecură în pat lângă ea. Când îşi aşeză capul pe pernă, văzu că ochii ei erau deschişi, că-l priveau. Îl speriară pentru o clipă şi-l tăcură să tresară.

— Ce străin vine-n patul astei domnițe? – întrebă ea încet.

— Numai eu, răspunse el, zâmbind subțire. Îmi cer iertare că v-am trezit, domniță.

— Eram trează, spuse ea şi-şi petrecu brațele pe după gâtul lui.

Şi le petrecu şi el pe după mijlocul ei. Căldura adâncă a corpului ei îl mulțumi – era ca un cuptor amorțit. Simți pentru o clipă ceva tare apăsându-i pieptul şi aproape îşi dădu seama că purta ceva sub cămaşa de noapte din bumbac. Apoi, poziția obiectului se schimbă, căzând pe lănțişorul lui din argint între sânul ei stâng şi subsioară.

— Te simți bine? – o întrebă.

Ea îşi apăsă obrazul pe obrazul lui, încă ținându-l îmbrățişat. Alan îi simți mâinile împreunate la baza gâtului.

— Nu, spuse ea.

Cuvântul ieşi într-un suspin tremurat, după care începu să plângă molcom.

El o ținu în brațe cât plânse, mângâindu-i părul.

— De ce nu mi-a spus ce-i făcea femeia aia, Alan? – întrebă Polly într-un sfârşit.

Se îndepărtă de el puțin. Acum, ochii lui se adaptaseră întunericului şi-i putea vedea fața – ochi negri, păr negru, piele albă.

— Nu ştiu, spuse el.

— Dacă mi-ar fi spus, aş fi rezolvat eu problema! M-aş fi dus eu însămi s-o văd pe Wilma Jerzyck şi… şi…

Nu era momentul potrivit să-i spună că, aparent, Nettie intrase în joc cu aproape acelaşi aplomb şi pizmă ca Wilma însăşi. Şi nu era momentul potrivit nici să-i spună că venea o vreme când toate Nettie Cobb din lume – şi toate Wilma Jerzyck, bănuia el – nu mai puteau fi aduse pe calea cea bună. Venea o vreme când mergeau dincolo de putința oricui de-a le mai îndrepta.

— E trei treizeci dimineața, spuse el. Nu-i un timp potrivit să discutăm despre ce-ar fi trebuit să faci şi ce s-ar fi putut întâmpla.

A ezitat pentru o clipă înainte să vorbească din nou.

— După spusele lui John LaPointe, Nettie ți-a vorbit ceva despre Wilma în dimineața asta – în dimineața de ieri, acum. Ce-a fost?

Polly se gândi la asta.

— Păi, nu ştiam că despre Wilma vorbeşte – nu atunci, în orice caz. Mi-a adus o lasagna. Iar mâinile mele… mâinile mele erau într-o stare destul de proastă. A observat imediat. Nettie este – a fost – se poate să fi fost – ce ştiu *eu* – înceată la minte în privința unor lucruri, dar eu nu-i puteam ascunde nimic.

— Te iubea foarte mult, spuse Alan cu gravitate şi asta provocă o nouă repriză de suspine înlăcrimate.

Ştiuse că aşa se va întâmpla, aşa cum ştia că lacrimile trebuie vărsate indiferent de oră – câtă vreme există, acestea se zbat şi te ard pe dinăuntru.

După o vreme, Polly fu în stare să continue. În timp ce vorbi, mâinile i se furişară înapoi în jurul gâtului lui Alan.

— Mi-a adus mănuşile alea termice prosteşti, doar că de data aceasta mi-au fost de ajutor – criza de acum pare să fi trecut, în orice caz – şi apoi a făcut cafea. Am întrebat-o dacă nu are de lucru acasă şi a spus că nu. A spus că Raider stătea de pază şi apoi a spus ceva de felul: „Oricum, cred c-o să mă lase în pace. N-am mai văzut-o şi nici n-am mai auzit-o, aşa

că bănuiesc c-a priceput în sfârşit mesajul.” N-a spus exact aşa, Alan, dar e destul de aproape de vorbele ei.

— La ce oră a venit?

— Pe la zece şi un sfert. Se poate să fi fost un pic mai devreme sau un pic mai târziu, dar nu cu mult. De ce, Alan? Înseamnă ceva?

Când se strecurase între aşternuturi, Alan simțise că-l va fura somnul imediat ce-şi va aşeza capul pe pernă. Acum era iarăşi treaz şi gândea limpede.

— Nu, a spus după o clipă. Nu cred că înseamnă nimic, doar că lui Nettie îi stătea gândul la Wilma.

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred. Părea că e mult mai bine – chiar părea. Ți-aminteşti cum ți-am spus că şi-a adunat curajul să intre singură în Lucruri prețioase joia trecută?

— Da.

Îi dădu drumul şi se rostogoli agitată pe spate. Alan auzi un slab *clinc!* metalic atunci când făcu asta şi, iarăşi, nu-i acordă nici o importanță. Mintea lui încă analiza ceea ce-i spusese Polly, întorcând vorbele pe toate părțile, asemenea unui bijutier care analizează o piatră suspectă.

— Va trebui să fac pregătirile de înmormântare, spuse ea. Nettie are rude în Yarmouth – câteva, în orice caz – dar acestea n-au vrut să aibă de-a face cu ea cât încă era în viață şi vor vrea să aibă chiar mai puțin de-a face acum că a murit. Dar va trebui să le sun dimineață. Voi putea intra în casa lui Nettie, Alan? Cred că avea o agendă cu adrese.

— Te duc eu. Nu ai voie să iei nimic de acolo, cel puțin până ce doctorul Ryan nu şi-a făcut publice rezultatele autopsiei, dar nu văd nimic împotrivă să te las să copiezi câteva numere de telefon.

— Mulțumesc.

Îi trecu brusc prin minte un gând.

— Polly, la ce oră a plecat Nettie de aici?

— Unsprezece fără un sfert, cred. Se poate să fi fost şi unsprezece fix. N-a stat o oră întreagă, nu cred. De ce?

— Nimic, spuse el.

Avusese o sclipire de moment: dacă Nettie stătuse destul de mult la Polly, n-ar fi avut timp să se întoarcă acasă, să-şi vadă cățelul mort, să adune pietrele, să scrie bilețelele, să le prindă de pietre, să se ducă la Wilma acasă şi să-i spargă geamurile. Dar dacă Nettie plecase de la Polly la unsprezece fără un sfert, asta-i dădea mai bine de două ore. O mulțime de timp.

Hei, Alan! spuse vocea – cea fals voioasă care-şi limita de obicei intervențiile la subiectul Anne şi Todd. *Cum se face de încerci să-ți faci singur zile fripte, bunul meu amic?*

Şi Alan nu ştia. Mai era un lucru pe care nu-l ştia – cum de reuşise, totuşi, Nettie – să ducă atâtea pietre până la casa Wilmei? Nu avea permis de conducere şi habar nu avea cum să manevreze o maşină.

Termină cu prostiile, bunul meu amic, îl sfătui vocea. *A scris bilețelele acasă la ea – probabil chiar în holul unde zăcea cadavrul cățelului ei – şi a luat benzile elastice din sertarul propriei sale bucătării. Nu a fost nevoie să ducă pietrele cu ea; erau cu grămada în grădina din spatele casei Wilmei. Corect?*

Corect. Şi totuşi, nu se putea descotorosi de ideea că pietrele fuseseră aduse cu bilețelele deja prinse de ele. Nu avea nici un motiv concret să creadă asta, dar i se părea pur şi simplu varianta corectă… genul de lucru la care te-ai aştepta din partea unui copil sau a cuiva care *gândeşte* ca un copil.

Cineva ca Nettie Cobb.

Termină… las-o baltă?

Însă nu putea.

Polly îi atinse obrazul.

— Sunt extrem de bucuroasă că ai venit, Alan. Trebuie să fi fost o zi oribilă şi pentru tine.

— Am avut şi zile mai bune, dar acum s-a terminat. Dormi un pic. Mâine ai de făcut multe pregătiri. Vrei să-ți dau o pastilă?

— Nu, cel puțin mâinile nu mă mai dor atât de tare. Alan…

Se întrerupse, dar se mişcă agitată sub pătură.

— Cee?

— Nimic, spuse ea. Nu era important. Cred că pot dormi, acum că eşti aici. Noapte bună.

— Noapte bună, iubire.

Se rostogoli cu spatele la el, trase pătura sus şi rămase nemişcată. Pentru o clipă, el se gândi la cum îl îmbrățişase – senzația mâinilor ei încolăcite în jurul gâtului său. Dacă putea să-şi îndoaie degetele destul pentru a face asta, atunci *chiar* se simțea mai bine. Ăsta era un lucru bun, poate cel mai bun lucru care i se întâmplase lui de când îl sunase Clut în timpul meciului de fotbal. Numai dacă ar putea rămâne aşa lucrurile…

Polly avea un sept uşor deviat şi acum începu să sforăie încet, un sunet pe care Alan îl găsea mai degrabă plăcut. Era bine să împartă patul cu o altă persoană, o persoană reală care scotea sunete reale… şi care uneori şterpelea pătura. Zâmbi satisfăcut în întuneric.

Apoi, gândul i se întoarse la crime şi zâmbetul pieri.

Oricum, cred c-o să mă lase în pace. N-am mai văzut-o şi nici n-am mai auzit-o, aşa că bănuiesc c-a priceput în sfârşit mesajul.

N-am mai văzut-o şi nici n-am mai auzit-o.

Bănuiesc c-a priceput în sfârşit mesajul.

Un caz ca acesta nu avea nevoie de rezolvare; chiar şi Seat Thomas, după o singură privire aruncată asupra locului crimei prin ochelarii lui trifocali, ți-ar fi putut spune cu precizie ce s-a întâmplat. În locul pistoalelor de duel la apus de soare fuseseră nişte ustensile de bucătărie, dar rezultatul era acelaşi: două cadavre în morga de la S.V.H. cu tăieturi de autopsie în formă de Y pe ele. Singura întrebare era de ce se întâmplase. Mai avea câteva întrebări, câteva nelinişti vagi, dar acestea aveau fără-ndoială să se spulbere înainte ca Wilma şi Nettie să fie însoțite pe ultimul drum.

Acum, nelinişti*le* erau mai urgente şi unele dintre ele

(bănuiesc că a priceput în sfârşit mesajul)

aveau nume.

Pentru Alan, un caz de crimă semăna cu o grădină împrejmuită de un zid înalt. Trebuia să intri în grădină, aşa că porneai în căutarea porții. Uneori erau mai multe, dar, după experiența lui, întotdeauna exista cel puțin una; sigur că

exista. Dacă nu, cum intrase grădinarul să planteze semințele? Era posibil să fie o poartă mare, cu o săgeată indicând spre ea şi un panou cu neon care spunea intră aici sau era posibil să fie una mică şi acoperită cu atâta iederă, încât trebuia s-o cauți o bună bucată de vreme înainte s-o găseşti, dar întotdeauna era acolo şi, dacă o căutai destul timp şi nu te temeai să capeți câteva băşici pe mâini smulgând iarba în exces, întotdeauna o găseai.

Uneori, poarta era un obiect găsit la locul crimei. Uneori era un martor. Uneori era o presupunere ferm bazată pe evenimente şi logică. Presupunerile pe care le făcuse în acest caz erau: unu, că Wilma urmărise un tipar al hărțuirii şi al agresării verbale demult instituit; doi, că de data aceasta îşi alesese persoana greşită cu care să se joace de-a şoarecele şi pisica; trei, că Nettie îşi pierduse iarăşi rațiunea, aşa cum făcuse atunci când îşi omorâse soțul. Dar…

N-am mai văzut-o şi nici n-am mai auzit-o.

Dacă Nettie într-adevăr spusese asta, cât de mult se schimba situația? Câte presupuneri punea la pământ această unică frază? Alan nu ştia.

Se uită fix în întunericul din dormitorul lui Polly şi se întrebă dacă găsise, totuşi, soluția.

Poate că Polly nu auzise corect ce spusese Nettie.

Teoretic, era posibil, dar Alan nu credea în varianta aceasta. Acțiunile lui Nettie, cel puțin până la un anumit punct, susțineau ceea ce Polly spunea că a auzit. Nettie nu venise vineri la serviciu – spusese că e bolnavă. Poate că era sau poate că doar se temea de Wilma. Asta avea logică; ştiau de la Pete Jerzyck că Wilma, după ce descoperise că-i fuseseră vandalizate cearşafurile, îi dăduse cel puțin un telefon de amenințare lui Nettie. Era posibil să fi dat altele a doua zi despre care Pete să nu ştie. Dar Nettie venise duminică dimineața în vizită la Polly cu o lasagna cadou. Ar fi făcut ea asta dacă Wilma încă mai punea cărbuni pe foc? Alan nu credea.

Apoi era problema pietrelor care fuseseră aruncate prin geamurile Wilmei. Fiecare dintre biletele însoțitoare spunea acelaşi lucru: ȚI-AM SPUS SĂ MĂ LAŞI ÎN PACE. ĂSTA E ULTIMUL AVERTISMENT. Un avertisment însemna de obicei că persoana care e avertizată încă mai are timp să-şi schimbe atitudinea, însă timpul se scursese pentru Wilma şi Nettie. Se întâlniseră la acel colț de stradă doar la două ore după ce fuseseră aruncate pietrele.

Bănuia că putea găsi o explicație pentru asta dacă era nevoie. Când Nettie îşi găsise cățelul, trebuie să fi fost

furioasă. La fel şi Wilma când ajunsese acasă şi văzuse pagubele produse casei ei. Tot ce mai trebuise ca să apară şi ultima scânteie fusese un singur apel telefonic. Una dintre cele două femei făcuse apelul… şi balonul se ridicase în aer.

Alan se întoarse pe o parte, dorindu-şi ca acestea să fie zilele de demult, când încă mai puteai obține lista apelurilor pe plan local. Dacă ar fi putut dovedi faptul că Wilma şi Nettie vorbiseră una cu cealaltă înaintea întâlnirii finale, s-ar fi simțit mult mai bine. Totuşi – să luăm ultimul apel telefonic ca fapt cert. Asta tot mai lăsa pe dinafară bilețele.

Aşa trebuie să se fi întâmplat, îşi spuse. *Nettie vine acasă de la Polly şi-şi găseşte cățelul pe podeaua din hol. Citeşte biletul înfipt în tirbuşon. Apoi scrie acelaşi mesaj pe paisprezece sau şaisprezece foi de hârtie şi le îndeasă în buzunarul pardesiului. Ia de asemenea un mănunchi de benzi elastice. Când ajunge la Wilma acasă, se duce în curtea din spate. Pune paisprezece sau şaisprezece pietre într-un morman şi foloseşte benzile elastice să prindă biletele de ele. Trebuie să fi făcut asta înainte să arunce vreo piatră – i-ar fi luat prea mult să se oprească în mijlocul festivităților să mai adune pietre şi să mai prindă bilete de ele. Iar când e gata, se întoarce acasă şi mai plânge puțin la căpătâiul cățelului ei mort.*

I se părea o variantă complet greşită.

I se părea o variantă cu adevărat jalnică.

Presupunea un lanț de gânduri şi acțiuni care pur şi simplu nu se potriveau cu ceea ce ştia el despre Nettie Cobb. Uciderea soțului ei fusese rezultatul unor lungi cicluri de abuzuri, dar crima în sine fusese o mişcare impulsivă comisă de o femeie al cărei discernământ se frânsese. Dacă fişele din vechile dosare ale lui George Bannerman erau corecte, Nettie cu siguranță nu-i scrisese în prealabil lui Albion Cobb nici un bilețel de avertizare.

Varianta care i se părea valabilă era mult mai simplă: Nettie vine acasă de la Polly. Îşi găseşte cățelul mort în antreu, la un satâr dintr-un sertar din bucătărie şi porneşte pe stradă în sus să-şi taie o felie mare dintr-un fund de poloneză.

Dar dacă aşa stăteau lucrurile, cine spărsese geamurile Wilmei Jerzyck?

— Pe deasupra, temporizarea e complet aiurea, murmură el şi se roti neliniştit pe cealaltă parte.

John LaPointe însoţise echipa UIC care-şi petrecuse după-amiaza şi seara de duminică reconstituind mişcările lui Nettie – atâtea câte fuseseră ele. Se dusese la Polly cu acea lasagna. Îi spusese lui Polly că probabil va trece pe la noul magazin, Lucruri preţioase, în drum spre casă şi că va vorbi cu proprietarul, cu Leland Gaunt, dacă era acolo – Polly spusese că domnul Gaunt o invitase să vadă un obiect în acea după-amiază şi că Nettie voia să-i spună domnului Gaunt că poate Polly va onora invitaţia, chiar dacă o dureau destul de tare mâinile.

Dacă Nettie *intrase* în Lucruri preţioase, dacă Nettie *petrecuse* acolo câtva timp – uitându-se prin jur, vorbind cu noul proprietar pe care toată lumea din oraş îl găsea atât de fascinant şi pe care Alan nu reuşea nicicum să-l întâlnească – asta ar fi reţinut-o o vreme şi ar fi repus pe tapet posibilitatea existenţei unui aruncător de pietre misterios. Dar n-o făcuse. Magazinul fusese închis. Gaunt îi spusese atât lui Polly, care într-adevăr trecuse pe acolo mai târziu, cât şi băieţilor din UIC că nu văzuse nici măcar un fir din părul lui Nettie din ziua când venise şi cumpărase abajurul din sticlă multicoloră. În orice caz, el îşi petrecuse dimineaţa în camera din spate, ascultând muzică clasică şi catalogând obiecte. Dacă ar fi bătut cineva la uşă, probabil că oricum n-ar fi auzit. Aşa că Nettie trebuie să fi mers direct acasă, iar asta-i lăsa destul timp la dispoziţie să facă toate lucrurile acelea pe care Alan le găsea atât de improbabile.

Şansele ca Wilma Jerzyck să facă ceva erau chiar mai slabe. Soţul ei avea în beci o maşinărie de prelucrat lemnul; acolo stătuse duminică dimineaţa de la opt până după zece. Văzuse că se făcea târziu, le spusese el, aşa că oprise maşinăria şi urcase pentru a se îmbrăca pentru slujba de la ora unsprezece. Wilma, le spusese ofiţerilor, era la duş când

intrase el în dormitor, iar Alan nu avea motive să se îndoiască de mărturia proaspătului văduv.

Trebuie să se fi întâmplat astfel: Wilma pleacă de acasă la volanul maşinii într-o misiune de „recunoaştere" la nouă treizeci şi cinci sau nouă patruzeci. Pete e în beci, făcând colivii sau cine ştie ce, şi nici măcar nu ştie că a plecat. Wilma ajunge la Nettie în jur de zece fară un sfert – la doar câteva minute după ce Nettie trebuie să fi plecat la Polly – şi vede uşa deschisă. Pentru Wilma, aceasta e ca o invitație cu margini poleite. Parchează, intră în casă, omoară cățelul şi scrie biletul sub imperiul momentului, după care pleacă înapoi. Nici unul dintre vecini nu-şi amintiseră să fi văzut Yugo-ul galben al Wilmei – un lucru inoportun, dar nici pe departe o dovadă că acesta nu fusese acolo. Majoritatea vecinilor erau oricum plecați de acasă fie la biserică, fie în vizită în afara oraşului.

Wilma se întoarce acasă, merge la etaj câtă vreme Pete îşi închide raboteza sau ferăstrăul sau ce-o fi fost şi se dezbracă. Când Pete intră în dormitorul principal să-şi spele rumeguşul de pe mâini înainte să-şi ia sacoul şi cravata, Wilma tocmai a intrat sub duş; de fapt, probabil că încă e pe jumătate uscată.

Faptul că Pete Jerzyck şi-a găsit soția la duş era singurul lucru din toată tărăşenia asta care lui Alan i se părea absolut logic. Tirbuşonul folosit la uciderea câinelui era o armă letală, dar una scurtă. Ea trebuie să fi vrut să şteargă orice pată de sânge de pe mâini şi brațe.

Wilma trece la mustață pe lângă Nettie într-un capăt şi trece la mustață pe lângă soțul ei în celălalt. Era posibil aşa ceva? Da. Numai cu o mare larghețe de gândire, dar *era* posibil.

Aşa că, las-o baltă, Alan. Las-o baltă şi culcă-te.

Dar tot n-o putea face, fiindcă tot i se părea aiurea. I se părea *foarte* aiurea.

Alan se roti iarăşi pe spate. La parter auzi ceasul din sufragerie bătând încet de ora patru. În felul acesta nu ajungea absolut niciunde, dar i se părea imposibil să-şi reducă mintea la tăcere.

Încercă să şi-o închipuie pe Nettie şezând răbdătoare la masa din bucătărie, scriind întruna ĂSTA E ULTIMUL AVERTISMENT în vreme ce, la distanță de mai puțin de douăzeci de picioare de ea, mult iubitul ei cățeluş zăcea mort. Oricât ar fi încercat, nu reuşi s-o facă. Ceea ce i se păruse a fi o poartă de intrare în această grădină, acum i se părea din ce în ce mai mult că e o imagine bine pictată pe un perete înalt, inexpugnabil, al unei uşi. O *trompe l'oeil.*

Mersese Nettie la casa Wilmei de pe strada Willow şi-i spărsese geamurile? Nu ştia, dar *ştia* că Nettie Cobb încă era un centru de interes în Castle Rock... doamna nebună care-şi omorâse soțul şi apoi petrecuse atâția ani la Juniper Hill. În rarele ocazii când devia de la parcursul său obişnuit era imediat observată. Dacă ar fi mers cu pas hotărât pe strada Willow duminică dimineața – în acelaşi timp poate şi bodogănind de una singură şi aproape sigur plângând – ar fi fost observată. Mâine, Alan va începe să bată la uşile dintre cele două case şi va pune întrebări.

Începu să alunece în sfârşit înspre somn. Imaginea care-l urmărea era un morman de pietre cu câte o foaie de carnețel înfăşurată în jurul fiecăreia. Şi-şi spuse din nou: *Dacă nu le-a aruncat Nettie, atunci cine a făcut-o?*

9

Când primele ore ale dimineții de luni se apropiau cu paşi mărunți de zori şi de începutul unei noi şi interesante săptămâni, un tânăr pe nume Ricky Bissonette ieşi dintre boschetii ce împrejmuiau casa parohială baptistă. Înăuntrul acestei clădiri la patru ace, reverendul William Rose dormea somnul celor drepți şi fără de păcat.

Ricky, în vârstă de nouăsprezece ani şi deloc împovărat de inteligență, lucra la benzinăria Sunoco a lui Sonny. Ieşise din serviciu cu câteva ore bune în urmă, dar rămăsese să piardă vremea prin birou, aşteptând să fie destul de târziu (sau destul de devreme) să-i joace o farsă reverendului Rose. Vineri după-amiaza, Ricky trecuse pe la noul magazin şi intrase în

vorbă cu noul proprietar, care era un vârstnic interesant. Din vorbă în vorbă, Ricky ajunsese la un moment dat să-şi dea seama că-i spune domnului Gaunt cea mai profundă, cea mai ascunsă dorință a sa. A pomenit numele unei tinere actrițe fotomodel – al unei *foarte* tinere actrițe fotomodel – şi i-a spus domnului Gaunt că ar da aproape orice pentru nişte fotografii cu această tânără femeie dezbrăcată.

— Ştii, am ceva care s-ar putea să te intereseze, i-a spus domnul Gaunt.

A aruncat o privire în jur prin magazin ca pentru a verifica dacă era gol cu excepția lor, apoi s-a dus la uşă şi a întors anunțul cu DESCHIS pe partea care spunea ÎNCHIS. A mers înapoi la locul său de lângă casa de marcat, a scormonit sub tejghea şi a scos un plic fără nici un însemn.

— Aruncă o privire la astea, domnule Bissonette, a spus domnul Gaunt şi apoi i-a tras cu ochiul într-un fel destul de lasciv, de om-de-lume. Cred c-o să fii uimit. Poate chiar uluit.

A fost mai degrabă năucit. Era actrița fotomodel după care tânjea Ricky – *trebuia* să fie! – şi era mult mai mult decât doar nudă. În unele fotografii era împreună cu un actor binecunoscut. În altele, era împreună cu *doi* actori bine-cunoscuți, dintre care unul era destul de bătrân să-i fie bunic. Iar în altele…

Dar înainte să apuce să vadă vreuna dintre celelalte (şi se părea că erau cincizeci sau mai multe, toate instantanee color, lucioase, de opt pe zece inci), domnul Gaunt i le-a luat cu o mişcare rapidă.

— Asta e…!

Ricky a înghițit în sec, pomenind un nume bine-cunoscut cititorilor tabloidelor cu foi lucioase şi telespectatorilor talk-show-urilor de bulevard.

— O, nu, a spus domnul Gaunt, în vreme ce ochii lui de culoarea jadului spuneau: O, da. Sunt sigur că nu se poate să fie… dar asemănarea *este* remarcabilă, nu-i aşa? Comercializarea unor fotografii ca acestea este ilegală, desigur – pe lângă conținutul de natură sexuală, fata n-are cum avea nici cu o clipă mai mult de şaptesprezece ani, *oricine* ar fi ea –

dar, chiar şi aşa, aş putea fi convins să cad la învoială pentru acestea, domnule Bissonette. Sângele-mi e încins nu de malarie, ci de comerț. Aşa deci! Ne târguim?

S-au târguit. Ricky Bissonette a ajuns să cumpere şaptezeci şi două de fotografii pornografice la prețul de treizeci şi şase de dolari… şi această mică farsă.

Dădu fuga de-a lungul peluzei casei parohiale îndoit de la mijloc, rămase la adăpostul umbrei de la verandă pentru o clipă ca să se asigure că nu-l vedea nimeni, apoi urcă scările.

Din buzunarul de la spate scoase un cartonaş alb simplu, deschise fanta pentru scrisori şi introduse cartonaşul prin ea. Închise cu grijă lamela din alamă cu degetele, nevrând ca aceasta să cadă singură cu un clic. Apoi sări peste balustrada verandei şi alergă iute înapoi peste peluză. Avea planuri mari pentru cele două sau trei ore de întuneric care mai rămâneau din dimineața aceea de luni; implicau şaptezeci şi două de fotografii şi o sticlă mare cu loțiune pentru mâini Jergens.

Cartonaşul semănă cu o molie albă când flutură din fanta pentru scrisori până pe covoraşul spălăcit din antreul casei parohiale. Ateriză cu partea scrisă în sus:

Ce mai faci baptist prost şi futangiu de şobolani.

Îți scriem ca să-ți zicem c-ar fi mai bine să Termini să mai vorbeşti împotriva Serii noastre la Cazinou. N-o să facem decât să ne distrăm puțin n-o să-Ți facem nimic rău. În orice caz o ceată alcătuită din noi Catolicii Loiali suntem obosiți de Porcăriile tale Baptiste. Ştim oricum că voi toți baptiştii sunteți o adunătură de Lingăi de Pizde. Acum la ASTA Ai Face Bine Să Fii Atent, reverend Willy Vaporul. Dacă nu-ți îi Moaca de Pulă departe de treburile Noastre, o să vă facem pe Tine şi Amicii tăi Fețe de Cur să puțiți atât de tare c-o să *Puțiți pentru Totdeauna!*

Lasă-ne-n pace baptist prost şi futangiu de şobolani sau O SĂ-ȚI PARĂ RĂU FIU DE CURVĂ CE EŞTI. „Doar un avertisment” de la CATOLICII ÎNGRIJORAȚI DIN CASTLE ROCK

Reverendul Rose descoperi biletul când coborî scările în halatul său de baie ca să-şi ia ziarul de dimineață. Reacția lui poate că e mai bine să ți-o imaginezi decât s-o citeşti descrisă.

10

Leland Gaunt stătea la fereastra camerei din față de la etajul magazinului Lucruri prețioase cu mâinile prinse la spate, uitându-se afară asupra oraşului Castle Rock.

Apartamentul cu patru camere din spatele lui ar fi făcut sprâncenele locuitorilor din Castle Rock să se ridice, căci nu se afla nimic în el – absolut nimic. Nici măcar un pat, nici măcar un aparat, nici măcar un singur scaun. Dulapurile erau deschise şi goale. Câțiva iepuraşi de praf se rostogoleau leneşi peste podelele care nu cunoşteau conceptul de covor, suflați de o pală slabă care hoinărea prin camere la nivelul gleznelor. Singurele decorațiuni erau, în sensul cel mai propriu, de fațadă: nişte perdele liniştitoare în carouri. Acestea erau singurele decorațiuni care contau, fiindcă erau singurele care se puteau vedea din stradă.

Oraşul dormea acum. Magazinele erau întunecate, casele erau întunecate şi singura mişcare de pe Strada Principală era semaforul pâlpâitor de la intersecția Principalei cu Watermill, care se stingea şi se aprindea cu bătăi galbene, adormite. Se uită peste oraş cu un ochi gingaş, iubitor. Încă nu era oraşul lui, dar curând avea să fie. Deja-şi aruncase nada în el. Ei nu ştiau asta… dar aveau să afle. Aveau să afle.

Marea deschidere decursese foarte, foarte bine.

Domnul Gaunt se considera un electrician al sufletului uman. Într-un oraş mic precum Castle Rock, toate cutiile de siguranță erau aliniate ordonat una lângă cealaltă. Ce trebuia să faci era să deschizi cutiile… şi apoi să-ncepi să le scurtcircuitezi între ele. Încingeai firul dintre Wilma Jerzyck şi Nettie Cobb folosind fire de la alte două cutii de siguranță – aceea a unui flăcău precum Brian Rusk şi a unui beţiv precum Hugh Priest, să spunem. În acelaşi fel încingeai firul dintre alți oameni, un Buster Keeton şi un Norris Ridgewick,

un Frank Jewett şi un George Nelson, o Sally Ratcliffe şi un Lester Pratt.

Câteodată îți testai fabuloasele cablaje doar ca să te asiguri că totul funcționează corect – aşa cum făcuse astăzi – şi apoi te lăsai la fund şi trimiteai din când în când câte o sarcină electrică prin circuite pentru a nu te plictisi. Pentru a ține lucrurile în priză. Dar cel mai adesea te lăsai la fund până ce treaba era gata… după care dădeai drumul la curent.

La *tot* curentul.

Dintr-odată.

Nu trebuia decât să înțelegi natura umană şi…

— Desigur, e *de fapt* o problemă de cerere şi ofertă, spuse gânditor Leland Gaunt în vreme ce se uita afară pe deasupra oraşului adormit.

Şi de ce toate acestea? Ei bine… de fapt, doar de aia. Doar de aia.

Oamenii gândeau mereu în termeni de suflete şi, desigur, va lua cu el cât de multe va putea atunci când îşi va închide baraca; pentru Leland Gaunt, acestea însemnau ceea ce înseamnă trofeele pentru vânător, ceea ce înseamnă peştii împăiați pentru pescari. În zilele acestea, în toate sensurile posibile, sufletele nu mai valorau mult pentru el, dar încă-şi mai punea limitele la încercare dacă putea, indiferent de ce-ar fi spus el în contra acestei idei; să facă altceva ar fi însemnat să nu participe la joc.

Şi totuşi, în mare parte distracția, nu sufletele, era cea care-l făcea să continue. Simpla distracție. Era singurul motiv care conta după o vreme, fiindcă atunci când anii erau lungi, profitai de o diversiune atunci când o găseai.

Domnul Gaunt îşi luă mâinile de la spate – acele mâini care-i revoltau pe toți destul de ghinionişti să le simtă atingea statică – şi le împleti împreună strâns, încheieturile degetelor de la mâna dreaptă apăsând palma mâinii stângi, încheieturile degetelor de la mâna stângă apăsând palma mâinii drepte. Unghiile lui erau lungi, groase şi galbene. Erau de asemenea foarte ascuțite şi, după o clipă sau două, tăiară

pielea degetelor, provocând o scurgere roş-neagră de sânge gros.

Brian Rusk strigă în somn.

Myra Evans îşi aruncă mâinile în furca pelvisului şi începu să se masturbeze cu furie – în visul ei, Regele făcea dragoste cu ea.

Danforth Keeton visă că stătea întins în mijlocul bucății de pistă dinspre linia de sosire a Hipodromului Lewiston şi-şi acoperi fața cu mâinile când caii începură să-l calce sub copite.

Sally Ratcliffe visă că deschide portiera Mustang-ului lui Lester Pratt doar ca să vadă că e plin de şerpi.

Hugh Priest țipă de se trezi dintr-un vis în care Henry Beaufort, barmanul de la The Mellow Tiger, turna gaz de brichetă peste coada lui de vulpe şi-i dădea foc.

Everett Frankel, asistentul lui Ray Van Allen, visă că-şi vâră noua pipă în gură doar ca să descopere că muştiucul se transformase într-o lamă de ras şi că-şi tăiase complet limba.

Polly Chalmers începu să geamă încet şi, înăuntrul micuței amulete din argint pe care o purta, ceva îşi schimbă poziția şi se mişcă, producând un foşnet ca un fâlfâit de mici aripi prăfuite. Şi emană o vagă aromă prăfoasă… ca o scuturare de violete.

Leland Gaunt îşi relaxă încet prinsoarea. Dinții lui mari, stricați, erau expuşi într-un rânjet deopotrivă vesel şi surprinzător de urât. Peste tot în Castle Rock, visele se spulberară şi locuitorii care dormiseră agitați dormiră din nou liniştiți.

Pentru moment.

Curând, soarele va urca pe cer. Nu cu mult după aceea va începe o nouă zi, cu toate surprizele şi minunile ei. Credea că venise timpul să-şi angajeze un asistent… nu că acesta avea să fie imun la procesul pe care-l declanşase acum. Vai, nu.

Asta i-ar strica toată distracția.

Leland Gaunt rămase la fereastră şi se uită la oraşul de dedesubt, desfăşurat în toate zările, lipsit de apărare, în toată acea încântătoare întunecime.

Partea a doua
VÂNZAREA SECOLULUI

CAPITOLUL DOISPREZECE

1

Luni, 14 octombrie, Ziua lui Columb începu senină şi caldă în Castle Rock. Locuitorii mormăiră nemulțumiți de căldură şi, când se întâlniră în grupuri – în piața publică, la Nan, pe băncile din fața Clădirii Municipalității îşi spuseră unii altora că era ceva nenatural. Probabil că avea vreo legătură cu blestematele alea de incendii de la rafinăriile din Kuweit, spuneau ei, sau poate cu gaura din stratul de ozon despre care se tot bătea din gură pe la televizor. Mai mulți dintre bătrânii oraşului declarară că nu fusese niciodată şaptezeci de grade la ora şapte într-o dimineață din a doua săptămână a lunii octombrie când erau ei tineri.

Asta nu era adevărat, desigur, şi majoritatea dintre ei (dacă nu toți) ştiau lucrul acesta; odată la doi sau trei ani se puteau baza ca vara indiană să-şi iasă puțin din drepturi şi aveau parte de patru sau cinci zile care păreau rupte din mijlocul lunii iulie. Apoi, într-o dimineață te trezeai cu ceea ce părea o răcoare de vară doar ca să vezi peluza din fața casei înghețată bocnă şi un fulg sau doi de zăpadă plutind în aerul înțepător. Ştiau toate acestea, dar ca subiect de discuție, vremea era pur şi simplu prea bună ca s-o distrugi recunoscându-i temperamentul. Nimeni nu voia să fie contra; să susții contrariul când vremea devenea nefiresc de caldă nu era o idee bună. Oamenii aveau tendința să se înrăiască, iar dacă locuitorii din Castle Rock voiau un exemplu obiectiv a ceea ce se poate întâmpla când se înrăiau oamenii, nu trebuiau să se uite mai departe de intersecția dintre străzile Willow şi Ford.

— Fomeile ălea două ş-o căutau cu lumânarea, a opinat Lenny Partridge, cel mai vârstnic rezident şi cel mai de seamă bârfitor, în vreme ce stătea pe scările clădirii ca o cutie pentru pălării a judecătoriei districtuale, care ocupa aripa vestică a Clădirii Municipalității. Amândouă ierau mai duse pă plută ca doi şobolani într-o căcăstoare ce-a dat pă dă lături. Fomeia aia, Cobb, a-nfipt o furchiță păntru friptură-n gâtu' lu' bărbat-su, să ştiți. (Lenny se trase de suspensorii de sub pantalonii lălâi.) L-a-njunghiat ca p-un porc, asta a făcut. E-a dracu' dă cald! Nu-s nebune unele fomei? – Se uită în sus către cer şi adăugă: P-o căldură ca asta să poate-ntâmpla să mai fie nişte gălăgie. Am mai văzut eu. Primu' lucru pă care-ar trăbui să-l facă şerifu' Pangborn ar fi să-i comande lu' Henry Beaufort să-nchidă la Tiger pân' ce-şi revine vremea la normal.

— Asta mă doare-n paişpe pe mine, moşule, spuse Charlie Fortin. Po' să-mi iau berea de la Hemphill păntr-o zi sau două şi s-o beau acasă.

Asta-i aduse râsete din parte cetei de bărbați din jurul lui Lenny şi-o privire piezişă din partea domnului Partridge însuşi. Grupul se sparse. Majoritatea acestor bărbați aveau de lucru, sărbătoare au ba. Unele dintre şubredele camioane de cărat buşteni parcate în față la Nan deja porneau la drum, îndreptându-se spre exploatările forestiere din Sweden şi Nodd's Ridge şi-ncolo lângă Castle Lake.

2

Danforth „Buster" Keeton şedea în biroul său îmbrăcat doar în indispensabili. Aceştia erau uzi leoarcă. Nu părăsise încăperea de duminică seara, când făcuse un drum scurt până la Clădirea Municipalității. Luase dosarul Biroului de Taxe şi Impozite şi-l adusese acasă. Şeful Consiliului Local din Castle Rock îşi ungea revolverul Colt pentru a patra oară. Cândva în dimineața aceasta avea de gând să-l încarce. Apoi avea de gând să-şi omoare soția. Apoi avea de gând să meargă la Clădirea Municipalității, să-l găsească pe fiul ăla de cățea

de Ridgewick (habar nu avea că aceea era ziua liberă a lui Norris) şi să-l omoare şi pe el. În cele din urmă, avea de gând să se încuie în birou şi să se sinucidă. Ajunsese la concluzia că singurul mod de a scăpa definitiv de Persecutori era să urmeze aceşti paşi. Fusese un prost să creadă altceva. Nici măcar o tablă de joc care alegea prin magie câştigătorii la cursele de cai nu-i putea opri pe Ei. O, nu. Învățase lecția aceasta ieri, când se întorsese acasă şi găsise îngrozitoarele alea de bilețele roz lipite prin toată casa.

Telefonul de pe birou sună. Luat prin surprindere, Keeton apăsă trăgaciul Colt-ului. Se auzi un pocnet sec. Dacă ar fi fost încărcat pistolul, ar fi trimis un glonț direct prin uşa camerei de lucru.

Înşfăcă receptorul.

— Nu mă puteți lăsa în pace nici măcar un pic? – strigă el cu furie.

Vocea liniştită care-i răspunse îl reduse imediat la tăcere. Era vocea domnului Gaunt şi se revărsă peste sufletul său amărât ca un balsam vindecător.

— Ai avut vreun noroc cu jucăria pe care ți-am vândut-o, domnule Keeton?

— A funcționat! – spuse Keeton.

Vocea lui era radioasă. Uită, cel puțin pe moment, că punea la cale o dimineață aprigă de crime şi sinucidere.

— Am câştigat la fiecare cursă, pentru Dumnezeu!

— Păi, asta-i bine, spuse domnul Gaunt cu căldură.

Fața lui Keeton se înnoră din nou. Vocea îi scăzu până aproape la o şoaptă.

— Apoi… ieri… când am ajuns acasă…

Descoperi că nu putea continua. O clipă după aceea descoperi – spre marea lui surprindere şi spre şi mai marea lui desfătare – că nu trebuia s-o facă.

— Ai descoperit că Ei au fost în casa ta? – întrebă domnul Gaunt.

— Da! *Da!* De unde ați şti…

— Sunt pretutindeni prin oraş, spuse domnul Gaunt. Ți-am spus asta când ne-am întâlnit ultima dată, nu-i aşa?

— Da! Şi…

Keeton se întrerupse brusc. Chipul i se contorsiona de panică.

— Poate că-mi urmăresc telefonul, vă dați seama de asta, domnule Gaunt? *Poate că ne ascultă convorbirea chiar acum!*

Domnul Gaunt îşi păstră calmul.

— S-ar putea, dar nu o fac. Te rog, nu crede că sunt naiv, domnule Keeton. M-am mai întâlnit cu Ei înainte. De multe ori.

— Sunt sigur că e aşa, spuse Keeton.

Descoperea că bucuria dezlănțuită pe care i-o oferise Biletul Câştigător nu se putea compara decât puțin sau chiar deloc cu asta; cu descoperirea, după ceea ce i se păruseră secole întregi de lupte şi de întuneric, a unui suflet pereche.

— La telefonul meu e ataşat un mic dispozitiv electronic, continuă domnul Gaunt pe vocea lui calmă şi suavă. Dacă e urmărit telefonul, se aprinde un bec mic. Chiar acum mă uit la el, domnule Keeton, şi e întunecat. La fel de întunecat precum unele inimi din oraşul ăsta.

— *Chiar* ştiți, nu-i aşa? – spuse Danforth Keeton pe o voce arzătoare, tremurătoare. Îi venea să plângă.

— Da. Şi am sunat ca să-ți spun că nu trebuie să faci nimic în pripă, domnule Keeton.

Vocea era blândă, liniştitoare. Ascultând-o, Keeton îşi simți gândurile cum îşi iau zborul precum balonul cu heliu al unui copil.

— Asta ar face lucrurile mult prea uşoare pentru Ei. Păi, îți dai seama ce s-ar întâmpla dacă ar fi să mori?

— Nu, murmură Keeton.

Se uita afară pe geam. Ochii lui erau goi şi visători.

— Ar da o petrecere! – strigă încet domnul Gaunt. S-ar umple de alcool în biroul şerifului Pangborn! S-ar duce la Cimitirul Homeland şi ar urina pe mormântul tău!

— Şeriful Pangborn? – spuse Keeton nesigur.

— Doar nu crezi cu adevărat că un trântor ca ajutorul de şerif Ridgewick are voie să intervină într-un caz precum acesta fără ordine de la superiorii lui, nu?

— Nu, sigur că nu.

Începea să vadă mai limpede acum. Ei; întotdeauna fuseseră Ei, un chinuitor nor negru în jurul lui, iar când dădeai să apuci norul, te trezeai cu mâna goală. Acum începea cel puțin să înțeleagă că Ei aveau fețe şi nume. Că Ei s-ar putea chiar să fie vulnerabili. Să ştie lucrul acesta îi oferă o uşurare incredibilă.

— Pangborn, Fullerton, Samuels şi femeia aia, Williams, propria ta soție. Cu toții fac parte din asta, domnule Keeton, dar am o bănuială – da, şi încă destul de serioasă – că şeriful Pangborn este căpetenia lor. Dacă e aşa, el ar fi încântat dacă i-ai omorî unul sau doi dintre subalterni şi apoi te-ai scoate singur din calea lui. Păi, am o bănuială că asta a urmărit dintotdeauna. Dar tu o să-l păcăleşti, domnule Keeton, nu-i aşa?

— *Daaa!* – şopti Keeton pătimaş. Ce-ar trebui să fac?

— Astăzi, nimic. Vezi-ți de treabă ca de obicei. Du-te la curse deseară, dacă vrei, şi bucură-te de noua achiziție. Dacă Le pari acelaşi dintotdeauna, o să-l debusolezi. Asta va sădi confuzie şi nesiguranță în rândul duşmanilor.

— Confuzie şi nesiguranță.

Keeton rosti cuvintele încet, degustându-le.

— Da. Pun şi eu ceva la cale, iar când va veni timpul potrivit, o să-ți spun şi ție despre ce e vorba.

— Promiteți?

— O, da, fără-ndoială, domnule Keeton. Eşti cât se poate de important pentru mine. De fapt, aş merge până acolo încât să spun că, fără tine, nu m-aş putea descurca.

Domnul Gaunt închise telefonul. Keeton puse deoparte pistolul şi trusa de curățat arme. Apoi se duse la etaj, îşi aruncă hainele murdare în coşul pentru rufe, făcu un duş şi se îmbrăcă. Când coborî la parter, Myrtle se feri de el la început, dar Keeton îi vorbi cu blândețe şi-o sărută pe obraz. Myrtle începu să se relaxeze. Oricare ar fi fost criza, părea să fi trecut.

Everett Frankel era un bărbat masiv cu păr roşcat care arăta la fel de irlandez ca orice locuitor din County Cork... ceea ce nu era surprinzător, întrucât din Cork se trăgeau strămoşii mamei lui. Era asistentul lui Ray Van Allen de patru ani, de când ieşise din Marină. În acea dimineață de luni, ajunse la cabinetul medical din Castle Rock la opt fără un sfert şi Nancy Ramage, asistenta-şefă îl întrebă dacă nu poate merge imediat la ferma Burgmeyer. Helen Burgmeyer suferise în timpul nopții ceea ce probabil era o criză de epilepsie, spuse ea. Dacă diagnosticul său confirma acest lucru, trebuia s-o aducă în oraş cu maşina sa pentru ca doctorul – care trebuia să sosească în scurtă vreme – s-o poată consulta şi să hotărască dacă trebuie dusă la spital pentru analize.

De obicei, lui Everett nu i-ar fi convenit să fie trimis la o consultație la domiciliu, mai ales la una atât de departe, dar într-o dimineață neobişnuit de caldă ca aceasta, un drum cu maşina afară din oraş i se părea exact ce-i trebuia.

Pe deasupra, mai era şi pipa.

Odată ce urcă în Plymouth-ul lui, deschise torpedoul şi o scoase. Era o pipă din spumă de mare, cu o cupă adâncă şi, totodată, largă. Fusese cioplită de un meşteşugar priceput, chiar aşa; păsări şi flori şi cârcei de viță încercuiau cupa într-un desen care chiar părea să se schimbe atunci când se uita la el din diferite unghiuri. Lăsase pipa în torpedou nu doar fiindcă era interzis fumatul în cabinetul doctorului, dar şi fiindcă nu-i plăcea gândul să o vadă şi alți oameni (mai ales o băgăcioasă ca Nancy Ramage.) Mai întâi, ar fi vrut să ştie de unde o luase. Apoi ar fi vrut să ştie cât plătise pentru ea.

De asemenea, era posibil ca unii dintre ei chiar să râvnească la ea.

Vârî muştiucul între dinți, minunându-se din nou de cât de perfect părea acolo, de cât de perfect de *la locul lui.* Înclină pentru o clipă oglinda retrovizoare aşa încât să se vadă şi fu absolut de acord cu ceea ce văzu. I se părea că pipa îl făcea să arate mai în vârstă, mai înțelept, mai chipeş. Iar când avea pipa strânsă între dinți, cupa ei îndreptată în sus numai un

pic într-un unghi perfect degajat, se *simțea* mai în vârstă, mai înțelept, mai chipeş.

Conduse în jos pe Strada Principală, având de gând să treacă Podul de Tinichea ce despărțea oraşul de restul țării şi apoi, când se apropie de Lucruri prețioase, încetini. Umbrarul verde îl atrăgea ca un ac de pescuit. Dintr-odată i se păru foarte important – imperios necesar, de fapt – să se oprească.

Trase lângă trotuar, dădu să iasă din maşină, apoi îşi aminti că ținea pipa între dinți. O scoase (încercând un mic spasm de regret când o făcu) şi o încuie la loc în torpedou. De data aceasta chiar ajunse la trotuar înainte să se întoarcă şi să încuie toate cele patru uşi ale Plymouth-ului. Cu o pipă atât de frumoasă, nu se făcea să-şi asume riscuri. Oricine s-ar fi putut simți tentat să fure o pipă frumoasă ca aceasta. Absolut oricine.

Se apropie de magazin şi apoi se opri, simțindu-se dezamăgit. În geam atârna un anunț.

ÎNCHIS DE ZIUA LUI COLUMB

Everett fu cât pe ce să facă cale întoarsă, când uşa se deschise. În cadrul ei stătea domnul Gaunt, arătând strălucitor şi cât se poate de degajat şi el într-o jachetă gălbuie cu cotiere şi pantaloni gri-cenuşiu.

— Intră, domnule Frankel, spuse el. Mă bucur să te văd.

— Ei bine, sunt în drum spre ieşirea din oraş – interes de serviciu – şi m-am gândit să mă opresc doar ca să vă spun din nou cât de mult îmi place pipa. Întotdeauna mi-am dorit una exact ca asta.

Radiind, domnul Gaunt spuse:

— Ştiu.

— Dar am văzut că ați închis, aşa că nu vă mai dera…

— Niciodată nu țin închis pentru clienții mei preferați, domnule Frankel, şi printre ei te socotesc şi pe dumneata. Printre *primii.* Păşeşte înăuntru.

Şi întinse mâna.

Everett se feri de ea. Leland Gaunt râse voios de aceasta şi păşi în lături ca tânărul asistent să poată intra.

— Sincer, nu pot rămâne… – începu Everett, dar îşi simți picioarele purtându-l înainte în obscuritatea din magazin, de parcă ştiau ele mai bine.

— Sigur că nu, spuse domnul Gaunt. Vindecătorul trebuie să-şi urmeze traseul stabilit, slăbind strânsoarea lanțurilor bolilor care încătuşează trupul şi…

Rânjetul lui, ceva alcătuit din sprâncene ridicate şi dinți înghesuiți încleştați, îşi făcu apariția.

— … şi alungând diavolii aceia care subjugă spiritul. Am dreptate?

— Aşa cred, spuse Everett.

Când domnul Gaunt închise uşa, simți un junghi de nelinişte. Spera că pipa lui era în siguranță. Uneori oamenii spărgeau maşini. Uneori făceau asta chiar şi-n plină zi.

— Pipa ta o să fie bine, îl mângâie domnul Gaunt.

Din buzunar scoase un plic simplu cu un singur cuvânt scris pe partea din față. Cuvântul era *Iubițel.*

— Ți-aminteşti că ai promis că vei juca o mică farsă pentru mine, doctore Frankel?

— Nu sunt doc…

Sprâncenele domnului Gaunt se uniră într-un fel care-l făcu pe Everett deopotrivă să cedeze şi să tacă. Făcu o jumătate de pas în spate.

— *Îți* sau *nu-ți* aminteşti? – întrebă domnul Gaunt tăios. Ai face bine să-mi răspunzi repede, tinere – nu mai sunt la fel de sigur în privința pipei ăleia cum am fost acum o clipă.

— Mi-amintesc! – spuse Everett. Vocea lui era grăbită şi panicată. – Sally Ratcliffe! Profesoara de logopedie!

Spațiul încrețit dintre sprâncenele domnului Gaunt se relaxă cât de cât. Everett Frankel se relaxă şi el.

— Aşa e. Şi a venit vremea să joci farsa aia mică, doctore. Poftim.

Întinse plicul. Everett îl luă, fiind atent în acelaşi timp ca degetele lui să nu atingă degetele domnului Gaunt.

— Astăzi e zi liberă la şcoală, dar tânăra domnişoară Ratcliffe e în biroul ei, unde-şi actualizează dosarele, spuse domnul Gaunt. Ştiu că nu-i în drumul tău spre ferma Burgmeyer…

— De unde ştiți atât de *multe?* – întrebă Everett pe o voce uluită.

Domnul Gaunt flutură din mână nerăbdător, alungând acest subiect.

— … dar poate-ți faci timp să treci pe acolo în drumul de întoarcere, da?

— Presupun…

— Şi fiindcă străinii sunt priviți cu o oarecare suspiciune într-o şcoală, chiar dacă elevii nu sunt acolo, ți-ai putea explica prezența printr-o vizită la cabinetul asistentei şcolii, da?

— Dacă-i acolo, bănuiesc că pot face asta, spuse Everett. De fapt, chiar trebuie să trec pe acolo, fiindcă…

— … încă n-ai luat fişele cu vaccinările, termină domnul Gaunt în locul lui. Nu face nimic. La drept vorbind, *nu* va fi acolo, dar *tu* nu ştii asta, nu-i aşa? Vârâ-ți doar capul în cabinetul ei, apoi pleacă. Dar în drumul de ieşire sau la cel de intrare, vreau să pui plicul acela în maşina pe care domnişoara Ratcliffe a împrumutat-o de la tânărul ei domn. Vreau s-o pui sub scaunul şoferului… dar nu *complet* dedesubt. Vreau s-o laşi doar cu un colț ieşit afară.

Everett ştia foarte bine cine era „tânărul domn al domnişoarei Ratcliffe”: profesorul de educație fizică de la liceu. Dacă ar fi avut de ales, Everett ar fi preferat să-i joace farsa lui Lester Pratt mai degrabă decât logodnicei lui. Pratt era un tânăr baptist vânjos care purta de obicei tricouri albastre şi pantaloni albaştri de sport cu câte o dungă albă de-a lungul părții exterioare a fiecărui picior. Era genul de om care transpira prin pori în cantități aproape egale (şi abundente) sudoare şi credință în Iisus. Everett nu-l vedea cu ochi foarte buni. Se întrebă în treacăt dacă se culcase cu Sally încă – fata era o bucată destul de apetisantă. Credea că răspunsul probabil era nu. Mai credea că, atunci când i se scula lui

Lester după prea multă mozoleală pe leagănul de pe verandă, Sally probabil că-l punea să facă genuflexiuni în curtea din spate sau să alerge câteva zeci de ture în jurul casei.

— Iar are Sally la dispoziție Prattmobil-ul?

— Întocmai, spuse domnul Gaunt, pe-un ton uşor iritat. Ai terminat cu vorbele de duh, doctore Frankel?

— Sigur, spuse el.

De fapt, încerca o senzație de uşurare surprinzător de profundă. Fusese puțin îngrijorat de „renghiul" pe care domnul Gaunt voia ca el să-l joace. Acum vedea că îngrijorarea lui fusese prostească. Nu era ca şi când domnul Gaunt ar fi vrut ca el să pună o pocnitoare în pantoful unei doamne sau să-i pună aceleiaşi doamnei laxativ Ex-Lax în laptele cu cacao sau ceva de felul ăsta. Ce rău putea face un plic?

Zâmbetul domnului Gaunt, însorit şi sclipitor, ieşi iarăşi brusc la iveală.

— Foarte bine, spuse el.

Veni către Everett, care observă cu groază că domnul Gaunt voia aparent să-şi petreacă un braț pe după umerii lui.

Everett merse cu grabă în spate. În felul acesta, domnul Gaunt îl împinse înapoi spre uşa principală şi o deschise.

— Bucură-te de pipa aceea, spuse el. Ți-am spus deja că i-a aparținut cândva lui Sir Arthur Conan Doyle, creatorul marelui Sherlock Holmes?

— Nu! – exclamă Everett Frankel.

— Sigur că nu ți-am spus, zise domnul Gaunt rânjind. Asta ar fi fost o minciună… şi eu niciodată nu mint când vine vorba de afaceri, doctore Frankel. Să nu uiți de scurta misiune pe care o ai.

— N-o să uit.

— Atunci îți doresc o zi bună.

— La fel şi…

Dar Everett vorbea singur. Uşa cu perdeaua se închisese deja în urma lui.

Se uită la ea pentru o clipă, apoi merse încet înapoi la Plymouth-ul său. Dacă i s-ar fi cerut o relatare exactă a ceea

ce-i spusese domnului Gaunt şi a ceea ce-i spusese domnul Gaunt lui, s-ar fi descurcat lamentabil, fiindcă nu-şi putea aminti cu exactitate. Se simțea ca un om căruia i se făcuse o infuzie cu un anestezic slab.

De-ndată ce se afla iarăşi la volan, primul lucru pe care-l făcu fu să descuie torpedoul, să aşeze înăuntru plicul pe fața căruia scria *Iubițel* şi să scoată pipa. Un lucru pe care chiar şi-l amintea era că domnul Gaunt îl luase peste picior, spunând că A. Conan Doyle deținuse cândva pipa. Şi aproape că-l crezuse. Ce necugetat din partea lui! Nu trebuia decât s-o pui în gură şi să o strângi cu dinții ca să ştii că nu era aşa. Primul proprietar al pipei fusese Hermann Göring.

Everett Frankel porni maşina şi ieşi încet din oraş. Şi în drum către ferma Burgmeyer, trebui să oprească pe marginea drumului doar de două ori ca să admire cât de mult îi îmbunătățea pipa aceea aspectul exterior.

4

Albert Gendron îşi avea cabinetul stomatologic în Clădirea Castle, o structură din cărămidă lipsită de eleganță care se afla peste drum de Clădirea Municipalității şi de flaconul bondoc din ciment care adăpostea Administrația Apelor din districtul Castle. Clădirea Castle îşi arunca umbra peste râul Castle şi peste Podul de Tinichea din 1924 şi adăpostea cabinetele a trei dintre cei cinci avocați ai districtului, al unui oftalmolog, al unui orelist, birourile a mai multor agenți de vânzări independenți, al unui consultant financiar, al unui serviciu telefonic de secretariat slujit de o singură femeie şi un atelier de înrămat tablouri şi fotografii. Celelalte şase birouri din clădire erau în prezent libere.

Albert, care era membru marcant al Bisericii Maica Noastră a Apelor Liniştite încă din zilele bătrânului părinte O'Neal, începea să-şi arate vârsta, părul lui odată negru începea să se grizoneze, umerii lui lați începeau să se gârbovească într-un fel cum nu se gârboviseră niciodată în zilele tinereții, dar încă era un bărbat de-o dimensiune impozantă – cu o înălțime de

şase picioare şi şapte inci şi cu o greutate de două sute optzeci de livre, el era cel mai mare om din oraş, dacă nu din tot districtul.

Urcă încet scările interioare până la etajul patru şi ultimul, oprindu-se pe paliere să-şi recapete răsuflarea înainte să continue urcuşul, având grijă la aritmia pe care doctorul Van Allen spune c-o are acum. La jumătatea ultimului rând de scări, văzu o foaie de hârtie lipită cu bandă adezivă pe sticla mată a uşii sale de la cabinet, astupând literele care spuneau ALBERT GENDRON DENTIST.

Reuşi să citească formula de adresare de pe bilet cât încă se afla la distanță de cinci scări şi inima începu să-i bubuie şi mai tare, cu sau fără aritmie. Numai că nu efortul îl făcu să-şi ia picioarele la spinare, ci furia.

ASCULTĂ BINE SCRUMBIE ÎMPUȚITĂ! stătea scris în partea de sus a hârtiei cu un Magic Marker roşu aprins.

Albert smulse biletul de pe uşă şi-l citi repede. Respiră pe nas în timp ce-o făcu – exalări aspre, sforăitoare care-l făcură să sune ca un taur pe cale să atace.

ASCULTĂ BINE SCRUMBIE ÎMPUȚITĂ!

Am încercat să discutăm frumos cu tine – „Să-nțeleagă cei ce ştiu a pricepe" dar nu a ajutat la nimic. AI PORNIT PE DRUMUL DAMNĂRII ŞI DUPĂ LUCRĂRILE LOR ÎL VEI RECUNOAŞTE. Am trecut cu vederea peste idolatria ta papală şi chiar şi peste imorala ta venerație a Curvei din Babilon. Dar acum ai mers prea departe. NU VA AVEA LOC NICI O PARTIDĂ DE ZARURI CU DIAVOLUL ÎN CASTLE ROCK!

Creştinii cuviincioşi simt mirosul FOCULUI IADULUI ŞI AL PUCIOASEI în Castle Rock astă-toamnă. Dacă tu nu poți, este pentru că nasul tău a fost înfundat cu propriu-ți păcat şi degradare. ASCULTĂ AVERTISMENTUL NOSTRU ŞI ȚINE SEAMA DE EL: RENUNȚĂ LA PLANUL DE A TRANSFORMA ORAŞUL ĂSTA ÎNTR-UN BÂRLOG AL HOȚILOR ŞI AL JUCĂTORILOR DE JOCURI DE NOROC SAU *O SĂ SIMȚI* MIROSUL FOCULUI IADULUI! *O SĂ SIMȚI* MIROSUL DE PUCIOASĂ!

> „Cei răi se întorc la locuința morților: toate neamurile cari uită pe Dumnezeu." Psalmul 9:17.

ASCULTĂ ŞI TINE SEAMA, SAU STRIGĂTELE TALE DE VĂICĂREALĂ VOR FI ÎNTR-ADEVĂR PUTERNICE.
BAPTIŞTII ÎNGRIJORAȚI DIN CASTLE ROCK

— Căcat pe pâine prăjită, spuse Albert într-un sfârşit şi crâmpoți biletul într-un pumn cât o crupă de cal. Vânzătorul ăla de pantofi baptist mic şi idiot şi-a ieşit în sfârşit din minți.

Prima sa grijă după ce deschise cabinetul fu să-l sune pe părintele John şi să-i spună că s-ar putea ca jocul să se înăsprească puțin până la Seara la Cazinou.

— Nu-ți face griji, Albert, spuse părintele Brigham cu calm. Dacă idiotul ăla ne calcă pe bătături, o să afle cât de tare îi puteam călca şi noi, scrumbiile împuțite... am dreptate?

— Mare dreptate ai, părinte, spuse Albert.

Încă mai ținea biletul crâmpoțit într-o mână. Acum se uită în jos la el şi un zâmbet firav, neplăcut, ieşi la iveală sub mustața lui de morsă.

— Mare dreptate ai.

5

Până la zece şi un sfert în acea dimineață, cadranul digital din fața băncii anunța că temperatura în Castle Rock este de şaptezeci şi şapte de grade. De cealaltă parte a Podului de Tinichea, soarele nefiresc de încins producea o scăpărare puternică, o stea de zi în locul unde Ruta 117 ajungea la orizont şi se-ndrepta către oraş. Alan Pangborn era în biroul lui, unde citea rapoartele referitoare la crimele Cobb-Jerzyck şi nu văzu reflecția aceea a soarelui pe metal şi pe sticlă. Nu l-ar fi interesat prea mult nici dacă ar fi văzut-o – era, la urma urmei, doar o maşină care se apropia. Chiar şi aşa, scăpărarea crunt de puternică a cromului şi sticlei, îndreptându-se către pod cu mai bine de şaptezeci de mile pe oră, vestea sosirea unei părți semnificative a destinului lui Alan Pangborn... şi al destinului întregului oraş.

În vitrina magazinului Lucruri prețioase, anunțul care spunea

fu luat jos de o mână cu degete lungi care ieşea din mâneca unei jachete sport gălbuie. Locul lui fu luat de un alt anunț. Acesta spunea

SE CAUTĂ AJUTOR.

6

Când traversă podul, maşina încă mergea cu cincizeci într-o zonă de douăzeci şi cinci anunțată prin indicator. Era un bolid pe care puştii de liceu l-ar fi privit cu venerație şi invidie: un Dodge Challenger verde-lămâi, al cărui spate fusese înălțat, aşa încât botul stătea înclinat către şosea. Prin geamurile fumurii, ai fi putut vedea vag drugul de fier care fusese arcuit de-a lungul capotei între scaunele din față şi bancheta din spate. Portbagajul era acoperit cu autocolante: HEARST, FUELLY, FRAM, STATUL QUAKER-ILOR, PNEURI LATE GOODYEAR, BERBECE DE ASALT. Țevile de eşapament gâlgâiau cu mulțumire, eliminând cu nesaț combustibil cu cifră octanică nouăzeci şi şase, care putea fi cumpărat doar de la Pista de Curse Câmpiile Oxford odată ce ajungeai la nord de Portland.

Încetini puțin la intersecția Principalei cu Laurel, apoi intră cu un scrâşnet jos de cauciucuri într-unul dintre locurile de parcare înclinate din fața lui The Clip Joint. În clipa aceea nu se tundea nimeni înăuntru; Bill Fullerton şi Henry Gendron, frizerul lui numărul doi, stăteau amândoi în scaunele pentru clienți sub vechile reclame la Brylcreem şi Wildroot Creme Oil. Îşi împărțiseră între ei ziarul de dimineață. Când şoferul îşi tură scurt motorul, făcând gazele de eşapament să pârâie şi să bubuie prin țevi, amândoi ridicară privirile.

— O maşină a morții, dac-am văzut vreodată aşa ceva, spuse Henry.

Bill aprobă din cap şi se trase de buza de jos cu degetul mare şi arătătorul de la mâna dreaptă.

— Ăhâm.

Urmăriră amândoi nerăbdători cum se opri motorul şi se deschise portiera şoferului. Un picior încălțat într-un bocanc scâlciat de muncitor ieşi din măruntaiele negre ale Challenger-ului. Acelaşi picior se continua cu cracul unei perechi de pantaloni strâmți din dril. O clipă mai târziu, şoferul ieşi şi rămase în lumina nefiresc de caldă, scoțându-şi ochelarii de soare şi vârându-i în V-ul cămăşii în vreme ce se uita în jur într-un chip tacticos, nepăsător.

— O-ho, spuse Henry. Se pare că tocmai şi-a făcut apariția vulpea cea şireată.

Bill Fullerton se uită țintă la şofer cu secțiunea sport a ziarului în poală şi cu gura uşor căscată.

— Ace Merrill, spuse el. Cum te ştiu şi cum mă ştii.

— Ce dracu' face el aici? – întrebă Henry indignat. Credeam că-i colo-n Mechanic Falls, să distrugă felu' *lor* de viață.

— Nu ş'tu, spuse Bill şi se trase iarăşi de buza de jos. Uită-te la iel! Gri ca şobolanu' şi probabil de două ori mai rău! Câți ani are, Henry?

Henry ridică din umeri.

— Mai mult dă patruzăci şi mai puțin dă cincizăci ie tot ce ştiu. Cui îi pasă câți ani are, totuşi? Mie tot mi se pare c-aduce belele.

De parcă l-ar fi auzit, Ace se întoarse către geamul panoramic şi ridică mâna într-un salt lent, sarcastic. Cei doi bărbați tresăriră şi se foiră indignați, ca două domnişoare bătrâne care tocmai şi-au dat seama că insolentul fluierat prelung ce se aude din uşa salonului de biliard este pentru ele.

Ace îşi îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor Low Rider şi plecă în pas tacticos – portret al unui om cu tot timpul din lume la dispoziție şi cu toate mişcările tari din universul cunoscut la îndemână.

— Crezi c-ar trebuit să-l sunăm pe şerifu' Pangborn? – întrebă Henry.

Bill Fullerton se mai trase puțin de buza de jos. În cele din urmă, scutură din cap.

— O să afle dăstul de repede că-i Ace în oraş, spuse el. Nu-i nevoie să-i zic eu. Şi nici tu.

Şezură în linişte şi-l urmăriră pe Ace cum mergea tacticos în susul Străzii Principale până ce le dispăru din vedere.

7

Nimeni n-ar fi bănuit, privindu-l pe Ace Merrill mergând țanțoş şi indolent în susul Străzii Principale, că era un om cu o problemă disperată. Era o problemă cu care Buster Keeton s-ar fi putut identifica într-o anumită măsură; Ace le datora unor tipi o grămadă mare de bani. Mai bine de optzeci de mii de dolari, mai exact. Însă cel mai rău lucru pe care-l puteau face creditorii lui Buster erau să-l vâre în puşcărie. Dacă Ace nu făcea repede rost de bani, până la începutul lui noiembrie să spunem, creditorii *lui* aveau să-l vâre în pământ.

Băieții pe care îi terorizase cândva Ace Merrill – băieți precum Teddy Duchamp, Chris Chambers şi Vern Tessio[32] – l-ar fi recunoscut imediat în pofida părului său încărunțit. În anii cât lucrase la fabrica de textile din localitate (în ultimii cinci ani fusese închisă), asta n-ar fi fost posibil. În zilele de atunci, viciile lui fuseseră berea şi furturile mărunte. Din pricina celui dintâi se îngrăşase destul de mult, iar din pricina celui din urmă îşi atrăsese destulă atenție din partea răposatului şerif George Bannerman. Apoi, Ace a descoperit cocaina.

Şi-a dat demisia de la fabrică, a pierdut cincizeci de livre consumând o cantitate foarte – *foarte* – mare de cocaină şi a primit diploma în furt calificat drept rezultat al acestei minunate substanțe. Situația lui financiară a început să fluctueze într-un fel grandios pe care numai comercianții veroşi de la bursa de valori şi traficanții de cocaină îl înregistrează. Putea începe o lună sărac lipit pământului şi s-o încheie cu cincizeci sau şaizeci de mii de dolari puşi la păstrare sub rădăcinile mărului mort din spatele locuinței sale de pe Cranberry Bog Road. Într-o zi lua o cină franțuzească cu şapte feluri de mâncare la Maurice; în a doua putea mânca macaroane Kraft cu brânză în bucătăria rulotei sale. Totul

depindea de piață şi de marfă, fiindcă Ace, ca majoritatea traficanților de cocainã, era propriul client fidel.

La un an sau aşa ceva după ce noul Ace – înalt, uscățiv, încărunțit şi cu găuri în buzunare – şi-a dat jos costumul de osânză pe care-l tot îngroşa încă de când el şi sistemul educațional public îşi luaseră rămas bun, a întâlnit nişte tipi din Connecticut. Tipii ăştia făceau comerț cu arme de foc, dar şi cu droguri. Ace s-a înțeles imediat de minune cu ei; asemenea lui, frații Corson erau propriii lor cumpărători fideli. I-au oferit lui Ace ceea ce se ridica la o franciză de mare calibru pentru zona centrală din Maine şi Ace a acceptat cu bucurie. Aceasta nu era o hotărâre de afaceri mai adevărată decât fusese aceea să înceapă să facă trafic cu cocainã. Dacă era ceva în lume care lui Ace să-i placă mai mult ca maşinile şi cocaina, atunci acelea erau armele.

Într-una dintre dățile când s-a simțit ruşinat fiindcă a cerut bani împrumut, se dusese la unchiul său, care împrumutase bani la jumătate dintre oamenii din oraş şi care se spunea că se tăvăleşte în gologani. Ace nu vedea de ce nu s-ar fi calificat şi el pentru un asemenea împrumut; era tânăr (ei bine… patruzeci şi opt… *relativ* tânăr), avea perspective şi era sânge din sângele lui.

Unchiul, însă, întreținea o perspectivă complet diferită asupra lucrurilor.

— Mnu, i-a spus Reginald Marion „Pop” Merrill. Ştiu de unde provin banii tăi – când *ai* bani, vreau să zic. Provin din căcatu’ ăla alb.

— Ăă, unghiuțe Reginald…

— Nu mă lua pe *mine* cu unchiule Reginald, i-a răspuns Pop. Ai o pată albă chiar acu pe nas. Neatenție. Oamenii care folosesc căcatu’ ăla alb şi-l vând *mereu* sunt neatenți. Oamenii neatenți o sfârşesc la Shank. Asta dacă-s norocoşi. Dacă nu, ajung să fertilizeze o bucată de mlaştină lungă de vreo şase picioare şi adâncă de trei. Nu pot recupera banii dacă cei care-mi sunt datori sunt morți sau fac puşcărie. Nu ți-aş da nici sudoarea din gaura curului meu murdar, asta vreau să zic.

Ace a simțit acea ruşine la scurtă vreme după ce Alan Pangborn preluase îndatoririle de şerif al districtului Castle. Şi prima mare arestare a lui Alan a fost când l-a surprins pe Ace şi doi dintre prietenii lui încercând să spargă seiful din biroul lui Henry Beaufort de la The Mellow Tiger. A fost o arestare foarte bună, o arestare ca la carte, şi Ace s-a trezit la Shawshank la mai puțin de patru luni după ce unchiul lui îl prevenise cu privire la locul acela. Acuzațiile de tentativă de jaf au fost retrase în urma unei înțelegeri, dar Ace tot a primit o doză de pârnaie destul de mare pentru intrare prin efracție în timpul nopții.

A ieşit în primăvara lui 1989 şi s-a mutat în Mechanic Falls. Avea o ofertă de slujbă acolo; Pista de Curse Câmpiile Oxford participa la un program statal de angajare a deținuților eliberați înainte de termen, iar John „Ace" Merrill a obținut un post de îngrijitor şi mecanic cu jumătate de normă.

Destul de mulți prieteni vechi de-ai lui încă mai erau prin preajmă – ca să nu mai vorbim de vechii lui clienți – şi, curând. Ace a intrat iarăşi în afaceri şi iarăşi avea scurgeri de sânge pe nas.

Şi-a păstrat slujba de la Pista de Curse până ce pedeapsa i s-a sfârşit în mod oficial şi şi-a dat demisia chiar în ziua cu pricina. Primise un apel telefonic de la Frații Zburători Corson din Danbury, Connecticut, şi curând făcea iarăşi trafic cu arme de foc, dar şi cu pudră euforică boliviană.

Cât stătuse el la pârnaie, se părea că potul se ridicase; în loc de pistoale, puşti de vânătoare şi puşti cu foc repetat, s-a trezit acum că făcea o afacere bună cu arme automate şi semi-automate. Punctul culminat a venit în iunie a acestui an, când a vândut o rachetă Thunderbolt cu lansare de la sol unui marinar cu accent sud-african. Marinarul a vârât Thunderbolt-ul sub punte, apoi i-a plătit lui Ace şaptesprezece mii de dolari în bancnote noi de o sută cu serii non-secvențiale.

— La ce foloseşti o chestie ca aia? – întrebase Ace cu o urmă de fascinație.

— La orişe-ți doreşte inima, *señor,* îi răspunsese marinarul fără să zâmbească.

Apoi, în iulie, totul se schimbase. Ace încă nu înțelegea cum de se putuse întâmpla, doar că probabil ar fi fost mai bine dacă ar fi rămas cu Frații Zburători Corson în afacerea cu cocaină şi cu arme. Preluase două livre de pudră columbiană de la un tip din Portland, finanțând afacerea cu ajutorul lui Mike şi Dave Corson. Aceştia puseseră la bătaie în jur de optzeci şi cinci de mii. Mormanul ăla de drog păruse a avea de două ori valoarea cerută – ieşise albastru-intens la testare. Ace ştia că optzeci şi cinci de babani erau un mălai mult prea mare decât putea el mânui, dar se simțise încrezător şi gata să facă mişcarea. În zilele acelea, „Nici o problemă!" era principala directivă a vieții lui Ace Merrill. De atunci, lucrurile se schimbase. Lucrurile se schimbaseră mult.

Aceste schimbări au început când Dave Corson a sunat din Danbury, Connecticut, ca să-l întrebe ce credea că face încercând să-i bage pe gât praf de corp spunând că-i cocaină. Tipul din Portland aparent reuşise să-l tragă în piept pe Ace, albastru-intens sau nu, iar când Dave Corson a început să-şi dea seama de asta, a-ncetat să mai pară atât de prietenos. De fapt, a început să pară absolut *neprietenos.*

Ace s-ar fi putut da la fund. În schimb, el şi-a adunat tot curajul – care nu era deloc puțin, chiar şi la vârsta pe care o avea – şi s-a dus să-i vadă pe Frații Zburători Corson. Le-a oferit versiunea sa a ceea ce se întâmplase. A dat aceste explicații în partea din spate a unei autodube Dodge dotată cu un covor din perete în perete, un pat preîncălzit şi o oglindă pe tavan. A fost foarte convingător. A *trebuit* să fie foarte convingător, fiindcă autoduba era parcată la capătul unui drum desfundat aflat la câteva mile vest de Danbury, un tip negru pe nume Timmy Prea-Înalt stătea la volan şi Frații Zburători Corson, Mike şi Dave, stăteau de-o parte şi de cealaltă a lui cu puşti H&K fără recul în mâini.

În timp ce vorbea, Ace s-a trezit că-şi aminteşte ce-i spusese unchiul său înainte ca el să fie prins asupra faptului la The Mellow Tiger. *Oamenii neatenți o sfârşesc la Shank. Asta dacă-*

s norocoşi. Dacă nu, ajung să fertilizeze o bucată de mlaştină lungă de vreo şase picioare şi adâncă de trei. Ei bine, Pop avusese dreptate în privința primei jumătăți; pentru a evita cea de-a doua jumătate, Ace avea intenția să-şi exercite toată forța de persuasiune. Mlaştina nu oferea nici un program de angajare a deținuților eliberați înainte de termen.

A fost foarte persuasiv. Şi-ntr-un moment anume a pronunțat două cuvinte magice: Ducky Morin.

— Ai cumpărat bălegarul ăla de la *Ducky?* – a spus Mike Corson, ochii lui injectați deschizându-se larg. Eşti sigur că el a fost?

— Sigur că-s sigur, i-a răspuns Ace. De ce?

Frații Zburători Corson s-au uitat unul la celălalt şi au început să râdă. Ace nu ştia din ce pricină râdeau, dar, chiar şi aşa, era fericit c-o făceau. Părea un semn bun.

— Cum arăta? – a întrebat Dave Corson.

— E-un tip înalt – nu la fel de-nalt ca el – (Ace a întins un deget către şofer, care purta o pereche de căşti de walkman şi se legăna de la stânga la dreapta pe un ritm pe care numai el îl auzea.) – dar înalt. E-un canadian franțuz. Vohbeşte aşe, da. Are-un cerceluş din aur.

— Ăsta-i bătrânu' Daffy Duck, a confirmat Mike Corson.

— Sincer să fiu, mă mir că încă nu l-a rezolvat nimeni pe tipu' ăla, a spus Dave Corson.

S-a uitat la fratele lui, Mike, şi au scuturat din cap unul spre celălalt, mirați amândoi.

— Mie mi s-a părut în regulă, a spus Ace. Ducky *întotdeauna* a fost în regulă.

— Da-i fost o perioadă plecat, n-aşa? – a întrebat Mike Corson.

— Un concediu scurt la hotelul Zăbrele, a spus Dave Corson.

— Trebuie să fi fost la zdup când Duckman{33} a descoperit munca la liber, a spus Mike. Atunci au început să-i scadă cotațiile brusc.

— Ducky are-n ultima vreme un truc mic pe care-i place să-l facă, a spus Dave. Ştii ce-i aia „momeşte şi schimbă", Ace?

Ace a căzut pe gânduri. Apoi a scuturat din cap.

— Ba da, ştii, a spus Dave. Fiindcă din cauza asta ți-ai prins curu' la menghină. Ducky ți-a arătat o mulțime de punguțe pline cu pudră albă. Una era plină cu cocaină de calitate. Celelalte erau pline cu rahat. Ca şi tine, Ace.

— Am făcut teste! – a spus Ace. Am ales o pungă la întâmplare şi am testat-o!

Mike şi Dave s-au uitat unul la celălalt animați de-un amuzament sumbru.

— Ei au făcut testul, a spus Dave Corson.

— El a ales o pungă la întâmplare, a adăugat Mike Corson.

Şi-au dat ochii peste cap şi s-au uitat unul la celălalt în oglinda din tavan.

— Şi? – a spus Ace, uitându-se de la unul la celălalt.

Era bucuros că ştiau cine era Ducky, dar era *de asemenea* bucuros că-l credeau că n-a vrut să-i tragă pe sfoară, însă tot era îngrijorat. Îl tratau ca pe un nătărău, iar Ace Merrill nu era nătărăul nimănui.

— Şi *ce?* – a întrebat Mike Corson. Dacă n-ai fi fost convins că tu însuți ai ales punga pentru test, nu i-ar fi ieşit afacerea, aşa-i? Ducky e ca un magician care repetă întruna aceeaşi scamatorie tembelă cu cărți. „Alege o carte, orice carte." Ai auzit de aşa ceva, Găo-Ace de cur?

Cu sau fără arme, Ace şi-a ieşit din pepeni.

— Să nu-mi spui aşa.

— Îți spunem cum poftim, a zis Dave. Ne eşti dator cu optzeci şi cinci de babani, Ace, iar ce-am primit până acum în schimbul lor e-o încărcătură căcăcioasă de praf de copt Arm & Hammer, care valorează aproximativ un dolar jumate. Îți spunem Hubert J. Labăncur dacă vrem.

El şi fratele lui s-au uitat unul la celălalt. Între ei s-a desfăşurat o comunicare fără cuvinte. Dave s-a ridicat în picioare şi l-a atenționat pe Timmy Prea-Înalt lovindu-l peste umăr. l-a dat acestuia arma sa. Apoi, Dave şi Mike au părăsit furgoneta şi-au stat împreună lângă o legănare de copaci de la marginea terenului cine ştie cărui fermier, discutând cu

patimă. Ace nu ştia ce cuvinte-şi spuneau, dar ştia foarte bine ce se petrecea. Se hotărau ce să facă în privința lui.

El şedea pe marginea patului, transpirând ca un porc, aşteptând ca ei să se întoarcă. Timmy Prea-Înalt s-a tolănit pe scaunul tapisat pe care-l eliberase Mike Corson, ținând H&K-ul îndreptat spre Ace şi dând din cap de la stânga la dreapta. Foarte vag, Ace auzea vocile lui Marvin Gaye şi Tammi Terrell ieşind din căştile lui. Marvin şi Tammi, care amândoi erau ultimii pe val în zilele acela, cântau „My Mistake."

Mike şi Dave au revenit înăuntru.

— O să-ți dăm trei luni ca să te revanşezi, a spus Mike.

Ace s-a simțit atât de uşurat, că s-a înmuiat tot.

— În momentul de față ne vrem banii înapoi mai mult decât vrem să te jupuim pe tine. Mai e însă ceva.

— Vrem să-i facem felul lui Ducky Morin, a spus Dave. Ne-am săturat de căcaturile lui.

— Tipu' ne face pe toți să apărem într-o lumină proastă.

— Credem că tu-l poți găsi, a spus Dave. Credem că-i convins că cine-i o dată Găo-Ace, rămâne pentru totdeauna o Găo-Ace.

— Ai ceva de comentat la asta, Găo-Ace? – l-a întrebat Mike.

Ace nu avea nimic de comentat la aia. Era bucuros numai să ştie că va mai prinde un sfârşit de săptămână.

— Termenul limită e întâi noiembrie, a spus Dave. Ne-aduci banii înapoi până-n întâi noiembrie şi-apoi mergem toți după Ducky. Dacă n-o faci, o să-ncercăm să vedem câte bucăți din tine putem tăia înainte să renunți în sfârşit şi să mori.

8

Când se ridicase mingea la fileu. Ace deținea în jur de douăsprezece arme de calibru mare atât din felul celor automate, cât şi din cele semiautomate. Şi-a petrecut mare parte din perioada de grație încercând să transforme aceste arme în bani peşin. Odată ce-avea să facă asta, putea transforma banii înapoi în cocaină. Nu-ți puteai dori un

capital mai bun decât cocaina atunci când aveai nevoie să scoți în grabă banul gros.

Dar piața armelor se afla pentru moment în calmurile cancerului. Şi-a vândut jumătate din marfa – nici una dintre puştile cele mari – şi atâta tot. În a doua săptămână din septembrie întâlnise în cârciuma Piece of Work{34} din Lewiston un client promițător. Clientul făcuse aluzie în toate felurile posibile că i-ar plăcea să cumpere cel puțin şase sau poate chiar zece arme automate, dacă odată cu acestea primea şi numele unui traficant de muniție de încredere. Ace putea face lucrul acesta; Frații Zburători Corson erau cei mai de încredere traficanți de muniție pe care-i cunoştea.

Înainte să bată palma. Ace s-a dus la toaleta sumbră a localului pentru a trage pe nas vreo două linii. Era inundat de sclipirea ferice şi despovărată care i-a vrăjit pe mai mulți preşedinți americani; avea impresia că vedea lumina de la capătul tunelului.

A aşezat pe rezervorul closetului oglinjoara pe care o purta în buzunarul de la piept şi tocmai întindea cocaină pe ea, când se auzi o voce dinspre pisoarul de lângă cabina în care era el. Ace încă nu aflase cui îi aparținuse acea voce; ştia doar că deținătorul ei era posibil să-l fi scăpat de cincisprezece ani în penitenciarul federal.

— Omule, ai vorbit c-un microfon ambulant, a spus vocea care părea că venea dinspre pisoar, iar când Ace a ieşit din toaletă, a folosit uşa din spate.

9

În urma acelui pericol evitat la mustață (niciodată nu-i trecuse prin gând că informatorul lui nevăzut era posibil doar să-şi fi bătut puțin joc de el), asupra lui Ace s-a pogorât un soi ciudat de paralizie. A început să se teamă să mai facă altceva în afară de a cumpăra puțină cocaină din când în când pentru folosul său personal. Niciodată nu mai încercase o asemenea senzație de punct mort. O ura, dar nu ştia ce să facă în

privința ei. Primul lucru pe care-l făcea în fiecare zi era să se uite la calendar. Noiembrie părea să se apropie cu paşi repezi.

Apoi, în dimineața aceasta, se trezise înaintea zorilor cu un gând scânteindu-i în minte asemenea unei ciudate lumini albastre: trebuia să meargă acasă. Trebuia să se întoarcă în Castle Rock. Acolo se afla răspunsul. Să meargă acasă i se părea mişcarea potrivită… dar chiar dacă se dovedea a fi mişcarea greşită, schimbarea de decor era posibil să-i rupă chinga de abur din minte.

În Mechanic Falls era John Merrill, un fost deținut care locuia într-o magherniță cu folie de plastic la geamuri şi carton pe uşă. În Castle Rock întotdeauna fusese Ace Merrill, căpcăunul care se plimba țanțoş prin coşmarurile unei întregi generații de puştani. În Mechanic Falls era un gunoi albicios de pe-un drum lăturalnic, un tip care avea un Dodge modificat, dar nu avea un garaj în care să-l țină. În Castle Rock fusese, cel puțin pentru scurtă vreme, un fel de rege.

Aşa că se întorsese, şi aici era, şi acum ce?

Ace nu ştia. Oraşul părea mai mic, mai sumbru şi mai gol decât şi-l amintea. Presupunea că Pangborn era pe undeva prin jur şi că-n scurtă vreme Bill Fullerton îl va lua deoparte şi-i va spune cine s-a întors în oraş. Apoi, Pangborn îl va găsi şi-l va întreba ce credea că face acolo. Îl va întreba dacă are o slujbă. Nu avea şi nu putea nici spune că s-a întors să-şi viziteze unchiul, fiindcă Pop se aflase în magazinul de vechituri atunci când acesta arsese din temelii. Bun atunci, Ace, va spune Pangborn, de ce nu sari înapoi în logomobilul tău şi nu pleci de-aici?

Şi ce-avea să răspundă la asta?

Ace nu ştia – ştia doar că sclipirea de lumină albastru-întunecată cu care se trezise în gând încă mai pâlpâia undeva înlăuntrul lui.

Locul unde se aflase Emporium Galorium încă era vacant, observă el. Nu era nimic acolo în afară de buruieni, câteva bucăți de scândură arsă şi alte câteva mizerii ca pe toate drumurile. Sticla spartă reflecta lumina soarelui în raze puternice, care-ți aduceau lacrimile în ochi. Nu aveai la ce să

te uiți acolo, dar Ace voia să se uite, totuşi. Porni să traverseze strada. Aproape că ajunse de cealaltă parte, când umbrarul cel verde de mai sus cu două magazine îi reținu atenția.

LUCRURI PREȚIOASE

scria pe marginea umbrarului. Ei, ce fel de nume mai era şi ăsta pentru un magazin? Ace merse în susul străzii ca să vadă. Se putea uita mai târziu la lotul vacant unde se aflase capcana pentru turişti a unchiului său; nu credea c-o va mişca cineva din loc.

Primul lucru care-i reținu atenția fu anunțul

SE CAUTĂ AJUTOR.

Nu-i acordă prea mare atenție. Nu ştia de ce se întorsese în Castle Rock, dar în mod singur nu pentru o slujbă ca ajutor de vânzător.

În vitrină se aflau câteva lucruri destul de pretențioase – genul de lucruri pe care el le-ar fi luat dacă s-ar fi întâmplat să facă o tură de noapte prin casa unui bogătaş. Un set de şah cu figurine cioplite în chip de animale de junglă în loc de piese. Un colier cu perle negre – lui Ace i se părea valoros, dar bănuia că perlele probabil erau artificiale. Cu siguranță nimeni din burgul ăsta de rahat nu-şi putea permite un şirag din perle negre veritabile. Frumoasă lucrătură, însă; lui i se păreau destul de reale. Şi…

Ace se uită cu ochii îngustați la cartea din spatele perlelor. Fusese aşezată pe cotor aşa încât cel care se uita în vitrină să poată vedea uşor coperta, care înfățişa siluetele a doi bărbați stând noaptea pe o movilă de pământ. Unul avea un târnăcop, celălalt o lopată. Păreau că sapă o groapă. Titlul cărții era *Comorile pierdute şi îngropate ale Noii Anglii.* Numele autorului era tipărit sub imagine cu litere albe mici.

Era vorba de Reginald Merrill.

Ace merse la uşă şi încercă clanța. Aceasta se roti cu uşurință. Clopoțelul de deasupra capului, sună. Ace Merrill intră în Lucruri prețioase.

10

— Nu, spuse Ace, uitându-se la cartea pe care domnul Gaunt o luase din vitrină şi i-o aşezase în mâini. Nu pe asta o vreau. Probabil c-aţi luat-o pe cea care nu trebuia.

— E singura carte din vitrină, vă asigur, spuse domnul Gaunt pe o voce uşor încurcată. Vă puteţi uita singur dacă nu mă credeţi.

Pentru o clipă, Ace aproape că făcu asta, apoi scoase un suspin scurt de exasperare.

— Nu, e-n regulă, spuse el.

Cartea pe care i-o înmânase proprietarul magazinului era *Comoara din insulă* de Robert Louis Stevenson. Ce se întâmplase era destul de limpede – gândul îi era la Pop şi făcuse o greşeală. Adevărata greşeală, însă, fusese în primul rând să se întoarcă în Castle Rock. De ce mama mă-sii făcuse asta?

— Uitaţi, e-un loc foarte interesant ăsta pe care-l aveţi aici, da' chiar tre' s-o iau din loc. Ne întâlnim altă dată, domnule...

— Gaunt, spuse proprietarul magazinului, întinzând mâna. Leland Gaunt.

Ace întinse şi el mâna şi-i fu înghiţită. În momentul contactului i se păru că-l străbate un curent electric de mare voltaj. Mintea îi fu umplută iarăşi de acea lumină albastru-întunecată: o pălălaie imensă, atotcuprinzătoare de data aceasta.

Îşi retrase mâna, uluit şi cu genunchii înmuiaţi.

— Ce-a fost *asta?* – şopti el.

— Cred că-i puteţi spune „un captator de atenţie", zise domnul Gaunt. Vorbi cu o stăpânire tăcută. – O să *vreţi* să-mi acordaţi atenţie, domnule Merrill.

— De unde-mi ştiţi numele? Nu v-am spus cum mă cheamă.

— O, *ştiu* cine sunteţi, spuse domnul Gaunt cu un râset scurt. Vă aşteptam.

— Cum se poate să mă fi aşteptat? Nici măcar eu n-am ştiut că voi veni până ce n-am urcat în blestemata aia de maşină.

— Scuzați-mă, vă rog, pentru o clipă.

Gaunt merse înapoi către vitrină, se aplecă şi ridică un anunț care stătea sprijinit de perete. Apoi se aplecă în vitrină, luă anunțul

SE CAUTĂ AJUTOR

şi puse

ÎNCHIS DE ZIUA LUI COLUMB

în locul lui.

— De ce-ați făcut asta?

Ace se simțea ca un om care s-a împiedicat într-un gard din sârmă prin care trece o încărcătură scăzută de electricitate.

— E-un lucru obişnuit ca proprietarii de magazine să ia jos anunțurile de angajare atunci când postul a fost ocupat, spuse domnul Gaunt, cu puțină severitate. Afacerea mea în Castle Rock s-a dezvoltat într-un ritm foarte satisfăcător şi-acum găsesc că am nevoie de-un spate puternic şi de-o pereche de mâini în plus. Obosesc atât de uşor în ultima vreme.

— Hei, eu n-am…

— Am de asemenea nevoie şi de un şofer, spuse domnul Gaunt. Condusul este, cred, calificarea ta de bază. Prima ta însărcinare va fi să mergi cu maşina la Boston. Am un automobil parcat într-un garaj de acolo. O să-ți placă – e-un Tucker.

— Un Tucker?

Pentru o clipă, Ace uită că nu venise în oraş să se facă ajutor de vânzător… şi nici şofer, dacă tot veni vorba.

— Vreți să spuneți ca-n filmul ăla?

— Nu tocmai, spuse domnul Gaunt.

Se duse în spatele tejghelei pe care stătea vechea lui casă de marcat, scoase o cheie şi descuie sertarul de dedesubt. De

acolo luă două plicuri mici. Pe unul îl aşează pe tejghea. Pe celălalt i-l întinse lui Ace.

— A fost modificat pe alocuri. Poftim. Cheile.

— Hei, numai puțin, aşteptați un minut! V-am spus că…

Ochii domnului Gaunt erau de o culoare ciudată pe care Ace nu reuşea s-o identifice, dar când mai întâi se întunecară şi apoi trimiseră văpăi către el, Ace simți cum i se înmoaie genunchii din nou.

— Eşti prins la colț, Ace, dar dacă nu-ncetezi să te mai comporți ca un struț cu capul îndesat în nisip, cred că-mi voi pierde interesul de-a te ajuta. Ajutoare de vânzători se găsesc pe toate drumurile. Ştiu, crede-mă pe cuvânt. Am angajat sute de-a lungul anilor. Poate mii. Aşa că termină cu codeala *şi ia cheile.*

Ace luă plicul cel mic. Când vârfurile degetelor lui atinseră vârfurile degetelor domnului Gaunt, acel foc negru atotcuprinzător îi umplu iarăşi mintea. Gemu.

— O să mergi cu maşina la adresa pe care ți-o voi da eu, spuse domnul Gaunt, şi-o să o parchezi în locul unde se află acum maşina mea. Te aştept înapoi cel târziu până la miezul nopții. Cred că te vei întoarce de fapt mult mai devreme de atât.

Maşina mea e mai rapidă decât pare.

Rânji, scoțând la iveală toți acei dinți.

Ace încercă din nou.

— Uitați, domnule…

— Gaunt.

Ace aprobă din cap, care i se mişcă sus-jos precum capul unei marionete controlată de un păpuşar începător.

— În alte împrejurări, v-aş accepta oferta. Sunteți… interesant.

Nu era cuvântul pe care şi-l dorise, dar era cel mai bun cuvânt pe care limba lui voia să-l articuleze pentru moment.

— Dar aveți dreptate – chiar *sunt* prins la colț şi, dacă nu găsesc un morman mare de bani în următoarele două săptămâni…

— Păi, cum rămâne cu cartea? – întrebă domnul Gaunt. Tonul pe care vorbi era amuzat şi dojenitor în acelaşi timp. – Nu din cauza ei ai intrat?

— Nu-i ce-am…

Descoperi că încă o mai ținea în mână şi se uită iarăşi la ea. Imaginea era aceeaşi, dar titlul se schimbase înapoi la cel pe care-l văzuse în vitrină: *Comorile pierdute şi îngropate ale Noii Anglii* de Reginald Merrill.

— *Ce*-i asta? – întrebă el răguşit.

Dar, brusc, ştiu. Nu se afla deloc în Castle Rock; era acasă în Mechanic Falls, zăcea în patul lui murdar şi visa toate acestea.

— Mie mi se pare a fi o carte, spuse domnul Gaunt. Şi Reginald Merrill n-a fost cumva numele răposatului tău unchi. Ce coincidență.

— Unchiul meu n-a scris toată viața altceva în afară de chitanțe şi bonuri de datorii, spuse Ace pe aceeaşi voce răguşită, somnoroasă.

Ridică iarăşi privirea spre Gaunt şi descoperi că nu-şi putea dezlipi ochii de la el. Ochii lui Gaunt continuau să-şi schimbe culoarea. Albaştri… cenuşii… căprui… maro… negri.

— Ei bine, admise domnul Gaunt, poate că numele de pe carte e un pseudonim. Poate că eu însumi am scris tomul acela.

— Dumneavoastră?

Domnul Gaunt îşi duse degetele sub bărbie.

— Poate că nici nu e o carte. Poate că lucrurile cu adevărat deosebite pe care le vând nu sunt ceea ce par să fie. Poate că nu sunt decât lucruri cenuşii cu o singură proprietate remarcabilă – puterea de a lua forma lucrurilor care bântuie visele bărbaților şi-ale femeilor. – Făcu o pauză, apoi adăugă cu un aer gânditor: Poate că ele însele sunt nişte vise.

— Nu pricep nimic din tot ce spuneți.

Domnul Gaunt zâmbi.

— Ştiu. Nu contează. Dacă unchiul tău *chiar* a scris o carte, Ace, nu crezi c-ar fi vorbit despre comori îngropate? Nu eşti de părere că ideea de comoară – fie ea îngropată în pământ sau în

buzunarele semenilor lui – a fost un subiect care l-a interesat mult?

— Îi plăceau banii, sigur că da, spuse Ace sumbru.

— Ei bine, ce s-a întâmplat cu ei? – strigă domnul Gaunt. Ți-a lăsat ție vreun sfanț? Sigur c-a făcut-o; nu eşti tu singura lui rudă încă în viață?

— Nu mi-a lăsat nici un afurisit de gologan! – ripostă Ace cu un țipăt de furie. Toată lumea din oraş spunea că bastardu' ăla bătrân avea şi prima centimă pe care-a câştigat-o vreodată, dar când a murit erau mai puțin de patru mii de dolari în contul lui bancar. Ăştia s-au dus pe îngropăciune şi pe curățarea dezastrului pe care l-a lăsat în urmă acolo-n stradă. Iar când i-au deschis cutia de valori, ştiți ce-au găsit?

— Da, spuse domnul Gaunt şi, chiar dacă gura lui era serioasă – chiar compătimitoare – ochii îi râdeau. Cupoane de reducere. Şase clasoare pline de Cupoane Plaid şi paisprezece de Cupoane Gold Bond.

— Aşa-i! spuse Ace.

Se uită încruntat în jos la *Comorile pierdute şi îngropate ale Noii Anglii.* Neliniştea şi senzația lui de dezorientare visătoare fuseseră înghițite, cel puțin pentru moment, de furie.

— Şi ştiți ce? Nici măcar nu mai poți preschimba Cupoanele Gold Band. Compania a dat faliment. Toată lumea din Castle Rock se temea de el – chiar şi eu mă temeam puțin de el – şi toată lumea credea că e un Scrooke McFutui Duck bogat, dar a murit falit.

— Poate că nu avea încredere în bănci, spuse domnul Gaunt. Poate că şi-a îngropat comoara. Crezi că-i posibil aşa ceva, Ace?

Ace deschise gura. O închise la loc. O deschise. O închise.

— Încetează cu aia, spuse domnul Gaunt. Arăți ca un peşte într-un acvariu.

Ace se uită la cartea din mână. O aşează pe tejghea şi frunzări paginile, care erau înghesuite cu un scris mărunt. Şi ceva zbură dintre ele. Era o bucată mare şi franjurată de hârtie maro, împăturită inegal, iar el o recunoscu pe dată – fusese ruptă dintr-o pungă de cumpărături de la Magazinul

lui Hemphill. Cât de des, copil fiind, îl privise pe unchiul său rupând bucăți de hârtie maro exact ca aceasta din câte o pungă dintre cele pe care Ie ținea sub antica lui casă de marcat Tokeheim? De câte ori îl privise cum aduna cifre pe câte o astfel de fițuică… sau cum scria bonuri de datorii pe ele?

O despături cu mâini tremurânde.

Era o hartă, măcar atâta lucru era limpede, dar la început nu reuşi să înțeleagă nimic din ea – nu erau decât o droaie de linii şi cruci şi cercuri înzorzonate.

— Ce dracu'?

— Ai nevoie de ceva care să te ajute să-ți focalizezi atenția, asta-i tot, spuse domnul Gaunt. Asta te-ar putea ajuta.

Ace ridică privirea. Domnul Gaunt aşezase pe cutia din sticlă de lângă casa de marcat o oglindă mică montată într-o ramă din argint ornată. Acum deschise celălalt plic pe care-l luase din sertarul încuiat şi vărsă o cantitate generoasă de cocaină pe suprafața oglinzii. Pentru ochiul deloc neexperimentat al lui Ace, i se părea că este de o calitate incredibil de bună; spotul de lumină de deasupra cutiei-vitrină împrăştia mii de scântei din fulgii ei impecabili.

— Iisuse, domnule!

Începu să-l gâdile nasul de nerăbdare.

— E columbiană?

— Nu, ăsta-i un hibrid special, spuse domnul Gaunt. Provine din Câmpiile lui Leng.

Din buzunarul interior al jachetei lui gălbui scoase un desfăcător de scrisori şi începu să organizeze grămada în linii lungi, grăsulii.

— Unde-i asta?

— Colo peste dealuri şi-n mare depărtare, răspunse domnul Gaunt fără să ridice privirea. Nu pune întrebări, Ace. Oamenii care datorează bani ar face bine să se bucure de lucrurile bune care le cad în cale.

Puse la loc desfăcătorul de scrisori şi din acelaşi buzunar extrase un pai scurt din sticlă. I-l dădu lui Ace.

— Fii oaspetele meu.

Paiul era incredibil de greu – nu era nicidecum din sticlă, ci dintr-un fel de cristal de stâncă, bănuia Ace. Se aplecă deasupra oglinzii, apoi ezită. Dacă avea moşneagul SIDA sau ceva de felul ăsta?

Nu pune întrebări, Ace. Oamenii care datorează bani ar face bine să se bucure de lucrurile bune care le cad în cale.

— Amin, spuse Ace cu voce tare şi se puse pe treabă.

Capul i se umplu de gustul acela vag de banană cu lămâie pe care părea să-l aibă mereu cocaina cu adevărat bună. Era suavă, dar era şi puternică. Îşi simți capul cum începe să bubuie. În acelaşi timp, gândurile îi deveniră perfect definite şi prinseră pe margine un luciu de crom lustruit. Îşi aminti ceva ce-i spusese un tip nu cu mult după ce se îndrăgostise de treaba asta: *Lucrurile au mai multe nume când ai cocaină la bord. Au o grămadă de nume.*

Atunci nu înțelesese, dar acum credea că-nțelegea.

Îi oferi paiul lui Gaunt, dar acesta scutură din cap.

— Niciodată înainte de cinci, spuse el, dar tu bucură-te, Ace.

— Mersi, spuse Ace.

Se uită iarăşi la hartă şi descoperi că acum o putea citi perfect. Cele două linii paralele cu X-ul între ele erau în mod clar Podul de Tinichea şi, odată ce-ți dădeai seama de asta, tot restul avea noimă. Bucla care mergea printre linii, trecea prin X şi continua spre partea de sus a hârtiei era Ruta 117. Cercul cel mic în spatele căruia se afla cercul cel mare trebuia să reprezinte ferma de lapte a familiei Gavineaux: cercul cel mare probabil că era grajdul pentru vaci. Totul avea sens. Era la fel de clar şi de curat şi de sclipitor ca şi grămăjoara proaspătă de drog pe care tipul ăsta incredibil de degajat o turnase din plicul cel mic.

Ace se aplecă iarăşi asupra oglinzii.

— Foc de voie, murmură el şi mai aspiră două linii. Bang! Zap! – Christoase, treaba asta-i puternică, spuse el pe-o voce gâfâită.

— Că ghini zâci, aprobă domnul Gaunt cu gravitate.

Ace ridică privirea, brusc convins că bărbatul râdea de el, dar fața domnului Gaunt era calmă şi senină. Ace se aplecă iarăşi asupra hărții.

Acum crucile fură cele care-i captară atenția. Erau şapte de toate – nu, de fapt erau opt. Una părea să se afle pe terenul sterp, mlăştinos, deținut de bătrânul Treblehorn… doar că bătrânul Treblehorn era mort, era mort de ani întregi, şi nu umblase oare vorba odată că unchiul său Reginald primise mare parte din terenul ăla ca restituire a unui împrumut?

Acolo era alta, la marginea Rezervației Naturale de pe cealaltă parte a Castle View, dacă se orienta el bine în teren. Două erau pe Drumul Orăşenesc nr. 3 lângă un cerc care, probabil, era locuința bătrânului Joe Camber, Ferma Şapte Stejari. Încă două pe terenul probabil deținut de Diamond Match pe partea de vest a lacului Castle.

Cu ochi sălbatici, injectați ace se uită țintă în sus la Gaunt.

— Şi-a îngropat banii? Asta înseamnă crucile? *Alea sunt locurile unde şi-a îngropat banii?*

Domnul Gaunt ridică elegant din umeri.

— Sunt sigur că nu ştiu. Pare logic să fie aşa, dar logica deseori are puține în comun cu felul în care se comportă oamenii.

— Dar e *posibil* să fie, spuse Ace.

Surescitarea şi supradoza de cocaină începeau să-l scoată din minți; ceva care părea a fi nişte colace țepene de sârmă de cupru îi explodau în muşchii lungi ai brațelor şi pântecelui. Fața lui pământie, înțepată de cicatricele acneei adolescentine, căpătase o roşeață întunecată.

— E *posibil* să fie! Toate locurile unde-s crucile alea… *toate ar putea fi proprietăți ale lui Pop!* Înțelegeți? Poate că a dat toate terenurile alea spre administrare unui curator sau cum dracu' i se spune… aşa încât nimeni să nu le poată cumpăra… aşa încât nimeni să nu afle ce-a pus acolo…

Trase pe nas restul de cocaină de pe oglindă şi apoi se aplecă peste tejghea. Ochii lui injectați, bulbucați se mişcau frenetic în orbite.

— Aş putea nu doar să ies din bucluc, spuse el într-o şoaptă scăzută, tremurătoare. Aş putea fi al dracu' de *bogat.*

— Da, spuse domnul Gaunt. Aş zice că asta e o posibilitate de luat în seamă. Dar aminteşte-ți aia. Ace.

Îndreptă degetul mare spre perete şi spre anunțul de acolo care spunea

NU RETURNEZ BANII ŞI NU FAC SCHIMBURI
CAVEAT EMPTOR!

Ace se uită la anunț.

— Asta ce-nseamnă?

— Înseamnă că nu eşti prima persoană care crede că găseşte cheia bogăției într-o carte veche. Înseamnă de asemenea că încă mai am nevoie de un ajutor şi de un şofer.

Ace se uită la el, aproape şocat. Apoi râse.

— Glumeşti? (Arătă cu degetul spre hartă.) Am o grămadă de gropi de săpat.

Domnul Gaunt suspină plin de regret, împături foaia maro de hârtie, o puse la loc în carte şi aşează cartea în sertarul de sub casa de marcat. Făcu toate acestea cu o repeziciune incredibilă.

— Hei! țipă Ace. Ce faci?

— Tocmai mi-am amintit că volumul acesta e deja promis altui client, domnule Merrill. Îmi pare rău. Şi într-adevăr am închis magazinul – e Ziua lui Columb, să ştiți.

— Aşteaptă o clipă!

— Desigur, dacă ați fi considerat că merită să acceptați postul, sunt sigur că s-ar fi putut rezolva ceva. Dar observ că sunteți foarte ocupat; cu siguranță vreți să vă asigurați că aveți toate treburile în ordine înainte ca Frații Corson să vă transforme în filé rece.

Gura lui Ace începuse din nou să se deschidă şi să se închidă. Încerca să-şi amintească unde se aflaseră crucile acelea mici şi descoperea că n-o putea face. În mintea lui agitată, în al nouălea cer, toate păreau să se împletească

laolaltă într-o singură cruce mare… genul de cruce pe care o vedeai în cimitire.

— Bine! strigă el. Bine, iau fututa aia de slujbă!

— În cazul acesta, cred că această carte e totuşi de vânzare, spuse domnul Gaunt.

O scoase din sertar şi verifică supracoperta.

— Are prețul de un dolar şi jumătate.

Dinții lui încălecați apărură într-un zâmbet larg, ca de rechin.

— Asta-i un dolar treizeci şi cinci, cu reducerea pentru angajați.

Ace îşi scoase portmoneul din buzunarul de la spate, îl scăpă şi aproape că se lovi cu capul de marginea cutiei din sticlă atunci când se aplecă să-l ridice.

— Dar va trebui să-mi iau puțin timp liber, îi spuse domnului Gaunt.

— Într-adevăr.

— Deoarece chiar am nişte gropi de săpat.

— Desigur.

— Timpul e scurt.

— Câtă înțelepciune din partea ta să ştii asta.

— Ce ziceți de când mă-ntorc de la Boston?

— N-o să fii obosit?

— Domnule Gaunt, nu-mi permit să fiu obosit.

— S-ar putea să te pot ajuta cu asta, spuse domnul Gaunt.

Zâmbetul lui se lărgi şi dinții îi ieşiră în evidență ca dinții unui craniu.

— S-ar putea să am un mic stenic pentru tine, asta vreau să zic.

— Ce? întrebă Ace, ochii căscându-i-se. Ce ați spus?

— Poți repeta, te rog?

— Nimic, spuse Ace. Nu contează.

— Bine – mai ai cheile pe care ți le-am dat?

Ace fu surprins să descopere că-şi îndesase în buzunarul de la spate plicul ce conținea cheile.

— Bun.

Domnul Gaunt marcă 1.35$ pe vechea sa casă de marcat, luă bancnota de cinci dolari pe care o aşezase Ace pe tejghea şi-i oferi ca rest trei dolari şi şaizeci şi cinci de cenți. Ace luă banii cu mişcările unui om în transă.

— Acum, spuse domnul Gaunt. Dă-mi voie să-ți ofer câteva informații ajutătoare. Ace. Şi aminteşte-ți ce ți-am spus: vreau să te întorci până la miezul nopții. Dacă nu eşti înapoi până atunci, voi fi nefericit. Când sunt nefericit, uneori îmi pierd cumpătul. N-ai vrea să fii prin preajmă când se întâmplă lucrul ăsta.

— Vă ieşiți din pepeni? – întrebă Ace în glumă.

Domnul Gaunt se uită în sus cu o ferocitate rânjită care-l făcu pe Ace să se dea cu un pas în spate.

— Da, spuse el. Exact asta fac, Ace. Îmi ies din pepeni. Tocmai aşa. Acum fii atent.

Ace fu atent.

11

Era unsprezece tară un sfert şi Alan tocmai se pregătea să meargă la Nan şi să bea repede o ceaşcă de cafea, când Sheila Brigham îl sună prin interfon. Sonny Jackett era pe linia unu, spuse ea. Insista să discute cu Alan şi cu nimeni altul.

Alan ridică receptorul.

— Bună, Sonny – ce pot face pentru tine?

— Păi, spuse Sonny cu accentul lui tărăgănat de est îndepărtat, urăsc să-ți mai pun pe tavă alte probleme după meniul dublu pe care l-ai primit ieri, domnule şerif, dar cred că un vechi prieten de al tău s-a întors în oraş.

— Despre cine vorbeşti?

— Despre Ace Merrill. I-am văzut maşina parcată mai sus de-aici.

O, rahat, ce mai urmează? gândi Alan.

— L-ai văzut tu?

— Mnu, da' n-ai cum să treci cu vederea maşina aia. Un Dodge Challenger verde ca voma – ceea ce puştii numesc țeavă de tun. Am văzut-o colo sus la Câmpii.

— Păi, mersi, Sonny.

— Pentru puțin – de ce crezi că s-a întors mucosu' ăla înapoi în Castle Rock, Alan?

— Nu ştiu, spuse Alan şi, când închise, îşi spuse: *Dar cred c-ar fi mai bine să aflu.*

12

Lângă Challenger-ul verde era un spațiu liber. Alan parcă Patrula 1 acolo şi coborî. Îi văzu pe Bill Fullerton şi pe Henry Gendron cum se uită pe geamul frizeriei la el cu ochi luminați de interes şi ridică o mână spre ei. Henry arătă cu degetul peste drum. Alan aplecă din cap şi traversă. Wilma Jerzyck şi Nettie Cobb se omoară una pe alta la un colț de stradă într-o zi şi Ace Merrill îşi face apariția în următoarea, gândi el. Oraşul ăsta se transformă în Circul Barnum & Bailey.

Când ajunse la trotuarul de pe cealaltă parte a străzii, îl văzu pe Ace ieşind cu pas nesigur din umbrele aruncate de paravanul verde al magazinului Lucruri prețioase. Avea ceva într-o mână. La început, Alan nu-şi putu da seama ce era, dar, când Ace se apropie, ajunse la concluzia că-şi *putuse* da seama; doar că nu-i venise să-şi creadă ochilor. Ace Merrill nu era genul de om de la care să te aştepți să-l vezi cu o carte în mână.

Se întâlniră în fața lotului vacant unde stătuse cândva Emporium Galorium.

— Bună, Ace, spuse Alan.

Ace nu părea câtuşi de puțin surprins să-l vadă. Îşi luă ochelarii din V-ul cămăşii, îi scutură cu o mână şi-i aşeză pe nas.

— Măi, măi, măi – cum mai stă treaba, şefu'?

— Ce cauți în Castle Rock, Ace? – întrebă Alan fără vreo inflexiune în glas.

Ace se uită către cer cu un interes exagerat. Scântei mici de lumină scăpărată pe lentilele ochelarilor lui marca Ray-Ban.

— Frumoasă zi pentru o plimbare cu maşina, spuse el. Văratic.

— Foarte frumoasă, se arătă Alan de acord. Ți-e valabil permisul, Ace?

Ace se uită la el cu reproş.

— Aş mai merge cu maşina dacă n-ar fi? Asta n-ar fi legal, nu-i aşa?

— Nu cred că ăsta-i un răspuns.

— Am dat examenul din nou imediat ce am primit foaia roz, spuse Ace. Sunt cu acte-n regulă la volan. Ce zici de asta, şefu'? Ăsta-i un răspuns?

— Poate aş putea vedea cu ochii mei.

Alan întinse o mână.

— Măi, să fie, am impresia că nu ai încredere în mine! – spuse Ace.

Vorbi pe aceeaşi voce glumeață, sâcâitoare, dar Alan auzi furia de dincolo de ea.

— Să spunem doar că-s din Missouri.

Ace îşi mută cartea în mâna stângă aşa încât să poată săpa după portmoneu în buzunarul de la şold cu cea dreaptă şi Alan reuşi să vadă mai bine coperta. Cartea era *Comoara din insulă* de Robert Louis Stevenson.

Se uită la permisul de conducere. Era ştampilat şi era valabil.

— Talonul de înmatriculare al maşinii e în torpedou, dacă vrei să trecem strada şi să te uiți şi la ăla, spuse Ace.

Alan auzi acum mai limpede furia din vocea lui.

— Cred că-n privința lui te cred pe cuvânt, Ace. De ce nu-mi spui ce cauți cu adevărat înapoi în oraş?

— Am venit să mă uit la *ăla,* spuse Ace şi arătă cu degetul spre lotul vacant. Nu ştiu de ce, dar asta am făcut. Mă-ndoiesc că mă crezi, dar se-ntâmplă ca ăsta să fie adevărul.

Cât se poate de ciudat, Alan chiar îl credea.

— Văd că ți-ai cumpărat o carte.

— Ştiu să citesc, spuse Ace. Mă-ndoiesc c-o crezi şi pe asta.

— Măi, măi. (Alan îşi vârî degetele în găicile de la curea.) Ai aruncat o privire-ntr-o parte şi-ai cumpărat şi-o carte.

— Uite-un poet şi n-o ştie.

— Păi, cred că asta sunt. Perspicace din partea ta să observi Ace. Acum cred c-o să pleci din oraş, nu-i aşa?

— Şi dacă nu plec? O să găseşti ceva pentru care să mă arestezi, cred. Cuvântul „reabilitare" există-n vocabularul tău, şerife Pangborn?

— Da, spuse Alan, dar la definiție nu apare Ace Merrill.

— Ai face bine să nu te iei de mine, omule.

— Nu mă iau de tine. Dac-o să încep s-o fac, o să-ți dai seama.

Ace îşi scoase ochelarii de soare.

— Tipii ca voi nu renunță niciodată, nu-i aşa? Nu renunțați… pe mama voastră… niciodată.

Alan nu spuse nimic.

După o clipă, Ace păru să-şi recapete cumpătul. Îşi puse ochelarii Ray-Ban Ia loc pe nas.

— Ştii, spuse el, *chiar* cred că voi pleca. Am locuri de vizitat şi lucruri de făcut.

— Asta-i bine. Munca-l înnobilează pe om.

— Dar dacă vreau să mă-ntorc, o s-o fac. Mă auzi?

— Te aud, Ace, şi vreau să-ți spun că n-ai da dovadă de înțelepciune dacă ai face asta. Tu mă auzi *pe mine?*

— Să ştii că nu mă sperii.

— Dacă nu te sperii, spuse Alan, eşti chiar mai prost decât te-am crezut.

Ace se uită la Alan preț de-o clipă prin ochelarii săi cu lentile fumurii, apoi râse. Pe Alan nu-l deranjă acest lucru – era un râset cavernos, ciudat şi deşănțat. Rămase locului şi se uită cum Ace traversează strada cu mersul lui demodat de şmecheraş, cum deschide portiera maşinii şi cum urcă la volan. O clipă mai târziu, motorul prinse viață cu un răcnet. Fumul gâlgâi prin țevile de eşapament; oamenii se opriră pe stradă să se uite.

Aia-i o tobă de eşapament ilegală, îşi spuse Alan. O tobă de sticlă. L-aş putea amenda pentru ea.

Dar care ar fi scopul? Avea alte lucruri pe cap în afară de Ace Merrill, care oricum pleca din oraş. Pentru totdeauna de data aceasta, spera el.

Urmări Challenger-ul verde cum face o întoarcere de o sută optzeci de grade pe Strada Principală şi cum se îndreaptă înapoi spre râul Castle şi spre marginea oraşului. Apoi se întoarse şi se uită gânditor în susul străzii la umbrarul cel verde. Ace se întorsese în oraşul natal şi cumpărase o carte – *Comoara din insulă,* mai exact. O cumpărase de la Lucruri prețioase.

Credeam că astăzi e închis magazinul ăla, îşi spuse Alan. Nu aşa spunea anunțul din geam?

Merse pe stradă în sus către Lucruri prețioase. Nu se înşelase în privința anunțului; spunea

ÎNCHIS DE ZIUA LUI COLUMB.

Dacă l-a primit pe Ace, poate că mă va primi şi pe mine, îşi spuse Alan, şi ridică pumnul să bată la uşă. Înainte să-l poată coborî, pager-ul pe care-l avea prins la centură emise un semnal sonor. Apăsă butonul care oprea acel odios dispozitiv şi rămase nehotărât în fața uşii magazinului pentru încă un moment lung... dar nu era de fapt nici o îndoială cu privire la ce avea acum de făcut. Dacă erai avocat sau administratorul unei firme, poate că-ți puteai permite să ignori o vreme semnalele primite prin pager, dar când erai şerif districtual – şi unul care a fost ales, nu numit în funcție – nu existau prea multe îndoieli cu privire la priorități.

Alan traversă trotuarul, apoi se opri şi se întoarse repede pe călcâie. Se simțea puțin ca jucătorul care numără la jocul de „Un, doi, la perete: Stop!", cel care trebuie să-i prindă în mişcare pe ceilalți jucători, aşa încât să-i trimită pe toți înapoi la linia de pornire. Sentimentul că e privit se întorsese şi era foarte puternic. Era convins că va surprinde o mişcare a perdelei trase jos pe partea uşii unde se afla domnul Gaunt.

Dar nu era nimic. Magazinul continuă doar să moțăie în lumina de octombrie neobişnuit de caldă şi, dacă nu l-ar fi văzut cu propriii lui ochi pe Ace ieşind de acolo, ar fi putut jura, cu sau fără sentimentul că este privit, că magazinul era gol.

Trecu strada către maşina sa de patrulă, se aplecă înăuntru să ia microfonul şi se autentifică.

— A sunat Henry Payton, îi spuse Sheila. Are deja de la Henry Ryan rapoartele preliminare în cazul lui Nettie Cobb şi Wilmei Jerzyck – bun?

— Recepționat. Bun.

— Henry a spus că, dacă vrei să-ți dea amănuntele de bază, îl găseşti la birou de acum până la prânz. Bun.

— Bine. Tocmai sunt pe Strada Principală. Vin imediat. Bun.

— Ăă, Alan?

— Mda.

— Henry m-a întrebat şi dac-o să ne luăm un fax înainte de intrarea-n noul secol, ca să ne poată trimite doar copii după chestii de felul ăsta în loc să sune tot timpul şi să ți le citească. Bun.

— Spune-i să-i trimită o scrisoare şefului Consiliului Local, zise Alan țâfnos. Nu eu sunt cel care stabileşte bugetul şi el o ştie.

— Păi, nu fac decât să-ți spun ce-a *spus* el. Nu-i nevoie să te-ncingi din cauza asta. Bun.

Totuşi, lui Alan i se păru că Sheila avea ea însăşi capsa destul de bine pusă.

— Am terminat şi-am închis, spuse el.

Urcă în Patrula 1 şi puse microfonul la locul lui. Se uită către bancă la timp să vadă afişajul electronic cel mare de deasupra uşii anunțând timpul ca fiind zece cincizeci şi temperatura de optzeci şi două de grade. Iisuse, n-avem nevoie de asta, gândi el. Toată lumea din oraş suferă de țâfnă din cauza căldurii.

Alan conduse încet înapoi la Clădirea Municipalității, pierdut în gânduri. Nu se putea descotorosi de sentimentul că se petrecea ceva în Castle Rock, ceva care se afla pe punctul de a scăpa de sub control. Era o nebunie, desigur, o nebunie dată naibii, dar pur şi simplu nu se putea descotorosi de acel sentiment.

CAPITOLUL TREISPREZECE

1

Şcolile din oraş aveau zi liberă, dar Brian Rusk nu s-ar fi dus nici dacă s-ar fi ținut cursuri.

Brian era bolnav.

Nu era vreun fel de boală fizică, nu era pojar sau varicelă şi nici măcar diaree de la batoanele de ciocolată Hershey, cea mai înjositoare şi mai vlăguitoare dintre boli. Nu era vorba nici de vreo boală mentală, nu tocmai – mintea lui juca şi ea un rol, sigur că da, dar era ca şi când rolul ar fi fost mai degrabă secundar. Partea din el care se îmbolnăvise se afla mai înlăuntrul lui decât mintea; o parte esențială din constituția lui ce nu putea fi atinsă de acul sau microscopul nici unui doctor se făcuse cenuşie şi nu mai funcționa. Întotdeauna fusese genul de băiat care dănțuia în bătaia soarelui, dar acum acel soare dispăruse, îngropat sub pâlcuri dese de nori care încă se mai acumulau.

Norii începuseră să se adune în după-amiaza când aruncase cu noroi în cearşafurile Wilmei Jerzyck, se îngroşaseră când domnul Gaunt îi apăruse în vis îmbrăcat într-o uniformă a echipei Dodger şi-i spusese că nu a terminat încă de plătit cartonaşul cu Sandy Koufax... dar cerul nu se acoperise complet până ce nu coborâse astă-dimineață la micul dejun.

Tatăl lui, îmbrăcat în salopeta cenuşie pe care o purta la serviciu la Compania Dick Perry – Pereți Laterali şi Uşi din South Paris, şedea la masa din bucătărie cu ziarul *Press-Herald* din Portland în fața lui.

— Blestemații ăia de Patriots, a spus el din spatele baricadei oferite de ziar. Când dracu' o să-şi ia un fundaş care să ştie s-arunce blestemata aia de minge?

— Nu înjura în fața băieților, a spus Cora de lângă aragaz, dar nu a vorbit cu obişnuita ei vervă exasperată – a părut distantă şi preocupată.

Brian s-a strecurat în scaun şi şi-a turnat lapte peste fulgii de porumb.

— Hei, Bri! a spus voios Sean. Vrei să mergem în centru astăzi? Să jucăm nişte jocuri video?

— Poate, a spus Brian. Cred că…

Apoi a văzut titlul de pe prima pagină a ziarului şi a tăcut.

O CEARTĂ LA CUȚITE S-A SFÂRŞIT CU MOARTEA
A DOUĂ FEMEI ÎN CASTLE ROCK.
„A fost un duel”, pretinde o sursă din cadrul Poliției Statale

Erau fotografii înfățişând două femei, una lângă alta. Brian le-a recunoscut pe amândouă. Una era Nettie Cobb, care locuia după colț, pe strada Ford. Mama lui spunea că era dusă cu pluta, dar lui Brian întotdeauna i se păruse în regulă. Se oprise de vreo două ori să-i mângâie cățelul atunci când ieşea să-l plimbe şi-i păruse destul de asemănătoare cu toți ceilalți oameni.

Cealaltă femeie era Wilma Jerzyck.

A amestecat în fulgii de porumb, dar n-a mâncat cu adevărat nici măcar unul. După ce a plecat la serviciu tatăl lui, Brian a aruncat fulgii muiați în găleata pentru gunoi şi apoi s-a furişat la etaj, în camera lui. S-a aşteptat ca mama să vină după el, să-l întrebe cum de a aruncat la gunoi mâncare bună în vreme ce copiii mureau de foame în Africa (părea să creadă că gândul la copiii care mor de foame îți poate spori pofta de mâncare), dar n-a făcut-o; în acea dimineață, părea pierdută într-o lume numai a ei.

Sean a fost numaidecât acolo, însă, sâcâindu-l ca-ntotdeauna.

— Deci, ce spui, Bri? Vrei să mergem în centru? Vrei?

Aproape că dansa de pe un picior pe altul de surescitare.

— Am putea juca nişte jocuri video, poate să vedem şi ce-i cu magazinul ăla nou care are o grămadă de lucruri ca lumea în vitrină…

— Să nu intri acolo! – a strigat Brian şi fratele lui cel mic s-a dat în spate, peste față lățindu-se o expresie de şoc şi uimire.

— Hei, a spus Brian, îmi pare rău. Dar ai face bine să nu intri acolo. Sean-băiete. E-un loc urât ăla.

Buza de jos a lui Sean tremura.

— Kevin Pelkey spune că…

— Pe cine crezi tu? Pe nătăfleţul ăla sau pe fratele tău? Nu-i a bună, Sean. Este…

Şi-a udat buzele şi apoi a spus ceea ce pentru el era adevărul gol-goluţ:

— Este un loc rău.

— Care-i problema cu tine? – a întrebat Sean. Vocea lui era pătimaşă şi plângăreaţă. – Tot weekend-ul te-ai comportat ca un drogat! Şi mami la fel!

— Nu mă simt foarte bine, asta-i tot.

— Păi… (Sean a căzut pe gânduri. Apoi s-a luminat la faţă.) Poate că nişte jocuri video te vor face să te simţi mai bine. Putem juca Raid Aerian, Bri! Au Raid Aerian acolo! Ăla în care şezi chiar înăuntru şi se leagănă înainte şi-napoi cu tine! E bestial!

Brian a cugetat scurtă vreme la aceasta. Nu. Nu se putea închipui mergând la salonul de jocuri video, nu astăzi, poate niciodată. Acolo vor fi toţi ceilalţi copii – astăzi trebuia să stai la rând să ajungi la jocurile bune ca Raid Aerian – dar acum el era altfel decât ei şi era posibil ca întotdeauna să fie diferit.

În definitiv, *el* avea un cartonaş cu Sandy Koufax din 1956.

Totuşi, voia să facă ceva frumos pentru Sean, pentru *oricine* – ceva care să răscumpere monstruosul lucru pe care i-l făcuse Wilmei Jerzyck. Aşa că i-a spus lui Sean că s-ar putea să vrea să joace nişte jocuri video în după-amiaza aceea, dar până atunci să ia de la el nişte monede de un sfert de dolar. Le-a scuturat din cutia lui mare de Coca Cola, depozitul său bancar.

— Măiculiţă! – a spus Sean cu ochii mari. Sunt opt… nouă… zece monede de-un sfert aici! Tu *chiar* că tre' să fii bolnav!

— Mda, cred că aşa e. Distrează-te, Sean-băiete. Şi nu-i spune lui mami dacă nu vrei să te facă să-i pui la loc.

— E-n camera ei, se plimbă pe acolo ca somnambula cu ochelarii ăia negri la ochi, a spus Sean. Nici măcar nu ştie că suntem în viaţă.

A tăcut pentru o clipă şi apoi a adăugat:

— Urăsc ochelarii ăia negri. Îmi dau fiori pe şira spinării.

S-a uitat mai atent la fratele lui cel mare.

— Chiar că nu arăţi prea bine, Bri.

— Nu mă simt prea bine, a spus Brian cu sinceritate. Cred c-o să mă întind.

— Păi… o să te-aştept un pic. Să văd dacă nu te simţi mai bine. O să mă uit la desene animate pe canalul cincizeci şi şase. Vino jos dacă te simţi mai bine.

Sean a scuturat monedele în mâinile făcute căuş.

— Aşa o să fac, a spus Brian şi-a închis încet uşa după ce frăţiorul lui a păşit afară.

Dar nu se simţise mai bine. Pe măsură ce ziua a continuat să crească, a continuat să se simtă doar din ce în ce mai

(înnorat)

rău şi mai rău. S-a gândit la domnul Gaunt. S-a gândit la Sandy Koufax. S-a gândit la titlul acela ţipător de ziar – O CEARTĂ LA CUŢITE S-A SFÂRŞIT CU MOARTEA A DOUĂ FEMEI ÎN CASTLE ROCK. S-a gândit la fotografiile acela, la chipuri familiare înotând spre suprafaţă dintre pâlcuri de puncte negre.

Odată, aproape că a adormit, apoi micuţul picup s-a pornit în dormitorul părinţilor lui. Mami asculta iarăşi discul acela zgâriat, înregistrat la 45 de rotaţii pe minut, cu Elvis. Făcuse lucrul acesta aproape tot weekend-ul.

Gândurile se învârtejeau şi se legănau prin mintea lui Brian ca nişte reziduuri prinse într-un ciclon.

CEARTĂ LA CUŢITE.

„Ştii, mi-au spus că ai clasă… da' asta a fost numa' o minciună… “

A fost un duel.

CEARTĂ: Nettie Cobb, doamna cu căţelul.

„N-ai prins niciodată un iepure… “

Când faci afaceri cu mine, e bine să ţii minte două lucruri.

LA CUŢITE: Wilma Jerzyck, doamna cu cearşafurile.

Domnul Gaunt ştie mai bine…

„… iar tu nu eşti prietenul meu.”

… iar duelul nu s-a încheiat până ce domnul Gaunt nu SPUNE *că s-a încheiat.*

De-a roata şi-mprejur se mişcau aceste gânduri, un amalgam de teroare, vină şi chin în ritmul hiturilor de aur ale lui Elvis Presley. Spre prânz, stomacul lui Brian începuse să freamete şi să se strângă. S-a grăbit doar în şosete la baia din capătul coridorului de la parter, a închis uşa şi a vomitat în bideu cât a putut el de nezgomotos. Mama nu l-a auzit. Încă era în camera ei, unde Elvis îi spunea acum că vrea să fie ursuleţul ei de pluş.

Când Brian mergea încet înapoi spre camera lui, simţindu-se mai chinuit ca niciodată, l-a cuprins o certitudine oribilă, bântuitoare: cartonaşul lui cu Sandy Koufax dispăruse. Cineva i-l furase noaptea trecută cât timp el dormea. Fusese părtaş la o crimă din cauza acelui cartonaş şi acum acesta dispăruse.

A rupt-o la fugă, aproape că a alunecat pe covorul din mijlocul camerei sale şi-a înşfăcat clasorul cu cartonaşe de base-ball de pe raftul de sus al dulapului. A întors paginile cu o viteză atât de înspăimântătoare, că a rupt mai multe din cotorul inelat. Dar cartonaşul – *acel* cartonaş – încă era acolo: faţa aceea îngustă se uita în sus la el de sub folia de plastic a ultimei pagini. Era tot acolo şi Brian a simţit umplându-l o mare şi chinuitoare uşurare.

A scos cartonaşul din plicul lui, s-a dus la pat şi s-a întins cu el în mâini. Nu vedea cum s-ar putea despărţi vreodată de el. Era tot ceea ce-i rămăsese din acel coşmar. Singurul lucru. Nu-i mai plăcea, dar era al lui. Dacă le-ar fi putut aduce înapoi la viaţă pe Nettie Cobb şi pe Wilma Jerzyck arzându-l, ar fi dat fuga imediat după chibrituri (sau aşa era convins atunci), dar nu putea să le aducă înapoi la viaţă şi, fiindcă nu putea, gândul de-a pierde cartonaşul şi de-a rămâne fără absolut nimic era insuportabil.

Aşa că l-a ţinut în ambele mâini şi s-a uitat la tavan şi a ascultat sunetul slab al vocii lui Elvis, care trecuse la „Wooden Heart.” Nu era surprinzător că-i spusese Sean că arăta rău;

fața lui era albă, ochii imenşi şi întunecați şi inexpresivi. Şi propria lui inimă părea destul de înlemnită, acum că se gândea la asta{35}.

Dintr-odată, un nou gând, un gând cu adevărat oribil, a străbătut întunecimea din mintea sa cu sclipirea înfricoşător de rapidă a unei comete: *fusese văzut!*

S-a ridicat țeapăn în şezut şi s-a uitat țintă cu oroare Ia reflexia sa din oglinda de pe uşa dulapului. Şorț de un verde-intens! Batic de un roşu-intens peste o grămadă de bigudiuri! Doamna Mislaburski!

Ce se petrece acolo, băiete!

Nu ştiu exact. Cred că se ceartă domnul şi cu doamna Jerzyck.

Brian a coborât din pat şi s-a dus la fereastră, aproape aşteptându-se să-l vadă pe şeriful Pangborn intrând cu maşina de poliție în parcare chiar în clipa aceea. Nu era de văzut, dar avea să vină curând. Fiindcă atunci când două femei se omorau reciproc în urma unei certe la cuțite, avea loc o anchetă. Doamna Mislaburski va fi chestionată. Şi ea va spune că a văzut un băiat la casa familiei Jerzyck. Băiatul acela. Îi va spune şerifului, fusese Brian Rusk.

La parter, telefonul începu să sune. Mama lui nu-l ridică, chiar dacă exista o extensie şi în dormitor. Ea continuă doar să cânte odată cu muzica. În cele din urmă, îl auzi pe Sean răspunzând.

— Cine este, vă rog?

Brian îşi spuse cu calm: *O să mă facă să mărturisesc. Nu pot mințI, nu în fața unui polițist. N-am putut-o mințI nici pe doamna Leroux despre cine a spart vaza de pe masa ei de lucru atunci când a trebuit să meargă la birou. O să mă facă să mărturisesc şi-o să merg la închisoare pentru crimă.*

Atunci se gândi Brian pentru prima dată la sinucidere. Gândul acesta nu era nefiresc, nici romantic; era foarte calm, foarte rațional. Tatăl lui ținea în garaj o puşcă de vânătoare şi, în clipa aceea, puşca părea o soluție extrem de logică. Puşca părea răspunsul la toate problemele.

— *Bri-aaan! Telefonul!*

— Nu vreau să vorbesc cu Stan! – țipă el. Spune-i să sune mâine!

— Nu-i Stan, strigă Sean înapoi. E-un tip. Un adult.

Mâini mari şi înghețate prinseră inima lui Brian şi o strânseră. Asta era – la telefon era şeriful Pangborn.

Brian? Am să-ți pun câteva întrebări. Sunt întrebări foarte serioase. Mă tem că dacă nu-mi vei răspunde sincer la ele, va trebui să vin să te iau. Va trebui să vin cu maşina mea de poliție. În scurtă vreme, numele tău va apărea în ziar, Brian, şi poza la va apărea la televizor şi toți prietenii tăi o vor vedea. Mama şi tatăl tău o vor vedea şi ei, la fel şi fratele tău cel mic. Iar când vor arăta poza, cel de la ştiri va spune: „Acesta este Brian Rusk, băiatul care a ajutat la uciderea Wilmei Jerzyck şi a lui Nettie Cobb.

— Ci-ci-cine-i? strigă spre parter pe-o voce subțire, slabă.

— Nu şt'u!

Sean fusese luat cu forța de la *The Transformers* şi părea iritat.

— Cred c-a zis să-l cheamă Crowfix. Ceva de felul ăsta.

Crowfix?

Brian stătea în cadrul uşii cu inima bubuindu-i în piept. Pe fața lui palidă ardeau acum două pete mari de culoare ca la clovni.

Nu Crowfix.

Koufax.

Sandy Koufax îl căuta la telefon. Doar că Brian avea o bănuială că ştia cine era *cu adevărat.*

Coborî scările cu picioare de plumb. Receptorul telefonului părea să cântărească cel puțin cinci sute de livre.

— Bună, Brian, spuse blând domnul Gaunt.

— Bu-bu-bună, răspunse Brian pe aceeaşi voce subțire, slabă.

— N-ai absolut nici un motiv să-ți faci griji, spuse domnul Gaunt. Dacă *te-a văzut* doamna Mislaburski aruncând pietrele, nu te-ar fi întrebat ce se petrece acolo, nu crezi?

— De unde ştiți de asta?

Lui Brian îi venea iarăşi să vomite.

— Asta nu contează. Ce contează e că ai făcut ceea ce trebuia, Brian. Exact ceea ce trebuia. Ai spus că poate domnul şi doamna Jerzyck se ceartă. Dacă poliția *chiar* află de tine, vor crede că ai auzit persoana care a aruncat cu pietre. Vor crede că nu l-ai văzut fiindcă era în spatele casei.

Brian se uită prin arcadă în camera cu televizorul ca să se asigure că Sean nu trăgea cu urechea. N-o făcea; şedea cu picioarele încrucişate în fața televizorului şi cu o pungă de popcorn făcut la cuptorul cu microunde în poală.

— Nu pot minți! şopti el în receptor. Întotdeauna sunt prins când mint!

— Nu şi de data asta, Brian, spuse domnul Gaunt. De data asta o să minți de nota zece.

Iar cel mai oribil lucru dintre toate era că Brian credea că domnul Gaunt ştia mai bine şi acum.

2

În timp ce fiul ei cel mare se gândea la sinucidere şi apoi se tocmea într-o şoaptă disperată cu domnul Gaunt, Cora Rusk dansa încet în jurul dormitorului, îmbrăcată în capotul ei de casă.

Doar că nu era dormitorul ei.

Când îşi punea pe nas ochelarii de soare pe care i-i vânduse domnul Gaunt, se afla la Graceland.

Dansa prin camere fabuloase care miroseau a Pine-Sol şi mâncare prăjită, camere unde singurele sunete erau murmurul molcom al aerului condiționat (numai câteva, puține, dintre geamurile de la Graceland chiar se deschideau; multe erau bine prinse în perete şi toate erau acoperite cu perdele de soare), şoapta paşilor ei pe covoarele groase şi vocea lui Elvis cântând „My Wish Came True”{36} pe tonul său de neuitat, rugător. Dansa sub imensul candelabru din cristal franțuzesc din sufragerie şi pe lângă vitraliile originale cu păuni. Îşi plimbă mâinile peste draperiile din catifea albastră. Mobila era în stilul provincial francez. Pereții erau de-un-roşu sângeriu.

Decorul se schimbă precum o schimbare lentă de cadru într-un film şi Cora se găsi în ascunzătoarea de la subsol. Pe un perete se aflau şiruri întregi cu coarne de animale şi pe celălalt discuri de aur înrămate. De pe un al treilea perete ieşeau în evidență ecrane de televizoare închise. În spatele barului lung, curbat erau rafturi pline cu suc Gatorade: cu arome de portocale, lămâi verzi şi lămâi galbene.

Se schimbă discul la vechiul ei fonograf portabil cu fotografia Regelui lipită pe capacul lui din vinilin. Un alt disc de patruzeci şi cinci căzu pe placă. Elvis începu să cânte „Blue Hawaii" şi Cora începu să danseze hula-hula în Camera Junglă cu zeii ei tiki încruntați, cu sofaua cu brațe împodobite cu gargui, cu oglinda cu rama ei dantelată cu pene smulse din piepturile unor fazani vii.

Dansa. Cu ochelarii de soare pe care-i cumpărase de la Lucruri prețioase ascunzându-i ochii, ea dansa. Dansa la Graceland în vreme ce fiul ei se strecura înapoi la etaj şi se întindea iarăşi pe pat şi se uita la fața îngustă a lui Sandy Koufax şi se gândea la alibiuri şi puşti de vânătoare.

3

Şcoala Gimnazială Castle Rock era un morman sumbru de cărămidă roşie aşezat între Oficiul Poştal şi Bibliotecă, o relicvă din vremea când bătrânii oraşului nu considerau a fi şcoală decât o clădire care arăta ca o casă de corecție. Aceasta fusese construită în 1926 şi se încadra foarte bine în aceste cerințe. Cu fiecare an care trecea, administrația locală se apropia tot mai mult de hotărârea de a construi una nouă, una cu ferestre adevărate în locul acelor crăpături şi un teren de joacă ce să nu arate precum curtea de exerciții a unui penitenciar şi săli de clasă care chiar să rămână calde pe timp de iarnă.

Încăperea unde Sally Ratcliffe ținea orele de logopedie era un adaos ulterior aflat la subsol, îndesat între camera cazanelor şi depozitul în care se aflau teancurile de prosoape din hârtie, cretă, manualele Ginn and Company şi butoaie cu

rumeguş roşu bine mirositor. Pe lângă catedră şi cele şase pupitre mici, în cameră abia dacă mai aveai loc să te întorci, dar Sally încercase, totuşi, să înveselească acel loc cât de bine putuse. Ştia că majoritatea copiilor care erau abonați la cursuri de logopedie – bâlbâiții, sâsâiții, dislexicii, cei care vorbeau nazal – găseau că aceasta e o experiență înfricoşătoare, nefericită. Erau şicanați de către semenii lor şi învestiți cu foarte puțină încredere de către părinți. Pe lângă toate acestea, nu mai era nevoie ca şi decorul să fie în mod inutil sumbru.

Aşa că din țevile prăfuite din tavan atârnau două sculpturi mobile mici, pe pereți se aflau fotografii cu vedete de televiziune şi de muzică rock şi pe uşă era lipit un poster mare cu Garfield. Cuvintele din balonul care ieşea din gura lui Garfield spuneau: „Dacă şi-o pisică şmecheră ca mine poate spune prostiile astea, şi voi puteți!”

Fişele ei erau groaznic de rămase în urmă chiar dacă şcoala începuse de doar cinci săptămâni. Voise să-şi petreacă toată ziua aducându-le la zi, dar la unu şi un sfert Sally le adună, le vârî la loc în fişetul din care le scosese, trânti uşa acestuia şi-o încuie. Îşi spuse că termină mai devreme fiindcă era o zi prea frumoasă să şi-o petreacă întemnițată în camera aia de la subsol, chiar dacă, de data asta, cazanul din fericire tăcea. Acesta nu era, însă, tot adevărul. Avea planuri foarte bine definite pentru acea după-amiază.

Voia să meargă acasă, voia să se aşeze în scaunul ei de lângă geam unde soarele i se revărsa în poală şi voia să mediteze la fabuloasa aşchie de lemn pe care o cumpărase de la Lucruri prețioase.

Devenise din ce în ce mai convinsă că aşchia aceea era un miracol autentic, una dintre micile comori divine pe care Dumnezeu le-a împrăştiat pe tot cuprinsul pământului pentru ca drept credincioşii Lui să le poată găsi. Să o ții în mână era ca şi când te-ar înviora o cupă cu apă de fântână într-o zi caniculară. Să o ții în mână era ca şi când ai fi hrănit la vreme de foamete. Să o ții în mână era… Ei bine, să o ții în mână era un extaz. Pe deasupra, ceva o tot sâcâia. Pusese

aşchia în sertarul de jos al scrinului din dormitor, sub lenjeria ei intimă, şi avusese grijă să încuie casa când plecase, dar o încerca un sentiment groaznic de sâcâitor că putea pătrunde cineva în casă şi să-i fure

(relicva sfântă relicva)

aşchia. Ştia că nu prea avea logică – ce hoț ar vrea să fure o bucată veche de lemn cenuşiu, chiar dacă ar da peste ea? Dar dacă se întâmpla ca hoțul să o *atingă…* dacă acele sunete şi imagini îi umpleau *şi lui* mintea aşa cum i-o umpleau ei de fiecare dată când strângea aşchia în pumnul ei mic… ei bine…

Aşa că se va duce acasă. Se va schimba în pantaloni scurți şi într-o bustieră şi va petrece o oră sau aşa ceva într-o tăcută

(exaltare)

meditație, simțind podeaua de sub ea cum se transformă într-o punte care tresaltă încet sus-jos, ascultând animalele mugind şi răcnind şi behăind, simțind lumina unui alt soare, aşteptând momentul magic – era convinsă că acesta va veni dacă va ține aşchia destul de mult în mână, dacă rămânea foarte, foarte tăcută şi foarte, foarte rugătoare – când prora imensei bărci din lemn va ajunge să se odihnească pe vârful muntelui cu un scrâşnet gros. Nu ştia de ce considerase Dumnezeu că trebuia s-o binecuvânteze pe ea dintre toți credincioşii lumii cu acest miracol sclipitor şi luminos, dar dacă tot o făcuse, Sally intenționa să se bucure de această binecuvântare cât mai mult şi cât mai complet posibil.

Ieşi pe uşa laterală şi traversă terenul de joacă spre parcarea corpului profesoral, o femeie înaltă, frumoasă, cu păr blond întunecat şi picioare lungi. La frizerie se discuta mult şi bine despre acele picioare când trecea Sally Ratcliffe prin dreptul geamului de acolo, păşind singură pe tocurile ei joase, sensibile, de obicei cu poşeta într-o mână şi cu Biblia – înțesată cu pamflete – în cealaltă.

— Christoase, femeia aia are picioare până la bărbie, a spus odată Bobby Dugas.

— Nu le da voie să-ți ocupe gândul, i-a răspuns Charlie Fortin. N-o să le simți niciodată încolăcite-n jurul curului *tău.* Ea-i aparține lui Iisus şi lui Lester Pratt. În ordinea asta.

Frizeria bubuise de râsete bărbăteşti în ziua când Charlie scosese vorbele acestea pe gură – nişte adevărate Fălci-Căscate. Iar afară, Sally Ratcliffe îşi continuase drumul către Cursul de Joi Seara de Studiere a Bibliei pentru Tinerii Adulți ținut de reverendul Rose, neştiutoare, nepăsătoare, înfăşurată la loc sigur în propria ei inocență voioasă şi-n puritate.

Nu se făcea nici o glumă pe seama picioarelor lui Sally sau pe seama *oricărui* lucru legat de Sally dacă se întâmpla ca Lester Pratt să fie în The Clip Joint (şi el mergea acolo cel puțin o dată la trei săptămâni ca să-şi scurteze țepii noii sale frizuri.) Era limpede pentru majoritatea celor din oraş care aveau un apetit pentru acest fel de lucruri că Lester credea că Sally beşea parfum şi defeca petunii, şi nu te luai în gură despre aceste lucruri cu un om de constituția lui Lester. Era un tip destul de afabil, dar în privința lui Dumnezeu şi Sally Ratcliffe era întotdeauna extrem de serios. Iar un bărbat ca Lester îți putea smulge brațele şi picioarele înainte să ți le aranjeze la loc în feluri noi şi interesante, dacă asta voia.

El şi cu Sally avuseseră câteva partide destul de încinse, dar nu merseseră niciodată Până la Capăt. Lester se întorcea de obicei acasă după aceste partide într-o stare de descompunere totală, cu creierul explodându-i de bucurie şi cu boaşele explodându-i de-o frustrare ce-i dădea furnicături, visând la noaptea, nu foarte îndepărtată acum, când nu va trebui să se oprească. Se întreba uneori dacă n-o va îneca oare prima dată când O Vor Face.

Sally aştepta şi ea căsătoria şi sfârşitul frustrării sexuale… deşi în aceste zile din urmă, îmbrățişările lui Lester îi păruseră puțin mai neinteresante. Stătuse pe gânduri dacă să-i spună despre aşchia de lemn din Țara Sfântă pe care o cumpărase de la Lucruri prețioase, aşchia în care sălăşluia un miracol, şi în cele din urmă nu-i spusese. Îi va spune, desigur; miracolele trebuie împărtăşite. Era fără-ndoială un păcat să nu le împărtăşeşti. Dar fusese surprinsă (şi puțin uimită) de sentimentul de posesiune geloasă care se trezea în ea de fiecare dată când se gândea să-i arate lui Lester aşchia şi să-l poftească să o țină în mână.

Nu! strigase o voce furioasă ca de copil prima dată când se gândise la asta. *Nu, e a mea! Nu va-nsemna pentru el la fel de mult ca pentru mine! N-are cum!*

Avea să vină ziua când *o va* împărtăşi cu el, aşa cum avea să vină ziua când îşi va împărți şi corpul cu el – dar încă nu era timpul ca vreunul dintre aceste lucruri să se întâmple.

Această zi caldă de octombrie îi aparținea strict *ei.*

În parcarea cadrelor didactice nu erau decât puține maşini, iar Mustang-ul lui Lester era cea mai nouă şi cea mai frumoasă dintre ele. Avea tot felul de probleme cu maşina ei – ceva la transmisie se rupea întruna dar nu asta era adevărata problemă. Când îl sunase pe Les în acea dimineață şi-l întrebase dacă-i putea împrumuta iarăşi maşina lui (i-o înapoiase de-abia ieri la prânz după o perioadă de împrumut de şase zile), el fusese de acord să i-o aducă imediat. Putea să facă o alergare înapoi, a spus el, iar mai târziu el şi câțiva dintre Băieți se vor duce să joace fotbal american pe atinse[37]. Bănuia că ar fi insistat să ia maşina chiar dacă *i-ar fi* trebuit-o, iar asta ei i se părea ceva absolut normal. Era conştientă – într-un fel vag, amorf, care era rezultatul intuiției mai degrabă decât al experienței – că Les ar sări prin cercuri de foc dacă i-ar fi cerut, iar asta instituia un lanț de adorație pe care ea îl accepta cu o complacere naivă. Les o venera; amândoi îl venerau pe Dumnezeu; totul era aşa cum trebuia să fie; în vecii vecilor, amin.

Se strecură în Mustang şi, când se întoarse să-şi pună poşeta pe consolă, ochii îi căzură pe ceva alb care ieşea de sub scaunul pasagerului. Semăna cu un plic.

Se aplecă şi-l smulse de acolo, spunându-şi că era foarte ciudat să găsească un astfel de lucru în Mustang; Les îşi ținea maşina la fel de meticulos de curată ca şi propria sa persoană. Pe partea din față a plicului se afla un singur cuvânt, dar acesta îi dădu lui Sally Ratcliffe un fior mic şi neplăcut. Cuvântul era *Iubițel,* scris cu litere uşor înclinate.

Un scris *feminin.*

Îl întoarse pe cealaltă parte. Nu scria nimic pe spate, iar plicul era lipit.

— Iubițel? – întrebă Sally nesigură şi dintr-odată îşi dădu seama că stătea în maşina lui Lester cu toate geamurile încă ridicate, transpirând din abundență. Porni motorul, coborî geamul din partea şoferului, apoi se aplecă peste consolă să coboare şi scaunul din partea pasagerului.

Când făcu aceasta i se păru că simte un iz slab de parfum. Dacă aşa era, nu-i aparținea; ea nu se dăduse cu parfum, şi nici un machiaj. Religia ei o învăța că astfel de lucruri erau uneltele stricatelor. (Şi, pe lângă asta, nu avea nevoie de ele.)

Oricum, n-a fost vorba de parfum. Doar de ultimele frunze de caprifoi care cresc de-a lungul gardului din jurul terenul de joacă – asta-i tot ce-ai simțit.

— Iubițel? – spuse ea din nou, uitându-se la plic.

Plicul nu spuse nimic. Zăcu doar îngâmfat acolo în palmele ei.

Îşi flutură degetele peste el, apoi îl îndoi sus-jos. Înăuntru se afla o bucată de hârtie, credea – cel puțin una – şi încă ceva. Acel ceva părea să fie o fotografie.

Ținu plicul ridicat în aer spre parbriz, dar asta n-o ajută la nimic; soarele cobora acum de cealaltă parte. După ce stătu pe gânduri pentru o clipă, coborî din maşină şi ținu plicul în fața soarelui. Nu reuşi să întrevadă decât un dreptunghi subțire – scrisoarea, credea ea – şi o siluetă mai întunecată care probabil că era o fotografie de la

(Iubițel)

oricine i-ar fi trimis scrisoarea lui Les.

Numai că, sigur, nu fusese *trimisă* – nu cu poşta, în orice caz. Nu era nici timbru, nici adresă pe ea. Numai acel unic cuvânt problematic. Nu fusese nici deschisă, ceea ce însemna… ce? Că cineva o strecurase în Mustang-ul lui Lester câtă vreme ea lucra la fişe?

Era posibil. Putea de asemenea însemna că cineva o strecurase în maşină noaptea trecută – poate chiar ieri – şi că Lester n-o văzuse. În definitiv, nu se văzuse decât un colț din ea; era posibil să fi alunecat puțin în față din locul ei de sub scaun când venise ea spre şcoală în dimineața aceea.

— Bună, domnişoară Ratcliffe! – strigă cineva.

Sally lăsă iute plicul jos şi-l ascunse între pliurile fustei. Inima îi bătea vinovată.

Era micuțul Billy Marchant, care trecea de-a curmezişul terenului de joacă ținându-şi skateboard-ul la subsioară. I se părea că o arde fața. Roşea. Era o prostie – nu, o *nebunie* – dar se comporta aproape ca şi când Billy ar fi prins-o făcând ceva ce nu s-ar fi cuvenit să facă.

Păi, şi nu-i aşa? Nu-ncercai să tragi cu ochiul la o scrisoare care nu-ți aparține?

Atunci simți primele muşcături de gelozie. Poate *era* a ei; o mulțime de oameni din Castle Rock ştiau că a folosit maşina lui Lester la fel de mult cât şi-a folosit-o pe a ei în ultimele câteva săptămâni. Şi chiar dacă aceasta *nu* era, Lester Pratt în schimb era. Nu se gândise ea tocmai acum cu acea plăcută, puternică mulțumire de sine pe care numai femeile creştine tinere şi frumoase o simt cu atâta înflăcărare că ar sări prin cercuri de foc pentru ea?

Iubițel.

Nu lăsase nimeni plicul acela pentru *ea,* măcar de atâta era sigură. *Ea* nu avea nici o prietenă care să-i spună Dulceață sau Scumpo sau Iubițel. Fusese lăsat pentru *Lester.* Şi…

Soluția o lovi brusc şi se prăbuşi în spătarul albastru al scaunului cu un suspin scurt de uşurare. Lester preda educație fizică la Liceul Castle Rock. Nu-i antrena decât pe băieți, desigur, dar o mulțime de fete – fete tinere, fete impresionabile – îl vedeau în fiecare zi. Iar Les era un tânăr arătos.

Vreo fătucă de liceu cu călcâiele încinse i-a strecurat în maşină un bilet. Asta-i tot. N-a îndrăznit nici măcar să-l lase pe bord, unde să-l vadă imediat.

— N-o să-l deranjeze dacă îl deschid, spuse Sally cu voce tare şi rupse o fâşie îngustă de la un capăt al plicului pe care o puse apoi în scrumiera unde nu adăstase niciodată nici o țigară. O să râdem bine de el astă-seară.

Înclină plicul şi-n mână îi căzu o fotografie Kodak. O văzu şi inima i se opri pentru o clipă. Apoi icni. O culoare roşie

intensă îi inundă obrajii şi cu o mână îşi acoperi gura care i se pungise într-un O mic, şocat de uluire.

Sally nu intrase niciodată în The Mellow Tiger, aşa că nu ştiu că acela era fundalul, dar nu era inocentă chiar *de tot;* se uitase destul la televizor şi fusese la destule filme ca să recunoască un bar când îl vedea. Fotografia înfăţişa un bărbat şi o femeie stând la o masă în ceea ce părea a fi un colţ (un colţ *retras,* insistă mintea ei să adauge) al unei încăperi. Pe masă se afla o halbă de bere şi două pahare de Pilsner. În spatele şi-n jurul lor se vedeau alţi oameni stând la mese. În fundal se afla un ring de dans.

Bărbatul şi femeia se sărutau.

Ea purta un sveter sclipitor scurt care-i lăsa mijlocul expus şi o fustă din ceea ce părea a fi în alb. O fustă foarte *scurtă.* Una dintre mâinile bărbatului apăsa cu fermitate pielea taliei ei. Cealaltă era chiar *sub fustă,* ridicându-i-o şi mai mult. Sally putu vedea o bucată din chiloţii femeii.

Păsăruica aia, îşi spuse Sally cu o uluire nervoasă.

Bărbatul stătea cu spatele la fotograf; Sally îi putea întrevedea doar bărbia şi o ureche. Dar reuşi să observe că era foarte musculos şi că părul lui negru era tuns într-o frizură sever de scurtă. Purta un tricou albastru – ceea ce copiii de şcoală numeau „tricou cu muşchi" – şi pantaloni sport albaştri cu o dungă albă pe margine.

Lester.

Lester explorând peisajul de sub fusta păsăruicii.

Nu! proclamă mintea ei într-o negare panicată. Nu *poate* fi el! Lester nu iese în baruri! El nici măcar nu bea! Şi niciodată n-a sărutat altă femeie, fiindcă mă iubeşte! Ştiu că mă iubeşte, fiindcă…

— Fiindcă aşa spune el.

Vocea ei, plată şi fără inflexiuni, i se păru şi ei şocată. Voia să mototolească fotografia şi s-o arunce din maşină, dar nu putea face asta – dacă o făcea, o putea găsi cineva şi ce-ar putea crede acel cineva?

Se aplecă iarăşi asupra fotografiei, studiind-o cu ochi plini de gelozie şi de concentrare.

Fața bărbatului acoperea mare parte din fața femeii, dar Sally putea vedea linia frunții ei, colțul unui ochi, obrazul stâng şi linia maxilarului. Mai important, putea vedea cum era tuns părul ei negru – era tapat şi cu şuvițe lipite pe frunte.

Judy Libby avea păr negru. Şi Judy Libby îşi tapa părul şi-şi lipea şuvițe pe frunte.

Greşeşti. Nu, mai rău de atât – eşti nebună. Les s-a despărțit de Judy când ea s-a dezis de biserică. Şi apoi a plecat din localitate. În Portland sau Boston sau într-un loc ca acesta. Asta-i gluma sadică şi răuvoitoare a cuiva. Ştii că Les niciodată n-ar…

Dar *ştia* ea asta? Ştia cu adevărat?

Toată mulțumirea de sine dinainte reveni acum s-o ia în batjocură şi o voce pe care nu o auzise niciodată până astăzi se făcu dintr-odată auzită dintr-o tainiță a inimii ei: *Încrederea celor inocenți este cea mai puternică armă a mincinosului.*

Nu *trebuia* să fie Judy, însă; nu *trebuia* să fie nici măcar Lester. În definitiv, nu-ți puteai da seama sigur *cine* erau cei doi care se sărutau, nu-i aşa? Nu-ți puteai da seama sigur la film dacă intrai cu întârziere, nici chiar dacă era vorba de doi actori celebri. Trebuia să aştepți până se opreau şi se uitau iarăşi la aparat.

Ăsta n-a fost nici un film, o asigură noua voce. *Asta a fost viața adevărată. Iar dacă nu sunt ei, ce căuta plicul în maşina asta?*

Acum, ochii i se fixară pe mâna dreaptă a femeii, care era aşezată uşor pe gâtul

(lui Lester)

iubitului ei. Avea unghii lungi, ascuțite, vopsite cu o ojă închisă la culoare. Judy Libby avusese unghii ca acestea. Sally îşi aminti că nu a fost deloc surprinsă când Judy a încetat să mai vină la biserică. Unei fete cu asemenea unghii, îşi aminti că-şi spusese, îi stă gândul la cu totul altceva decât la Domnul celor Mulți.

Bine, probabil că e Judy Libby, deci. Asta nu înseamnă că acela de lângă ea e Lester. S-ar putea ca ăsta să fie modul ei

scârbos de a se răzbuna pe amândoi fiindcă i-a dat Lester papucii când în sfârşit şi-a dat seama că e cam la fel de creştină ca şi Iuda Iscarioteanul. În definitiv, mulți bărbați au părul tuns periuță şi orice bărbat poate îmbrăca un tricou albastru şi o pereche de pantaloni albaştri cu dungi albe de antrenor pe laturile exterioare.

Apoi îi căzură ochii pe altceva şi inima i se păru că se umple brusc cu plumb topit. Bărbatul purta un ceas la pulsul mâinii – un ceas digital. Ea îl recunoscu chiar dacă imaginea nu-l scotea foarte bine în evidență. Era normal să-l recunoască; nu i-l dăduse tocmai ea luna trecută lui Lester de ziua lui?

Putea fi o coincidență, dar mintea ei insista fără vlagă. Nu era decât un Seiko, numai asta mi-am putut permite. Oricine poate avea un ceas ca şi acela. Dar noua voce râse aspru, cu disperare. Noua voce voia să ştie pe cine credea ea că păcăleşte. Şi mai era ceva. Nu putea vedea mâna de sub fusta fetei (mulțumesc lui Dumnezeu pentru micile Lui daruri!), dar putea vedea brațul de care era ataşată. Erau două alunițe mari pe braț, chiar mai jos de cot. Aproape că se atingeau, alcătuind un desen asemănător cu cifra opt.

Cât de des îşi trecuse iubitoare degetul exact peste acele alunițe când ea şi Lester stăteau pe leagănul din verandă? Cât de des le sărutase iubitoare când el îi mângâia sânii (protejați de armura grea a unui sutien J. C. Penney ales cu grijă tocmai pentru astfel de conflicte de iubire pe veranda din spatele casei) şi-i gâfâia în ureche vorbe de dezmierdare şi promisiuni de loialitate statornică?

Era Lester, sigur că da. Un ceas putea fi pus şi dat jos de la mână, dar alunițele – nu… Îi veni în minte o bucată dintr-un cântec disco vechi: *„Fetele rele… tut-tut… bip-bip…”*

— Păsăruică, păsăruică, *păsăruică!* – sâsâi ea la fotografie într-o bruscă şoaptă nesănătoasă. Cum se putuse întoarce la ea? *Cum?*

Poate, spuse vocea, *fiindcă ea-l lasă să facă ce nu-l laşi tu.*

Pieptul i se ridică țâfnos; un suspin de uimire scurt şi sâsâit îi pătrunse cu forța printre dinți şi i se rostogoli pe gât în jos.

Dar sunt într-un bar! Lester nu…

Apoi îşi dădu seama că aceasta era în linii mari o judecată de ordin secund. Dacă Lester se vedea cu Judy, dacă mințea despre *asta,* o minciună despre faptul că bea sau nu bere nu era foarte importantă, nu?

Sally puse fotografia deoparte cu o mână tremurândă şi scoase din plic biletul împăturit care o însoțea. Era o singură foaie de hârtie de culoarea piersicii, cu marginile tăiate. Când o scoase, dinspre ea se ridică un miros slab, prăfos şi dulce. Sally o duse la nas şi inhală profund.

— *Păsăruică!* – strigă ea într-o şoaptă aspră, agonică.

Dacă i-ar fi apărut Judy Libby în față în clipa aceea, Sally ar fi atacat-o cu unghiile, oricât de scurte erau acestea. Îşi dorea ca Judy să fie de față. Îşi dorea să fie şi Lester. După ce va fi terminat ea cu el, avea să mai treacă multă vreme până să mai poată juca fotbal pe atinse. Foarte multă vreme.

Despături biletul. Era scurt, cuvintele erau scrise cu rotunjirile metodei Palmer ale unei şcolărițe.

Scumpul meu Les,

Felicia a făcut poza asta când eram la Tiger alaltăieri seară. A spus c-ar trebui s-o folosească pentru a ne şantaja! Dar nu făcea decât să ne tachineze. Mi-a dat-o mie şi eu ți-o dau ție ca suvenir al MARII NOASTRE NOPȚI. A fost un gest EXTREM DE OBRAZNIC din partea ta să-mi bagi mâna sub fustă aşa „chiar în public", dar M-A PUS PE JAR atât de tare. Pe lângă asta eşti ATÂT DE PUTERNIC. Cu cât mă uitam mai mult la ea, cu atât mai „încinsă" mă simțeam. Dacă te uiți de aproape, îmi poți vedea lenjeria intimă! E bine că Felicia n-a fost prin preajmă mai târziu, când nu mai purtam nimic!!! Ne vedem curând. Între timp, păstrează poza asta „întru amintirea mea." O să mă gândesc la tine şi la SCULA TA MARE. Ar fi mai bine să mă opresc acum, până ce nu mă-ncing şi mai tare şi-o să trebuiască să fac ceva obraznic. Şi, te rog, nu te mai gândi la ŞTII TU CINE. Ea-i prea ocupată săi fie fidelă lui Iisus ca să-şi facă griji din pricina noastră.

A ta,
Judy

Sally rămase în spatele volanului Mustang-ului lui Lester preț de o jumătate de oră, citind iar şi iar acest bilet, mintea şi sentimentele ei fiind o fiertură de furie, gelozie şi durere. Era de asemenea o nuanță de excitare sexuală în gândurile şi sentimentele ei – dar asta era ceva ce n-ar fi recunoscut în fața nimănui, cu atât mai puțin în fața ei însăşi.

Târfa aia proastă nu ştie nici măcar să scrie „să-i”, gândi ea.

Ochii ei continuau să găsească noi expresii asupra cărora să se fixeze. Majoritatea erau cele scrise cu majuscule.

MARII NOASTRE NOPȚI
EXTREM DE OBRAZNIC
M-A PUS PE JAR
ATÂT DE PUTERNIC
SCULA TA MARE

Dar propoziția la care se tot întorcea, propoziția care-i alimenta furia cu cel mai mare succes, era acea pervertire blasfematoare a ritualului împărtăşaniei:

… păstrează poza asta „întru amintirea mea.”

În mintea lui Sally, nepoftite, răsăriră imagini obscene. Gura lui Lester închizându-se pe unul dintre sfârcurile lui Judy Libby în vreme ce ea fredonează: „Luați, beți cu toții întru amintirea mea.” Lester în genunchi între picioarele depărtate ale lui Judy Libby în vreme ce ea-i spune ia, mănâncă întru amintirea mea.

Mototoli foaia de hârtie de culoarea piersicii într-o minge şi-o aruncă pe podeaua maşinii. Se îndreptă de spate la volan, expirând brusc, cu părul încrețit într-o ciufuleală asudată (cât studiase biletul, îşi trecuse abătută mâna liberă prin el.) Apoi se aplecă, îl ridică, îl îndreptă şi-l îndesă atât pe el, cât şi fotografia înapoi în plic. Îi tremurau mâinile atât de tare, că trebui să încerce de trei ori ca să-l poată introduce şi, când reuşi într-un sfârşit, rupse plicul în două pe la mijloc.

— Păsăruică! strigă din nou şi izbucni în lacrimi. Lacrimile erau încinse; o ardeau ca acidul. – *Târfă!* Şi *tu! Tu! Nemernic* mincinos!

Vârî cheia în contact. Mustang-ul se trezi la viață cu un răcnet care păru la fel de furios ca şi ea. Introduse schimbătorul în viteza întâi şi plecă din parcarea cadrelor didactice într-un nor de fum albastru şi-un țipăt tânguitor de cauciuc ars.

Billy Marchant, care exersa bucle pe skateboard pe terenul de joacă, ridică surprins privirea.

4

Cincisprezece minute după aceea, era în dormitor, săpând prin lenjeria intimă, căutând aşchia şi negăsind-o. Furia pe Judy şi pe nemernicul ăla mincinos de iubit al ei fusese eclipsată de o teroare atotcuprinzătoare – dacă dispăruse? Dacă fusese, totuşi, furat?

Sally adusese plicul rupt cu ea şi-şi dădu seama că încă-l ținea încleştat în mâna stângă. Îi zădărnicea căutarea. Îl aruncă în lături şi-şi smulse cu ambele mâini din sertar chiloții sensibili din bumbac şi-i aruncă pretutindeni. Chiar când îi veni să strige din pricina unei combinații de panică, furie şi frustrare, văzu aşchia. Trăsese sertarul atât de tare, că aceasta alunecase până în colțul lui din stânga spate.

O înşfăcă şi, dintr-odată, simți cum o năpădesc pacea şi liniştea. Apucă în cealaltă mână plicul şi apoi ridică ambele mâini în fața ochilor, binele şi răul, sacrul şi profanul, alfa şi omega. Apoi puse plicul rupt în sertar şi aruncă lenjeria intimă peste el în mormane haotice.

Se aşează, îşi încrucişă picioarele şi-şi aplecă fruntea asupra aşchiei. Închise ochii, aşteptându-se să simtă podeaua cum începe să i se legene blând sub picioare, aşteptând pacea care o cuprindea atunci când auzea glasurile animalelor, acele sărmane animale fără judecată, salvate într-o vreme de restrişte de către grația divină.

În schimb, auzi vocea bărbatului care-i vânduse aşchia. *Chiar ar trebui să rezolvi problema asta, ştii,* spuse domnul Gaunt dinlăuntrul relicvei. *Chiar ar trebui să rezolvi asta… problema asta josnică.*

— Da, spuse Sally Ratcliffe. Da, ştiu.

Şezu acolo toată după-amiaza în patul ei încins de fecioară, gândindu-se şi visând înăuntrul cercului întunecat pe care-l întindea aşchia în jurul ei, o întunecime care semăna cu însemnul unei cobre.

5

— Uită-l pe-al meu rege, e-mbrăcat în verde tot… iko-iko într-o zi… nu-i un om, e-o maşină de iubit…

În vreme ce Sally Ratcliffe medita în noua sa întunecime, Polly Chalmers şedea într-o trâmbă de lumină sclipitoare lângă fereastra pe care o deschisese pentru a lăsa să intre puțin din neobişnuit de calda după-amiază de octombrie. Folosea maşina ei de cusut Singer Dress-O-Matic şi cânta „Iko Iko” pe vocea ei de alto curată şi plăcută.

Rosalie Drake veni la ea şi-i spuse:

— Ştiu pe cineva care se simte mai bine astăzi. Cu *mult* mai bine, după cum se pare.

Polly ridică privirea şi-i oferi Rosaliei un zâmbet ciudat de complex.

— Mă simt şi nu, spuse ea.

— Ce vrei să spui e că te simți mai bine şi că nu te poți abține.

Polly se gândi o clipă la aceasta, apoi înclină din cap. Nu era tocmai adevărat, dar era în ordine. Două femei care muriseră împreună ieri erau astăzi iarăşi împreună la Biroul de Pompe Funebre Samuels. Mâine dimineață vor fi înmormântate de două biserici diferite, dar de mâine după-amiază Nettie şi Wilma vor fi iarăşi vecine… În Cimitirul Homeland, de data aceasta. Polly se considera parțial răspunzătoare pentru morțile lor – în cele din urmă, Nettie nu s-ar fi întors niciodată în Castle Rock dacă n-ar fi intervenit ea. Ea scrisese scrisorile necesare, participase la audierile necesare, îi găsise chiar şi o casă unde să locuiască. Şi de ce? Partea sâcâitoare era că Polly nu-şi putea aminti acum, îşi amintea doar că fusese o

faptă de caritate creştină şi o ultimă responsabilitate a unei vechi prietenii de familie.

Nu se va sustrage de la această culpabilitate şi nici nu va lăsa pe nimeni s-o convingă de contrar (Alan, înțelept, nici măcar nu încercase), dar nu era sigură dacă ar fi schimbat ceva din ceea ce făcuse. Miezul nebuniei lui Nettie fusese aparent dincolo de puterea ei de control sau de schimbare, însă ea petrecuse chiar şi aşa trei ani fericiți şi productivi în Castle Rock. Poate că trei ani ca aceştia erau mai bine decât lungul timp cenuşiu pe care l-ar fi petrecut la azil, înainte ca bătrânețea sau simpla plictiseală s-o răpună. Iar dacă Polly, prin acțiunile sale, îşi semnase numele pe condamnarea la moarte a Wilmei Jerzyck, oare nu-şi scrisese Wilma singură pe acelaşi document detaliile de punere în practică? În definitiv, Wilma, nu Polly, îl înjunghiase de moarte cu un tirbuşon pe veselul şi inofensivul cățeluş al lui Nettie Cobb.

Mai era o parte din ea, o parte mai simplă, care pur şi simplu plângea moartea prietenei sale şi se îndoia că Nettie ar fi putut face un asemenea lucru când ei tocmai i se părea că îşi revenea la normal.

Îşi petrecuse o bună parte din dimineață făcând pregătiri de înmormântare şi sunându-le pe puținele rude ale lui Nettie (toate îi spuseseră că nu vor participa la înmormântare, lucru la care Polly se aşteptase), iar treaba aceasta, procesele funcționăreşti ale morții, o ajutase să-şi focalizeze propria durere sufletească… efect pe care, fără îndoială, trebuie să-l aibă ritualurile de îngropare a celor morți.

Erau unele lucruri, însă, care nu voiau să-i plece din gând.

Lasagna, de pildă – încă mai era în frigider cu folia pusă peste ea ca să nu se usuce. Bănuia că ea şi cu Alan o vor mânca la cină astă-seară – dacă el putea veni, desigur. N-o va mânca singură. Asta nu putea face.

Îşi tot amintea cât de repede văzuse Nettie că suferă, cât de precis identificase ea durerea şi cum îi adusese mănuşile termice, insistând că de data aceasta s-ar putea chiar să o ajute. Şi, desigur, ultimul lucru pe care-l spusese Nettie: „Te iubesc, Polly.”

— Pământul către Polly, Pământul către Polly, răspunde. Pol, mă recepționezi? – scandă Rosalie.

Ea şi cu Polly îşi aduseseră împreună aminte de Nettie în dimineața aceea, făcând schimb de amintiri, şi plânseseră împreună în camera din spate, ținându-se în brațe printre sulurile de material. Acum şi Rosalie părea fericită – poate doar fiindcă o auzise pe Polly cântând.

Sau fiindcă ea n-a fost întru totul reală pentru nici una dintre noi, cugetă Polly. Era o umbră deasupra ei – nu una complet neagră, bagă de seamă; era doar destul de deasă ca să-ți fie greu s-o vezi. Asta face ca durerea noastră să fie atât de fragilă.

— Te-am auzit, spuse Polly. *Chiar* mă simt mai bine, *nu* mă pot abține şi sunt foarte recunoscătoare *pentru* asta. Te satisface răspunsul ăsta?

— Aproape, acceptă Rosalie. Nu ştiu ce m-a surprins mai mult când am venit înapoi – să te aud cântând sau să te aud folosind iarăşi maşina de cusut. Ridică mâinile.

Polly le ridică. Niciodată nu aveau să treacă drept mâinile unei regine a frumuseții, cu degetele lor strâmbe şi cu umflăturile lor puhave, care îi îngroşau grotesc încheieturile, dar Rosalie observă că umflăturile se retrăseseră mult de vinerea trecută până acum, când durerea neîntreruptă o făcuse pe Polly să plece mai repede acasă.

— Oau! spuse Rosalie. Te mai dor măcar un pic?

— Sigur – dar tot sunt mai bine decât au fost de-o lună încoace. Uită-te.

Îşi strânse încet palmele în pumni slabi. Apoi le deschise din nou, cu aceeaşi grijă.

— A trecut cel puțin o lună de când n-am mai putut face asta.

Adevărul, Polly ştia, era puțin mai crunt; nu mai reuşise să strângă pumnii fără s-o doară îngrozitor din aprilie sau mai.

— *Oau!*

— Aşa că mă simt mai bine, spuse Polly. Acum, dac-ar fi Nettie aici să se bucure şi ea, asta ar face lucrurile aproape perfecte.

Uşa din față a atelierului se deschise.

— Mergi tu să vezi cine este? – întrebă Polly. Vreau să termin de cusut mâneca asta.

— Sigur că da.

Rosalie dădu să plece, apoi se opri pentru o clipă şi se uită înapoi.

— Nettie chiar s-ar fi bucurat că te simți bine, să ştii.

Polly aplecă din cap.

— Ştiu asta, spuse ea cu gravitate.

Rosalie merse în față să-l servească pe client. După ce plecă, mâna stângă a lui Polly se duse la piept şi atinse micuța umflătură, nu mai mare decât o ghindă, care se odihnea sub sveterul ei roz, între sâni.

Azka – ce cuvânt minunat, gândi ea şi începu iarăşi să acționeze maşina de cusut, răsucind pe toate părțile materialul rochiei – prima sa lucrare originală de vara trecută încoace – sub jucăuşa scăpărare argintie a acului.

Se întrebă în treacăt cât îi va cere domnul Gaunt pentru amuletă. Oricât ar cere, îşi spuse, n-o să fie de ajuns. Nu voi gândi – nu voi *putea* gândi – aşa când va veni vremea să ne târguim, dar ăsta-i adevărul gol-goluț. Oricât ar cere pentru ea, tot un chilipir va fi.

CAPITOLUL PAISPREZECE

1

Consilierii (şi consilierele) locali din Castle Rock împărțeau o singură secretară cu normă întreagă, o femeie tânără cu numele exotic de Ariadne St. Claire. Era o tânără fericită, deloc împovărată de inteligență, dar neobosită şi plăcută la vedere. Avea sâni mari, care se reliefau precum nişte dealuri cu coline domoale şi pante abrupte sub o aparent fără de sfârşit rezervă de svetere de angora, şi o piele încântătoare. Avea de asemenea o vedere foarte slabă. Ochii îi înotau, maro şi măriți, în spatele lentilelor groase ale unor ochelari cu rame

din corn. Lui Buster îi plăcea de ea. O considera prea proastă ca să fie una dintre Ei.

La patru fără un sfert, Ariadne îşi vârî capul în biroul lui.

— A trecut pe aici Deke Bradford, domnul Keeton. Are nevoie de o semnătură pe un formular de eliberare de fonduri. I-o puteți da?

— Păi, hai să vedem despre ce-i vorba, spuse Buster, lăsând să cadă în sertarul biroului secțiunea sportivă, îndoită la tabelul curselor de cai, a ziarului *Daily Sun* din Lewiston din ziua aceea.

Se simțea mult mai bine astăzi; hotărât şi vigilent. Acele jalnice bilețele roz, de duminică, fuseseră arse în soba din bucătărie, soția sa, Myrtle încetase să se mai ferească precum o pisică pârlită când se apropia el (nu-i mai păsa cine ştie cât de Myrtle, dar tot era deranjant să locuieşti cu o femeie care te credea Strangulatorul din Boston) şi se aştepta să mai poată aduna un mănunchi de bani în seara aceea la Hipodromul Lewiston. Din pricina sărbătorii, mulțimile de oameni (ce să mai vorbim de sumele puse la bătaie) vor fi şi mai mari.

Începuse, de fapt, să se gândească să parieze în sistem *quinella şi trifecta*[38].

Cât despre ajutorul de şerif Fațădesulă şi şeriful Capdecaca şi tot restul cetei lor vesele… ei bine, el şi cu domnul Gaunt ştiau despre ei, iar Buster credea că împreună vor alcătui o echipă a naibii de bună.

Din toate aceste motive o putu invita pe Ariadne în birou cu seninătate – reuşi chiar să-şi permită unele dintre vechile lui plăceri de a observa modul blând în care se legăna pieptul ei înăuntrul harnaşamentului fără-ndoială formidabil.

Ea îi aşează pe masa de lucru un formular de eliberare de fonduri. Buster îl ridică şi se lăsă pe spate în scaunul rotativ pentru a-i arunca o privire. Suma cerută se afla într-un chenar din partea de sus – nouă sute patruzeci de dolari. Beneficiarul avea să fie Depozitul de Materiale pentru Construcții din Lewiston. În locul rezervat pentru *Bunurile şi/sau serviciile ce vor fi prestate,* Deke scrisese 16 CUTII DE DINAMITĂ. Jos, în porțiunea *Observații/Explicații,* scrisese:

În sfârşit am ajuns la creasta aia de granit de la balastiera de pe Drumul Orăşenesc nr. 5, cea despre care geologii de la stat ne-au prevenit în ’87 (vezi raportul meu pentru detalii.) În orice caz, în spatele ei mai este o grămadă de prundiş, dar va trebui să dinamităm roca pentru a ajunge la el. Asta ar trebui făcut înainte să se răcească şi să înceapă ninsorile de iarnă. Dacă o să fie nevoie să cumpărăm prundişul pentru la iarnă din Norway, contribuabilii or să ne ia la Doamne păzeşte. Două sau trei pungi ar trebui să ajungă, iar Depozitul are la dispoziție o rezervă mare de Taggart Hi-Impact – am verificat. Dacă vrem, o putem cumpăra până mâine la prânz şi miercuri să începem detonările. Am identificat punctele dacă vrea cineva de la Oficiul Consiliului Local să vină şi să arunce o privire.

Sub acestea, Deke îşi mâzgălise semnătura.

Buster citi biletul de două ori, lovindu-şi gânditor dinții din față în vreme ce Ariadne aşteptă. În cele din urmă, se aplecă înainte, făcu o schimbare, adăugă o propoziție, parafă atât schimbarea, cât şi adausul, apoi îşi semnă numele cu o înfloritură sub numele lui Deke. Când îi înmână înapoi foaia roz de hârtie Ariadnei, zâmbea.

— Poftim! – spuse el. Şi toată lumea mă crede un mare zgârie-brânză!

Ariadne se uită la formular. Buster modificase suma din nouă sute patruzeci de dolari în o mie patru sute. Sub explicația lui Deke cu privire la întrebuințarea dinamitei, Buster adăugase acestea: *Dacă tot ne permite stocul, mai bine să luăm douăzeci de cutii.*

— Vreți să mergeți şi să vă uitați la balastieră, domnule Keeton?

— Mnu, mnu, nu e necesar.

Buster se lăsă înapoi pe spate în scaun şi-şi împleti degetele la ceafă.

— Dar spune-i lui Deke să-mi dea un telefon când vine marfa. E-o grămadă de explozibil. Nu vrem să cadă-n mâini greşite, nu?

— Chiar că nu, spuse Ariadne şi ieşi.

Era bucuroasă că ieşea. Era ceva la zâmbetul domnului Keeton pe care-l găsea… păi, puțin înfiorător.

Buster, între timp, se rotise cu scaunul pentru a se putea uita afară la Strada Principală, care acum era mult mai populată decât fusese duminică dimineața când se uitase asupra oraşului cu atâta disperare. Multe se întâmplaseră de atunci şi bănuia că multe se vor mai întâmpla în următoarele două zile. Păi, cu douăzeci de cutii de dinamită Taggart Hi-Impact puse la păstrare în magazia Lucrărilor Publice – o magazie de la care, desigur, el avea cheie – se putea întâmpla aproape orice.

Absolut orice.

2

Ace Merrill traversă podul Tobin şi intră în Boston la ora patru după-amiaza, dar era bine trecut de cinci înainte să ajungă la ceea ce spera el că era destinația sa. Se afla într-o ciudată zonă mizeră aproape complet pustie din Cambridge, aproape de mijlocul unei şerpării sinuoase de străzi. Jumătate dintre ele păreau a fi semnalizate cu sens unic; cealaltă jumătate erau înfundate. Ruinele clădirilor din această zonă decăzută aruncau umbre lungi peste străzi atunci când Ace se opri în fața unei construcții din cărămidă refractară dezolantă, cu un singur etaj, de pe strada Whipple. Se afla în mijlocul unui lot vacant plin de buruieni.

În jurul proprietății era un gard din lanțuri, dar acesta nu reprezenta o problemă; poarta fusese furată. Rămăseseră doar balamalele. Pe ele, Ace văzu ceea ce probabil că erau urme lăsate de un flex. Intră cu Challenger-ul prin golul unde fusese poarta şi conduse încet către clădirea din cărămidă.

Pereții ei erau negri şi fără geamuri. Poteca desfundată pe care mergea ei ducea la uşa închisă a unui garaj situat în

partea clădirii care stătea cu fața către râul Charles. Nici uşa garajului nu avea geamuri. Challenger-ul se legăna pe arcuri şi tresălta nefericit prin gropile din ceea ce cândva trebuia să fi fost o suprafață asfaltată. Trecu pe lângă un cărucior abandonat ce stătea în mijlocul unui morman de cioburi. Înăuntru lui stătea proptită o păpuşă decrepită care, atunci când trecu pe lângă ea, se uită fix la el cu un ochi albastru mucezit. Parcă în fața uşii închise de la garaj. Ce naiba trebuia să facă acum? Clădirea din cărămidă avea aspectul unui loc care stătuse părăsit din 1945 sau aşa ceva.

Ace coborî din maşină. Din buzunarul de la piept scoase o bucată de hârtie. Pe ea era scrisă adresa locului unde trebuia să fie depozitată maşina lui Gaunt. Se uită iarăşi neîncrezător la ea. Ultimele câteva numere pe lângă care trecuse îi sugeraseră că aceasta era *probabil* strada Whipple nr. 85, dar cine mama mă-sii îşi putea da seama sigur? Clădirile ca aceasta nu aveau niciodată număr de stradă şi niciodată nu părea să fie cineva prin jur pe care-l poți întreba. De fapt, toată această zonă din oraş avea un aspect pustiu, înfiorător, care nu-i prea plăcea lui Ace. Loturi vacante. Maşini denudate care fuseseră prădate de fiecare componentă folositoare şi fiecare centimetru de fir de cupru. Case de raport goale aşteptând ca politicienii să-şi regleze conturile înainte să se prăbuşească în bătaia bilei pentru demolări. Străzi secundare alambicate care se înfundau în curți murdare şi fundături mizere. Îi luase o oră să găsească strada Whipple, iar acum că o găsise, aproape că-şi dorea să fi rămas rătăcită. Aceasta era partea din oraş unde polițiştii găseau uneori cadavrele nou-născuților îndesate în tomberoane ruginite şi în frigidere abandonate.

Merse pe jos către uşa garajului şi căută din priviri un buton de sonerie. Nu era nici unul. Îşi apropie urechea de metalul ruginit şi încercă să audă vreun sunet dinăuntru. Putea fi un atelier ilegal de dezmembrări auto, bănuia el; un tip care avea un depozit de cocaină de mare putere precum treaba pe care i-o oferise Gaunt putea foarte bine cunoaşte

genul de oameni care vindeau pe bani peşin Porsche-uri şi Lamborghini-uri după apusul soarelui.

Nu auzi altceva decât linişte.

Probabil că nici nu-i locul potrivit, îşi spuse, dar se plimbase-n susul şi-n josul blestematei ăleia de străzi şi era singurul loc de acolo destul de mare – şi destul de solid – în care să depozitezi o maşină clasică. Doar dacă nu-şi dăduse în petic de zile mari şi venise în partea de oraş greşită. Gândul acesta îl făcu să se agite. *Dacă nu te întorci până la miezul nopții, voi fi nefericit. Când sunt nefericit, uneori îmi pierd cumpătul.*

Las-o mai moale, îşi spuse Ace cu înfrigurare. Nu-i decât un bătrân cu o proteză dentară de proastă calitate. Poate că-i homo.

Dar *nu putea* s-o lase mai moale şi nu credea cu adevărat că domnul Leland Gaunt era doar un bătrân cu o proteză dentară de proastă calitate. Credea şi că nu voia să afle sigur dacă era sau nu aşa.

Dar problema se punea acum astfel: nu peste mult timp avea să se întunece şi el nu vroia să se afle-n partea asta de oraş după lăsarea întunericului. Ceva nu era în regulă aici. Ceva mai mult decât casele de raport înfricoşătoare, cu geamurile lor moarte, holbate, şi maşinile care stăteau pe jante în rigole. De când începuse să se apropie de strada Whipple, nu văzuse nici măcar un om pe trotuar sau stând pe-o verandă sau uitându-se pe geam… dar, chiar şi aşa, încercase senzația că era privit. Încă o încerca, de fapt: senzația de ochi care i se târăsc avizi printre firişoarele de păr de la ceafă.

Era aproape ca şi când nici nu s-ar mai fi aflat în Boston. Locul ăsta semăna mai degrabă cu fututa aia de Zonă Crepusculară.

Dacă nu te întorci până la miezul nopții, voi fi nefericit.

Ace strânse pumnul şi izbi fața ruginită, fără trăsături a uşii de la garaj.

— Hei! Vrea cineva de-acolo dinăuntru să se uite la nişte vase Tupperware?

Nici un răspuns.

În partea de jos a uşii se afla un mâner. Îl încercă. Nici poveste. Uşa nu vru nici măcar să se scuture-n cadru, darămite să urce pe şine.

Ace lăsă aerul să-i iasă într-un sâsâit printre dinți şi se uită agitat în jur. Challenger-ul lui stătea în apropiere şi niciodată în viața lui nu-şi dorise mai mult ca acum să urce-n el şi să *plece.* Dar nu îndrăznea s-o facă.

Dădu ocol clădirii şi nu văzu nimic. Absolut nimic. Doar întinderi de cărămidă vopsită într-un verde-muci neplăcut. Pe spatele garajului fusese vopsit cu spray-ul un graffitti ciudat şi Ace se uită la el câteva clipe, neînțelegând de ce-i făcea pielea de găină.

YOG-SOTHOTH E CEL MAI TARE.

scria cu litere roşii spălăcite.

Ajunse înapoi la uşa garajului şi-şi spuse: *Şi-acum ce?*

Fiindcă nu se putu gândi la altceva, urcă la loc în Challenger şi stătu pur şi simplu acolo, uitându-se la uşa garajului. În cele din urmă, aşeză ambele mâini pe claxon şi făcu să răsune o salvă prelungă, frustrată.

Pe dată, uşa garajului începu să urce în linişte pe şine.

Ace rămase locului şi se uită la ea cu gura căscată şi primul lui impuls fu să pornească Challenger-ul şi să plece cât de repede şi cât de departe putea. Ciudad de Mexico ar fi fost bun pentru început. Apoi se gândi iarăşi la domnul Gaunt şi ieşi încet din maşină. Când uşa garajului se opri sub tavanul dinăuntru, Ace merse către ea.

Interiorul era puternic luminat de şase becuri de două sute de wați ce atârnau la capătul unor cabluri electrice groase. Fiecare bec fusese înconjurat de câte o bucată de tinichea îndoită sub formă de con, aşa încât lumina cădea pe podea în bălți perfect rotunde. În spatele garajului se afla o maşină acoperită cu o prelată. Lângă perete era o masă plină de unelte. Pe un alt perete erau puse una peste alta trei lăzi. Pe ele se afla un magnetofon demodat.

În afară de acestea, garajul era gol.

— Cine a deschis uşa? – întrebă Ace pe o voce slabă, uscată. Cine a deschis fututa asta de *uşă?*

Dar la aceasta nu primi nici un răspuns.

3

Conduse Challenger-ul înăuntru şi-l parcă lângă peretele din spate – era loc berechet. Apoi se duse înapoi la intrare. Pe peretele de lângă uşă se afla un panou de control. Ace apăsă butonul jos. Terenul pustiu pe care stătea această clădire ca o fortăreață enigmatică era plin de umbre care îl făcură să se agite. I se tot părea că vede ceva mişcându-se acolo afară.

Uşa coborî fără cel mai mic scârțâit sau zăngănit. Cât aştepta să se închidă până jos. Ace căută din priviri în jur senzorul de zgomot care reacționase la sunetul claxonului său. Nu reuşi să-l vadă. Trebuia să fie pe-acolo pe undeva, însă – uşile de la garaje nu se deschideau singure-singurele.

Deşi, îşi spuse el, dacă se-ntâmplă undeva-n oraşul ăsta o asemenea drăcovenie, probabil că asta-i pe strada Whipple.

Ace se duse la stiva de lăzi pe care stătea magnetofonul. Picioarele lui produseră, călcând pe ciment, un scrâşnet cavernos. *Yog-Sothoth e cel mai tare,* îşi spuse el la nimereală şi apoi se cutremură. Nu ştia cine dracu' era Yog-Sothoth, probabil vreun cântăreț rastafarian{39} de reggae cu nouăzeci de livre de şuvițe împletite crescându-i din scalpul mizerabil, însă lui Ace tot nu-i plăcea sunetul pe care i-l producea numele acela în gând. Să se gândească la numele acela în locul de față i se părea o idee proastă. I se părea o idee periculoasă.

Pe una dintre rolele de magnetofon fusese lipită o bucată de hârtie. Pe ea erau scrise cu litere mari două cuvinte:

ASCULTĂ-MĂ

Ace smulse biletul şi apăsă butonul PLAY. Rola începu să se învârtă şi când auzi vocea aceea, tresări puțin. Totuşi, la vocea cui se aşteptase? A lui Richard Nixon?

— Bună, Ace, spuse vocea înregistrată a domnului Gaunt. Bun venit în Boston. Te rog, ia jos prelata de pe maşina mea şi pune lăzile în ea. Conţin o marfă destul de specială de care mă aştept să am nevoie cât se poate de curând. Mă tem că va trebui să pui măcar o ladă pe bancheta din spate; portbagajul Tucker-ului cam lasă de dorit. Maşina ta va fi cât se poate de în siguranţă aici, iar drumul de întoarcere îţi va fi lipsit de evenimente neplăcute. Şi, te rog, ţine minte asta – cu cât ajungi mai repede înapoi, cu atât mai repede poţi începe să cercetezi locurile de pe hartă. Să ai o călătorie plăcută.

Mesajul fu urmat de fâşâitul gol al benzii şi scâncetul slab al motoraşului care învârtea rola.

Cu toate acestea, Ace lăsă rolele să se învârtă aproape un minut. Toată situaţia aceasta era bizară... şi continua să devină tot mai bizară. Domnul Gaunt fusese acolo în timpul după-amiezii – *trebuia* să fi fost, fiindcă pomenise de hartă, iar Ace nu dăduse cu ochii de hartă sau de domnul Leland Gaunt decât în acea dimineaţă. Hoţomanul ăla bătrân trebuia să fi luat avionul încolo câtă vreme el, Ace, venea cu maşina. Dar de ce? Ce mama mă-sii însemna toată treaba asta?

Nu a fost aici, îşi spuse el. Nu-mi pasă dacă-i imposibil sau nu – el *n-a* fost aici. Uită-te, de pildă, la blestematul ăla de magnetofon. *Nimeni* nu mai foloseşte magnetofoane de felul ăsta. Şi uită-te la praful de pe role. Lucrurile astea aşteaptă aici de multă vreme. Poate că stau aici şi adună praf încă de când te-a trimis Pangborn la Shawshank.

O, dar asta era o nebunie.

Asta era pur şi simplu o porcărie.

Chiar şi aşa, exista o parte adâncă din miezul fiinţei lui care credea că era adevărat. Domnul Gaunt nu fusese nici măcar în apropiere de Boston în acea după-amiază. Domnul Gaunt îşi petrecuse după-amiaza în Castle Rock – Ace ştia asta – stând la fereastră, urmărindu-i pe trecători, poate chiar scoţând anunţul cu

din când în când şi punând

în locul lui. Asta dacă vedea că se apropia persoana potrivită – genul de persoană cu care un tip ca domnul Gaunt ar vrea să încheie o afacere mică.

Numai că, mai exact, *care* era afacerea lui?

Ace nu era sigur că voia să ştie. Dar voia să ştie ce era înăuntrul acelor lăzi. Dacă urma să le transporte de acolo până înapoi în Castle Rock, avea un afurisit de *drept* să ştie.

Apăsă butonul STOP al magnetofonului, îl ridică şi-l puse deoparte. Luă un ciocan dintre uneltele de pe masa de lucru şi ranga ce stătea sprijinită de peretele de lângă ea. Se întoarse la lăzi şi vârî capătul plat al răngii sub capacul de lemn al celei de sus. Îl înălță. Cuiele cedară cu un țipăt subțire. Conținutul lăzii era acoperit cu un pătrat de muşama grea. O dădu în lături şi pur şi simplu se holbă la ceea ce văzu înăuntru.

Capse detonatoare.

Duzini întregi de capse detonatoare.

Poate *sute* de capse detonatoare, fiecare odihnindu-se în propriul ei cuibuşor confortabil din câlți.

Iisuse Christoase, ce-are de gând să facă? Să-nceapă al Treilea Război Mondial?

Cu inima bubuindu-i tare în piept, Ace bătu cuiele la loc şi puse deoparte lada cu capse detonatoare. Deschise a doua ladă, aşteptându-se să vadă şiruri ordonate de bețe roşii grase care seamănă cu artificiile de semnalizare stradală.

Dar nu era vorba de dinamită. Erau arme.

Erau poate două duzini în total – pistoale automate de mare putere. Mirosul de ulei vâscos în care fuseseră ambalate pluti în sus către el. Nu ştia ce fel de arme erau – germane, poate – dar ştia ce însemnau: de la douăzeci de ani şi până la închisoare pe viață dacă era prins cu ele în Massachusetts. Statul întreținea vederi extrem de proaste despre arme, mai ales din felul celor automate.

Pe această ladă o aşeză deoparte fără să-i pună capacul la loc. Deschise a treia ladă. Era plină cu încărcătoare pentru pistoale.

Ace făcu un pas în spate, frecându-se agitat la gură cu palma de la mâna stângă.

Capse detonatoare.

Pistoale automate.

Muniție.

Asta era marfă?

— Eu, nu, spuse Ace pe o voce joasă, scuturând din cap. Puştiu' de față, nu. Ă-ă, nici pomeneală.

Ciudad de Mexico arăta din ce în ce mai bine. Poate chiar Rio. Ace nu ştia dacă Gaunt construia o cursă de şoareci mai bună sau un scaun electric mai bun, dar ştia că el nu voia să fie părtaş la asta, orice-ar fi fost asta. El se căra, şi se căra chiar acum.

Ochii i se fixară pe lada cu pistoale automate.

Şi iau una dintre jucăriile alea cu mine, gândi. *Ceva mic pentru deranj. Spune-i suvenir.*

Dădu să se apropie de ladă şi-n clipa aceea, deşi nici unul dintre butoane nu fusese apăsat, rola magnetofonului începu să se învârtă din nou.

— Nici să nu te gândeşti, Ace, îl sfătui cu răceală vocea domnului Gaunt, iar Ace strigă. Ai face bine să nu ți-o tragi cu mine. Ce-ți fac eu dacă încerci vreodată va părea o zi la țară pe lângă ceea ce puneau la cale Frații Corson. Acum eşti băiatul meu. Rămâi cu mine şi-o să ne distrăm. Rămâi cu mine şi-o să te răzbuni pe toți cei din Castle Rock care ți-au greşit vreodată… şi-o să pleci un om bogat. Ridică-te împotriva mea şi n-o să te opreşti niciodată din strigat.

Magnetofonul se opri.

Ochii holbați ai lui Ace urmăriră firul de alimentare până la ştecher. Acesta zăcea pe podea, acoperit cu un strat fin de praf.

Şi pe deasupra, nu se vedea nicăieri nici o priză.

4

Ace începu brusc să se simtă puțin mai calm şi asta nu era chiar atât de ciudat cum ar fi trebuit să fie. Pentru stabilizarea barometrului său emoțional existau două motive.

Primul era că Ace era un fel de regresiv. S-ar fi simțit absolut acasă şi dacă ar fi locuit într-o peşteră şi dacă, atunci când n-ar fi fost ocupat să arunce cu pietre în duşmani, şi-ar fi tras femeia de păr după el. Era genul de om a cărui reacție este complet previzibilă doar atunci când este pus în fața unei forțe şi autorități superioare. Confruntări de felul acesta nu aveau loc des, dar când aveau loc, el se înclina aproape instantaneu în fața forței superioare. Deşi nu o ştia, această trăsătură era cea care-l făcuse să nu fugă pur şi simplu de Frații Zburători Corson. La oamenii precum Ace Merrill, singura pornire mai puternică decât cea a dominației este nevoia de a se da peste cap şi de a-şi îndoi umil gâtul când îşi face apariția adevăratul conducător al cetei.

Al doilea motiv era şi mai simplu: alese să creadă că visa. Exista o parte din el care ştia că asta nu e adevărat, dar gândul acesta tot era mai uşor de crezut decât dovezile pe care i le ofereau simțurile; nici măcar nu voia să *ia în considerație* o lume care ar permite prezența unui domn Gaunt. Era mai uşor – mai sigur – să-şi blocheze pur şi simplu procesele intelectuale pentru o vreme şi să meargă mai departe către încheierea acestei afaceri. Dacă făcea asta, era posibil ca într-un sfârşit să se trezească în lumea pe care o cunoştea dintotdeauna. Dumnezeu ştia că şi lumea aceea avea pericolele ei, dar el prea puțin o înțelegea.

Bătu capacele la loc pe lada cu pistoale şi pe cea cu muniție. Apoi se aplecă lângă automobilul depozitat acolo şi apucă prelata din pânză, care era şi ea acoperită cu un strat de praf. O trase jos… şi, pentru o clipă, cuprins de mirare şi încântare, uită de toate celelalte lucruri.

Era un Tucker, sigur că da, şi era frumos.

Vopseaua era galben-canar. De-o parte şi de alta a caroseriei şi dedesubtul barei de protecție din față, cromul scânteia. Din mijlocul capotei din față, sub un ornament din

argint care semăna cu locomotiva unui tren expres futurist, un al treilea far se uita țintă la el.

Ace se plimbă încet în jurul lui, încercând să-l mănânce din priviri.

De-o parte şi de alta a punții din spate se afla câte un grilaj cromat; habar nu avea la ce foloseau. Cauciucurile Goodyear groase şi cu exteriorul alb erau atât de curate, că aproape sclipeau în bătaia becurilor din tavan. De-a latul punții din spate se aflau scrise cu litere înclinate din crom cuvintele „Tucker Talisman." Ace nu auzise niciodată de un asemenea model. Crezuse că Torpedo-ul era singura maşină pe care o scosese vreodată pe piață Preston Tucker.

Mai ai o problemă, bătrâne – nu-i nici un număr de înmatriculare pe chestia asta. Ai de gând să încerci să ajungi până în Maine cu o maşină care iese în evidență ca un deget buşit, cu o maşină fără număr de înmatriculare, cu o maşină plină cu arme şi dispozitive explozive?

Da. Avea de gând. Era o idee proastă, desigur, o idee cu adevărat proastă… dar alternativa – care ar fi însemnat să-ncerce să şi-o tragă cu domnul Leland Gaunt – părea cu *mult* mai proastă. Pe deasupra, ăsta era un *vis.*

Scutură cheile afară din plic, se duse în spatele portbagajului şi căută în van încuietoarea. După câteva clipe îşi aminti filmul cu Jeff Bridges şi înțelese. Asemenea VW Beetle-ului german şi Chevy Corvair-ului, *motorul* Tucker-ului se afla în spate. Portbagajul se afla în față.

Cât se poate de sigur, găsi încuietoarea chiar sub acel ciudat al treilea far. Deschise portbagajul. Era într-adevăr foarte confortabil şi era gol cu excepția unui singur obiect. O sticluță cu praf alb de al cărei dop era legată cu un lănțişor o linguriță. De lănțişor fusese lipită cu bandă adezivă o bucățică de hârtie. Ace o rupse de acolo şi citi mesajul scris pe ea cu majuscule mărunte:

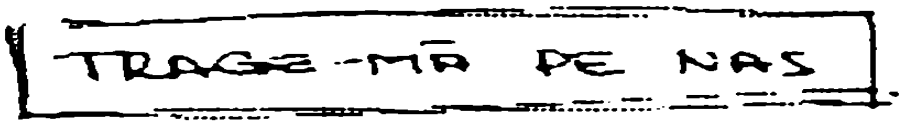

Ace se supuse ordinului.

5

Simțindu-se mult mai bine cu puțin din incomparabilul praf euforic al domnului Gaunt luminându-i creierul precum ecranul tonomatului Rock-Ola al lui Henry Beaufort, Ace urcă armele şi încărcătoarele în portbagaj. Puse lada cu capse detonatoare pe bancheta din spate, oprindu-se doar pentru o clipă să inspire profund. Berlina avea acel miros incomparabil de maşină nouă, nimic nu se asemuia cu el pe lume (cu excepția poate doar a mirosului de pizdulice), iar când urcă la volan, văzu că *era* nou-nouță: kilometrajul Tucker Talisman-ului domnului Gaunt era setat la 00000.0.

Ace împinse cheia în contact şi o roti.

Talisman-ul porni cu un huruit scăzut, gutural, încântător. Câți cai erau sub capotă? Nu ştia, dar părea că e o întreagă herghelie. La închisoare fuseseră o mulțime de cărți despre maşini, iar Ace le citise pe cele mai multe. Tucker Torpedoul fusese o maşină cu şase cilindri, aproximativ trei sute cincizeci de inci cubi, foarte asemănătoare cu maşinile pe care le construise domnul Ford între anii 1948 şi 1952. Avusese undeva pe la o sută cincizeci de cai putere sub capotă.

Aceasta părea mai mare. *Mult* mai mare.

Ace simți un imbold de a coborî, de a merge în spate şi de a vedea dacă putea deschide capota de la motor… dar era ca şi când s-ar fi gândit prea mult la numele acela nebunesc – Yog-cumofi. Cumva, i se părea o idee proastă. Ceea ce i se părea a fi o idee *bună* era să ducă treaba asta înapoi în Castle Rock cât de repede putea.

Dădu să iasă din maşină pentru a acționa butonul de deschidere a uşii, apoi acționă în schimb claxonul, doar ca să vadă dacă se întâmplă ceva. Ceva se întâmplă. Uşa urcă silențios pe şine.

Cu siguranță-i un senzor de zgomot pe-aici pe undeva, îşi spuse, dar nu mai credea lucrul acesta. Şi nici nu-i mai păsa. Schimbă în viteza întâi şi Talisman-ul ieşi trepidând afară din garaj. Când porni în josul drumului desfundat către gaura din

gard, claxonă din nou şi în oglinda retrovizoare văzu becurile din garaj stingându-se şi uşa începând să coboare. Îşi observă de asemenea cu coada ochiului şi Challenger-ul, stând cu botul la perete, lângă el aflându-se prelata mototolită. Încercă un sentiment ciudat că nu avea să-l mai vadă vreodată. Ace descoperi că nu-i mai păsa nici de asta.

6

Talisman-ul nu doar că alerga ca vântul şi ca gândul, dar părea că ştia şi drumul înapoi spre Storrow Drive şi spre autostrada de nord. Din când în când, semnalizarea se pornea singură. Când se întâmpla asta, Ace cotea pur şi simplu pe strada următoare. Cât ai clipi, micuța mahala din Cambridge unde găsise Tucker-ul rămăsese în urma lui, iar silueta podului Tobin, mai bine cunoscut sub numele de Podul Râului Tainic, se profila în fața lui, o schelă neagră pe fundalul cerului tot mai întunecat.

Ace trase maneta care aprindea farurile şi în fața ochilor lui se ivi pe dată un evantai bine definit de raze. Când roti volanul, evantaiul de lumină se roti odată cu el. Farul acela din mijloc era o găselniță dată dracului. Nu-i de mirare că-l falimentaseră pe sărmanul tip care-a conceput maşina asta, gândi Ace.

Era la aproximativ treizeci de mile nord de Boston când observă că acul indicatorului de benzină stătea pe tija de sub E. Trase pe dreapta la cea mai apropiată ieşire şi opri maşina domnului Gaunt la pompele unei benzinării Mobil care se afla la baza rampei. Benzinarul îşi împinse şapca pe spate cu un deget unsuros şi dădu admirativ ocol maşinii.

— Frumoasă maşină! spuse el. De unde-ați luat-o?

Fără să se gândească, Ace spuse:

— Din Câmpiile lui Leng. De la Yog-Sothoth – Maşini de Colecție.

— Hă?

— Fă-i doar plinul, fiule – nu suntem la Douăzeci de Întrebări.

— O! spuse benzinarul, mai aruncând o privire la Ace şi devenind pe dată servil. Sigur! Cum să nu!

Şi încercă, dar pompa se opri după ce vărsă în rezervor benzină de numai paisprezece cenți. Benzinarul încercă să mai toarne acționând pompa manual, dar benzina nu făcu decât să curgă pe jos, prelingându-se pe aripa de-un galben-strălucitor a Talisman-ului şi picurând pe macadam.

— Cre' că n-are nevoie de benzină, spuse benzinarul cu timiditate.

— Aşa se pare.

— Poate că vi s-a strigat indicatorul de benzină…

— Şterge benzina de pe aripa maşinii. Vrei să se umfle vopseaua? Ce-i cu tine?

Puştiul sări să execute şi Ace se duse la baie să-şi mai pudreze puțin nasul. Când ieşi, benzinarul stătea la o distanță admirativă față de Talisman, răsucindu-şi agitat cârpa în mâini.

E speriat, gândi Ace. Speriat de ce? De mine?

Nu; puştiul în salopetă Mobil abia dacă se uita în direcția lui Ace. Tucker-ul era cel care-i tot atrăgea privirea.

A încercat să o atingă, îşi spuse Ace.

Această revelație – şi asta era, exact asta era – îi aduse un zâmbet mic şi feroce la colțurile gurii.

A încercat s-o atingă şi ceva s-a întâmplat. Ce-a fost nu contează câtuşi de puțin. L-a învățat că se poate uita, dar că-i mai bine să nu pună mâna, şi asta-i tot ce contează *cu adevărat.*

— N-aveți nimic de plătit, spuse benzinarul.

— Aici *chiar* ai dreptate.

Ace se strecură la volan şi se puse degrabă în mişcare. Îi venise o idee nou-nouță despre Talisman. Într-un fel era o idee înfricoşătoare, dar într-un alt fel era o idee cu adevărat *măreață.* Credea că, poate, indicatorul de benzină arăta mereu gol… şi că rezervorul era mereu plin.

În New Hampshire, porțile de acces pe autostradă pentru maşinile mici sunt din cele automate; arunci în coş mărunțiş în valoare de un dolar (Nu Puneți Penny Vă Rugăm), ledul roşu se face verde şi-ți continui drumul. Doar că, atunci când Ace conduse Tucker-ul până lângă coşul ce ieşea din automat, ledul se făcu de la sine verde şi micuțul cadran se lumină:

TAXĂ ACHITATĂ, VĂ MULȚUMIM.

— Ba bine că *nu,* murmură Ace şi-şi continuă drumul spre Maine.

Când lăsa Portland-ul în urmă, Talisman-ul gonea doar cu peste optzeci de mile la oră şi încă-i mai rămânea destulă forță sub capotă. Imediat după drumul care părăsea drumul principal şi ducea spre Falmouth, ajunse în vârful unei coline şi văzu un echipaj al poliției statale stând la pândă pe marginea autostrăzii. De pe geamul din partea şoferului ieşea silueta asemănătoare cu o torpilă a unui aparat radar.

O-o, gândi Ace. M-a prins. Zdrang-bang. Iisuse Christoase, de ce mergeam totuşi cu viteză, cu tot rahatu' pe care-l am cu mine?

Dar ştia de ce, şi nu era vorba de cocaina pe care o prizase. Poate altă dată, dar nu acum. Era vorba de Talisman. *Voia* să meargă repede. Se uita la vitezometru, îşi ridica puțin piciorul de pe accelerație... şi cinci minute mai târziu îşi dădea seama că iarăşi o ținea apăsată trei sferturi până la podea.

Aşteptă ca patrula să prindă viață într-un spectacol de lumini albastre pulsânde şi s-o ia pe urma lui, dar asta nu se întâmplă. Ace trecu pe lângă ea cu optzeci şi Ursache nu făcu nici o mişcare.

La naiba, trebuie că moțăia la post.

Dar Ace ştia mai bine. Când vezi un aparat de radar ieşit pe geamul portierei, ştii că tipul dinăuntru e treaz şi gata de dans. Nu, ce se întâmplase era următorul lucru: polițistul statal nu putuse vedea Talisman-ul. Suna nebunesc, dar părea absolut corect. Maşina cea mare şi galbenă cu trei faruri stând căscate în față era invizibilă atât pentru aparatele ultra-performante, cât şi pentru polițiştii care le foloseau.

Rânjind, Ace aduse Tucker Talisman-ul domnului Gaunt la o sută zece. Ajunse înapoi în The Rock la opt şi un sfert, cu aproape patru ore mai devreme.

8

Domnul Gaunt ieşi din magazinul său şi rămase sub umbrar să-l urmărească pe Ace cum parca cu grijă Talisman-ul în unul dintre cele trei locuri înclinate de parcare din fața Lucrurilor prețioase.

— Ai scos un timp bun, Ace.

— Mda. Asta-i o maşină senzațională.

— Ba bine că nu, spuse domnul Gaunt.

Îşi plimbă mâna peste puntea din față uşor înclinată a Tucker-ului.

— E unică. Mi-ai adus marfa, să-nțeleg?

— Mda. Domnule Gaunt, mi-am făcut o idee cam cât de specială e maşina asta a dumneavoastră la drumul de întoarcere, dar cred că tot ar trebui să vă gândiți să-i puneți nişte plăcuțe de înmatriculare şi poate un abțibild de revizie tehnică…

— Nu sunt necesare, spuse domnul Gaunt cu indiferență. Parcheaz-o pe aleea din spatele magazinului, Ace, dacă eşti amabil. Am eu grijă de ea mai târziu.

— Cum? Unde?

Ace descoperi brusc că-i venea greu să-i predea domnului Gaunt maşina. Era doar că-şi lăsase maşina lui în Boston şi că avea nevoie de roți pentru treaba lui de noaptea; Talismanul făcea orice altă maşină mai condusese, inclusiv Challengerul, să semene cu nişte gunoaie de pe marginea drumului.

— Asta, spuse domnul Gaunt, este treaba mea.

Se uită netulburat la Ace.

— O să descoperi că-ți merg mai unse lucrurile, Ace, dacă te gândeşti că a lucra pentru mine e ca şi când ai face serviciu în Armată. Acum ai trei feluri de a face lucrurile – cel corect, cel greşit şi cel al domnului Gaunt. Dacă alegi mereu a treia variantă, problemele nu te vor găsi niciodată. Mă înțelegi?

— Mda. Mda, înțeleg.

— Asta-i bine. Du, atunci, maşina la uşa din spate.

Ace conduse maşina cea galbenă dincolo de colț şi merse încet pe aleea îngustă care trecea prin spatele clădirilor cu magazine din partea de vest a Străzii Principale. Uşa din spate a Lucrurilor prețioase era deschisă. Domnul Gaunt stătea într-un dreptunghi înclinat de lumină galbenă, aşteptând. Nu se obosi să-l ajute atunci când Ace cără lăzile în camera din spate a magazinului, gâfâind din cauza efortului. El nu o ştia, dar o mulțime de clienți ar ti fost surprinşi să vadă încăperea aceea. Îl auziseră pe domnul Gaunt acolo în spatele draperiei din catifea care despărțea magazinul de zona pentru depozitare, lucrând cu diverse obiecte, mişcând cutii… dar nu fusese absolut nimic în cameră până ce, la ordinele domnului Gaunt, Ace nu stivui lăzile într-un colț.

Ba da – era un singur lucru. În partea îndepărtată a încăperii, un şobolan maro zăcea sub brațul destins al unei mari curse Victory pentru şobolani. Avea gâtul rupt şi dinții din față expuşi într-un rictus mort.

— Bine lucrat, spuse domnul Gaunt, frecându-şi una de cealaltă mâinile cu degete lungi, şi zâmbind. Una peste alta, ai făcut o treabă bună pentru seara asta. Ai fost la înălțimea aşteptărilor mele, Ace – chiar la înălțimea lor.

— Mulțumesc, domnule.

Ace era surprins peste măsură. Nu-i mai spusese nimănui „domnule" până în acel moment[{40}].

— Poftim aici ceva mic pentru deranj.

Domnul Gaunt îi înmânã lui Ace un plic maro. Ace îl apăsă cu buricele degetelor şi simți mişcarea fină a prafului dinăuntru.

— Cred că vei vrea să faci nişte cercetări astă-noapte, nu-i aşa? Asta s-ar putea să-ți dau un plus de energie, cum spuneau vechile reclame la uleiul de motor Esso.

Ace se sperie.

— O, căcat! *Căcat!* Am lăsat cartea aia – cartea în care era harta – în maşina mea! E-n Boston! *Dracu'* s-o ia!

Strânse pumnul şi se lovi cu el peste coapsă.

Domnul Gaunt zâmbea.

— Nu prea cred, spuse el. Cred că-i în Tucker.

— Nu, sunt…

— De ce nu verifici singur?

Aşa că Ace verifică şi, desigur, cartea era acolo, stătea pe bord cu cotorul lipit de parbrizul securizat al Tucker-ului. *Comorile pierdute şi îngropate ale Noii Anglii.* O luă şi o frunzări. Harta era tot acolo. Se uită la domnul Gaunt cu o recunoştință tâmpă.

— Nu voi mai avea nevoie de serviciile tale până mâine seară, cam pe la ora asta, spuse domnul Gaunt. Îți sugerez să-ți petreci orele din zi la locuința ta din Mechanic Falls. Asta ar trebui să-ți convină; cred c-o să vrei să dormi până târziu. Încă mai ai o noapte plină în față, dacă nu mă înşel.

Ace se gândi la cruciulițele de pe hartă şi încuviință din cap.

— Şi, adăugă domnul Gaunt, ar fi prudent din partea ta să eviți să fii văzut de şeriful Pangborn mâine şi poimâine. După aceea, nu cred că mai contează.

Buzele i se retraseră; dinții-i ieşiră în față ca nişte cioturi mari, prădătoare.

— Până la sfârşitul săptămânii, cred că multe dintre lucrurile care până acum au contat mult pentru cetățenii acestui oraş vor înceta să mai aibă vreo însemnătate. Tu nu crezi la fel, Ace?

— Dacă aşa spuneți…, răspunse Ace.

Cădea iarăşi în starea aceea ciudată de năucire şi nu-l deranja deloc.

— Nu ştiu, însă, cum o să mă mişc prin jur.

— Am avut grijă de toate, spuse domnul Gaunt. În față vei găsi parcată o maşină cu cheile în contact. O maşină de serviciu, ca să zic aşa. Mă tem că nu-i decât un Chevrolet – un Chevrolet absolut *normal* – dar îți va fi, chiar şi aşa, un mijloc de transport de încredere la locul lui. O să-ți placă mai mult furgoneta carului de televiziune, desigur, dar…

— Furgonetă de televiziune? Ce furgonetă?

Domnul Gaunt alese să nu răspundă.

— Dar Chevrolet-ul îți va satisface toate nevoile curente de transport, te asigur. Numai să nu încerci să fentezi cu el vreun radar al Poliției Statale. Mă tem că n-o să meargă. Nu şi cu maşina asta. Chiar deloc.

Ace se auzi că spune:

— Sigur mi-ar plăcea să am o maşină ca Tucker-ul dumneavoastră, domnule Gaunt, *sir.* E minunată.

— Păi, poate că vom încheia un târg. Vezi tu. Ace, eu am o politică de afaceri foarte simplă. Vrei să ştii care este?

— Sigur.

Şi Ace era sincer.

— Totul e de vânzare. Asta-i filozofia mea. Totul e de vânzare!

— Totu-i de vânzare, spuse Ace ca prin vis. Oau! Profund!

— Corect! Profund! Ei, Ace, cred c-o să îmbuc ceva. Sărbătoare sau nesărbătoare, am fost prea ocupat să mă ocup

de asta. Ți-aş cere să mi te alături, dar…

— Pfi, chiar nu pot.

— Nu, sigur că nu. Ai de mers undeva şi de săpat ceva, nu-i aşa? Te voi aştepta mâine seară, între opt şi nouă.

— Între opt şi nouă.

— Da. După lăsarea întunericului.

— Când nimeni nu ştie şi nimeni nu vede, spuse Ace ca prin vis.

— Ai nimerit-o! Noapte bună, Ace.

Domnul Gaunt întinse mâna. Ace dădu să o strângă… şi apoi văzu că deja era ceva în ea. Era şobolanul maro din cursa din camera de depozitare. Ace se trase în spate cu un mormăit mic de dezgust. Nu avea nici cea mai vagă idee când luase domnul Gaunt şobolanul. Sau poate era altul?

Ace se hotărî că nu-i păsa, oricum ar fi. Tot ce ştia era că nu avea de gând să dea mâna cu un şobolan mort, oricât de mişto era un tip ca domnul Gaunt.

Zâmbind, domnul Gaunt spuse:

— Scuză-mă. Cu fiecare an devin tot mai uituc. Cred că tocmai am încercat să-ți dau cina mea, Ace!

— Cina, spuse Ace pe o voce mică şi slabă.

— Da, întocmai.

O unghie groasă şi galbenă se înfipse în blana albă care-i acoperea şobolanului pântecele; o clipă mai târziu, intestinele lui curgeau în palma fără nici o linie a domnului Gaunt. Înainte ca Ace să poată vedea mai mult, domnul Gaunt se întoarse cu spatele şi trase uşa dinspre alee.

— Ei, unde-am pus brânza aia…?

Când fu acționată încuietoarea, se auzi un *clic!* metalic greu.

Ace se aplecă în față, convins că va vomita între papuci. Stomacul i se crispă, mâncarea îi urcă în gât… apoi căzu înapoi în stomac.

Fiindcă nu văzuse ceea ce crezuse că vedea.

— A fost o glumă, bâigui el. Avea un şobolan de cauciuc în buzunarul hainei sau ceva. A fost doar o glumă.

Aşa să fie? Cum rămânea, atunci, cu intestinele? Şi cu lichidul acela rece, ca jeleul, care le înconjurase? Cum rămânea cu asta?

Eşti doar obosit, îşi spuse. Ţi-ai închipuit totul, nimic altceva. A fost un şobolan de cauciuc. Cât despre celelalte… puf!

Dar pentru o clipă, totul – garajul părăsit, Tucker-ul care mergea singur, până şi graffitti-ul ăla rău-prevestitor, YOG-SOTHOTH E CEL MAI TARE – Încercă să i se înghesuie în atenţie şi o voce puternică ţipă: Pleacă de-aici! Du-te cât încă mai poţi!

Dar ăsta era gândul cu *adevărat* nebunesc. Acolo-n noapte undeva îl aşteptau nişte bani. Poate că mulţi bani. Poate că o afurisită de *avere.*

Ace rămase în întuneric pentru câteva minute precum un robot cu rezerva de energie consumată. Puţin câte puţin i se întoarse un dram de realitate – un dram de *el* – şi ajunse la concluzia că şobolanul nu conta. La fel nu conta nici Tucker Talisman-ul. Drogul conta, şi harta conta, şi avea o bănuială că foarte simpla politică de afaceri a domnului Gaunt conta, dar nimic altceva. Nu putea *lăsa* altceva să conteze.

Merse în jos pe alee şi dădu colţul spre partea din faţă a Lucrurilor preţioase. Magazinul era închis şi întunecat, precum toate magazinele de pe Strada Principală de Jos. Un Chevy Celebrity era parcat în unul dintre locurile înclinate de parcare din faţa magazinului domnului Gaunt, exact cum promisese. Ace încercă să-şi amintească dacă fusese acolo când venise el cu Talisman-ul şi chiar nu reuşi. De fiecare dată când încerca să-şi arunce în urmă ochii memoriei spre lucruri mai vechi de câteva minute, aceştia se loveau de-o baricadă; se vedea dând să accepte mâna oferită de domnul Gaunt, cel mai natural lucru din lume, şi dintr-odată observă că domnul Gaunt ţine în ea un şobolan mare şi mort.

Cred c-o să îmbuc ceva. Ţi-aş cere să mi le alături, dar…

Ei bine, era doar altceva care nu conta. Chevy-ul era aici, şi asta era tot ce conta. Ace deschise portiera, puse pe scaun cartea în care se afla preţioasa lui hartă, apoi scoase cheile din contact. Se duse în partea din spate a maşinii şi deschise

portbagajul. Avea o bănuială bună a ceea ce va găsi şi nu fu dezamăgit. Un târnăcop şi un hârleț cu coadă scurtă erau frumos aşezate unul peste celălalt într-un X. Ace se uită mai atent şi văzu că domnul Gaunt pusese chiar şi o pereche de mănuşi de protecție.

— Domnule Gaunt, tu te gândeşti la toate, spuse el şi trânti portbagajul.

Când făcu asta, văzu că pe bara de protecție din spate a Celebrity-ului era un abțibild şi se aplecă mai aproape să-l citească:

EU IUBESC ANTICHITĂȚILE

Ace începu să râdă. Când trecea peste Podul de Tinichea şi se îndrepta către vechiul teren Treblehorn, pe care intenționa să-l facă situl primelor lui săpături, încă mai râdea. Când conducea în sus pe Dealul lui Panderly de cealaltă parte a podului, trecu pe lângă o decapotabilă care mergea în sens opus, către oraş. Decapotabila era plină cu bărbați tineri. Cântau „What a Friend We Have in Jesus”[41] din toți bojocii şi într-o perfectă armonie baptistă.

9

Unul dintre bărbații aceia tineri era Lester Ivanhoe Pratt. După meciul de fotbal american pe atinse, el şi câțiva dintre băieți merseseră la lacul Auburn, la depărtare de aproximativ douăzeci şi cinci de mile. Acolo se desfăşura pe parcursul unei săptămâni o tabără a renaşterii spirituale în natură, iar Vic Tremayne spusese că va fi o întâlnire specială pentru rugăciuni şi cântări bisericeşti la ora cinci în Ziua lui Columb. Întrucât maşina lui Lester era la Sally şi nu-şi făcuseră nici un plan pentru seara respectivă – nici film la cinematograf, nici cină la restaurantul Mcdonald’s din South Paris – mersese cu Vi şi ceilalți băieți, toți buni creştini ca el.

Ştia, desigur, de ce erau atât de nerăbdători ceilalți băieți să facă acest drum, iar motivul nu era religia – nu *întru totul*

religia, în orice caz. Întotdeauna erau o mulțime de fete frumoase în taberele de renaştere spirituală în natură care străbăteau nordul Noii Anglii între mai şi ultimul bâlci statal de la sfârşitul lui octombrie, iar o repriză bună de imnuri bisericeşti (fără a mai pune la socoteală o porție de predici înflăcărate şi o doză din acel vechi spirit al lui Iisus) le aducea mereu într-o stare de veselie şi nerăbdare.

Lester, care avea prietenă, privea planurile şi aranjamentele prietenilor lui cu indulgența pe care o arată un bărbat demult căsătorit față de năzdrăvăniile unei cete de tineri dezlănțuiți. Le făcea jocul în mare parte ca să se arate prietenos şi pentru că întotdeauna îi plăcea să asculte nişte predici bune şi să cânte ceva după o după-amiază însuflețită de dat la cap şi de placat la corp. Era cel mai bun mod de revenire la normal pe care-l ştia.

Fusese o întâlnire plăcută, dar mult prea mulți oameni voiseră să fie absolviți de păcate la sfârşit. Drept rezultat, ținuse puțin mai mult decât şi-ar fi dorit Lester. Intenționase să o sune pe Sally şi să o întrebe dacă nu voia să meargă la Weeksie pentru un suc cu înghețată sau ceva. Fetelor le plăcea uneori să facă lucruri de felul acesta sub imperiul momentului, observase el.

Traversară Podul de Tinichea şi Vic îl lăsă jos la colțul Principalei cu Watermill.

— Minunat meci, Les! – strigă Bill MacFarland de pe bancheta din spate.

— Absolut! – strigă Lester înapoi cu voioşie. Hai să repetăm figura sâmbătă – poate c-o să reuşesc să-ți rup brațul şi nu doar să ți-l luxez.

Cei patru bărbați din maşina lui Vie râseră din toată inima de această mostră de înțelepciune, apoi Vic plecă mai departe. Sunetul lui „Jesus Is a Friend Forever”[42] rămase plutind în urmă în aerul încă ciudat de văratic. După ce cobora soarele, te puteai aştepta să-şi facă simțită prezența răcoarea chiar şi-n timpul celor mai călduroase puseuri ale verii indiene. Nu şi în seara aceea, însă.

Lester urcă încet dealul către casă, simțindu-se obosit şi cu muşchii încordați şi extrem de mulțumit. Fiecare zi era o zi frumoasă dacă-ți puneai sufletul în mâna lui Iisus, dar unele zile erau mai frumoase ca altele. Aceasta fusese una dintre – cele mai frumoase şi tot ce-şi dorea el acum era să facă un duş, s-o sune pe Sally şi apoi să sară în pat.

Se uita în sus la stele, încercând să identifice constelația Orion, când intră în parcarea din fața casei sale. Prin urmare, nimeri cu boaşele-nainte – şi mergea cu pas destul de alert – în partea din spate a Mustang-ului său.

— *Oooof!* – strigă Lester Pratt.

Se dădu în spate, se aplecă şi se prinse de testiculele rănite. După câteva momente, reuşi să ridice capul şi să se uite la maşină cu nişte ochi care lăcrimau de durere. Ce blestemăție căuta maşina lui aici, totuşi? Honda lui Sally nu trebuia să vină de la reparații decât cel mai devreme miercuri – probabil joi sau vineri, cu sărbătoarea şi tot restul.

Apoi, într-o răbufnire puternică de lumină roz-oranj, îşi dădu seama. Sally era înăuntru! Venise la el cât fusese plecat şi acum îl aştepta! Poate că se hotărâse că noaptea aceea era noaptea cea *mare!* Sexul premarital era ceva greşit, desigur, dar uneori trebuia să spargi câteva ouă ca să faci o omletă. Iar el era în mod sigur pregătit să se căiască de acest păcat dacă era şi ea.

— Bum-pam-călare! – strigă Lester Pratt cu entuziasm. Sally cea mică şi dulce e-n rochiță de serbare.

Alergă spre verandă cu paşi mici, şovăitori, ținându-se încă de boaşele pulsânde. Acum, totuşi, acestea pulsau de nerăbdare în aceeaşi măsură ca şi de durere. Luă cheia de sub covoraşul din fața pragului şi intră în casă.

— Sally! – strigă el. Sal, eşti aici? Scuze c-am întârziat – am mers la tabăra renaşterii spirituale în natură de la lacul Auburn cu câțiva dintre băieți şi…

Lăsă fraza neîncheiată. Nu primise nici un răspuns şi asta însemna că, totuşi, nu era acolo. Doar dacă…!

Urcă scările la etaj cât de repede putu, convins dintr-odată că o va găsi dormind în patul lui. Ea va deschide ochii şi se va

ridica în şezut, cearşaful va cădea de pe minunații ei sâni (pe care îi simțise – ei bine, oarecum – dar nu-i văzuse de fapt niciodată); va ridica brațele spre el, ochii aceia încântători, adormiți, de culoarea albăstrelelor deschizându-se larg şi, pe când va bate ceasul de zece, ei nu vor mai fi virgini. Bum-pam!

Dar dormitorul era gol aşa cum fuseseră şi bucătăria şi sufrageria. Albiturile şi păturile se aflau pe podea, acolo unde stăteau aproape întotdeauna; Lester era unul dintre tipii aceia atât de plini de energie şi duh sfânt, că pur şi simplu nu se putea trezi şi da jos din pat dimineața; el *sărea* din pat, nerăbdător nu doar să dea ochi cu ziua, ci să o pocnească în figură, s-o dea cu fața de gazon şi s-o forțeze să-nghită iarba.

Acum, însă, coborî încet la parter cu fața lui ingenuă, lată încrețită de încruntare. Maşina era acolo, dar nu şi Sally. Ce însemna asta? Nu ştia, dar nu-i prea plăcea.

Aprinse becul de pe verandă şi ieşi să se uite în maşină; poate că-i lăsase un bilet. Ajunse doar până în capul scărilor de la verandă, apoi încremeni. Era un bilet, sigur că da. Fusese scris de-a latul parbrizului Mustang-ului cu vopsea roz-aprins la tub, luată probabil din propriul său garaj. Majusculele mari strigau la el:

DU-TE LA DRACU NEMERNIC INFIDEL CE EŞTI

Lester rămase în capul scărilor de la verandă multă vreme, citind fără încetare acel mesaj lăsat de logodnica sa. Întâlnirea pentru rugăciuni? Asta să fi fost? Să fi crezut ea că mersese la întâlnirea pentru rugăciuni de la lacul Auburn ca să întâlnească nişte fufe? În nefericirea lui, aceasta era singura idee care i se părea cât de cât logică.

Intră în casă şi o sună pe Sally acasă. Lăsă telefonul să sune de douăzeci de ori, dar nu răspunse nimeni.

10

Sally ştia că o va suna, aşa că o întrebase pe Irene Lutjens dacă nu putea rămâne peste noapte la ea. Irene, aproape dând

pe dinafară de curiozitate, îi spusese da, sigur, cum să nu. Sally era atât de necăjită din cauza a *ceva,* că abia dacă mai era cât de cât frumoasă. Irenei de-abia îi venea să creadă asta, dar era adevărat.

În ce o privea, Sally nu intenționa câtuşi de puțin să-i spună Irenei sau altcuiva ce se întâmplase. Era prea groaznic, prea ruşinos. O va duce cu ea în mormânt. Aşa că refuză să răspundă la întrebările Irenei pentru mai bine de o jumătate de oră. Apoi, toată povestea începu să curgă din ea într-o revărsare de lacrimi încinse. Irene o ținu în brațe şi ascultă, ochii ei făcându-se mari şi rotunzi.

— E-n regulă, o consolă Irene, legănând-o în brațe. E-n regulă, Sally – Iisus te iubeşte, chiar dacă fiul ăla de târfă n-o face. La fel te iubesc şi eu. La fel şi reverendul Rose. Şi chiar că i-ai lăsat sacului ăluia nemernic de muşchi ceva care să-i aducă aminte de tine, nu?

Sally încuviință din cap, trăgându-şi nasul, iar cealaltă fată o mângâie pe păr şi scoase sunete de alinare. De-abia aştepta Irene să vină ziua de mâine, când putea începe să-şi sune celelalte prietene. N-o să le vină să *creadă!* Irenei îi părea rău pentru Sally, chiar îi părea, dar era şi oarecum bucuroasă că se întâmplase asta. Sally era atât de *frumoasă* şi Sally era atât de-a naibii de *sfântă.* Era plăcut într-un fel s-o vadă la pământ şi perpelindu-se, măcar de data asta.

Iar Lester e cel mai arătos tip din congregație. Dacă el şi cu Sally *chiar* se despart, mă-ntreb dacă n-o să mă invite pe mine-n oraş? Uneori se uită la mine ca şi când s-ar întreba ce fel de lenjerie am pe dedesubt, aşa că nu cred c-ar fi imposibil…

— Mă simt atât de oribil! – se plânse Sally. Atât de *m-m-murdară!*

— *Sigur* că te simți, spuse Irene, continuând s-o legene şi să o mângâie pe păr. Nu mai ai scrisoarea şi poza aia, nu?

— Le-am a-a-ars! – strigă Sally puternic cu fața lipită de pieptul ud al Irenei, după care o cuprinse din nou furtuna sentimentelor de pierdere şi durere.

— Sigur că le-ai ars, murmură Irene. Exact asta *trebuia* să faci.

Totuşi, îşi spuse ea, ai fi putut aştepta până ce-aş fi aruncat şi eu măcar o privire la ele, fiinţă slabă ce eşti.

Sally îşi petrecu noaptea în camera de oaspeţi a Irenei, dar abia dacă dormi. În cele din urmă accesul de plâns îi trecu şi-şi petrecu mare parte din acea noapte uitându-se în întuneric cu ochi uscaţi, abandonată în braţele acelor sumbre şi amar-satisfăcătoare fantezii de răzbunare pe care numai un iubit părăsit şi înainte fericit le poate înţelege pe deplin.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

1

Primul client a cărui vizită fusese „stabilită în prealabil" sosi prompt la ora opt în dimineaţa zilei de marţi. Aceasta era Lucille Dunham, una dintre chelneriţele de la Bufetul lui Nan. Lucille fusese lovită de o durere profundă, disperată la vederea perlelor negre într-una dintre vitrinele cele mici din Lucruri preţioase. Ştia că nu putea spera niciodată să cumpere un lucru atât de scump, nici într-un milion de ani. Nu cu salariul pe care i-l dădea calica aia de Nan Roberts. Totuşi, când domnul Gaunt i-a propus să discute despre asta fără ca jumătate din oraş să li se aplece peste umeri (aşa zicând), Lucille sărise la ofertă aşa cum ar sări un peşte flămând la momeala scânteietoare.

Plecă de la Lucruri preţioase la opt douăzeci cu o expresie de fericire visătoare, năucită pe chip. Cumpărase perlele negre la incredibilul preţ de treizeci şi opt de dolari şi cincizeci de cenţi. Promisese de asemenea să-i joace un mic renghi, absolut nevinovat, nulităţii ăleia cu ifose care era preotul baptist William Rose. În ceea ce o privea pe Lucille, asta nu avea să fie ceva greu; asta avea să fie o adevărată plăcere. Puturosul ăla plin de citate biblice nu-i lăsa niciodată bacşiş, nici măcar o amărâtă monedă de-un sfert. Lucille (o metodistă devotată care nu avea absolut nici o reţinere să dea puţin din coadă în

ritmul unei piese zvăpăiate sâmbăta seara) auzise că ce-i al tău e pus deoparte; se întreba însă dacă reverendul Rose auzise că era mai creştineşte să dai decât să primeşti.

Ei bine, o să-i plătească ea puțin cu aceeaşi monedă… şi era într-adevăr un lucru destul de nevinovat. Aşa-i spusese domnul Gaunt.

Domnul cu pricina o privi cum se îndepărta cu un zâmbet de plăcere pe față. Avea planificată o zi extrem de plină, *extrem* de plină, cu întâlniri la fiecare jumătate de oră sau aşa ceva şi cu o mulțime de apeluri telefonice de dat. Carnavalul se aşezase bine: principala atracție fusese testată cu succes; vremea să pornească toate maşinăriile deodată aproape că venise. Ca întotdeauna când ajungea la acest moment, fie că era în Liban, Ankara, provinciile vestice ale Canadei sau chiar aici, în Hicksville{43}, S.U.A., avea impresia că pur şi simplu nu-i ajungeau orele dintr-o zi. Totuşi, pentru a-ți atinge scopul nu trebuie să precupețeşti nici un efort, căci munca îl înnobilează pe om, iar munca e brățară de aur şi…

… şi dacă nu-l înşelau ochii lui bătrâni, al doilea client al zilei, Yvette Gendron, tocmai înainta cu pas grăbit în susul trotuarului către umbrar.

— O zi plină, plină, plină, murmură domnul Gaunt şi-şi lipi pe față un zâmbet larg, primitor.

2

Alan Pangborn ajunse la birou la opt treizeci şi pe marginea telefonului avea deja lipit un mesaj. Henry Payton de la Poliția Statală sunase la şapte patruzeci şi cinci. Voia ca Alan să-l contacteze cât de repede posibil. Alan se aşează în scaun, îşi puse receptorul între ureche şi umăr, şi apăsă butonul care forma automat numărul de la Cazarma Oxford. Din sertarul de sus al mesei sale de scris scoase patru dolari de argint.

— Bună, Alan, spuse Henry. Mă tem că am nişte veşti proaste despre crima aia dublă a ta.

— O, aşadar, dintr-odată este crima *mea* dublă, spuse Alan.

Închise pumnul în jurul celor patru arginți, strânse şi desfăcu iarăşi palma. Acum erau trei. Se lăsă pe spate în scaun şi-şi sprijini picioarele sus pe birou.

— Chiar că trebuie să fie nişte veşti proaste.

— Nu pari surprins.

— Mnu.

Strânse iarăşi pumnul şi se folosi de degetul mic pentru a „forța" argintul cel mai de jos din grămadă. Aceasta era o mişcare oarecum delicată… dar Alan era mai mult decât la înălțimea provocării. Dolarul din arginti îi căzu din pumn şi i se rostogoli în mânecă. Se auzi un *clinc!* tăcut atunci când se lovi de primul, un sunet care, într-un spectacol public, ar fi fost acoperit de vorbăria magicianului. Alan deschise iarăşi palma şi acum nu mai erau decât doi arginți.

— Poate nu te-ar deranja să-mi spui de ce nu, zise Henry.

Părea uşor irascibil.

— Păi, mi-am petrecut mare parte din ultimele două zile gândindu-mă la asta, spuse Alan.

Deşi acesta era doar jumătate de adevăr. Din clipa când, duminică după-amiaza, văzuse că Nettie Cobb era una dintre cele două femei care zăceau moarte la baza unui indicator de stop, abia dacă se mai gândise la altceva. Chiar şi visa despre asta, iar sentimentul că cifrele adunate dădeau puțin, devenise o certitudine sâcâitoare. Asta tăcea din telefonul lui Henry nu un necaz, ci o uşurare, şi-l scutea pe Alan de efortul de a-l suna el.

Strânse în palmă cele două monede din argint.

Clinc!

Deschise palma. Acum mai era una.

— Ce te necăjeşte? – întrebă Henry.

— Totul, spuse Alan plat. Începând cu faptul că s-a întâmplat. Cred că ce mă zgândăreşte cel mai tare este felul cum funcționează orarul crimei… sau cum nu funcționează. Tot încerc s-o văd pe Nettie Cobb găsindu-şi câinele mort şi apoi stând pe scaun să scrie toate biletele alea. Şi ştii ce? Tot nu reuşesc s-o fac. Şi de fiecare dată când nu reuşesc, mă-

ntreb cât din toată tărăşenia asta a dracu' de prostească nu înțeleg.

Alan strânse pumnul cu putere, îl deschise şi nu mai era nimic în el.

— Îhî, aşa că poate vestea mea proastă-i o veste bună pentru tine. A mai fost implicat cineva, Alan. Nu ştim cine a omorât cățelul lui Cobb, dar putem fi aproape siguri că n-a fost Wilma Jerzyck.

Picioarele lui Alan coborâră în grabă de pe birou. Arginții îi căzură din mânecă şi aterizară pe tăblia mesei într-o mică revărsare argintie. Unul ateriză pe muchie şi se rostogoli către marginea mesei. Mâna lui Alan reacționă înfricoşător de repede şi-l apucă înainte să cadă.

— Cred c-ar fi bine să-mi spui ce-ai aflat, Henry?

— Îhî. Hai să-ncepem cu cățelul. Cadavrul i-a fost predat lui John Palin, un doctor veterinar din South Portland. El e pentru animale ce e Henry Ryan pentru oameni. El spune că, fiindcă tirbuşonul a pătruns prin inima cățelului şi fiindcă acesta a murit aproape instantaneu, ne poate oferi un timp al morții cât se poate de precis.

— *Asta*-i o schimbare plăcută, spuse Alan.

Se gândea la romanele Agathei Christie pe care Annie le citea cu zecile. Acolo se părea că întotdeauna exista vreun doctor de la sat care să-şi târşâie picioarele după el şi care să fie mai mult decât dispus să estimeze timpul morții între 4:30 după-masa şi cinci fără un sfert. După aproape douăzeci de ani petrecuți în funcția de ofițer în cadrul forțelor de apărare a legii, Alan ştia că un răspuns mai realist la întrebarea timpului morții era „Cândva săptămâna trecută. Poate."

— Este, nu-i aşa? În orice caz, doctorul Palin ăsta spune că potaia a murit între ora zece şi prânz. Peter Jerzyck spune că atunci când a intrat în dormitorul principal să se pregătească pentru biserică – *la puțin după zece* – soția lui era la duş.

— Da, ştiam că timpul a fost scurt, spuse Alan.

Era puțin dezamăgit.

— Dar tipul ăsta, Palin, dacă nu-i Dumnezeu, trebuie să permită o marjă de eroare. Nu e nevoie de mai mult de

cincisprezece minute ca Wilma să se potrivească bine rolului.

— Mda? După tine, Alan, cât de bine se potriveşte?

El se gândi la întrebare, apoi spuse cu gravitate:

— Sincer să fiu, bătrâne prietene, nu se potriveşte prea bine. Niciodată nu s-a potrivit. Se forță să adauge:

— Chiar şi aşa, am cam lăsa impresia unor neghiobi dacă am ține deschis cazul ăsta pe seama raportului unui oarecare doctor pentru câini şi a unei falii de – cât? – cincisprezece minute?

— Bine, hai să discutăm despre biletul din tirbuşon. Ți-aminteşti biletul?

— „Nimeni n-aruncă cu noroi în cearşafurile mele. Ți-am spus c-o să ți-o plătesc."

— Exact ăsta. Expertul în grafologie din Augusta încă-l mai cercetează, dar Peter Jerzyck ne-a oferit o mostră din scrisul de mână al soției lui şi am în fața mea pe birou copii atât ale biletului, cât şi ale mostrei. Nu se potrivesc. Nici *poveste* să se potrivească.

— Vorbeşti prostii!

— Vorbesc ce ştiu. Am crezut că tu eşti cel care nu e surprins.

— Ştiam că ceva nu e în regulă, dar eu nu mi-am putut lua gândul de la pietrele alea cu bilete pe ele. Succesiunea temporală e dată peste cap şi asta m-a deranjat, mda, dar pe de-a întregul cred că am fost dispus să mă resemnez cu gândul. În mare parte fiindcă seamănă atât de mult cu un lucru de care Wilma Jerzyck ar fi fost capabilă. Eşti sigur că nu şi-a modificat scrisul?

Nu credea asta – ideea de a se ascunde nu fusese niciodată stilul Wilmei Jerzyck – dar era o posibilitate care trebuia şi ea analizată.

— Eu? Sunt sigur. Dar nu eu sunt expertul şi ceea ce cred eu nu poate avea cădere în sala de judecată. Din acest motiv am trimis biletul la analiză grafologică.

— Când o să-şi completeze raportul tipul cu interpretarea scrisului?

— Cine ştie? Până atunci, crede-mă pe cuvânt, Alan – sunt ca merele şi portocalele. Diferite întru totul.

— Păi, dacă n-a făcut-o Wilma, cineva sigur şi-a dorit ca Nettie să *creadă* că a făcut-o ea. Cine? Şi de ce? *De ce,* pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu şt'u, băiete – e oraşul tău. Între timp, mai am două lucruri pentru tine.

— Trage.

Alan puse dolarii de argint înapoi în sertar, apoi făcu un om înalt şi costeliv cu un joben pe cap să se plimbe pe perete. La drumul de întoarcere, jobenul deveni un baston.

— Oricine-ar fi omorât cățelul, a lăsat un set de amprente digitale pe clanța interioară de la uşa din față a casei lui Nettie – asta-i prima veste mare.

— Mamă soare!

— Mamă lună-n cel mai bun caz, mă tem. Sunt estompate. Făptaşul probabil că le-a lăsat când a strâns clanța ca să iasă din casă.

— Nu-s bune de nimic?

— Avem câteva fragmente care *s-ar putea* să ne fie de folos, deşi nu sunt şanse bune să poată fi folosite în sala de judecată. Le-am trimis la FBI Print-Magic în Virginia. Fac în zilele astea o treabă destul de uimitoare în privința reconstruirii amprentelor parțiale. Sunt mai lenți ca melasa rece – probabil c-o să treacă o săptămână sau chiar zece zile înainte să primesc vreo ştire de la ei – dar între timp, am comparat parțialele cu amprentele femeii Jerzyck, care mi-au fost puse la dispoziție ieri seară de către mereu chibzuitul birou al medicului legist.

— Nu se potrivesc?

— Păi, e ca şi cu scrisul de mână, Alan – compari nişte amprente parțiale cu altele complete, iar dacă aş depune mărturie la tribunal pe o astfel de bază, apărarea mi-ar face cu dinții o nouă gaură a curului. Dar dacă tot stăm la masa porcăriilor, aşa zicând, nu – nu seamănă deloc. Este problema dimensiunii, pentru început. Wilma Jerzyck avea mâini mici. Parțialele provin de la cineva cu mâini mari. Chiar şi când pui

la socoteală factorul de estompare, sunt nişte mâini al naibii de mari.

— Amprentele unui bărbat?

— Sunt sigur de asta. Dar iarăşi, n-aş avea nici o şansă la tribunal.

— Cui dracului îi pasă?

Pe perete, umbra unui far apăru dintr-odată, apoi se transformă într-o piramidă. Piramida se deschise ca o floare şi deveni o gâscă ce zbura în lumina soarelui. Alan încercă să vadă faţa bărbatului – nu Wilma Jerzyck, cine vreun *bărbat* – care intrase în casa lui Nettie după ce aceasta plecase duminică dimineaţa. Bărbatul care-l omorâse pe Raider al lui Nettie cu un tirbuşon şi apoi îi pusese Wilmei fapta în cârcă. Căută o faţă, dar nu văzu decât umbre.

— Henry, dacă n-a fost Wilma, cine ar *vrea* măcar să facă aşa ceva?

— Nu ştiu. Dar cred că s-ar putea să avem un martor la incidentul cu pietrele.

— *Cum?* Cine?

— Am spus *s-ar putea,* ţine minte.

— Ştiu ce ai spus. Nu mă tachina. Cine este?

— Un puşti. Femeia care locuieşte vizavi de familia Jerzyck a auzit zgomote şi a ieşit să vadă ce se petrecea. A spus că s-a gândit că poate „nemernica aia" – folosesc cuvintele ei – se enervase în sfârşit destul de tare pe soţul ei ca să-l arunce pe geam afară. L-a văzut pe puşti îndepărtându-se de casă pe bicicletă, părând speriat. L-a întrebat ce se petrecea. El i-a spus că e de părere că domnul şi doamna Jerzyck se certau. Ei bine, asta a crezut şi *ea* şi, fiindcă pe atunci zgomotele se opriseră deja, nu s-a mai gândit la asta.

— Trebuie să fi fost Jilian Mislaburski, spuse Alan. Casa de pe cealaltă parte a casei Jerzyck este goală – e scoasă la vânzare.

— Mda. Jilian Misla-whatski. Asta scrie la mine aici.

— Cine era puştiul?

— Nu şt'u. Ea l-a recunoscut, dar nu şi-a adus aminte numele. A spus, însă, că-i din cartier – probabil chiar de acolo

din cvartal. O să-l găsim noi.

— Câți ani are?

— Ea a spus că între unsprezece şi paisprezece.

— Henry? Fii un prieten şi lasă-mă pe *mine* să-l găsesc. Vrei să faci asta?

— Mda, spuse Henry dintr-odată şi Alan se relaxă. Oricum, nu ştiu de ce trebuie să conducem noi ancheta atunci când crima se petrece chiar în brațele voastre. În Portland şi Bangor îi lasă să-şi vadă singuri de treabă, aşa că de ce nu şi-n Castle Rock? Christoase, n-am fost sigur nici măcar cum se pronunță *numele* femeii ăleia până ce nu l-ai spus tu cu voce tare!

— Sunt o mulțime de polonezi în The Rock, spuse Alan absent.

Rupse un formular roz de Avertizare de Circulație din teancul de pe birou şi mâzgăli *Jill Mislaburski şi Băiat, 11–14* pe spate.

— Dacă-l găsesc băieții mei pe puştiul ăsta, o să vadă trei ofițeri statali mari şi lați şi-o să se sperie atât de tare, c-o să-şi iasă din minți, spuse Henry. Pe tine probabil că te cunoaşte – nu mergi să le vorbeşti pe la şcoli?

— Da, despre programul D.A.R.E.[44] şi despre Lege şi Ziua Siguranței, spuse Alan.

Încerca să se gândească la familii cu copii din cvartalul unde locuiau soții Jerzyck şi Mislaburski. Dacă Jill Mislaburski îl recunoscuse, dar nu-i ştia numele, asta probabil că însemna că puştiul locuia după colț sau poate pe strada Pond. Alan scrise repede trei nume pe bucata de hârtie: *DeLois, Rusk, Bellingham.* Probabil că mai erau familii cu băieți din grupul de vârstă potrivit pe care nu şi le aducea aminte pe moment, dar acestea trei ajungeau pentru început. O cercetare rapidă aproape sigur că va scoate copilul la iveală.

— A ştiut Jill să-ți spun la ce oră a auzit zarva şi l-a văzut pe băiat? – întrebă Alan.

— Nu e sigură, dar crede că a fost după unsprezece.

— Deci n-au fost soții Jerzyck care se certau, fiindcă erau la slujbă.

— Corect.

— Atunci a fost aruncătorul de pietre.

— Corect din nou.

— Asta-i *chiar* ciudat, Henry.

— Ai nimerit trei la rând. Încă una şi câştigi cuptorul electric.

— Mă-ntreb dacă n-a văzut puştiul cine a fost?

— De obicei aş spune „prea frumos să fie adevărat”, dar doamna Mislaburski a spus că părea speriat, aşa că poate l-a văzut. Dacă *chiar* l-a văzut pe făptaş, pun pariu cu tine pe-un tequilla şi o bere că n-a fost Nettie Cobb. Cred că s-a jucat cineva cu ele şi le-a întărâtat, prietene, şi poate doar de dragul jocului. Doar de asta.

Dar Alan, care ştia oraşul mai bine decât avea să-l ştie Henry vreodată, găsi că această idee era fantasmagorică.

— Poate c-a făcut-o chiar puştiul, spuse el. Poate că din cauza *asta* părea speriat. Poate că avem de-a face cu un simplu caz de vandalism.

— Într-o lume în care există un Michael Jackson şi-un nemernic ca Axl Rose, totul e posibil, presupun, spuse Henry, dar mi-ar plăcea varianta cu vandalismul mult mai mult dacă puştiul ar avea şaisprezece sau şaptesprezece ani, ştii?

— Da, spuse Alan.

— Şi de ce să speculăm, dacă tot poți găsi puştiul? Poți, nu-i aşa?

— Sunt destul de sigur, mda. Dar aş vrea să aştept până se termină şcoala, dacă n-ai nimic împotrivă. Cum ai spus şi tu – nu ajută la nimic dacă-l sperii.

— Din partea mea-i bine; cele două doamne nu pleacă nicăieri altundeva decât în pământ. Reporterii sunt pe-aici prin jur, dar nu-s decât o neplăcere ca multe altele – scap eu de ei ca şi de muşte.

Alan se uită la geam la timp ca să vadă o furgonetă de ştiri de la WMTW-TV trecând încet pe acolo, îndreptându-se probabil către intrarea principală, de după colț, a tribunalului.

— Mda, sunt şi aici, spuse el.

— Mă poți suna pe la cinci?

— Pe la patru, spuse Alan. Mersi, Henry.

— Pentru puțin, spuse Henry Payton şi închise.

Primul impuls al lui Alan fu să meargă la Norris Ridgewick şi să-i spună toate acestea – Norris, dacă altceva nu, era un ascultător al naibii de bun. Apoi îşi aminti că Norris probabil se afla în mijlocul lacului Castle ținând în mână noua lui undiță.

Mai tăcu câteva umbre de animale pe perete, apoi se ridică. Se simțea agitat, ciudat de nelalocul lui. Nu era rău să meargă prin zona unde avuseseră loc crimele. Dacă se uita la case, putea să-şi mai aducă aminte de alte familii cu băieți cuprinşi între limitele potrivite de vârstă… şi cine ştia? Poate că ceea ce spusese Henry despre băieți era adevărat şi despre doamnele poloneze de vârstă mijlocie care-şi cumpărau haine de la Lane Bryant. Memoria lui Jill Mislaburski s-ar putea îmbunătăți dacă întrebările ar veni din partea cuiva cu o față cunoscută.

Dădu să-şi ia pălăria de la uniformă de pe cuierul de lângă uşă şi apoi o lăsă unde era. Ar fi mai bine astăzi, se hotărî el, dacă aş avea un aer mai semioficial. Şi dacă tot vreau asta, n-aş muri dacă aş lua maşina mea.

Plecă de la birou şi rămase în spațiul cu separeuri pentru o clipă, uluit. John LaPointe îşi transformase masa de lucru şi spațiul din jurul ei în ceva care arăta ca şi când ar fi avut nevoie de ajutoare din partea Crucii Roşii pentru sinistrați. Hârtiile erau puse alandala. Sertarele erau stivuite unul în celălalt, formând un Turn Babel pe sugativa de protecție de pe birou. Păreau că sunt gata să se prăbuşească în orice clipă. Iar John, de obicei cel mai vesel dintre ofițerii de poliție, avea fața roşie şi înjura.

— O să-ți spăl gura cu săpun, Johnny, spuse Alan, rânjind.

John tresări, apoi se întoarse. Îi răspunse lui Alan tot cu un rânjet, unul deopotrivă ruşinos şi tulburat.

Apoi Alan se puse în mişcare. Traversă încăperea cu aceeaşi viteză tăcută, lichidă, care o uimise atât de tare pe Polly Chalmers în seara de vineri. Gura lui John LaPointe căzu.

Apoi, cu colțul ochiului, văzu ce punea la cale Alan – cele două sertare din vârful stivei pe care o tăcuse erau pe cale să se prăbuşească.

Alan fu destul de rapid să evite un dezastru de proporții, dar nu destul de rapid să prindă şi primul sertar. Acesta îi ateriză peste picioare, împrăştiind peste tot hârtii, agrafe de birou şi grămăjoare amorfe de capse. Pe celelalte două le prinse în cădere cu palmele de marginea biroului lui John.

— Iisuse sfinte! Da' ştiu c-ai fost rapid, Alan! – exclamă John.

— Mulțumesc, John, spuse Alan cu un zâmbet fals.

Sertarele începeau să se despartă unul de celălalt. Nu ajuta la nimic să le împingă mai tare; nu făcea decât să mişte biroul. Şi îl mai dureau şi degetele de la picioare.

— Complimentează-mă cât pofteşti, sigur că da. Dar poate-ți găseşti timp şi să-mi iei blestematul ăsta de sertar de pe picioare.

— O! Căcat! Sigur! Sigur!

John se grăbi să-l ajute. În avântul său de a lua sertarul, îl lovi pe Alan. Acesta pierdu precara priză pe care o avea asupra celor două sertare. Şi acestea îi căzură peste picioare.

— *Au!* – țipă Alan.

Dădu să se prindă de piciorul drept şi apoi se hotărî că stângul îl durea mai tare.

— *Fir-ar să fie!*

— Iisuse sfinte, Alan. Îmi pare rău!

— Ce-ai în ele? – Întrebă Alan, îndepărtându-se țopăit cu piciorul stâng în mână. Jumătate din cariera de piatră Castle Land?

— Cre' c-a trecut o vreme, da, de când nu am mai făcut curat în ele.

John zâmbi vinovat şi începu să îndese de-a valma hârtii şi obiecte de birou înapoi în sertare. Chipul său plăcut într-un fel convențional era de un stacojiu scăpărător. Stătea în genunchi, iar când pivotă să culeagă agrafele şi capsele care ajunseseră sub biroul lui Clut, lovi cu piciorul un teanc mare de formulare şi rapoarte care se adunase pe podea. Acum,

zona de lucru cu publicul a Oficiului Şerifului începea să semene cu un loc prin care a trecut tornada.

— Hopa! spuse John.

— Hopa, spuse Alan, aşezându-se pe biroul lui Norris Ridgewick şi încercând să-şi maseze degetele prin pantofii grei şi negri de poliţist. Hopa e bine, John. O descriere foarte precisă a situației. Dacă am văzut vreodată o hopa, asta e.

— Scuze, spuse John din nou şi viermui de-a dreptul sub birou culcat pe burtă, măturând către el cu palmele capse şi agrafe.

Alan nu era sigur dacă trebuia să râdă sau să plângă. Picioarele lui John se legănau stânga-dreapta în ritmul în care îşi mişca mâinile, împrăştiind hârtiile de pe podea pe culoare largi.

— John, ieşi de acolo! strigă – Alan.

Încerca din greu să nu râdă, dar deja îşi dădea seama că era o cauză pierdută.

LaPointe tresări. Se lovi tare cu capul de dedesubtul mesei sale. Şi un alt teanc de hârtii, unul care fusese aşezat chiar la marginea gravitației pentru a face loc sertarelor, căzu de pe birou. Majoritatea se prăbuşiră direct pe podea, dar alte zeci fluturară leneşe înainte şi-napoi prin aer.

Toată ziua o să stea să le pună în ordine, îşi spuse Alan cu resemnare. Poate toată săptămâna.

Apoi nu se mai putu abține. Îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs. Andy Clutterbuck, care se aflase în biroul dispecerului, ieşi să vadă ce se întâmpla.

— Domnule şerif? – întrebă el. E totul în regulă?

— Mda, spuse Alan.

Apoi se uită la rapoartele şi formularele împrăştiate care pe unde şi începu iarăşi să râdă.

— John s-a apucat de-un pic de birocrație creativă, asta-i tot.

John se târî afară de sub birou şi se ridică în picioare. Arăta ca un om care-şi dorea cu disperare să-i ceară cineva să stea drepți sau poate să sară la pământ şi să facă patruzeci de flotări. Partea din față a uniformei sale înainte imaculată era

acum plină de praf şi, în pofida amuzamentului său, Alan îşi făcu o însemnare în gând – trecuse multă vreme de când Eddie Warburton se ocupase de podeaua de sub birourile astea. Apoi începu să râdă din nou. Pur şi simplu nu avea cum se abţine. Clut se uită nedumerit de la John la Alan şi iarăşi înapoi la John.

— Bine, spuse Alan, recăpătându-şi în sfârşit controlul. Ce căutai, John? Sfântul Graal? Coarda Pierdută? Ce?

— Portmoneul meu, spuse John, scuturându-şi fără rost uniforma. Nu-mi găsesc blestematul ăla de portmoneu.

— Te-ai uitat în maşină?

— În amândouă, spuse John.

Îşi trecu privirea dezgustată peste mizeria ca o centură de asteroizi din jurul biroului său.

— În patrula cu care am mers aseară şi în Pontiac-ul meu. Dar uneori când sunt aici îl vâr în sertarul de la birou fiindcă îmi face o umflătură pe fund când mă aşez. Aşa că mă uitam…

— Nu te-ar deranja atât de tare la cur dacă nu ţi-ai ţine toată viaţa aia afurisită a ta în el, John, spuse cu înţelepciune Andy Clutterbuck.

— Clut, zise Alan, du-te şi te joacă în mijlocul traficului, nu vrei?

— Hă?

Alan îşi dădu ochii peste cap.

— Du-te şi află-ţi ceva de făcut. Cred că John şi cu mine ne descurcăm aici; suntem anchetatori învăţaţi. Dacă se dovedeşte că nu reuşim, o să-ţi dăm de veste.

— O, sigur. Încercam doar să fiu de ajutor, să ştii. I-am văzut portmoneul. Arată ca şi când ar avea în el toată Biblioteca Congresului. De fapt…

— Mulţumesc de informaţie, Clut. Ne mai vedem.

— Bine, spuse Clut. Mă bucur întotdeauna să fiu de ajutor. Pe mai târziu, prieteni.

Alan îşi dădu ochii peste cap. Îi venea iarăşi să râdă, dar se controla. Era limpede, judecând după expresia nefericită de pe faţa lui John, că pentru el nu era o glumă. Era stânjenit, dar

asta era numai o parte din problemă. Alan îşi pierduse şi el portmoneul o dată sau de două ori şi ştia ce sentiment de tot rahatul era. Să piardă banii din el şi să declare pierdute cărțile de credit duse pe apa sâmbetei nu era decât o parte a problemei şi nici măcar cea mai urâtă parte. Îți tot aduceai aminte ce puseseşi acolo la păstrare, lucruri care altora li s-ar putea părea nimicuri, dar care pentru tine erau de neînlocuit.

John stătea aplecat pe coapse, ridicând hârtii, sortându-le, punându-le deoparte şi părând de neconsolat. Alan îl ajută.

— Chiar te-ai lovit la degete, Alan?

— No. Ştii cum sunt papucii ăştia – e ca şi când ai purta în picioare camioane Brinks. Cât aveai în portmoneu, John?

— A, nu mai mult de douăzeci de dolari, cred. Dar săptămâna trecută mi-am primit permisul de vânătoare şi ăsta era-n el. La fel şi Mastercard-ul. Dacă nu găsesc afurisitul ăla de portmoneu, o să trebuiască să sun la bancă şi să le spună să anuleze numărul. Dar ce-mi doresc cu adevărat sunt pozele. Mami şi tati, surorile mele… ştii tu. Chestii de-astea.

Însă nu de pozele cu mami şi tati sau cele cu surorile lui îi păsa de fapt lui John; cea cu adevărat importantă era fotografia lui cu Sally Ratcliffe. Clut o făcuse la Bâlciul Statal din Fryeburg cu vreo trei luni înainte ca Sally să se despartă de el pentru cap-sec ăla de Lester Pratt.

— Ei bine, spuse Alan, o să apară el. Banii şi cardurile s-ar putea să dispară, dar portmoneul şi fotografiile probabil că se vor întoarce acasă, John. Aşa se întâmplă de obicei. Ştii asta.

— Mda, spuse John cu un suspin. E doar că… la naiba, tot încerc să-mi amintesc dacă-l aveam la mine dimineață când am venit la lucru. Pur şi simplu nu reuşesc.

— Păi, sper să-l găseşti. Pune-un bilet cu OBIECTE PIERDUTE pe afişier, ce zici?

— Aşa o să fac. Şi-o să adun ce-a mai rămas clin mizeria de aici.

— Ştiu c-o s-o aduni, John. Ia-o încet.

Alan ieşi în parcare, scuturând din cap.

3

Clopoțelul din argint de deasupra uşii Lucrurilor prețioase scoase un clinchet şi Babs Miller, membră de vază a Clubului de Bridge de pe Strada Ash, intră cu puțină timiditate.

— Doamnă Miller! – o întâmpină Leland Gaunt, consultând foaia de hârtie care stătea lângă casa de marcat. Făcu pe ea o mică bifare. – Cât mă bucur că ați putut veni! Şi chiar la timp! Cutia muzicală vă interesa, nu-i aşa? O lucrătură minunată.

— Voiam să vorbesc cu dumneavoastră despre ea, da, spuse Babs. Bănuiesc că s-a vândut.

Era greu pentru ea să-şi închipuie că un lucru atât de încântător se poate să *nu* se fi vândut. Numai gândul acesta îi frângea puțin inima. Melodia pe care o cânta, cea de care domnul Gaunt spunea că nu-şi amintea… ea credea că ştia exact care era. Dansase cândva pe piesa aceea în Pavilionul de la Plaja Old Orchard cu căpitanul echipei de fotbal şi, mai târziu în aceeaşi seară, renunțase de bună-voie la virginitate făcând dragoste cu el sub o splendidă lună de mai. El îi dăduse primul şi cel din urmă orgasm din viață şi tot timpul când venele îi pulsaseră din cauza lui, piesa aceea i se învârtise în minte asemenea unui fir încins.

— Nu, e chiar aici, spuse domnul Gaunt.

O scoase din dulăpiorul de expoziție unde stătuse ascunsă în spatele aparatului Polaroid şi o aşează deasupra, pe sticlă. La vederea ei, fața lui Babs Miller se lumină.

— Sunt sigură că face mai mult decât îmi pot eu permite să dau, spuse Babs, dintr-odată, adică, dar *chiar* îmi place, domnule Gaunt, iar dacă ar fi vreo şansă să o plătesc în rate… *orice* şansă…

Domnul Gaunt zâmbi. Era un zâmbet desăvârşit, reconfortant.

— Cred că vă faceți griji de pomană. Veți fi surprinsă de cât de rezonabil e prețul acestei minunate cutii muzicale. Foarte surprinsă. Luați loc. Haideți să discutăm despre asta.

Ea se aşează.

El veni către ea.

Ochii lui îi captară privirea.

Piesa aceea începu din nou în mintea ei.

Şi fu pierdută.

4

— Acum mi-amintesc, îi spuse Jilian Mislaburski lui Alan. A fost băiatul soților Rusk. Billy, cred că aşa-l cheamă. Sau poate Bruce.

Stăteau în sufragerie, care era dominată de un televizor Sony şi de un gigantic Iisus din gips crucificat care atârna pe peretele din spatele televizorului. Oprah era pe ecran. Judecând după cum îşi ținea Iisus ochii dat pe spate sub coroana Lui de spini, Alan credea că l-ar fi preferat pe Geraldo. Sau *Judecata divorțurilor.* Doamna Mislaburski îi oferise lui Alan o ceaşcă de cafea, pe care el o refuzase.

— Brian, spuse el.

— Aşa e! – zise ea. Brian!

Purta şorțul ei verde, dar se lepădase în acea dimineață de plasa roşie pentru păr. Bucle de dimensiunea cilindrilor din carton pe care se înfăşoară de obicei hârtia igienică îi împânzeau capul precum o corolă bizară.

— Sunteți sigură, doamna Mislaburski?

— Da. Mi-am amintit cine era dimineață când m-am trezit. Tatăl lui ne-a pus aluminiu pe pereții laterali ai casei acum doi ani. Băiatul a venit şi el şi l-a ajutat o vreme. Mi s-a părut un băiat simpatic.

— Aveți vreo idee ce-ar fi putut face acolo?

— A spus că vroia să întrebe dacă nu angajează pe cineva care să le curețe zăpada din fața casei la iarnă. Asta cred că era. A spus că se va întoarce mai târziu, când nu se vor mai certa. Sărmanul copil arăta speriat de moarte şi nu-l învinovățesc. (Scutură din cap. Buclele mari tresăriră cu moliciune.) Îmi pare rău că a murit cum a murit… (Jill Mislaburski scăzu vocea până la un ton confidențial.) Dar mă bucur pentru *Pete.* Nimeni nu ştie ce a trebuit să îndure, căsătorit fiind cu femeia aia. Nimeni.

Se uită cu subînțeles la Iisus de pe perete, apoi înapoi la Alan.

— Îhî, spuse Alan. Ați mai observat ceva, doamnă Mislaburski? Ceva în legătură cu casa sau cu sunetele sau băiatul?

Ea îşi atinse nasul cu un deget şi înclină din cap.

— Păi, nu tocmai. Băiatul – Brian Rusk – avea o cutie frigorifică în coşul bicicletei. Asta mi-amintesc, dar nu cred că ăsta-i genul de lucru…

— Stop, spuse Alan, ridicând mâna.

În fața minții sale se aprinsese pentru un moment un bec puternic.

— O cutie frigorifică?

— Ştiți, de genul celor pe care le iei la picnic sau la petrecerile în aer liber? Mi-amintesc de ea doar pentru că era prea mare pentru coşul bicicletei lui. Stătea acolo înclinată. Arăta ca şi când urma să cadă.

— Mulțumesc, doamnă Mislaburski, spuse Alan încet. Vă mulțumesc foarte mult.

— Înseamnă ceva? E un indiciu?

— O, mă-ndoiesc.

Dar îl pusese pe gânduri.

Mi-ar plăcea varianta cu vandalismul mult mai mult dacă puştiul ar avea şaisprezece sau şaptesprezece ani, spusese Henry Payton. Alan gândise la fel… dar mai dăduse până acum peste vandali de doisprezece ani şi bănuia că poți pune destul de multe pietre într-o cutie din-aceea frigorifică pentru picnic.

Dintr-odată, începu să se simtă mult mai interesat de discuția pe care o va purta cu Brian Rusk în după-amiaza aceea.

5

Clopoțelul din argint sună cristalin. Sonny Jackett intră în Lucruri prețioase încet, precaut, frământându-şi în mâini şapca Sunoco pătată cu ulei. Comportamentul lui era al

unuia care crede cu sinceritate că va sparge curând multe lucruri de valoare indiferent de cât de mult îşi doreşte să n-o facă; să spargă lucruri, anunța fața lui, nu era dorința, ci karma lui.

— Domnule Jackett! – îşi strigă Leland Gaunt obişnuitul bun-venit cu obişnuita sa vigoare, după care mai făcut o bifare mică pe foaia de lângă casa de marcat. Sunt atât de bucuros că ați putut trece pe aici?

Sonny mai avansă cu trei paşi înăuntrul camerei şi apoi se opri, uitându-se temător de la dulăpioarele-vitrină la domnul Gaunt.

— Păi, spuse el, n-am vinit să cumpăr ceva. Tre' să fiu sincer dă la bun început. Bătrânu' Harry Samuels a zis c-ați întrebat de pot trece p-aci-n dimineața asta. A zis c-aveți un set dă chei tubulare care-arată bine. Căutam să-mi cumpăr una, da' ăsta nu-i un magazin păntru ăi ca mine. Am venit numa' ca să fiu politicos, domnule.

— Ei bine, vă apreciez sinceritatea, spuse domnule Gaunt, dar nu e bine să vorbiți prea repede, domnul Jackett. Acesta e un frumos set de chei – ajustabile la două măsuri.

— O, aha? – ridică Sonny din sprâncene.

Ştia că *existau* astfel de lucruri, care te ajutau să lucrezi la maşini străine şi, totodată, la cele indigene cu aceleaşi chei tubulare, dar niciodată nu văzuse o asemenea trusă.

— Chiar aşa?

— Da. Le-am pus în camera din spate, domnule Jackett, de-ndată ce am aflat că vă interesează. Altfel s-ar fi cumpărat aproape cât ai clipi şi-am vrut ca măcar să le vedeți înainte să vând setul altcuiva.

Sonny Jackett reacționă la aceasta cu o instantanee suspiciune yankee.

— Ei, de ce-ați vrea să faceți aşa ceva?

— Fiindcă am o maşină clasică, iar maşinile clasice au nevoie de reparații frecvente. Mi s-a spus că sunteți cel mai bun mecanic din partea asta de Derry.

— O. (Sonny se relaxă.) Se poa' să fiu. Ce-aveți în chip dă roți?

— Un Tucker.

Sprâncenele lui Sonny săltară şi se uită la domnul Gaunt cu un nou respect.

— Un Torpedo! Ca să vezi!

— Nu. Am un Talisman.

— Aha? N-am auzit niciodată de-un Tucker Talisman.

— S-au construit doar două – prototipul şi-al meu. În 1953 era asta. Domnul Tucker s-a mutat în Brazilia nu la mult timp după, unde a şi murit. (Domnul Gaunt zâmbi ceţos.) Preston era un tip simpatic şi-un magician când venea vorba de design-ul auto… dar nu era deloc un om de afaceri.

— Chiar aşa?

— Da.

Ceaţa din ochii domnului Gaunt se ridică.

— Dar asta se-ntâmpla ieri, iar acum suntem azi! Întoarcem pagina, hă, domnule Jackett? Întoarcem pagina, aşa spun mereu – capul sus, la marş cu voioşie către viitor şi nu te uita niciodată-n urmă!

Sonny se uită la domnul Gaunt cu colţul ochilor oarecum nesigur şi nu spuse nimic.

— Daţi-mi voie să vă arăt cheile tubulare.

Sonny nu fu de acord imediat. În schimb, se uită iarăşi neîncrezător la conţinutul dulăpioarelor-vitrină.

— Nu-mi permit nimic prea frumos. Am facturi pân' la cer şi-napoi. Uneori îmi spun c-ar trebui mă să las dracu' de treabă şi să plec altundeva în district.

— Ştiu ce spuneţi, zise domnul Gaunt. Blestemaţii ăştia de republicani sunt de vină, asta cred *eu.*

Faţa scofâlcită, neîncrezătoare a lui Sonny se relaxă pe dată.

— Ai a dracu' dă multă dreptate dăspre *asta,* prietenul meu! exclamă el. George Bush aproape c-a *ruinat* ţara asta… el şi afurisitul lui de război! Da' credeţi că democraţii au pe cineva pe care să-l propună anu' viitor şi care să poată câştiga?

— Mă-ndoiesc, spuse domnul Gaunt.

— Jesse Jackson, de exemplu – un negrotei.

Se uită intens la domnul Gaunt, care înclină uşor din cap, ca pentru a spune: *Da, prietenul meu – zi-i ce-ai pe suflet. Suntem amândoi oameni de lume care nu se tem să-i spună dracului pe nume.* Sonny Jackett se mai relaxă puțin, fiind mai puțin conştient acum de uleiul de pe mâini, simțindu-se mai acasă.

— N-am nimic cu negroteii, mă-nțelegeți, da' ideea ca un cioroi să stea-n Casa Albă – în Casa *Albă!* – îmi dă fiori.

— Sigur că vă dă, fu de acord domnul Gaunt.

— Iar macaronaru' ăla din New York – Mar-i-o Koo-who-amo! Credeți c-un tip cu nume ca ăsta îl poate bate pă beţivanu' ăla cu patru ochi de la Casa Albă?

— Nu, spuse domnul Gaunt.

Ridică mâna dreaptă, ținând arătătorul său lung cam la un sfert de inci de degetul cel mare lățit şi urât.

— Pe deasupra, n-am încredere în bărbații cu capete mici.

Sonny rămase cu gura căscată pentru o clipă, apoi îşi plesni genunchiul şi râse sincopat, fără aer.

— N-aveți încredere în bărbații cu… Măi! Asta-i bună, domnule! Asta-i a dracu' de bună!

Domnul Gaunt rânji.

Rânjiră unul spre celălalt.

Domnul Gaunt aduse setul de chei tubulare, care era aşezat într-o cutie din piele drapată pe interior în catifea neagră – cel mai frumos set de chei tubulare din aliaj de crom şi oțel pe care-l văzuse vreodată Sonny Jackett.

Rânjiră pe deasupra cheilor tubulare, dezgolindu-şi dinții asemenea unor maimuțe care nu mai au mult şi se prind la harță.

Şi, desigur, Sonny cumpără setul. Prețul fu incredibil de scăzut – o sută şaptezeci de dolari, plus două feste cu adevărat amuzante pe care trebuia să le joace lui Don Hemphill şi reverendului Rose. Sonny îi spuse domnului Gaunt că va fi o plăcere – că se va bucura să-mpută viețile republicanilor ăia fii de curve şi cântători de psalmi.

Rânjiră de festele care urmau să le fie jucate lui Willie Vaporul şi lui Don Hemphill.

Sonny Jackett şi Leland Gaunt – doar doi bărbaţi de lume care rânjeau.

Şi deasupra uşii, clopoţelul din argint sună cristalin.

6

Henry Beaufort, proprietar şi gestionar al The Mellow Tiger, locuia într-o casă aflată la aproximativ un sfert de milă distanţă de locul afacerii sale. Myra Evans opri maşina în parcarea localului – gol acum în lumina neobişnuit de caldă a dimineţii – şi merse pe jos către casă. Având în vedere natura misiunii sale, aceasta părea o măsură de precauţie justificată. N-ar fi avut de ce să-şi facă griji. The Tiger nu se închidea până la unu noaptea, iar Henry rareori se trezea înainte de aceeaşi oră după-amiaza. Toate perdelele, atât de la etaj, cât şi de la parter, erau trase. Maşina lui, un Thunderbird 1960 perfect întreţinut, care era mândria şi bucuria lui, stătea în parcarea din faţa casei.

Myra purta o pereche de jeanşi şi una dintre cămăşile albastre de lucru ale soţului ei. Poalele acesteia erau scoase pe dinafară şi-i ajungeau aproape până la genunchi. Ascundeau vederii cureaua pe care o purta pe dedesubt şi teaca ce atârna prinsă de ea. Chuck Evans era un colecţionar de suveniruri din al Doilea Război Mondial (şi, chiar dacă ea nu ştia, el făcuse deja o achiziţie proprie de acest fel de la noul magazin din oraş), iar în teacă se afla o baionetă japoneză. Myra o luase cu o jumătate de oră în urmă de pe peretele bârlogului lui Chuck din subsolul casei. La fiecare pas i se lovea solidă de coapsa dreaptă.

Era foarte nerăbdătoare să termine cu treaba aceasta, aşa încât să se poată întoarce la fotografia cu Elvis. Să ţină poza în mână, descoperise ea, producea un fel de poveste. Nu era o poveste reală, dar în multe feluri – în *toate* felurile, de fapt – o considera *mai bună* ca o poveste reală. Actul I era Concertul, unde Regele o trăgea pe scenă să danseze cu el. Actul II era Camera Verde de După Spectacol, iar Actul III era în Limuzină. Unul dintre tipii din Memphis ai lui Elvis conducea

limuzina, iar Regele nici măcar nu se deranja să ridice geamul negru dintre şofer şi el înainte să-i facă cele mai strigătoare la cer şi mai delicioase lucruri pe bancheta din spate în vreme ce se îndreptau spre aeroport.

Actul IV era intitulat În Avion. În acest act, ei se aflau în *Lisa Marie,* avionul Convair cu reacție al lui Elvis… mai exact, în marele pat dublu din spatele paravanului aflat în dosul cabinei. Acesta era actul de care se bucurase Myra ieri şi-n dimineața aceasta: zbura la douăzeci şi două de mii de picioare înălțime în *Lisa Marie,* zbura în pat cu Regele. N-ar fi deranjat-o să rămână acolo cu el pentru totdeauna, dar ştia că nu era posibil. Urma Actul V: Graceland. Odată ce ajungeau acolo, lucrurile nu puteau decât să se îmbunătățească.

Dar avea trebuşoara aceasta de care trebuia să se ocupe.

Stătea în pat dimineață după ce plecase soțul ei, goală cu excepția cordonului de la jartieră (Regele îşi exprimase foarte clar dorința ca Myra să nu şi-l dea jos), cu fotografia puternic strânsă în mâni, gemând şi zvârcolindu-se încet în aşternuturi. Iar apoi, brusc, patul dublu dispăruse. Murmurul ca de şoaptă al motorului *Lisa Mariei* dispăruse. Mirosul parfumului English Leather purtat de Rege dispăruse.

În locul acestor minunate lucruri se afla fața domnului Gaunt… doar că nu mai arăta aşa cum arătase la magazin. Pielea de pe fața lui părea beşicată, arsă de-o fabuloasă căldură secretă. Pulsa şi se contorsiona, de parcă sub ea s-ar fi aflat ceva care se lupta să iasă la suprafață. Iar când zâmbise, dinții lui mari şi pătrățoşi deveniseră un şir dublu de colți.

— A sosit timpul, Myra, îi spusese domnul Gaunt.

— Vreau să fiu cu Elvis, s-a plâns ea. O s-o fac, dar nu chiar acum – vă rog, nu chiar acum.

— Ba da, chiar acum. Ai promis şi-ai să te ții de promisiune. Altfel o să-ți pară foarte rău, Myra.

Auzise un pârâit sfărâmicios. S-a uitat în jos şi a văzut cu groază că sticla de deasupra feței Regelui era acum brăzdată de o crăpătură în zigzag.

— *Nu!* a strigat ea. *Nu, nu faceți asta!*

— Nu *eu* o fac, îi răspunsese domnul Gaunt, râzând. *Tu* o faci. Tu o faci, fiind o pizdulice proastă, proastă şi leneşă. Suntem în America, Myra, unde numai curvele fac afaceri în pat. În America, oamenii respectabili trebuie să se dea jos din pat ca să-şi *câştige* lucrurile de care au nevoie sau, dacă nu, le pierd pentru totdeauna. Cred că ai uitat lucrul ăsta. Sigur, pot găsi oricând pe altcineva care să joace farsa aia mică domnului Beaufort, însă în ceea ce priveşte minunata ta *affaire de coeur* cu Regele…

O altă crăpătură s-a iscat precum un fulger de argint de-a lungul sticlei ce acoperea poza. Iar fața de sub ea, a observat ea cu o groază tot mai mare, se învechea şi se încrețea şi se îngălbenea pe măsură ce se infiltra înăuntru aerul stricător şi acționa asupra ei.

— *Nu! O fac! O fac chiar acum! Mă ridic chiar acum, vedeți? Faceți-o doar să se oprească! FĂCEȚI-O SĂ SE OPREASCĂ!*

Myra sărise pe podea cu viteza unei femei care a descoperit că împarte patul cu un cuib de scorpioni.

— După ce-ți ții promisiunea, Myra, a spus domnul Gaunt.

Acum îi vorbea dintr-un gol adânc înăuntrul minții ei.

— Ştii ce ai de făcut, nu?

— Da, ştiu!

Myra s-a uitat disperată la fotografie – imaginea unui bărbat bătrân şi bolnav, cu fața buhăită de ani în şir de excese şi pofte împlinite. Mâna care ținea microfonul era gheara unui vultur.

— Când te vei întoarce cu misiunea îndeplinită, a spus domnul Gaunt, fotografia va fi în regulă. Doar să nu laşi pe nimeni să te vadă, Myra. Dacă te vede cineva, n-o să-l mai vezi nici tu pe *el* niciodată.

— N-o să mă vadă! – a bâiguit ea. Jur că n-o să mă vadă!

Iar acum, ajungând la casa lui Henry Beaufort, îşi aminti de acel avertisment. Se uită în jur pentru a se convinge că nu venea nimeni pe drum. Era pustiu în ambele direcții. O cioară croncăni somnolent pe câmpul sterp, de octombrie, al cuiva. Nu era nici un alt sunet. Ziua părea să pulseze ca o ființă vie,

iar pământul stătea prostrat sub bătaia înceată a neobişnuitei călduri.

Myra se apropie de casă, trăgând în sus de poalele cămăşii, pipăind să se asigure că teaca şi baioneta din ea erau acolo. Transpirația îi curgea, gâdilând-o, pe mijlocul spatelui şi pe sub sutien. Deşi n-o ştia şi n-ar fi crezut dacă i-ar fi spus-o cineva, atinsese o frumusețe momentană în acea nemişcare rurală. Fața ei vagă, neprihănita de vreo idee, se umpluse, cel puțin în acele momente, cu un scop profund şi-o determinare care nu mai fuseseră niciodată acolo. Pometii îi erau clar definiți pentru prima dată din liceu încoace, când se hotărâse că misiunea ei în viață era să mănânce toate batoanele cu ciocolată Yodel şi Ding-Dong şi Hoodsie Rocket din lume. În ultimele patru zile sau aşa ceva, devenise din ce în ce mai ocupată să întrețină relații sexuale tot mai ciudate cu Regele ca să se mai gândească cine ştie cât la mâncare. Părul ei, care-i atârna de obicei în jurul feței într-un ciuf lălâu, bleg, era legat la spate într-o coadă mică, expunându-i fruntea. Probabil speriați de brusca supradoză de hormoni şi de la fel de brusca reducere a consumului de zahăr după ani întregi de supradoze, majoritatea coşurilor care-i scăpăraseră pe față precum nişte vulcani deranjați încă de la doisprezece ani intraseră acum în stare de latență. Chiar mai remarcabili erau ochii ei – largi, albaştri, aproape sălbatici. Nu erau ochii Myrei Evans, ci ai unei bestii din junglă ce ar putea ataca în orice clipă.

Ajunse la maşina lui Henry. *Acum* venea ceva de-a lungul lui 117 – un camion de fermă vechi şi hodorogit care mergea spre oraş. Myra dădu ocolul spre partea din față a T-Bird-ului şi se lăsă pe vine în spatele grilajului acestuia până ce trecu pericolul. Apoi se ridică iarăşi în picioare. Din buzunarul de la piept al cămăşii scoase o bucată împăturită de hârtie. O desfăcu, o netezi cu grijă şi apoi o vârî sub unul dintre ştergătoarele de parbriz ale Bird-ului, aşa încât scurtul mesaj scris acolo să se vadă clar.

SĂ NU-MI MAI TAI NICIODATĂ RAȚIA
ȘI SĂ MI ȚII APOI CHEILE DE LA MAȘINĂ
BROSCOI BLESTEMAT CE EȘTI!

Sosise vremea pentru baionetă.

Mai aruncă o privire scurtă în jur, dar singurul lucru mişcător în toată lumea încinsă de soare era o cioară, poate cea care croncănise înainte. Aceasta bătu din aripi până ce ajunse în vârful stâlpului de telefon aflat exact în partea opusă parcării din faţa casei Beaufort şi păru că se uită la ea.

Myra scoase baioneta, o strânse puternic în ambele mâini, se opri, şi-o vârî până la plăsele în roata cu exteriorul alb din partea şoferului, faţă. Pielea de pe chipul ei era trasă toată spre spate într-un mârâit crispat, aşteptând un bang puternic, dar nu se auzi decât un brusc *fâşşşşşşş!* fără vlagă – sunetul pe care l-ar scoate un om solid când e lovit cu pumnul în plex. T-Bird-ul se lăsă sesizabil pe-o rână. Myra smulse baioneta, lărgind gaura, recunoscătoare că lui Chuck îi plăcea să-şi țină jucăriile ascuțite.

După ce tăie un zâmbet strepezit de cauciuc în roata ce se dezumfla cu viteză, dădu ocol până pe partea cealaltă, la roata dinspre locul pasagerului şi repetă figura. Încă era nerăbdătoare să se întoarcă la fotografia ei, dar descoperi că era, totuşi, bucuroasă că venise. Asta era surescitant într-un fel. Gândul la faţa lui Henry când va vedea ce se întâmplase cu preţiosul lui Thunderbird chiar o excita. Dumnezeu ştie de ce, dar îşi spuse că, atunci când va ajunge iarăşi la bordul avionului *Lisa Marie,* îi va putea arăta Regelui unul sau două trucuri noi.

Trecu la roțile din spate. Baioneta nu mai tăia atât de uşor acum, dar reuşi să contrabalanseze acest neajuns cu propriul ei entuziasm, tăind cu forță cauciucurile.

După ce încheie treaba, după ce toate cele patru roți erau nu doar împunse, ci sfârtecate, Myra făcu un pas în spate pentru a-şi admira munca. Respira repede şi-şi şterse transpirația de pe frunte cu un gest rapid şi bărbătesc al

mâinii. Thunderbird-ul lui Henry Beaufort stătea în parcare cu şase inci mai jos decât stătuse când sosise ea. Se odihnea pe jante, pneurile radiale cele scumpe stând împrăştiate în jurul lor în bălți de cauciuc încreţit. Şi apoi, deşi nu i se ceruse s-o facă, Myra se hotărî să adauge atingerea suplimentară care înseamnă atât de mult. Trecu vârful baionetei de-a lungul caroseriei maşinii, sfâşiind suprafața bogat vopsită cu o zgârietură lungă şi zimțată.

Frecându-se de metal, baioneta scoase un scârțâit slab, tânguitor, şi Myra se uită spre casă, convinsă pe dată că Henry Beaufort trebuia s-o fi auzit, că perdeaua de la geamul dormitorului se va ridica dintr-odată şi că el se va uita afară la ea.

Nu se întâmplă, dar ştiu că era vremea să plece. Stătuse mai mult decât îi fusese îngăduit şi, pe deasupra, acasă, în propriul ei dormitor, Regele o aştepta. Myra se grăbi în josul parcării, repunând baioneta în teacă şi apoi lăsând poalele cămăşii lui Chuck să cadă iarăşi peste ea. Înainte să ajungă înapoi la The Mellow Tiger, pe lângă ea trecu o maşină, dar mergea în sens invers – presupunând că şoferul n-o luase la ochi în oglinda retrovizoare, trebuie să-i fi văzut doar spatele.

Se strecură în propria sa maşină, îşi smulse banda elastică din păr, lăsându-şi buclele să cadă în jurul feței în felul lor obişnuit, lălâu, şi se întoarse în oraş. Conduse cu o singură mână. Cealaltă era ocupată să rezolve probleme mai jos de talie. Intră în casă şi sări câte două scările până la etaj. Fotografia era pe pat, acolo unde o lăsase. Myra îşi aruncă papucii din picioare, îşi împinse jos jeanşii, apucă poza şi sări cu ea în pat. Crăpăturile din sticlă dispăruseră; Regelui îi fuseseră redate tinerețea şi frumusețea.

Acelaşi lucru se putea spune şi despre Myra Evans… cel puțin pentru o vreme.

7

Deasupra uşii, clopoțelul din argint îşi cântă scurta lui piesă veselă.

— Bună, doamnă Potter! – spuse Leland Gaunt cu voioşie.

Făcu o bifare pe hârtia de lângă casa de marcat.

— Aproape că ajunsesem la concluzia că nu veți mai trece pe aici.

— Aproape că era să nu trec, spuse Lenore Potter.

Părea necăjită, tulburată. Părul ei argintiu, de obicei coafat la perfecție, fusese prins într-un coc indiferent. Un inci din furou i se vedea de sub tivul fustei cenuşii scumpe din material țesut în diagonală, iar sub ochi avea cercuri întunecate. Ochii înşişi nu aveau stare, sărind de la un loc la celălalt cu o suspiciune crâncenă, furioasă.

— La păpuşa Howdy Doody voiați să vă uitați, nu-i aşa? Cred că mi-ați spus că aveți o colecție frumuşică de suveniruri din copilă…

— Chiar nu cred că mă pot uita astăzi la lucruri atât de delicate, să ştiți, spuse Lenore.

Era soția celui mai bogat avocat din Castle Rock şi vorbea cu inflexiuni sincopate, avocățeşti.

— Mă aflu într-o stare psihică extrem de jalnică, am o zi purpurie. Nu tocmai roşie, ci *purpurie!*

Domnul Gaunt ocoli dulăpiorul-vitrină principal şi veni spre ea, cu fața dintr-odată plină de îngrijorare şi compasiune.

— Scumpa mea doamnă, ce s-a întâmplat? Arătați îngrozitor!

— *Sigur* că arăt îngrozitor! ripostă ea. Curgerea normală a aurei mele psihice a fost întreruptă – *grav* întreruptă! În loc. de albastru, culoarea calmului şi a seninătății, toată *calava* mea s-a făcut de-un purpuriu-aprins! Şi-i numai vina târfei ăleia de peste drum! *Târfa* aia cu capul pătrat!

Domnul Gaunt făcu ciudate gesturi de alinare care nici măcar nu atinseră vreo parte din corpul Lenorei Potter.

— La ce târfă vă referiți, doamnă Potter? – Întrebă el, ştiind foarte bine răspunsul.

— La Bonsaint, desigur! Bonsaint! La mincinoasa aia scârboasă de Stephanie Bonsaint! Aura mea n-a fost *niciodată* până acum purpurie, domnule Gaunt! Roz-închis de câteva ori, da, şi o dată, când aproape m-a călcat în plină stradă un

beţiv din Oxford, cred că-i posibil să se fi făcut roşie pentru câteva minute, dar *niciodată* n-a fost *purpurie!* Pur şi simplu nu pot *trăi* aşa!

— Sigur că nu, o mângâie domnul Gaunt. Nimeni nu s-ar *aştepta* să poţi, draga mea.

Ochii lui prinseră în sfârşit ochii ei. Nu era uşor de făcut, cu privirea doamnei Potter săltând din loc în loc într-un fel atât de haotic, dar în cele din urmă reuşi. Şi când reuşi, Lenore se calmă aproape pe dată. Să se uite în ochii domnului Gaunt, descoperi ea, era aproape ca şi când s-ar fi uitat în propria ei aură după ce-şi făcea toate exerciţiile, după ce mâncase tot ce trebuia (germeni de fasole şi tofu, în principal) şi după ce-şi îngrijea suprafeţele *calava*-lei cu cel puţin o oră de meditaţie când se trezea dimineaţa şi iarăşi înainte să se ducă seara la culcare. Ochii lui erau de un albastru-pal, senin, precum cerul deasupra unui deşert.

— Veniţi, spuse el. Aici.

O conduse la rândul scurt format din trei scaune din catifea pluşată, cu spătar înalt, în care atât de mulţi cetăţeni ai Castle Rock-ului şezuseră în decursul ultimei săptămâni. Iar după ce se aşeză, domnul Gaunt o invită:

— Spuneţi-mi toată povestea.

— M-a urât dintotdeauna, zise Lenore. Mereu a gândit că soţul ei n-a urcat în Firmă atât de repede cât şi-ar fi dorit ea fiindcă soţul *meu* l-a ţinut în spate. Şi că *eu* l-am pus să facă asta. E o femeie cu minte mică şi piept mare şi aură de-un gri-murdar. Ştiţi tipul.

— Într-adevăr, spuse domnul Gaunt.

— Dar n-am ştiut niciodată cât de *tare* mă urăşte până-n dimineaţa asta!

Lenore Potter devenea iarăşi agitată, în pofida influenţei domolitoare a domnului Gaunt.

— M-am ridicat din pat şi straturile mele cu flori erau complet ruinate! *Ruinate!* Tot ce ieri era minunat, astăzi e pe moarte! Tot ce era o mângâiere pentru aură şi o sursă de hrană pentru *calava* a fost *ucis!* De către târfa aia! De către *cretina aia de* TÂRFĂ *Bonsaint!*

Palmele Lenorei se strânseră în pumni, ascunzând unghiile elegant manichiurate. Pumnii bubuiră pe brațele cioplite ale scaunului.

— Crizanteme, cimicifuge[45], ochiu-boului, gălbenele… târfa aia a venit noaptea şi le-a smuls din pământ pe toate! Le-a aruncat peste tot! Ştiți unde se află-n dimineața asta verzele mele ornamentale, domnule Gaunt?

— Nu – unde? – întrebă el blând, încă făcând acele mişcări de mângâiere deasupra corpului ei.

Avea de fapt o idee destul de bună a locului unde se aflau şi ştia fără umbră de îndoială cine era responsabil pentru dezastrul distrugător de *calava:* Melissa Clutterbuck. Lenore Potter n-o suspecta pe soția ajutorului de şerif Clutterbuck fiindcă n-o *cunoştea* pe soția ajutorului de şerif Clutterbuck – şi nici Melissa Clutterbuck n-o cunoştea pe Lenore, decât atât cât să-o salute pe stradă. Nu fusese nici o răutate din partea Melissei (cu excepția, desigur, îşi spuse domnul Gaunt, a răutății normale pe care *oricine* o simte când face praf mult-iubitele obiecte personale ale altcuiva.) Rupsese straturile cu flori ale Lenorei Potter ca plată parțială pentru un set de porțelanuri Limoges. Dacă ajungeai cu socoteala până la ultima cifră, îți ieşea că era vorba strict de-o afacere. Plăcută, da, îşi spuse domnul Gaunt, dar cine spusese că o afacere trebuie să fie-ntotdeauna o corvoadă?

— Florile mele sunt în stradă! – strigă Lenore. În mijlocul lui Castle View! Nu i-a scăpat nimic! Până şi margaretele africane sunt distruse! Toate sunt distruse! *Toate… sunt… distruse!*

— Ați văzut-o?

— N-am avut *nevoie* s-o văd! Ea e singura care mă urăşte destul ca să facă un asemenea lucru. Iar straturile de flori sunt pline de urmele tocurilor ei înalte. Jur că împiedicata aia stă încălțată cu pantofi cu tocuri înalte până şi-n *pat.*

O, domnule Gaunt, se văită ea, de fiecare dată când închid ochii totul se face *purpuriu!* Ce-o să mă *fac?*

Domnul Gaunt nu spuse nimic pentru o clipă. Se uită doar la ea, o fixă cu ochii până ce ea se calmă şi luă distanță.

— E mai bine? – întrebă el într-un sfârşit.

— Da! răspunse ea pe o voce leşinată, uşurată. Cred că pot vedea albastrul din nou…

— Dar sunteți prea necăjită şi numai să vă *gândiți* la cumpărături.

— Da…

— Având în vedere ce v-a făcut târfa aia.

— Da…

— Ar trebui să plătească.

— Da.

— Dacă mai încearcă ceva de felul ăsta din nou, *chiar* c-o să plătească.

— *Da!*

— S-ar putea să am exact ce trebuie. Şedeți doar acolo, doamnă Potter. Mă-ntorc într-o clipită. Între timp, gândiți gânduri albastre.

— Albastre, se arătă ea de acord visătoare.

Când se întoarse domnul Gaunt, aşează în mâinile Lenorei Potter unul dintre pistoalele automate aduse de Ace din Cambridge. Era încărcat la refuz şi, în bătaia luminilor direcționale, strălucea de-un negru-albăstriu unsuros.

Lenore ridică arma la nivelul ochiului. Se uită la ea cu o plăcere profundă şi cu o şi mai profundă uşurare.

— Ei, n-aş îndemna niciodată pe nimeni să împuşte pe altcineva, spuse domnul Gaunt. Nu fără un foarte bun *motiv,* cel puțin. Dar dumneavoastră păreți o femeie care s-ar putea *să aibă* un foarte bun motiv, doamnă Potter. Nu florile – ştim amândoi că nu ele sunt cele importante. Florile se pot înlocui. Dar karma dumneavoastră… *calava* dumneavoastră… ei bine, ce altceva ne mai rămâne – oricăruia dintre noi – cu adevărat? Şi râse depreciativ.

— Nimic, fu ea de acord şi îndreptă arma automată către perete. Pac. Pac, pac, pac. Asta-i pentru tine, împiedicată mică şi invidioasă cu tocuri rotunde. Sper ca soțul tău s-o sfârşească în colectorul de gunoaie al oraşului. Asta merită. Asta meritați *amândoi.*

— Vedeți tija aceea mică de acolo, doamnă Potter?

I-o arătă cu degetul.

— Da, o văd.

— Aceea e siguranța. Dacă va mai veni târfa încă o dată, încercând să mai facă stricăciuni, ați face bine să împingeți asta mai întâi. Mă înțelegeți?

— O, da, spuse Lenore pe vocea ei de om adormit. Înțeleg perfect. Ca-*bum.*

— Nimeni nu vă va învinovăți. În definitiv, e de datoria unei femei să-şi protejeze proprietatea. E de datoria unei femei să-şi protejeze karma. Creatura aia de Bonsaint probabil că n-o să mai vină, dar dacă vine…

Se uită la ea grăitor.

— Dacă vine, va fi pentru ultima dată.

Lenore duse țeava scurtă a automatului la buze şi o sărută cu tandrețe.

— Puneți, acum, asta în poşetă, spuse domnul Gaunt, şi duceți-vă acasă. Păi, din câte ştiți, s-ar putea ca târfa aia Bonsaint, să fie în grădină chiar acum. De fapt, s-ar putea să fie chiar în casă.

Lenore păru panicată de acest gând. Prin aura ei albastră începură să se rotească şi să se împletească sinistre fuioare purpurii. Se ridică în picioare, îndesând pistolul în poşetă. Domnul Gaunt îşi luă ochii de la ea şi, imediat ce se întâmplă asta, ea clipi repede din pleoape de mai multe ori.

— Îmi pare rău, dar va trebui să mă uit la Howdy Doody altă dată, domnule Gaunt. Cred c-ar fi mai bine să merg acasă. Din câte ştiu, femeia aia Bonsaint s-ar putea să fie în grădina mea chiar acum, cât eu sunt aici. S-ar putea să fie chiar în *casă!*

— Ce idee îngrozitoare, spuse domnul Gaunt.

— Da, dar proprietatea e o responsabilitate – trebuie protejată. Trebuie să dăm piept cu lucrurile astea, domnule Gaunt. Cât vă datorez pentru… pentru…

Dar nu-şi putea aminti cu exactitate ce-i vânduse, deşi era sigură că foarte curând va afla. Făcu în schimb un gest vag către poşetă.

— Nu-mi datorați nimic. Alea se dau gratis astăzi. Gândiți-vă la el ca la un… (zâmbetul lui se lărgi)… ca la un dar de împrietenire.

— Vă mulțumesc, spuse Lenore. Mă simt mult mai bine.

— Ca întotdeauna, spuse domnul Gaunt cu o uşoară plecăciune, sunt bucuros că v-am putut fi de folos.

8

Norris Ridgewick nu pescuia.

Norris Ridgewick se uita prin geamul de la dormitorul lui Hugh Priest.

Hugh zăcea pe pat într-o grămadă destrăbălată, sforăind către tavan. Purta doar o pereche de boxeri pătați cu urină. În mâna sa mare ținea încleştată o bucată cocoloşită de blană. Norris nu putea fi sigur – mâinile lui Hugh erau foarte mari şi geamul era foarte murdar – dar i se părea că era o coadă de vulpe veche şi mâncată de molii. Nu conta ce era, oricum; ce conta era că Hugh dormea.

Norris merse înapoi pe peluză până la locul unde era oprită maşina sa personală, în spatele Buick-ului lui Hugh, în parcare. Deschise portiera pasagerului şi se aplecă înăuntru. Coşul său de pescuit se afla pe podea. Undița Bazun era pe bancheta din spate – găsea că se simțea mai bine, mai *în siguranță,* dacă o ținea cu el.

Era încă nefolosită. Adevărul era foarte simplu: *se temea* s-o folosească. O dusese ieri la lacul Castle, pregătită cum se cade şi gata de lucru… şi apoi ezitase chiar înainte să facă prima aruncare, cu undița înclinată în spate peste umăr.

Şi dacă, îşi spusese, ia momeala un peşte cu adevărat mare? Smokey, de pildă?

Smokey era un bătrân păstrăv maroniu, sursa multor legende care circulau printre pescarii din Castle Rock. Se spunea că avea peste două picioare lungime, că era viclean ca o nevăstuică, tare ca o bere neagră englezească, dur ca unghia. Potrivit spuselor celor bătrâni, fălcile lui Smokey

zornăiau din pricina oțelului acelor care-l agățaseră… dar nu reuşiseră să-l răpună.

Şi dacă rupe undița?

Părea nebunesc să crezi că un păstrăv de lac, chiar şi unul mare ca Smokey (dacă Smokey exista cu adevărat), ar putea rupe o undiță Bazun, dar Norris bănuia că era posibil… iar după cum îi fusese norocul în ultima vreme, chiar se putea întâmpla. Putea auzi deja în gând pârâitul fragil, simțea agonia vederii undiței rupte în două bucăți, una pe fundul bărcii şi cealaltă plutind alături pe apă. Şi odată ce se rupea o undiță, îi puteai spune lui Katy să-nchidă uşa de la grajd – nu puteai face altceva cu ea decât s-o arunci la gunoi.

Aşa că sfârşise folosind, totuşi, vechea Zebco. Nu avusese peşte la cină cu o seară în urmă… dar *avusese* un vis cu domnul Gaunt. În acesta, domnul Gaunt purta cizme până la brâu şi o pălărie veche cu muşte artificiale care dansau vesele de-a roata borului. Şedea într-o barcă la vreo cincizeci de picioare în larg pe lacul Castle în vreme ce el stătea pe malul vestic, cu vechea cabană a tatălui său, cea care arsese din temelii cu zece ani în urmă, în spate. Stătea şi asculta ce vorbea domnul Gaunt. Domnul Gaunt îi amintise de promisiune şi el se trezise copleşit de-o senzație de certitudine absolută: făcuse ceea ce trebuise ieri, să lase undița Bazun deoparte în favoarea bătrânei Zebco. Undița Bazun era prea frumoasă, mult prea frumoasă. Ar fi fost un act criminal să rişte chiar *folosind-o.*

Acum, Norris îşi deschise coşul de pescar. Scoase din el un cuțit lung pentru eviscerat peşti şi se duse la Buick-ul lui Hugh.

Nimeni n-o merită mai mult ca bețivul ăsta nepriceput, îşi spuse, dar ceva dinlăuntrul său nu fu de acord. Ceva dinlăuntrul lui îi spuse că făcea o greşeală mare şi tristă pe care s-ar putea să n-o poată niciodată răscumpăra. El era polițist; o parte a meseriei sale era să-i aresteze pe cei care făceau genul de lucru pe care voia să-l facă şi el. Era vandalism, exact asta era când judecai la rece, iar vandalii erau tipi răi.

Hotărăşte tu, Norris. Vocea domnului Gaunt i se făcu brusc auzită în minte. *E undița ta de pescuit. Şi e şi liberul tău arbitru, cel pe care ți l-a dat Dumnezeu. Ai de ales. Întotdeauna ai de ales. Dar…*

Vocea din mintea lui Norris Ridgewick nu încheie. Nu era nevoie. Norris ştia care ar fi fost acum urmările unui refuz. Când se va duce înapoi la maşină, îşi va găsi Bazun-ul rupt în două. Fiindcă fiecare alegere se lăsa cu urmări. Fiindcă în America puteai avea tot ce-ți doreai atâta vreme cât puteai plăti. Dacă nu puteai plăti sau dacă *refuzai* să plăteşti, rămâneai pentru totdeauna nevoiaş[46].

Pe lângă asta, mi-ar face felul, îşi spuse Norris bosumflat. Şi nici măcar pentru o undiță frumoasă cum e Bazun-ul. Hugh Priest i-ar tăia gâtul şi maică-si pentru o sticlă de Old Duke şi-un pachet de Lucky.

Aşa că îşi refuză vinovăția. Când acel ceva dinăuntru încercă să protesteze din nou, încercă să-i spună te rog gândeşte înainte să faci ceva, *gândeşte,* el îl înăbuşi. Apoi se aplecă de spate şi începu să sculpteze cauciucurile Buick-ului lui Hugh. Entuziasmul său, precum entuziasmul Myrei Evans, crescu pe măsură ce lucra. Ca atracție suplimentară, sparse farurile Buick-ului şi la fel şi stopurile de pe spate, încheie punând un bilet care spunea

DOAR UN AVERTISMENT

ŞTII DUPĂ CE O SĂ MĂN DATA VIITOARE

HUBERT. MI-AI LUAT LA ŞUTURI TONOMATU

ROCKOLA PENTRU ULTIMA OARĂ. SĂ NU TE

MAI PRIND ÎN BARU MEU!

sub ştergătorul de parbriz de pe partea şoferului.

Odată treaba terminată, se cățără înapoi la geamul de la dormitor, cu inima bubuindu-i înfundat în pieptul îngust. Hugh Priest încă dormea profund, strângând în pumni blana aia jegoasă ca de şobolan.

Cine-n numele lui Dumnezeu şi-ar dori o chestie veche şi murdară ca aia? se întrebă Norris. Se ține de ea de parc-ar fi

fututu' lui de ursuleț de pluș.

Se întoarse la maşină. Urcă, scoase la liber şi-şi lăsă vechiul Beetle să ruleze în tăcere afară din parcare. Nu porni motorul până ce nu ajunse cu maşina pe drum. Apoi conduse cât de repede putu. Îl durea capul. Stomacul îi făcea tumbe urâte şi-i amesteca viscerele. Şi el continua să-şi tot spună că nu contează; că se simțea bine, se simțea bine, blestemăție, se simțea *cu adevărat* bine.

Nu funcționă foarte bine până ce nu întinse mâna în spate printre scaune şi nu apucă în mâna stângă vergeaua elastică şi îngustă a undiței. Apoi începu să se simtă calm din nou.

Norris o ținu astfel tot drumul până acasă.

9

Clopoțelul din argint sună vesel.

Slopey Dodd păşi în Lucruri prețioase.

— Bună, Slopey, spuse domnul Gaunt.

— Bu-bu-bună ziua, domnule Ga-Ga-Ga…

— Nu trebuie să te bâlbâi în preajma mea, Slopey, spuse domnul Gaunt.

Ridică una dintre mâini cu primele două degete depărtate în furcă. Le coborî prin aer în fața chipului banal al lui Slopey şi Slopey simți ceva – un cârcel încâlcit, înnodat în mintea sa – dizolvându-se ca prin magie. Gura îi căzu deschisă.

— Ce mi-ați făcut? – gâfâi el.

Cuvintele îi ieşiră fără cusur, precum mărgelele pe un fir de ață.

— O şmecherie pe care domnişoarei Ratcliffe fără-ndoială că i-ar plăcea să o învețe, spuse domnul Gaunt.

Zâmbi şi făcu un semn lângă numele lui Slopey pe foaia de hârtie. Aruncă o privire la ceasul bătrân care ticăia mulțumit într-un colț. Era unu fără un sfert.

— Spune-mi cum de ai ieşit mai devreme de la şcoală. N-o să intre nimeni la bănuieli?

— Nu.

Fața lui Slopey încă era uluită şi el părea că încerca să se uite în jos la propria sa gură, de parcă ar fi putut vedea cuvintele rostogolindu-se din ea într-o stare atât de fără precedent de bună.

— I-am spus doamnei Deweese că mi-e rău la stomac. Ea m-a trimis la asistenta şcolii, l-am spus asistentei că mă simt mai bine, dar că încă mă mai doare. Ea m-a întrebat dacă cred că pot merge singur acasă. Am spus da, aşa că mi-a dat drumul. (Slopey făcu o pauză.) Am venit fiindcă am adormit în sala de studiu. Am visat că mă chemați.

— Asta făceam.

Domnul Gaunt îşi adăposti sub bărbie degetele ciudat de inegale şi-i zâmbi băiatului.

— Spune-mi – mamei tale i-a plăcut ceainicul de cositor pe care i l-ai cumpărat?

Sângele îi urcă lui Slopey în obraji, făcându-i de culoarea cărămizilor vechi. Dădu să spună ceva, apoi renunță şi în schimb îşi cercetă picioarele.

Pe vocea lui cea mai blândă şi prietenoasă, domnul Gaunt spuse:

— L-ai păstrat pentru tine, nu-i aşa?

Slopey aplecă din cap, încă uitându-se la picioare. Se simțea ruşinat şi confuz. Mai rău ca orice, încerca un sentiment îngrozitor de pierdere şi durere sufletească: cumva, domnul Gaunt dizolvase acel obositor şi enervant nod din mintea sa… şi la ce-l ajuta? Era prea stânjenit ca să vorbească?

— Acum, spune-mi, rogu-te, ce-ar putea face un băiat de doisprezece ani cu un ceainic din cositor?

Şuvița rebelă a lui Slopey, care săltase sus-jos cu câteva secunde în urmă, se legănă acum de la stânga la dreapta când el scutură din cap. Nu *ştia* ce nevoie avea un băiat de doisprezece ani de un ceainic din cositor. Ştia doar că voia să-l păstreze. Îi plăcea. Îi plăcea… foarte… foarte mult.

— … l dă, murmură el în cele din urmă.

— Scuză-mă? – întrebă domnul Gaunt, ridicând singura lui sprânceană vălurită.

— Îmi place *sentimentul* pe care mi-l dă, am spus!

— Slopey, Slopey, spuse domnul Gaunt, venind pe după tejghea, nu trebuie să-mi explici *mie.* Ştiu tot ce se poate şti despre lucrul ăla ciudat pe care oamenii-l numesc „mândria posesiunii." L-am transformat în piatra de temelie a carierei mele.

Slopey Dodd, cuprins de panică, se feri de domnul Gaunt.

— Să nu mă atingeți! *Vă rog* să nu!

— Slopey, nu intenționez să te ating mai mult decât intenționez să-ți spun să-i dai mamei tale ceainicul. Este *al tău.* Poți face tot ce vrei cu el. Da fapt, *aplaud* hotărârea ta de a-l păstra.

— Chiar…. chiar aşa?

— Chiar aşa! *Într-adevăr* aşa! Oamenii egoişti sunt oameni fericiți. Cred asta cu tot sufletul. Dar Slopey…

Slopey ridică puțin privirea şi se uită temător la Leland Gaunt printre lațele sale de păr roşcat.

— A sosit vremea să termini de plătit pentru el.

— O!

Fața lui Slopey fu umplută de o expresie de uşurare necuprinsă.

— *Asta* e tot ce-ați vrut de la mine? Am crezut că poate…

Dar fie nu putu, fie nu îndrăzni să încheie. Nu era sigur ce voise domnul Gaunt.

— Da. Ți-aminteşti cui ai promis că-i vei juca o festă?

— Sigur. Antrenorului Pratt.

— Corect. Festa asta are două părți – trebuie să pui ceva undeva, plus trebuie să-i spui antrenorului Pratt ceva. Iar dacă vei urma indicațiile exact, ceainicul va fi al tău pe vecie.

— Pot să vorbesc ca şi acum? – întrebă Slopey cu înflăcărare. Pot să vorbesc şi fără să mă bâlbâi pe vecie?

Domnul Gaunt suspină plin de regret.

— Mă tem că te vei întoarce la ce-ai fost imediat ce vei părăsi magazinul, Slopey. Cred că am *într-adevăr* un dispozitiv antibâlbâire pe undeva prin stoc, dar…

— Vă rog! Vă rog, domnule Gaunt! Fac orice! Fac *orice* şi *oricui! Urăsc* să mă bâlbâi!

— Ştiu c-ai face, dar tocmai asta e problema, nu înțelegi? Rămân în ritm alert fără farse care trebuie jucate; ringul meu de dans, ai putea spune, este aproape plin. Aşa că n-ai putea să mă plăteşti.

Slopey ezită vreme îndelungată înainte să vorbească din nou. Când o făcu, vocea lui era scăzută şi sfioasă.

— N-ați putea… adică, nu se-ntâmplă niciodată pur şi simplu să… *dați* diverse lucruri, domnule Gaunt?

Fața lui Leland Gaunt deveni profund îndurerată.

— O, Slopey! De câte ori nu m-am gândit la asta, şi cu câtă *dorință!* În sufletul meu se află un adânc şi încă necaptat, izvor de caritate. Dar…

— Dar?

— Pur şi simplu n-ar mai fi o afacere, încheie domnul Gaunt.

Îi oferi lui Slopey un zâmbet de compasiune… dar ochii lui scânteiară atât de avizi, că Slopey făcu un pas în spate.

— Mă înțelegi, nu-i aşa?

— Ă… mda! Sigur!

— Pe deasupra, continuă domnul Gaunt, următoarele câteva ore sunt cruciale pentru mine. Odată ce lucrurile încep cu adevărat să se învârtă, rareori mai pot fi oprite… dar pentru moment, trebuie ca prudența să-mi fie religie. Dacă te-ai opri brusc din bâlbâit, s-ar putea să apară întrebări. Asta ar fi rău. Şeriful deja pune întrebări pe care n-ar trebui să le pună.

Fața i se înnegri pentru moment, după care zâmbetul lui urât, fermecător, înghesuit, răbufni iarăşi la suprafață.

— Dar intenționez să am grijă de el, Slopey. A, da.

— De şeriful Pangborn, adică?

— Da – de şeriful Pangborn, asta vreau să spun.

Domnul Gaunt ridică primele sale două degete şi le coborî încă o dată prin fața chipului lui Slopey Dodd, de la frunte spre bărbie.

— Dar n-am discutat nimic despre el, nu-i aşa?

— Să fi discutat despre *cine?* – întrebă Slopey, nedumerit.

— Exact.

Leland Gaunt purta astăzi o jachetă din velur gri-închis şi dintre buzunare scoase un portmoneu din piele neagră. Îl întinse către Slopey, care-l luă delicat, fiind atent să nu-i atingă degetele.

— Ştii maşina antrenorului Pratt, nu-i aşa?

— Mustang-ul? Sigur.

— Pune asta în el. Sub scaunul pasagerului, cu doar un colț ieşit afară. Du-te la şcoală chiar acum – trebuie să fie pus acolo până la ultimul sunet de clopoțel. Mă înțelegi?

— Da.

— Apoi o să-l aştepți până ce iese din clădire. Iar când iese…

Domnul Gaunt a continuat să vorbească într-un murmur scăzut, iar Slopey se uită la el în sus, cu gura întredeschisă, cu ochii începtoşați, încuviințând din când în când cu aplecări de cap.

Slopey Dodd plecă peste câteva minute cu portmoneul lui John LaPointe adăpostit sub cămaşă.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

1

Nettie stătea culcată într-un sicriu simplu şi cenuşiu pentru care plătise Polly Chalmers. Alan îi ceruse să-i dea voie s-o ajute cu jumătate din cheltuieli şi ea refuzase în felul acela simplu, dar categoric pe care ajunsese să-l cunoască, să-l respecte şi să-l accepte. Sicriul stătea pe drugi din oțel deasupra unei parcele din cimitirul Homeland de lângă zona unde erau înmormântați cei din familia lui Polly. Grămada de pământ de lângă el era acoperită cu un covor de iarbă artificială de-un verde-intens, care scânteia febril în bătaia soarelui încins. Iarba falsă nu se întâmpla niciodată să nu-l facă pe Alan să se cutremure. Era ceva obscen la ea, ceva hidos. Îi plăcea chiar mai puțin decât obiceiul antreprenorului de pompe funebre de a sulemeni mai întâi mortul şi apoi de a-l îmbrăca precum o păpuşă în cele mai bune haine, de parcă ar

fi fost pregătit pentru o mare întâlnire de afaceri în Boston în loc de un lung anotimp al putrezirii printre rădăcini şi viermi.

Reverendul Tom Killingworth, preotul metodist care ținea de două ori pe săptămână slujbe la Juniper Hill şi care o ştiuse bine pe Nettie, ținu slujba la cererea lui Polly. Cazania fu scurtă şi călduroasă, plină de trimiteri la acea Nettie Cobb pe care o ştiuse vorbitorul, o femeie care ieşea încet şi cu îndârjire din umbrele nebuniei, o femeie care luase curajoasa hotărâre de a încerca să cadă la pace încă o dată cu lumea care o rănise atât de rău.

— Când eram mic, spuse Tom Killingworth, mama ținea în camera pentru cusut o placă pe care se afla o minunată zicală irlandeză. Spunea „Fie să ajungi în rai cu o jumătate de oră înainte ca diavolul să afle că ai murit." Nettie Cobb a dus o viață grea, a dus în multe feluri o viață tristă, dar, în ciuda acestui lucru, nu cred că ea şi diavolul au avut vreodată de-a face unul cu celălalt. În ciuda morții sale teribile, timpurii, sufletul meu crede că în rai e locul unde s-a dus ea şi că diavolul încă n-a prins de veste.

Killingworth ridică brațele făcând tradiționalul gest al sfințirii.

— Să ne rugăm.

Dinspre cealaltă parte a dealului, unde în acelaşi timp era înmormântată Wilma Jerzyck, se auzi sunetul multor voci ridicându-se şi scăzând ca răspuns la vorbele părintelui John Brigham. Acolo, maşinile erau aliniate de la locul îngropăciunii până la poarta estică a cimitirului; veniseră pentru Pete Jerzyck, cel în viață, dacă nu pentru soția lui cea moartă. Aici nu erau decât cinci persoane îndoliate: Polly, Alan, Rosalie Drake, bătrânul Lenny Partridge (care mergea din principiu la toate înmormântările, atâta vreme cât cel care era înmormântat nu făcea parte din armata Papei) şi Norris Ridgewick. Norris arăta palid şi tulburat. Probabil că n-au muşcat peştii, îşi spuse Alan.

— Fie ca Domnul să vă binecuvânteze şi să vă păstreze în suflete proaspete şi vii amintirile legate de Nettie Cobb, spuse Killingworth şi, lângă Alan, Polly începu să plângă.

El îşi petrecu braţul pe după umerii ei şi ea se mişcă recunoscătoare spre el, mâna ei găsind-o pe a lui şi împletindu-se strâns cu ea.

— Fie ca Domnul să-şi ridice privirea către noi; fie ca El să-şi arate milostenia faţă de voi; fie să vă înveselească sufletele şi să vă dea pace. Amin.

Era o zi şi mai caldă decât fusese de Ziua lui Columb şi, când îşi ridică Alan privirea, săgeţi de lumină puternică ricoşară în drugii sicriului şi-i intrară în ochi. Se şterse cu mâna liberă pe frunte, unde-i ieşise o transpiraţie serioasă de vară. Polly scotoci în poşetă în căutarea unui Kleenex curat şi-şi şterse ochii înlăcrimaţi.

— Draga mea, te simţi bine? – întrebă Alan.

— Da… dar trebuie să plâng după ea, Alan. Săraca Nettie. Săraca, săraca Nettie. De ce s-a întâmplat asta? *De ce?*

Şi începu să plângă iarăşi cu suspine.

Alan, care se întreba exact acelaşi lucru, o strânse în braţe. Peste umărul ei îl văzu pe Norris îndepărtându-se către locul unde erau îngrămădite maşinile aparţinând celor îndoliaţi după Nettie, semănând cu un om care fie nu ştie unde merge, fie nu e tocmai treaz. Alan se încruntă. Apoi Rosalie Drake se apropie de Norris, îi spuse ceva, iar Norris o îmbrăţişă.

Alan îşi spuse: o cunoştea şi el – e doar trist, asta-i tot. Sari la o sumedenie de umbre-n ultimele zile – poate că adevărata întrebare aici e care-i problema cu tine?

Apoi Killingworth se înfiinţă acolo şi Polly se întoarse să-i mulţumească, recăpătându-şi controlul. Killingworth întinse mâinile. Cu o uimire stăpânită, Alan privi fără ocolişuri felul în care Polly permise ca propriile sale mâini să fie înghiţite de mâinile mari ale preotului. Nu-şi amintea s-o fi văzut vreodată pe Polly oferindu-şi una dintre mâini cu atâta uşurinţă şi nechibzuinţă.

Nu se simte doar puţin mai bine; se simte *mult* mai bine. Ce naiba s-a întâmplat?

Din cealaltă parte a dealului, vocea nazală, întrucâtva iritantă, a părintelui John Brigham proclamă:

— Pacea fie cu voi.

— Şi cu tine, răspunseră *en masse* cei îndoliați.

Alan se uită la sicriul simplu şi gri de lângă brazda aceea hidoasă de iarbă verde şi-şi spuse: Pacea fie cu tine, Nettie. Acum şi pururea, pacea fie cu tine.

2

Când înmormântările gemene de la Homeland ajungeau spre sfârşit, Eddie Warburton parcă în fața casei lui Polly. Ieşi din maşină – nu o maşină frumoasă ca aceea pe care nemernicul ăla cu față palidă de la Sunoco i-o distrusese, ci doar un mijloc de transport – şi se uită precaut în ambele direcții. Totul părea în regulă; strada picotea în ceea ce-ar fi putut fi o după-amiază de început de august.

Eddie merse cu paşi grăbiți pe trotuarul ce ducea la casa lui Polly, scoțând în acelaşi timp de sub cămaşă un plic ce părea oficial. Domnul Gaunt îl sunase doar cu zece minute în urmă să-i spună că sosise vremea să termine de plătit pentru medalion şi uite-l aici… desigur. Domnul Gaunt era genul de tip care, atunci când spunea „broască”, săreai.

Eddie urcă cele trei scări pe veranda lui Polly. O suflare slabă a brizei făcea să se mişte clopoțeii de vânt de deasupra uşii, producând un clinchet moale aşa cum se loveau unii de ceilalți. Era cel mai civilizat sunet ce se putea închipui, dar Eddie tot tresări puțin. Mai aruncă o privire-n jur, nu văzu pe nimeni, apoi se uită iarăşi în jos la plic. Era adresat „Domnişoarei Patricia Chalmers” – cam pompos! Eddie habar nu avea că adevăratul prenume al lui Polly era Patricia şi nici nu-i păsa. Treaba lui era să facă acest truc mic şi apoi să plece naibii de acolo.

Lăsă scrisoarea să cadă prin fanta din uşă. Aceasta flutură până pe podea şi ateriză deasupra celeilalte corespondențe: două cataloage şi o broşură cu programele televiziunii prin cablu. Doar un plic lung, oficial, cu numele şi adresa lui Polly scrise centrat sub timbrul poştal din colțul din dreapta sus şi cu adresa expeditorului în colțul stâng de sus:

Departamentul de Protecție a Copiilor San Francisco
Strada Geary, nr. 666
San Francisco, California, 94112

3

— Ce este? – întrebă Alan când el şi cu Polly coborau încet dealul către berlina lui Alan.

Sperase să schimbe măcar un cuvânt cu Norris, dar Norris urcase deja în VW-ul lui şi plecase. Înapoi la lac pentru încă o partidă scurtă de pescuit înainte să apună soarele, probabil.

Polly ridică privirea spre el, cu ochii încă roşii şi mult prea palidă, dar încercând să zâmbească.

— Ce este cu ce?

— Cu mâinile tale. Ce le-a făcut dintr-odată mai bine? Parcă ar fi o magie.

— Da, spuse ea şi le întinse în față cu degetele răşchirate, aşa încât să le poată vedea amândoi. Aşa-i, nu?

Zâmbetul ei era puțin mai natural acum.

Degetele erau încă deformate, încă încovoiate, iar încheieturile erau încă noduroase, dar umflătura acută pe care o văzuse vineri seara era aproape complet retrasă.

— Haideți, doamnă. Fiți generoasă.

— Nu-s sigură că vreau să-ți povestesc, zise ea. Sunt puțin ruşinată, de fapt.

Se opriră şi-i făcură cu mâna Rosaliei când aceasta trecu pe lângă ei la volanul vechii sale Toyota albastre.

— Haide, spuse Alan. Varsă povestea.

— Păi, spuse ea, cred că până la urmă totul e să întâlneşti doctorul potrivit.

În obraji începea să-i urce încet culoarea.

— Cine-i?

— Doctorul Gaunt, spuse ea cu un râset mic şi nervos. Doctorul Leland Gaunt.

— *Gaunt!*

Se uită surprins la ea.

— Ce legătură are el cu mâinile tale?

— Du-mă la magazinul lui şi-ți spun pe drum.

4

Cinci minute mai târziu (unul dintre lucrurile plăcute ale faptului că locuiai în Castle Rock, îşi spunea Alan uneori, era că aproape totul se afla la distanță de doar cinci minute), intră în unul dintre locurile înclinate de parcare din fața Lucrurilor prețioase. În fereastră se vedea un anunț, unul pe care Alan îl mai văzuse înainte:

MARȚEA ŞI JOIA ÎNCHIS, CU EXCEPȚIA VIZITELOR
STABILITE ÎN PREALABIL

Dintr-odată, lui Alan – care nu se gândise până atunci câtuşi de puțin la acest lucru în legătură cu noul magazin – îi trecu prin gând că închis cu excepția „vizitelor stabilite în prealabil" era un fel al dracului de ciudat de a conduce o afacere într-un oraş mic.

— Alan? – întrebă Polly ezitant. Pari supărat.

— Nu sunt supărat, spuse el. Ce motiv am să fiu supărat? Adevărul e că nu ştiu *cum* mă simt. Cred că… (Scoase un râset scurt, scutură din cap şi începu din nou.) Cred că sunt ceea ce Todd numea „luluit." Remedii empirice? Pur şi simplu nu mi se pare stilul tău, Pol.

Buzele ei se îngustară pe dată şi în ochi, când se întoarse către el, i se citea un avertisment.

— „Empiric" nu e cuvântul pe care l-aş folosi eu. Empiric e pentru tăntălăi şi… şi pentru roțile de rugăciuni din anunțurile de la spatele revistei *Inside View*. „Empiric" este greşit să-l foloseşti ca termen dacă obiectul dă rezultate, Alan. Crezi că greşesc?

El deschise gura – ce să spună, nu ştia – dar ea continuă înainte ca el să poată rosti ceva.

— Uită-te aici.

Întinse mâinile în lumina soarelui care pătrundea prin parbriz, apoi le deschise şi le strânse fără nici un efort de mai

multe ori.

— Bine. Proastă alegere de cuvinte. Ce voiam…

— Da, aşa aş zice şi eu. O alegere foarte proastă de cuvinte.

— Îmi cer scuze.

Atunci, ea se întoarse complet cu faţa către el, şezând acolo unde atât de des şezuse Annie, şezând în ceea ce fusese cândva maşina lor de familie. De ce n-am vândut deja chestia asta? – se întrebă Alan. Ce, sunt nebun?

Polly îşi aşează cu blândeţe mâinile peste ale lui Alan.

— O, discuţia asta începe să fie cu adevărat incomodă – noi nu ne certăm *niciodată* şi n-am de gând să începem acum. Astăzi mi-am înmormântat o prietenă bună. N-am de gând să pornesc o ceartă şi cu prietenul meu.

Un rânjet slab îi luminã lui faţa.

— Asta sunt eu? Prietenul tău?

— Păi… îmi eşti *prieten.* Cel puţin asta pot spune?

El o îmbrăţişă, uimit puţin de cât de aproape ajunseseră să schimbe cuvinte dure. Şi nu fiindcă ea se simţea mai rău, ci fiindcă se simţea mai *bine.*

— Draga mea, poţi spune tot ce vrei. Te iubesc cu grămada.

— Şi n-ai să te iei la harţă, orice-ar fi.

El încuviinţă solemn din cap.

— Orice-ar fi.

— Fiindcă şi eu te iubesc, Alan.

O sărută pe obraz, apoi îi dădu drumul.

— Dă-mi voie să văd tinicheaua asta pe care ţi-a dat-o.

— Nu-i o tinichea, e o *azka*. Şi nu mi-a dat-o, mi-a împrumutat-o pentru o perioadă de probă. De asta sunt aici – să o cumpăr. Sper doar să nu vrea luna şi stelele de pe cer în schimbul ei.

Alan se uită la anunţul din vitrină şi la perdelele trase de la uşă. Îşi spuse: mă tem că exact asta va vrea el, scumpo.

Nu-i plăcea nimic din toate astea. Îi fusese greu să-şi ia ochii de la mâinile lui Polly în timpul serviciului funerar – o privise cum desfăcuse fără nici un efort catarama poşetei, cum căutase înăuntru un Kleenex, apoi cum închisese catarama cu vârfurile degetelor în loc să se muncească să răsucească

poşeta aşa încât să poată lucra cu policele, care de obicei o dureau mult mai puțin. Ştia că-i erau mai bine mâinile, dar povestea asta despre o amuletă magică – şi exact asta era după ce răzuiai glazura pe de tort – îl făcea extrem de agitat. Îi zdruncina ideea de încredere.

MARȚEA ŞI JOIA ÎNCHIS, CU EXCEPȚIA VIZITELOR STABILITE ÎN PREALABIL.

Nu – cu excepția câtorva restaurante cu ştaif precum Maurice, de când venise în Maine nu văzuse un magazin care să țină întâlniri stabilite în prealabil. Şi te puteai duce când îți poftea inima să iei o masă la Maurice de nouă ori din zece… cu excepția verii, desigur, când înfloreau turiştii.

CU EXCEPȚIA VIZITELOR STABILITE ÎN PREALABIL.

Şi totuşi, văzuse (chiar dacă numai cu colțul ochiului) oameni intrând şi ieşind toată săptămâna. Nu cu *turma,* poate, dar era limpede că felul domnului Gaunt de a face afacere, ciudat sau nu, nu reprezenta un impediment. Uneori, clienții veneau la el în grupuri mici, dar mult mai adesea păreau să vină singuri… sau aşa i se părea acum lui Alan, încercând să-şi amintească săptămâna din urmă. Şi nu acesta era felul în care lucrau şarlatanii? Te rupeau din turmă, te separau, te făceau să te simți ca acasă şi apoi îți arătau că Tunelul Lincoln putea fi al tău la un preț doar de data aceasta atât de mic.

— Alan?

Îl lovi uşor cu pumnul în frunte.

— Alan, eşti acolo?

Se uită iarăşi la ea cu un zâmbet.

— Sunt aici, Polly.

La înmormântarea lui Nettie, purtase un pulover lung albastru-închis care se potrivea cu eşarfa albastră de la gât. Când Alan stătuse căzut pe gânduri, îşi dăduse jos eşarfa şi-şi descheiase cu dexteritate cei doi nasturi de sus ai bluzei albe de dedesubt.

— Mai mult! – spuse el cu o privire lacomă. Decolteu! Vrem decolteu!

— Opreşte-te, spuse ea strâmbând din nas, dar zâmbind. Stăm în mijlocul Străzii Principale şi e două treizeci după-amiaza. Pe deasupra, tocmai venim de la o înmormântare, în caz c-ai uitat.

El tresări.

— Chiar atât de târziu e?

— Dacă două treizeci e târziu, atunci e târziu.

Îl lovi peste încheietura mâinii.

— Te uiți vreodată la chestia pe care-o ai prinsă aici?

Se uită acum la ceas şi văzu că era mai aproape de două patruzeci decât de două treizeci. Orele la gimnaziu se terminau la trei. Dacă voia să ajungă acolo când ieşea Brian Rusk, trebuia să se pună în mişcare chiar atunci.

— Dă-mi voie să-ți văd „bijuteria”, spuse el.

Ea prinse lănțişorul din argint pe care-l avea în jurul gâtului şi scoase micuțul obiect de argint din capătul lui. Îl prinse în palma făcută căuş… apoi, când el dădu să-l atingă, strânse pumnul.

— Ăă… nu ştiu dacă ai voie.

Zâmbea, dar mişcarea pe care o făcuse el era limpede c-o incomodase.

— S-ar putea să dea vibrațiile peste cap sau ceva.

— O, fii serioasă, Pol, spuse el, plictisit.

— Uite, spuse ea, haide să lămurim ceva, bine? Vrei?

Furia îi revenise în voce. Încerca să şi-o controleze, dar tot se mai auzea.

— E uşor pentru tine să vorbeşti. Tu n-ai butoane supradimensionate la telefon şi nici rețete supradimensionate pentru Percodan.

— Hei, Polly! Asta-i…

— Nu, las-o baltă cu hei, Polly.

Pete puternice de culoare îi urcaseră în obraji. O parte din furia ei, avea să-şi spună mai târziu, izvora dintr-o sursă foarte simplă: duminică se simțise exact cum se simțea Alan

acum. De atunci se întâmplase ceva care-i schimbase impresia şi nu-i era uşor să facă faţă acestei schimbări.

— Treaba aste *funcţionează.* Ştiu că e o nebunie, dar *chiar funcţionează.* Duminică dimineaţa, când a venit Nettie pe la mine, eram în agonie. Începusem să mă gândesc că singura rezolvare adevărată a tuturor problemelor mele s-ar putea să fie o dublă amputare. Durerea era atât de mare, Alan, încât am acceptat acel gând cu un sentiment aproape de surprindere. Adică: „O, mda – amputarea! De ce nu m-am gândit la *asta* până acum? E atât de evident!" Acum, cu doar două zile mai târziu, tot ce simt e ceea ce doctorul Van Allen numeşte „durere fugitivă" şi până şi asta pare să mă lase. Mi-amintesc că acum aproximativ un an am ţinut vreme de o săptămână o dietă cu orez maro fiindcă *asta* se zicea că ajută. Să fie ăsta de acum un lucru chiar atât de diferit?

Când vorbise, furia îi pierise din glas şi acum se uita la el aproape rugător.

— Nu ştiu, Polly. Chiar nu ştiu.

Ea îşi deschisese din nou palma şi acum ţinea *azka* între degetul mare şi cel arătător. Alan se aplecă pentru a vedea amuleta mai bine, dar de data aceasta nu făcu nici o mişcare pentru a o atinge. Era un obiect mic din argint, nu tocmai rotund. Găuri mici, nu mai mari ca punctele negre ce alcătuiesc o fotografie de ziar, îi înţepau partea din jos. Strălucea binevoitoare în bătaia soarelui.

Şi, cât se uită Alan la ea, îl năpădi un sentiment puternic şi iraţional: nu-i plăcea. Nu-i plăcea absolut deloc. Se opuse unei puternice porniri de moment să o smulgă pur şi simplu de la gâtul lui Polly şi să o arunce afară pe geamul deschis.

Da! Bună idee, băiete! Fă asta şi-o să-ţi aduni dinţii din poală!

— Uneori aproape că am impresia că se mişcă ceva înăuntrul ei, spuse Polly, zâmbind. Un fel de bob mexican de fasole săltător sau ceva. Nu-i aşa că-i caraghios?

— Nu ştiu.

O urmări cum îi dădu drumul înapoi sub bluză încercat de un puternic presentiment rău… dar, odată ce dispăru din

vedere şi degetele ei – degetele ei indiscutabil mai flexibile – începură să lucreze la încheierea nasturilor de sus ai bluzei, senzația începu să se piardă. Ce nu-l părăsi era tot mai bine reliefata bănuială că domnul Leland Gaunt încerca să-i răpească femeia pe care o iubea… şi că, dacă aşa stăteau lucrurile, ea nu era singura.

— Te-ai gândit că ar putea fi altceva?

Acum, el se mişca delicat ca un om ce foloseşte lespezi alunecoase pentru a traversa un pârâu cu ape repezi.

— Ai mai avut până acum perioade liniştite, să ştii.

— *Sigur* că ştiu, spuse Polly cu o răbdare încordată. Sunt mâinile *mele.*

— Polly, încerc doar…

— Ştiam c-o să reacționeze exact aşa cum reacționezi *acum,* Alan. Lucrul e simplu: ştiu cum e o perioadă liniştită când suferi de artrită şi, fratele meu, asta nu-i aşa ceva. Am avut perioade în ultimii cinci sau şase ani când m-am simțit destul de bine, dar niciodată nu m-am simțit *atât* de bine nici măcar în timpul celor mai bune dintre ele. Asta e ceva diferit. Asta e ca…

Se opri, se gândi, apoi făcu un mic gest de frustrare care puse în mişcare în special mâinile şi umerii.

— Asta e ca şi când aş fi *bine* din nou. Nu mă aştept să înțelegi ce vreau să spun, dar mai bine de atât nu reuşesc să mă exprim.

El încuviință din cap, încruntându-se. *Chiar* înțelegea ce spunea ea şi mai înțelegea şi că vorbea serios. Poate că *azka* descătuşase vreo putere vindecătoare latentă în mintea ei. Era posibil aşa ceva, chiar dacă boala de care suferea ea nu avea origine psihosomatică? Rozacrucienii credeau că astfel de lucruri se petreceau tot timpul. La fel credeau şi milioanele de oameni care cumpăraseră cartea lui L. Ron Hubbard despre diabetici, dacă tot veni vorba. El însuşi nu ştia; singurul lucru pe care-l putea spune cu certitudine era că nu văzuse niciodată o persoană oarbă care să-şi redea singură vederea prin forța gândului sau o persoană rănită oprindu-şi sângerarea printr-un efort de concentrare.

Ceea ce *ştia* era aceasta: ceva nu mirosea cum trebuia la situația de față. Ceva mirosea la fel de puternic precum un peşte mort lăsat trei zile în soarele toropitor.

— Să trecem la subiect, spuse Polly. Mă epuizează să încerc să nu mă enervez pe tine. Vino înăuntru cu mine. Vorbeşte şi tu cu domnul Gaunt. Oricum, e şi timpul să-l întâlneşti. Poate că el îți va putea explica mai bine ce face amuleta… şi ce nu face.

El se uită iarăşi la ceasul de la mână. Acum era trei fără paisprezece minute. Pentru un moment scurt, se gândi să facă ce propusese ea şi să-l lase pe Brian Rusk pentru mai târziu. Dar să-l prindă pe băiat când ieşea de la ore – să-l prindă cât încă era departe de casă – i se părea mişcarea potrivită. Ar primi răspunsuri mai bune dacă ar vorbi cu el în absența mamei lui, care s-ar plimba în jurul lor ca o leoaică ce-şi protejează puiul, întrerupându-i, poate chiar spunându-i fiului ei să nu răspundă. Da, asta era: dacă s-ar dovedi că fiul ei avea ceva de ascuns sau dacă doamna Rusk ar *crede* doar că avea, lui Alan s-ar putea să-i fie greu sau chiar imposibil să afle informațiile de care avea nevoie.

Aici avea un potențial artist al escrocheriei; în Brian Rusk era posibil să aibă cheia ce-ar fi putut deschide poarta unei crime duble.

— Nu pot, iubire, spuse el. Poate că puțin mai târziu astăzi. Trebuie să merg la şcoala gimnazială şi să vorbesc cu cineva şi trebuie s-o fac chiar acum.

— E-n legătură cu Nettie?

— E-n legătură cu Wilma Jerzyck… dar dacă intuiția nu mă-nşală, şi Nettie intră în ecuație, da. Dacă aflu ceva, îți spun mai târziu. Între timp, vrei să faci ceva pentru mine?

— Alan, o cumpăr! Nu sunt mâinile tale!

— Nu, vreau s-o cumperi. Vreau să-i plăteşti cu un cec, atâta tot. Nu văd de ce n-ar putea primi un cec – *dacă* e-un om de afaceri onorabil, adică. Locuim într-un oraş mic şi banca e chiar după colț. Dar dacă ți se pare că-i ciudat ceva, încă mai ai câteva zile la dispoziție să blochezi plata.

— Înțeleg, spuse Polly.

Vocea ei era calmă, dar Alan îşi dădu seama cu o senzaţie, de leşin că-şi pierduse totuşi priza pe una dintre lespezile acelea alunecoase şi că aterizase cât era el de lat în pârâu.

— Crezi că-i un escroc, nu-i aşa, Alan? Crezi c-o să ia banii de la doamna micuţă şi credulă, c-o să-şi adune cortul şi s-o să dispară în noapte.

— Nu ştiu, spuse Alan pe-un ton egal. Dar ceea ce *ştiu* e că nu face afaceri aici în oraş decât de o săptămână. Aşa că o verificare mi se pare o măsură de precauţie înţelept de luat.

Da, era înţelept. Polly recunoştea asta. Exact înţelepciunea aceea, această înţelepciune încăpăţânată în faţa a ceea ce ei i se părea a fi o cură miraculoasă veritabilă, exact ea era cea care o înfuria acum. Se opuse unei porniri de a pocni din degete în faţa ochilor lui şi în acelaşi timp de a striga: *Vezi asta, Alan? Eşti orb?* Faptul că Alan avea dreptate, că domnul Gaunt n-ar fi trebui să aibă absolut nici un motiv să nu accepte de la ea un cec dacă era o persoană cinstită, o înfuria doar şi mai tare.

Ai grijă, îi şopti o voce. Ai grijă, nu te grăbi, rumegă în gând ideea înainte s-o scuipi pe gură. Aminteşte-ţi că-l iubeşti pe omul ăsta.

Însă-i răspunse o altă voce, o voce mai rece, una pe care abia o recunoştea ca aparţinându-i: îl iubesc? Chiar îl iubesc?

— Bine, spuse ea cu buzele strânse şi se întoarse pe scaun, depărtându-se de el. Mulţumesc că te interesează ce-i mai bine pentru mine, Alan. Vezi tu, uneori uit cât de mult am nevoie de cineva care să facă asta în locul meu. O să am grijă să-i scriu un cec.

— Polly…

— Nu, Alan. Gata cu vorbele acum. Nu mai pot fi nervoasă pe tine astăzi.

Deschise portiera şi coborî dintr-o mişcare sprintenă. Puloverul său lung se ridică, scoţând la iveală pentru o clipă o bucată de coapsă ce-ţi făcea inima să stea în loc.

Dădu şi el să coboare pe partea lui, vrând s-o prindă, să-i vorbească, s-o îmbuneze, s-o facă să înţeleagă că dăduse glas îndoielilor lui doar fiindcă ţinea la ea. Apoi se uită iarăşi la

ceas. Era trei fără nouă minute. Chiar dacă se grăbea, era posibil să nu-l mai prindă pe Brian Rusk.

— Te sun diseară, strigă el pe geam.

— Bine, spuse ea. Să mă suni, Alan.

Se duse direct la uşa de sub umbrar fără să întoarcă privirea. Înainte ca el să introducă schimbătorul de viteză în marşarier şi să iasă cu spatele în stradă, Alan auzi clinchetul unui clopoțel din argint.

5

— Domnişoară Chalmers! – strigă domnul Gaunt cu voioşie şi făcu o bifare mică pe hârtia de lângă casa de marcat. Se apropia acum de partea de jos a ei: numele lui Polly era penultimul.

— Te rog… Polly, spuse ea.

— Scuză-mă.

Zâmbetul lui se lărgi.

— Polly.

Ea îi întoarse zâmbetul, dar era un zâmbet forțat. Acum că era înăuntru, simțea o durere tăioasă pentru nervii cu care se despărțise de Alan. Dintr-odată, descoperi că se luptă să nu izbucnească în lacrimi.

— Domnişoară Chalmers? Polly? Te simți bine?

Domnul Gaunt ieşi de după tejghea.

— Pari un pic palidă.

Fața lui se umbri de o reală îngrijorare. Acesta e omul pe care Alan îl crede escroc, îşi spuse Polly. Dacă l-ar putea vedea acum…

— Soarele e de vină, cred, spuse ea pe o voce care nu era tocmai stăpână pe ea. E-atât de cald afară.

— Dar aici înăuntru e răcoare, spuse el liniştitor. Vino, Polly. Vino şi stai jos.

O conduse, ținându-şi mâna aproape dar neatingându-i ceafa, spre unul dintre scaunele din catifea roşie. Se aşează în el cu genunchii lipiți.

— Tocmai se întâmpla că mă uitam pe geam, spuse el, aşezându-se în scaunul de lângă ea şi împletindu-şi palmele în poală. Mi s-a părut că tu şi şeriful aveați o discuție aprinsă.

— Nu înseamnă nimic, spuse ea, dar apoi o singură lacrimă mare i se scurse fără voie de la colțul ochiului stâng şi i se rostogoli pe obraz.

— Dimpotrivă, spuse el. Înseamnă totul.

Ea ridică ochii spre el, surprinsă… şi ochii căprui ai domnului Gaunt i-i captură. Fuseseră căprui şi înainte? Nu-şi putea aminti, nu cu certitudine. Tot ce ştia era că, uitându-se în ei, simțea toate nenorocirile din acea zi – înmormântarea sărmanei de Nettie, apoi cearta aceea prostească pe care o avusese cu Alan – începând să se dizolve.

— Chiar… chiar aşa?

— Polly, spuse el cu blândețe. Cred că totul va fi bine. Dacă ai încredere în mine. Ai? Ai încredere în mine?

— Da, spuse Polly, deşi ceva dinlăuntrul ei, ceva îndepărtat şi vag, striga din răsputeri un avertisment disperat. Am – indiferent de ce spune Alan, am încredere cu tot sufletul.

— Păi, asta-i bine, spuse domnul Gaunt.

Se întinse şi luă o mână a lui Polly. Fața ei se încreți dezgustată pentru o clipă, după care îşi reveni la expresia goală şi visătoare de dinainte.

— Asta-i numai bine. Iar prietenul tău, şeriful, n-are de ce-şi face griji, să ştii; un cec e la fel de bun ca plata în aur.

6

Alan văzu că avea să întârzie dacă nu pornea girofarul şi nu-l lipea pe capotă. Nu voia să facă asta. Nu voia ca Brian Rusk să vadă o maşină a poliției; voia să vadă o berlină uşor lăsată pe arcurile din spate, exact ca aceea pe care probabil că o conducea tatăl lui.

Era prea târziu să ajungă la şcoală înainte să se încheie programul pe ziua aceea. Alan parcă în schimb la intersecția Principalei cu străzile Şcolii. Pe aici era cel mai logic să vină

Brian; trebuia doar să spere că logica sa va funcționa astăzi undeva de-a lungul firului.

Alan ieşi, se sprijini de bara de protecție a maşinii şi căută pe pipăite în buzunar după o lamă de gumă de mestecată. Tocmai îi desfăcea staniolul, când auzi clopoțelul de ora trei, neclar şi îndepărtat în aerul cald, sunând Ia Şcoala Gimnazială.

Se hotărî să discute cu domnul Leland Gaunt din Akron, Ohio, de-ndată ce va termina cu Brian Rusk, întâlnire stabilită în prealabil sau nu… şi la fel de brusc se răzgândi. Va suna mai întâi la Oficiul Procurorului General din Augusta, îi va pune să verifice numele lui Gaunt în dosarele cu infractori. Dacă nu ieşea nimic din asta, îi puteau trimite numele mai departe în calculatorul celor de la LAWS R&I{47} din Washington – LAWS, după opinia lui Alan, era unul dintre puținele lucruri bune pe care le făcuse administrația Nixon.

Primii copii începeau să vină deja pe stradă, țipând, săltând, râzând. Pe Alan îl lovi brusc o idee şi deschise portiera şoferului. Se aplecă peste scaun, deschise torpedoul şi cotrobăi prin lucrurile de acolo. Când făcu asta, cutia cu nuci, jocul lui Todd, căzu pe jos.

Fu pe cale să renunțe, când găsi ceea ce-şi dorea. ÎI luă, trânti torpedoul şi ieşi din maşină cu spatele. Ținea în mână un plic mic din carton pe care se afla un abțibild care spunea:

Trucul cu floarea împăturită
Blackstone Magic Co.
Str. Greer, nr. 19
Paterson, N.J.

Din acest pachet, Alan strecură un pătrat şi mai mic – un teanc gros de hârtie pelur multicoloră. Îl strecură sub brățara ceasului de mână. Toți magicienii au o serie de „izvoare de palmare” asupra lor şi fiecare are izvorul său preferat. Sub brățara ceasului era al lui Alan.

Odată ce rezolvă problema faimoaselor Flori împăturite, Alan se întoarse să-l aştepte pe Brian Rusk. Văzu un băiat pe

bicicletă, care ocolea cu mişcări iuți grupurile de pietoni mari cât nişte halbe, şi pe dată deveni atent. Apoi văzu că era unul dintre gemenii Hanlon şi-şi permise să se relaxeze din nou.

— Mergi mai încet sau te amendez, mârâi când băiatul trecu în goană pe lângă el.

Jay Hanlon se uită speriat la el şi aproape că intră într-un copac. Pedală mai departe cu viteză mai redusă.

Alan îl urmări amuzat din priviri preț de o clipă, apoi se întoarse pe direcția şcolii şi continuă să aştepte apariția lui Brian Rusk.

7

Cinci minute după ce se sună de ora trei, Sally Ratcliffe urcă scările dinspre micuța sală de logopedie spre parterul Şcolii Gimnaziale şi merse de-a lungul coridorului principal către birou. Coridorul se golea cu repeziciune, cum se întâmpla de fiecare dată în zilele când vremea era caldă şi plăcută. Afară, pâlcuri de copii traversau strigând peluza spre locul unde autobuzele 2 şi 3 torceau la ralanti lângă curbă. Tocurile ei joase pocneau pe gresie. Într-o mână ținea un plic. Numele de pe el, Frank Jewett, era întors cu fața către pieptul ei blând rotunjit.

Se opri la Sala 6, cu o uşă înainte de birou, şi se uită înăuntru prin geamul securizat cu sârmă. Înăuntru, domnul Jewett le vorbea celor şase profesori care se ocupau de sporturile de toamnă şi iarnă. Frank Jewett era un om scund şi îndesat care lui Sally îi amintea mereu de domnul Weatherbee, directorul şcolii din benzile desenate din seria de la Archie. Asemenea domnului Weatherbee, şi lui îi alunecau mereu ochelarii pe nas.

La dreapta lui şedea Alice Tanner, secretara şcolii. Părea că-şi lua notițe.

Domnul Jewett aruncă o privire la stânga, o văzu pe Sally că se uita pe geam şi-i oferi unul dintre zâmbetele lui mici şi afectate. Ea ridică o mână în semn de salut şi se forță să-i răspundă la zâmbet. Îşi amintea de zilele când să zâmbească

era ceva natural pentru ea; pe lângă rugăciune, să zâmbească fusese cel mai natural lucru din lume.

Unii dintre ceilalți profesori întoarseră capetele să vadă la cine se uita conducătorul lor neînfricat. La fel făcu şi Alice Tanner. Ea îşi mişcă sfios degetele către Sally, zâmbind cu o suavitate sarcastică.

Ştiu, îşi spuse Sally. Fiecare dintre ei ştie că Lester şi cu mine facem parte din trecut. Irene a fost atât de bună aseară… atât de înțelegătoare… şi atât de nerăbdătoare să-şi dea drumul la gură. Nemernică mică.

Sally mişcă şi ea prompt din degete, simțindu-şi şi ea buzele întinzându-se într-un zâmbet sfios – şi complet fals. Sper să dea peste tine un camion când pleci spre casă, arătare cu față de târfă ce eşti, îşi spuse ea, după care merse mai departe, tocurile ei mici şi sensibile pocnind pe gresie.

Când o sunase domnul Gaunt în pauză şi-i spusese că era vremea să termine de plătit pentru minunata ei aşchie, Sally reacționase cu entuziasm şi cu un fel de plăcere amară. Presimțea că „micuța glumă" pe care promisese să i-o facă domnului Jewett era o glumă răutăcioasă şi asta-i convenea de minune. Astăzi se simțea rea.

Puse mâna pe uşa biroului… apoi se opri.

Care-i problema cu tine? se întrebă dintr-odată. Ai aşchia… aşchia aceea minunată şi sfântă, în care e închisă acea viziune minunată şi sfântă. N-ar trebui ca astfel de lucruri să-i facă pe oameni să se simtă mai bine? Mai calmi? Mai în contact cu Dumnezeu, Tatăl Atotputernic? *Tu* nu te simți mai calmă şi mai în contact cu nimic. Tu ai impresia că cineva ți-a umplut capul cu sârmă ghimpată.

— Da, dar asta nu-i din vina mea sau a aşchiei, murmură Sally. Asta e din vina lui Lester. A domnului Lester Puță-Mare Pratt.

O fată scundă cu ochelari şi cu un aparat dentar din sârmă groasă se întoarse cu fața de la posterul Clubului Sportiv pe care-l studia şi se uită curioasă la Sally.

— La *ce* te uiți, Irvina? – o întrebă Sally.

Irvina clipi.

— La nemic, dom'şoară Rat-Cliff.

— Atunci du-te şi te uită la el altundeva, sări Sally. S-a terminat şcoala, să ştii.

Irvina merse cu pas grăbit în josul coridorului, aruncând din când în când câte o privire neîncrezătoare înapoi peste umăr.

Sally deschise uşa biroului şi intră. Plicul pe care-l avea cu ea fusese exact acolo unde-i spusese domnul Gaunt că va fi, în spatele tomberoanelor pentru gunoi din faţa uşilor de la intrarea în bufetul cu autoservire. Scrisese numele domnului Jewett pe el cu mâna ei.

Mai aruncă o privire rapidă peste umăr să se asigure că nu venea târfulicea aia de Alice Tanner. Nu venea. Apoi deschise uşa de Ia biroul interior, traversă în grabă camera şi aşează plicul pe masa de lucru a lui Frank Jewett. Acum trebuia să facă celălalt lucru.

Deschise sertarul de sus al biroului şi scoase o pereche de foarfece grele. Se aplecă şi smuci de sertarul de jos din stânga. Era încuiat. Domnul Gaunt îi spusese că probabil aşa va fi. Sally aruncă o privire în biroul exterior, văzu că era încă gol, că uşa dinspre coridor era încă închisă. Bun. Minunat. Vârî vârfurile foarfecii în crăpătura din partea de sus a sertarului încuiat şi trase tare în sus. Lemnul se crăpă şi Sally simţi cum i se întăreau ciudat şi plăcut sfârcurile. Era într-un fel distractiv ceea ce tăcea. Înfricoşător, dar distractiv.

Repoziţionă foarfecele – vârfurile se înfipseră mai adânc de data aceasta – şi trase din nou în sus. Încuietoarea se deblocă şi sertarul alunecă afară pe rotile, expunând vederii ceea ce era înăuntru. Lui Sally, surprinsă şi şocată, îi căzu falca. Apoi începu să chicotească – sunete înfundate, sacadate, care semănau de fapt mai mult cu nişte ţipete, decât cu un râs.

— O, domnule Jewett! Ce băiat neastâmpărat sunteţi!

În sertar se afla un teanc de reviste de dimensiunea unor cărţi de buzunar şi *Băiatul neastâmpărat* era, de fapt, chiar numele celei de deasupra. Fotografia începţoşată de pe copertă înfăţişa un băiat de aproximativ nouă ani. Purta o şapcă de motociclist în stilul anilor '50 şi nimic altceva.

Sally vârî mâna în sertar şi scoase revistele – erau o duzină, poate mai multe. *Copii fericiți. Frumuşele nude. În Bătaia Vântului. Lumea de la Ferma lui Bobby.* Se uită în una şi abia-i veni să creadă ce văzu. De unde proveneau astfel de lucruri? Cu siguranță nu se vindeau la drogheria din centru, nici măcar pe raftul de sus despre care reverendul Rose vorbea uneori în predica de la biserică, cel cu eticheta care spunea DOAR PENTRU OCHII CELOR PESTE 18 ANI SAU MAI MULT, VĂ RUGĂM.

O voce pe care o cunoştea foarte bine se făcu brusc auzită în mintea ei. *Grăbeşte-te, Sally. Aproape că-i gata întâlnirea şi nu cred că vrei să fii prinsă aici, nu?*

Şi apoi se mai auzi o voce, vocea unei femei, una căreia Sally aproape că-i putea atribui un nume. Să audă această a doua voce era ca şi când ar fi vorbit la telefon cu cineva în vreme ce altcineva vorbea în fundal la celălalt capăt al firului.

Mai mult decât corect, spuse această a doua voce. *Mi se pare* divin.

Sally reduse vocea la tăcere şi făcu ceea ce-i spusese domnul Gaunt să facă: împrăştie revistele porcoase peste tot în biroul domnului Jewett. Apoi puse foarfecele la loc şi părăsi camera în grabă, închizând uşa în urma ei. Deschise uşa de la biroul exterior şi se uită pe furiş afară. Nu era nimeni… dar vocile din Sala 6 erau mai puternice acum, iar oamenii râdeau. Se pregăteau *într-adevăr* să se despartă; fusese o întâlnire neobişnuit de scurtă.

Slavă Domnului pentru domnul Gaunt! îşi spuse în gând şi se furişă afară pe coridor. Aproape ajunse la uşile de la intrare, când îi auzi ieşind din Sala 6 în spatele ei. Nu se uită în urmă. Îşi dădu seama că nu se gândise la domnul Lester Puță-Mare Pratt în ultimele cinci minute, iar asta era cu adevărat bine. Îşi spuse că se putea duce acasă şi să facă o baie bună cu spumă şi să urce în pat cu minunata ei aşchie şi să-şi petreacă următoarele două *ore* negândindu-se la domnul Lester Puță-Mare Pratt, şi ce schimbare încântătoare ar fi *asta!* Da, într-adevăr! Da, într…

Ce-ai făcut acolo înăuntru? Ce era în plic? Cine l-a pus acolo, la intrarea în bufet? Când? Şi, mai important ca orice,

Sally, ce-ai declanşat?

Rămase nemişcată pentru o clipă, simțind cum i se formează mărgeluțe de transpirație pe frunte şi în golurile tâmplelor. Ochii i se căscară de uluire, precum ochii unei căprioare speriate. Apoi se îngustară şi începu iarăşi să păşească. Purta pantaloni largi care se frecau de ea într-un fel ciudat de plăcut ce o ducea cu gândul la frecventele partide de mozoleală cu Lester.

Nu-mi *pasă* ce-am făcut, îşi spuse. De fapt, sper să fie ceva foarte rău. *Meritã* o festă răutăcioasă, pentru că arată ca domnul Weatherbee şi pentru că are grămada aia de reviste dezgustătoare. Sper să se *înece* când o să intre în birou.

— Da, futu-i, sper să se *înece,* şopti ea.

Era prima oară în viața ei când chiar rostea cu voce tare cuvântul cu „f" şi sfârcurile i se strânseră şi începură s-o gâdile din nou. Sally începu să păşească mai repede, gândindu-se oarecum vag că era posibil să *mai* facă ceva în cada de baie. Dintr-odată i se păru că şi ea avea o nevoie personală sau două. Nu ştia sigur cum să le satisfacă… dar bănuia că va reuşi să afle.

Domnul, în definitiv, îi ajuta pe cei care se ajutau singuri.

8

— Ți se pare un preț corect? – o întrebă domnul Gaunt pe Polly.

Polly dădu să răspundă, apoi se opri. Atenția domnului Gaunt păru pe dată ca distrasă; se uita țintă în gol şi buzele i se mişcau mute, ca rostind o rugăciune.

— Domnule Gaunt?

Tresări puțin. Apoi ochii i se întoarseră la ea şi zâmbi.

— Scuză-mă, Polly. Uneori îmi rătăceşte mintea.

— Prețul mi se pare mai mult decât corect, îi spuse Polly. Mi se pare *divin.*

Îşi scoase carnetul cu cecuri din poşetă şi începu să scrie. Din când în când se întreba indecisă ce făcea totuşi, apoi simțea ochii domnului Gaunt chemându-i pe ai săi. Când

ridică privirea şi-i întâlni, întrebările şi îndoielile pieriră pe dată.

Cecul pe care i-l înmână era completat pentru suma de patruzeci şi şase de dolari. Domnul Gaunt îl împături frumos şi-l vârî în buzunarul cu clapetă de la jacheta sa sport.

— Să nu uiți să completezi şi talonul, spuse domnul Gaunt. Prietenul tău băgăcios va vrea fără-ndoială să-l vadă.

— Vine şi el să vă întâlnească, spuse Polly, făcând exact ceea ce-i sugerase domnul Gaunt. Crede că sunteți un pungaş.

— Are o mulțime de gânduri şi-o mulțime de planuri, spuse domnul Gaunt, dar planurile lui se vor schimba, iar gândurile i se vor spulbera ca şi ceața într-o dimineață vântoasă. Credemă pe cuvânt.

— Nu… n-o să-i faceți nici un rău, nu-i aşa?

— Eu? Îmi faci un rău foarte mare, Patricia Chalmers. Eu sunt un pacifist – unul dintre *cei mai mari* pacifişti ai lumii. N-aş ridica mâna împotriva şerifului nostru. Am vrut să spun doar că are treburi de rezolvat de cealaltă parte a podului în după-amiaza asta. Încă n-o ştie, dar are.

— Oh.

— Ei, Polly?

— Da?

— Cecul tău nu constituie plata completă pentru *azka*.

— Nu?

— Nu.

Ținea în mâini un plic alb simplu. Polly nu avea nici cea mai mică idee de unde apăruse, dar asta i se părea absolut în regulă.

— Ca să termini de plătit pentru amuleta ta, Polly, trebuie să mă ajuți să joc o mică festă cuiva.

— Lui Alan?

Dintr-odată, era panicată ca un iepure de pădure care simte mirosul uscat de foc într-o după-amiază încinsă de vară.

— La *Alan* vă referiți?

— Cu siguranța *nu,* spuse el. Să-ți cer să joci o festă cuiva pe care-l ştii, darămite cuiva pe care crezi că-l *iubeşti,* ar fi

lipsit de etică, scumpa mea.

— Ar fi?

— Da… chiar dacă sunt de părere că trebuie să te gândeşti bine la relația ta cu şeriful, Polly. S-ar putea să afli că totul se reduce la o alegere destul de simplă: puțină durere acum ca să scapi de-o mare durere mai târziu. Altfel spus: cei care se iau în grabă se căiesc apoi toată viața.

— Nu vă înțeleg.

— Ştiu asta. O să mă-nțelegi mai bine, Polly, după ce-ți vei citi corespondența. Vezi tu, nu sunt eu singurul care i-a făcut nasul băgăcios şi disprețuitor să se ridice-n aer. Pentru moment, haide să discutăm despre mica poznă pe care vreau s-o faci. Calul de bătaie este un tip pe care l-am angajat de puțină vreme. Numele lui e Merrill.

— *Ace* Merrill?

Zâmbetul lui pieri.

— Nu mă întrerupe, Polly. Să nu mă întrerupi niciodată când vorbesc. Asta dacă nu vrei ca mâinile să ți se umfle ca nişte tuburi interioare umplute cu gaz otrăvitor.

Se feri de el, cu ochii ei începețoşați, visători, larg deschişi.

— Îmi… Îmi pare rău.

— Bine. Scuzele îți sunt acceptate… de data asta. Acum ascultă la mine. Ascultă cu foarte mare atenție.

9

Frank Jewett şi Brion McGinley, profesorul de geografie şi antrenorul de baschet de la Şcoala Gimnazială, venind dinspre Sala 6, intrară în biroul exterior în urma Alicei Tanner. Frank rânjea şi-i spunea lui Brion o glumă pe care o auzise mai devreme în ziua aceea de la un vânzător de manuale. Era în legătură cu un doctor căruia îi venea greu să diagnosticheze boala unei femei. Redusese totul la două posibilități – SIDA şi Alzheimer – dar mai mult de atât nu putea spune.

— Aşa că soțul tipei îl ia pe doctor deoparte, continuă Frank în vreme ce păşeau în biroul exterior.

Alice se apleca peste masă, frunzărind cu degetul printr-un teanc mic de mesaje, şi Frank scăzu vocea. Alice putea face fețe-fețe când venea vorba de glume şi numai puțin deocheate.

— Mda?

Acum, şi Brion începea să rânjească.

— Mda. E foarte necăjit. Spune: „Măiculiță, doctore – mai mult nu-mi puteți spune? Nu avem cum afla de care dintre ele suferă?”

Alice alese două dintre formularele roz pentru mesaje şi dădu să intre în biroul interior cu ele. Ajunse până în cadrul uşii şi apoi se opri locului, de parcă s-ar fi izbit de-un perete de piatră invizibil. Nici unul dintre cei doi tipi albi de vârstă mijlocie şi locuitori ai unui oraş mic nu băgă de seamă.

— „Sigur, e uşor”, spune doctorul. „Du-o cam la două’ş’cinci de mile-n pădure şi las-o acolo. Dacă îşi găseşte drumul către casă, n-o fute.”

Brion McGinley se uită prosteşte gură-cască la şeful lui preț de o clipă, apoi explodă în hohote sănătoase de râs. Directorul Jewett i se alătură. Râdeau atât de tare, că nici unul dintre ei n-o auzi pe Alice când strigă prima dată numele lui Frank. A doua oară nu avură nici o problemă. A doua oară aproape că-l țipă din toți rărunchii.

Frank dădu fuga la ea.

— Alice? Ce…

Apoi *văzu* ce, şi-l umplu o îngrozitoare spaimă inexpresivă. Cuvintele i se uscară. Îşi simți scrotul făcându-i-se ca de găină; boaşele păreau că încercau să se retragă înapoi acolo de unde veniseră.

Era vorba de reviste.

Revistele secrete din sertarul de jos.

Fuseseră împrăştiate peste tot prin birou precum nişte confeti de coşmar: băieți în uniforme, băieți în şura cu fân, băieți cu pălării de paie, băieți călărind cai de lemn.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce?

Vocea, îngroşată de groază şi fascinație se auzea din stânga lui Frank. Întoarse capul în acea direcție (tendoanele gâtului scârțâindu-i precum nişte arcuri ruginite de la o uşă cu plasă

de țânțari) şi-l văzu pe Brion McGinley holbându-se la devălmăşia bezmetică de reviste. Aproape că-i cădeau ochii din orbite.

Un renghi, încercă să spună. *Un renghi prostesc, asta-i tot, revistele astea nu-s ale mele. Nu trebuie decât să te uiți la mine ca să-ți dai seama că astfel de reviste n-ar prezenta nici… că n-ar prezenta nici un interes pentru un om… un om de… de…*

Un om de ce?

Nu ştia şi, oricum, nici nu conta cu adevărat, fiindcă îşi pierduse capacitatea de a vorbi. Şi-o pierduse complet.

Cei trei adulți rămaseră, şocați, în linişte, uitându-se fix în biroul lui Frank Jewett, directorul şcolii gimnaziale. O revistă care stătea într-un echilibru precar pe marginea scaunului pentru oaspeți îşi frunzări paginile ca răspuns la o adiere de aer cald care intră prin geamul pe jumătate deschis şi apoi căzu la podea. *Tineri neruşinați,* promitea coperta.

Un renghi, da, aş spune că-i un renghi, dar ei m-ar crede? Şi dacă a fost forțat sertarul de la birou? M-ar mai crede ei în cazul ăsta?

— Doamnă Tanner? – întrebă o voce de fată din spatele lor.

Toți trei – Jewett, Tanner, McGinley – se învârtiră vinovați pe călcâie. Acolo stăteau două fete în uniforme roşu-cu-alb de majorate, din clasa a opta. Alice Tanner şi Brion McGinley se mişcară aproape simultan să blocheze vederea spre biroul lui Frank (Frank Jewett părea că prinsese rădăcini, că împietrise), dar se mişcară cu o secundă prea târziu. Ochii majoretelor se căscară. Una dintre ele – Darlene Vickery – îşi duse mâinile la gurița ei ca un boboc de trandafir şi se uită țintă, incredulă, la Frank Jewett.

Frank îşi spuse: O, perfect. Până mâine la prânz, toți elevii din şcoala asta vor şti. Până mâine la ora cinei, toți cei din oraş vor şti.

— Plecați, fetelor, spuse doamna Tanner. Cineva i-a făcut o glumă urâtă domnului Jewett – o glumă *foarte* urâtă – şi voi nu trebuie să suflați o vorbă. Mă înțelegeți?

— Da, doamnă Tanner, spuse Erin McAvoy; trei minute mai târziu avea să-i povestească celei mai bune prietene a ei, Donna Beaulieu, că biroul domnului Jewett fusese decorat cu fotografii cu băieți care purtau brățări grele din metal şi cam nimic altceva.

— Da, doamnă Tanner, spuse Darlene Vickery; cinci minute mai târziu avea să-i povestească prietenei *ei* cele mai bune, Natalie Priest, acelaşi lucru.

— Duceți-vă, spuse Brion McGinley.

Încerca să pară aspru, dar vocea lui încă era gâtuită de şoc.

— Plecați de-aici.

Cele două fete o luară la fugă, fustele lor de majorete săltându-le pe genunchii fermi.

Brion se întoarse încet spre Frank.

— Cred că… – începu el, dar Frank nu-i acordă nici o atenție.

El intră în birou, mişcându-se încet, ca un om într-un vis. Închise uşa pe care stătea scris DIRECTOR cu litere negre, îngrijite, şi începu să strângă încet revistele.

De ce nu le dai o mărturisire scrisă? strigă o parte din mintea lui.

Ignoră vocea. O parte mai profundă din el, vocea primitivă a supraviețuirii, vorbea şi ea, iar această parte îi spuse că în acel moment era cel mai vulnerabil. Dacă vorbea acum cu Alice sau cu Brion, dacă încerca să explice toate acestea, se va spânzura la fel de sus ca şi Haman.

Alice bătea la uşă. Frank o ignoră şi îşi continuă mersul de somnambul prin jurul biroului, ridicând revistele pe care le adunase de-a lungul ultimilor nouă ani, trimițând comenzi scrise şi ridicând revistele de la oficiul poştal din Gates Falls, convins de fiecare dată că Poliția Statală sau o echipă de inspectori poştali îi vor cădea în spate ca o tonă de cărămizi. Niciodată nu se întâmplase asta. Dar acum… uite.

Nu vor crede că sunt ale tale, spuse vocea primitivă. Nu-şi vor *permite* să creadă – a face asta ar însemna să-şi clatine prea multe dintre concepțiile lor comode, de oraş mic, asupra vieții. De-ndată ce reuşeşti să-ți recapeți controlul, ar trebui

să poți să-i pui capăt. Dar… cine să fi făcut un asemenea lucru? Cine ar fi *putut* face un asemenea lucru? (Niciodată nu-i trecu prin cap să se întrebe ce dorință nestăpânită îl făcuse să aducă revistele acolo – *acolo,* dintre toate locurile – încă de la început.)

Nu se putea gândi decât la o singură persoană – singura persoană din The Rock căreia îi împărtăşise viața sa secretă. George T. Nelson, profesorul de tâmplărie de la liceu. George T. Nelson, care, dincolo de aspectul lui exterior colțos, de macho, era la fel de homosexual ca vechea panglică de pălărie a tatei. George T. Nelson, alături de care Frank Jewett participase odată la un fel de petrecere în Boston, genul acela de petrecere unde se aflau o mulțime de bărbați de vârstă mijlocie şi un grup mic de băieți dezbrăcați. Genul de petrecere care te-ar putea trimite la pârnaie pentru tot restul vieții. Genul de petrecere…

Pe tăblia mesei se afla un plic. În mijlocul lui era scris numele său. Frank Jewett încercă o senzație oribilă de vertij în stomac. Era ca un lift care scăpase de sub control. Ridică ochii şi-i văzu pe Alice şi pe Brion uitându-se atenți la el, aproape obraz la obraz. Ochii lor erau larg căscați, gurile deschise, iar Frank îşi spuse: acum ştiu cum e să fii un peşte în acvariu.

Le făcu un semn cu mâna – *plecați!.* Ei nu plecară şi, cumva, asta nu-l surprinse. Acesta era un coşmar, iar în coşmaruri lucrurile nu decurgeau niciodată aşa cum voiai tu. Din pricina asta erau coşmaruri. ÎI încercă o îngrozitoare senzație de pierdere şi dezorientare… dar undeva sub aceasta, asemenea unei scântei sub un morman de vreascuri ude, se afla o flacără mică şi albastră de furie.

Se aşeză în spatele biroului şi puse teancul de reviste pe podea. Văzu că sertarul în care se aflaseră acestea fusese forțat, exact cum se temuse. Rupse un capăt al plicului şi vărsă ce era înăuntru. În mare parte era vorba de fotografii lucioase. Fotografii cu el şi George T. Nelson la petrecerea din Boston. Țopăiau împreună cu câțiva tineri frumoşi (cel mai tânăr dintre tineri trebuie să fi avut doisprezece ani) şi, în fiecare poză, fața lui George T. Nelson era ascunsă, dar a lui

Frank Jewett se vedea limpede ca şi cristalul. Nici asta nu-l surprinse prea tare pe Frank. În plic era şi un bilet. Îl scoase şi-l citi.

Frank, bătrânul meu Amic,

Scuze că-ți fac asta, dar trebuie să plec din oraş şi n-am vreme să ne căciulim. Vreau 2.000$. Adu-mi-i acasă deseară la ora 19. Încă mai poți ieşi din treaba asta, o să-ți fie greu, dar nu-i cu adevărat o problemă pentru un nemernic alunecos ca tine, dar întreabă-te dac-o să-ți placă să vezi copii după pozele astea prinse în pioneze pe fiecare stâlp de telefon din oraş, chiar sub posterele alea cu Seara la Cazinou. Or să te gonească din oraş cu pietre, bătrânul meu Amic. Ține mine, 2.000$ la mine acasă până la 19:15 cel mai târziu sau o să-ți doreşti să te fi născut fără sulă.

Prietenul tău,
George

Prietenul tău.

Prietenul tău!

Ochii i se tot întorceau la acel rând de încheiere cu un soi de groază incredulă, zăpăcită.

PRIETENUL tău labagiu, adorator al lui luda; care te-njunghie în spate!

Brion McGinley încă mai bătea în uşă, dar când Frank Jewett ridică în sfârşit ochii de la orice ar fi fost acolo pe masă ceea ce-i reținuse atenția, pumnul lui Brion se opri la jumătatea loviturii. Fața directorului era albă ca varul cu excepția a două pete roşii ca de clovn pe obraji. Îşi dezgolise buzele într-un zâmbet subțire.

Nu semăna câtuşi de puțin cu domnul Weatherbee.

Prietenul meu, îşi spuse Frank. Mototoli biletul într-o mână în vreme ce cu cealaltă vârî fotografiile înapoi în plic. Acum, scânteia albastră de furie se făcuse portocalie. Vreascurile ude

începeau să se aprindă. *Merg, sigur că da. Merg să discut problema asta cu prietenul meu George T. Nelson.*

— Chiar aşa, spuse Frank Jewett. Chiar *aşa.*

Începu să zâmbească.

10

Era aproape trei şi un sfert şi Alan ajunsese la concluzia că Brian Rusk trebuia să fi ales un alt drum; puhoiul de elevi care mergeau acasă aproape că secase. Apoi, chiar atunci când dădea să scoată din buzunar cheile de la maşină, văzu o siluetă singuratică coborând pe bicicletă Strada Şcolii, venind spre el. Băiatul pedala încet, aproape complet aplecat peste ghidon şi-şi ținea capul atât de jos, că Alan nu-i putea vedea fața.

Dar reuşea se vadă ce se afla în coşul bicicletei lui: o cutie frigorifică Playmate.

11

— Mă înțelegi? – o întrebă Gaunt pe Polly, care încă mai ținea plicul în mână.

— Da, vă… vă înțeleg. Sigur.

Dar fața ei visătoare era nedumerită.

— Nu pari fericită.

— Păi… eu…

— Lucrurile precum acea *azka* nu funcționează foarte bine pentru oamenii care nu sunt fericiți, spuse domnul Gaunt.

Arătă cu degetul spre umflătura cea mică unde bila din argint stătea lipită de pielea ei şi, iarăşi, ei i se păru că se mişcă ceva înăuntru. În acelaşi moment, groaznice crampe de durere îi invadară mâinile, împrăştiindu-se ca o rețea de chingi nemiloase din oțel. Polly gemu cu putere.

Domnul Gaunt îndoi într-un gest de chemare degetul cu care arătase. Ea simți din nou acea mişcare în bila de argint, mai clară de data aceasta, şi durerea dispăru.

— Nu vrei să te întorci la situația de dinainte, nu-i aşa, Polly? – întrebă domnul Gaunt pe o voce mătăsoasă.

— Nu! strigă ea.

Pieptul i se mişca sus-jos cu rapiditate. Mâinile ei începură să facă gesturi frenetice de spălare, una frecându-se de cealaltă, iar ochii ei nu se dezlipiră deloc de ai lui.

— Vă rog, nu!

— Fiindcă lucrurile ar putea merge din rău în mai râu, nu-i aşa?

— Da! Da, ar putea!

— Şi nimeni nu înțelege, nu? Nici măcar şeriful. *El* nu ştie cum e să se trezească la două dimineața cu mâinile arzând în flăcările iadului, nu-i aşa?

Ea scutură din cap şi începu să plângă.

— Fă cum îți spun şi n-o să mai trebuiască niciodată să te trezeşti cu asemenea dureri, Polly. Şi-ți mai spun ceva – fă cum ți-am zis şi, dacă află cineva din Castle Rock că pruncul tău a murit ars într-un apartament luat cu chirie în San Francisco, n-o să afle de la *mine.*

Polly scoase un strigăt răguşit, pierdut – strigătul unei femei fără speranțe prinsă într-un coşmar răvăşitor.

Domnul Gaunt zâmbi.

— Iadul are mai multe fețe, nu doar una, nu-i aşa, Polly?

— De unde ştiți despre el? – şopti ea. Nimeni nu ştie. Nici măcar Alan. Lui Alan i-am spus că…

— Ştiu fiindcă a şti este afacerea mea. Iar suspiciunea a lui, Polly – Alan n-a crezut niciodată ce i-ai spus tu.

— A spus că…

— Sunt sigur că a spus tot felul de lucruri, dar nu te-a crezut niciodată. Femeia pe care ai angajat-o ca bonă era dependentă de droguri, nu-i aşa? Asta n-a fost vina *ta,* dar sigur că lucrurile care au condus la acea întâmplare au ținut toate de alegerea ta personală, Polly, nu crezi? Alegerea *ta.* Tânăra pe care ai angajat-o să aibă grijă de Kelton şi-a pierdut cunoştința şi-a scăpat țigara – sau poate că a fost un *joint* – într-un coş de hârtii. Al ei a fost degetul care a apăsat pe trăgaci, ai putea spune, dar arma a fost încărcată din cauza

mândriei tale, a neputinței tale de a pleca din cap în fața părinților tăi şi a celorlalți oameni de bine din Castle Rock.

Polly plângea acum mai tare.

— Totuşi, nu are o femeie dreptul la mândria ei? – întrebă cu blândețe domnul Gaunt. Când a pierdut tot restul, nu are dreptul cel puțin la asta, la moneda fără de care poşeta ei e complet goală?

Polly ridică fața sfidătoare, udă de lacrimi.

— Am crezut că era treaba mea, spuse ea. Încă mai cred. Dacă asta e mândrie, ce dacă?

— Da, spuse el mângâietor. Ai vorbit ca un campion… dar ei *te-ar fi* dus acasă, nu-i aşa? Mama şi tatăl tău? Poate că n-ar fi fost ceva plăcut – nu cu copilul mereu acolo ca să le aducă aminte, nu cu felul în care se zbat limbile într-o hazna mică aşa cum e asta – dar ar fi fost posibil.

— Da, şi mi-aş fi petrecut fiecare zi încercând să nu intru în gura mamei! – izbucni ea pe o voce furioasă, urâtă, care nu avea aproape nici o asemănare cu tonul ei obişnuit.

— Da, spuse domnul Gaunt pe aceeaşi voce mângâietoare. Aşa că ai rămas unde te aflai. Îl aveai pe Kelton şi-ți aveai mândria. Iar după ce a murit Kelton, ți-a mai rămas totuşi mândria… nu-i aşa?

Polly țipă de durere şi agonie şi-şi îngropă fața udă în palme.

— Te doare mai tare ca şi mâinile, nu-i aşa? – întrebă domnul Gaunt.

Polly aprobă din cap fără să-şi descopere fața. Domnul Gaunt îşi duse mâinile cu degete urâte, lungi, la ceafă şi vorbi pe tonul cuiva care aduce un elogiu:

— Omenirea! Atât de nobilă! Atât de dispusă să-l sacrifice pe celălalt!

— Opriți-vă! gemu ea. Nu vă puteți opri?

— E-un lucru secret, nu-i aşa, Patricia?

— Da.

El o atinse pe frunte. Polly scoase un geamăt înfundat, dar nu se feri.

— Asta-i una dintre uşile către iad care ți-ar plăcea s-o ții încuiată, nu-i aşa?

Aprobă, mişcând din cap odată cu mâinile.

— Atunci fă cum îți spun, Polly, şopti el.

Îi luă o mână de pe față şi începu s-o mângâie.

— Fă cum îți spun şi ține-ți gura.

Se uită îndeaproape la obrajii ei uzi şi la ochii ei scurşi, înroşiți. Un *mone* mic de dispreț îi pungi buzele pentru o clipă.

— Nu ştiu ce mă scârbeşte mai tare – o femeie care plânge sau un bărbat care râde. Şterge-ți naibii fața, Polly.

Încet, ca într-un vis, ea scoase din poşetă o batistă cu şiret pe margini şi începu să execute.

— Aşa-i bine, spuse el şi se ridică. Acum te las să pleci acasă, Polly; ai de lucru. Dar vreau să ştii că a fost o mare plăcere să fac afaceri cu tine. Mi-au plăcut întotdeauna *atât* de mult femeile care se țin la mare preț!

12

— Hei, Brian – vrei să vezi un truc?

Băiatul de pe bicicletă ridică repede ochii, părul îi zbură de pe frunte şi Alan văzu pe chipul lui o expresie inconfundabilă: o teamă goală, neviciată.

— Truc? – spuse băiatul cu o voce tremurată. Ce truc?

Alan nu ştia de ce se temea băiatul, dar înțelese un lucru – exercițiile lui de magie, pe care se bazase deseori ca punct de pornire în relația sa cu copiii, fusese din cine ştie ce motiv tocmai alegerea greşită de data aceasta. Era mai bine să scape de asta cât mai degrabă şi s-o ia de la capăt.

Ridică în aer brațul stâng – cel pe care se afla ceasul – şi zâmbi în fața palidă, atentă şi speriată a lui Brian Rusk.

— Observi că nu am nimic în mânecă şi că brațul urcă până la umăr. Dar acum… *presto!*

Alan îşi trecu încet palma deschisă a mâinii drepte în josul brațului stâng, în acelaşi timp scoțând fără nici un efort cu degetul mare pachețelul de sub ceas. Când închise pumnul, desfăcu firul aproape microscopic ce ținea pachetul închis.

Aşează palma stângă peste mâna dreaptă şi, când le depărtă, un buchet mare de flori neverosimile din hârtie pelur înflori acolo unde, cu o clipă în urmă, nu fusese nimic altceva în afara aerului.

Alan făcuse trucul acesta de sute de ori şi niciodată mai bine ca în acea după-amiază caldă de octombrie, dar reacția scontată – o clipă de uimire şi surprindere urmată de un rânjet pe jumătate de amuzament şi pe jumătate de admirație – nu apăru pe chipul lui Brian. Acesta oferi buchetului o privire furtivă (părea să se citească uşurarea în acea scurtă privire, de parcă s-ar fi aşteptat ca trucul să fie de-un fel mult mai puțin plăcut) şi apoi îşi întoarse ochii la fața lui Alan.

— Mişto, hă? – întrebă Alan.

Îşi întinse buzele într-un zâmbet larg care i se păru întru totul la fel de veritabil ca şi proteza dentară a bunicului său.

— Mda, spuse Brian.

— Îhî. Văd şi eu că te-am dat pe spate.

Alan îşi împreună mâinile, strângând buchetul la loc cu abilitate. Era uşor – prea uşor, de fapt. Era vremea să cumpere un exemplar nou din Trucul Florii Împăturite; nu ținea o veşnicie. Arcul cel mic din acestea începea să se slăbească şi hârtia intens colorată avea să înceapă curând să se rupă.

Îşi depărtă iarăşi mâinile, zâmbind acum mai mult a speranță. Buchetul dispăruse; era iarăşi doar un pachet mic de hârtie aşezat sub brățara ceasului. Brian Rusk nu-i întoarse zâmbetul; fața lui nu purta absolut nici o expresie adevărată. Rămăşițele bronzului de vară nu-i puteau acoperi paloarea de dedesubt şi nici faptul că tenul lui se afla într-o stare neobişnuită de revoltă pre-pubescentă: o devălmăşie de coşuri pe frunte, unul mai mare lângă colțul gurii, puncte negre stând cocoloşite de-o parte şi de alta a nasului. Sub ochi avea umbre purpurii, de parcă ultimul somn bun pe care-l avusese fusese cu multă vreme în urmă.

Puştiul ăsta nu e bine deloc, îşi spuse Alan. Şi-a luxat ceva foarte tare, poate chiar şi-a rupt ceva. Păreau să existe două posibilități valabile: fie Brian Rusk văzuse pe cine-o fi fost cel

sau cea care vandalizase reşedinţa Jerzyck, fie o făcuse el însuşi. Oricare ar fi fost cazul, trebuia să afle, iar dacă a doua variantă era cea corectă, Alan abia îşi putea imagina dimensiunea şi greutatea vinovăţiei care trebuie că-l tortura pe băiatul acela.

— E-un truc minunat, domnule şerif Pangborn, spuse Brian pe o voce incoloră, impasibilă. Sincer.

— Mersi – mă bucur că ţi-a plăcut. Ştii ce vreau să vorbesc cu tine, Brian?

— Cred… că da, spuse Brian şi Alan fu pe dată sigur că băiatul va mărturisi că spărsese geamurile. Chiar acolo, la colţul străzii, va mărturisi, iar el va face un pas uriaş către lămurirea a ceea ce se întâmplase între Nettie şi Wilma.

Dar Brian nu spuse nimic altceva. Se uită doar în sus la Alan cu ochii aceia obosiţi, puţin injectaţi.

— Ce s-a întâmplat, fiule? – întrebă Alan pe aceeaşi voce liniştită. Ce s-a întâmplat când ai fost la casa soţilor Jerzyck?

— Nu ştiu, spuse Brian. Vocea lui era apatică. – Dar am visat cu asta azi-noapte. Şi duminică noaptea. Visez că merg la casa aia, doar că-n visul meu văd ceea ce face cu adevărat atâta gălăgie.

— Şi despre ce e vorba, Brian?

— Despre un monstru, spuse Brian.

Vocea nu i se schimbă, dar îi apăruse în fiecare ochi câte o lacrimă mare, care creştea pe curburile de jos ale pleoapelor.

— În vis, bat la uşă, nu sun, aşa cum am făcut, şi uşa se deschide şi e un monstru şi mă… mănâncă… tot.

Lacrimile se umflară până la refuz, apoi se rostogoliră încet pe pielea afectată a obrajilor lui Brian Rusk.

Şi da, îşi spuse Alan, chiar s-ar putea să fie aşa – o spaimă ca toate spaimele. Genul acela de spaimă pe care o simte un copil mic când deschide uşa de la dormitor atunci când nu trebuie şi-şi vede părinţii regulându-se. Doar că, fiindcă e prea mic să ştie cum arată când doi oameni se regulează, crede că se luptă. Dacă aceştia fac mult zgomot, poate crede chiar şi că încearcă să se omoare unul pe celălalt.

Dar…

Dar nu i se părea în regulă. Pur şi simplu. Avea impresia că puştiul mințea de înghețau apele, în pofida privirii buimăcite din ochi, privirea aceea care spunea: *vreau să vă povestesc totul.* Ce însemna asta? Alan nu ştia sigur, dar învățase din experiență că cea mai probabilă soluție era că Brian văzuse cine aruncase pietrele. Poate că era cineva pe care Brian se simțea obligat să-l protejeze. Sau poate că aruncătorul de pietre ştia că-l văzuse Brian, iar Brian ştia *asta.* Poate că puştiul se temea de represalii.

— Cineva, o persoană, a aruncat cu o grămadă de pietre în casa soților Jerzyck, spuse Alan pe o voce joasă şi (spera el) mângâietoare.

— Da, domnule, spuse Brian – aproape suspină. Aşa cred. Cred că se poate să fi fost aşa. Mi s-a părut că se certau, dar se putea să fi fost cineva care arunca pietre. Zdrang, bum, bang.

Întreaga bucată ritmică a fost a Găştii Purpurii{48}, gândi Alan dar nu spuse.

— Ai crezut că se băteau?

— Da, domnule.

— Asta ai crezut cu adevărat?

— Da, domnule.

Alan suspină.

— Ei bine, acum ştii ce a fost. Şi ştii că a fost un lucru rău. Să arunci cu pietre în geamurile cuiva e o treabă destul de serioasă, chiar dacă nu mai iese nimic din asta.

— Da, domnule.

— Dar de data asta ceva *chiar* a mai ieşit. Ştii asta, nu-i aşa, Brian?

— Da, domnule.

Ochii aceia, uitându-se în sus la el de pe fața aceea calmă, palidă… Alan începu să înțeleagă două lucruri: că băiatul voia să-i spună ce se întâmplase, dar că aproape sigur n-o va face.

— Pari foarte nefericit, Brian.

— Da, domnule?

— „Da, domnule”… asta înseamnă că *eşti* nefericit?

Brian încuviință din cap şi încă două lacrimi îi mai curseră din ochi şi se rostogoliră pe obraji în jos. Alan simți două emoții puternice, contradictorii: o milă profundă şi o exasperare extremă.

— De ce eşti nefericit, Brian? Spune-mi.

— Aveam de obicei un vis foarte frumos, spuse Brian pe o voce aproape prea joasă pentru a fi auzită. Era o prostie, dar era plăcut, chiar şi aşa. Era despre domnişoara Ratcliffe, profesoara mea de logopedie. Acum ştiu că-i o prostie. Înainte nu ştiam şi era mai bine. Dar ghiciți ce? Acum ştiu şi altceva.

Ochii aceia negri, îngrozitor de nefericiți, se ridicară să-i întâlnească pe ai lui Alan.

— Visul pe care îl am… cel despre monstrul care aruncă pietrele… mă sperie, domnule şerif Pangborn… dar ce mă face nefericit sunt lucrurile pe care le ştiu acum. E ca şi cum ai şti cum îşi face magicianul trucurile.

Aplecă puțin din cap şi Alan putu jura că Brian se uita la brățara ceasului său.

— Uneori e mai bine să fii prost. Acum ştiu asta.

Alan puse o mână pe umărul băiatului.

— Brian, hai să terminăm cu balivernele, bine? Spune-mi ce s-a întâmplat. Spune-mi ce ai văzut şi ce ai făcut.

— M-am dus să văd dacă nu vor să le curăț la iarnă parcarea din fața casei, spuse băiatul pe o voce mecanică, de papagal, care-l sperie rău pe Alan.

Puştiul arăta aproape ca oricare alt copil american de unsprezece sau doisprezece ani – tenişi Converse, jeanşi, un tricou cu Bart Simpson pe el dar vorbea ca un robot care a fost prost programat şi care acum se află în pericol de clacare. Pentru prima dată, Alan se întrebă dacă Brian Rusk nu-şi văzuse oare unul dintre părinți aruncând cu pietre în casa familiei Jerzyck.

— Am auzit zgomote, continuă băiatul.

Vorbea cu propoziții simple, declarative, aşa cum erau învățați detectivii să vorbească în sala de judecată.

— Erau zgomote înfricoşătoare. Bubuituri şi trosnete şi lucruri rupte. Aşa că am plecat cât am putut de repede.

Doamna de vizavi era pe verandă. M-a întrebat ce se întâmpla. Cred că şi ea era speriată.

— Da, spuse Alan. Jilian Mislaburski. Am vorbit cu ea. Atinse lada frigorifică Playmate care stătea înclinată în coşul bicicletei lui Brian. Nu rată să observe felul în care se strânseră buzele lui Brian când făcu asta.

— Aveai cu tine cutia asta frigorifică duminică dimineața, Brian?

— Da, domnule, spuse Brian.

Îşi şterse obrajii cu dosul palmelor şi se uită cu băgare de seamă la fața lui Alan.

— Ce era în ea?

Brian nu spuse nimic, dar lui Alan i se păru că-i tremurau buzele.

— Ce era în ea, Brian?

Brian mai spuse un pic de nimic.

— Era plină cu pietre?

Încet şi voluntar, Brian scutură din cap – nu.

Pentru a treia oară, Alan întrebă:

— Ce era în ea?

— Acelaşi lucru care-i în ea şi acum, şopti Brian.

— Pot s-o deschid şi să văd?

— Da, domnule, spuse Brian pe o voce indiferentă. Aşa cred.

Alan roti capacul într-o parte şi se uită în cutia frigorifică.

Era plină cu cartonaşe de base-ball: Topps, Fleer, Donruss.

— Astea sunt cele pe care le dau la schimb. Le duc cu mine aproape peste tot, spuse Brian.

— Le… duci cu tine.

— Da, domnule.

— De ce, Brian? De ce duci o cutie frigorifică plină cu cartonaşe de base-ball cu tine?

— V-am *spus* – sunt pentru schimb. Nu ştii niciodată când ai ocazia să faci un schimb beton cu cineva. Încă mai caut un Joe Foy – a tăcut parte din echipa Visul Imposibil în ’67 – şi un cartonaş cu Mike Greenwell din perioada de început. Aligatorul e jucătorul meu preferat.

Din când în când, lui Alan i se păru că vedea o sclipire vagă, fugitivă, de amuzament în ochii băiatului; aproape că auzi o voce telepatică scandând: *Te-am păcălit! Te-am păcălit!* Dar cu siguranță asta era imaginația lui; nu era decât propria sa frustrare care îşi bătea joc de vocea băiatului.

Nu-i aşa?

Ei bine, ce te *aşteptai* să găseşti în cutia frigorifică, totuşi? O grămadă de pietre învelite în nişte bilete? Chiar credea că merge să facă acelaşi lucru casei *altcuiva?*

Da, recunoscu el. O parte din el exact asta crezuse. Brian Rusk, Teroarea Pitică din Castle Rock. Pietrarul Nebun. Iar partea cea mai rea era asta: era destul de sigur că Brian Rusk ştia ce îi trecea lui prin cap.

Te-am păcălit! Te-am păcălit, dom' şerif.

— Brian, spune-mi te rog ce se petrece aici. Dacă ştii, te rog să-mi spui.

Brian închise capacul cutiei frigorifice Playmate şi nu spuse nimic. Acesta scoase un *capac!* scurt şi moale în acea după-amiază adormită de toamnă.

— Nu poți spune?

Brian aprobă încet din cap – însemnând, gândi Alan, că avea dreptate: nu putea spune.

— Spune-mi asta, cel puțin: eşti speriat? Eşti speriat, Brian?

Brian aprobă din nou, şi la fel de încet.

— Spune-mi ce te sperie, fiule. Poate că te pot ajuta.

Lovi încet cu un deget în insigna pe care o purta în partea stângă a cămăşii de uniformă.

— Cred că de asta mă plătesc să port steaua cu mine. Pentru că uneori pot face să dispară lucrurile care te sperie.

— Eu... – Începu Brian, şi atunci radioul de poliție pe care Alan îl instalase dedesubtul bordului de la maşina sa cu trei sau patru ani în urmă se trezi la viață cu un cârâit.

— Patrula unu, Patrula unu, aici baza. Mă recepționezi? Încheiat?

Ochii lui Brian se desprinseră de ai lui Alan. Se întoarseră către maşină şi sunetul vocii Sheilei Brigham – vocea

autorității, vocea poliției. Alan observă că, dacă băiatul fusese pe punctul de a-i spune ceva (şi era posibil doar ca dorința sa ardentă să-l facă să creadă asta), acum nu mai era. Fața lui se închisese precum carapacea unui scoici.

— Du-te acum acasă, Brian. O să vorbim despre... despre visul ăsta al tău... mai târziu. Bine?

— Da, domnule, spuse Brian. Aşa cred.

— Între timp, gândeşte-te la ce ți-am spus: mare parte din datoria unui şerif se rezumă la a face să dispară lucrurile care te sperie.

— Acum trebuie să plec acasă, domnule şerif. Dacă nu ajung acasă în curând, o să se enerveze mama pe mine.

Alan aprobă din cap.

— Ei bine, nu vrem să se întâmple asta. Du-te, Brian.

Îl urmări pe băiat cum se îndepărta. Capul lui Brian era lăsat în jos şi, iarăşi, nu părea să călărească bicicleta, ci mai degrabă să o tragă după el între picioare. Se întâmpla ceva rău cu băiatul acela, ceva atât de rău, încât pentru Alan să descopere ce li se întâmplase Wilmei şi lui Nettie i se părea mai puțin important decât să afle cine făcuse posibilă expresia aceea obosită, hăituită, de pe fața puştiului.

Femeile, în definitiv, erau moarte şi îngropate. Brian Rusk era încă în viață.

Se duse la maşina cea veche şi obosită pe care ar fi trebuit s-o vândă acum un an, se aplecă înăuntru, apucă microfonul cumpărat de la Radio Shack şi eliberă butonul de emisie.

— Mda, Sheila, aici Patrula unu. Te recepționez – răspunde.

— Te-a căutat la telefon Henry Payton, Alan, spuse Sheila. Mi-a spus să-ți spun că-i urgent. Vrea să-ți fac acum legătura cu el. Zece-patru?

— Dă-i drumul, spuse Alan.

Simți cum îi creşte pulsul.

— S-ar putea să dureze câteva minute, zece-patru?

— E-n regulă. Aici voi fi. Patrula unu terminat.

Cu microfonul în mână. se sprijini de lateralul maşinii în umbra pestriță, aşteptând să vadă ce era urgent în viața lui Henry Payton.

13

Când ajunse Polly acasă, era trei şi douăzeci de minute şi se simțea sfâşiată în două direcții complet diferite. Pe de o parte, simțea o nevoie profundă şi presantă de a porni în misiunea pe care i-o dăduse domnul Gaunt (nu-i plăcea să se gândească la ea în termenii lui, ca o farsă – Polly Chalmers nu prea era o farsoare), să termine cu ea, aşa încât *azka* să-i aparțină în sfârşit ei. Ideea că târgul nu e încheiat până ce domnul Gaunt nu *spunea* că e încheiat nici măcar nu-i trecuse prin gând.

Pe cealaltă parte, simțea o nevoie profundă şi presantă să ia legătura cu Alan, să-i spună exact ce se întâmplase… sau cât de mult îşi putea aminti. Un lucru pe care şi-l *putea* aminti – o umplea de ruşine şi un fel scăzut de groază, dar şi-l putea aminti, sigur că da – era acesta: domnul Leland Gaunt îl ura pe bărbatul pe care ea îl iubea şi domnul Gaunt făcea ceva – *ceva* – ce era foarte rău. Alan ar fi trebuit să ştie. Ar ti trebuit să ştie chiar dacă *azka* ar fi încetat să mai aibă vreun efect.

Doar nu vorbeşti serios.

Dar da – o parte din ea vorbea *extrem* de serios. Partea care era îngrozită de Leland Gaunt chiar dacă nu-şi amintea ce-i făcuse, mai exact, ca să-i inducă acel sentiment de groază.

Vrei să te întorci la situația de dinainte, Polly? Vrei să te întorci să ai două mâini care să pară pline de şrapnel?

Nu… dar nu voia nici ca Alan să aibă de suferit. Şi nu voia nici ca domnul Gaunt să facă ceea ce plănuia să facă, dacă. era vorba de ceva (bănuia că aşa era) care ar avea consecințe rele asupra oraşului. Şi nu voia nici ca ea să ia parte la acel ceva, mergând la vechea reşedința Camber acum părăsită de la capătul Drumului Orăşenesc Nr. 3 şi jucând o festă pe care nici măcar n-o înțelegea.

Aşa încât, aceste nevoi contradictorii, fiecare întărită de propria ei voce copleşitoare, trăgeau de ea în vreme ce mergea încet către casă. Dacă o hipnotizase în vreun fel domnul Gaunt (când plecase din magazin era convinsă de acest lucru, dar devenise din ce în ce mai puțin convinsă pe măsură ce

trecuse timpul), efectele se disipaseră acum. (Polly credea asta cu adevărat.) Şi niciodată în viaţa ei nu se găsise atât de incapabilă să hotărască ce să facă în continuare. Era ca şi când întreaga ei rezervă de substanţă chimică vitală pentru luarea hotărârilor îi fusese furată din creier.

În cele din urmă, se duse acasă să facă ceea ce-o sfătuise domnul Gaunt (deşi nu-şi mai amintea acum cu precizie acel sfat.) Îşi va verifica poşta, după care îl va suna pe Alan şi-i va spune ce voia domnul Gaunt să facă ea.

Dacă faci asta, spuse neîndurătoare vocea interioară, *azka* nu va mai avea *chiar* nici un efect. Şi ştii asta.

Da – dar încă exista problema binelui şi a răului. Încă exista asta. Îl va suna pe Alan şi-şi va cere scuze că-l luase aşa din scurt, după care îi va spune ce voia de la ea domnul Gaunt. Poate că-i va da chiar şi plicul pe care i-l dăduse domnul Gaunt, cel pe care trebuia să-l pună în cutia de tinichea.

Poate.

Simţindu-se puţin mai bine, Polly introduse cheia în uşa de la intrare în casa ei – bucurându-se din nou de uşurinţa acestei manevre, aproape fără s-o conştientizeze – şi o răsuci. Corespondenţa era în locul ei obişnuit pe covor – nu erau foarte multe astăzi. De obicei, după ce aveau o zi liberă la Oficiul Poştal, primea mai multe pliante. Se aplecă şi ridică hârtiile. O broşură pentru televiziunea prin cablu cu faţa zâmbitoare, imposibil de frumoasă a lui Tom Cruise pe copertă; un catalog de la Horchow Collection şi un altul de la The Sharper Image. De asemenea…

Polly văzu singura scrisoare şi adânc în stomac începu să-i crească un ghem de spaimă. Pentru Patricia Chalmers din Castle Rock, de la Departamentul de Protecţie a Copilului San Francisco… de pe strada Geary nr. 666. Îşi amintea foarte bine de strada Geary nr. 666 datorită drumurilor pe care le făcuse acolo. Trei drumuri, de toate. Trei interviuri cu trei birocraţi de la Ajutorul pentru Copiii Minori, dintre care doi fuseseră bărbaţi – bărbaţi care se uitaseră la ea aşa cum te uiţi la un ambalaj de bomboană care s-a lipit pe cei mai buni pantofi ai

tăi. Al treilea birocrat fusese o negresă extrem de mare, o femeie care ştiuse cum să asculte şi cum să râdă şi de la acea femeie primise Polly aprobarea. Dar îşi amintea foarte, foarte bine strada Geary nr. 666, etajul doi. Îşi amintea cum lumina care intra pe geamul cel mare din capătul coridorului lăsa pe linoleum o dâră lungă, lăptoasă; îşi amintea sunetul reverberat de maşini de scris venind din birourile ale căror uşi erau mereu deschise; îşi amintea cetele de bărbați care fumau țigări lângă urna cu nisip din celălalt capăt al coridorului şi cum se uitaseră la ea. Mai mult ca orice îşi amintea cum se simțise îmbrăcată în singurele ei haine bune – un costum negru din poliester cu pantaloni, o bluză albă din mătase, chiloți cu ciorapi de damă L'eggs Nearly Nude{49}, pantofii ei cu tocuri joase – şi cât de îngrozită şi singură se simțise, căci coridorul întunecos de la etajul al doilea din strada Geary nr. 666 părea să fie un loc fără inimă şi fără suflet. Acolo, cererea ei ACM fusese în cele din urmă aprobată, dar ce-şi amintea ea, desigur, erau refuzurile – ochii bărbaților, cum se târâseră aceştia peste sânii ei (erau mai bine îmbrăcați ca Norville cel de la restaurant, dar altfel, îşi spuse ea, nu erau cine ştie cât de diferiți); gurile bărbaților, cum se pungiseră ele într-o dezaprobare cuviincioasă în vreme ce studiau problema lui Kelton Chalmers, odrasla bastardă a neglijentei ăsteia mici, această „Janey coaptă mai apoi" care *atunci* nu mai arăta ca un hippy, o, *nu,* dar care fără-ndoială că-şi va da jos bluza de mătase şi frumosul costum cu pantaloni de-ndată ce va pleca de acolo, fără a mai pomeni de brasieră, şi va îmbrăca o pereche de jeanşi colanți şi o bluză vopsită la comandă care-i va scoate în evidență sfârcurile. Ochii lor spuneau toate acestea şi multe altele, şi deşi răspunsul din partea Departamentului îl primise prin poştă, Polly ştiuse imediat că va fi refuzată. În ambele acele ocazii, când plecase din clădire, plânsese şi acum i se părea că-şi poate aminti scurgerea acidă a fiecărei lacrimi în parte în vreme ce îi aluneca pe obraz în jos. Asta, şi felul în care se uitaseră la ea oamenii de pe stradă. Fără păsare în ochi; doar o anumită curiozitate plată.

Niciodată nu voise să se gândească din nou la acele vremuri sau la acel coridor întunecat de la etajul al doilea, dar acum totul îi revenise în gând – atât de clar, că simțea mirosul lustrului pentru podea, vedea lumina lăptoasă reflectată din fereastra cea mare, auzea sunetele reverberate, ca dintr-un vis, ale vechilor maşini de scris manuale care-şi mai ronțăiau drumul încă o zi prin măruntaiele birocrației.

Ce voiau? Dumnezeule mare, ce şi-ar mai fi putut dori atât de târziu de la ea oamenii de pe strada Geary nr. 666?

Rupe-o! aproape că strigă o voce înlăuntrul ei, iar ordinul fu atât de imperativ, că ea ajunse foarte aproape să i se supună. În schimb, rupse plicul doar la un capăt. Înăuntru se afla o singură foaie de hârtie. Era o copie xerox. Şi chiar dacă plicul îi fusese adresat ei, văzu cu uluire că scrisoarea în schimb nu era; această scrisoare îi era adresată şerifului Alan Pangborn.

Ochii îi căzură la partea de jos a scrisorii. Numele scris la maşină sub semnătura lăbărțată era John L. Perlmutter, şi acesta i se părea foarte vag cunoscut. Ochii îi căzură puțin mai departe şi văzu, chiar în extrema de jos a paginii, mențiunea „cc: Patricia Chalmers." Ei bine, aceasta era o copie xerox, nu una carbon, însă tot elimina obositoarea problemă că ar fi scrisoarea lui Alan (şi-i nega prima sa idee confuză că-i fusese adusă din greşeală.) Dar ce, pentru numele lui Dumnezeu…

Polly se aşeză pe banca Shaker din hol şi începu să citească scrisoarea. În vreme ce făcea asta, pe fața ei se focaliză o serie remarcabilă de sentimente, aidoma unor formațiuni de nori într-o zi agitată, vântoasă: zăpăceală, înțelegere, ruşine, groază, supărare şi în cele din urmă furie. Strigă tare o dată – *„Nu!"* – şi apoi se întoarse şi se forță să mai citească o dată scrisoarea, mai încet, până la capăt.

Departamentul de Protecție a Copiilor San Francisco
Str. Geary nr. 666
San Francisco, California 94112

23 septembrie 1991

Şeriful Alan Pangborn

Oficiul Şerifului din Districtul Castle
Către Clădirea Municipalității
Castle Rock, Maine 04055

Dragă domnule şerif Pangborn:

Mi-a ajuns scrisoarea trimisă de dumneavoastră pe 1 septembrie şi vă scriu ca să vă spun că nu vă pot oferi absolut nici un ajutor în această problemă. Politica acestui Departament este să oferim informațiile din cererile pentru Ajutorul pentru Copiii Minori (ACM) doar când suntem obligați s-o facem de către un ordin judecătoresc valabil. I-am arătat scrisoarea dumneavoastră lui Martin D. Chung, prim-avocatul nostru, care m-a sfătuit să vă spun că o copie a scrisorii dumneavoastră a fost înaintată Oficiului Procurorului General din California. Domnul Chung a cerut să afle dacă cererea dumneavoastră este ilegală. Oricare ar fi rezultatul acelei întreprinderi, trebuie să vă spun că această curiozitate a dumneavoastră cu privire la viața femeii acesteia în San Francisco mi se pare atât nepotrivită, cât şi ofensatoare.

Vă propun, domnule şerif Pangborn, să abandonați această problemă înainte să întâmpinați dificultăți de ordin juridic.

Cu sinceritate,
John L. Perlmutter
Director Adjunct

cc: Patricia Chalmers

După a patra citire a acestei scrisori îngrozitoare, Polly se ridică de pe bancă şi merse în bucătărie. Păşi încet şi cu grație, mai degrabă ca o persoană care înoată decât una care umblă. La început, ochii ei fură uluiți şi confuzi, dar pe când luă receptorul de pe aparatul instalat pe perete şi formă pe tastele supradimensionate numărul de la Oficiul Şerifului,

aceştia se curățaseră. Privirea care-i lumina era simplă şi evidentă: o mânie atât de puternică, încât aproape că era ură.

Iubitul ei îşi vârâse bocancii în trecutul ei – descoperi ideea în acelaşi timp incredibilă şi ciudat, hidos de plauzibilă. Se comparase de multe ori cu Alan Pangborn în ultimele patru sau cinci luni şi asta însemna că de multe ori ieşise pe locul al doilea. Lacrimile lui; calmul ei înşelător, care ascundea atât de multă ruşine şi mândrie sfidătoare secretă. Sinceritatea lui; mormanul ei mic de minciuni. Cât de sfânt îi păruse! Cât de descurajant de perfect! Cât de ipocrită insistența ei că el lăsase trecutul deoparte!

Şi-n tot acest timp, el tropăia cu bocancii prin jur, încercând să afle adevărata poveste despre Kelton Chalmers.

— Nemernicule, şopti ea şi, când începu să sune telefonul, încheieturile degetelor de la mâna cu care ținea receptorul se albiseră din pricina încordării.

14

Lester Pratt pleca de obicei de la Liceul Castle Rock în compania mai multor prieteni; mergeau cu toții la Magazinul lui Hemphill să bea sucuri carbogazoase, apoi se ducea acasă la cineva pentru două ore să cânte imnuri sau să joace jocuri sau doar să ardă gazul. Astăzi, însă, Lester plecă singur de la şcoală cu rucsacul în spate (disprețuia tradiționala servietă a profesorului) şi cu privirea în pământ. Dacă ar fi fost Alan acolo să-l vadă cum traversa încet peluza şcolii către parcarea cadrelor didactice, ar fi fost uimit de asemănarea bărbatului cu Brian Rusk.

De trei ori încercase în ziua aceea Lester să ia legătura cu Sally, să afle ce, pentru numele ținutului Goshen, o enervase atât de tare. Ultima oară fusese în a cincea lui pauză, pauza de prânz. Ştia că e la şcoala gimnazială, dar un apel de răspuns din partea Monei Lawless, care preda matematica la clasele a şasea şi a şaptea şi care mai stătea de vorbă cu Sally, fusese tot ce reuşise să primească.

— Nu poate veni la telefon, îi spusese Mona, oferindu-i toată căldura unor înghețate pe băț scoase din congelator.

— De ce nu? întrebase el – aproape se tânguise. Haide, Mona – spune!

— Nu ştiu.

Tonul Monei progresase de la înghețată pe băț scoasă din congelator la echivalentul verbal al nitrogenului lichid.

— Tot ce ştiu e că a stat la Irene Lutjens, arată de parcă ar fi plâns toată noaptea şi spune că nu vrea să discute cu tine.

Iar asta-i numai vina ta, spunea tonul înghețat al Monei. *Ştiu asta fiindcă eşti bărbat şi toți bărbații sunt de rahat — ăsta nu-i decât încă un exemplu particular care ilustrează situația generală.*

— Păi, eu n-am nici cea mai vagă idee despre ce e vorba! strigase Lester. Îi spui asta, cel puțin? Spune-i că nu ştiu de ce e supărată pe mine! Spune-i că orice ar fi, trebuie să fie o neînțelegere, *fiindcă nu pricep nimic!*

A urmat o pauză lungă. Când a vorbit Mona din nou, vocea ei se încălzise puțin. Nu mult, dar era mult mai bine ca nitrogenul lichid.

— Bine, Lester. O să-i spun.

Acum el ridică mâna, aproape sperând că Sally ar putea sta în scaunul pasagerului din Mustang, pregătită să-l sărute şi să se împace, dar maşina era goală. Singura persoană din apropierea lui era Slopey Dodd cel moale la cap care se prostea pe acolo cu skateboard-ul.

Steve Edwards se apropie prin spatele lui Lester şi-l lovi peste umăr.

— Les, băiete! Vrei să vii la mine pentru o Cola? Câțiva dintre băieți au zis c-or să treacă şi ei. Trebuie să discutăm despre această imorală hărțuire din partea catolicilor. Întâlnirea cea mare e la biserică în seara asta, să nu uiți, şi ar fi bine dacă noi, tinerii adulți, am putea prezenta un front unit când vine vorba să hotărâm ce să facem, l-am spus această idee lui Don Hemphill şi el a zis mda, minunat, dă-i bătaie.

Se uită la Lester de parcă s-ar fi aşteptat să-l mângâie pe cap.

— Nu pot în după-amiaza asta, Steve. Poate altă dată.

— Hei, Les – nu pricepi? S-ar putea să nu mai *fie* o altă dată! Băieții Papei nu-şi mai fac de cap!

— Nu pot veni, spuse Les.

Iar dacă eşti deştept, spunea fața lui, o să-ncetezi să mă mai împingi de la spate.

— Păi, dar… de ce nu?

Fiindcă trebuie să aflu ce naiba am făcut de-a înfuriat-o pe prietena mea, îşi spuse Lester. Şi *chiar* am să aflu, chiar dac-o să trebuiască să-i scot vorbele cu cleştele.

Cu voce tare spuse:

— Am ceva de făcut, Steve. Lucruri importante. Crede-mă pe cuvânt.

— Dacă are legătură cu Sally, Las…

Ochii lui Lester scăpărară periculos.

— Tacă-ți fleanca despre Sally.

Steve, un tânăr inofensiv care fusese pus pe jar de conflictul privitor la Seara la Cazinou, nu ardea încă destul de tare să treacă peste linia pe care Lester Pratt o trasase atât de clar. Dar nici nu era încă tocmai pregătit să renunțe. Fără Lester Pratt, întâlnirea Politică a Tinerilor Adulți era o glumă, indiferent câți din grupul T.A. lipseau. Coborându-şi vocea la un ton mai rezonabil, spuse:

— Ştii de mesajul anonim pe care l-a primit Bill?

— Da, spuse Lester.

Rose îl găsise pe podeaua holului din față al casei parohiale: deja celebrul mesaj către „baptistul futangiu de şobolani.” Reverendul îl dăduse să treacă din mână în mână la o întâlnire în grabă numită T.A. Doar Pentru Bărbați deoarece, spusese el, îți era imposibil să crezi josnicia aceea dacă n-o vedeai cu ochii tăi. Era greu să înțelegi întru totul, adăugase reverendul Rose, adâncimile la care s-ar scufunda-ă catolicii pentru a înăbuşi opoziția justă pe care le-o făceau serii ăleia satanice de jocuri de noroc; poate că văzând cu ochii lor această revărsare josnică de mizerii îi va ajuta pe aceşti „buni tineri domni” să înțeleagă cu cine aveau de-a face. „Căci nu se spune că a fi prevenit înseamnă a-ă te pregăti de război?” încheiase maiestuos reverendul Rose. Apoi scosese mesajul

(era înăuntrul unei punguțe, ca şi când cei care lucraseră cu el trebuiseră să se apere de infecții) şi-l dăduse să treacă din mână în mână.

Când terminase Lester să-l citească, fusese mai mult decât pregătit să sucească vreo câteva gâturi de catolici, dar acum întreaga afacere i se părea îndepărtată şi copilărească. Cui îi păsa cu adevărat dacă se puneau catolicii să joace puțin pe bani şi să ofere ca donație câteva pneuri noi şi nişte aparatură de bucătărie? Când venea vorba să aleagă între catolici şi Sally, Lester ştia din pricina căreia trebuia să-şi faci griji.

— … o întâlnire pentru a încerca să stabilim pasul următor! continua Steve. Începea iarăşi să se încingă. – Trebuie să preluăm inițiativa, Les… *trebuie!* Reverendul Bill spune că se teme că aceşti aşa-numiți Catolici Îngrijorați au terminat cu vorbele. Următorul pas s-ar putea să fie…

— Uite, Steve, fă ce vrei, *dar nu mă implica şi pe mine!*

Steve se opri şi se holbă la el, în mod clar şocat şi la fel de clar aşteptându-se ca Lester, de obicei cel mai echilibrat dintre oameni, să-şi revină în simțuri şi să-şi ceară scuze. Când îşi dădu seama că nu se întrevedea nici o scuză, începu să meargă înapoi spre şcoală, mărind distanța dintre el şi Lester.

— Măi, să fie, da' ştiu că eşti într-o dispoziție rea, spuse el.

— Ai dreptate! – strigă Lester cu agresivitate în urma lui.

Îşi strânse palmele lui cele mari în pumni, pe care şi-i înfipse apoi în şolduri.

Dar Lester era mai mult decât doar furios; îl durea, la naiba, îl durea din cap până-n picioare, şi ce-l durea mai rău era *mintea,* şi voia să lovească pe cineva. Nu pe sărmanul Steve Edwards; doar că, permițându-şi să se înfurie pe Steve, parcă apăsase un comutator înlăuntrul său. Acel comutator trimisese curent electric spre o mulțime de dispozitive metalice care de obicei stăteau în linişte şi-n întuneric. Pentru prima dată de când se îndrăgostise de Sally, Lester – de obicei cel mai placid dintre oameni – se simțea furios şi pe ea. Ce drept avea să-i spună să se ducă dracului? Ce drept avea să-l facă nemernic?

O înfuriase ceva, nu? Bine, era furioasă. Poate că-i dăduse într-adevăr vreun motiv să fie furioasă. Nu avea nici cea mai vagă idee care ar putea fi acel motiv, dar să spunem (doar de dragul demonstrației) că i-l dăduse. Îi dădea asta dreptul să-i sară la cap fără ca măcar să aibă buna-cuviință să-i ceară mai întâi o explicație? Îi dădea dreptul să stea cu Irene Lutjens aşa încât el să nu poată da buzna peste ea oriunde s-ar afla sau să-i refuze toate telefoanele sau s-o folosească pe Mona Lawless ca intermediar?

O s-o găsesc, îşi spuse, şi-o să aflu ce o roade. Apoi, odată ce va ieşi totul la iveală, ne vom putem împăca. Iar după ce ne vom împăca, o să-i țin aceeaşi predică pe care le-o țin elevilor noi când începe antrenamentul de baschet – despre încredere şi despre cum stă ea la temelia lucrului în echipă.

Îşi dădu jos rucsacul, îl azvârli pe bancheta din spate şi urcă în maşină. Când făcu asta, văzu ceva ițindu-se de sub scaunul pasagerului. Ceva negru. Semăna cu un portmoneu.

Lester îl înşfăcă nerăbdător, crezând la început că-i aparținea lui Sally. Dacă şi-l lăsase în maşina lui cândva în timpul weekend prelungit din pricina sărbătorii, deja trebuia să-i fi observat lipsa. Probabil că era îngrijorată. Iar dacă el îi putea înlătura îngrijorarea cu privire la portmoneul pierdut, restul discuției s-ar putea să devină mai uşor de purtat.

Dar nu era al lui Sally; observa asta de-ndată ce se uită mai bine la obiectul care fusese sub scaunul pasagerului. Era din piele neagră. Al lui Sally era din piele de căprioară albastră, zgâriată, şi mult mai mic.

Curios, îl deschise. Primul lucru pe care-l văzu îl lovi ca un pumn puternic în plexul solar. Era actul de identitate al lui John LaPointe de la departamentul şerifului.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce căuta în maşina *lui?*

Sally a condus-o tot weekend-ul, îi şopti mintea. Aşa că ce dracu' *crezi* că face-n maşina ta?

— Nu, spuse el. Ă-ă, nici *pomeneală* – n-ar face-o. Nu s-ar vedea cu *el.* Nici în ruptul capului.

Dar *chiar* îl văzuse. Ea şi ajutorul de şerif John LaPointe ieşiseră împreună mai bine de un an, în pofida sentimentelor

din ce în ce mai rele dintre catolicii şi baptiştii din Castle Rock. Se despărțiseră înainte de prezenta cacealma cu Seara la Cazinou, dar…

Lester ieşi iarăşi din maşină şi frunzări buzunarele transparente ale portmoneului. Senzația lui de îndoială spori. Acolo era permisul de conducere al lui LaPointe – în poza de pe el, acesta purta mustața aceea mică pe care şi-o creştea când ieşea cu Sally. Lester ştia cum numeau unii oameni astfel de mustăți: gâdilitoare de păsărică. Acolo era permisul de pescuit al lui John LaPointe. Acolo era o fotografie cu mama şi tatăl lui LaPointe. Acolo era permisul lui de vânătoare. Şi acolo… *acolo…*

Lester se uită fix la instantaneul peste care dăduse. Era un instantaneu cu John şi Sally. Un instantaneu al unui tip alături de cea mai bună prietenă a sa. Stăteau în fața a ceea ce părea a fi o galerie de tir de la un carnaval. Se uitau unul la celălalt şi râdeau. Sally ținea în brațe un ursuleț de pluş mare. Probabil că LaPointe tocmai îl câştigase pentru ea.

Lester se holbă la poză. O venă i se ivise în mijlocul frunții, o venă destul de proeminentă, şi-i pulsa în continuu.

Cum îl numise? Nemernic infidel?

— Măi, să fie, uite cine vorbeşte, şopti Lester Pratt.

Furia începu să crească în el. Se întâmplă foarte repede. Şi când îl atinse cineva pe umăr, se roti pe călcâie, scăpând portmoneul şi ridicând ambii pumni în aer. Aproape că-l lovi în plină față pe inofensivul Slopey Dodd cel bâlbâit.

— D-domnule an-antrenor P-Pratt? – întrebă Slopey.

Ochii lui erau mari şi rotunzi, dar nu părea speriat. Interesat, dar nu speriat.

— S-sunteți bi-bine?

— Sunt bine, spuse Lester răguşit. Du-te acasă, Slopey. N-ai ce căuta cu skateboard-ul acela în parcarea cadrelor didactice.

Se aplecă să ridice portmoneul, dar Slopey era cu două picioare mai aproape de pământ şi i-o luă înainte. Înainte să-i dea portmoneul înapoi antrenorului Pratt se uită curios la fotografia de pe permisul de conducere al lui LaPointe.

— Ahâm, spuse Slopey. E-acelaşi ti-tip, sigur că d-da.

Sări pe tablă şi se pregăti să plece. Lester îl apucă de tricou înainte s-o poată face. Tabla îi fugi de sub picior, porni singură la drum, ajunse într-o groapă din asfalt şi se întoarse invers. Tricoul cu AC/DC al lui Slopey – FOR THOSE ABOUT TO ROCK, WE SALUTE YOU[{50}], scria pe el – se rupse la gât, dar lui Slopey nu păru să-i pese; nu păru nici măcar foarte surprins de gestul lui Lester, darămite speriat. Lester nu observă. Lester nu putea observa nuanțe. Era unul dintre oamenii aceia mari şi de obicei placizi care, dincolo de acea placiditate, avea o fire iute, urâtă, o tornadă emoțională devastatoare aşteptând să se declanşeze. Unii oameni nu descoperă toată viața acel centru urât al furtunii. Lester, însă, şi-o descoperise pe a sa (sau, mai degrabă, el fusese descoperit) şi acum se afla complet sub puterea ei.

Ținând o fâşie din tricoul lui Slopey într-un pumn aproape de dimensiunea unei conserve de şuncă Daisy, îşi aplecă fața transpirată către fața lui Slopey. Vena din mijlocul frunții pulsa mai repede ca niciodată.

— Ce vrei să spui că „e-acelaşi tip, sigur că da”?

— E-acelaşi ti-tip care s-a în-întâlnit cu dom-dom’şoara Ra-Ra-Rathclifee după şcoală vi-vinerea trecută.

— S-a întâlnit cu ea *după şcoală?* – întrebă Lester răguşit.

Îl îmbrânci pe Slopey destul de tare să-i facă dinții să clănțănească.

— Eşti sigur de asta?

— Mda, spuse Slopey. Au ple-plecat cu ma-maşina du-dumneavoastră, dom’ antrenor P-Pratt. Con-conducea el.

— Conducea? Conducea maşina mea? *John LaPointe conducea maşina mea şi Sally era înăuntru?*

— Păi, ti-tipu’ ăla, spuse Slopey, arătând iarăşi spre fotografia de pe permisul de conducere. Da’ înainte să ur-urce, i-a dat un pu-pupic.

— *Aşa* a făcut, spuse Lester. Fața lui devenise foarte imobilă. *Aşa* a făcut, deci.

— O, s-s-sigur, spuse Slopey.

Un rânjet larg (şi destul de lasciv) îi lumină chipul.

Pe un ton moale, mătăsos, foarte deosebit de obişnuita lui voce „hei, băieți, hai să le facem felul”, Lester spuse:

— Şi ea i-a răspuns la sărut? Ce crezi, Slopey?

Slopey îşi dădu vesel ochii peste cap.

— *Eu* aşa aş z-zice! Se mo-mozoleau de-de-adevăratelea, dom’ a-antrenor P-Pratt!

— Se mozoleau, spuse Lester meditativ, pe noua sa voce moale şi mătăsoasă.

— Ahâm.

— Se mozoleau *de-adevăratelea,* se minună Lester pe noua lui voce moale şi mătăsoasă.

— Ba bi-bine că nu.

Lester îi dădu drumul lui Şleampezilă[51] (cum îi spuneau puținii lui prieteni) şi se îndreptă de spate. Vena din mijlocul frunții continua să pulseze şi să pompeze. Începuse să rânjească. Era un rânjet neplăcut, expunând ceea ce părea mult mai mulți dinți albi şi pătrați decât ar trebui să aibă un om normal. Ochii lui albaştri deveniseră nişte triunghiuri mici, înclinate. Părul tuns scurt îi stătea ridicat în toate direcțiile.

— Dom’ an-antrenor Pratt? – întrebă Slopey. S-a în-întâmplat ce-ceva?

— Mnu, spuse Lester Pratt pe noua sa voce moale şi catifelată. Rânjetul nu-i tremură deloc. Nimic ce să nu pot îndrepta.

În mintea sa, mâinile i se strângeau deja în jurul gâtului broscoiului ăluia franțuz mincinos, adorator de Papă, câştigător de urşi de pluş, hoț de fete, mâncător de rahat de John LaPointe. Gaura de cur care umbla pe două picioare. Gaura de cur care se pare că o învățase pe fata pe care o iubea Lester – pe fata care de-abia îşi depărta puțin buzele când o săruta el – cum să se mozolească de-adevăratelea.

Prima dată se va ocupa de John LaPointe. Nici o problemă cu asta. Odată ce va termina cu el, va vorbi cu Sally.

Sau ceva.

— Absolut nimic ce să nu pot îndrepta, repetă el pe noua sa voce moale şi mătăsoasă, şi se strecură înapoi la volanul

Mustang-ului.

Maşina se înclină vizibil pe stânga atunci când cele două sute şi treizeci de livre de carne ale lui Lester se lăsară în scaun. Porni motorul, îl tură într-o serie de răcnete de leu înfometat închis în cuşcă, apoi porni în scrâşnetul roților. Şleampezilă, tuşind şi alungând teatral cu mâna praful din fața sa, se duse spre locul unde se odihnea skateboard-ul.

Gâtul vechiului său tricou fusese rupt complet, lăsând să-i atârne peste claviculele proeminente ceea ce semăna cu un colier negru şi rotund. Rânjea. Făcuse exact ceea ce-i ceruse domnul Gaunt să facă şi mersese ca uns. Antrenorul Pratt arătase mai furios ca o găină plouată.

Acum se putea duce acasă şi să se uite la ceainic.

— Mi-aş d-dori d-doar să nu mă m-mai bâl-bâlbâi, spuse el către nimeni în special.

Slopey urcă pe skateboard şi plecă.

15

Sheila reuşi cu greu să-l pună pe Alan în legătură cu Henry Payton – o dată fu convinsă că-l pierduse pe Henry, care părea cu adevărat surescitat, şi că va trebui să-l sune înapoi – şi tocmai izbutise să înfăptuiască această ispravă tehnologică, când prinse linia personală a lui Alan. Puse deoparte țigara pe care voia să şi-o aprindă şi răspunse.

— Oficiul Şerifului din Castle Rock, linia şerifului Pangborn.

— Bună, Sheila. Vreau să vorbesc cu Alan.

— Polly? – se încruntă Sheila. Era sigur că ea era, dar nu o auzise niciodată pe Polly Chalmers vorbind aşa cum vorbea acum – rece şi tăios, ca un secretar executiv de la o mare companie. – Tu eşti?

— Da, spuse Polly. Vreau să vorbesc cu Alan.

— Doamne, Polly, nu poți. Vorbeşte cu Henry Payton chiar a…

— Pune-mă pe aşteptare, o întrerupse Polly. Aştept să termine.

Sheila începu să se simtă amețită.

— Păi… ă… te-aş pune, dar e puțin mai complicat. Vezi tu, Alan e… ştii tu, pe teren. A trebuit să-i fac legătura cu Henry.

— Dacă-i poți face legătura cu Henry Payton, i-o poți face şi cu mine, spuse Polly cu răceală. Corect?

— Păi, da, dar nu ştiu cât o să…

— Nu-mi pasă dacă vorbesc până îngheață iadul, spuse Polly. Pune-mă pe aşteptare şi, când termină, fă-mi legătura cu Alan. Nu ți-aş cere asta dacă n-ar fi vorba de ceva important – ştii asta, Sheila, nu-i aşa?

Da – Sheila ştia. Şi mai ştia ceva: Polly începea s-o sperie.

— Polly, eşti bine?

Urmă o pauză lungă. Apoi Polly răspunse tot cu o întrebare.

— Sheila, ai bătut tu la maşină vreo scrisoare de-a şerifului Pangborn adresată Departamentului de Protecție a Copiilor din San Francisco? Sau ai văzut vreun plic adresat în felul ăsta?

Lumini roşii – o întreagă serie – se aprinseră brusc în mintea Sheilei. Aproape că-l idolatriza pe Alan Pangborn, iar Polly Chalmers îl acuza de ceva. Nu era sigură de ce, dar recunoştea un ton acuzator atunci când îl auzea. Îl recunoştea foarte bine.

— Ăsta nu-i genul de informație pe care să-l pot oferi nimănui, spuse ea şi propriul ei ton scăzu cu douăzeci de grade. Cred c-ar fi mai bine să-l întrebi pe şerif, Polly.

— Da – aşa cred că-i mai bine. Pune-mă pe aşteptare şi fă-mi legătura când poți, te rog.

— Polly, care e problema? Eşti nervoasă pe Alan? Fiindcă trebuie să ştii că n-ar face nimic care să…

— Nu mai ştiu nimic, spuse Polly. Dacă te-am întrebat ceva deplasat, îmi cer scuze. Vrei, acum, să mă pui pe aşteptare şi să-mi faci legătura imediat ce poți sau trebuie să ies din casă şi să-l găsesc singură?

— Nu, îți fac eu legătura, spuse Sheila.

Inima i se părea ciudat de încurcată, de parcă se întâmplase ceva teribil. Ea, asemenea celor mai multe dintre femeile din Castle Rock, crezuse că Alan şi Polly erau profund îndrăgostiți şi, asemenea celor mai multe dintre celelalte femei

din oraş, Sheila avea tendința să-i vadă drept personaje dintr-o poveste cu tonuri negre unde totul se va rezolva la final… cumva, dragostea va izbândi. Dar acum Polly părea mai mult decât supărată; părea plină de durere şi de încă ceva. Sheilei, acel altceva aproape că-i părea a fi ură.

— Intri pe aşteptare acum, Polly – s-ar putea să dureze o vreme.

— E în regulă. Mulțumesc, Sheila.

— Cu plăcere.

Apăsă butonul pentru aşteptare şi apoi îşi găsi țigara. O aprinse şi inspiră profund, uitându-se cu o încruntare la lumina cea mică şi pâlpâitoare.

16

— Alan? – strigă Henry Payton. Alan, eşti acolo?

Semăna cu un prezentator care transmitea dinăuntrul unei mari cutii goale de Saltines.

— Chiar aici, Henry.

— Am primit un telefon de la FBI chiar acum o jumătate de oră, spuse Henry dinăuntrul cutiei sale de biscuiți. Am avut un noroc incredibil cu amprentele alea.

Inima lui Alan intră cu o viteză mai sus.

— Cele de pe clanța de la casa lui Nettie? Cele parțiale?

— Corect. Avem o potrivire probabilă cu un timp chiar de acolo din oraş. Un antecedent – furt simplu în 1977. Avem şi amprentele lui din armată.

— Nu mă ține în suspensie – cine-i?

— Numele individului este Hugh Albert Priest.

— Hugh Priest! – exclamă Alan.

N-ar fi fost mai surprins nici dacă Payton l-ar fi numit pe J. Danforth Quayle. Din câte ştia Alan, amândoi bărbații o cunoscuseră pe Nettie la fel de bine.

— De ce să fi omorât Hugh Priest câinele lui Nettie? Sau să fi spart geamurile Wilmei Jerzyck, dacă e vorba pe-aşa.

— Nu-l cunosc pe domn, aşa că n-aş putea spune, replică Henry. De ce nu-l salți şi nu-l întrebi? De fapt, de ce n-o faci

chiar în clipa asta, înainte să se agite şi să se hotărască să-şi viziteze rudele din Dry Hump, Dakota de Sud?

— Bună idee, spuse Alan. Vorbim mai târziu, Henry. Mersi.

— Ține-mă doar la curent, băiete – ăsta *s-ar zice* că e cazul meu, să ştii.

— Mda. Vorbim.

Se auzi un sunet metal ascuțit – *blinc!* – când se întrerupse legătura, după care radioul lui Alan transmise zumzetul liniei telefonice deschise. Alan se întrebă în treacăt ce ar spune Nynex şi AT&T despre jocurile pe care le jucau ei, apoi se aplecă să pună microfonul la loc. Când făcu asta, zumzetul liniei telefonice fu întrerupt de vocea Sheilei Brigham – vocea ei necaracteristic de ezitantă.

— Domnule şerif, o am pe Polly Chalmers pe aşteptare. Mi-a cerut să-i fac legătura de-ndată ce puteți vorbi. Zece-patru?

Alan clipi.

— Polly?

Dintr-odată se temea, aşa cum te temi când sună telefonul la trei dimineața. Polly nu ceruse niciodată un astfel de serviciu – ar fi intrat în conflict cu ideea ei de comportament corect, iar pentru Polly comportamentul corect era foarte important.

— Ce este, Sheila – ți-a spus? Zece-patru.

— Nu, domnule şerif. Zece-patru.

Nu. Desigur că nu-i spusese. Ştiuse şi asta. Polly nu-şi vântura problemele peste tot. Şi numai faptul că întrebase arăta cât de surprins era.

— Domnule şerif?

— Fă-i legătura, Sheila. Zece-patru.

— Zece-patru, domnule şerif.

Blinc!

Rămase acolo în bătaia soarelui, inima bătându-i prea tare şi prea repede. Nu-i plăcea asta.

Blinc!-ul se auzi din nou, urmat de vocea Sheilei – îndepărtată, aproape pierdută.

— Dă-i drumul, Polly – ar trebui să fii în legătură.

— Alan?

Vocea era atât de puternică, încât el se dădu înapoi. Era vocea unui uriaş... a unui uriaş nervos. Ştia deja asta; un singur cuvânt era destul.

— Aici sunt, Polly – care e problema?

Pentru o clipă nu fu decât linişte. Undeva, adânc înlăuntrul acesteia, se auzea murmurul vag al altor voci angajate în alte convorbiri. Avu timp să se întrebe dacă nu pierduse legătura... timp aproape să spere că o pierduse.

— Alan, ştiu că linia asta e deschisă, spuse ea, dar o să ştii despre ce vorbesc. Cum ai putut? Cum ai *putut?*

Ceva îi era familiar la discuția aceasta. Ceva.

— Polly. Nu te înțeleg...

— O, ba eu cred că da, răspunse ea.

Vocea i se îngroşa, devenea greu de înțeles, şi Alan îşi dădu seama că, dacă nu plângea, curând o va face.

— E greu să afli că nu cunoşti o persoană aşa cum ai crezut c-o cunoşti. E greu să afli că fața pe care ai crezut că o iubeşti nu este decât o mască.

Ceva e familiar, corect, şi acum ştia despre ce era vorba. Era ca şi coşmarurile pe care le avusese după moartea lui Annie şi Todd, coşmarurile în care stătea pe marginea drumului şi-i privea cum trec pe lângă el cu Scout-ul. Erau în drum spre moarte. Ştia asta, dar nu avea cum schimba ceva. Încerca să fluture din brațe, dar erau prea grele. Încerca să strige şi nu-şi amintea cum să deschidă gura. Ei treceau pe lângă el de parcă ar fi fost invizibil, şi aşa era şi acum – de parcă, într-un fel ciudat, ar fi devenit dintr-odată invizibil pentru Polly.

— Annie...

Îşi dădu seama îngrozit al cui nume îl pronunțase şi reluă.

— *Polly.* Nu ştiu despre ce vorbeşti, Polly, dar...

— *Ba ştii!* strigă la el dintr-odată. Să nu spui că nu ştii când *ştii!* De ce n-ai putut aştepta să-ți spun eu, Alan? Iar dacă n-ai putut aştepta, de ce n-ai putut *întreba?* De ce a trebuit să lucrezi pe la spatele meu? *Cum de ai putut acționa pe la spatele meu?*

El închise ochii strâns într-un efort de a-şi ține în frâu gândurile confuze, care goneau frenetic, dar nu-i ajută la

nimic, în schimb îi veni în gând o imagine hidoasă: Mike Horton de la *Journal-Register* din Norway, aplecat peste scanerul Bearcat din redacția ziarului, luând notițe fără oprire cu scrisul lui de mână simplu.

— Nu ştiu ce crezi că am făcut, dar ai înțeles greşit. Hai să ne întâlnim, să discutăm…

— Nu. Nu cred că ne putem întâlni acum, Alan.

— Ba da. Putem. Şi-o să ne întâlnim. O să…

Atunci interveni vocea lui Henry Payton. *De ce n-o faci chiar în clipa asta, înainte să se agile şi să se hotărască să-şi viziteze rudele din Dry Hump, Dakota de Sud?*

— O să ce? – Întreba ea. O să ce?

— Tocmai mi-am amintit ceva, spuse Alan încet.

— O, chiar aşa? Să fie vorba de-o scrisoare pe care ai scris-o la începutul lui septembrie, Alan? O scrisoare de trimis în San Francisco?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, Polly. Nu pot veni acum fiindcă a apărut ceva nou în… în cealaltă treabă. Dar mai târziu…

Ea îi vorbi printre o serie de suspine adânci care ar fi trebuit să-i facă grea înțelegerea, dar nu era aşa.

— Nu pricepi, Alan? *Nu* mai este un mai târziu, s-a terminat. Tu…

— Polly, *te rog…*

— *Nu!* Lasă-mă doar în pace! Lasă-mă în pace, nemernic băgăcios şi indiscret!

Blinc!

Şi, brusc, Alan asculta iarăşi zumzetul acela de linie telefonică deschisă. Se uită în jur la intersecția Principalei cu Şcolii aidoma unui om care nu ştie unde se află şi nu pricepe deloc clar cum a ajuns acolo. Ochii lui aveau acea privire distantă, frământată, pe care deseori o vezi în ochii luptătorilor în ultimele câteva secunde dinainte ca genunchii să-i lase şi să se prăbuşească la pământ pentru un somn de-o iarnă lungă.

Cum de se întâmplase asta? Cum de se întâmplase atât de *repede?*

Nu avea nici cea mai mică idee. Întreg oraşul părea s-o fi luat uşor razna în ultima săptămână sau aşa ceva… iar acum era infectată şi Polly.

Blinc!

— Ă… domnule şerif?

Era Sheila, iar Alan ştia după tonul ei liniştit, şovăitor, că trăsese cu urechea la cel puțin o parte din discuția lui cu Polly.

— Alan, eşti acolo? Răspunde?

Simți o pornire bruscă, incredibil de puternică, să smulgă microfonul din locaşul lui şi să-l arunce în tufişurile din spatele trotuarului. Şi apoi să plece. Unde vedea cu ochii. Doar să nu se mai gândească la nimic şi să conducă până la apus.

În schimb, îşi adună toate forțele şi se convinse să se gândească la Hugh Priest. Asta trebuia să facă, fiindcă acum se părea că Hugh provocase poate moartea a două femei. Hugh era treaba lui acum, nu Polly… şi descoperi că-n asta se ascunde un mare sentiment de uşurare.

Apăsă butonul de EMISIE.

— Aici, Sheila. Zece-patru.

— Alan, cred că am pierdut legătura cu Polly. Eu… ă… n-am vrut să ascult, dar…

— E-n regulă, Sheila; terminaserăm. (Era ceva îngrozitor la exprimarea aceea, dar refuză să se gândească acum la ea.) Cine-i acum acolo cu tine? Zece-patru?

— John moțăie, spuse Sheila, evident uşurată de turnura conversației. Clut e pe teren. Lângă Castle View, potrivit ultimului zece-douăzeci.

— Bine.

Fața lui Polly, scăldată într-o furie străină ei, încercă să înoate spre suprafața minții lui. O forță înapoi în adâncuri şi se concentră iarăşi asupra lui Hugh Priest. Dar preț de o singură secundă teribilă nu putu vedea nici o față; doar o întunecime îngrozitoare.

— Alan? Eşti acolo? Zece-patru?

— Da. Cum să nu. Sună-l pe Clut şi spune-i să meargă acasă la Hugh Priest, aproape de capătul lui Castle Hill Road.

O să ştie el unde. Îmi închipui că Hugh e la muncă, dar dacă se-ntâmplă să-şi fi luat zi liberă, vreau să-l ridice Clut şi să-l aducă la secție pentru interogatoriu. Zece-patru?

— Zece-patru, Alan.

— Spune-i să opereze cu extremă precauție. Spune-i că Hugh este dorit pentru interogatoriu în cazul morților lui Nettie Cobb şi Wilma Jerzyck. Restul spațiilor goale ar trebui să le poată umple şi singur. Zece-patru.

— O! făcu Sheila, panicată şi surescitată în acelaşi timp. Zece-patru, domn şerif.

— Eu pornesc spre parcul auto al oraşului. Mă aştept să-l găsesc acolo pe Hugh. Zece-patru încheiat şi închis.

Când puse microfonul la loc (i se părea că-l ținuse în mână cel puțin patru ani), îşi spuse: Dacă i-ai fi zis lui Polly ceea ce tocmai i-ai transmis Sheilei, situația asta pe care o ai în brațe poate că ar fi fost mai puțin supărătoare.

Sau poate că nu – cum să poată spune el un asemenea lucru când nici nu ştia *care* era situația? Polly îl acuzase de indiscreție… că-şi băgase nasul unde nu-i fierbea oala. Asta acoperea un teritoriu vast din care nici măcar o parte nu era cartografiată. Pe deasupra, mai era ceva. Să-i spună dispecerei să anunțe un „ridică şi reține” era parte din ceea ce însemna funcția asta. La fel era şi să se asigure că ofițerii lui din teren ştiau că omul pe care-l căutau putea fi periculos. Să ofere aceeaşi informație prietenei lui pe o linie radio-telefonică deschisă era cu totul altă poveste. Făcuse ceea ce trebuia şi o ştia.

Asta nu-i potoli însă durerea din inimă şi mai făcu un efort de a-şi concentra mintea asupra problemei curente – să-l găsească pe Hugh Priest, să-l aducă la secție, să-i cheme un afurisit de avocat dacă voia unul şi apoi să-l întrebe de ce înfipsese un tirbuşon în cățelul lui Nettie, Raider.

Pentru o clipă, funcționă, dar când porni motorul maşinii şi când se depărtă de bordură, tot fața lui Polly – nu a lui Hugh – o vedea în minte.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

1

Cam în acelaşi timp când Alan se îndrepta spre celălalt capăt al oraşului să-l aresteze pe Hugh Priest, Henry Beaufort stătea în parcarea din faţa casei şi se uita la Thunderbird-ul său. Într-o mână ţinea biletul pe care-l găsise sub ştergătorul de parbriz. Dezastrul pe care nemernicul ăla fricos îl făcuse cauciucurilor era mare, dar cauciucurile puteau fi înlocuite. Zgârietura de pe partea dreaptă a maşinii era cea care-l scotea pe Henry din sărite.

Se uită la bilet din nou şi-l citi cu voce tare.

— Să nu-mi mai tai *niciodată* raţia şi apoi să-mi ţii cheile de la maşină *broscoi* blestemat ce eşti!

Cui îi tăiase raţia în ultima vreme? O, unei mulţimi de oameni. Serile când nu trebuia să taie raţia *nimănui* erau, într-adevăr, rare. Dar să taie raţia şi să ţină cheile de la maşină pe tăblia din spatele barului? Numai unul fusese din-acesta în ultima vreme.

Numai unul.

— Labagiule, spuse proprietarul şi barmanul de la The Mellow Tiger pe o voce moale, gânditoare. Labagiu fiu de curvă prost şi nebun.

Se gândi să meargă înapoi în casă şi să-şi ia puşca de vânătoare, după care se gândi mai bine. The Tiger nu era decât mai sus pe stradă şi sub bar ţinea o cutie destul de specială, înăuntrul ei se afla un Winchester eu ţeavă dublă, tăiată pe la jumătate. O ţinea acolo de când labă tristă ăla de Ace Merrill încercase să-l jefuiască acum câţiva ani. Era o armă cât se poate de ilegală şi Henry nu o folosise niciodată.

Îşi spuse c-ar fi foarte posibil s-o folosească astăzi.

Atinse zgârietura urâtă pe care o săpase Hugh în lateralul T-Bird-ului său, apoi mototoli biletul şi-l aruncă în lături. Billy Tupper trebuia să fi ajuns deja la Tiger, probabil că mătura podeaua şi arunca la gunoi chiştoacele. Henry îşi va lua puşca modificată, apoi va împrumuta Pontiac-ul lui Billy.

Se părea că trebuia să participe la o scurtă vânătoare de găoaze.

Lovi cu piciorul biletul crâmpoțit din iarbă.

— Iar te-ai îndopat cu pastilele alea împotriva prostiei, Hugh, da' n-o să mai iei altele după ziua de azi – asta ți-o garantez.

Mai atinse o ultimă dată zgârietura. Nu mai fusese atât de furios niciodată în viață.

— Ți-o garan-futu-i-tez.

Cu pas grăbit, Henry porni la drum în susul străzii către The Mellow Tiger.

2

În timp ce devasta dormitorul lui George T. Nelson, Frank Jewett descoperi jumătate de uncie de cocaină sub salteaua patului dublu. O aruncă la toaletă şi trase apa şi, privind-o cum se învârte în apă, simți brusc o crampă în stomac. Dădu să-şi desfacă pantalonii, dar se întoarse în schimb în dormitorul făcut praf. Frank bănuia că-şi pierduse complet mințile, dar nu-i mai păsa cine ştie ce. Nebunii nu trebuiau să se gândească la viitor. Pentru nebuni, viitorul era o prioritate de la coada listei.

Unul dintre puținele lucruri nemişcate din dormitorul lui George T. Nelson era o fotografie de pe perete. Era fotografia unei doamne bătrâne. Era fixată într-o ramă scumpă din aur, iar asta îi sugeră lui Frank că era o fotografie a sfintei mame a lui George T. Nelson. Crampa îl lovi din nou. Frank luă fotografia de pe perete şi o aşează pe podea. Apoi îşi desfăcu pantalonii, se lăsă pe vine cu grijă deasupra ei şi făcu ceea ce-i venea natural să facă.

Era punctul culminant a ceea ce fusese până atunci o zi foarte proastă.

3

Lenny Partridge, cel mai bătrân rezident din Castle Rock şi deținătorul Bastonului Boston *Globe* pe care-l avusese cândva în posesie mătuşa Evvie Chalmers, conducea, de asemenea, una dintre cele mai bătrâne maşini din Castle Rock. Era un Chevrolet Bel-Air din 1966 care fusese cândva alb. Acum avea o non-culoare mânjită peste tot – să-i spunem Gri Drum Prăfuit. Nu era într-o stare foarte bună. Sticla lunetei fusese înlocuită cu câțiva ani în urmă cu o bucată fâlfâitoare de plastic bun pe orice vreme, tabla podelei ruginise atât de tare că Lenny putea vedea drumul printr-o împletitură complicată de rugină în vreme ce conducea, iar țeava de eşapament atârna ca brațul putred al unui om care a murit într-o regiune cu climă uscată. De asemenea, simeringurile dispăruseră. Când conducea Lenny Bel-Air-ul, împrăştia în urmă nori mari de fum negru, iar ruta pe care mergea zilnic în drum spre oraş arăta ca şi când un aviator ucigaş tocmai ar fi presărat-o cu erbicid. Chevy-ul înghițea trei (uneori patru) litri de ulei pe zi. Acest consum strigător la cer nu-l deranja câtuşi de puțin pe Lenny; cumpăra ulei de motor Diamond reciclat de la Sonny Jackett la bidon de cinci galoane, economicos, şi mereu se asigura că Sonny îi deducea zece procente... reducere de care beneficia pentru Vârsta sa de Aur. Şi fiindcă nu condusese Bel-Air-ul cu o viteză mai mare de treizeci şi cinci de mile pe oră în ultimii zece ani, probabil că avea să rămână întreg mai mult decât Lenny însuşi.

În vreme ce Henry Beaufort pornea în susul drumului către The Mellow Tiger de cealaltă parte a Podului de Tinichea, la distanță de aproape cinci mile, Lenny îşi conducea Bel-Air-ul peste culmea dealului Castle.

În mijlocul drumului stătea un om cu brațele ridicate într-un gest imperial de oprire. Omul era cu pieptul şi picioarele goale. Purta doar o pereche de pantaloni kaki cu fermoarul desfăcut şi, în jurul gâtului, o bucată de blană mâncată de molii.

Inima lui Lenny făcu un salt mare şi hârâit în pieptul costeliv şi apăsă cu ambele picioare, încălțate într-o pereche de bocanci pe cale sigură şi lentă de dezintegrare, pe pedala de

frână. Aceasta se afundă aproape până la podea cu un geamăt nepământean şi Bel-Air-ul se opri în cele din urmă la mai puțin de trei picioare distanță de bărbatul din drum, pe care Lenny îl recunoscu acum ca fiind Hugh Priest. Hugh nici măcar nu clipi. Când se opri maşina, acesta merse în pas alert de partea unde şedea Lenny cu mâinile apăsate pe partea din față a maioului său termic, încercând să-şi recapete suflul şi întrebându-se dacă acesta era cel din urmă stop cardiac.

— Hugh! gâfâi el. Măi, să fie, ce drac negru faci? Aproape că te-am călcat! Era…

Hugh deschise portiera şoferului şi se aplecă înăuntru. Medalionul din blană pe care-l purta la gât se legănă în față şi-l făcu pe Lenny să se ferească de el. Arăta ca o coadă de vulpe pe jumătate putredă, din care lipseau bucăți mari de blană. Mirosea urât.

Hugh îl prinse de bretelele salopetei şi-l trase afară din maşină. Lenny scoase un cârâit de teroare şi revoltă.

— Scuze, moşule, spuse Hugh pe vocea absentă a unuia pe care-l preocupă probleme mai importante decât aceasta. Am nevoie de maşina ta. A mea-i puțin luată de viitură.

— Nu poți…

Dar Hugh sigur că putea. Îl aruncă pe Lenny dincolo de drum ca şi când bătrânul n-ar fi fost altceva decât un sac de cârpe. Când aterizâ, se auzi un pocnet clar şi cârâielile lui se transformară în țipete jalnice, ascuțite, de durere. Îşi rupsese o claviculă şi două coaste.

Ignorându-l, Hugh se urcă la volanul Chevy-ului, închise portiera şi apăsă acceleraţia până la podea. Motorul scoase un țipăt de surpriză şi un fum albastru de ulei se rostogoli afară din țeava de eşapament. Înainte ca Lenny să reuşească să se răsucească pe spate, cobora dealul cu mai bine de cincizeci de mile pe oră.

4

Andy Clutterbuck viră pe Castle Hill Road la aproximativ 15:35. Trecu pe lângă înghițitorul de ulei al lui Lenny

Partridge care venea pe celălalt sens şi nu-i acordă nici o atenție; mintea sa era întru totul ocupată de Hugh Priest, iar Bel-Air-ul bătrân şi ruginit nu era decât o altă parte a decorului.

Clut nu avea nici cea mai vagă idee de ce sau cum ar putea fi implicat Hugh în morțile Wilmei şi a lui Nettie, dar asta era în regulă; el era un pedestraş şi atâta tot. De ce-urile şi cum-urile erau treaba altcuiva, iar aceasta era una dintre acele zile când era al naibii de bucuros de asta. *Ştia* că Hugh era un beţiv periculos pe care trecerea anilor nu-l îndulcise. Un astfel de om ar fi în stare de orice... mai ales când era adânc înecat în alcool.

Probabil că oricum e la muncă, îşi spuse Clut, dar când se apropie de cocioaba pe care Hugh o numea casă, desfăcu totuşi capsa de protecție a revolverului. O clipă mai târziu văzu soarele scăpărând pe sticlă şi crom în parcarea lui Hugh şi nervii i se întinseră până ce-i zumzăiau ca nişte fire de telefon în timpul vijeliei. *Maşina* lui Hugh era acolo, iar când era acasă maşina cuiva, de obicei şi stăpânul era. Acesta nu era decât un fapt al vieții de la țară.

Când plecase Hugh din parcare pe jos, cotise la dreapta, depărtându-se de oraş şi îndreptându-se către culmea dealului Castle. Dacă s-ar fi uitat Clut în acea direcție, l-ar fi văzut pe Lenny Partridge zăcând pe marginea prăfoasă a drumului şi zbătându-se ca o găină care face baie în nisip, dar nu se uită într-acolo. Întreaga atenție a lui Clut era îndreptată asupra casei lui Hugh. Ţipetele slabe, păsăreşti, ale lui Lenny îi intrau pe o ureche, treceau direct prin creier fără să stârnească nici cea mai mică sirenă de alarmă şi ieşeau pe cealaltă.

Clut îşi scoase pistolul înainte să coboare din maşina de poliție.

5

William Tupper nu avea decât 19 ani şi niciodată nu avea să fie un savant, dar era destul de răsărit să-l înspăimânte

comportamentul lui Henry când acesta intră în Tiger la 15:40 din ultima zi adevărată a existenței oraşului Castle Rock. Era de asemenea destul de răsărit să ştie că, dacă încerca să refuze să-i dea lui Henry cheile de la Pontiac-ul său, nu rezolva nimic; în starea de acum, Henry (care era, în condiții normale, cel mai bun şef pe care-l avusese vreodată Bill) l-ar doborî pur şi simplu la pământ şi i le-ar lua.

Aşa că pentru prima – şi poate singura – dată în viața lui, Billy încercă un şiretlic.

— Henry, spuse el cu timiditate, arăți ca şi când ți-ar prinde bine un pahar. Ştiu că *mie* mi-ar prinde bine. De ce nu stai să torn câte un păhărel pentru fiecare înainte să pleci?

Henry dispăruse după bar. Billy îl auzea acolo în spate, scormonind şi înjurând cu jumătate de gură. Într-un sfârşit se îndreptă de spate, ținând în mâini o cutie dreptunghiulară din lemn închisă cu un lacăt mic. Aşează cutia pe bar şi apoi se aplecă să se uite printre cheile pe care le avea prinse pe un inel la curea.

Se gândi la ce-i spusese Billy, dădu să scuture din cap, apoi se răzgândi. O băutură nu era într-adevăr o idee atât de rea; îi va potoli atât mâinile, cât şi nervii. Găsi cheia potrivită, desfăcu lacătul şi-l aşează deoparte pe bar.

— Bine, spuse el. Dar dacă tot o facem, s-o facem cum se cuvine. Chivas. Simplu pentru tine, dublu pentru mine.

Arătă cu degetul spre Billy. Billy tresări – fu pe dată sigur că Henry va adăuga: *Dar tu vii cu mine.*

— Şi nu-i spune maică-ti că te-am lăsat să bei tărie aici, mă-nțelegi?

— Da, domnule, spuse Billy uşurat.

Se duse repede să ia sticla înainte ca Henry să aibă timp să se răzgândească.

— Vă-nțeleg perfect.

6

Deke Bradford, omul care conducea cel mai mare şi mai costisitor departament din Castle Rock – Lucrările Publice –

era extrem de dezgustat.

— Mnu, nu-i aici, îi spuse lui Alan. N-a venit toată ziua. Dar dacă-l vezi înaintea mea, fă-mi un serviciu şi spune-i că-i concediat.

— De ce l-ai ținut atât de mult în serviciu, Deke?

Stăteau în bătaia soarelui puternic de după-amiază în fața Garajului Orăşenesc nr. 1. În partea stângă, un camion de la Depozitul de Materiale pentru Construcții era dat cu spatele înăuntrul magaziei. Trei bărbați descărcau cutii din lemn mici, dar grele. Pe fiecare dintre ele era imprimat un desen sub forma unui diamant roşu – simbolul pentru explozivi puternici. Dinăuntrul magaziei, Alan auzea şoapta instalației de aer condiționat. Părea foarte ciudat să auzi instalație funcționând atât de târziu în an, dar în Castle Rock, aceasta fusese o săptămână extrem de bizară.

— L-am ținut mai mult decât ar fi trebuit, recunoscu Deke şi-şi trecu mâinile prin părul cărunt tuns scurt. Am făcut-o fiin'c-am crezut că-năuntru' lui s-ascunde-un om bun.

Deke era unul dintre acei oameni scunzi, îndesați – hidranții cu picioare – care părea mereu gata să ia o muşcătură mare din fundul cuiva. Era, totuşi, unul dintre cei mai amabili şi mai blânzi oameni pe care-i întâlnise Alan vreodată.

— Când nu era beat sau prea mahmur, nu era nime-n oraşul ăsta care să facă munci mai grele ca Hugh. Şi-avea ceva pe chip care mă făcea să cred că se poate să nu fie unu' dintre cei care tre' să bea pân' ce-i doboară dracu' la pământ. Am crezut că poate c-o slujbă constantă, o să se-ndrepte ş-o să zboare-n linie. Da' săptămâna asta din urmă…

— Ce-i cu săptămâna asta din urmă?

— Omu' a arătat de parcă-i mai lipsea puțin şi-o mierlea. A arătat de parcă avea mereu ceva-n sânge, şi nu mă refer neapărat la pileală. Ți se părea că ochi i-i sunt înfundați până-n spatele capului şi mereu ți se uita peste umăr când vorbeai cu el, niciodată drept la tine. Pe lângă asta, a-nceput şi să vorbească singur.

— Despre ce?

— Nu şt'u. Mă-ndoiesc că ăilalți băieți ştiu ceva. Urăsc să concediez oameni, da' m-am hotărât în privința lui Hugh cu mult 'nainte să vii aci acu' dup-amiază. Am încheiat-o cu el.

— Scuză-mă, Deke.

Alan se întoarse la maşină, o chemă pe Sheila şi-i spuse că Hugh nu fusese la muncă toată ziua.

— Vezi dacă-l poți prinde pe Clut, Sheila, şi spune-i c-ar face bine să-şi păzească fundul. Şi trimite-l pe John acolo ca întărire.

Ezită asupra părții următoare, ştiind că precauția a rezultat în alte câteva gloanțe inutile, apoi merse mai departe. Trebui s-o facă; le-o datora ofițerilor săi din teren.

— Clut şi John ar trebui să se aştepte ca Hugh să fie înarmat şi periculos. Ai priceput?

— Înarmat şi periculos, zece-patru.

— Bine. Zece-patru. Patrula Unu încheiat.

Puse microfonul la loc şi se duse înapoi la Deke.

— Crezi c-ar fi posibil să fi plecat din oraş, Deke?

— *El?*

Deke înclină din cap într-o parte şi scuipă suc de tabac.

— Tipii ca el nu pleacă *niciodată* din oraş înainte să-şi ridice ultimul cec de salariu. Cei mai mulți nu pleacă deloc. Când vine vorba să-şi amintească ce drumuri duc afară din oraş, tipii ca Hugh par să sufere de-un fel de boală a uitării.

Ceva îi atrase privirea lui Deke şi se întoarse către bărbații care descărcau cutiile din lemn.

— Aveți grijă ce faceți cu alea, băieți! Tre' să le descărcați, nu să vă jucați leapşa cu ele!

— Aveți o grămadă de bubuitori acolo, spuse Alan.

— Ahâm – douăzeci de lăzi. O să facem un dop în granitul de la balastiere pe la nr. 5. După cum văd eu, o să ne rămână destul cât să-l proiectăm pe Hugh pân' pe Marte, dac-o să vrem.

— De ce-ați luat atât de mult?

— N-a fost ideea mea; Buster a ridicat cantitatea propusă de mine pe ordinu' de cumpărare, Dumnezeu ştie de ce. Îți pot zice-un lucru, însă – o să facă pe el când o să vadă factura la

electricitate pe luna asta... numa' dacă nu ne face-o vizită frontu' de aer rece. Instalația de aer condiționat suge la electricitate ceva de speriat, da' tre' să ții treaba aia la răcoare, dacă nu transpiră. Toți îți zic că bubuiala asta nouă nu transpiră, da' io cred că-i mai bine să fii sigur decât să-ți pară rău mai târziu.

— Ți-a ridicat Buster cantitatea comenzii, spuse Alan meditativ.

— Mda – cu patru sau şase cutii, nu-mi amintesc câte. Minunile nu mai încetează, hă?

— Aşa se pare. Deke, pot folosi telefonul din biroul tău?

— Cu mare plăcere.

Alan şezu în spatele mesei de lucru a lui Deke aproape un minut întreg, adunând transpirație în pete mari la subsioara mânecilor cămăşii sale de uniformă şi ascultând telefonul din casa lui Polly cum sună şi tot sună. Într-un sfârşit, puse receptorul înapoi în furcă.

Ieşi din birou cu pas lent, cu capul în pământ. Deke închise lacătul de la magazia cu dinamită şi, când se întoarse către Alan, fața lui era lungă şi nefericită.

— Undeva-năuntru' lui Hugh Priest era un om bun, Alan. Jur pe Domnul că era. De multe ori, omul ăla iese la iveală. Am văzut asta cu ochii mei. Mai deseori decât le-ar veni majorității oamenilor să creadă. Cu Hugh... (ridică din umeri.) Â-ă. N-are rost.

Alan încuviință din cap.

— Eşti bine, Alan? Arăți de parcă ți s-ar fi înecat corăbiile.

— Sunt bine, spuse Alan, zâmbind firav.

Dar ăsta era adevărul; *chiar* i se înecaseră corăbiile. La fel şi lui Polly. Şi lui Hugh. Şi lui Brian Rusk. Se părea că tuturor li se înecaseră corăbiile astăzi.

— Vrei un pahar cu apă sau ceai rece? Am câtva.

— Mersi, dar ar ti mai bine s-o iau din loc.

— Bine. Dă-mi de veste despre ce se mai întâmplă.

Asta era ceva ce Alan nu putea promite să facă, dar senzația de greață din gura stomacului îi spunea că Deke va

putea citi singur despre asta într-o zi sau două. Sau o să vadă la televizor.

7

Bătrânul Chevy Bel-Air al lui Lenny Partridge opri într-unul dintre locurile înclinate de parcare din fața Lucrurilor prețioase cu puțin înainte de ora patru şi omul orei coborî. Fermoarul lui Hugh era încă desfăcut şi încă purta la gât coada de vulpe. Traversă trotuarul, picioarele lui goale plesnind cimentul încins, şi deschise uşa. Clopoțelul din argint de deasupra scoase un clinchet.

Singura persoană care-l văzu intrând fu Charlie Fortin. El stătea în cadrul uşii de la Western Auto şi fuma una dintre țigările lui puturoase pe care şi le rula singur.

— În sfârşit a căzut şi bătrânu' Hugh, spuse Charlie nimănui în special.

Înăuntru, domnul Gaunt se uită la Hugh cu un zâmbet de plăcere, de aşteptare… de parcă oameni cu pieptul şi picioarele goale care să poarte la gât cozi de vulpe mâncate de molii îi călcau pragul magazinului în fiecare zi. Făcu o mică bifare pe hârtia de lângă casa de marcat. Ultima bifare.

— Am dat de bucluc, spuse Hugh, avansând către domnul Gaunt. Ochii i se mişcau dintr-o parte în cealaltă în orbite asemenea unor bile de flipper. – De data asta am intrat în bucluc până peste cap.

— Ştiu, spuse domnul Gaunt pe cea mai mângâietoare voce a sa.

— Aici mi s-a părut locul potrivit să vin. Nu şt'u – visez întruna cu tine. Eu… nu ştiam unde altundeva să merg.

— Acesta *este* locul potrivit, Hugh.

— Mi-a tăiat cauciucurile, şopti Hugh. Beaufort, nemernicul care are The Mellow Tiger. Mi-a lăsat un bilet. „Ştii după ce-o să vin data viitoare Hubert", spune. Ştiu ce-nseamnă *asta.* Sigur că ştiu.

Una dintre mâinile soioase cu degete lungi ale lui Hugh mângâie blana zdrențuroasă şi o expresie de adorație i se lăți

pe față. Ar fi fost un gest caraghios dacă n-ar fi fost atât de limpede autentic.

— Frumoasa, frumoasa mea coadă de vulpe.

— Poate că ar trebui să te ocupi de el, sugeră domnul Gaunt cu un aer gânditor, înainte să poată avea el grijă de tine. Ştiu că asta sună puțin cam… ei bine… *extrem…* dar când ai în vedere…

— Da! Da! Exact asta vreau să fac!

— Cred că am chiar ce-ți trebuie, spuse domnul Gaunt.

Se aplecă şi, când se ridică înapoi, în mâna stângă ținea un pistol automat. Îl împinse pe capacul de sticlă al dulapului-vitrină.

— E gata încărcat.

Hugh îl ridică. Confuzia lui păru să se împrăştie ca fumul când greutatea solidă a pistolului îi umplu mâna. Simțea mirosul slab şi parfumat al uleiului pentru arme.

— Eu… mi-am lăsat portmoneul acasă, spuse el.

— O, nu trebuie să-ți faci griji de *asta,* îi spuse domnul Gaunt. La Lucruri prețioase, ne asigurăm lucrurile pe care le vindem.

Dintr-odată, fața i se înăspri. Buzele i se retraseră de peste dinți şi ochii îi scăpărară.

— Du-te după el! – strigă pe o voce joasă, aspră. Du-te şi pune mâna pe nemernicul care vrea să distrugă ce-i al tău! Du-te după el, Hugh! Apără-te! Apără-ți *proprietatea!*

Hugh rânji brusc.

— Mulțumesc, domnule Gaunt. Mulțumesc mult.

— Pentru puțin, spuse domnul Gaunt, revenind imediat la tonul obişnuit al vocii sale, dar clopoțelul din argint deja scotea clinchete şi Hugh ieşi afară, îndesând în acelaşi timp automatul la talia lăsată a pantalonilor.

Domnul Gaunt se duse la fereastră şi-l urmări pe Hugh cum urcă la volanul Chevy-ului obosit şi dă cu spatele în stradă. Un camion Budweiser care mergea încet pe Strada Principală în jos claxonă şi viră pentru a-l ocoli.

— Du-te după el, Hugh, spuse domnul Gaunt pe o voce joasă. Din urechile şi părul lui începură să se ridice în aer

fuioare mici de fum; fuioare mai groase îi ieşiră din nări şi dintre lespezile de mormânt şi pătrate care erau dinții lui. – Pune mâna pe cât mai mulți poți. Fă-ți de cap, uriaşule.

Domnul Gaunt îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă.

8

John LaPointe se grăbi spre uşa laterală a Oficiului Şerifului, cea care dădea spre parcarea Clădirii Municipalității. Era surescitat. Înarmat şi periculos. Nu se întâmpla des să asişti la arestarea unui suspect înarmat şi periculos. Nu într-un orăşel adormit precum Castle Rock, în orice caz. Uitase complet de portmoneul său pierdut (cel puțin pentru moment), iar Sally Ratcliffe era chiar mai departe de gândurile lui.

Întinse mâna către uşă chiar în timp ce altcineva o deschidea din cealaltă parte. Dintr-odată, John se află în fața unui antrenor de educație fizică de două sute douăzeci de livre furios.

— Exact omul pe care voiam să-l văd, spuse Lester Pratt pe noua sa voce moale şi mătăsoasă. Ridică în aer un portmoneu din piele neagră. – Ți-ai pierdut ceva, fiu de curvă urât, hoț de iubite, cartofor şi fără de Dumnezeu?

John nu avea nici cea mai mică idee ce căuta Lester Pratt acolo sau cum de-i găsise portmoneul pierdut. Ştia doar că el era cel care trebuia să-i ofere lui Clut întăriri şi că trebuia să plece la drum chiar atunci.

— Orice ar fi, vorbim despre asta mai târziu, Lester, spuse John şi întinse mâna după portmoneu.

Când Lester îl trase mai întâi în spate şi apoi îl avântă tare în jos, lovindu-l în mijlocul feței cu el, John fu mai mult uluit decât furios.

— O, nu vreau să *vorbesc,* spuse Lester pe noua sa voce moale şi mătăsoasă. Nu-mi mai pierd vremea.

Aruncă portmoneul, îl apucă pe John de umeri, îl ridică şi-l trânti înapoi în Oficiul Şerifului. Ajutorul de şerif LaPointe zbură şase picioare prin aer şi ateriză pe biroul lui Norris

Widgewick. Patină cu fundul pe el, săpându-şi cărare prin mormanul de hârtii de acolo şi aruncând pe jos tăviţele cu INTRĂRI/IEŞIRI ale lui Norris. John sări după el, aterizându-i în spate cu un bufnet dureros.

Sheila Brigham se holba prin geamul dispeceratului cu gura larg deschisă.

John dădu să se ridice. Era zdruncinat şi ameţit şi nu avea nici cel mai mic indiciu cu privire la ce se întâmpla acolo.

Lester venea către el în pas de luptă. Ţinea pumnii ridicaţi într-o postură demodată à la John L. Sullivan care ar trebui să fie comică, dar nu era.

— O să-ţi dau o lecţie, spuse Lester pe noua sa voce moale şi mătăsoasă. O să te-nvăţ ce se întâmplă cu tipii catolici care fură iubitele tipilor baptişti. O să te-nvăţ tot ce se poate despre asta, iar când o să termin, o să ştii totu' atât de bine, că n-o să mai uiţi niciodată.

Lester Pratt se apropie până la o distanţă ca de la elev la profesor.

9

Poate că Billy Tupper nu era un intelectual, dar era un ascultător înţelegător, iar un ascultător înţelegător era medicaţia potrivită pentru furia lui Henry Beaufort din acea după-amiază. Henry îşi bău băutura şi-i spuse lui Billy ce se întâmplase... şi-n vreme ce vorbea, simţi cum se calmează. Îi trecu prin gând că, dacă ar fi luat puşca şi ar fi pornit pur şi simplu la drum, era posibil să încheie ziua nu în spatele barului său, ci în spatele barelor de la celula din Oficiul Şerifului. Îşi iubea mult T-Bird-ul, dar începu să-şi dea seama că nu-l iubea destul să meargă la închisoare din pricina lui. Putea înlocui cauciucurile, iar zgârietura de pe lateral se va acoperi în cele din urmă. Cât despre Hugh Priest, să aibă legea grijă de el.

Îşi termină băutura şi se ridică în picioare.

— Vă mai duceţi după el, domnule Beaufort? – întrebă Billy cu teamă.

— Nu-mi mai pierd vremea, spuse Henry, iar Billy eliberă un suspin de uşurare. O să-l las pe Alan Pangborn să aibă grijă de el. Nu de asta-mi plătesc taxele, Billy?

— Aşa cred.

Billy se uită pe geam şi se lumină puţin la faţă. O maşină veche şi ruginită, o maşină care fusese cândva albă, dar care acum era de o non-culoare spălăcită – să-i spunem Gri Drum Prăfuit – urca dealul către The Mellow Tiger, împrăştiind în urma ei un nor gros de fum de eşapament.

— Uitaţi! E bătrânu' Lenny! Nu l-am mai văzut de-un car de ani!

— Păi, tot nu deschidem până la cinci, spuse Henry.

Se duse în spatele barului să folosească telefonul. Cutia în care era arma cu ţeava tăiată se afla încă pe bar. Cred că aveam de gând s-o folosesc, îşi spuse el gânditor. Cred că într-adevăr aveam de gând asta. Ce dracu' îi apucă pe oameni – vreun fel de otravă?

Când bătrâna maşină a lui Lenny intră în parcare, Billy se duse către uşă.

10

— Lester… – începu John LaPointe şi atunci intră în contact cu mijlocul feţei lui un pumn mare cât o conservă de şuncă Daisy – dar mult mai dur. Se auzi un sunet urât de zdrobire când, într-o răbufnire oribilă de durere, i se rupse nasul. John strânse din ochi şi scântei puternic colorate ţâşniră în întuneric ca o fântână arteziană. Merse sacadat cu spatele de-a latul încăperii, fluturând din braţe, purtând o luptă pierdută pentru a rămâne în picioare. Sângele îi curgea din nas peste gură. Se izbi de afişier şi-l dobori de pe perete.

Lester porni către el, cu fruntea încreţită într-o încruntătură mobilă de concentrare sub frizura ţipătoare.

În biroul dispecerului, Sheila făcu legătura prin radio şi începu să ţipe la Alan.

11

Frank Jewett era pe cale să plece din casa bunului şi vechiului său „prieten” George T. Nelson, când avu un brusc gând prevenitor. Acest gând era că, atunci când va sosi George T. Nelson şi-şi va găsi dormitorul devastat, cocaina aruncată la closet şi portretul mamei sale „descăcat”, s-ar putea să vină în căutarea vechiului său amic de petrecere. Frank se hotărî c-ar fi o nebunie să plece fără să termine ceea ce începuse… iar dacă să termine ceea ce începuse însemna să-i arunce pe pereți creierii nemernicului ăluia şantajist, aşa să fie. La parter se afla un dulap-rastel cu arme, iar ideea de a face treaba cu una dintre armele lui George T. Nelson i se părea lui Frank că e-un fel de justiție poetică. Dacă nu reuşea să descuie rastelul sau să forțeze uşa, se va servi cu unul dintre cuțitele pentru friptură ale vechiului său amic de petreceri şi va face treaba cu ăla. Va sta în spatele uşii de ia intrare, iar când George T. Nelson va intra, fie îi va spulbera căcații ăia de creieri ai lui, fie-l va apuca de păr şi-i va tăia căcatul ăla de gât. Arma probabil c-ar fi cea mai sigură dintre alegeri, dar cu cât se gândea mai mult Frank la sângele cald țâşnind din gâtul tăiat al lui George T. Nelson şi mânjindu-l peste tot pe mâini, cu atât i se părea mai potrivită soluția. *Et tu,* Georgie. *Et tu,* futai şantajist ce eşti.

Gândurile lui Frank fură deranjate în acel moment de papagalul lui George T. Nelson, Tammy Faye, care-şi alesese cel mai nepotrivit moment din viața lui scurtă de pasăre să izbucnească în cântat. În vreme ce ascultă, pe fața lui Frank începu să iasă la suprafață un zâmbet bizar şi îngrozitor. Cum de mi-a scăpat prima dată blestemata aia de pasăre? se întrebă pe când mergea cu pas grăbit spre bucătărie.

După o scurtă căutare găsi sertarul în care erau cuțitele ascuțite şi-şi petrecu următoarele cincisprezece minute înțepând cu el printre barele cuştii lui Tammy Faye, forțând pasărea cea mică să intre într-o stare de panică fâlfâitoare, care-o făcu să-şi piardă multe pene, înainte să se plictisească de joc şi s-o facă frigăruie. Apoi se duse la parter să vadă ce putea face în privința rastelului cu arme. Încuietoarea se

dovedi a fi uşor de deschis şi, urcând iarăşi scările spre primul etaj, începu să cânte un cântec nepotrivit anotimpului, dar chiar şi aşa voios:

Ooo… mai bine nu te-opune, mai bine nu plânge,
Mai bine nu te îmbufna, şi-ți zic şi de ce,
Căci Moş Crăciun vine-n oraş!
El te vede când dormi!
El ştie când eşti treaz!
El ştie dac-ai fost cuminte sau rău,
Aşa că mai bine fii cuminte, e spre binele tău!

Frank, care se uitase în fiecare sâmbătă seară la emisiunea lui Lawrence Welk alături de mult-iubita sa mamă, cântă ultimul vers pe un bas grav à la Larry Hooper. Doamne, ce bine se simțea! Cum de crezuse vreodată, cu doar o oră sau aşa ceva în urmă, că-i ajunsese viața la capăt? Acesta nu era capătul; era începutul! La gunoi cu vechiturile – mai ales cu dragii de „prieteni" vechi precum George T. Nelson – şi bun-venit noului!

Frank se aşeză în spatele uşii. Era înarmat până în dinți; de perete era sprijinită o armă de vânătoare Winchester, la brâu avea un Llama automat de calibru 32 şi în mână ținea un cuțit Sheffington pentru friptură. De unde stătea, putea vedea mormanul de pene galbene care fusese Tammy Faye. Un rânjet slab făcu să tresară gura lui care aducea cu gura domnului Weatherbee şi ochii – nişte ochi complet nebuni acum – i se mişcau fără încetare de la stânga la dreapta în spatele ochelarilor fără rame care semănau cu ochelarii domnului Weatherbee.

— Mai bine să fii cuminte, e spre binele tău! – povățui el cu voce scăzută.

Cântă acest vers de mai multe ori şi încă de câteva după ce se făcu mai comod, şezând după uşă cu picioarele încrucişate, cu spatele sprijinit de perete şi cu armele în poală.

Începu să se simtă speriat de cât de somnoros era. I se părea o nebunie să fie pe punctul de-a moțăi când aştepta să

taie gâtul unui om, dar asta nu schimba realitatea. I se părea că citise undeva (poate la unul dintre cursurile de la Universitatea Maine de la Farmington, un colegiu de vaci pe care-l absolvise fără absolut nici un merit deosebit) că un şoc grav la nivelul sistemului nervos producea uneori acel efect… iar el suferise un şoc grav, sigur că da. Era de minune că nu-i explodase inima ca un pneu vechi când văzuse revistele alea împrăştiate peste tot prin biroul lui.

Frank ajunse la concluzia că ar fi imprudent să-şi asume riscuri. Mută sofaua lungă, de culoarea făinii de ovăz, a lui George T. Nelson puțin mai departe de perete, se târî în spatele ei şi se aşează pe spate cu arma de vânătoare în partea stângă. Mâna dreaptă, încă strânsă pe mânerul cuțitului pentru friptură, şi-o ținea pe piept. Aşa. Mult mai bine. Covorul gros al lui George T. Nelson era de fapt chiar comod.

— Mai bine să fii cuminte, e spre binele tău, cântă Frank în şoaptă.

Încă mai cânta pe-o voce joasă, sforăitoare, zece minute mai târziu, când în cele din urmă ațipi.

12

— Patrula unu! strigă Sheila din radioul agățat sub bord când Alan traversa Podul de Tinichea în drum înapoi spre oraş. Răspunde, Patrula unu! Răspunde *imediat!*

Alan simți un gol amețitor în stomac. Clut nimerise într-un cuib de viespi acolo sus la casa lui Hugh Priest de pe Castle Hill Road – era sigur de asta. Pentru numele lui Christos, de ce nu-i spusese lui Clut să-l aştepte undeva pe John înainte să-l abordeze pe Hugh?

Ştii de ce – fiindcă nu-ți era toată atenția la muncă atunci când dădeai ordine. Dacă i s-a întâmplat ceva lui Clut din cauza ta, va trebui s-o recunoşti şi să-ți asumi partea care-ți aparține. Dar asta vine mai târziu. Treaba ta de acum este să-ți *faci* treaba. Aşa că fă-o, Alan – uită de Polly şi fă-ți afurisita aia de meserie.

Smulse microfonul din stativ.

— Patrula unu, răspunde?

— Cineva îl cotonogeşte pe John! strigă ea. Vino repede, Alan, îl loveşte *rău!*

Informația aceasta era atât de diferită de ceea ce se aşteptase el, că pentru o clipă fu complet consternat.

— Ce? Cine? *Acolo?*

— *Grăbeşte-te, îl omoară!*

Dintr-odată, îşi dădu seama. Era Hugh Priest, desigur. Din cine ştie ce motiv, Hugh mersese la Oficiul Şerifului, ajunsese înainte ca John să poată porni către dealul Castle şi începuse bătaia. În pericol era John LaPointe, nu Andy Clutterbuck.

Alan apucă girofarul mobil, îl porni şi-l lipi pe capotă. Când ajunse în partea dinspre oraş a podului, îşi ceru pe tăcute scuze de la vechea sa maşină şi apăsă acceleraţia până la podea.

13

Clut începu să suspecteze că Hugh nu era acasă când văzu că toate cauciucurile maşinii lui erau nu doar dezumflate, ci tăiate în bucăți. Era pe cale să se apropie, totuşi, de casă, când auzi în cele din urmă strigătele de ajutor.

Rămase pentru o clipă indecis unde era, apoi se grăbi înapoi de-a curmezişul parcării. De data aceasta îl văzu pe Lenny pe marginea drumului şi fugi, tocul pistolului săltându-i la şold, către locul unde zăcea bătrânul.

— Ajută-mă! – hârâi Lenny când Clut îngenunche lângă el. Hugh Priest a înnebunit, prostu' ăla afurisit a dat cu mine până sus la Christos!

— Eşti rănit, Lenny? – întreba Clut.

Atinse umărul bătrânului. Lenny scoase un țipăt. Era un răspuns la fel de bun ca oricare altul. Clut se ridică, nesigur ce să facă în continuare. Prea multe lucruri i se îngrămădiseră în minte. Tot ce ştia sigur era că-şi dorea cu disperare să n-o facă de oaie de data asta.

— Nu te mişca, spuse el într-un sfârşit. O să sun la Salvare.

— N-am absolut deloc de gând să mă ridic şi să dansez tangou, prost afurisit ce eşti, spuse Lenny.

Striga şi mârâia de durere. Semăna cu un ogar bătrân cu un picior rupt.

— Corect, spuse Clut.

Dădu s-o ia la fugă înapoi la patrulă, apoi se întoarse iarăşi spre Lenny.

— Ți-a luat maşina, aşa-i?

— Nu! – icni Lenny, ținându-se cu mâinile de coastele rupte. M-a făcut arşice şi-apoi şi-a luat zboru' pe-un futut de covor magic. Sigur că mi-a luat maşina! De ce crezi că zac aici? Să mă bronzez, futu-i?

— Corect, repetă Clut şi sprintă înapoi în josul drumului.

Monede de zece şi de un sfert de dolar îi săriră afară din buzunar şi se împrăştiară pe macadam în arcuri mici şi scânteietoare.

Se aplecă prin geamul maşinii aşa de repede, că aproape îşi pierdu cunoştința lovindu-se cu capul de pragul de sus al portierei. Smulse microfonul. Trebuia să-i spună Sheilei să trimită nişte ajutoare pentru bătrân, dar nu ăsta era lucrul cel mai important. Atât Alan, cât şi Poliția Statală trebuiau să ştie că Hugh Priest conducea acum vechiul Chevrolet Bel-Air al lui Lenny Partridge. Clut nu era sigur din ce an era, dar nimeni nu putea să nu observe arzătorul ăla de ulei de culoarea prafului.

Dar nu reuşi s-o prindă pe Sheila la dispecerat. Încercă de trei ori şi nu primi nici un răspuns. Absolut nici un răspuns.

Acum îl putea auzi pe Lenny cum începe iarăşi să țipe, şi se duse în casa lui Hugh să sune de la telefonul de acolo la Serviciul de Salvare din Norway.

Al naibii de bun moment şi-a găsit şi Sheila să se ducă la budă, îşi spuse el.

14

Şi Henry Beaufort încerca să sune la Oficiul Şerifului. Stătea la bar cu telefonul la ureche. Suna din nou şi din nou

şi din nou.

— Haide, spuse el, răspunde la fututu' ăla de telefon. Ce naiba faceți, băieți, acolo? Jucați remi etalat?

Billy Tupper ieşise afară. Henry îl auzi că țipă ceva şi ridică imediat capul. Țipătul fu urmat de un neaşteptat bubuit puternic. Primul gând al lui Henry fu că unul dintre vechile cauciucuri ale lui Lenny explodase... şi apoi se mai auziră două bubuituri.

Billy intră înapoi în Tiger. Mergea foarte încet. Ținea o mână la gât şi printre degete îi curgea sânge.

— *'Enry!* strigă Billy pe-o voce ciudată, sugrumată, de londonez. *'Enry! 'En...*

Se sprijini de tonomatul Rock-Ola, rămase acolo legănându-se pentru o clipă şi apoi întreg corpul păru să i se năruiască dintr-odată şi se prăbuşi moale la pământ.

Deasupra picioarelor lui, care aproape că ieşeau afară pe uşă, căzu o umbră, după care apăru şi proprietarul acesteia. La gât purta o coadă de vulpe şi într-o mână ținea un pistol. Din țeava acestuia ieşea fum. Mici bijuterii de transpirație stăteau cuibărite în smocul rar de păr dintre sfârcurile lui. Pielea de sub ochi era buhăită şi maro. Păşi peste Billy Tupper şi intră în întunecimea din The Mellow Tiger.

— Salut, Henry, spuse Hugh Priest.

15

John LaPointe nu ştia de ce se întâmpla asta, dar ştia că Lester îl va omorî dacă o ținea tot aşa – iar Lester nu dădea nici un semn c-ar vrea măcar s-o lase mai moale, darămite să se oprească. Încercă să alunece pe perete şi să scape de atingerea lui Lester, dar acesta îl apucă de cămaşă şi-l smuci sus. Lester încă respira cu uşurință. Cămaşa lui nici măcar nu ieşise din talia elastică a pantalonilor sport.

— Ține-aici, Johnny băiete, spuse Lester şi mai proiectă un pumn în buza superioară a lui John. Acesta îl simți cum se crapă în contact cu dinții. – Mai creşteți blestemata aia de gâdilitoare de păsărici peste *asta.*

Orbeşte, John întinse un picior în spatele lui Lester şi împinse cât de tare putu. Lester scoase un țipăt de surprindere şi se prăvăli, dar în căderea lui întinse ambele mâini, înfigându-le în cămaşa stropită de sânge a lui John şi trăgându-l pe ajutorul de şerif peste el. Începură să se rostogolească pe podea, lovindu-se cu pumnii şi cu picioarele.

Amândoi erau mult prea ocupați s-o vadă pe Sheila Brigham țâşnind din separeul dispeceratului şi intrând în biroul lui Alan. Acolo, înşfăcă puşca de pe perete, o puse pe umăr şi dădu fuga înapoi în zona de lucru cu publicul, care era acum un abator. Lester stătea deasupra lui John, lovindu-i cu hărnicie capul de podea.

Sheila ştia cum să folosească arma pe care o avea în mână; trăgea la țintă de la vârsta de opt ani. Acum îşi sprijini patul ei pe umăr şi țipă:

— *Depărtează-te de el, John! Dă-mi câmp liber!*

Lester se întoarse la auzul vocii ei în ochi cu o privire fixă. Îşi dezveli dinții spre Sheila asemenea unei gorile furioase, apoi se întoarse să-l izbească pe John cu capul de podea.

16

Când se apropie de Clădirea Municipalității, Alan văzu primul lucru fără-ndoială bun din ziua aceea: VW-ul lui Norris Ridgewick apropiindu-se din cealaltă direcție. Norris purta haine civile, dar lui Alan nu-i păsa absolut deloc de asta. Avea la ce să-l folosească în acea după-amiază. Măi, să fie, chiar că avea la ce-l folosi!

Atunci şi asta se duse dracului.

O maşină roşie mare – un Cadillac, plăcuțe de înmatriculare KEETON 1 – țâşni brusc de pe o alee îngustă care permitea accesul spre parcarea Clădirii Municipalității. Alan urmări cu gura căscată cum Buster intră cu maşina sa în lateralul Beetle-ului lui Norris. Caddy-ul nu mergea repede, dar era mai mult sau mai puțin de patru ori mai mare ca maşina lui Norris. Se auzi un scrâşnet de metal îndoit şi VW-

ul se rostogoli pe partea pasagerului cu un bubuit spart şi un clinchet de cioburi.

Alan apăsă frânele cu forță şi ieşi din patrulă.

Buster ieşea din Cadillac.

Norris se muncea să iasă prin geamul Volkswagen-ului cu o expresie de năucealã pe față.

Buster începu să păşească apăsat către Norris, palmele strângându-i-se în pumni. Un rânjet înghețat se iscă pe fața lui grasă şi rotundă.

Alan aruncă o singură privire la acel rânjet şi începu să alerge.

17

Primul cartuş pe care-l trase Hugh sparse o sticlă de Wild Turkey în barul din spate. Al doilea sparse sticla ce acoperea un document înrămat care atârna pe perete chiar deasupra capului lui Henry şi lăsă o gaură rotundă în permisul de comercializare a băuturilor alcoolice de sub ea. Al treilea rupse obrazul drept al lui Henry într-un nor roz de sânge şi carne spulberată.

Henry țipă, prinse cutia în care se afla puşca de vânătoare cu țeava tăiată şi se lăsă să cadă în spatele barului. Ştia că Hugh îl împuşcă, dar nu ştia dacă era grav sau nu. Era conştient doar că partea dreaptă a feței sale era brusc la fel de încinsă ca un cuptor şi că sângele, cald, ud şi lipicios, îi curgea pe-o parte a gâtului.

— Hai să vorbim despre maşini, Henry, spunea Hugh în vreme ce se apropia de bar. Chiar mai bine decât asta, hai să vorbim despre coada mea de vulpe – ce zici?

Henry deschise cutia. Era drapată în catifea roşie. Vârî în ea mâinile sale agitate, instabile, şi scoase Winchester-ul cu țeava tăiată. Dădu s-o desfacă, apoi îşi dădu seama că nu avea timp. Pur şi simplu, trebuia să spere că era încărcat.

Îşi adună picioarele sub el, pregătindu-se să sară şi să-i ofere lui Hugh ceea ce spera cu sinceritate să fie o mare surpriză.

18

Sheila îşi dădu seama că John nu va ieşi de sub acel nebun, care acum credea că era Lester Platt sau Pratt… profesorul de sport de la liceu, în orice caz. Nu credea că John *putea* ieşi de acolo. Lester încetase să-l mai izbească de podea cu capul şi, în schimb, îşi strânsese mâinile în jurul gâtului lui.

Sheila întoarse invers arma, prinse cu ambele mâini de țeavă şi-o puse la loc pe umăr asemenea lui Ted Williams. Apoi o coborî puternic într-un arc strâns.

Lester întoarse capul în ultimul moment, exact la timp să prindă între ochi patul placat cu oțel al puştii. Se auzi un pârâit urât când acesta săpă o gaură în craniul lui Lester şi-i transformă creierul din față în jeleu. Sună ca şi când cineva ar fi călcat foarte tare pe o pungă plină de popcorn. Lester Pratt muri înainte să cadă la podea.

Sheila Brigham se uită la el şi începu să strige.

19

— Ai crezut că n-o să ştiu cine-a fost? – mormăia Buster Keeton în vreme ce-l trăgea pe Norris – care era amețit, dar nevătămat – afară pe geamul din partea şoferului. Ai crezut că n-o să ştiu, cu numele tău scris în josul fiecărei bucăți blestemate de hârtie pe care le-ai lipit? Asta credeai? Asta credeai?

Trase pumnul în spate pentru a-l lovi pe Norris şi Alan Pangborn îi strecură pe mână cătuşele mai repede decât ai crede.

— Hă! exclamă Buster şi se roti cu toată greutatea lui.

Înăuntrul Clădirii Municipalității, cineva începu să strige.

Alan se uită în acea direcție, apoi folosi cătuşa de la celălalt capăt al lanțului pentru a-l trage pe Buster spre portiera deschisă a Cadillac-ului său. În tot acest timp, Buster se zbătu. Alan încasă mai mulți pumni inofensivi în spate şi fixă cătuşa liberă pe mânerul maşinii.

Se întoarse şi-l văzu pe Norris chiar lângă el. Avu timp să observe că Norris arăta îngrozitor şi să pună asta pe seama consecinţelor faptului că fost răsturnat cu maşina pe-o rână de către şeful Consiliului Local.

— Haide, îi spuse acestuia. Avem probleme.

Dar Norris îl ignoră, cel puţin pentru moment. Trecu nepăsător pe lângă el şi-l pocni pe Buster Keeton direct în ochi. Buster scoase un cârâit de uimire şi căzu cu spatele în portiera maşinii. Aceasta era încă deschisă şi greutatea lui o trânti, prinzându-i la încuietoare poalele cămăşii sale albe, pătate de transpiraţie.

— Asta-i pentru cursa de şobolani, căcat gras ce eşti! – strigă Norris.

— Pun eu mâna pe tine! – strigă Buster ca răspuns. Să nu crezi că nu! O să pun mâna *Pe Voi Toţi!*

— Pune mâna pe *asta,* mârâi Norris.

Se avânta iarăşi cu pumnii ridicaţi de-o parte şi de alta a pieptului său înfoiat de porumbel, când Alan îl prinse şi-l trase în spate.

— Termină! – strigă el în faţa lui Norris. Avem probleme înăuntru! Probleme mari!

Strigătul se ridică iarăşi în aer. Oamenii se adunau acum pe trotuarele Străzii Principale de Jos. Norris se uită la ei, apoi înapoi la Alan. Ochii i se limpeziseră şi arăta din nou stăpân pe sine. Mai mult sau mai puţin.

— Despre ce-i vorba, Alan? Are vreo legătură cu *el?*

Ridică din bărbie spre Cadillac. Buster stătea acolo, uitându-se posac la ei şi trăgând de cătuşa de la încheietura mâinii cu mâna liberă. Părea să nu fi auzit deloc strigătele.

— Nu, spuse Alan. Ai arma la tine?

Norris scutură din cap.

Alan desprinse capsa curelei de protecţie de la tocul de la şold, scoase pistolul de serviciu, calibru 38, şi i-l dădu lui Norris.

— Şi tu, Alan? – întrebă Norris.

— Vreau să am mâinile libere. Haide, hai să mergem. Hugh Priest e în birou şi a înnebunit.

20

Hugh Priest înnebunise, sigur că da – nu prea era îndoială despre asta – dar se afla la trei mile bune depărtare de Clădirea Municipalității din Castle Rock.

— Hai să discutăm despre… – spuse Hugh Priest şi atunci fu când, cu o parte a cămăşii îmbibată de sânge şi cu puşca ridicată, Henry Beaufort sări din spatele barului ca o păpuşă cu arc.

Henry şi Hugh traseră în acelaşi timp. Pocnetul pistolului automat se pierdu în răcnetul indistinct, primitiv al puştii de vânătoare. Fumul şi focul sări din țeava secționată. Hugh fu ridicat în aer şi aruncat prin încăpere cu picioarele lui goale târşâind pe podea şi cu pieptul transformat într-o mlaştină de noroi roşu descompus. Pistolul îi zbură din mână. Capetele cozii de vulpe ardeau.

Când glonțul lui Hugh îi străpunse plămânul drept, Henry fu aruncat în barul din spate. Sticlele căzură şi se sparseră peste tot în jurul lui. În pieptul său îşi făcu loc o amorțeală atotcuprinzătoare. Scăpă arma din mână şi se împletici către telefon. Aerul era plin de mirosuri nebuneşti: băutură vărsată şi păr de vulpe ars. Henry încercă să inspire şi, deşi pieptul i se ridică, i se păru că nu are nici un pic aer. Se auzi un sunet subțire şi ascuțit când gaura din pieptul lui lăsă aerul să intre.

Telefonul părea să cântărească o sută de livre, dar reuşi într-un sfârşit să-l ridice la ureche şi apăsă butonul care forma automat Oficiul Şerifului.

Țârrr… țârrr… țârrr…

— Care dracu-i *problema* cu voi, oameni buni? – gâfâi aspru Henry. Sunt pe *moarte* aici! Răspundeți la afurisitu' ăla de telefon!

Dar telefonul continuă doar să sune.

21

Norris îl prinse pe Alan din urmă la jumătatea aleii şi intrară umăr la umăr în mica parcare a Clădirii Municipalității. Norris ținea în mână, cu degetul pe garda trăgaciului, revolverul de serviciu al lui Alan cu țeava butucănoasă îndreptată în sus către cerul încins de octombrie. Saab-ul Sheilei Brigham era parcat alături de Patrula 4, maşina de serviciu a lui John LaPointe, dar alte maşini nu se mai vedeau. Alan se întrebă în treacăt unde era maşina lui Hugh şi atunci se deschise uşa laterală a Oficiului Şerifului. Cineva care avea în mâinile însângerate puşca din biroul lui Alan țâşni afară. Norris îndreptă într-acolo pistolul cu țeavă scurtă de calibru 38 şi-şi introduse degetul înăuntrul gărzii pentru trăgaci.

Alan observă două lucruri deodată. Primul era că Norris va trage. Al doilea, că persoana care striga şi avea puşca în mână nu era Hugh Priest, ci Sheila Brigham.

Reflexele aproape divine ale lui Alan Pangborn îi salvară viața Sheilei în acea după-amiază, dar fu o situație chiar la limită. Nu se deranjă să strige sau să coboare măcar țeava pistolului cu mâna. Nici una n-ar fi avut mari şanse de reuşită. Scoase în schimb cotul, apoi îl smuci în sus asemenea unui om care face o mişcare săltată, entuziastă, dansând la o serbare câmpenească. Lovi pistolul lui Norris cu o clipă înainte ca el să tragă, aruncând țeava în sus. În curtea interioară, pocnitura de pistol semănă cu un pocnet amplificat de bici. Un geam de la Oficiul Serviciilor Orăşeneşti care se găsea la etajul al doilea se sparse. Apoi, Sheila aruncă puşca pe care o folosise să-i sfarme creierii lui Lester Pratt şi fugi către ei, strigând şi plângând.

— Iisuse, spuse Norris pe o voce slabă, şocată. Când îi aruncă pistolul, cu patul înainte, lui Alan, fața lui era albă ca hârtia. – Aproape c-am împuşcat-o pe *Sheila* – o, mamă, Iisuse Christoase.

— *Alan!* – plânse Sheila. Slavă Domnului!

Se lovi de el fără să încetinească, aproape doborându-l din picioare. EI îşi puse pistolul la loc în toc şi apoi îşi petrecu brațele în jurul ei. Femeia tremura ca un fir electric prin care

trece prea mult curent. Alan bănuia că şi el tremură destul de tare, şi nu-i lipsise mult să-şi ude pantalonii. Sheila era isterică, orbită de panică, iar asta probabil că era o binecuvântare: el nu credea că femeia avea cea mai vagă idee cât de aproape fusese să dea colțul.

— Ce se petrece acolo înăuntru, Sheila? – întrebă el. Spune-mi repede.

Urechile îi țiuiau atât de tare din pricina împuşcăturii şi a ecoului care-i urmase, că aproape putea jura că auzea un telefon sunând undeva.

22

Henry Beaufort se simțea ca un om de zăpadă ce se topeşte în bătaia soarelui. Picioarele îl abandonau. Se pleoşti încet într-o poziție îngenuncheată cu telefonul care suna fără ca cineva să-i răspundă încă şuierându-i în ureche. Totul se învârtea în jurul lui, amețit din pricina izului amestecat de tărie şi blană arsă. Acum, cu acestea se mai amesteca un miros grețos. Bănuia că era vorba de Hugh Priest.

Era vag conştient că nu va rezolva nimic cu asta şi că ar fi trebuit să formeze alt număr pentru a cere ajutor, dar nu credea că o putea face. Forțele nu-l mai ajutau să tasteze încă un număr pe telefon – asta era. Aşa că îngenunche în spatele barului într-o baltă tot mai mare adunată din propriul său sânge, ascultând şuieratul ca de horn produs de aerul care-i intra în gaura din piept, luptându-se cu disperare să-şi păstreze cunoştința. Tiger nu se deschidea decât peste o oră, Billy era mort, iar dacă nimeni nu răspundea la telefon, şi el va fi mort pe când primii clienți vor începe să vină pentru diversele lor băuturi dătătoare de fericire trecătoare.

— Vă rog, şopti Henry pe o voce strigătoare, fără vlagă. Vă rog, răspundeți la telefon, cineva să răspundă, vă rog, la fututu' ăla de telefon.

23

Sheila Brigham începu să-şi recapete cât de cât controlul şi Alan scoase imediat de la ea cel mai important lucru: că îl trimisese la casare pe Hugh cu patul puştii.

Nu va încerca nimeni să-i împuşte când vor intra pe uşă.

Spera el.

— Haide, îi spuse lui Norris, hai să mergem.

— Alan… Când a ieşit… am crezut că…

— Ştiu ce ai crezut, dar nimeni n-a pățit nimic. Dă-o uitării, Norris. John e-năuntru. Haide.

Se duseră la uşă şi se postară de-o parte şi de alta a ei. Alan se uită la Norris.

— Intră în mersul piticului, spuse el.

Norris aprobă din cap.

Alan prinse de clanță, deschise uşa cu o smucitură şi se avântă înăuntru. Norris merse după el aplecat de spate.

John reuşise să-şi găsească picioarele şi să se bălăbănească aproape până la uşă. Alan şi Norris îl loviră ca linia de atac a vechii echipe Pittsburgh Steelers şi John suferi o ultimă umilință dureroasă: fu doborât la pământ de colegii lui şi proiectat în spate pe gresia de pe jos ca o bilă de popice. Se izbi cu o bufnitură de peretele din spate al încăperii şi scoase un strigăt de durere care era atât surprins, cât şi oarecum epuizat.

— Iisuse, ăsta-i *John!* – strigă Norris. Ce mai exercițiu anti-incendiu francez!

— Ajută-mă să-l ridic, spuse Alan.

Se grăbiră de cealaltă parte a încăperii către John, care se ridica deja singur. Fața lui era o mască de sânge. Buza superioară i se umfla asemenea unui tub interior supraplin. Când ajunseră Alan şi Norris la el, acesta îşi făcu palma căuş sub gură şi scuipă în ea un dinte.

— Ela ne'un, spuse John pe o voce apoasă, uluită. Theela l-a 'ovit u pu'ca. Cle' că l-a omo'ât.

— John, eşti teafăr? – Întrebă Norris.

— Îs *dis'us* com'et, spuse John.

Se aplecă în față şi vomită abundent între picioarele sale depărtate ca să-şi dovedească vorbele.

Alan se uită în jur. Era vag conştient că nu-i juca feste auzul; un telefon *chiar* suna. Dar nu telefonul era important acum. Îl văzu pe Hugh zăcând cu faţa în jos lângă peretele din spate şi se duse acolo. Îşi coborî urechea şi-o lipi de spatele cămăşii lui Hugh, vrând să audă vreo bătaie a inimii. Tot ce reuşi să audă la început fu ţiuitul din urechi. Telefoanele alea blestemate sunau pe toate birourile, aşa i se părea.

— Răspunde la porcăria aia sau scoate-l din priză! – sări Alan la Norris.

Norris se duse la cel mai apropiat telefon – se întâmplă să fie cel de pe biroul lui apăsă butonul care pâlpâia şi ridică receptorul.

— Nu ne deranjaţi acum, spuse el. Avem o situaţie de urgenţă. Va trebui să sunaţi mai târziu.

Îl aruncă la loc în furcă fără să aştepte vreun răspuns.

24

Henry Beaufort îndepărtă de ureche receptorul – acel receptor greu, foarte greu – şi se uită la el cu ochi aproape orbi, increduli.

— Ce ai spus? – şopti el."

Dintr-odată, nu mai putu ţine în mână receptorul; era prea al naibii de greu. Îl scăpă pe jos, se lăsă încet pe-o rână şi rămase acolo gâfâind.

25

Din câte îşi dădea seama Alan, Hugh ajunsese ia capătul drumului. Îl apucă de umeri, îl răsuci… şi nu era câtuşi de puţin Hugh. Faţa era prea acoperită de sânge, creieri şi bucăţi de os ca să-şi dea seama cine *era,* dar în mod sigur nu era Hugh Priest.

— Ce mama mă-sii se întâmplă aici? – spuse pe o voce joasă, uluită.

26

Danforth „Buster” Keeton stătea în mijlocul străzii, legat cu cătuşe de propriul său Cadillac, şi se uită la Ei cum se uitau la el. Acum că plecaseră Persecutorul Şef şi Ajutorul lui, Ei nu mai aveau la ce altceva să se uite.

Se uită la Ei şi-i recunoscu drept ceea ce erau – absolut fiecare dintre Ei.

Bill Fullerton şi Henry Gendron stăteau în faţa frizeriei. Bobby Dugas stătea între ei cu şorţul de frizer încă legat după gât şi atârnându-i în faţă aidoma unei bavete gigantice. Charlie Fortin stătea în faţa reprezentanţei Western Auto. Scott Garson şi prietenii lui, avocaţii borâţi Albert Martin şi Howard Potter, stăteau în faţa băncii, unde probabil că discutau despre el atunci când izbucnise tărăboiul. Ochi.

Ochi afurisiţi.

Peste tot erau ochi.

Toţi se uitau la *el.*

— Vă văd! – strigă Buster dintr-odată. Vă văd pe toţi! Pe Toţi! Şi ştiu ce am de făcut! Da! Puteţi fi siguri!

Deschise uşa Cadillac-ului şi încercă să urce. Era legat de mânerul exterior al portierei. Lanţul dintre cătuşe era lung, dar nu *atât* de lung. Cineva râse.

Buster auzi râsetul acela cât se poate de limpede. Se uită în jur.

Mulţi rezidenţi ai Castle Rock-ului stăteau în faţa magazinelor de pe Strada Principală, uitându-se înapoi la el cu ochii negri, ca nişte alice mari. ai unor şobolani inteligenţi.

Toată lumea era acolo, mai puţin domnul Gaunt.

Şi totuşi, domnul Gaunt *era* acolo; domnul Gaunt era în mintea lui Buster şi-i spunea pas cu pas ce are de făcut.

Buster îl ascultă… şi începu să zâmbească.

27

Camionul Budweiser, pe care Hugh aproape că-l răsese pe-o parte cu maşina în oraş, se opri la două dintre micuţele localuri de familie de cealaltă parte a podului şi în cele din

urmă intră în parcarea de la The Mellow Tiger la 16:01. Şoferul coborî, îşi luă planşeta pe care erau prinse hârtiile de livrare a mărfii, îşi săltă pantalonii de postav verde şi păşi hotărât către clădire. Se opri la cinci picioare depărtare de uşă cu ochii larg deschişi. În pragul intrării în bar putea vedea două picioare.

— Sfinte Iosife! – exclamă şoferul. Eşti bine, amice?

La urechi îi ajunse un strigăt slab, şuierat:

.....ajutor.....

Şoferul fugi înăuntru şi-l descoperi pe Henry Beaufort, abia viu, stând grămadă în spatele barului.

28

— E Lef'er Pratt, cârâi John LaPointe.

Susținut de Norris într-o parte şi de Sheila în cealaltă, țopăise până acolo unde Alan stătea îngenuncheat alături de cadavru.

— *Cine?* – întrebă Alan.

Se simțea ca şi când ar fi intrat din greşeală într-o comedie nebună. Ricky şi Lucy Se Duc Dracului. Hei, Lester, ai de dat nişte explicații.

— Lef'er Pratt, spuse John din nou cu o răbdare dureroasă. E plofu' de educa'ie fi'ică de la liceu.

— Şi ce caută el aici? – întrebă Alan.

John LaPointe scutură obosit din cap.

— Nu şt'u. A veni' numa' şi-a-nşepu' să facă pe nebunu'.

— Să mă lumineze cineva, spuse Alan. Unde-i Hugh Priest? Unde-i Clut? Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă aici?

29

George T. Nelson stătea în cadrul uşii de la dormitor şi se uita în jur nevenindu-i să creadă. Camera arăta de parcă cine ştie ce formație de punk – Sex Pistols, poate Cramps – ținuse acolo o petrecere la care-şi aduseseră şi toți fanii.

— Ce… – începu el şi altceva nu mai putu spune. Şi nici nu mai trebui. *Ştia* ce. Era vorba de cocaina aceea. Trebuia să fie. Vindea droguri cadrelor didactice de la Liceul Castle Rock de şase ani (nu toți profesorii erau consumatori de ceea ce Ace Merrill numea uneori Praful Bolivian Bingo, dar cei care erau se calificau pentru statutul de *mari* consumatori) şi lăsase o jumătate de uncie de cocaină aproape pură sub saltea. Despre drog era vorba, sigur că da. Cineva ciripise şi altcineva se lăcomise. George bănuia că ştiuse asta de-ndată ce oprise în parcare şi văzuse geamul spart de la bucătărie.

Traversă încăperea şi smuci de saltea în sus cu ambele mâini, care acum i se păreau țepene şi străine de el. Nimic dedesubt. Cocaina dispăruse. Cocaină aproape pură în valoare de aproape două mii de dolari – dispărută. Merse somnambulic spre baie să vadă dacă mica sa rezervă personală mai era în sticla de Anacin de pe raftul de sus al cutiei cu medicamente. Niciodată nu-i trebuise o doză mai mult ca acum.

Ajunse la intrare şi se opri cu ochii larg deschişi. Nu dezastrul îi reținu atenția, cu toate că şi acolo lucrurile fuseseră întoarse pe dos cu mare zel; era vorba de toaletă. Colacul era coborât şi era presărat cu un strat fin de praf alb.

George avea o bănuială că praful cel alb nu era Pudra pentru Copii de la Johnson's.

Merse către bideu, îşi umezi un deget şi atinse praful. Puse degetul în gură. Vârful limbii îi amorți aproape imediat. Pe podea, între tron şi cadă, se afla o punguță de plastic goală. Imaginea era limpede. Nebunească, dar limpede. Intrase cineva, găsise cocaina… şi apoi *o aruncase la căcăstoare şi trăsese apa.* De ce? De ce? Nu ştia, dar era hotărât ca, atunci când îl va găsi pe cel care făcuse asta, să-l întrebe. Chiar înainte să-i smulgă scăfârlia de pe umeri. Doar nu-i era greu să-ntrebe.

Rezerva lui de trei grame era intactă. O duse afară din baie şi apoi se opri din nou când dădu cu ochii de altceva şocant. Nu văzuse abominația aceasta când traversase dormitorul

venind din hol, dar de unde se afla atunci nu avea cum să n-o vadă.

Rămase unde era preț de-o clipă lungă, cu ochii mari de-o groază uluită, cu gâtul înghițind convulsiv în sec. Cuibul de vene de la temple bătea cu viteză, asemenea aripilor unor păsări mici. Reuşi într-un sfârşit să scoată un singur cuvânt mic şi strangulat:

.....mami.....!

La parter, în spatele sofalei de culoarea terciului de ovăz a lui George T. Nelson, Frank Jewett continua să doarmă.

30

Spectatorii de pe Strada Principală de Jos, care fuseseră scoşi pe trotuar de țipete şi împuşcături, erau acum întreținuți de o nouă atracție: evadarea desfăşurată cu încetinitorul a primului dintre consilierii lor locali.

Buster se aplecă în Cadillac atât de mult cât putu şi roti comutatorul de contact în poziția ON. Apăsă apoi butonul care cobora geamul electric dinspre partea şoferului. Închise portiera din nou şi începu cu grijă să se strecoare înăuntru prin geam.

Încă mai era afară de la genunchi în jos, cu brațul stâng tras în spate într-un unghi ascuțit de cătuşele cu care era prins de mânerul uşii, cu lanțul întins de-a lungul marii sale coapse stângi, când Scott Garson se apropie de el.

— Ă, Danforth, spuse bancherul ezitant, nu cred c-ar trebui să faci asta. Am impresia că eşti arestat.

Buster se uită pe la subsioara mâinii drepte, mirosindu-şi propria aromă – destul de picantă deja, şi-l văzu pe Garson cu capul în jos. Stătea chiar în spatele său. Arăta de parcă avea de gând să-ncerce să-l tragă afară din maşină.

Buster îşi trase picioarele sus atât de mult cât putu şi apoi le împinse afară cu forță, asemenea unui ponei pe care l-au apucat pandaliile pe păşune. Călcâiele pantofilor lui îl loviră pe Garson în față cu o pocnitură pe care Buster o găsi cât se poate de satisfăcătoare. Ochelarii cu rame de aur ai lui

Garson se sparseră. Bărbatul urlă, se dădu câțiva paşi în spate acoperindu-şi fața însângerată cu palmele şi căzu pe spate în mijlocul Străzii Principale.

— Ha! – grohăi Buster. La asta nu te-ai aşteptat, nu? Nu te-ai aşteptat *deloc,* fiu de curvă persecutor ce eşti, nu?

Şerpui mai departe până ce reuşi să urce în maşină cu totul. Lanțul era atât de lung cât trebuia. Încheietura umărului pârâi alarmant şi apoi se roti în locaşul ei destul cât să-i permită lui Buster să se strecoare pe sub propriul braț şi să-şi arunce fundul înapoi în scaun. Acum şedea în spatele volanului cu brațul încătuşat scos pe geam. Porni maşina.

Scott Garson se ridică la timp să vadă Cadillac-ul apropiindu-se de el. Grilajul acestuia părea că-i rânjeşte în față, un munte mare de crom care avea să-l zdrobească.

Se rostogoli speriat pe partea stângă, evitându-şi moartea cu mai puțin de o secundă. Unul dintre cauciucurile mari din față ale Cadillac-ului se rostogoli peste mâna lui dreaptă, sfărâmând-o destul de bine. Apoi se rostogoli peste ea şi cauciucul din spate, terminând treaba. Garson se lăsă pe spate, uitându-se la degetele lui grotesc măcinate, care erau acum cam de dimensiunea unor cuțite pentru chituit, şi începu să strige către cerul albastru şi încins.

31

— *TAMMMEEEE FAYYYYE!*

Țipătul îl smulse pe Frank Jewett din moțăiala tot mai profundă. În acele prime secunde confuze, nu avu absolut nici o idee unde se afla – doar că era vorba de-un loc strâmt, închis. Un loc *neplăcut.* Şi că avea ceva în mână… ce era?

Ridica mâna dreaptă şi aproape că îşi scoase ochiul cu cuțitul pentru friptură.

— *Oooooo, nuuuuuuuu! TAMMMEEEE FAYYYYE!*

Îşi aminti totul pe dată. Se afla în spatele canapelei vechiului şi bunului său „prieten” George T. Nelson, iar acela era George T. Nelson în persoana, în carne şi oase, care-şi jelea cu mare tărăboi papagalul mort. Odată cu această realizare,

tot restul se întoarse în amintirea lui Frank: revistele împrăştiate peste tot prin birou, biletul de şantaj, posibila (nu, probabila – cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât i se părea mai probabilă) ruinare a carierei şi a vieții lui.

Acum, incredibil, îl auzea pe George T. Nelson plângând cu suspine. Plângând cu suspine pentru o blestemată de căcăstoare cu aripi. Ei bine, îşi spuse Frank, am să-ți curm suferințele, George. Cine ştie – poate c-o să ajungi chiar într-un rai al păsărilor.

Suspinele se apropiau de sofa. Din ce în ce mai bine. Putea sări în picioare – surpriză, George! – şi nemernicul va fi mort înainte să-şi formeze o impresie despre ce se petrecea. Frank era pe cale să pună în practică saltul, când George T. Nelson, încă plângând de să i se frângă sufletul, se trânti pe sofa. Era un om greu, iar greutatea lui făcu sofaua să alunece considerabil către perete. Nu auzi „Ooooof!”-ul de surprindere, fără vlagă, din spatele lui; propriile lui suspine îl acoperiră. Dibui după telefon, formă un număr printr-o peliculă clipocitoare de lacrimi şi-l prinse (aproape miraculos) pe Fred Rubin de la primul apel.

— Fred! – plânse el. Fred, s-a întâmplat ceva îngrozitor! Poate că încă se întâmplă! O, Iisuse, Fred! O, Iisuse!

Jos şi-n spatele lui, Frank Jewett se lupta să respire. Poveştile lui Edgar Allan Poe pe care le citise în copilărie, poveşti despre oameni îngropați de vii, îi străbăteau cu viteză mintea. Fața lui începea încet să capete culoarea cărămizii vechi. Piciorul greu din lemn care-i apăsase pieptul când se prăbuşise George T. Nelson pe sofa i se părea un drug de plumb. Spatele sofalei îi apăsa umărul şi-o parte a feței.

Deasupra lui, George T. Nelson debita în urechea lui Fred Rubin o descriere trunchiată a ceea ce găsise când în sfârşit ajunsese acasă. Într-un sfârşit, se opri pentru o secundă şi apoi țipă:

— Nu-mi pasă că n-ar trebui să vorbesc despre asta la telefon – *CUM SĂ-MI PESE CÂND MI L-A OMORÂT PE TAMMY FAYE? NEMERNICUL L-A OMORÂT PE TAMMY FAYE!* Cine s-o fi făcut, Fred? *Cine?* Trebuie să mă ajuți!

O altă pauză când George T. Nelson ascultă, şi Frank îşi dădu seama cu o panică tot mai mare că-n curând va leşina, înțelese imediat ce avea de făcut – să folosească pistolul automat Llama să tragă prin sofa. Poate că nu-l va omorî pe George T. Nelson, s-ar putea chiar să nici nu-l *nimerească* pe George T. Nelson, dar cu siguranță că-i va atrage *atenția* lui George T. Nelson, iar, odată ce va face asta, erau şanse mari ca George T. Nelson să-şi ridice fundul ăla gras de pe sofa înainte ca el să moară acolo cu nasul strivit de caloriferul de la nivelul podelei.

Frank deschise palma în care ținea cuțitul pentru friptură şi încercă să ajungă la pistolul îndesat la betelia pantalonilor. O groază ca de coşmar îl năpădi când îşi dădu seama că nu-l poate lua – degetele i se deschideau şi închideau la distanță de exact doi inci deasupra mânerului din fildeş intarsiat al armei. Încercă folosindu-şi toată forța pe care o mai avea să întindă şi mai mult mâna, dar umărul înțepenit nu voia să se mişte deloc; sofaua cea mare – şi greutatea considerabilă a lui George T. Nelson – îl ținea ferm țintuit la perete.

Trandafiri negri – vestitori ai asfixierii tot mai apropiate – începură să-şi deschidă bobocii în fața ochilor holbați ai lui Frank.

Ca de la o depărtare imposibilă, îşi auzi vechiul „prieten” cum strigă la Fred Rubin, care fără-ndoială fusese partenerul lui George T. Nelson în afacerea cu cocaina.

— Despre ce tot *vorbeşti?* Te sun să-ți spun c-am fost prădat şi tu-mi spui să merg să mă-ntâlnesc cu tipu’ ăla nou din josu’ străzii? N-am nevoie de bibelouri, Fred, am nevoie de…

Se întrerupse, se ridică şi traversă încăperea. Cu ceea ce era la propriu ultima sa fărâmă de putere, Frank reuşi să împingă sofaua câțiva inci de la perete. Nu era mult, dar putea să ia sorbituri mici de aer incredibil de minunat.

— Vinde *ce?* – strigă George T. Nelson. Păi, Iisuse! Iisuse H. Christos! De ce n-ai spus aşa de la-nceput?

Linişte din nou. Frank zăcea în spatele sofalei ca o balenă eşuată, sorbind aer şi sperând că nu-i va exploda capul ce

bubuia chinuitor. Într-un moment se va ridica şi-i va zbura creierii vechiului său „prieten” George T. Nelson. Într-un moment. După ce-şi recăpăta respirația. Şi după ce florile alea mari şi negre care-i umpleau acum vederea se vor micşora la loc şi vor dispărea. Într-un moment. Cel mult două.

— Bine, spuse George T. Nelson. Mă duc să mă-ntâlnesc cu el. Mă-ndoiesc că-i făcătoru’ de minuni pe care-l crezi tu, da-i bun orice port într-o furtună, corect? Trebuie să-ți spun ceva, însă – mă doare-n cot dacă ține sau nu deschis. O să-l găsesc pe fiu’ ăla de curvă care-a făcut asta – ăsta-i primul lucru pe agenda mea – şi-o să-l crucific pe primul zid. Ai înțeles asta?

Eu am înțeles, îşi spuse Frank, dar care pe care are să crucifice pe zidul ăla încă mai rămâne de văzut, scumpul şi vechiul meu amic de petreceri.

— Da, *am* reținut numele! – strigă George T. Nelson în receptor. Gaunt, Gaunt, futu-i *Gaunt!*

Trânti receptorul în furcă, apoi trebuie să fi aruncat telefonul prin cameră – Frank auzi zornăitul de sticlă spartă. Câteva secunde mai târziu, George T. Nelson rosti un ultim jurământ şi ieşi ca o furtună din casă. Motorul Iroc-Z-ului său se trezi la viață cu un răcnet. În vreme ce împinse sofaua de lângă perete, Frank îl auzi cum iese cu spatele din parcare. Cauciucurile țipară afară pe asfalt şi apoi vechiul său „prieten” George T. Nelson era dus.

Două minute mai târziu, două mâini se ridicară la vedere şi prinseră de spatele sofalei de culoarea terciului de ovăz. O clipă după aceea, fața lui Frank M. Jewett – palidă şi dementă, cu ochelarii fără rame à la domnul Weatherbee stând strâmbi pe nasul lui mic şi teşit şi având o lentilă crăpată – apăru între mâini. Spatele sofalei îi lăsase imprimat pe obrazul drept un desen roşu. În părul rar îi dansau câțiva iepuraşi de praf.

Încet, asemenea unui cadavru umflat care se ridică de pe fundul unui râu până ce ajunge să plutească puțin sub suprafața apei, rânjetul reapăru pe fața lui Frank. Îl ratase pe vechiul său „prieten” George T. Nelson de data aceasta, dar George T. Nelson nu avea planuri să plece din oraş. Discuția lui la telefon exprimase limpede acest lucru. Frank avea să-l

găsească înainte să se sfârşească ziua. Într-un oraş de mărimea Castle Rock-ului, cum avea să-i scape?

25

Sean Rusk stătea în uşa de la bucătăria casei sale şi se uita cu nelinişte afară la garaj. Cu cinci minute în urmă, fratele lui mai mare mersese acolo – Sean se uita pe geamul de la dormitorul său şi se întâmplase să-l vadă. Brian ținea ceva într-o mână. Distanța era prea mare ca Sean să vadă ce era, dar nu avusese nevoie să vadă. Ştia. Era cartonaşul de base-ball cel nou, cel pe care Brian se tot furişa sus să-l vadă. Brian nu ştia că el ştie de cartonaş, dar aşa era. Ştia şi cine era pe el, fiindcă ajunsese acasă de la şcoală mult mai devreme ca Brian astăzi şi se furişase în camera lui Brian să-l vadă. Nu avea nici cea mai vagă idee de ce ținea Brian atât de mult la el; era vechi, murdar, cu urechi de măgar şi şters. De asemenea, jucătorul era cineva de care Sean nu auzise niciodată – un aruncător de la Los Angeles Dodgers pe nume Sammy Koberg, care înregistrase în toată activitatea o sigură victorie şi trei ratări. Tipul nu stătuse nici măcar un an întreg în liga profesionistă. De ce să țină Brian atât de mult la un cartonaş fără valoare ca acela?

Sean Rusk nu ştia. Ştia doar două lucruri cu siguranță: că Brian, fratele lui, *chiar* ținea la el şi că felul în care se comportase Brian în ultima săptămână sau aşa ceva era înfricoşător. Semăna cu reclamele alea pe care le vedeai la televizor despre copiii care iau droguri. Dar Brian nu folosea droguri… nu-i aşa?

Ceva de pe chipul lui Brian când se dusese în garaj îl speriase pe Sean atât de tare, că se dusese să-i spună mamei. Nu era sigur ce să-i spună mai exact şi se dovedi că nu contează, fiindcă nu avu ocazia să spună nimic. Ea umbla ca somnambula prin dormitor, îmbrăcată în capot şi pe nas cu ochelarii ăia prosteşti de soare pe care-i cumpărase de la noul magazin din centru.

— Mami, Brian a… – a început el şi mai departe de atât nu a reuşit să meargă.

— Du-te de aici, Sean. Mami e ocupată acum.

— Dar, mami…

— Du-te *de aici,* am spus!

Şi înainte să poată pleca singur, se trezise împins nepoliticos afară din dormitor. Când îl împinse, capotul ei se desfăcuse şi, înainte să-şi poată feri ochii, Sean văzu că mama lui nu purta absolut nimic pe dedesubt, nici măcar o cămaşă de noapte.

Femeia trântise uşa în spatele lui. Şi-o încuiase.

Acum stătea în uşa de la bucătărie, aşteptând cu nelinişte ca Brian să iasă din garaj… dar Brian nu ieşea.

Neliniştea lui crescu într-un fel tainic până ce deveni o teroare abia controlabilă. Sean ieşi pe uşa de la bucătărie, străbătu repede şi cu paşi mărunți culoarul dintre casă şi garaj şi intră în garaj.

Era întuneric şi mirosea a ulei şi era o căldură sufocantă înăuntru. Pentru o clipă, nu-şi văzu fratele în umbre şi-şi spuse că trebuie să fi ieşit în curte pe uşa din spate. Ochii i se ajustară şi scoase un icnet mic, scâncit.

Brian şedea sprijinit de peretele din spate, lângă maşina de tuns iarba marca Lawnboy. Luase puşca lui tati. Patul ei era aşezat pe podea. Țeava era îndreptată spre propria sa față. Brian susținea arma cu o mână în vreme ce în mâna cealaltă ținea cartonaşul de base-ball vechi şi soios care pusese cumva atât de tare stăpânire pe viața lui în ultima săptămână.

— Brian! – strigă Sean. Ce faci?

— Nu te mai apropia, Sean, o să te murdăresc.

— Brian, nu! strigă Sean, începând să plângă. Nu fi aşa un nătăfleț! Mă… mă sperii!

— Vreau să-mi promiți ceva, spuse Brian.

Îşi dăduse jos din picioare şosetele şi tenişii şi acum îşi vârî unul dintre degetele mari în garda pentru trăgaci a Remington-ului.

Sean simți în zona pelvisului ceva ud şi cald. Niciodată nu mai fusese aşa de speriat.

— Brian, te rog! *Te roooooog!*

— Vreau să-mi promiți că n-o să mergi niciodată la magazinul cel nou, spuse Brian. Mă auzi?

Sean făcu un pas către fratele lui. Degetul lui Brian se strânse pe trăgaciul armei.

— *Nu!* – strigă Sean, trăgându-se imediat în spate. Adică, da! *Da!*

Brian îndepărtă puțin țeava când văzu că fratele lui se retrage. Degetul se relaxă puțin.

— Promite-mi.

— Da! Orice vrei! Numa' nu mai face asta! Nu… nu mă mai necăji, Bri! Hai să mergem înăuntru şi să ne uităm la *The Transformers!* Nu… alege *tu!* Orice vrei! Chiar şi Wapner[52]! Ne putem uita la Wapner dacă vrei! Toată săptămâna! Toată *luna!* O să mă uit cu tine! Numa' nu mă mai speria, Brian, *te rog nu mă mai speria!*

Brian Rusk parcă nici nu-l auzise. Ochii lui păreau să plutească pe fața aceea îndepărtată, liniştită.

— Nu te duce niciodată acolo, spuse el. Lucruri prețioase e un loc otrăvitor, iar domnul Gaunt e-un om otrăvitor. De fapt nu-i om, Sean. Nu-i deloc om. Jură-mi că n-o să cumperi niciodată vreunul dintre lucrurile otrăvitoare pe care le vinde domnul Gaunt.

— Jur! Jur! îngăimă Sean. Jur pe numele lu' mami!

— Nu, spuse Brian, nu poți face asta, fiindcă şi pe ea domnul Gaunt a pus mâna. Jură pe numele *tău,* Sean. Jură chiar pe numele tău.

— Jur! strigă Sean înăuntrul garajului încins, întunecat, întinse implorator mâinile către fratele lui. – Chiar jur, jur chiar pe numele meu! Acum, te rog, lasă jos arma, Bri…

— Te iubesc, frățioare.

Se uită în jos la cartonaşul de base-ball pentru o clipă.

— Sandy Koufax e de căcat, spuse Brian Rusk şi apăsă trăgaciul cu degetul de la picior.

Țipătul sfredelitor de groază a lui Sean se ridică deasupra detunăturii, care fu plată şi puternică în garajul încins şi întunecat.

33

Leland Gaunt stătea la geamul magazinului său, se uita afară la Strada Principală şi zâmbea blând. Sunetul împuşcăturii de pe strada Ford fu slab, dar urechile lui erau ascuțite şi-l auziră.

Zâmbetul i se lărgi puțin.

Luă anunțul din vitrină, cel care spunea că e ÎNCHIS CU EXCEPȚIA VIZITELOR STABILITE ÎN PREALABIL, şi puse unul nou. Acesta spunea

ÎNCHIS PÂNĂ LA NOI DISPOZIȚII

— Începem să ne distrăm, spuse Leland Gaunt absolut nimănui. Da, dom'le.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

1

Polly Chalmers nu ştia nimic de toate acestea.

În vreme ce Castle Rock rodea primele fructe adevărate ale strădaniilor domnului Gaunt, ea era la capătul Drumului Orăşenesc nr. 3, la vechea reşedință Camber. Mersese acolo de-ndată ce încheiase discuția cu Alan.

Ai încheiat-o? îşi spuse. O, dragă, asta-i mult prea civilizat. După ce i-ai închis în nas – nu asta vroiai să spui?

Bine, fu ea de acord. După ce i-am închis în nas. Dar a acționat fără ştirea mea. Iar când l-am sunat să-i spun, s-a burzuluit tot şi apoi m-a mințit. M-a mințit. Se-ntâmplă să consider că un astfel de comportament merită un răspuns necivilizat.

La aceasta, ceva se mişcă în ea, ceva care ar fi vorbit dacă i-ar fi oferit timp şi spațiu, dar nu-i oferi nici una, nici alta. Nu voia nici o voce contradictorie; nu voia, de fapt, să se gândească deloc la ultima discuție cu Alan Pangborn. Voia

doar să-şi vadă de treaba pe care o avea de făcut aici, la capătul Drumului Orăşenesc nr. 3, şi apoi să plece acasă. Odată ce avea să ajungă acolo, intenționa să facă o baie rece şi apoi să doarmă doisprezece sau şaisprezece ore.

Vocea aceea lăuntrică reuşi să rostească doar cinci cuvinte: Dar, Polly… te-ai gândit…

Nu. Nu se gândise. Bănuia că va trebui în timp să se gândească, dar acum era prea devreme. Odată ce începea să gândească, avea să înceapă şi durerea. Pentru moment voia doar să-şi vadă de treabă… şi să nu se gândească deloc.

Reşedința Camber era înfricoşătoare… unii spuneau că este bântuită. Nu cu mulți ani în urmă, doi oameni – un băiețel şi şeriful George Bannerman – muriseră în curtea din fața acestei case. Alți doi oameni, Gary Pervier şi Joe Camber însuşi, muriseră mai în josul dealului. Polly parcă maşina în locul unde o femeie pe nume Donna Trenton făcuse cândva greşeala fatală de a-şi parca Ford Pinto-ul{53}, şi coborî. Când făcu asta, *azka* i se legănă de la stânga la dreapta între sâni.

Se uită nelinişti tă în jur pentru o clipă la veranda căzută, la pereții fără vopsea năpădiți de iederă, la geamurile în mare parte sparte care se holbau oarbe înapoi la ea. Greierii îşi cântau cântecele lor prosteşti în iarbă, iar soarele încins biciuia totul aşa cum făcuse în acele zile îngrozitoare când Donna Trenton se luptase acolo pentru viața ei şi a fiului ei.

Ce caut eu aici? îşi spuse Polly. *Pentru numele lui Dumnezeu, ce caut eu aici?*

Dar ştia, şi nu avea nici o legătură cu Alan Pangborn sau cu Kelton sau cu Departamentul pentru îngrijirea Copiilor din San Francisco. Această scurtă excursie pe teren nu avea nici o legătură cu dragostea. Avea legătură cu durerea. Asta era tot… dar asta era destul.

Înăuntrul amuletei mici din argint se afla ceva. Ceva viu. Dacă nu-şi onora partea ei din înțelegerea pe care o făcuse cu Leland Gaunt, acel ceva urma să moară. Nu ştia dacă putea îndura să se prăvălească înapoi în acea durere oribilă, chinuitoare, cu care se trezise în dimineața zilei de duminică.

Dacă trebuia să facă față toată viața unei asemenea dureri, își spuse că s-ar sinucide.

— Şi nu-i vorba de Alan, şopti ea, îndreptându-se către hambarul cu uşa lui căscată şi cu acoperişul lui amenințător înclinat pe spate. A spus că nu va ridica mâna împotriva lui.

De ce-ți pasă, totuşi? şopti vocea aceea obositoare.

Îi păsa fiindcă nu voia să-l rănească pe Alan. Era nervoasă pe el, da – *furioasă,* de fapt – dar asta nu însemna că trebuia să se coboare la nivelul lui, că trebuia să-l trateze şi ea aşa cum o tratase el.

Dar, Polly… te-ai gândit…

Nu. *Nu!*

Îi va juca o festă lui Ace Merrill şi de Ace nu-i păsa absolut deloc – nici măcar nu se-ntâlnisc cu el vreodată, îl cunoştea doar datorită reputației lui. Festa era pentru Ace, dar…

Dar Alan, care-l trimisese pe Ace Merrill la Shawshank, intra şi el în joc pe undeva. Aşa-i spunea inima.

Şi putea da în spate din asta? Chiar dacă voia s-o facă, putea? Acum era vorba şi de Kelton. Domnul Gaunt nu-i spusese cu exactitate că, dacă nu făcea ceea ce-i spunea el să facă, vestea a ceea ce se întâmplase cu fiul ei va ajunge peste tot prin oraş… dar făcuse o aluzie la asta. Nu putea îndura să se întâmple aşa ceva.

Nu are o femeie dreptul la mândria ei? Când a pierdut tot restul, nu are dreptul cel puțin la asta, la moneda fără de care poşeta ei e complet goală?

Da. Şi da. Şi da.

Domnul Gaunt îi spusese că va găsi în hambar singura unealtă de care avea nevoie; acum, Polly începu să meargă încet în acea direcție.

Du-te unde te poartă paşii, dar du-te acolo vie, Trisha, îi spusese mătuşa Evvie. *Nu fi o fantomă.*

Dar acum, păşind înăuntrul hambarului de la reşedința Camber prin nişte uşi care stăteau căscate şi înțepenite pe şinele lor ruginite, se *simțea* ca o fantomă. Niciodată în viața ei nu se simțise ca o fantomă mai mult ca acum. *Azka* i se mişcă între sâni… singură, de data aceasta. Era ceva înăuntru. Ceva

viu. Nu-i plăcea, dar îi plăcea chiar mai puțin ideea a ce s-ar întâmpla dacă ar muri vietatea aceea.

Va face ceea ce-i spusese domnul Gaunt să facă, cel puțin de data aceasta, va rupe toate legăturile cu Alan Pangborn (fusese o greşeală să înceapă ceva cu el, acum vedea asta, o vedea limpede) şi-şi va ține trecutul pentru ea. De ce nu?

În definitiv, era un lucru atât de mărunt.

2

Lopata era exact acolo unde-i spusese că va fi, sprijinită de un perete într-o rază de lumină prăfoasă. Prinse cu mâna de coada ei netedă, învechită.

Dintr-odată i se păru că aude din umbrele dese ale hambarului un mârâit gros, gutural, de parcă Saint Bernard-ul turbat care-l omorâse pe George Bannerman cel Uriaş şi-i provocase moartea lui Tad Trenton era încă acolo, întors dintre morți şi mai rău ca niciodată. Pielea de găină îi acoperi brațele şi Polly plecă în grabă din hambar. Curtea din fața casei nu era tocmai însuflețită – nu cu clădirea aceea goală uitându-se posacă la ea – dar era mai bine decât hambarul.

Ce caut eu aici? – întrebă din nou plină de jale mintea ei şi cea care răspunse fu vocea mătuşii Evvie: *Faci pe fantoma. Asta cauți aici? Faci pe fantoma.*

Polly strânse tare din ochi.

— Încetează! – şopti ea cu furie. *Încetează* imediat?

Corect, spuse Leland Gaunt. *Pe lângă, ce-i aşa mare lucru? Nu-i decât o glumiță nevinovată. Iar dacă va fi să iasă ceva serios din asta — nu va ieşi, desigur, dar să presupunem doar, de dragul demonstrației, că va ieşi – a cui va fi vina?*

— A lui Alan, şopti ea.

Ochii i se mişcau agitați în orbite şi mâinile i se încleştau şi descleştau agitate între sâni.

— Dacă ar fi el aici să-i pot vorbi… dacă nu s-ar fi separat singur de mine vârându-şi nasul în lucrurile care nu-l priveau…

Vocea aceea mică încercă iarăşi să vorbească, dar Leland Gaunt o reteză înainte să poată rosti un cuvânt.

Corect din nou, spuse Gaunt. *Cât despre ce cauți tu aici, Polly, răspunsul la întrebarea asta este cât se poate de simplu: plăteşti. Asta cauți aici şi asta-i tot ce cauți aici. Fantomele n-au nici o legătura cu asta. Şi ține minte asta, fiindcă este cel mai simplu, cel mai minunat aspect al comerțului: odată ce-ai plătit pentru un lucru, îți aparține de drept. Doar nu te-ai aşteptat ca un lucru atât de minunat să fie ieftin, nu? Dar odată ce vei fi terminat de plătit pentru el, îți va aparține. Acum, vrei să stai aici toată ziua şi să asculți vocile alea bătrâne şi speriate sau vrei să faci ceea ce-ai venit să faci?*

Polly deschise iarăşi ochii. *Azka* atârna nemişcată la capătul lănțişorului. Dacă se mişcase – şi nu mai era sigură că se mişcase – acum se oprise. Casa nu era decât o casă, o casă care a stat goală prea multă vreme şi care arăta inevitabilele semne ale neîngrijirii. Ferestrele nu erau ochi, ci simple găuri cu sticla spartă de pietrele aruncate de nişte băieți aventuroşi. Dacă auzise ceva în hambar – şi nu mai era sigură că auzise – nu fusese decât sunetul produs de o scândură umflându-se în neobişnuita căldură de octombrie.

Părinții ei erau morți. Băiețelul ei dulce era mort. Iar câinele care dominase atât de teribil şi de complet această curte vreme de trei zile şi trei nopți de vară în urmă cu unsprezece ani era mort şi el.

Nu era nici o fantomă.

— Nici măcar eu, spuse ea şi începu să dea ocol hambarului.

3

Când vei merge în spatele hambarului, spusese domnul Gaunt, *o să vezi rămăşițele unei vechi rulote.* Le văzu; o rulotă Air-Flow cu pereți exteriori argintii, aproape ascunsă vederii de splinuțe şi lujeri înalți de floarea-soarelui târzie.

Într-o parte a rulotei o să vezi o piatră mare şi plată.

O găsi cu uşurință. Era la fel de mare ca şi o piatră pentru pavarea grădinilor.

Mişcă piatra şi sapă. Cam la două picioare sub pământ vei găsi o cutie de biscuiți Crisco.

Aruncă piatra în lături şi săpă. La mai puțin de cinci minute după ce începuse, lama lopeții se lovi de cutie. Scăpă de lopată şi săpă în pământul afânat cu degetele, rupând rețeaua firavă de rădăcini. Un minut mai târziu ținea în mână cutia de biscuiți Crisco. Era ruginită, dar intactă. Eticheta mucedă se desprinse şi văzu pe spatele ei o rețetă pentru Prăjitura Surpriză cu Ananas (lista de ingrediente era în mare parte acoperită de-o pată mare de mucegai), alături de-un cupon Bisquick care expirase în 1969. Prinse cu degetele de marginea capacului şi-l desprinse. Pala de aer care ieşi dinăuntru o făcu să se crispeze şi să-şi ferească nasul pentru o clipă. Vocea aceea mai încercă o ultimă dată să întrebe ce căuta ea acolo, dar Polly o reduse la tăcere.

Se uită în cutie şi văzu ceea ce-i spusese domnul Gaunt că va vedea: un mănunchi de cupoane Gold Bond şi mai multe fotografii şterse ale unei femei surprinse în toiul unei partide de sex cu un ciobănesc scoțian.

Scoase aceste lucruri afară, le îndesă în buzunarul de la şold şi apoi îşi şterse în treacăt degetele pe piciorul jeanşilor. Se va spăla pe mâini de-ndată ce va avea ocazia, îşi promise. Să atingă lucrurile acelea care zăcuseră în pământ atât de multă vreme o făcea să se simtă murdară.

Din celălalt buzunar scoase un plic sigilat. Pe partea lui din față erau scrise la maşină cu litere mari acestea:

UN MESAJ PENTRU ÎNDRĂZNEȚUL VÂNĂTOR DE COMORI.

Polly puse plicul în cutie, apăsă capacul la loc şi-o aruncă înapoi în groapă. Folosi lopata pentru a o umple, lucrând repede şi neglijent. Tot ce-şi dorea acum era să plece dracului de acolo.

După ce termină, se îndepărtă cu pas grăbit. Lopata o aruncă în buruienele înalte. Nu avea nici o intenție să o ducă

înapoi în hambar, indiferent când de plauzibilă putea părea explicația sunetului pe care-l auzise.

Când ajunse la maşină, deschise mai întâi portiera pasagerului şi apoi torpedoul. Scotoci prin droaia de hârtii dinăuntru până ce găsi o cutie veche de chibrituri. Avu nevoie de patru încercări pentru a scoate o flacără mică. Durerea îi părăsise aproape complet mâinile, dar tremurau atât de tare, încât frecă primele trei chibrituri mult prea tare, îndoind capetele de hârtie şi, nefolositoare, trebui să le arunce.

Când al patrulea scăpără, îl ținu între două degete de la mâna dreaptă, flacăra fiind aproape invizibilă în lumina încinsă a după-amiezii, şi scoase din buzunarul jeanşilor mormanul mototolit de cupoane şi fotografii obscene. Atinse flacăra de morman şi-o ținu acolo până ce fu sigură că se aprinsese. Apoi aruncă chibritul şi ținu hârtiile în poziție verticală pentru a le face să ardă mai bine. Femeia era malnutrită şi avea ochii goi. Câinele arăta decrepit şi destul de deştept să fie ruşinat. Era o uşurare să privească suprafața singurei fotografii pe care o putea vedea băşicându-se şi devenind maro. Când începură să se încovoieze pozele, aruncă mormanul înflăcărat în praful unde o femeie omorâse cândva în bătaie un alt câine, acesta un Saint Bernard, cu o bâtă de base-ball.

Flăcările pâlpâiau. Mormanul mic de cupoane şi fotografii se mototoliră repede într-un morman de cenuşă neagră. Flăcările tremurară, se stinseră… şi-n clipa când se întâmplă asta, o pală, bruscă adiere de vânt suflă prin nemişcarea zilei, spulberând ghemotocul de cenuşă în fulgi mici. Aceştia urcară într-un vertij de aer pe care Polly îl urmări cu nişte ochi ce deveniseră pe dată largi şi înspăimântați. De unde venise mai exact pala aceea ciudată de vânt?

O, te rog! Nu poți înceta să fii atât de-a naibii de…

În clipa aceea, mârâitul gros, asemănător cu un motor exterior mergând la ralanti, se ridică iarăşi din pântecele încins şi-ntunecat al hambarului. Nu era închipuirea ei şi nu era o scândură care scârțâia.

Era un *câine.*

Polly se uită înspăimântată într-acolo şi văzu două cercuri roşii înfundate de lumină fixând-o din mijlocul întunericului.

Ocoli maşina în fugă, lovindu-se tare cu şoldul de o latură a capotei, urcă, ridică geamurile şi încuie uşile. Roti cheia de contact. Motorul cârâi… dar nu porni.

Nimeni nu ştie unde sunt, îşi dădu ea seama. Nimeni în afară de domnul Gaunt… iar el nu va anunța pe nimeni.

Preț de o clipă, se închipui prinsă acolo în capcană, aşa cum fuseseră prinşi în capcană şi Donna Trenton şi fiul ei. Apoi motorul se trezi la viață şi ea ieşi cu spatele din parcare atât de repede, că aproape intră cu maşina în şanțul de pe cealaltă parte a drumului. Schimbă maneta în viteza întâi şi porni către oraş cu cea mai mare viteză de care era în stare.

Uitase complet că voia să se spele pe mâini.

4

Ace Merrill se rostogoli din pat cam în acelaşi timp când, la o distanță de treizeci de mile, Brian Rusk îşi trăgea un glonț în cap.

Intră în baie, descotorosindu-se din mers de chiloții murdari, şi urină preț de-o oră sau două. Ridică un braț şi-şi adulmecă subsioara. Se uită la duş şi se hotărî să nu-l folosească. Avea înainte o zi mare. Duşul putea aştepta.

Ieşi din baie fără să se deranjeze să tragă apa – *dacă-i galbenă ca para, las-o-n apă toată vara* făcea parte din filozofia lui Ace – şi se duse direct la masa de lucru, unde ceea ce-i mai rămăsese din praful primit de la domnul Gaunt stătea întins pe-o oglindă pentru bărbierit. Era un drog minunat – nu afecta nasul, dar cocea creierii. Era de asemenea aproape gata. Ace avusese nevoie de-o mulțime de carburant azi-noapte, aşa cum spusese domnul Gaunt, dar întreținea o bănuială destul de solidă că mai era destul acolo de unde venise şi acesta.

Ace folosi marginea permisului său de conducere să formeze două linii. Le trase pe nas cu o bancnotă de cinci dolari

răsucită şi-n creieri îi explodă ceva care semăna cu un proiectil Shrike.

— Bum! strigă Ace Merrill pe cea mai reuşită voce Warner Wolf a sa. Hai să revedem înregistrarea![54]

Îşi trase peste şoldurile goale o pereche de jeanşi spălăciți şi apoi îmbrăcă un tricou Harley-Davidson. Asta poartă anul ăsta toți vânătorii de comori bine îmbrăcați, îşi spuse şi râse sălbatic. Măi, să fie, cocaina aia chiar c-a fost bună!

Pornise în drum spre ieşirea din casă când ochii îi căzură pe captura din noaptea trecută şi-şi aminti că voise să-l sune pe Nat Copeland în Portsmouth. Se duse înapoi în dormitor, săpă printre hainele făcute alandala ghem în sertarul de sus al mesei de lucru şi-n cele din urmă găsi o agendă cu adrese îmboțită. Se întoarse în bucătărie, se aşeză şi formă numărul pe care-l avea. Se-ndoia că-l va prinde pe Nat acasă, dar merita să încerce. Cocaina îi zumzăia şi-i huruia în cap, dar simțea deja euforia cum scade. O doză bună de cocaină făcea din tine un om nou. Singura problemă era că primul lucru pe care şi-l dorea omul cel nou era încă o doză, iar rezerva lui Ace era grav micşorată.

— Mda? – spuse o voce obosită în urechea lui şi Ace îşi dădu seama că iarăşi ieşise în avantaj – norocul era de partea lui.

— Nat! strigă el.

— Cine mă-sa spune asta?

— *Eu* spun, mârțoagă bătrână! *Eu* spun!

— Ace? Tu eşti?

— Nimeni altul! Ce mai faci, bătrâne Natty?

— Am fost şi mai bine.

Nat părea mai puțin decât fericit să discute cu vechiul său amic de la atelierul auto din Shawshank.

— Ce vrei, Ace?

— Ei, aşa se vorbeşte c-un prieten bun? – întrebă Ace plin de reproş.

Prinse receptorul între ureche şi umăr şi trase spre el două cutii de tinichea ruginită.

Una dintre ele provenea din pământul din spatele vechii reşedințe Treblehorn, cealaltă din pivnița vechii ferme Masters,

care arsese din temelii când Ace avea doar zece ani. Prima cutie conținuse doar patru albume de cupoane S&H Green şi mai multe pachete prinse laolaltă cu bandă elastică de cupoane Raleigh pentru țigări. A doua conținuse câteva legături de cupoane valorice emise de diverse magazine şi şase fişicuri de penny. Doar că nu păreau nişte penny obişnuiți.

Erau albi.

— Poate că nu voiam decât să văd cum îți mai merge, îl tachină Ace. Ştii tu, să văd cum stai cu hemoroizii, să aflu în ce stare e rezerva ta de săpun. Lucruri de felul ăsta.

— Ce vrei, Ace? – repetă Nat Copeland obosit.

Ace scoase unul dintre fişicurile de penny din vechea cutie Crisco. Hârtia se decolorase de la purpuriul din tinerețe la un roz spălăcit şi sec. Scutură doi penny într-o mână şi se uită curios la ei. Dacă ştia cineva ceva despre lucrurile astea, Nat Copeland era acela.

Deținuse cândva un magazin în Kittery numit Monedele şi Obiectele de Colecție ale lui Copeland. Avusese de asemenea propria sa colecție de monede – una dintre cele mai bune zece colecții din Noua Anglie, cel puțin potrivit spuselor lui Nat însuşi. Apoi descoperise şi el minunile cocainei. În cei patru sau cinci ani care urmaseră acestei descoperiri, îşi descompletase colecția de monede bucată cu bucată şi şi-o vârâse pe nas în sus. În 1985, poliția, răspunzând unei alarme silențioase la magazinul de monede Long John Silver din Portland, îl găsise pe Nat Copeland în încăperea din spate, îndesând într-o geantă din piele de căprioară dolari de argint ştanțați cu Doamna Libertății. Ace îl întâlnise nu mult după aceea.

— Ei bine, *chiar* am o întrebare pentru tine, acum că ai pomenit de asta.

— O întrebare? Asta-i tot?

— Asta-i absolut tot, bunul meu prieten.

— Bine. – Vocea lui Nat se relaxă foarte puțin. – Întreabă, atunci. N-am toată ziua la dispoziție.

— Corect, spuse Ace. Ocupat, ocupat, ocupat. Ai de mers undeva şi ai de mâncat ceva – oameni; n-am dreptate, Natty?

Râse nebuneşte. Nu era vorba doar de drog; era vorba de zi. Nu ajunsese acasă decât la prima geană de lumină, cocaina pe care o trăsese pe nas îl ținuse treaz aproape până la zece în dimineața aceasta în pofida draperiilor trase şi a epuizării fizice, şi tot se simțea pregătit să mănânce drugi de oțel şi să scuipe cuie de zece penny bucata. Şi de ce nu? De ce, futu-i, *nu?* Stătea pe marginea unei averi. Ştia asta, o simțea cu fiecare fibră a corpului.

— Ace, chiar este ceva în chestia aia la care tu-i spui minte sau m-ai sunat numa' ca să mă iei peste picior?

— Nu, nu te-am sunat să te iau peste picior. Dă-mi tot ce-ai mai bun, Natty, şi s-ar putea să-ți dau *şi eu* tot ce-am mai bun. *Foarte* bun.

— Adevărat? – Vocea lui Nat Copeland îşi pierdu pe dată tăişul. Deveni liniştită, aproape uimită. – Îți bați joc de mine, Ace?

— Cel mai bun, cel mai primo căcat pe care l-am avut vreodată, Natty Bumppo, băiatul meu.

— Îmi poți da şi mie o porție?

— Fără nici o îndoială, spuse Ace, neintenționând să facă aşa ceva.

Scosese încă trei sau patru dintre penny aceia ciudați din fişicul cel vechi, decolorat. Acum îi împinse într-o linie dreaptă cu degetul.

— Dar trebuie să-mi faci un serviciu.

— Zi-i pe nume.

— Ce ştii despre penny albi?

Urmă o pauză la celălalt capăt al firului. Apoi Nat spuse cu precauție:

— Penny albi? Vrei să spui penny din *oțel?*

— Nu ştiu ce vreau să spun – tu eşti colecționarul de monede, nu eu.

— Uită-te la date. Vezi dacă sunt din anii 1941 şi 1945.

Ace întoarse un penny din fața lui. Unul era din 1941; patru erau din 1943; ultimul era din 1944.

— Mda. Sunt. Cât valorează, Nat?

Încercă să-şi mascheze înflăcărarea din voce şi nu reuşi complet.

— Nu foarte mult luați unul câte unul, spuse Nat, da' al naibii de mult față de penny obişnuiți. Poate doi gologani bucata. Trei dacă-s N.C.

— Asta ce-i?

— Neintrați în circulație. În condiții optime. Ai mulți, Ace?

— Destui, spuse Ace, destui, Natty, omul meu.

Dar era dezamăgit. Avea şase fişicuri, trei sute de penny, iar cei la care se uita nu i se părea într-o stare deosebit de bună. Nu erau tocmai bătuciți de tot, dar erau departe de a fi lucioşi şi noi. Şase sute de dolari, opt sute cel mult. Nu cine ştie ce mare lovitură.

— Păi, adu-i aici şi lasă-mă să-i văd, spuse Nat. Ți-i pot schimba pe bani buni.

Ezită, apoi adăugă:

— Şi-adu cu tine şi nişte pudră d-aia de mărşăluit.

— O să mă gândesc la asta, spuse Ace.

— Hei, Ace! Nu închide!

— Îți futulesc mult de tot, Natty, răspunse Ace şi exact asta făcu.

Rămase unde era pentru o clipă, gândindu-se la penny şi la cele două cutii ruginite. Era ceva foarte ciudat cu toate astea. Cupoane valorice nefolositoare şi penny de oțel în valoare de şase sute de dolari. Ce însemna asta?

Tocmai aici e drăcovenia, îşi spuse Ace. Nu înseamnă nimic. Unde-i marfa adevărată? Unde-i afurisita aia de PRADĂ?

Se împinse de lângă masă, se duse în dormitor şi trase pe nas ce-i mai rămăsese din praful pe care i-l dăduse domnul Gaunt. Când ieşi iarăşi afară, avea în mâini cartea în care se afla harta şi se simțea mult mai voios. *Ba* însemna ceva. Însemna ceva foarte bine. Acum că-şi rezolvase puțin creierii, vedea că era aşa.

În definitiv, pe hartă erau o mulțime de cruci. Găsise două capturi chiar acolo unde spuneau crucile că se află, fiecare loc fiind marcat cu o piatră mare şi plată. Cruci + Pietre Plate = Comori Ascunse. *Chiar* se părea că Pop fusese puțin mai moale

la scăfârlie la bătrâneţe decât crezuseră oamenii din oraş, că întâmpina mici probleme aproape de sfârşit când venea vorba să facă diferenţa dintre diamante şi praf, dar lucrurile cele mari – aur, bani, poate titluri de acţiuni – trebuiau să fie acolo *undeva,* sub una sau mai multe dintre pietrele acelea plate.

Dovedise asta. Unchiul său îngropase lucruri de *valoare,* nu doar maldăre de cupoane vechi şi mucegăite. La vechea fermă Masters găsise şase fişicuri de penny din oţel în valoare de cel puţin şase sute de dolari. Nu era mult… dar era un semn.

— E-acolo undeva, spuse Ace încet. Ochii lui scânteiară nebunesc. – Toate sunt acolo undeva – Într-una dintre celelalte şapte gropi. Sau două. Sau trei.

Ştia asta.

Scoase din carte harta din hârtie maro şi-şi lăsă degetele să rătăcească de la o cruce la alta, întrebându-se dacă unele erau cu mai multe şanse ca altele. Degetul lui Ace se opri la vechea reşedinţă Camber. Era singura locaţie unde se aflau două cruci una lângă alta. Degetul lui începu să se mişte încet de la una la cealaltă.

Joe Camber murise într-o tragedie care mai răpise alte trei vieţi. Soţia şi băiatul lui fuseseră plecaţi de acasă atunci. În vacanţă. Oamenilor precum soţii Camber nu le plac de obicei vacanţele, dar Charity Camber câştigase nişte bani la loteria statului, i se părea lui Ace că-şi aminteşte. Încercă să-şi mai amintească ceva, dar totul îi era începţoşat în minte. Pe atunci, el avea alte treburi pe cap – o mulţime de treburi.

Ce făcuse doamna Camber când ea şi băiatul ei se întorseseră din scurta lor excursie şi descoperise că Joe – un rahat universal, potrivit tuturor celor pe care-i auzise Ace – era mort şi îngropat? Se mutaseră din stat, nu-i aşa? Iar proprietatea? Poate că voise să scape de ea în grabă. În Castle Rock, un nume stătea asupra tuturor celorlalte când venea vorba să scapi de unele lucruri în grabă; numele acela era Reginald Marion „Pop” Merrill. Mersese ea la el? El i-ar fi oferit o sumă derizorie – aşa era felul lui – dar, dacă ea era destul de nerăbdătoare, o sumă derizorie i-ar fi convenit. Cu alte

cuvinte, reşedința Camber era posibil să-i fi aparținut şi ea lui Pop ia momentul morții lui.

Această posibilitate căpătă forța unei certitudini în mintea lui Ace cu doar câteva momente după ce-i recunoscu existența.

— Reşedința Camber, spuse el. Pun pariu că acolo e locul! *Ştiu* că acolo e locul!

Mii de dolari! Poate *zeci de mii!* Iisuse plin de speranțe!

Înşfăcă harta şi o trânti înapoi în carte. Apoi merse afară, aproape fugind, spre Chevy-ul pe care i-l împrumutase domnul Gaunt.

O singură întrebare încă-l mai sâcâia: dacă Pop chiar *fusese* capabil să facă diferența dintre diamante şi praf, de ce se mai deranjase să îngroape şi cupoanele valorice?

Ace, nerăbdător, alungă această întrebare şi porni la drum spre Castle Rock.

5

Danforth Keeton ajunse înapoi acasă pe Castle View chiar în timp ce Ace pornea spre zonele mai rurale ale oraşului. Buster încă era încătuşat de mânerul portierei Cadillac-ului său, dar starea lui mentală era una de-o euforie sălbatică. Îşi petrecuse ultimii doi ani luptându-se cu nişte umbre, iar umbrele ieşeau mereu câştigătoare. Ajunsese la punctul în care începuse să se teamă că-şi pierdea mințile… ceea ce, desigur, era exact ce-şi doreau Ei ca el să creadă.

Văzu mai multe „farfurii parabolice” pe drumul dinspre Strada Principală către casa de pe View. Le observase şi înainte şi se întrebase dacă nu sunt cumva o parte a ceea ce se petrecea în oraşul ăla. Acum era sigur de asta. Nu erau câtuşi de puțin „farfurii parabolice.” Erau dispozitive de bruiere a undelor cerebrale. Era posibil ca nu *toate* să fie îndreptate spre casa lui, dar puteai fi sigur că oricare dintre acestea erau îndreptate spre puținii oameni asemenea lui care înțelegeau că se desfăşura o conspirație monstruoasă.

Buster parcă în fața casei şi apăsă butonul de deschidere a garajului, ce era prins pe parasolar. Uşa începu să se ridice, dar el simți în acel moment un junghi monstruos de durere trecându-i prin cap. Înțelese că şi *asta* făcea parte din conspirație – Ei înlocuiseră *adevăratul* dispozitiv de deschidere a uşii de la garaj cu altceva, ceva care, în timp ce deschidea uşa, trimitea raze nocive în mintea sa.

ÎI smulse de pe parasolar şi-l aruncă pe geam înaintea să intre în garaj.

Opri motorul, deschise portiera şi ieşi. Cătuşele îl priponeau de portieră la fel de eficient ca o lesă ajustabilă. Pe pereți stăteau frumos aranjate în cuie diverse unelte, dar erau mult prea departe de el. Buster se lăsă iarăşi pe spate în scaun şi începu să claxoneze.

6

Myrtle Keeton, care avusese propria ei misiune de îndeplinit în acea după-amiază, stătea întinsă pe patul de la etaj într-o semitrezie preocupată atunci când începu să sune claxonul. Se ridică țeapă în şezut, ochii căscându-i-se de teroare.

— *Am făcut-o!* gâfâi ea. Am făcut ce mi-ați spus să fac, acum vă rog să mă lăsați în pace!

Îşi dădu seama că visase, că domnul Gaunt nu era acolo, şi lăsă aerul să-i iasă din plămâni într-un suspin prelung, tremurat.

TIT! TIT! TIIIIIIIIT!

Semăna cu claxonul Cadillac-ului. Luă păpuşa care stătea pe pat alături de ea, păpuşa cea frumoasă pe care o cumpărase de la magazinul domnului Gaunt, şi o strânse în brațe întru propria ei alinare. În după-amiaza aceasta făcuse ceva, ceva ce o parte obscură, speriată din ea credea că e un lucru rău, un lucru *foarte* rău, şi de atunci păpuşa devenise pentru ea neprețuită. Prețul, ar fi spus domnul Gaunt, sporeşte mereu valoarea… cel puțin în ochii cumpărătorului.

TIIIIIIIIIIIIIIT!

Era claxonul Cadillac-ului. De ce stătea Danforth Keeton în garaj şi claxona? Bănuia că era mai bine să meargă şi să vadă.

— Dar ar face bine să nu-mi rănească păpuşa, spuse ea pe o voce scăzută.

O aşeză cu grijă în umbrele de sub partea ei de pat.

— Ar face bine să n-o atingă, fiindcă asta ar umple paharul.

Myrtle era una dintre foarte mulții oameni care vizitaseră Lucruri prețioase în ziua aceea, doar un alt nume cu o bifare în dreptul lui pe lista domnului Gaunt. Mersese acolo, asemenea multor altora, fiindcă domnul Gaunt îi *spusese* să meargă. Primise mesajul într-un fel pe care soțul ei l-ar fi înțeles perfect: îl auzise în gând.

Domnul Gaunt îi spusese că venise timpul să termine de plătit pentru păpuşă… dacă voia s-o păstreze, adică. Trebuia să ducă o cutie din metal şi o scrisoare sigilată la Sala Fiicelor Izabelei, de lângă Maica Noastră a Apelor Liniştite. Cutia avea perforate fante pe fiecare latură, mai puțin pe fund. Dinăuntru auzise slabe ticăituri. Încercase să se uite printr-una dintre fantele rotunde – semănau cu cele din difuzoarele vechilor aparate de radio – dar nu reuşise să vadă decât un obiect nedesluşit, de formă cubică. Şi adevărul era că nici nu se uitase foarte atentă. Părea mai bine – mai sigur – să n-o facă.

În parcarea micului complex bisericesc se afla o singură maşină când sosise Myrtle, care era pe jos. Casa parohială fusese şi ea goală, însă. Se uitase dincolo de anunțul lipit pe geamul dispus în jumătatea de sus a uşii ca să se asigure, apoi citise anunțul.

FIICELE IZABELEI
ÎNTÂLNIRE MARȚI LA 19:00
AJUTAȚI-NE SĂ PLANIFICĂM „SEARA LA CAZINOU”

Myrtle se furişase înăuntru. La stânga ei, de-a lungul peretelui, se afla un şir de compartimente vopsite în culori vii – acolo îşi luau prânzul copiii luați în plasament şi acolo îşi țineau diversele desene şi proiecte de lucru copiii de la Şcoala Duminicală. Lui Myrtle i se spusese să pună obiectul pe care-l

avea într-unul dintre acele compartimente, şi asta şi făcuse. Se potrivea la fix. În partea din față a încăperii se afla masa preşedintei de consiliu, la stânga ei era steagul american şi la dreapta o pancartă înfățişând Pruncul din Praga. Masa era deja aranjată pentru întâlnirea din seara aceea, cu pixuri, creioane, formulare de înscriere la Seara la Cazinou şi, în mijloc, cu ordinea de zi a preşedintei. Myrtle pusese sub această foaie plicul pe care i-l dăduse domnul Gaunt, aşa încât Betsy Vigue, Preşedinta Activităților Fiicelor Izabelei, să-l vadă de-ndată ce va ridica foaia cu ordinea de zi.

CITEŞTE ASTA IMEDIAT CURVĂ PAPALĂ

era scris la maşină cu majuscule pe partea din față a plicului.

Cu inima bubuindu-i repede în piept, cu tensiunea arterială undeva dincolo de lună, Myrtle ieşise în vârful degetelor de la picioare din Sala Fiicelor Izabelei. Se oprise afară pentru o clipă, cu palma lipită deasupra pieptului ei amplu, încercând să-şi recapete răsuflarea.

Şi a văzut pe cineva ieşind în grabă din Sala Cavalerilor lui Columb din spatele bisericii.

Era June Gavineaux. Părea la fel de speriată şi de vinovată cum se simțea şi ea. Femeia a coborât atât de repede scările de lemn ce duceau la parcare, că aproape a căzut, şi apoi a mers cu pas alert spre singura maşină de acolo, tocurile ei joase păcănind vioi pe asfalt.

A ridicat ochii, a văzut-o pe Myrtle şi a pălit. Apoi s-a uitat mai atentă la fața lui Myrtle… şi a înțeles.

— Şi tu? – a întrebat pe o voce joasă.

Un rânjet ciudat, deopotrivă vesel şi scârbit, îi apăruse pe față. Era expresia unui copil de obicei cuminte care a pus, din motive pe care nici ea nu le înțelege, un şoarece în sertarul de la catedra profesoarei ei preferate.

Myrtle a simțit un rânjet de răspuns, de exact acelaşi fel, apărându-i şi ei pe față. Totuşi, a încercat să-l disimuleze.

— Pe toată mila divină! Nu ştiu despre ce vorbeşti!

— Ba ştii.

June se uitase în jur repede, dar cele două femei aveau acel colț al după-amiezii aceleia ciudate numai pentru ele.

— Domnul Gaunt.

Myrtle a încuviințat din cap şi şi-a simțit obrajii încingându-se de-o roşeață crâncenă, neobişnuită.

— Tu ce ți-ai luat? – a întrebat June.

— O păpuşă. *Tu* ce ți-ai luat?

— O vază. Cea mai frumoasă vază *cloisonné* pe care am văzut-o vreodată.

— Ce ai făcut?

Zâmbind viclean, June a ricanat:

— *Tu* ce ai făcut?

— Nu contează. – Myrtle s-a uitat înapoi spre Sala Fiicelor Izabelei şi apoi a pufnit. – Oricum nu contează. Nu-s decât nişte catolici.

— Ai dreptate, a răspuns June (care era ea însăşi o catolică nepracticantă.)

Apoi mersese la maşină. Myrtle nu-i ceruse s-o ducă şi pe ea şi June Gavineaux nu se oferise singură. Myrtle ieşise pe jos cu pas alert din parcare. Nu ridicase ochii atunci când June trecuse în viteză pe lângă ea la volanul Saturn-ului. Tot ce-şi dorise Myrtle era să ajungă acasă, să tragă un pui de somn ținându-şi minunata păpuşă strânsă la piept şi uitase ce făcuse.

Asta, descoperea acum, nu avea să fie la fel de uşor de făcut precum sperase ea.

7

*TIII

— Nimic. Totu-i mai bine de cum a fost în ultimii doi ani. Am nevoie doar de-un mic ajutor, asta-i tot. Myrtle nu se mişcă.

— Femeie, mişcă-ți cur' ăla gras încoace!

Ea nu voia să meargă – o speria – dar obiceiul era vechi şi adânc şi greu de înfrânt. Dădu ocol pe partea unde era el, în spațiul îngust din spatele portierei deschise a maşinii. Păşi încet, saboții ei târându-se pe podeaua de ciment într-un fel care-l făcu pe Buster să scrâşnească din dinți. Ea văzu cătuşele şi ochii i se căscară.

— Danforth, ce s-a *întâmplat?*

— Nimic ce să nu pot rezolva. Dă-mi bomfaierul, Myrt. Ăla de pe perete. Nu – dacă mă gândesc mai bine, lasă naibii bomfaierul acum. Dă-mi mai bine şurubelnița aia mare. Şi ciocanul.

Ea dădu să se îndepărteze de el, ducând mâinile la piept şi împletindu-le acolo într-o legătură de îngrijorare. Repede ca un şarpe, mişcându-se înainte ca ea să se poată da cu spatele departe de atingerea lui, Buster îşi avântă mâna prin geamul deschis al portierei şi-o prinse de păr.

— *Au!* – strigă ea, încercând fără sorți de izbândă să-l apuce de pumn. *Danforth, au! AUUU!*

Cu fața crispată într-o grimasă oribilă, Buster o trase către el. Două vene mari îi pulsau pe frunte. Nu simți cum ea încerca să-l prindă de pumn mai mult decât ar fi simțit aripa unei păsări.

— *Adu-mi ce-ți zic!* – strigă el continuând s-o tragă de păr. O izbi de partea de sus a portierei deschise o dată, de două ori, de trei ori. – *Te-ai născut proastă sau aşa ai devenit odată cu vârsta? Adu-mi, adu-mi, adu-mi!*

— *Danforth, mă doare!*

— *Corect!* – răspunse el strigând şi-o mai izbi o dată cu capul de partea de sus a portierei deschise, de data aceasta mai tare. Pielea de pe frunte i se crăpă şi un fir subțire de sânge începu să-i curgă pe partea stângă a feței. – *Ai de gând să mă asculți, femeie?*

— *Da! Da! Da!*

— Bun.

Îşi relaxă priza asupra părului ei.

— Dă-mi, acum, şurubelnița aia mare şi ciocanul. Şi nu-ncerca să faci cine ştie ce şmecherie.

Myrtle flutură mâna dreaptă spre perete.

— Nu ajung.

Buster se aplecă în față, întinzând şi el puțin mâna şi permițându-i ei să avanseze cu un pas către peretele pe care atârnau uneltele. Cât ea bâjbâi, el îşi ținu degetele ferm înfipte în părul ei. Picături de sânge de dimensiunea unor monede de zece cenți căzură pe şi între saboții ei.

Mâna i se închise pe una dintre unelte, iar Danforth o scutură puternic de cap, aşa cum scutură un terier un şobolan mort.

— Nu aia, cretino, spuse el. Aia-i o maşină de găurit. Ți-am cerut o maşină de găurit? *Hă?*

— Dar Danforth – *AU!* – nu *văd!*

— Cred că ți-ar plăcea să-ți dau drumul. Atunci ai putea fugi în casă să le dai telefon Lor, nu-i aşa?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti!

— O, nu. Eşti un mieluşel atât de inocent. A fost doar o întâmplare că m-ai dus de acasă duminica, ca fututu' ăla de ajutor de şerif să poată lipi avertismentele ale mincinoase peste tot – asta te aştepți să cred?

Myrtle se uită la el printre şuvițele încâlcite de păr. Pe gene, sângele i se adunase sub forma unor mărgeluțe fine.

— Dar… dar Danforth… *tu* m-ai invitat pe *mine* în oraş duminică. Ai spus…

O smuci tare de păr. Myrtle strigă.

— Adu-mi numa' ce ți-am cerut. Putem discuta despre asta mai târziu.

Ținând capul în pământ, cu părul (mai puțin cel din pumnul lui Buster) atârnându-i peste față, Myrtle dibui iarăşi pe perete. Degetele ei oarbe atinseră şurubelnița cea mare.

— Asta-i una, spuse el. Să-ncercăm acum şi cealaltă, ce spui?

Mai dibui puțin şi, într-un sfârşit, degetele ei tremurânde nimeriră peste manşonul din cauciuc care acoperea coada ciocanului Craftsman.

— Bun. Acum dă-mi-le.

Luă ciocanul din cui şi Buster o trase către el. Îi dădu drumul la păr, gata s-o mai înşface de-un smoc în caz că ar fi dat vreun semn de rebeliune. Myrtle nu făcu asta. Era intimidată. Nu voia decât să poată merge la etaj, unde-şi putea strânge în brațe păpuşa cea frumoasă şi să adoarmă. Îi venea să doarmă pentru totdeauna.

El luă uneltele din mâinile ei docile. Aşeză vârful şurubelniței pe mânerul portierei, apoi izbi capătul ei de mai multe ori cu ciocanul. La a patra lovitură, mânerul cedă. Buster scoase cercul cătuşei de pe el, apoi aruncă atât mânerul, cât şi şurubelnița pe podeaua de ciment. Duse mâna mai întâi la butonul care închidea uşa garajului. Apoi, în vreme ce aceasta zăngănea coborând pe şine, se apropie de Myrtle cu ciocanul în mână.

— Te-ai culcat cu el, Myrtle? – întrebă el încet.

— Ce?

Se uită la el cu ochi inexpresivi, apatici.

Buster începu să bată cu ciocanul în propria sa palmă. Scoase un sunet moale, cărnos – *plac! plac! plac!*

— Te-ai culcat cu el după ce-ați lipit amândoi biletele alea prin toată casa?

Se uită la el tâmp, neînțelegând. Buster uitase el însuşi că fusese cu el la Maurice atunci când Ridgewick intrase în casă şi făcuse ceea ce făcuse.

— Buster, despre ce vorbe…

El se opri, ochii căscându-i-se în orbite.

— *Cum mi-ai spus?*

Apatia dispăru din ochii lui Myrtle. Începu să se retragă din fața lui, ridicând protectiv din umeri. În spatele lor, uşa garajului se opri. Acum singurele sunete din garaj erau cele de picioare târşâite şi clinchetul slab al lanțului de la cătuşe în vreme ce se legăna de la stânga la dreapta.

— Îmi cer scuze, şopti ea. Îmi cer scuze, Danforth.

Apoi se întoarse pe călcâie şi fugi spre uşa de la bucătărie.

O prinse când mai avea trei paşi până la ea, prinzând-o iarăşi de păr şi trăgând-o către el.

— *Cum* mi-ai spus? – strigă şi ridică ciocanul.

Ochii ei se ridicară pentru a-i urmări mişcarea ascendentă.

— *Danforth, nu, te rog!*

— *Cum mi-ai spus? Cum mi-ai spus?*

Strigă acestea fără încetare şi, de fiecare dată când rostea întrebarea, o puncta cu acel sunet moale, cărnos: *Plac. Plac. Plac.*

8

Ace intră cu maşina în curtea din faţa casei Camber la ora cinci. Îndesă harta cu comori în buzunarul de la spate, apoi deschise portbagajul. Scoase târnăcopul şi lopata pe care domnul Gaunt i le oferise şi apoi merse spre veranda înclinată, năpădită de buruieni, care era dispusă de-a lungul unei laturi a casei. Scoase harta din buzunarul din spate şi se aşeză pe scări s-o examineze. Efectele pe termen scurt ale cocainei se terminaseră, dar inima încă-i mai bubuia vioi în piept. Vânătoarea de comori, descoperise el, era şi ea un stimulent.

Se uită în jur pentru o clipă la curtea plină de buruieni, la hambarul pe jumătate prăbuşit, la grupurile de floarea-soarelui care se holbau oarbe în sus. Nu-i mare lucru, dar cred că, totuşi, ăsta-i locul, îşi spuse. Locul unde-i las în urmă pe Fraţii Corson pentru totdeauna şi unde, ca bonus, mă mai şi îmbogăţesc. Comoara e aici – o parte din ea sau toată. Chiar aici. Simt asta.

Dar era mai mult decât o senzaţie – putea să *audă* asta, îi cânta cu glas blând. Cânta din străfundul pământului. Nu doar zeci de mii, ci sute de mii. Poate chiar un milion.

— Un milion de dolari, şopti Ace pe o voce aspră, răguşită şi se aplecă deasupra hărţii.

Cinci minute mai târziu, vâna pe partea vestică a casei Camber. Aproape în partea îndepărtată din spate, aproape ascunsă de buruieni înalte, găsi ceea ce căuta – o piatră mare,

plată. O ridică, o aruncă deoparte şi începu să sape frenetic. Cu mai puțin de două minute mai târziu, se auzi un pocnet înfundat când lama se lovi de-un metal ruginit. Ace căzu în genunchi, săpă în pământ ca un cățel care-şi caută osul, şi-un minut mai târziu dezgropase cutia de vopsea Sherwin-Williams care fusese pusă acolo la păstrare.

Majoritatea consumatorilor devotați de cocaină sunt de asemenea devotați rozători de unghii şi Ace nu făcea excepție. Nu avea unghii cu ce forța capacul şi nu reuşi să deschidă cutia. Vopseaua de pe margine se uscase şi formase un lipici îndărătnic. Cu un mormăit de frustrare şi furie, îşi scoase cuțitul de buzunar, introduse lama sub marginea cutiei şi desprinse capacul. Se uită nerăbdător înăuntru.

Bancnote!

Teancuri şi teancuri de bancnote!

Cu un țipăt, le apucă, le trase afară… şi văzu că nerăbdarea îi jucase feste. Nu erau decât alte cupoane valorice. Cupoane Red Ball de data aceasta, de felul celor care puteau fi valorificate doar la sud de linia Mason-Dixon… şi acolo doar până în 1964, când compania dăduse faliment.

— *Căca-m-aş foc şi pişa-m-aş chibrituri!* – strigă Ace.

Aruncă deoparte cupoanele. Acestea se desfăcură şi începură să se rostogolească în briza uşoară şi încinsă care se iscase. Unele dintre ele îşi luară zborul, ieşind fâlfâind dintre ierburi aidoma unor fluturaşi prăfuiți.

— *Pizdă! Nemernic! Fiudecurvă!*

Săpă în cutie, o întoarse chiar şi invers să vadă dacă nu era nimic lipit de fundul ei, şi nu găsi nimic. O aruncă, se uită țintă la ea pentru o clipă, apoi dădu fuga spre ea şi-o lovi ca pe-o minge de fotbal.

Dibui iarăşi în buzunar după hartă. Urmă o secundă plină de groază când se temu că nu era acolo, că o pierduse cumva, dar, în nerăbdarea lui de-a se pune pe fapte, nu făcuse decât s-o îndese în buzunar până la capăt. O smuci afară şi se uită la ea. Cealaltă cruce era chiar în spatele hambarului… şi, dintr-odată, îi veni o idee minunată, aducând lumină în

întunecimea de acolo asemenea unei făclii romane la sărbătoarea de Patru Iulie.

Cutia pe care tocmai o dezgropase era un fel de cartuş orb! Era posibil ca Pop să se fi gândit că cineva-şi va da seama de faptul că el îşi marcase „depozitele" cu pietre plate. Astfel, pusese în practică aici, la reşedința Camber, o variantă în miniatură a bătrânei tactici „momeşte şi schimbă." Un vânător care găsea o comoară nefolositoare nu s-ar gândi niciodată că există un *alt* „depozit", chiar aici, pe aceeaşi proprietate, dar într-un loc mai ferit…

— Doar dacă n-ar avea harta, şopti Ace. Aşa cum o am *eu.*

Apucă târnăcopul şi lopata şi, cu ochii mari, cu părul încărunțit transpirat şi lipit de tâmple, Ace dădu fuga spre hambar.

9

Văzu rulota Air-Flow şi alergă spre ea. Aproape că ajunse acolo, când lovi cu piciorul în ceva şi căzu lat la pământ. Într-o clipă era deja sus şi se uita în jur. Văzu imediat în ce se împiedicase.

Era o lopată. Una cu pământ proaspăt pe lamă.

Un sentiment rău începu să-l străbată; un sentiment într-adevăr foarte rău. Începu în stomac, apoi se răspândi în sus către piept şi-n jos către boaşe. Buzele îi dezgoliră dinții, foarte încet, într-un rictus foarte urât.

Se ridică în picioare şi văzu piatra-reper din apropiere stând cu partea murdară de pământ în sus. Fusese aruncată în lături. Cineva fusese acolo înaintea lui… şi nu cu mult timp în urmă, după toate aparențele. Cineva îl întrecuse în găsirea comorii.

— Nu, şopti el.

Cuvântul îi căzu din gura strâmbată de rictus asemenea unei picături de sânge înveninat sau de salivă infectată.

— *Nu!*

Nu departe de lopată şi de piatra dezrădăcinată, Ace văzu o grămadă de pământ afânat care fusese aruncat cu indiferență

înapoi în groapă. Ignorând atât propriile sale unelte, cât şi lopata lăsată în urmă de hoț, Ace căzu iarăşi în genunchi şi începu să arunce în lături pământul din groapă. Cât ai zice peşte, găsi cutia de Crisco.

O scoase la lumină şi-i deschise capacul.

Nu era nimic înăuntru în afara unui plic alb.

Ace îl scoase şi-l rupse la un capăt. Două lucruri căzură din el: o bucată de hârtie împăturită şi un plic mai mic. Ignoră al doilea plic pentru moment şi despături hârtia. Era un bilet scris la maşină. Când îşi citi propriul nume în partea de sus a hârtiei, îi căzu falca.

Dragă Ace,

N-am cum fi sigur c-o să găseşti asta, dar nu există nici o lege care să te împiedice să speri. A fost distractiv să te trimit la Shawshank, dar asta a fost şi mai distractiv. Mi-aş dori să-ți pot vedea fața când vei termina de citit asta.

Nu cu mult după ce te-am trimis la pârnaie, m-am dus să discut cu Pop. Discutam cu el destul de des – o dată pe lună, de fapt. Aveam un aranjament: el îmi dădea o sută pe lună şi eu îl lăsam să facă împrumuturi ilegale. Totul foarte civilizat. La jumătatea întâlnirii despre care-ți povestesc, s-a scuzat că trebuie să meargă la toaletă – „o hi şeva ş-am mâncat”, a zis. Ha-ha! M-am folosit de ocazie să arunc o privire în biroul lui, pe care-l lăsase descuiat. O astfel de neglijență nu-i era caracteristică, dar cred că se temea c-o să se scape-n pantaloni dacă nu mergea „în vizită la Unghiu’ John”[55] imediat. Ha!

Am găsit un singur lucru demn de interes, dar era ceva de milioane. Semăna cu o hartă. Pe ea erau o mulțime de cruci, dar una dintre ele – cea care însemna locul ăsta – era marcată cu roşu. Am pus harta la loc înainte să se întoarcă Pop. N-a ştiut niciodată că m-am uitat la ea. Am venit aici imediat ce-a murit şi am dezgropat cutia asta de Crisco. În ea erau mai bine de două sute de mii de dolari, Ace. Nu-ți face griji, însă – m-am hotărât să „împart la toți în mod egal” şi am să-ți las exact ceea ce meriți.

Bun venit înapoi în oraş, Găo-Ace!
Al tău devotat,
Alan Pangborn
Şeriful Districtului Castle

P.S. O vorbă pentru cine are urechi să audă, Ace: acum că ştii, „ia-ți picioarele la spinare" şi uită de toată povestea asta. Ştii vechea zicală – ce-ai găsit e bun găsit. Dacă încerci vreodată să-mi scoți ochii cu banii unchiului tău, o să-ți fac o nouă gaură-n cur şi-o să-ți îndes capu-n ea.

Ai încredere în ce spun.

A.P.

Ace lăsă foaia de hârtie să-i alunece dintre degetele amorțite şi desfăcu al doilea plic.

Din el căzu o singură bancnotă de un dolar.

M-am hotărât să „ împart la toți în mod egal" şi am să-ți las exact ceea ce meriți.

— Nemernic mâncător de crabi stricați, şopti Ace şi ridică bancnota de un dolar cu nişte degete tremurânde.

Bun venit înapoi în oraş, Găo-Ace!

— *FIUDECURVĂ!* – strigă Ace atât de tare, că simți ceva în gât cum se întinde şi aproape că se rupe. Ecoul se întoarse cu forță redusă:… *curvă… curvă… curvă…*

Începu să rupă dolarul, apoi îşi forță degetele să se relaxeze.

Ă-ă. Nici vorbă, José.

Pe ăsta-l va păstra. Fiul ăla de curvă voise banii lui Pop, nu? Furase ceea ce aparținea de drept ultimei rude în viață a lui Pop, nu? Păi, prea-bine. Bun. *Perfect.* Dar ar trebui să ia *toți* banii. Aşa că, după ce-i va tăia lui Pangborn testiculele cu briceagul, avea intenția să-i îndese bancnota asta de-un dolar în gaura însângerată rămasă în locul lor.

— Vrei banii, tăticuțule? – întrebă Ace pe o voce slabă, gânditoare. Bine. Asta-i bine. Nici o problemă. Nici o… futută… de problemă.

Se ridică în picioare şi porni înapoi către maşină într-o variantă țeapănă, bălăbănită a obişnuitului său mers

şmecheresc.

Pe când ajunse acolo, aproape că fugea.

Partea a treia
TOTUL TREBUIE SĂ TREACĂ

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

1

La şase fără un sfert, un crepuscul bizar începuse să se strecoare peste Castle Rock; în partea sudică a orizontului se adunau nori grei de furtună. Deasupra pădurilor şi câmpiilor din acea direcție se auzea murmur de bubuituri slabe, îndepărtate. Norii se mişcau spre oraş, pe drum dezvoltându-se mereu. Becurile din vârful stâlpilor de iluminare stradală, acționate de o fotocelulă principală, se aprinseră cu o jumătate de oră mai devreme ca de obicei în acea parte a anului.

Pe Strada Principală de Jos era o învălmăşeală aglomerată. Fusese ocupată de vehicule ale Poliției Statale şi de furgonete ale rețelelor de televiziune. Apelurile radio pârâiau şi se împleteau în aerul încins, nemişcat. Tehnicienii de televiziune întindeau cabluri şi țipau la cei – la copii, în principal – care se împiedicau în bucățile deprinse înainte ca ei să le ancoreze provizoriu de pavaj cu bandă izolantă. Fotografii de la patru ziare stăteau în afara baricadelor din fața Clădirii Municipalității şi făceau instantanee ce aveau să apară pe primele pagini în ziua următoare. Câțiva localnici – surprinzător de puțini, dacă se deranjase cineva să observe astfel de lucruri – stăteau gură-cască. Un corespondent de televiziune stătea sub lumina unui reflector de mare intensitate şi-şi înregistra transmisia cu Clădirea Municipalității în fundal. „Un inexplicabil val de violențe a biciuit oraşul Castle Rock în această după-amiază”, începu el,

apoi se opri. *„Biciut?”* se întrebă el dezgustat. „Căcat, hai s-o luăm de la capăt.” La stânga lui, un tip de la altă televiziune îşi privea echipa cum se pregătea pentru ceea ce avea să fie o transmisie în direct peste mai puțin de douăzeci de minute. Cei mai mulți dintre spectatori fuseseră atraşi mai mult de chipurile familiare ale corespondenților de televiziune decât de baricade, unde nu mai fusese nimic de văzut de când doi brancardieri de la Salvare îl aduseseră afară pe ghinionistul de Lester Pratt într-un sac din plastic negru, îl încărcaseră în spatele unei ambulanțe şi plecaseră.

Strada Principală de Sus, departe de luminile albastre stroboscopice ale patrulelor de la Poliția Statală şi de reflectoarele puternice ale carelor de televiziune, era aproape complet părăsită.

Aproape.

Din când în când, câte o maşină mică sau o camionetă parca într-unul dintre locurile înclinate din fața Lucrurilor prețioase. Din când în când, câte un pieton hoinărea până sus la noul magazin, unde spoturile luminoase din vitrină erau stinse şi draperia era trasă la uşa de sub umbrar. Din când în când, câte unul dintre gură-cască de pe Principala de Jos se despărțea de grupul schimbător de privitori şi urca strada, trecea de lotul vacant unde se aflase cândva Emporium Galorium, trecea de atelierul Coşi Întruna, acum închis şi întunecat, şi ajungea la noul magazin.

Nimeni nu observă această preumblare de vizitatori – nici poliția, nici echipele de filmare, nici corespondenții, nici majoritatea spectatorilor. Aceştia se uitau la SCENA CRIMEI şi stăteau cu spatele întors la locul unde, la distanță de mai puțin de trei sute de yarzi, crima încă era în desfăşurare.

Dacă vreun observator dezinteresat *ar* fi ținut un ochi pe Lucruri prețioase, el sau ea ar fi observat repede un tipar. Vizitatorii se apropiau. Vizitatorii vedeau anunțul din vitrină care spunea

ÎNCHIS PÂNĂ LA NOI DIRECTIVE

Vizitatorii făceau un pas în spate cu expresii identice de frustrare şi istovire pe chipuri – arătau ca nişte narcomani suferinzi care au descoperit că furnizorul nu este acolo unde promisese că va fi. *Şi acum ce fac?* spuneau chipurile lor. Majoritatea păşeau în față pentru a citi din nou anunțul, de parcă o a doua privire, mai de aproape, va schimba cumva conținutul mesajului.

Câțiva urcau în maşini şi plecau sau rătăceau în jos către Clădirea Municipalității să se uite pentru o vreme cu ochi mari la spectacolul gratuit, părând amețiți şi vag dezamăgiți. Pe fețele celor mai mulți, însă, se instala o expresie de bruscă înțelegere. Aveau aspectul unor oameni care pricep brusc ideea de bază, cum ar fi să facă schema unor fraze simple sau să reducă două fracții la cel mai mic numitor comun.

Aceşti oameni dădeau colțul spre aleea de serviciu care trecea prin spatele magazinelor de pe Strada Principală – aleea unde parcase Ace Tucker Talisman-ul cu o seară înainte.

Patruzeci de picioare mai încolo, un dreptunghi de lumină galbenă ieşea prin uşa deschisă şi cădea pe cimentul peticit. Lumina aceasta devenea tot mai puternică pe măsură ce ziua făcea trecerea spre seară. În mijlocul dreptunghiului stătea o umbră, asemenea unei siluete decupate din hârtie creponată neagră. Umbra îi aparținea, desigur, lui Leland Gaunt.

În cadrul uşii aşezase o masă. Pe ea se afla o cutie de trabucuri Roi-Tan. Punea banii pe care-i primea de la clienții lui în acea cutie şi din ea oferea restul. Aceşti clienți se apropiau cu fereală, chiar cu teamă în unele cazuri, dar toți aveau un lucru în comun: erau oameni nervoşi care aveau de rezolvat duşmănii crunte. Câțiva – nu mulți – se întorceau înainte să ajungă la tejgheaua improvizată a domnului Gaunt. Unii o luau la fugă, cu ochii largi ai celor care au observat în umbre o fiară înspăimântătoare lingându-se pe labe. Majoritatea, însă, rămâneau să încheie târgul. Şi-n vreme ce domnul Gaunt îi lua în râs, tratând acest ciudat fel de comerț la uşa din dos drept o diversiune amuzantă de la capătul unei zile lungi, aceştia se relaxau.

Domnului Gaunt îi plăcuse magazinul, dar niciodată nu se simțise la fel de confortabil în spatele geamurilor de vitrină şi cu un acoperiş deasupra capului cum se simțea acolo, la marginea aerului, cu primele brize ale viitoarei furtuni fluturându-i părul. Magazinul, cu inteligentele lui spoturi luminoase instalate în tavan, era în regulă… dar acolo era mai bine. Acolo era *totdeauna* mai bine.

Începuse să facă afaceri cu mulți ani în urmă – ca negustor ambulant pe fața oarbă a unui tărâm îndepărtat, un negustor care-şi purta marfa în spinare, un negustor care venea de obicei la lăsarea întunericului şi pleca întotdeauna în dimineața următoare, lăsând în urma lui vărsări de sânge, orori şi nefericire. Ani mai târziu, în Europa, în vreme ce ciuma făcea ravagii şi roțile cărucioarelor cu morți se învârteau întruna, mersese din oraş în oraş şi din țară în țară într-o căruță trasă de un cal alb slab ca varga, cu ochi înfiorător de arzători şi o limbă la fel de neagră ca inima unui ucigaş. Îşi vindea marfa din spatele căruței… şi pleca înainte ca devotații lui clienți, care plăteau cu monede mici, zgâriate sau făceau chiar troc, să poată descoperi ce cumpăraseră *de fapt.*

Vremurile se schimbaseră; metodele se schimbaseră; şi fețele la fel. Dar când fețele erau în nevoie întotdeauna erau la fel, fețele unor oi care şi-au pierdut păstorul, şi cu genul acesta de comerț se simțea el cel mai în larg, stând nu în spatele unei tejghele fistichii cu o casă de marcat Sweda alături, ci în spatele unei mese simple din lemn, dând restul dintr-o cutie de trabucuri şi vânzându-le acelaşi obiect mereu şi mereu şi mereu.

Bunurile care-i atrăseseră atât de mult pe rezidenții din Castle Rock – perlele negre, relicvele sfinte, sticla multicoloră, pipele, vechile reviste cu benzi desenate, cartonaşele de base-ball, caleidoscoapele antice – se vânduseră toate. Domnul Gaunt ajunsese înapoi la *adevărata* sa afacere, iar atunci când ajungeai cu judecata la capăt, adevărata afacere era întotdeauna aceeaşi. Obiectul ultim se schimbase odată cu trecerea anilor, exact ca tot restul, dar schimbările erau

lucruri de suprafață, glazuri de diferite arome pe aceeaşi prăjitură neagră şi amară.

În cele din urmă, domnul Gaunt le vindea întotdeauna arme… şi ei întotdeauna le cumpărau.

— Ei, mulțumesc, domnule Warburton! – spuse domnul Gaunt, luând o bancnotă de cinci dolari de la îngrijitorul cel negru. Îi dădu înapoi una de un dolar şi unul dintre pistoalele automate pe care le adusese Ace din Boston.

— Mulțumesc, domnişoară Milliken!

Luă zece şi dădu înapoi opt.

Le cerea cât îşi permiteau să dea – nici un penny mai mult, nici mai puțin. Fiecare după posibilități, acesta era mottoul domnului Gaunt şi lasă deoparte „fiecare după trebuințe”, fiindcă *toate* erau lucruri de trebuință, lucruri prețioase, iar el venise acolo să le umple goliciunea şi să le pună capăt suferințelor.

— Mă bucur să vă văd, domnule Emerson!

O, întotdeauna era o bucurie, o mare bucurie, să facă iarăşi afaceri aşa cum făcea altădată. Iar vânzările nu-i merseseră niciodată mai bine.

2

Alan Pangborn nu era în Castle Rock. În vreme ce reporterii şi echipajele Poliției Statale se adunau la un capăt al Străzii Principale şi la jumătatea dealului Leland Gaunt îşi desfăşura vânzarea de adio, Alan şedea în camera asistentelor din Aripa Blumer a Spitalului Cumberland-ului de Nord din Bridgton.

Aripa Blumer era mică – doar paisprezece camere pentru pacienți – dar ceea ce-i lipsea ca dimensiune recupera în culoare. Pereții încăperilor celor internați erau vopsite în nuanțe primare luminoase. Din tavanul camerei asistentelor atârna o zornăitoare, păsările care erau agățate de ea legănându-se şi înclinându-se cu grație în jurul unei tije centrale.

Alan şedea în fața unei imense picturi murale care înfățişa un amestec de poezii cu Mama Gâscă. O bucată a picturii

prezenta un om aplecându-se peste o masă, întinzând ceva către un băiețel, evident un provincial, care părea atât speriat, cât şi fascinat. Ceva în legătură cu imaginea aceasta îl izbi pe Alan, şi o frântură dintr-o poezie din copilărie îi reveni ca o şoaptă în amintire:

Simon cel Simplu a-ntâlnit un om-plăcințică
în drum spre bâlci.
„Simon cel Simplu", spuse omul-plăcințică,
„vino şi gustă ce-am în desagi!"

Pe brațele lui Alan apăruse piele de găină – puncte mici asemenea unor mărgeluțe de transpirație rece. Nu-şi dădea seama de ce, iar asta i se părea perfect normal. Niciodată în întreaga sa viață nu se mai simțise atât de zguduit, atât de speriat, atât de profund nedumerit cum se simțea acum. Ceva ce-i depăşea complet posibilitatea de înțelegere se petrecea în Castle Rock. Acest lucru devenise clar vizibil doar târziu astă după-amiază, când totul păruse să sară până la cer deodată, dar începuse cu zile, poate chiar săptămâni, în urmă. Nu ştia ce este, dar ştia că Nettie Cobb şi Wilma Jerzyck fuseseră doar primele semne exterioare.

Şi era îngrozitor de speriat că lucrurile încă se aflau în mişcare în vreme ce el stătea acolo alături de Simon cel Simplu şi omul-plăcințică.

O asistentă, domnişoara Hendrie potrivit micuței plăcuțe de la piept, veni de-a lungul coridorului călcând pe tălpile de crep vag scârțâitoare ale pantofilor, croindu-şi drum cu grație printre jucăriile care stăteau aruncate peste tot pe hol. Când intrase Alan, şase copii, unii cu membrele în ghips sau altele, unii cu acea chelie parțială pe care el o asocia cu tratamentele de chimioterapie, se jucau în hol, făcând schimb de cuburi şi maşinuțe, strigând cu prietenie unii la alții. Acum era ora mesei de seară şi merseseră fie jos la bufetul cu autoservire, fie înapoi în camerele lor.

— Cum este? – o întrebă Alan pe domnişoara Hendrie.

— Nici o schimbare.

Se uită la Alan cu o expresie calmă ce conținea un element de ostilitate.

— Doarme. *Trebuie* să doarmă. A suferit un şoc puternic.

— Ce ați auzit de la părinții lui?

— Am sunat la locul de muncă al tatălui lui din South Paris. A avut o lucrare de instalare în New Hampshire în după-amiaza asta. A plecat spre casă, am înțeles, şi va fi informat când va sosi. Ar trebui să ajungă aici în jur de nouă, aş zice, dar, desigur, e imposibil de spus.

— Şi mama?

— Nu ştiu, spuse domnişoara Hendrie.

Ostilitatea era mai vizibilă acum, dar nu mai era îndreptată spre Alan.

— Nu eu am dat telefonul acela. Tot ce ştiu e ceea ce văd – că nu este aici. Băiețelul şi-a văzut fratele sinucigându-se cu o puşcă de vânătoare şi, chiar dacă asta s-a petrecut acasă, mama încă n-a ajuns aici. Va trebui să mă scuzați – trebuie să umplu căruciorul cu medicamente.

— Desigur, murmură Alan.

O privi cum se îndepărtează, apoi se ridică din scaun.

— Domnişoară Hendrie?

Se întoarse către el. Ochii ei încă erau calmi, dar sprâncenele ridicate exprimau iritare.

— Domnişoară Hendrie, chiar trebuie să vorbesc cu Sean Rusk. Cred că e absolut necesar să vorbesc cu el.

— O?

Vocea ei era rece.

— Ceva… – Alan se gândi brusc la Polly şi vocea îl lăsă. Îşi curăță gâtul şi se forță să continue. – Se întâmplă ceva în oraşul meu. Sinuciderea lui Brian Rusk nu e decât o parte din asta, cred. Şi mai cred că Sean Rusk s-ar putea să aibă cheia pentru cealaltă parte.

— Domnule şerif Pangborn, Sean Rusk nu are decât şapte ani. Iar dacă ştie *într-adevăr* ceva, de ce nu mai sunt şi alți polițişti aici?

Alți polițişti, îşi spuse el. Ce vrea să zică e polițişti *calificați.* Polițişti care nu interoghează băieți de unsprezece ani pe

stradă şi apoi îi trimit acasă pentru a se sinucide în garaj.

— Fiindcă sunt ocupați cu altceva, spuse Alan, şi fiindcă ei nu cunosc oraşul aşa cum îl cunosc eu.

— Înțeleg.

Se întoarse să plece din nou.

— Domnişoară Hendrie.

— Domnule şerif, sunt în lipsă de personal în seara asta şi foarte...

— Brian Rusk nu este singura victimă de astăzi din Castle Rock. Au mai fost cel puțin alte trei. Un alt om, proprietarul tavernei din localitate, a fost dus la spitalul din Norway cu traumatisme prin împuşcare. S-ar putea să trăiască, dar va sta sub strictă observare în următoarele treizeci şi şase de ore sau aşa ceva. Şi am o presimțire că ucigaşul n-a terminat încă.

Reuşise în sfârşit să-i capteze întreaga atenție.

— Credeți că Sean Rusk ştie ceva despre asta?

— S-ar putea să ştie de ce s-a sinucis fratele lui. Dacă ştie, asta ar putea face lumină asupra celorlalte lucruri. Aşa că, dacă se trezeşte, vreți să-mi dați de veste?

Femeia ezită, apoi spuse:

— Asta depinde de starea mentală de atunci, domnule şerif. N-am să vă permit să înrăutățiți condiția unui băiețel isteric, indiferent ce se petrece în oraşul dumneavoastră.

— Înțeleg.

— Chiar? Bun.

Îi oferi o privire care spunea: *şedeți doar acolo şi nu-mi faceți probleme, atunci,* şi se duse înapoi spre biroul cel înalt. Se aşează, iar el o auzi cum aşază sticle şi cutii în căruciorul cu medicamente.

Alan se ridică în picioare, se duse la telefonul public din hol şi formă iarăşi numărul lui Polly. Şi încă o dată, acesta sună fără răspuns. Formă numărul de la Coşi Întruna, îi răspunse robotul şi trânti receptorul în furcă. Se întoarse înapoi la scaun, se aşează şi se mai uită puțin fix la pictura murală cu Mama Gâscă.

Ai uitat să-mi pui o întrebare, domnişoară Hendrie, îşi spuse Alan. Ai uitat să mă întrebi de ce sunt aici dacă se petrec atât de multe în capitala districtului pe care am fost ales să-l protejez şi să-l apăr. Ai uitat să mă întrebi de ce nu conduc eu anchetele, iar aici, aşteptând ca Sean Rusk să se trezească, să fie un ofițer cu mai puține responsabilități – bătrânul Seat Thomas, de pildă. Ai uitat să întrebi de lucrurile astea, domnişoară Hendrie, şi eu ştiu un secret. Mă *bucur* că ai uitat. Asta-i secretul.

Motivul era simplu aşa cum era şi umilitor. Cu excepția Portland-ului şi a Bangor-ului, cazurile de crimă nu intrau în atribuțiile Oficiului Şerifului, ci ale Poliției Statale. Henry Payton făcuse aluzie la asta după duelul lui Nettie cu Wilma, dar acum nu mai făcea asta. Nu-şi mai permitea. Reprezentanți de la fiecare ziar şi post de televiziune clin sudul Maine-ului se aflau fie în Castle Rock, fie pe drum într-acolo. Aveau să li se alăture nu peste mult timp colegii din restul statului... iar dacă treaba asta chiar nu se terminase, aşa cum bănuia Alan, în curând aveau să li se alăture trimişi ai organelor de mass-media din tot sudul statului.

Asta era simpla realitate a situației, însă nu schimba felul în care se simțea Alan. El se simțea ca un aruncător ce nu-şi poate face treaba şi e trimis la duşuri de către antrenor. Era un fel al naibii de prost de-a te simți. Şedea în fața lui Simon cel Simplu şi încă o dată începu să adune scorul.

Lester Pratt, mort. Venise la Oficiul Şerifului orbit de gelozie şi-l atacase pe John LaPointe. Era vorba de prietena lui, se pare, deşi John îi spusese lui Alan înainte să vină ambulanța că nu mai ieşise cu Sally Ratcliffe de peste un an. „Am vă'ut-o doa' din cân' în cân' pe st'adă ş-atunşi mi-o reteza ce' mai des cân' voiam să-i vo'besc. Era convinsă că-s unu' din ăi ce-o să a'dă-n iad." Îşi atinsese nasul spart şi se crispase de durere. „Acu' chia' că *simt* c-o să a'd în iad."

John era acum spitalizat în Norway cu nasul spart, cu maxilarul fracturat şi mai multe posibile leziuni interne.

Sheila Brigham era şi ea în spital. Şocul.

Hugh Priest şi Billy Tupper erau morți amândoi. Vestea aceasta o primise chiar în timp ce Sheila începea să-şi piardă rațiunea. Telefonul fusese dat de un distribuitor de bere, care avusese prezența de spirit să sune la Salvare înainte să-l sune pe şerif. Bărbatul fusese aproape la fel de isteric ca şi Sheila Brigham, iar Alan nu-l condamnase pentru asta. Atunci, începea deja să se simtă şi el destul de isteric.

Henry Beaufort, în condiții critice ca rezultat al multiplelor răni prin împuşcare.

Norris Ridgewick lipsea… iar asta, cumva, îl durea cel mai tare.

Alan îl căutase prin jur după ce primise telefonul de la distribuitorul de bere, dar Norris pur şi simplu dispăruse. Alan presupuse la vremea aceea că ieşise afară să-l aresteze după toate uzanțele pe Danforth şi că se va întoarce însoțit de şeful Consiliului Local, dar se dovedise mai apoi că nimeni nu-l arestase pe Keeton. Alan bănuia că îl vor aresta cei de la stat dacă vor da peste el în vreme ce urmăreau alte fire ale anchetei, dar altfel, nu. Aveau lucruri mai importante de făcut. Între timp, Norris pur şi simplu dispăruse. Oriunde se afla, ajunsese acolo pe jos; când ieşise el din oraş, VW-ul lui Norris încă mai stătea răsturnat în mijlocul Străzii Principale de Jos.

Martorii spuneau că Buster se târâse în Cadillac pe geam şi pur şi simplu plecase. Singura persoană care încercase să-l oprească plătise un preț scump. Scott Garson era spitalizat acolo, la Spitalul Cumberland-ului de Nord, cu maxilarul rupt, cu pometele rupt, cu încheietura de la mână ruptă şi cu trei degete rupte şi ele. Ar fi putut fi şi mai rău; spectatorii pretindeau că Buster chiar încercase să-l calce pe om cu maşina când acesta zăcea în mijlocul străzii.

Lenny Partridge, cu clavicula ruptă şi cu Dumnezeu ştie câte coaste fracturate, era şi el acolo undeva. Andy Clutterbuck venise cu vestea acestui nou dezastru în vreme ce Alan încă încerca să priceapă faptul că primul consilier al oraşului era acum un fugar din calea justiției, încătuşat de un Cadillac mare şi roşu. Hugh Priest se pare că-l oprise pe

Lenny, îl aruncase peste drum şi plecase la volanul maşinii bătrânului. Alan bănuia că vor găsi maşina lui Lenny în parcarea de la The Mellow Tiger, dat fiind că acolo dăduse ortul popii Hugh.

Şi, desigur, era Brian Rusk, care înghiţise un glonţ la frageda vârstă de unsprezece ani. Clut abia începuse să-şi spună povestea, când sunase iarăşi telefonul. Sheila plecase deja şi ridicase Alan pentru a auzi vocea unui băieţel isteric, care striga – Sean Rusk, care formase numărul de pe abţibildul portocaliu aprins de lângă telefonul din bucătărie.

Una peste alta, ambulanţele de la Asistenţa Medicală şi echipajele de la Serviciul de Salvare din patru oraşe diferite făcuseră opriri de după-amiază în Castle Rock.

Acum, şezând cu spatele la Simon cel Simplu şi la omul-plăcinţică, urmărind păsările din plastic cum se leagănă şi se înclină în jurul axului lor, Alan se întoarse încă o dată la Hugh şi la Lenny Partridge. Înfruntarea dintre ei nu era nici pe departe cea mai mare dintre cele care avuseseră loc în Castle Rock în ziua aceea, dar era cea mai ciudată... iar Alan presimţea că rezolvarea acestei tărăşenii s-ar putea afla chiar în ciudăţenia ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu şi-a luat Hugh maşina lui, dacă tot avea o răfuială cu Henry Beaufort? – îl întrebase Alan pe Clut, trecându-şi mâinile prin părul care deja era ciufulit de-a binelea. De ce să-şi facă de lucru ai rabla aia bătrână a lui Lenny?

— Fiindcă Buick-ul lui Hugh avea toate cauciucurile sparte. Se pare că cineva i le-a făcut ferfeniţă cu cuţitul.

Clut ridicase din umeri, uitându-se neliniştit la abatorul care devenise Oficiul Şerifului.

— Poate c-a crezut că Henry Beaufort i-a făcut-o.

Da, îşi spuse Alan acum. Poate că da. Era o nebunie, dar era o nebunie mai mare decât ce crezuse Wilma, şi anume că, Nettie împroşcase cu noroi în cearşafurile ei şi apoi aruncase cu pietre prin geamurile casei sale? O nebunie mai mare decât să creadă Nettie că Wilma îi omorâse cățelul?

Înainte să aibă ocazia să-i mai pună nişte întrebări lui Clut, venise Henry Payton şi-i spusese lui Alan, cât de blând putuse, că preia el cazul. Alan încuviințase din cap.

— Trebuie să afli un lucru, Henry, cât de repede poți.

— Care, Alan? – întrebase Henry, dar Alan văzuse cu o senzație de greață că Henry îl asculta cu doar jumătate de ureche.

Vechiul lui prieten – primul prieten adevărat pe care şi-l făcuse Alan în rândul largii comunități a apărătorilor legii după ce câştigase postul de şerif şi se dovedise a fi într-adevăr un prieten valoros – se concentra deja asupra altor lucruri. Cum îşi va desfăşura ofițerii în teren, dată fiind larga răspândire a incidentelor, era probabil printre primele pe listă.

— Trebuie să afli dacă Henry Beaufort era la fel de furios pe Hugh Priest cum se pare că era Hugh pe el. Nu-l poți întreba pe el acum, am înțeles că e inconştient, dar când se va trezi…

— Am s-o fac, spusese Henry şi-l lovise amical peste umăr pe Alan.

Am s-o fac. – Apoi, ridicând vocea: Brooks! Morrison! Veniți aici!

Alan îl privise cum se îndepărta şi s-a gândit să meargă după el. Să-l prindă de mână şi să-l *facă* să-l asculte. N-o făcuse, fiindcă Henry şi Hugh şi Lester şi John – chiar şi Wilma şi Nettie – începeau să nu mai aibă pentru el nici o importanță imediată. Morții erau morți; răniții se aflau sub îngrijire; crimele fuseseră comise.

Doar că Alan avea o bănuială îngrozitoare, nemărturisită, că adevăratele crime încă se aflau în desfăşurare.

Când plecase Henry să-şi instruiască oamenii, Alan îl chemase iarăşi pe Clut. Ajutorul de şerif venise cu mâinile îndesate în buzunare şi cu o expresie îmbufnată pe față.

— Am fost înlocuiți, Alan, spusese el. Ne-au scos din decor. La naiba!

— Nu complet, a spus Alan, sperând că vorbise de parcă ar fi crezut cu adevărat asta. Tu vei fi omul meu de legătură aici, Clut.

— Tu unde mergi?

— La casa familiei Rusk.

Dar când ajunsese acolo, atât Brian, cât şi Sean Rusk nu erau de găsit. Ambulanța care se ocupa de nefericitul Scott Garson trecuse pe acolo să-l ia pe Sean; se aflau în drum spre Spitalul Cumberland-ului de Nord. Al doilea dric al lui Harry Samuels, un vechi Lincoln decapotat, îl luase pe Brian Rusk şi aveau să-l ducă la Oxford, în aşteptarea autopsiei. Dricul cel bun al lui Harry – cel la care se referea drept „maşina companiei" – plecase deja spre acelaşi loc cu Hugh şi Billy Tupper.

Alan îşi spusese: cadavrele vor fi puse la păstrare în morga aia mică de acolo ca şi nişte stânjeni.

Doar când ajunsese la casa familiei Rusk îşi dăduse seama Alan – în viscere la fel ca şi în gând – că fusese complet scos din joc. Doi dintre oamenii de la DIC ai lui Henry ajunseseră acolo înaintea lui şi se exprimaseră clar că putea rămâne doar atâta vreme cât nu punea mâna pe vâslă şi nu-ncerca să-i ajute să vâslească. El rămăsese în cadrul uşii de la bucătărie pentru o clipă, uitându-se la ei, simțindu-se la fel de folositor ca o a cincea roată la o trotinetă cu motor. Răspunsurile Corei Rusk erau încete, aproape anemice. Alan crezuse că era poate din cauza şocului sau poate medicii de pe ambulanță care-i duceau fiul încă viu la spital îi dăduseră cine ştie ce calmant înainte să plece la drum. Îşi amintise cu înfiorare de felul cum arătase Norris când se târâse afară pe geamul VW-ului său răsturnat. Că era din cauza tranchilizantelor sau doar a şocului, detectivii nu scoteau de la ea mare lucru. Nu plângea, nu tocmai, dar era limpede că nu se putea concentra destul asupra întrebărilor încât să ofere răspunsuri folositoare. Nu ştia nimic, le spusese ea; fusese la etaj, trăgea un pui de somn. Sărmanul de Brian, spunea întruna. Sărmanul, sărmanul de

Brian. Dar îşi exprima acest sentiment într-un mormăit pe care Alan îl găsise înfiorător şi-şi tot făcea de lucru cu perechea de ochelari de soare care stătea lângă ea pe masa din bucătărie. Unul dintre braţe fusese lipit cu bandă adezivă şi una dintre lentile era crăpată.

Alan plecase plin de dezgust şi venise aici, la spital.

Acum se ridică şi se duse la telefonul public de la capătul coridorului, din antreul principal. Încercă iarăşi la Polly, nu primi nici un răspuns, după care formă numărul Oficiului Şerifului. Vocea care răspunse mârâi: „Poliţia Statală", iar Alan simţi o pornire copilărească de gelozie. Se prezentă şi-l ceru pe Clut. După cinci minute, Clut veni la aparat.

— Scuze, Alan. Au lăsat receptorul pur şi simplu pe birou. Noroc c-am trecut pe aici să verific, altfel încă ai mai aştepta. Afurisiţilor ăştia de statali nu le pasă deloc de noi.

— Nu-ţi faci griji de asta, Clut. L-a înghesuit cineva pe Keeton până acum?

— Păi… nu ştiu cum să-ţi zic asta, Alan, dar…

Alan simţi un gol în stomac şi închise ochii. Avusese dreptate; nu se terminase.

— Spune-mi doar, zise el. Lasă introducerea.

— Buster – Danforth, adică – s-a dus acasă şi-a folosit o şurubelniţă să rupă mânerul de la portiera Cadillac-ului. Ştii, de care era încătuşat.

— Ştiu, aprobă Alan.

Încă-şi ţinea ochii închişi.

— Păi… şi-a omorât soţia, Alan. Cu un ciocan. Nu a găsit-o un poliţist de la stat, fiindcă statalii n-au prea fost interesaţi de Buster până acum douăzeci de minute. A găsit-o Seat Thomas. A trecu pe la Buster pe acasă să mai verifice o dată. A transmis prin radio ce-a găsit şi-a ajuns înapoi aici acum nici cinci minute. Are dureri de piept, spune, şi nu mă surprinde. Mi-a spus că Buster aproape că i-a dat faţa jos. Zice că-s maţe şi păr peste tot. Acolo sus pe View îi un pluton întreg sau aşa ceva de oamenii d-ăştia cu jachete albastre de-ai lui Payton. L-am pus pe Seat în biroul tău. Mi-am zis că-i mai bine să şadă decât să cadă.

— Iisuse Christoase, Clut – du-l repede la Ray Van Allen. Are şaizeci şi doi şi fumează Camel de când e pe lume.

— Ray s-a dus la Oxford, Alan. Încearcă să-i ajute pe doctori să-l peticească pe Henry Beaufort.

— Asistentul lui, atunci – cum îl cheamă? – Frankel. Everett Frankel.

— Nu-i de găsit. Am încercat şi la cabinet, şi acasă la el.

— Ei, şi ce spune soția lui?

— Ev e burlac, Alan.

— O, Christoase.

Cineva mâzgălise un graffitti mic deasupra telefonului. *Nu-ți face griji, fii fericit,* spunea. Alan considera că asta-i o glumă nesărată.

— Îl pot duce eu la spital, se oferi Clut.

— Am nevoie să rămâi unde eşti, spuse Alan. Au apărut reporterii şi cei de la televiziune?

— Mda. Mişună peste tot.

— Ei bine, vezi ce face Seat imediat ce terminăm de vorbit. Dacă nu se simte mai bine, uite ce să faci: ieşi pe uşa din față, prinde un reporter care ți se pare cât de cât mai luminat, fă-l ajutor de şerif şi pune-l să-l ducă pe Seat aici la Cumberland-ul de Nord.

— Bine.

Clut ezită, apoi izbucni:

— Am vrut să merg la casa lui Keeton, dar cei de la Poliția Statală… n-au vrut să mă lase la scena crimei! Ce zici de asta, Alan? Nemernicii ăia nu vor să lase un Ajutor de Şerif Districtual la scena crimei!

— Ştiu ce simți. Nici mie nu-mi place. Dar îşi fac meseria. Îl poți vedea pe Seat de unde te afli, Clut?

— Mda.

— Ei? E-n viață?

— Stă la masa ta, fumează şi se uită peste *Rural Law Enforcement* de luna asta.

— Bun, spuse Alan.

Îi venea să râdă sau să plângă sau să le facă pe amândouă în acelaşi timp.

— Aşa mai merge. A sunat Polly Chalmers, Clut?

— N… aşteaptă un minut, uite condica. Am crezut c-a dispărut. A sunat, Alan. Chiar înainte de trei treizeci.

Alan făcu o grimasă.

— De asta ştiu. Altceva, mai târziu?

— Din câte văd, nu, dar asta nu-nseamnă cine ştie ce. Sheila fiind plecată şi afurisiții ăştia de Ursoi Statali tot bătând pe-aici din bocanci, cine poate fi sigur?

— Mersi, Clut. Mai e ceva ce-ar trebui să ştiu?

— Mda, vreo două lucruri.

— Trage.

— Au găsit arma pe care a folosit-o Hugh să-l împuşte pe Henry, dar David Friedman de la Departamentul de Balistică al Poliției Statale spune că nu ştie ce este. Un fel de pistol automat, dar tipul a zis că n-a văzut niciodată vreunul asemănător.

— Eşti sigur că-i vorba de David Friedman? întrebă Alan.

— Friedman, mda – aşa-l chema pe tip.

— El *trebuie* să ştie. Dave Friedman e-o *Biblie a Vânătorului* ambulantă.

— Dar nu ştie. Am fost chiar de față când vorbea cu amicul tău Payton. A zis că seamănă puțin cu un Mauser german, dar că-i lipsesc însemnele normale şi că lateralul e altfel. Cred că l-au trimis la Augusta alături de-o tonă de alte dovezi.

— Ce altceva?

— Au găsit un bilet anonim în curtea lui Henry Beaufort, spuse Clut. Era mototolit şi făcut minge lângă maşina lui – ştii T-Bird-ul ăla clasic al lui? Şi ăla a fost devastat. La fel ca şi maşina lui Hugh.

Alan se simți de parcă o mână mare şi moaie tocmai îl plesnise peste față.

— Ce spunea în bilet, Clut?

— Doar un minut.

Auzi un foşnet vag în vreme ce Clut frunzări prin carnețel.

— Aici e. „Să nu-mi mai tai *niciodată* rația şi să-mi ții apoi cheile de la maşină *broscoi* blestemat ce eşti.”

— *Broscoi?*

— Aşa scrie. – Clut chicoti tensionat. – Cuvântul „niciodată” şi cuvântul „broscoi” au sub ele trasă câte o linie.

— Şi spui că maşina a fost devastată?

— Aşa-i. Cauciucuri ferfenițite, la fel ca la a lui Hugh. Şi-o zgârietură mare şi lungă pe partea pasagerului. Au!

— Bun, spuse Alan, îți mai dau ceva de făcut. Du-te la frizerie, iar apoi la salonul de biliard dacă e nevoie. Află cui i-a tăiat rația Henry săptămâna asta sau cea trecută.

— Dar cei de la Poliția Statală…

— Să-i *fut* pe cei de la Poliția Statală! – spuse Alan cu pasiune. E oraşul *nostru.* Noi ştim pe cine să întrebăm şi unde să-i găsim. Vrei să-mi spui că nu poți pune mâna în cel mult cinci minute pe cineva care să cunoască povestea asta?

— Sigur că nu, spuse Clut. L-am văzut pe Charlie Fortin când m-am întors de pe Castle Hill, stând la palavre cu câțiva băieți în fața reprezentanței Western Auto. Dacă se bătea Henry în coarne cu cineva, Charlie trebuie să ştie cu cine. La naiba, Tiger e casa departe de casă a lui Charlie.

— Da. Dar l-au interogat cei de la Poliția Statală?

— Păi… nu.

— Nu. Aşa că interoghează-l *tu.* Dar cred că deja ştim amândoi răspunsul, nu?

— Hugh Priest, spuse Clut.

— Are inconfundabilul dangăt al unui clopot pentru mine, spuse Alan.

Îşi spuse: poate că, în definitiv, asta nu-i atât de diferită de prima bănuială a lui Henry Payton.

— Bine, Alan. Mă pun pe treabă.

— Şi sună-mă în clipa în care ştii ceva sigur. În *secunda* aceea.

Îi dădu lui Clut numărul, apoi îi ceru să-l repete ca să fie sigur că-l copiase corect.

— Aşa am să fac, spuse Clut, după care izbucni cu furie: ce se petrece, Alan? La dracu, *ce se petrece aici?*

— Nu ştiu.

Alan se simțea foarte bătrân, foarte obosit… şi nervos. Nu mai era nervos pe Payton că-i luase cazul, ci pe acela, oricine

ar fi fost el, care era răspunzător pentru aceste focuri de artificii oribile. Şi era din ce în ce mai convins că, atunci când avea să-i dea de capăt, vor descoperi că în tot acest timp nu lucrase decât o singură mână. Wilma şi Nettie. Henry şi Hugh. Lester şi John. Cineva îi legase unii de alții precum nişte pachete de explozivi puternici.

— Nu ştiu, Clut, dar vom afla.

Închise şi formă iarăşi numărul lui Polly. Dorința lui nestăvilită de a îndrepta lucrurile cu ea, de a înțelege ce se întâmplase de se înfuriase atât de tare pe el, pierea. Sentimentul înlocuitor care începuse să-şi facă loc înlăuntrul său era chiar mai puțin încurajator: o groază profundă, fără explicație; un sentiment tot mai puternic că ea era în pericol.

Țâr, țâr, țâr… dar nici un răspuns.

Polly, te iubesc şi trebuie să discutăm. Te rog, ridică telefonul. Polly, te iubesc şi trebuie să discutăm. Te rog, ridică tele fonul. Polly, te iubesc…

Litania aceasta i se învârtea în cap asemenea unei jucării cu arc. Voia să-l sune înapoi pe Clut şi să-i ceară ca, înainte să facă altceva, să treacă imediat pe la ea, dar nu putea. Asta ar fi fost ceva foarte greşit când era posibil să mai existe ale pachete de explozivi gata să sară în aer în The Rock.

Da, dar Alan… dar dacă Polly e unul dintre aceştia? Gândul acesta scoase la iveală o asociere îngropată, dar nu reuşi s-o înțeleagă înainte ca ea să-şi ia zborul.

Alan închise încet telefonul, întrerupând țârâitul la jumătate.

3

Polly nu mai suporta. Se rostogoli pe o parte, se întinse după telefon… şi acesta se opri în mijlocul târâitului.

Bun, îşi spuse. Dar aşa era?

Stătea întinsă pe pat, ascultând sunetul tunetelor care se apropiau. Era cald la etaj – cald ca-n mijlocul lunii iulie – dar să deschidă geamurile nu era de ajutor, fiindcă-l chemase tocmai săptămâna trecută pe Dave Phillips, unul dintre

îngrijitorii buni la toate din localitate, să-i monteze geamurile şi uşile pentru furtună. Aşa că-şi dăduse jos vechii jeanşi şi cămaşa cu care fusese îmbrăcată în expediția din ținutul rural şi le aşezase, împăturite cu grijă, pe scaunul de lângă uşă. Acum stătea întinsă pe pat în lenjeria intimă, vrând să tragă un pui de somn înainte să se ridice şi să facă un duş, dar nereuşind să adoarmă.

În parte, de vină erau sirenele, dar în cea mai mare parte de vină era Alan; ceea ce făcuse Alan. Nu putea înțelege această trădare grotescă a tuturor lucrurilor pe care le crezuse şi în care avusese încredere, dar nu reuşea nici să scape de ea. Mintea ei se întorcea la altceva (la sirenele acelea, de pildă, şi la zgomotul ca de sfârşit de lume pe care-l scoteau acestea) şi apoi, brusc, iarăşi era acolo, la cum acționase el fără ştirea ei, la cum se *furişase.* Era ca şi când ar fi înțepat-o cineva într-un loc moale, secret, cu un capăt plin de aşchii al unei scânduri.

O, Alan, cum ai putut? îl întreba – şi se întreba – din nou.

Vocea care-i răspunse o surprinse. Era vocea mătuşii Evvie, iar dincolo de lipsa seacă de sentiment care-i stătuse mereu în fire, Polly simți o furie alarmantă, puternică.

Dacă i-ai fi spus de la început adevărul, fata mea, n-ar fi fost nevoit s-o facă.

Polly se ridică repede. Aceasta era o voce neliniştitoare, sigur că da, iar cel mai neliniştitor lucru legat de ea era că era *propria sa* voce. Mătuşa Evvie era moartă de mulți ani. Acesta era propriul ei subconştient, care se folosea de mătuşa Evvie pentru a-şi exprima furia aşa cum se foloseşte un ventriloc de fantoşă ca să-i ceară o întâlnire unei fete frumoase, şi…

Opreşte-te, fata mea – nu ți-am spus eu cândva că oraşul ăsta e plin de fantome? Poate că sunt chiar *eu. Poate că* sunt.

Polly scoase un strigăt scâncit, speriat, apoi îşi acoperi gura cu palma.

Sau poate că nu sunt. În cele din urmă, cine-i nu contează foarte mult, nu? Întrebarea-i asta, Trisha: cine-a păcătuit mai întâi? Cine-a mințit mai întâi? Cine s-a ascuns mai întâi? Cine-a aruncat primul cu piatra?

— Asta nu-i corect! – strigă Polly în camera încinsă, după care se uită la propria sa reflexie speriată, cu ochii mari, din oglinda din dormitor.

Aşteptă ca vocea mătuşii Evvie să revină, iar când asta nu se întâmplă, se lăsă încet înapoi pe spate.

Poate că *ea* păcătuise mai întâi, dacă a omite o parte din adevăr şi a spune câteva minciuni albe însemna să păcătuieşti. Poate că *ea* se ascunsese prima. Dar îi dădea asta lui Alan dreptul să deschidă o anchetă în privința ei, aşa cum deschide un ofițer de poliție o anchetă în privința unui răufăcător cunoscut? Îi dădea dreptul să-i rostească numele prin cine ştie ce fir interstatal al forțelor de apărare a legii… sau să înceapă o căutare asupra ei, dacă aşa-i spuneau ei… sau… sau…

Nu contează, Polly, şopti o voce – una pe care o cunoştea. *Nu te mai frământa din pricina a ceea ce-a fost un comportament foarte potrivit din partea ta. Adică, la urma urmei! Ai auzit vina din vocea lui, nu-i aşa?*

— Da! – murmură ea cu înverşunare în pernă. Aşa e, *am* auzit-o! Ce zici de *asta,* mătuşă Evvie?

Nu primi nici un răspuns… doar o frământare slabă, ciudată

(întrebarea-i asta Trisha)

a minții ei subconştiente. De parcă uitase ceva, lăsase ceva pe afară

(vrei ceva dulce Trisha)

din ecuație.

Polly se rostogoli neliniştită pe-o parte şi *azka* căzu peste rotunjimea pieptului ei. Auzi ceva înăuntru zgâriind delicat peretele din argint al închisorii.

Nu, îşi spuse Polly, e doar ceva care se mişcă. Ceva inert. Ideea asta c-ar fi ceva viu acolo înăuntru… nu e decât imaginația ta.

Hârş-hăr-hărş.

Bila de argint se zgâlțâi uşor între bumbacul alb al cupei sutienului ei şi cuvertura de pe pat.

Hărşa-hăr-hârş.

Lucrul ăla e viu, Trisha, spuse mătuşa Evvie. *Lucrul ăla e viu şi-o ştii bine.*

Nu fi caraghioasă, îşi spuse Polly, rostogolindu-se pe cealaltă parte. Cum e posibil să fie cine ştie ce creatură acolo înăuntru? Presupun c-ar putea respira prin găurile alea mici, dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce-ar putea mânca?

Poate, răspunse mătuşa Evvie cu o voce blând-implacabilă, *că te mănâncă pe TINE, Trisha.*

— Polly, murmură ea. Numele meu e *Polly.*

De data aceasta, frământarea minții sale subconştiente fu mai puternică – oarecum mai alarmantă – şi, pentru o clipă, aproape că reuşi să pună stăpânire pe ea. Apoi, telefonul începu iarăşi să sune. Icni şi se ridică în şezut, pe față purtând o privire de exasperare obosită. Mândria şi aleanul se aflau acolo în război.

Vorbeşte cu el, Trisha — ce te costă? Mai bine chiar, ascultă-l. Nu prea ai făcut asta înainte, nu-i aşa?

Nu vreau să vorbesc cu el. Nu după ceea ce-a făcut.

Dar încă-l mai iubeşti.

Da; asta era adevărat. Singurul lucru era că acum îl şi ura.

Vocea mătuşii Evvie se făcu din nou auzită, răbufnindu-i cu furie în minte. *Vrei să fii o fantomă toată viața, Trisha? Care-i problema cu tine, fata mea?*

Polly întinse mâna după telefon într-o parodie a hotărârii. Mâna ei – mâna ei flexibilă, nedureroasă – ezită la mică distanță de receptor. Fiindcă poate *nu* era Alan. Poate că era domnul Gaunt. Poate că domnul Gaunt voia să-i spună că încă n-a terminat cu ea, că încă n-a terminat de plătit.

Făcu încă o mişcare spre telefon – de data aceasta, vârfurile degetelor chiar atinseră scurt carcasa de plastic – şi apoi se retrase. Mâna ei se prinse de cealaltă şi se împletiră împreună pe burtă într-un ghemotoc agitat. Se temea de vocea mătuşii Evvie, de ceea ce făcuse în după-amiaza aceea, de ceea ce domnul Gaunt (sau Alan!) le-ar putea spune celor din oraş despre fiul ei mort, de ce-ar putea însemna învălmăşeala aceea de sirene şi maşini mergând în goană.

Dar mai mult ca orice lucru, descoperise ea, se temea chiar de Leland Gaunt. Se simțea de parcă o legase cineva de limba unui clopot mare de fier, un clopot care în acelaşi timp ar asurzi-o, ar înnebuni-o şi ar face-o terci dacă ar începe să bată.

Telefonul tăcu.

Afară, o altă sirenă începu să țipe şi, când începu să estompeze mergând spre Podul de Tinichea, tunetul se rostogoli din nou. Mai aproape acum ca niciodată.

Scoate-o, şopti vocea mătuşii Evvie. *Scoate-o, scumpa mea. O poți face – puterea lui stă în nevoie, nu în voință. Scoate-o. Rupe chingile cu care te ține legată.*

Dar ea se uita la telefon şi-şi amintea de noaptea – fusese cu mai puțin de-o săptămână în urmă? – când dusese mâna la ea şi-o lovise cu degetele, doborând-o la podea. Îşi aminti de durerea care i se cățărase cu ghearele în sus pe braț asemenea unui şobolan înfometat cu dinți sparți. Nu se putea întoarce la aia. Pur şi simplu nu putea.

Nu-i aşa?

Se-ntâmplă ceva urât în The Rock astă-seară, spuse mătuşa Evvie. *Vrei să te trezeşti mâine şi să trebuiască să stai pe gânduri cât din asta ți se datorează ȚIE? Să fie ăsta cu adevărat un scor pe care să vrei să-l aduni, Trisha?*

— Nu înțelegi, se tângui ea. N-a fost pe seama lui Alan, a fost pe-a lui Ace! Ace Merrill! Iar el merită tot ce primeşte!

Vocea implacabilă a mătuşii Evvie se întoarse: *Atunci, meriți şi tu, scumpa mea. Meriți şi tu.*

4

La şase şi douăzeci de minute în acea seară de marți, pe când norii de furtună se apropiau şi adevăratul întuneric începea să ia locul crepusculului, ofițerul de la Poliția Statală care o înlocuise pe Sheila Brigham la dispecerat ieşi în spațiul pentru relații cu publicul din Oficiul Şerifului. Ocoli zona mare, aproape în formă de diamant, care era marcată cu

bandă pe care scria SCENA CRIMEI şi se grăbi spre locul unde se afla Henry Payton.

Payton arăta răvăşit şi nefericit. Îşi petrecuse ultimele cinci minute în compania doamnelor şi domnilor de la presă şi se simțea cum se simțea de obicei după una dintre aceste confruntări: de parcă fusese uns cu miere şi apoi obligat să se rostogolească într-un morman mare de căcat de hienă năpădit de furnici. Declarația lui nu fusese aşa de bine pregătită – sau aşa de explicit vagă – cum i-ar fi plăcut să fie. Cei de la televiziune îi forțaseră mâna. Voiau să facă transmisii în direct în timpul segmentului de la şase până la şase treizeci când se transmiteau ştirile locale – simțeau că *trebuie* să facă transmisii în direct – iar dacă el nu le arunca vreun os de orice fel, la unsprezece aveau să-l crucifice. Aproape că-l crucificaseră şi aşa. Ajunsese mai aproape decât în toată cariera sa să recunoască faptul că nu avea nici un afurisit de indiciu. Nu plecase de la această conferință de presă ad-hoc; evadase de la ea.

Payton se descoperi că-şi doreşte să-l fi ascultat mai bine pe Alan. Când sosise, i se păruse că treaba ținea în principal de controlarea dezastrului. Acum stătea pe gânduri, fiindcă avusese loc o *altă* crimă de când preluase el cazul – o femeie pe nume Myrtle Keeton. Soțul ei încă era-n libertate pe undeva, probabil că-n drum deja spre zări şi dincolo de depărtări, dar la fel de probabil era că încă mai alerga plin de voioşie prin orăşelul ăsta ciudat. Un bărbat care-şi scosese soția din circulație cu un ciocan. Un psihopat de primă mână, cu alte cuvinte.

Problema era că nu-i *cunoştea* pe oamenii ăştia. Alan şi ajutoarele lui îi ştiau, dar atât Alan, cât şi Ridgewick erau plecați. LaPointe era în spital, probabil sperând ca doctorii să-i poată îndrepta la loc nasul. Se uită în jur după Clutterbuck şi fu cumva deloc surprins să observe că şi acesta se volatilizase.

Îl vrei, Henry? îl auzi pe Alan în gând. *Bine. Ia-l. Cât despre suspecți, de ce nu-ncerci să te uiți în cartea de telefon?*

— Locotenente Payton? Locotenente Payton!

Era ofițerul de la dispecerat.

— Ce? – mârâi Henry.

— Prin stație e doctorul Van Allen. Vrea să vă vorbească.

— Despre ce?

— N-a vrut să spună. Mi-a zis doar că *trebuie* să vă vorbească.

Henry Payton intră în biroul dispecerului simțindu-se din ce în ce mai mult ca un copil călare pe-o bicicletă fără frâne care coboară un deal abrupt cu o prăpastie de-o parte, un zid de piatră de cealaltă şi o haită de lupi flămânzi cu fețe de reporteri în spate.

Ridică microfonul.

— Aici Payton, răspunde.

— Locotenente Payton, aici doctorul Van Allen. Medicul legist al districtului?

Vocea era spartă şi îndepărtată, întreruptă din când în când de răbufniri ample de electricitate statică. Asta era din cauza furtunii ce se apropia, Henry o ştia. Distracția continuă alături de Dick şi Jane.

— Da, ştiu cine sunteți, spuse Henry. L-ați dus pe domnul Beaufort la Oxford. Cum se simte, răspunde?

— Este…

Bâr, bâr, bâz, câr.

— Pierdem legătura, doctore Van Allen, spuse Henry, vorbind cât de răbdător putea. Ne paşte aici ceea ce pare a fi o furtună de electricitate cu adevărat clasa-ntâi. Vă rog repetați. Bun.

— Mort! – strigă Van Allen printr-o pauză între bârâituri. A murit în ambulanță, dar nu credem că s-a întâmplat din cauza traumatismelor provocate de gloanțe. Mă înțelegeți? *Nu credem că pacientul acesta a murit din cauza traumatismelor provocate de gloanțe.* Creierul lui a suferit mai întâi un edem atipic şi apoi s-a sfărâmat. Cel mai probabil diagnostic este că o substanță toxică, o substanță *extrem* de toxică, i-a fost introdusă în sânge când a fost împuşcat. Aceeaşi substanță pare să-i fi făcut inima să explodeze, la propriu. Vă rog, confirmați recepția.

O, Iisuse, îşi spuse Henry Payton. Îşi trase cravata în jos, se descheie la guler, după care apăsă iarăşi butonul de emisie.

— Confirm recepția mesajului, doctore Van Allen, dar blestemat să fiu dacă-l pricep. Bun.

— Toxina e foarte probabil să se fi aflat pe gloanțele din arma cu care a fost împuşcat. Infecția pare să se răspândească încet la început, apoi să prindă viteză. Avem două zone de intrare clare, sub formă de evantai – rana de la obraz şi cea de la piept. Este foarte important să…

Câr, bâr, mâr.

— … aceea? Zece-patru?

— Repetați, doctore Van Allen.

Henry spera din tot sufletul ca bărbatul să fi ridicat pur şi simplu receptorul.

— Vă rog, spuneți din nou, răspunde.

— *La cine e arma aceea?* – strigă Van Allen. *Zece-patru!*

— David Friedman. Balistică. A dus-o la Augusta. Bun.

— Credeți că a descărcat-o mai întâi – zece-patru?

— Da. Aşa cere regulamentul. Răspunde.

— A fost un revolver sau un automat, locotenente Payton? Asta contează cel mai mult acum. Zece-patru.

— Un automat. Bun.

— Credeți că a descărcat încărcătorul? Zece-patru?

— Va face asta la Augusta.

Payton se aşează greoi în scaunul dispecerului. Brusc, simțea nevoia să se cace abundent.

— Zece-patru.

— Nu! Nu, să n-o facă! *Nu trebuie să facă asta* – mă auziți?

— Vă aud, spuse Henry. Am să-i las un mesaj la Laboratorul de Balistică, spunându-i să lase blestematele alea de gloanțe în blestematul ăla de încărcător până ce rezolvăm blestemata asta de încâlceală ce tocma' a apărut.

Simți o plăcere copilărească la gândul că vorbele acestea călătoreau prin eter… şi apoi se întrebă câți dintre reporterii din fața clădirii îl monitorizau cu aparatele lor Bearcat.

— Ascultați, doctore Van Allen, nu trebuie să discutăm despre astea la radio. Zece-patru.

— Lăsați aspectul relațiilor cu publicul, răspunse Van Allen cu asprime. Discutăm despre *viața* unui om aici, locotenente Payton – am încercat să vă prind la telefon şi n-am obținut legătura. Spuneți-i omului aceluia, Friedman, să-şi examineze cu grijă mâinile, să caute zgârieturi, crăpături mici, chiar şi pielițe rupte la unghii. Dacă are cea mai mică ruptură în pielea mâinilor, trebuie să meargă la cel mai apropiat spital *imediat.* N-am cum să ştiu dacă rahatu' cu care avem de-a face se afla şi pe carcasa încărcătorului, nu doar pe gloanțe. Şi nu-i genul de lucru cu care să-şi asume şi cel mai mic risc. Chestia asta e *mortală.* Zece-patru?

— Am recepționat, se auzi Henry că spune.

Se găsi că-şi doreşte să fie oriunde altundeva în afară de acolo – dar, dat fiind că *era* acolo, îşi dorea ca Alan Pangborn să fie lângă el. De când sosise în Castle Rock, ajunsese să se simtă din ce în ce mai mult ca Fratele Iepuraş înțepenit în Iubita Smoală.

— *Ce* este? Bun?

— Nu ştim încă. Nu-i curare, fiindcă n-a fost nici urmă de paralizie până la sfârşitul propriu-zis. De asemenea, curare este relativ nedureroasă, iar domnul Beaufort a suferit destul de mult. Tot ce ştim acum este că a început încet şi apoi s-a mişcat ca un tren de marfă. Zece-patru.

— Asta-i *tot?* Zece-patru.

— Iisuse Christoase, ejaculă Ray Van Allen. Nu-i destul? Zece-patru.

— Da. Cred că este. Bun.

— Fiți doar bucuroşi…

Bâr, câr, brrac!

— Repetați, doctore Van Allen. Repetați. Zece-patru.

Prin oceanul umflat de electricitate statică îl auzi pe doctorul Van Allen spunând:

— Fiți doar bucuroşi că aveți arma în custodie. Că nu trebuie să vă faceți griji că produce noi dezastre. Zece-patru.

— P-*asta* ai nimerit-o, prietene. Zece-patru, terminat.

Cora Rusk intră pe Strada Principală şi merse încet către Lucruri prețioase. Trecu pe lângă o dubă Ford Econoline galben-sclipitor pe-a cărei latură stătea scris WPTD CANALUL 5 ŞTIRILE ÎN ACȚIUNE, dar nu-l văzu pe Danforth „Buster" Keeton uitându-se afară la ea pe geamul şoferului cu doi ochi ce nu clipeau. Probabil că oricum nu l-ar fi recunoscut; Buster devenise, într-un fel de a spune, un om nou. Şi chiar dacă l-ar fi văzut şi recunoscut, asta n-ar fi însemnat nimic pentru Cora. Avea ea propriile ei griji şi dureri. Mai mult ca orice, avea propria ei mânie. Şi nimic din toate acestea nu avea legătură cu fiul ei mort.

Într-o mână, Cora Rusk ținea o pereche de ochelari de soare sparți.

I se păruse că polițiştii o vor interoga pentru totdeauna… sau cel puțin până ce-şi va lua câmpii. *Plecați!* voise să strige la ei. *Nu-mi mai puneți întrebările astea prosteşti despre Brian! Arestați-l dacă a dat de bucluc, taică-său o să rezolve problema, nu se pricepe decât să rezolve probleme, dar lăsați-mă în pace! Am o întâlnire cu Regele şi nu-l pot face să aştepte!*

La un moment dat îl văzuse pe şeriful Pangborn stând sprijinit de cadrul uşii dintre bucătărie şi veranda din spate cu brațele împletite pe piept şi fusese cât pe ce să-i scape acestea, spunându-şi că *el* o va înțelege. El nu era ca şi ceilalți – el era din oraş, el trebuia să ştie de Lucruri prețioase, el trebuia să fi cumpărat un obiect foarte special de acolo, el trebuia s-o înțeleagă.

Doar că domnul Gaunt îi vorbise chiar atunci în minte la fel de calm şi de rezonabil ca întotdeauna. *Nu, Cora-nu vorbi cu el. El nu te-ar înțelege. El nu e ca tine. El nu-i un cumpărător deştept. Spune-le că vrei să mergi la spital să-ți vezi celălalt băiat. Aşa vei scăpa de ei, cel puțin pentru o vreme. După aceea, n-o să mai conteze.*

Aşa că exact asta le spusese şi mersese ca uns. Reuşise chiar şi să stoarcă o lacrimă sau două, gândindu-se la Brian, dar la cât de trist trebuia să se simtă Elvis, hoinărind prin Graceland fără ea. Sărmanul Rege rătăcit!

Plecaseră toți, mai puțin doi sau trei, care erau afară în garaj. Cora nu ştia cu ce se ocupau sau ce-şi puteau dori de acolo, şi nici nu-i păsa. Îşi înşfăcase ochelarii de soare magici de pe masă şi dăduse fuga la etaj. Odată ce se văzuse în camera ei, îşi dăduse jos capotul, se întinsese pe pat şi şi-i pusese la ochi.

Pe dată, se afla iarăşi la Graceland. Uşurarea, aşteptarea şi o excitare uimitoare o umplură.

A alunecat în sus pe scările curbate, nudă şi fără griji, către holul de la etaj, acoperit de tapiserii înfățişând peisaje de junglă şi aproape la fel de lat ca şi o autostradă. A mers către uşile duble din celălalt capăt, picioarele ei goale şoptind în puful adânc al covorului. Şi-a văzut degetele întinzându-se şi închizându-se pe clanță. A împins uşile, scoțând la iveală dormitorul Regelui, o încăpere toată numai negru şi alb – pereți negri, covor alb din păr aspru, draperii negre la geamuri, margini albe la cuvertura neagră de pe pat – cu excepția tavanului, care era vopsit într-un albastru miez de noapte cu o mie de stele electrice scânteietoare.

Apoi ea s-a uitat la pat şi atunci a lovit-o groaza.

Regele era pe pat, dar Regele nu era singur.

Deasupra lui, călărindu-l ca pe un ponei, stătea Myra Evans. Când s-au deschis uşile, ea a întors capul şi s-a uitat țintă la Cora. Regele nu făcea decât să se uite în sus la Myra, clipind din ochii aceia albaştri frumoşi şi adormiți ai lui.

— Myra! – exclamase Cora. Ce cauți aici?

— Păi, a spus Myra plină de venin, cu siguranță nu aspir mizeria de pe jos.

Cora, năucită de-a binelea, s-a luptat după o gură de aer.

— Măi… măi… *măi, fir-aş a căprii!* – a strigat ea, vocea ei ridicându-se atunci când îşi recăpăta respirația.

— Atunci, *fii* a căprii, a spus Myra, mişcând mai repede din şolduri, şi dă-ți jos ochelarii ăia caraghioşi dacă tot vrei s-o faci. Arată prostesc. Ieşi de aici. Du-te înapoi în Castle Rock. Suntem ocupați… nu-i aşa, E?

— Aşa-i, dulşața mia, a spus Regele. Ocupați ca doi gândăşei într-un covoraş.

Groaza se transformase în furie şi paralizia Corei se spărsese cu un pocnet. Dăduse fuga spre aşa-numita ei prietenă, intenționând să-i smulgă ochii ăia înşelători din orbite. Dar când ridicase o mână plină de gheară să facă asta, Myra se întinsese către ea – fără să uite de nici o mişcare a şoldurilor în acest timp – şi înşfăcase ochelarii de soare de pe fața Corei.

Cora, surprinsă, strânsese din ochi… şi când îi deschisese, se afla întinsă iarăşi în propriul ei pat. Ochelarii de soare erau pe podea, cu ambele lentile sparte.

— *Nu,* gemuse Cora, sărind din pat.

Vrusese să țipe, dar o voce interioară – nu vocea ei – o prevenise că polițiştii din garaj ar auzi-o şi ar veni în grabă.

— Nu, te rog, nu, te rog, te *roooooooooog…*

Încercase să potrivească bucăți din lentilele sparte înapoi în ramele aurii, dar îi fusese imposibil. Erau sparți. Sparți de târfa aia care se dădea-n bărci cu diavolul. Sparți de *prietena* ei, Myra Evans. *Prietena* ei care găsise cumva intrarea spre Graceland, *prietena* ei care chiar atunci, în vreme ce Cora încerca să pună laolaltă neprețuitul artefact care era iremediabil distrus, făcea dragoste cu Regele.

Cora se uitase în sus. Ochii ei deveniseră două tăieturi negre, scăpărătoare.

— O s-o dau *pe ea* căprii, şoptise răguşit. Să vezi dacă nu.

6

Citi anunțul din vitrina Lucrurilor prețioase, se opri pentru o clipă, gândindu-se, şi apoi dădu ocol spre aleea de serviciu. Trecu pe lângă Francine Pelletier, care ieşea de pe alee, punând ceva în poşetă. Cora abia dacă se uită Ia ea.

La jumătatea aleii, îl văzu pe domnul Gaunt stând în spatele unei mese din lemn care închidea ca o baricadă partea de jos a uşii sale din spate.

— A, Cora! – exclamă el. Mă-ntrebam când o să vii.

— *Târfa* aia! – scuipă Cora. *Târfa* aia curvă mică hoață de iubiți!

— Scuză-mă, Cora, spuse domnul Gaunt cu o politeţe urbană, dar mi se pare că ai uitat să-ţi închei un nasture sau doi.

Arătă cu unul dintre degetele lui ciudat de lungi spre partea din faţă a rochiei ei.

Cora îşi trăsese peste goliciunea corpului primul lucru pe care-l găsise în dulap şi reuşise să-şi încheie doar nasturele de sus. Mai jos de acesta, rochia se căsca deschisă spre buclele părului pubian. Pântecele, umflat de mulţimea de batoane Ring-Ding, Yodel şi vişine trase în ciocolată pe care le mânca în timpul serialului *Santa Barbara* (şi al tuturor celorlalte seriale ale ei), ieşea blând în evidenţă.

— Cui dracului îi pasă? – ripostă ea.

— Mie nu, se arătă liniştit de acord domnului Gaunt. Cu ce te pot ajuta?

— Târfa aia se fute cu Regele. Mi-a spart ochelarii de soare. Vreau s-o omor.

— *Chiar* aşa, spuse domnul Gaunt, ridicând din sprâncene. Ei bine, nu pot spune că nu te înţeleg, Cora, fiindcă te înţeleg. S-ar putea ca o femeie care fură bărbatul altei femei să merite să trăiască. Nu ţin să mă pronunţ asupra acestui subiect în nici un fel – toată viaţa am fost un om de afaceri şi ştiu foarte puţine legate de problemele sufleteşti. Dar o femeie care sparge în mod voit cel mai de preţ obiect al altei femei… ei bine, ăsta e un lucru mult mai serios. Eşti de acord?

Ea începu să zâmbească. Era un zâmbet crispat. Era un zâmbet nemilos. Era un zâmbet golit complet de sănătate mintală.

— Aveţi a dracu' de multă dreptate, spuse Cora Rusk.

Domnul Gaunt se întoarse cu spatele pentru o clipă. Când se roti înapoi către Cora, într-o mână ţinea un pistol automat.

— E posibil să cauţi ceva de felul acesta? – întrebă el.

CAPITOLUL DOUĂZECI

1

După ce termină cu Myrtle, Buster căzu într-o profundă stare de alertă. Orice urmă de hotărâre păru să-l părăsească. Se gândi la Ei – întreg oraşul viermuia de Ei – dar în loc de furia limpede, dreaptă pe care i-o adusese ideea doar cu câteva minute în urmă, simțea acum doar oboseală şi depresie. Avea o durere de cap bubuitoare. Brațul şi spatele îl dureau de la mânuirea ciocanului.

Se uită în jos şi văzu că încă-l mai ținea în mână. Deschise palma şi acesta căzu pe linoleumul din bucătărie, lăsând acolo o pată sângerie. Rămase locului şi se uită cu un soi de atenție idioată la aceasta preț de aproape un minut întreg. Pata se uită la el asemenea unei schițe a chipului tatălui său trasată în linii de sânge.

Tropăi prin bucătărie şi intră în birou, frecându-se în acelaşi timp la umeri şi la partea de sus a brațului drept. Lanțul de la cătuşă scotea un clinchet înnebunitor. Deschise uşa dulapului, se lăsă în genunchi, se târî pe sub hainele ce atârnau în partea din față şi dezgropă cutia pe care erau desenați caii de curse. Ieşi neîndemânatic cu spatele din dulap (cătuşa se agăță într-unul dintre pantofii lui Myrtle şi el îl aruncă spre spatele dulapului însoțit de-o înjurătură îmbufnată), duse cutia la masa de lucru şi se aşeză cu ea în față. În loc de surescitare, simțea doar tristețe. Biletul Câştigător era minunat, sigur că da, dar la ce-i mai era acum de folos? Nu mai conta dacă punea sau nu banii la loc. Îşi omorâse soția. Fără-ndoială c-o meritase, dar *Ei* nu aveau să vadă lucrurile astfel. Ei aveau să-l azvârle cu bucurie în cea mai adâncă şi mai întunecoasă celulă de la Penitenciarul Shawshank pe care o puteau găsi şi-aveau să arunce cheia.

Văzu că lăsase pete mari de sânge pe capacul cutiei şi se uită în jos la el. Pentru prima dată observă că era acoperit de sânge. Antebrațele lui cărnoase arătau de parcă i-ar fi aparținut unui măcelar din Chicago. Depresia se lăsă iarăşi asupra lui într-un val moale, negru. ÎI înfrânseseră… bine. Şi totuşi avea să scape de Ei. Avea să scape de Ei în pofida tuturor lucrurilor.

Se ridică, istovit până-n măduva oaselor, şi tropăi încet la etaj. Pe drum se dezbrăcă, îşi aruncă papucii din picioare în sufragerie, lăsându-şi pantalonii să cadă la baza scărilor, apoi aşezându-se la jumătatea urcuşului ca să-şi dea jos şosetele. Până şi acestea erau însângerate. Cu cămaşa avu cel mai mult de furcă; să tragi de pe tine o cămaşă în vreme ce aveai pe mână o cătuşă era o treabă a naibii de grea.

Trecură aproape douăzeci de minute de la uciderea doamnei Keeton şi până la mersul târşâit şi bălăbănit al lui Buster către duş. Aproape oricând în acest interval ar fi putut fi luat în custodie fără nici o problemă… dar pe Strada Principală de Jos se desfăşura un transfer de autoritate, Oficiul Şerifului era într-un haos aproape total, iar domiciliul lui Danforth „Buster" Keeton pur şi simplu nu părea a prezenta un foarte mare interes.

Odată ce se uscase cu prosopul, îşi luă pe el o pereche curată de pantaloni şi un tricou – nu avea energia să se lupte din nou cu mânecile lungi – şi coborî înapoi în camera sa de lucru. Se aşeză în scaun şi se uită iarăşi la Biletul Câştigător, sperând ca depresia lui să se dovedească a fi doar un lucru trecător, că o parte din bucuria de mai devreme va reveni. Dar imaginea de pe cutie părea să se fi şters, să-şi fi pierdut din strălucire. Cea mai luminoasă culoare vizibilă era o pată din sângele lui Myrtle mânjită de-o parte a şaretei cu doi cai.

Luă capacul jos şi se uită înăuntru. Fu şocat să vadă că micuții cai de tinichea se înclinau trist dintr-o parte în cealaltă. Şi culorile lor se şterseseră. O bucată ruptă dintr-un arc ieşea prin gaura unde trebuia să introduci cheia ca să pui maşinăria în mişcare.

A fost cineva aici! strigă mintea lui. A fost cineva aici! Unul dintre Ei! Nu le-a ajuns să mă ruineze pe *mine!* Au trebuit să-mi ruineze şi jocul!

Dar o voce mai profundă, poate vocea tot mai slabă a rațiunii, şopti că asta nu era adevărat. *Aşa a fost încă de la început,* şopti vocea. *Doar că nu ai văzut.*

Se duse înapoi la dulap, vrând să ia totuşi arma jos. Era vremea s-o folosească. Pipăia pe raft după ea, când sună

telefonul. Buster îl ridică foarte încet, ştiind cine era la celălalt capăt al firului.

Şi nu-i fură înşelate aşteptările.

2

— Bună, Dan, spuse domnul Gaunt. Cum mai eşti în seara asta frumoasă?

— Îngrozitor, spuse Buster pe o voce sumbră, nazală. Lumea s-a făcut de muci. O să mă omor.

— O?

Domnul Gaunt părea uşor dezamăgit, nimic mai mult.

— Nimic nu mai e bine. Nici măcar jocul pe care mi l-ați vândut nu mai e bun.

— O, mă îndoiesc de asta foarte mult, răspunse domnul Gaunt cu o fărâmă de asprime. Îmi verific cu foarte mare atenție toată marfa, domnule Keeton. Cu foarte mare atenție, într-adevăr. De ce nu te uiți din nou?

Buster se uită şi ceea ce văzu îl surprinse peste măsură. Caii stăteau drepți în fantele lor. Fiecare haină părea proaspăt vopsită şi sclipea. Până şi ochii lor păreau să arunce flăcări. Pista de curse din tinichea era toată numai porțiuni de-un verde-aprins şi maro de praf văratic. *Pista pare rapidă,* îşi spuse ca prin vis şi ochii i se mutară la capacul cutiei.

Fie ochii lui, încețoşați de depresia aceea profundă, îi jucaseră feste, fie culorile se intensificaseră într-un fel uimitor în cele câteva secunde care trecuseră de când sunase telefonul. Acum sângele lui Myrtle era cel pe care abia dacă-l vedea. Se usca şi devenea un maro-gălbui.

— Dumnezeule! – şopti el.

— Ei bine? – întrebă domnul Gaunt. Ei bine, Dan? Am greşit? Fiindcă dacă-i aşa, va trebui să-ți amâni sinuciderea cel puțin până ce-mi aduci înapoi ce ți-am vândut ca să-ți pot returna toți banii. Eu îmi susțin marfa. Trebuie s-o fac, să ştii. Am o reputație de apărat, iar asta-i o afirmație pe care o iau foarte în serios într-o lume unde sunt miliarde de Ei şi doar unul ca mine.

— Nu… nu! spuse Buster. Este… este *minunat!*

— Atunci te-ai aflat în eroare? – insistă domnul Gaunt.

— Cred… cred că trebuie să fi fost.

— Recunoşti că te-ai aflat în eroare?

— Eu… da.

— Bun, spuse domnul Gaunt. Vocea lui îşi netezi tăişul. – Atunci, negreşit, dă-i drumul şi sinucide-te. Deşi trebuie să recunosc că sunt dezamăgit. Credeam că în sfârşit am întâlnit un om care are curaj să mă ajute să Le trag nişte şuturi în cur. Cred că eşti doar un gură-mare, ca toți ceilalți.

Domnul Gaunt suspină. Era suspinul unuia care-şi dă seama că n-a văzut totuşi lumina de la capătul tunelului.

Cu Buster Keeton se întâmpla un lucru ciudat. Îşi simți vitalitatea şi hotărârea ieşind din nou la suprafață. Propriile lui culori interioare păreau să se lumineze, să se intensifice din nou.

— Vreți să spuneți că nu-i prea târziu?

— Trebuie să fi chiulit de la cursul de poezie. Niciodată nu-i târziu prea tare o lume nouă să o cauți. Nu dacă eşti un om cu coloană vertebrală. Ei, pregătisem totul pentru tine, domnule Keeton. Mă bizuiam pe tine, înțelegi?

— Îmi place mai mult să-mi spuneți simplu Dan, zise Buster, aproape cu timiditate.

— Bine, Dan. Chiar eşti hotărât să-ți faci ieşirea din viață cu atâta laşitate?

— Nu! – strigă Buster. E doar că… mi-am spus, care-i folosul? Sunt prea mulți de Ei.

— Trei oameni de calitate pot face mare dezastru, Dan.

— Trei? Ați spus *trei?*

— Da… mai e unul ca noi. Altcineva care vede pericolul, care înțelege ce au pus Ei la cale.

— Cine? – întrebă Buster nerăbdător. Cine?

— Cu timpul, spuse domnul Gaunt, dar deocamdată, rezerva de timp e pe terminate. Au să vină după tine.

Buster se uită pe geamul biroului cu ochii îngustați ai unui dihor care miroase pericolul în aer. Strada era goală, dar

numai pentru moment. Îi simțea, îi percepea apropiindu-se de el.

— Ce trebuie să fac?

— Eşti, deci, în echipa mea? – întrebă domnul Gaunt. Mă *pot* bizui pe tine, totuşi?

— Da!

— Până la capăt?

— Până-ngheață iadul sau până-mi spuneți dumneavoastră!

— Foarte bine, spuse domnul Gaunt. Ascultă cu atenție, Dan.

Şi-n vreme ce domnul Gaunt vorbi şi Buster ascultă, scufundându-se treptat în starea de hipnoză pe care domnul Gaunt părea s-o poată induce după bunul plac, primele bubuituri ale furtunii ce se apropia începură să scuture aerul de afară.

3

Cinci minute mai târziu, Buster ieşi din casă. Peste tricou îmbrăcase o jachetă uşoară şi-şi îndesă mâna la care încă mai avea cătuşa într-unul dintre buzunare. La jumătatea străzii găsi o dubă parcată lângă bordură, exact acolo unde-i spusese domnul Gaunt c-o va găsi. Era de-un galben-luminos, o garanție că majoritatea trecătorilor se vor uita la vopsea şi nu la şofer. Aproape că nu avea geamuri şi ambele laturi erau însemnate cu logo-ul unui post de televiziune din Portland.

Buster aruncă o privire rapidă dar atentă în ambele direcții, apoi urcă. Domnul Gaunt îi spusese că sub scaun va găsi cheile. Acolo erau. Pe scaunul pasagerului se afla o pungă maro pentru cumpărături. În ea, Buster găsi o perucă blondă, o pereche de ochelari cu rame subțiri de intelectual tânăr şi-o sticlă mică.

Îşi puse peruca pe cap cu oarecari urme de îndoială – lungă şi lățoasă, aceasta semăna cu scalpul unui cântăreț de rock mort – dar când se uită în oglinda retrovizoare a dubei, fu uimit de cât de bine îi venea. Îl făcea să pară mai tânăr. *Mult*

mai tânăr. Lentilele ochelarilor de intelectual erau din sticlă curată şi-i schimbau aspectul (cel puțin după părerea lui Buster) chiar mai mult ca şi peruca. Îl făceau să pară inteligent, precum Harrison Ford în *The Mosquito Coast.* Se holbă fascinat la reflexia lui. Dintr-odată, arăta de treizeci şi ceva în loc de cincizeci şi doi, asemenea unuia care ar putea foarte bine să lucreze pentru un post de televiziune. Nu drept corespondent de ştiri, nimic în lumina rampei ca aşa ceva, dar poate drept cameraman sau chiar producător.

Dădu jos capacul sticlei şi făcu o grimasă – ceea ce era înăuntru mirosea ca o baterie de tractor topită. Din gura sticlei se ridicară firicele de fum. *Tre' s-am grijă cu treaba asta,* îşi spuse Buster. *Tre' s-am mare grijă.*

Aşează cătuşa goală sub coapsa dreaptă şi trase de lanț până se întinse. Apoi turnă o parte din conținutul sticlei peste el chiar sub cătuşa de la încheietura mâinii sale, având grijă să nu-şi scape nici un pic din lichidul acela negru şi vâscos pe piele. Oțelul începu imediat să fumege şi să facă bulbuci. Câteva picături căzură pe covoraşul din cauciuc al maşinii şi începu şi acesta să facă bulbuci. Dintr-acolo se ridică fum şi un miros oribil de prăjit. După câteva momente, Buster îşi scoase cătuşa cea goală de sub coapsă, îşi trecu degetul prin ea şi smuci uşor. Lanțul se rupse ca o hârtie şi el îl aruncă pe podea. Încă mai purta o brățară, dar cu asta se putea obişnui; lanțul şi cătuşa goală care se tot legăna fuseseră adevărate dureri în poponeț. Introduse cheia în contact, pornind motorul, şi plecă.

După nici trei minute, o maşină a şerifului districtului Castle condusă de Seaton Thomas intră în parcarea din fața casei lui Keeton şi bătrânul Seat o descoperi pe Myrtle Keeton căzută la pământ jumătate înăuntru şi jumătate afară în pragul uşii dintre garaj şi bucătărie. Nu mult după aceea, lângă maşina lui opriră patru patrule ale Poliției Statale. Polițiştii scotociră casa de jos până sus, căutându-l fie pe Buster, fie vreun semn al locului unde-ar putea fi găsit. Nimeni nu-i oferi o a doua privire jocului de pe masa din

birou. Era vechi, murdar şi evident stricat. Semăna cu ceva scos din podul casei unei rude sărace.

4

Eddie Warburton, îngrijitorul de la Clădirea Municipalității, era nervos pe Sonny Jackett de mai bine de două zile. În tot acest timp, mânia lui se transformase într-o furie roşie.

Când se blocase transmisia de la Honda Civic micuță şi cochetă a lui Eddie în timpul verii lui 1989, el nu voise s-o ducă la cea mai apropiată reprezentanță Honda. Asta ar fi cerut o taxă mare de tractare. Ghinionul lui că transmisia clacase la trei săptămâni după ce ieşise din garanție. Aşa că se dusese la Sonny Jackett mai întâi, îl întrebase dacă are experiență să lucreze pe maşini străine.

Sonny îi spusese că avea. Vorbise în felul acela expansiv, condescendent pe care îl aveau majoritatea yankeilor de la țară când vorbeau cu Eddie. *Noi n-avem prejudecăți, băiete,* spunea tonul acela. *Aici suntem în nord, să ştii. La noi nu ține tot rahatu' ăla sudist. SIGUR că eşti un negrotei, oricine poate vedea asta, da' asta nu-nseamnă nimic pentru noi. Negru, galben, alb sau verde, pe toți îi lăsăm să zburde. Adu-o acilea.*

Sonny reparase transmisia Hondei, dar factura fusese cu o sută de dolari mai mult decât spusese la început că va fi şi aproape că ajunseseră să se ia la pumni pentru asta într-o seară la Tiger. Apoi *avocatul* lui Sonny (yankei sau sudişti săraci, din experiență, Eddie Warburton ştia că toții albii au *avocați*) l-a chemat pe Eddie şi i-a spus că Sonny îl va cita la tribunalul pentru ofense minore. Eddie sfârşise cu cincizeci de dolari mai puțin în buzunar ca rezultat al acelei experiențe, iar incendiul la sistemul electric al Hondei se întâmplase cinci luni mai târziu. Maşina fusese oprită în parcarea Clădirii Municipalității. Cineva strigase după el, dar pe când a ajuns el afară cu un extinctor, interiorul maşinii sale era o masă dansată de foc galben. Fusese o pierdere irecuperabilă.

De atunci se întreba dacă nu Sonny Jackett aprinsese focul acela. Anchetatorul de la asigurări spusese că era un accident

cum scrie la carte provocat de un scurt-circuit… genul de lucru care se întâmplă o dată la un milion de cazuri. Dar ce ştia omul ăla? Probabil nimic şi pe deasupra, nu era vorba de banii *lui.* Nu că-i ajunsese lui Eddie ce primise de la asigurări ca să-şi acopere investiția.

Iar acum ştia. Ştia cu siguranță.

Mai devreme astăzi primise în poştă un pachețel. Obiectul dinăuntru fusese extrem de lămuritor: câteva clame-crocodil înnegrite, o fotografie veche cu colțurile îndoite şi un bilet.

Clamele erau de genul celor care puteau fi folosite pentru pornirea unui incendiu pe bază electrică. Nu trebuia decât să desfaci izolația de pe două fire potrivite în locurile potrivite, să legi firele laolaltă şi *voilà.*

Instantaneul îl înfățişa pe Sonny şi câțiva dintre prietenii lui albi ca pâinea, tipii care stăteau întotdeauna tolăniți în scaunele de bucătărie din biroul de la benzinărie când treceai pe acolo. Locul cu pricina nu era benzinăria Sunoco a lui Sonny, însă; era Curtea cu Vechituri a lui Robicheau de pe Drumul Orăşenesc nr. 5. Fețele palide stăteau în fața Civicului ars complet al lui Eddie, bând bere, râzând… şi mâncând bucăți mari de pepene verde.

Biletul era scurt şi la obiect. *Dragă negrotei: să ți-o tragi cu mine a fost o mare greşeală.*

La început, Eddie s-a întrebat de ce i-ar trimite Sonny un asemenea bilet (deşi nu făcu nici o legătură cu scrisoarea pe care el însuşi o strecurase prin fanta pentru corespondență din uşa casei lui Polly Chalmers la îndemnul domnului Gaunt.) S-a hotărât că motivul era fiindcă Sonny era chiar mai zevzec şi mai rău ca majoritatea fețelor palide. Totuşi – dacă treaba asta încă-i mai răsucea lui Sonny mațele-n stomac, de ce aşteptase atât de mult s-o repună pe tapet? Dar cu cât se gândea mai mult la vremurile acelea vechi

(Dragă negrotei:)

cu atât părea să însemne mai puțin întrebarea. Biletul şi clamele-crocodil arse şi fotografia aceea veche îi intraseră în cap, bâzâind acolo asemenea unui nor de țânțari înfometați.

Mai devreme în seara aceasta, cumpărase o armă de la domnul Gaunt.

Luminile fluorescente din biroul benzinăriei Sunoco aruncau un trapezoid alb pe macadamul spațiului de deservire cu benzină când opri Eddie acolo – conducând Olds-ul cumpărat la mâna a doua care înlocuise Civic-ul. Coborî cu o mână în buzunarul jachetei, ținând pistolul.

Se opri în fața uşii pentru un minut, uitându-se înăuntru. Sonny şedea lângă casa de marcat într-un scaun de plastic lăsat pe picioarele din spate. Eddie putea vedea cupola şepcii lui Sonny pe deasupra ziarului deschis. Citea ziarul. Desigur. Albii aveau întotdeauna *avocați,* iar după o zi de măturat negrotei ca Eddie, întotdeauna şedeau în birourile lor, îşi lăsau scaunele pe spate şi citeau ziarul.

Albii ăştia futuți, cu *avocații* lor futuți şi cu *ziarele* lor futute.

Eddie scoase pistolul automat şi intră. O parte din el care dormea se trezi brusc şi strigă panicată că nu trebuie să facă asta, că e o greşeală. Dar vocea nu conta. Nu conta fiindcă, brusc, lui Eddie nu i se mai părea că se află înlăuntrul său. I se părea că e un spirit ce pluteşte deasupra propriilor săi umeri, uitându-se la toate acestea câte se întâmplau. Un duh malefic preluase controlul corpului său.

— Am ceva pentru tine, fiudecurvă escroc ce eşti, îşi auzi Eddie gura rostind şi-şi urmări degetul apăsând de două ori trăgaciul automatului. Două cercuri mici şi negre apărură într-un titlu care spunea ÎNCREDEREA CREŞTE ÎN MCKENAN. Sonny Jackett strigă şi tresări. Picioarele din spate ale scaunului înclinat alunecară şi Sonny se nărui la pământ, sângele îmbibându-i halatul… doar că numele cusut pe aceasta cu fir de aur era RICKY. Acela nu era câtuşi de puțin Sonny, ci Ricky Bissonette.

— A, căcat! – strigă Eddie. Am împuşcat altă față palidă futută!

— Bună, Eddie, rosti Sonny Jackett din spatele lui. Norocul meu că eram la căcăstoare, nu?

Eddie dădu să se întoarcă. Trei gloanțe din pistolul automat pe care Sonny îl cumpărase de la domnul Gaunt târziu în acea după-amiază îi intră în partea de jos a spatelui, pulverizându-i coloana vertebrală, înainte să poată să se-ntoarcă măcar pe jumătate.

Se uită cu ochi mari şi neajutorați cum Sonny se apleca în jos deasupra lui. Gura țevii de la arma pe care o avea Sonny în mână era la fel de mare ca şi gura unui tunel şi la fel de întunecată ca veşnicia. Deasupra ei, fața lui Sonny era palidă şi imobilă. Pe un obraz îi curgea un firicel de ulei.

— Greşeala ta n-a fost să pui la cale să-mi furi setul de chei tubulare, spuse Sonny şi apăsă țeava pistolului automat în mijlocul frunții lui Eddie Warburton. Să-mi scrii şi să-mi *spui* că ai de gând s-o faci… *asta* a fost greşeala ta.

O lumină albă şi puternică – lumina înțelegerii – se aprinse brusc în mintea lui Eddie. *Acum* îşi amintea de scrisoarea pe care o împinsese prin fanta pentru corespondență din uşa casei Chalmers şi descoperi că e în stare să pună laolaltă acea răutate cu biletul pe care-l primise şi cel despre care vorbea Sonny.

— Ascultă! – şopti el. Trebuie să mă asculți, Jackett – am fost luați drept prostănaci, amândoi. Am…

— La revedere, băiat negru, spuse Sonny şi apăsă trăgaciul.

Sonny se uită fix pentru aproape un minut întreg la ceea ce rămase din Eddie Warburton, întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să ascult ce avea de zis Eddie. Se hotărî că răspunsul era nu. Ce-ar fi putut avea de spus un tip atât de prost, încât să trimită un bilet ca acela, şi să aibă vreo importanță?

Sonny se ridică, se duse în birou şi păşi peste picioarele lui Ricky Bissonette. Deschise seiful şi scoase cheile tubulare ajustabile pe care i le vânduse domnul Gaunt. Încă se mai uita la ele, luându-le pe rând în mână, mânuindu-le cu dragoste, apoi aşezându-le înapoi în cutia special făcută pentru ele, când cei de la Poliția Statală sosiră să-l ia în custodie.

5

Parchează la colțul străzii Mesteacănului cu Principala, îi spusese domnul Gaunt lui Buster la telefon, *şi aşteaptă doar. Voi trimite pe cineva la tine.*

Buster urmărise aceste indicații cu sfințenie. De la locul său privilegiat de observare, cu o stradă mai sus, văzuse la intrarea în aleea de serviciu o mulțime de oameni venind şi plecând – aproape toți prietenii şi vecinii lui, i se păruse, aveau un mic târg de încheiat cu domnul Gaunt în acea seară. Cu zece minute în urmă, doamna Rusk mersese într-acolo cu rochia descheiată, semănând cu ceva ieşit dintr-un vis urât.

Apoi, la nici cinci minute după ce ieşise de pe alee, punând ceva în buzunarul rochiei (aceasta era încă descheiată şi puteai vedea multe, dar cine-n deplinătatea facultăților mentale, se întrebase Buster, ar vrea să se uite), se auziseră mai multe împuşcături mai sus pe Strada Principală. Buster nu avea cum fi sigur, dar i se păruse că proveneau de la benzinăria Sunoco.

Dinspre Clădirea Municipalității veniseră în goană pe Principală patrule ale Poliției Statale, cu girofarurile albastre puse în funcțiune, împrăştiind reporterii ca pe nişte porumbei. Cu sau fără deghizare, Buster se hotărâse c-ar fi prudent să se târască în partea din spate a dubei pentru o vreme.

Maşinile Poliției Statale trecură valvârtej pe lângă el, iar luminile lor rotitoare scoaseră la iveală ceva sprijinit de uşile din spate ale dubei – o geantă din sibir verde. Curios, Buster desfăcu nodul şiretului cu care era legată, deschise gura genții şi se uită înăuntru.

Deasupra conținutului genții se afla o cutie. Buster o scoase şi văzu că restul interiorului era plin de ceasuri electronice. Ceasuri electronice de comandă cu impulsuri. Erau cu siguranță vreo două duzini. Fețele lor netede şi albe se holbau în sus la el asemenea ochilor fără pupile ale Orfanei Annie. Deschise cutia pe care o scosese şi văzu că era plină de clame-crocodil – de felul celor folosite de electricieni să facă legături rapide.

Buster se încruntă… şi apoi, brusc, ochiul său din minte văzu un formular de birou – un formular de eliberare de fonduri din bugetul oraşului, mai exact. Scris cu grijă la maşină în spațiul oferit pentru *Bunurile şi/sau serviciile ce vor fi prestate* se aflau aceste cuvinte: 16 CUTII DE DINAMITĂ.

Şezând în spatele dubei, Buster începu să rânjească. Apoi începu să râdă. Afară, tunetul bubui şi se rostogoli. O limbă de fulger ieşi din burta umflată a unui nor şi se înfipse în râul Castle.

Buster continuă să râdă. Râse până ce duba începu să se scuture cu el.

— Ei! – strigă el, râzând. O, băiete, da' ştiu că avem ceva pentru Ei! *Mereu* avem ceva!

6

Henry Payton, care venise în Castle Rock să scoată din foc castanele fumegânde ale şerifului Pangborn, stătea în cadrul uşii biroului de la benzinăria Sunoco cu gura deschisă. Mai aveau doi oameni la pământ. Unul era alb şi unul negru, dar amândoi erau morți.

Un al treilea bărbat, proprietarul benzinăriei potrivit numelui de pe halat, stătea pe podea lângă seiful deschis şi ținea ca pe un copil în brațe o cutie murdară din oțel. Alături de el, pe podea, se afla un pistol automat. Uitându-se la el, Henry simți un lift coborându-i în viscere. Era geamănul celui folosit de Hugh Priest să-l împuşte pe Henry Beaufort.

— Uite, spuse pe o voce liniştită, uimită unul dintre ofițerii din spatele lui Henry. Mai este unul.

Henry întoarse capul să se uite şi-şi auzi tendoanele gâtului pârâind. O altă armă – un al treilea pistol automat – zăcea lângă mâna întinsă a tipului negru.

— Nu le-atingeți, le spuse el celorlalți ofițeri. Nici măcar să nu v-apropiați de ele.

Păşi peste balta de sânge, îl prinse pe Sonny Jackett de reverele halatului şi-l trase în picioare. Sonny nu se opuse, dar strânse mai tare la piept cutia de oțel.

— Ce s-a întâmplat aici? – îi țipă Henry în față. Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

Sonny tăcu un semn către Eddie Warburton, folosindu-se de cot, aşa încât să nu trebuiască să ia mâna de pe cutie.

— El a venit. Avea o armă. Era nebun. Îți poți da seama că era nebun; uită-te la Ricky. A crezut că Ricky sunt eu. Voia să-mi fure reglabilele. Uite.

Sonny zâmbi şi înclină cutia de oțel aşa încât Henry să se poată uita la amestecul de fierării ruginite dinăuntru.

— Nu-l puteam lăsa să facă asta, nu? Adică… astea-s *ale mele.* Am plătit pentru ele şi sunt *ale mele.*

Henry deschise gura să spună ceva. Habar nu avea ce urma să fie şi niciodată nu fu rostită. Înainte să poată articula primul cuvânt, se auziră alte focuri de armă, de data aceasta de sus de pe Castle View.

7

Lenore Potter stătea deasupra cadavrului Stephaniei Bonsaint ținând în mână un pistol automat ce fumega. Cadavrul zăcea în stratul de flori din spatele casei, singurul pe care curva aia rea şi răzbunătoare nu-l distrusese în ultimele ei două excursii.

— N-ar fi trebuit să te întorci, spuse Lenore. Niciodată în viața ei nu trăsese cu arma, iar acum omorâse o femeie… dar singurul sentiment pe care-l avea era cel de exultare sumbră. Femeia fusese pe proprietatea ei, îi distrugea grădina (Lenore aşteptase până ce târfa chiar se pusese pe lucru – mama ei nu crescuse copii proşti) şi avusese toate drepturile s-o facă. Avusese *absolut* toate drepturile.

— Lenore? – o strigă soțul ei.

Stătea aplecat pe geamul băii de la etaj cu spumă de bărbierit pe față. Vocea lui era alarmată.

— Lenore, ce se întâmplă?

— Am împuşcat pe cineva care ne încălca proprietatea, spuse Lenore cu calm, fără să întoarcă privirea.

Îşi aşează piciorul sub greutatea cadavrului şi-l ridică. Să-şi simtă degetele înfundându-se în coasta docilă a târfei ăleia de Bonsaint îi oferi o plăcere bruscă şi josnică.

— Este Stephanie Bon…

Cadavrul se rostogoli pe spate. Nu era Stephanie Bonsaint. Era soția aceea simpatică a ajutorului de şerif.

O împuşcase pe Melissa Clutterbuck.

Cât ai zice peşte, *calava* Lenorei Potter trecu de albastru, trecu de purpuriu, trecu de fucsia. Merse până la capăt la negru miez-de-noapte.

8

Alan Pangborn şedea uitându-se la mâinile sale, uitându-se dincolo de ele într-un întuneric atât de negru, că nu putea fi decât simțit. Îi trecu prin gând că era posibil s-o fi pierdut pe Polly în acea după-amiază, nu doar pentru scurtă vreme – până ce se lămurea această neînțelegere – ci pentru totdeauna. Iar asta avea să-l lase cu aproximativ treizeci şi cinci de ani de singurătate.

Auzi un târşâit slab şi ridică privirea repede. Era domnişoara Hendrie. Arăta agitată, dar arăta şi de parcă ar fi ajuns la o concluzie.

— Băiatul soților Rusk a început să se mişte, spuse ea. Nu-i treaz – i-au dat un tranchilizant şi n-o să fie cu *adevărat* treaz încă destulă vreme – dar a *început* să se mişte.

— Chiar aşa? – întrebă Alan liniştit, şi aşteptă.

Domnişoara Hendrie îşi muşcă buza şi apoi se convinse să continue.

— Da. V-aş lăsa să-l vedeți, domnule şerif Pangborn, dar sincer nu pot. Mă-nțelegeți, nu-i aşa? Adică, ştiu că aveți probleme în oraş, dar băiețelul acesta nu are decât şapte ani.

— Da.

— Merg jos la bufet să beau o ceaşcă de ceai. Doamna Evans întârzie – întotdeauna face asta – dar va fi aici într-un minut sau două. Dacă ați merge în camera lui Sean Rusk –

Camera Nouă – imediat după ce plec eu, probabil că nici nu şi-ar da seama că aţi fost aici. Înţelegeţi?

— Da, spuse Alan recunoscător.

— Vizitele doctorului nu sunt decât la opt, aşa că dacă *aţi fi* în camera lui, probabil că nici nu v-ar observa. Sigur, dacă o va face, îi veţi spune că am urmat directivele spitalului şi v-am refuzat intrarea. Că v-aţi furişat înăuntru în vreme ce biroul era temporar gol. Nu-i aşa?

— Da, spuse Alan. Puteţi fi sigură de asta.

— Aţi putea pleca pe scările din celălalt capăt al coridorului. Dacă intraţi în camera lui Sean Rusk, adică. Ceea ce, desigur, eu v-am spus să nu faceţi.

Alan se ridică şi, sub imperiul momentului, o sărută pe obraz.

Domnişoara Hendrie roşi.

— Mersi, spuse Alan.

— Pentru ce? N-am făcut nimic. Cred că acum am să merg să-mi beau ceaiul. Vă rog, staţi unde sunteţi până ce plec, domnule şerif.

Alan se aşeză la loc ascultător. Rămase acolo, cu capul aşezat între Simon cel Simplu şi omul-plăcinţică, până ce uşile duble se închiseră aproape complet în urma domnişoarei Hendrie. Apoi se ridică şi merse repede de-a lungul coridorului vopsit în culori vii, plin de jucării şi piese de puzzle aruncate peste tot, către Camera 9.

9

Lui Alan, Sean Rusk i se părea complet treaz.

Aceasta era aripa de pediatrie şi patul în care stătea băiatul era unul mic, însă Sean tot părea pierdut în el. Trupul lui crea doar o mică umflătură sub cuvertură, făcându-l să pară un cap fără corp ce se odihnea pe-o pernă albă, apretată. Faţa lui era foarte palidă. Avea umbre purpurii, aproape la fel de închise la culoare ca nişte vânătăi, sub ochii ce se uitau la Alan cu o calmă lipsă de surprindere. O buclă de păr negru îi stătea în mijlocul frunţii precum o virgulă.

Alan luă scaunul de lângă fereastră şi îl trase spre o parte a patului, unde barele fuseseră ridicate pentru a-l împiedica pe Sean să cadă. Sean nu întoarse capul, dar ochii i se mişcară, urmărindu-l.

— Bună, Sean, spuse Alan încet. Cum te simți?

— Mi-e uscat gâtul, spuse Sean într-o şoaptă aspră.

Pe masa de lângă pat se aflau o carafă cu apă şi două pahare. Alan turnă apă într-un pahar şi se aplecă peste barele de spital cu el.

Sean încercă să se ridice şi nu reuşi. Căzu înapoi pe pernă cu un suspin slab care pe Alan îl duru. Se întoarse cu gândul la propriul său fiu – sărmanul, damnatul de Todd. Când îşi strecură o mână pe după gâtul lui Sean Rusk pentru a-l ajuta să se ridice în şezut, avu un moment infernal de rememorare totală. Îl văzu pe Todd stând lângă Scout în ziua aceea, răspunzând gestului său de rămas bun cu un gest asemănător şi, prin ochii amintirii, un soi de lumină hialină, semitransparentă părea că se joacă în jurul capului său, iluminându-i fiecare linie şi trăsătură mult-iubite.

Mâna lui Alan tremură. Puțină apă se vărsă pe partea din față a pijamalei de spital pe care o purta Sean.

— Scuze.

— Nu-i nimic, răspunse Sean în şoapta lui aspră şi bău cu nesaț. Aproape că goli paharul. Apoi râgâi.

Alan îl lăsă încet înapoi jos. Sean părea puțin mai însuflețit acum, însă tot nu i se vedea nici urmă de strălucire în ochi. Alan îşi spuse că niciodată n-a văzut un băiețel care să pară atât de îngrozitor de singur, iar mintea lui încercă din nou să recheme acea ultimă imagine a lui Todd.

O împinse în lături. Avea de lucru aici. Era ceva neplăcut, şi-al naibii de dificil, dar simțea din ce în ce mai mult că era un lucru de-o importanță disperată. Indiferent de ce se întâmpla chiar atunci în Castle Rock, el se simțea tot mai sigur că cel puțin unele dintre răspunsuri se găseau acolo, în spatele acelei frunți palide şi acelor ochi trişti, lipsiți de sclipire.

Se uită în jur prin cameră şi se forță să zâmbească.

— Ce cameră plicticoasă, spuse el.

— Mda, spuse Sean pe vocea lui joasă, aspră. Cu totu' adormită.

— Poate că nişte flori o vor înveseli, spuse Alan şi-şi trecu mâna dreaptă prin faţa antebraţului de la cea stângă, scoţând cu dibăcie buchetul împăturit din ascunzătoarea lui de sub brăţara ceasului.

Ştia că-şi forţa norocul, dar se hotărâse, aproape sub impulsul momentului, să facă o încercare. Aproape că-i părea rău. Doi dintre bobocii din hârtie pelur se rupseră când el trase de inel şi desfăcu buchetul. Auzi arcul cum scoate zbârnâit obosit. Acesta era fără îndoială ultima reprezentaţie a acestei versiuni a Trucului Florilor Împăturite, dar Alan *chiar* o scoase la capăt… cumva. Iar Sean, spre deosebire de fratele lui, era limpede amuzat şi încântat în pofida stării sale de spirit şi a calmantelor care-i circulau prin sânge.

— *Beton!* Cum aţi făcut-o?

— Printr-un pic de magie… Le vrei?

Dădu să pună în carafa cu apă evantaiul de flori din hârtie pelur.

— No. Nu-s decât nişte hârtii. Şi mai sunt şi rupte-n câteva locuri.

Sean se gândi la asta, hotărându-se aparent că suna nerecunoscător, şi adăugă:

— Fain truc, însă. Le puteţi face să dispară?

Mă-ndoiesc, fiule, îşi spuse Alan. Cu voce tare, el spuse:

— O să-ncerc.

Ridică buchetul, aşa încât Sean să-l poată vedea bine, apoi îşi îndoi puţin mâna dreaptă şi-o trase în jos. Făcu această trecere mai încet ca de obicei în semn de respect faţă de tristeţea băiatului şi se trezi surprins şi impresionat de rezultat. În loc să dispară brusc din vedere cum tăceau de obicei, Florile Împăturite părură să dispară precum fumul în pumnul său slab strâns. Simţi arcul slăbit şi suprasolicitat încercând să se îndoaie şi să se rupă, dar în cele din urmă se hotărî să mai colaboreze o ultimă oară.

— Asta-i chiar culmea, spuse Sean plin de respect şi Alan îi dădu dreptate în sinea lui.

Era o variație minunată a unui truc cu care uimise ani de zile şcolarii, dar se îndoia că putea fi făcut cu un set nou al Trucului Florilor împăturite. Un arc nou-nouț ar face imposibilă acea trecere înceată, ca de vis.

— Mersi, spuse el şi puse pentru ultima dată buchetul împăturit sub brățara ceasului. Dacă nu vrei flori, ce zici de-o monedă de ur sfert pentru automatul de Coca-Cola?

Alan se aplecă înainte şi, cu mişcări obişnuite, scoase o monedă din nasul lui Sean. Băiatul râânji.

— Hopa, am uitat – e nevoie de şaptezeci şi cinci de cenți în zilele de-acum, nu-i aşa? Păi, nici o problemă.

Scoase o monedă din gura lui Sean şi descoperi o a treia într-una dintre propriile sale urechi. Pe atunci, zâmbetul lui Sean deja pierise puțin şi Alan ştiu că era mai bine să treacă imediat la treabă. Puse una peste alta cele trei monede pe noptiera scundă de lângă pat.

— Pentru când o să te simți mai bine, spuse el.

— Mulțumesc, domnule.

— Cu plăcere, Sean.

— Unde-i tati? – întrebă Sean.

Vocea lui era oarecum mai puternică acum.

Întrebarea i se păru ciudată lui Alan. S-ar fi aşteptat ca Sean să întrebe de mama lui. Băiatul avea, în cele din urmă, doar şapte ani.

— O să ajungă imediat, Sean.

— Aşa sper. Am nevoie de el.

— Ştiu asta.

Alan făcu o pauză şi spuse:

— Şi mama ta va fi aici imediat.

Sean se gândi la asta, apoi scutură din cap încet şi hotărât. Fața de pernă scoase un foşnet slab.

— Ba n-o să fie. E prea ocupată.

— Prea ocupată să vină şi să te vadă? – întrebă Alan.

— Da. E foarte ocupată. Mami e în vizită la Rege. De aia nu mai pot intra la ea în cameră. Ea închide uşa şi-şi pune

ochelarii de soare şi pleacă în vizită la Rege.

Alan o văzu pe doamna Rusk răspunzând poliţiştilor statali care o interogau. Vocea ei înceată şi deconectată. O pereche de ochelari de soare lângă ea pe masă. Nu părea să-i poată lăsa în pace; o mână se juca încontinuu cu ei. O retrăgea, de parcă se temea să n-o observe cineva, şi apoi, după doar câteva secunde, mâna i se întorcea la ei, parcă singură. La vremea aceea, crezuse că femeia fie suferea de pe urma şocului, fie se afla sub influenţa tranchilizantelor. Acum se îndoia. Se îndoia şi dacă era bine să-l întrebe pe Sean despre Brian sau să meargă mai departe pe această nouă pistă. Sau erau amândouă una şi aceeaşi pistă?

— Nu sunteţi de fapt un magician, spuse Sean. Sunteţi poliţist, nu-i aşa?

— Îhî.

— Sunteţi un poliţist statal cu o maşină albastră care merge foarte repede?

— Nu – eu sunt şeriful districtului. De obicei am o maşină maro cu o stea pe laturi care merge într-adevăr destul de repede, dar în seara asta sunt cu vechea mea maşină pe care tot uit s-o dau la vânzare. – Alan rânji. – Merge foarte încet.

Aceasta produse o mică scăpărare de interes.

— De ce nu conduceţi maşina maro de poliţie?

Ca s-o sperii pe Jill Mislaburski sau pe fratele tău, îşi spuse Alan. Nu ştiu despre Jill, dar cred că n-a mers prea bine cu Brian.

— Sincer, nu-mi amintesc, spuse el. A fost o zi lungă.

— Sunteţi un şerif ca în *Tinerii pistolari?*

— Îhî. Aşa cred. Cam ca acolo.

— Eu şi cu Brian am închiriat filmul ăla şi ne-am uitat la el. A fost extrem de foarte beton. Am vrut să mergem să vedem *Tinerii pistolari II* când a fost la The Magic Lantern în Bridgton vara trecută, dar mami n-a vrut să ne lase fiindcă era recomandat doar celor peste şaptesprezece ani. Noi nu avem voie să vedem filme de astea, doar că tati ne lasă uneori să le vedem acasă la video. Mie şi lui Brian ne-a plăcut cu adevărat *Tinerii pistolari.*

Sean se opri şi ochii i se întunecară.

— Dar asta a fost înainte ca Brian să-şi ia cartonaşul.

— Ce cartonaş?

Pentru prima dată, în ochii lui Sean apăru un sentiment adevărat. Era vorba de teroare.

— Cartonaşul de base-ball. Marele şi specialul cartonaş de base-ball.

— O? – Alan se gândi la lada frigorifică Playmate şi la cartonaşele de base-ball – cele pentru schimb, le numise Brian – dinăuntru. – Lui Brian îi plăceau cartonaşele de base-ball, nu-i aşa, Sean?

— Da. Aşa a pus el mâna pe el. Cred că tre' să folosească lucruri diferite ca să pună mâna pe oameni diferiți.

Alan se înclină înainte.

— Cine, Sean? Cine a pus mâna pe el?

— Brian s-a sinucis. L-am văzut cu ochii mei. S-a întâmplat în garaj.

— Ştiu. Îmi pare rău.

— Pe la ceafă i-a ieşit ceva scârbos. Nu doar sânge. Ceva. Era galben.

Alan nu se putut gândi la nimic ce să spună. Inima îi bătea încet şi greu în piept, gura îi era uscată ca deşertul şi simțea în stomac o senzație de greață. Numele fiului său îi sună în gând asemenea unui clopot funerar tras în toiul nopții de nişte mâini idioate.

— Îmi doresc să n-o fi făcut, spuse Sean.

Vocea lui era ciudat de rece, dar acum câte o lacrimă îi apăru în fiecare dintre ochi, crescu şi-i curse pe obrajii netezi.

— N-o să mai putem vedea *Tinerii pistolari II* împreună când îl vor scoate pe video. O să trebuiască să-l văd singur şi n-o să fie deloc distractiv fără ca Brian să facă toate glumele alea prosteşti ale lui. Ştiu că n-o să fie.

— Ți-ai iubit fratele, nu-i aşa? – spuse Alan răguşit.

Se întinse printre barele de spital. Mâna lui Sean Rusk se furişă într-a lui şi apoi se strânse tare peste ea. Era caldă. Şi mică. Foarte mică.

— Mda. Brian voia să arunce pentru Red Sox când va fi mare. A spus că va învăța cum să arunce o minge cu mantă de efect, exact ca Mike Boddicker. Acum n-o să mai poată. Mi-a spus să nu merg mai aproape sau o să sară pe mine mizerie. Am plâns. Eram speriat. Nu era ca-ntr-un film. Era doar *garajul* nostru.

— Ştiu, spuse Alan.

Îşi aminti de maşina Anniei. Geamurile sparte. Sângele de pe scaune în bălți mari şi groase. Nici aceea nu fusese ca-ntr-un film. Alan începu să plângă.

— Ştiu, fiule.

— Mi-a cerut să promit şi i-am promis şi-o să mă țin de promisiune. O să mă țin de promisiunea aia toată viața.

— Ce ai promis, fiule?

Alan îşi şterse fața cu mâna liberă, dar lacrimile nu voiau să se oprească. Băiatul stătea în fața lui cu pielea aproape la fel de albă ca şi fața de pernă pe care i se odihnea capul; băiatul îşi văzuse fratele sinucigându-se, îi văzuse creierii lovindu-se de peretele garajului asemenea unui cocoloş de muci proaspeți, iar mama lui unde era? Era în vizită la Rege, spusese el. *Ea închide uşa şi-şi pune ochelarii de soare şi pleacă în vizită la Rege.*

— Ce ai promis, fiule?

— Am încercat să jur pe numele lui mami, dar Brian nu m-a lăsat. A spus că trebuie să jur pe numele meu. Fiindcă el a pus mâna şi pe ea. Brian a spus că el pune mâna pe toți cei care jură pe numele altora. Aşa că am jurat pe numele meu, cum a vrut el, dar Brian tot a făcut puşca să bubuie.

Sean plângea mai tare acum, dar se uita în sus cu seriozitate la Alan printre lacrimi.

— N-a fost doar sânge, domnule şerif. Era şi altceva. Ceva *galben.*

Alan îl strânse de mână.

— Ştiu, Sean. Ce a vrut fratele tău să promiți?

— Poate că Brian n-o să meargă în rai dacă spun.

— Ba o să meargă. Îți promit *eu.* Iar eu sunt şeriful.

— Şerifii îşi încalcă vreodată promisiunile?

— Nu le încalcă niciodată când le fac puştilor mici din spital, spuse Alan. Şerifii *nu pot* să-şi încalce promisiunile făcute acestor puşti.

— Merg în iad dacă o fac?

— Da, spuse Alan. Aşa e. Merg în iad dacă o fac.

— Juraţi că Brian o să meargă în rai chiar dacă spun? Juraţi pe numele dumneavoastră?

— Pe numele meu, spuse Alan.

— Bine, zise Sean. M-a făcut să promit că n-o să merg niciodată la noul magazin de unde şi-a cumpărat el cartonaşul de base-ball cel mare şi special. El credea că pe cartonaşul acela se află Sandy Koufax, dar nu era el. Era un alt jucător. Era vechi şi murdar, dar nu cred că Brian a ştiut asta.

Sean se opri pentru un moment, gândindu-se, şi apoi continuă pe vocea lui ciudat de calmă.

— A venit acasă într-o zi cu noroi pe mâini. S-a spălat de noroi şi mai târziu l-am auzit în camera lui, plângând.

Cearşafurile, îşi spuse Alan. Cearşafurile Wilmei. Brian a fost *totuşi.*

— Brian a spus că magazinul acela Lucruri preţioase e un loc otrăvitor şi că *el* e un om otrăvitor şi că nu trebuie să merg niciodată acolo.

— Brian a *spus* asta? A *spus* Lucruri preţioase?

— Da.

— Sean…

Se opri, gândindu-se. Scântei de electricitate treceau prin el în toate direcţiile, săltând şi ţopăind sub forma unor mici aşchii albastre.

— Ce?

— Mama… mama ta şi-a cumpărat ochelarii de la Lucruri preţioase?

— Da.

— Ţi-a spus ea asta?

— Nu. Dar ştiu că-i aşa. Îşi pune ochelarii la ochi şi aşa pleacă în vizită la Rege.

— Ce Rege, Sean? Ştii?

Sean se uită la Alan de parcă Alan era nebun.

— Elvis. *El* e Regele.

— Elvis, bâigui Alan. Sigur – cine altcineva?

— Am nevoie de tati.

— Ştiu, dragul meu. Încă vreo două întrebări şi-o să te las în pace. Apoi o să adormi la loc şi când te vei trezi, tatăl tău va fi aici. (Spera el.) Sean, ți-a spus Brian cine e omul cel otrăvitor?

— Da. Domnul Gaunt. Cel care conduce magazinul. *El* e omul cel otrăvitor.

Acum, gândul îi zbură la Polly – Polly după înmormântare, spunând: *Cred că până la urmă totul e să întâlneşti doctorul potrivit… Doctorul Gaunt. Doctorul Leland Gaunt.*

O văzu întinzând bila aceea mică din argint pe care o cumpărase de la Lucruri prețioase aşa încât el s-o poată vedea… dar făcându-şi protectiv mâna căuş peste ea atunci când el dădu s-o atingă. Pe chipul ei se aflase în clipa aceea o expresie ce nu-i era absolut deloc caracteristică. O expresie de mare suspiciune şi posesiune. Apoi, mai târziu, vorbind pe o voce stridentă, tremurată, înecată de lacrimi care nici ea nu-i era deloc caracteristică: *E greu să afli că fața pe care ai crezut că o iubeşti nu este decât o mască… Cum de ai putut acționa pe la spatele meu?… Cum ai putut?*

— Ce i-ai făcut? – murmură el.

Nu-şi dăduse deloc seama că apucase cuvertura de pe patul de spital cu o mână şi că o răsucea încet în pumnul încleştat.

— Ce i-ai spus? Şi cum dracu' ai făcut-o să te creadă?

— Domnule şerif? Sunteți bine?

Alan se forță să deschidă pumnul.

— Da – bine. Eşti sigur că Brian a spus domnul Gaunt, nu-i aşa, Sean?

— Da.

— Mulțumesc, spuse Alan.

Se aplecă peste bare, luă mâna lui Sean şi îl sărută pe obrazul rece şi palid.

— Mulțumesc că ai vorbit cu mine.

Lăsă mâna băiatului şi se îndreptă de spate.

În ultima săptămână, fusese un singur lucru pe agenda lui care pur şi simplu nu fusese rezolvat – o vizită de curtoazie celui mai nou comerciant din Castle Rock. Nu mare lucru; doar o salutare prietenească, un bun-venit în oraş şi o rapidă trecere în revistă a procedurii prevăzute în caz că apăreau probleme. Intenționase s-o facă, o dată chiar trecuse pe acolo, dar pur şi simplu nu-i ieşise. Iar astăzi, când comportamentul lui Polly începuse să-l facă să se întrebe dacă nu cumva domnul Gaunt punea ceva la cale, rahatul chiar lovise elicele ventilatorului, iar el nimerise aici, la mai bine de douăzeci de mile depărtare.

Mă ține le distanță? M-a ținut la distanță în tot acest timp?

Ideea ar fi trebuit să i se pară ridicolă, dar în această încăpere tăcută şi umbrită, nu i se părea câtuşi de puțin ridicolă.

Dintr-odată, simți nevoia să se întoarcă. Să se întoarcă înapoi în oraş cât de repede putea.

— Domnule şerif?

Alan se uită în jos la el.

— Brian a mai spus ceva, zise Sean.

— Chiar aşa? – întrebă Alan. Ce-a spus, Sean?

— Brian a spus că domnul Gaunt de fapt nu este deloc om.

10

Alan merse cât de repede putu pe coridor în jos către uşa deasupra căreia se afla semnul de ieşire, aşteptându-se din clipă în clipă să fie înghețat locului de un strigăt nepământean din partea înlocuitoarei domnişoarei Hendrie. Dar singura persoană care îi vorbi fu o fetiță. Aceasta stătea în cadrul uşii de la camera ei, cu părul blond prins în codițe care se odihneau pe pieptul cămăşuței ei de noapte din flanel roz spălăcit. Ținea în mâini o pătură. Preferata ei, după aspectul ros, dar îngrijit al acesteia. Avea picioarele goale, panglicile de la capătul codițelor erau strâmbe, iar ochii de pe fața ei buimacă erau enormi. Era o față care ştia mai multe despre durere decât ar trebui să ştie fața oricărui copil.

— Aveți un pistol, anunță ea.

— Da.

— Şi tata are un pistol.

— Chiar aşa?

— Da. E mai mare ca al dumneavoastră. E mai mare ca orice. Sunteți Omul Negru?

— Nu, scumpete, spuse el, şi-şi spuse: Cred că Omul Negru s-ar putea să fie-n oraşul meu astă-seară.

Împinse uşa de la capătul coridorului, coborî scările şi mai împinse încă o uşă pentru a intra într-un crepuscul târziu la fel de înăbuşitor ca în orice seară de la mijlocul verii. Se grăbi de cealaltă parte a parcării, nu tocmai în pas de alergare. Tunetul bolborosea şi bodogănea înspre vest, din direcția Castle Rock-ului.

Descuie portiera din partea şoferului a maşinii sale, urcă şi scoase din stativ microfonul, cel pe care l-a cumpărat de la Radio Shack.

— Patrula unu către bază. Răspunde.

Singurul răspuns pe care-l primi fu o porție disproporționată de electricitate statică.

Afurisita aia de furtună.

Poate că Omul Negru a făcut comandă specială pentru ea, şopti o voce de undeva adânc înlăuntrul său. Alan zâmbi cu buzele strânse.

Încercă din nou, primi acelaşi răspuns, apoi încercă la Poliția Statală din Oxford. Aceştia răspunseră în forță şi clar. Dispecerul îi spuse că în apropierea Castle Rock-ului se afla în desfăşurare o mare furtună cu descărcări electrice şi că mijloacele de comunicare întâmpinau mici dificultăți. Până şi telefoanele păreau să funcționeze doar când voiau.

— Ei bine, intră în legătură cu Henry Payton şi spune-i să ia în custodie un om pe nume Leland Gaunt. Pentru început, ca martor ocular. E vorba de *Gaunt,* cu G de la George. Mă recepționezi? Zece-patru.

— Te recepționez cinci-cu, şerife. *Gaunt,* cu G de la George. Zece-patru.

— Spune-i că am o bănuială că Leland Gaunt ar putea avea o legătură cu morțile lui Nettie Cobb şi Wilma Jerzyck. Zece-patru.

— Recepționat. Zece-patru.

— Zece-patru. Încheiat şi închis.

Puse microfonul la loc, porni motorul şi se îndreptă înapoi spre The Rock. La periferia Bridgton-ului, coti în parcarea magazinului Red Apple şi folosi telefonul de acolo să sune la biroul său, Auzi două clicuri şi apoi o voce înregistrată care-i spuse că numărul era temporar nefuncțional.

Puse receptorul în furcă şi se duse înapoi la maşină. De data aceasta *chiar* alergă. Înainte să iasă din parcare şi să reintre pe Ruta 117, porni Porta-Bubble-ul şi-l lipi iarăşi pe capotă. Pe când făcuse doar o jumătate de milă din drum, conducea deja Ford-ul tremurător şi îndărătnic cu şaptezeci şi cinci la oră.

11

Ace Merrill şi întunericul deplin se întoarseră în Castle Rock împreună.

Conduse Chevy Celebrity-ul peste podul ce traversa râul Castle în vreme ce tunetul se rostogoli greoi înainte şi-napoi pe cerul de deasupra lui şi fulgerele spintecau pământul supus. Conducea cu geamurile deschise; încă nu cădea nici o picătură de ploaie şi aerul era gros ca siropul.

Era murdar şi obosit şi furios. În pofida biletului, mai mersese în alte trei locații de pe hartă, incapabil să creadă ce se întâmplase, incapabil să creadă că se *putuse* întâmpla. Folosind o expresie potrivită, era incapabil să creadă că cineva vârâse asul în mână înaintea lui. La fiecare dintre acele locuri găsise câte o piatră plată şi o cutie de tinichea îngropată. Două conținuseră teancuri murdare de cupoane. Ultima, în terenul mlăştinos din spatele fermei Strout, conținuse nimic altceva în afară de un pix vechi. Pe corpul pixului era desenată o femeie cu o tunsoare din anii patruzeci. Purta şi un costum

de baie întreg din anii patruzeci. Când țineai pixul sus, costumul de baie dispărea.

Asta da comoară!

Ace se întorsese cu toată viteza spre Castle Rock, cu ochii sălbăticiți şi jeanşii împroşcați până la genunchi cu mâl de mlaştină, dintr-un motiv şi doar un singur motiv: să-l omoare pe Alan Pangborn. Apoi îşi va lua pur şi simplu călcâiele la spinare către Coasta de Vest – ar fi trebuit s-o facă încă demult. Poate că va reuşi să scoată o parte din bani de la Pangborn; poate că nu va scoate nimic. În orice caz, un lucru era sigur: fiul ăla de curvă avea să moară şi avea să moară *urât.*

Când mai avea trei mile de la pod, îşi dădu seama că nu avea o armă. Intenționase să ia una dintre automatele alea din ladă din garajul din Cambridge, dar atunci se pornise blestematul ăla de magnetofon, speriindu-l de să-şi dea drumul în pantaloni. Dar ştia unde erau de găsit.

O, da.

Traversă podul… şi apoi se opri la intersecția Principalei cu Watermill Lane, deşi avea prioritate de dreapta.

— Ce căcatu' *mă-si?* – murmură el.

Strada Principală de Jos era un amalgam indistinct de patrule ale Poliției Statale, lumini albastre pulsatile, dube de televiziune şi grupuri mici de oameni. Cea mai mare parte a acțiunii gravita în jurul Clădirii Municipalității. Arăta aproape ca şi când părinții proteguitori ai oraşului s-ar fi hotărât pe moment să organizeze un carnaval de stradă.

Lui Ace nu-i păsa ce se întâmplase; dacă era după el, întreg oraşul putea să se usuce şi să sară în aer. Dar îl voia pe Pangborn, voia să-i smulgă scalpul hoțului ăluia labagiu şi să şi-l atârne la centură, şi cum trebuia să facă el asta dacă toți polițiştii statali din Maine frecau menta la Oficiul Şerifului?

Răspunsul veni pe dată. *Domnul Gaunt va şti. Domnul Gaunt are artileria şi, odată cu aceasta, el va avea şi răspunsurile. Du-te la domnul Gaunt.*

Aruncă o privire în oglindă şi văzu alte lumini albastre deasupra celei mai apropiate ridicături a şoselei de cealaltă

parte a podului. Veneau şi mai mulţi poliţişti. Ce mama mă-si s-a-ntâmplat aicea-n după-amiaza asta? se întrebă din nou, dar aceasta era o întrebare la care putea primi răspuns altă dată… sau niciodată, dacă aşa se ordonau lucrurile. Între timp, avea treaba lui de rezolvat, şi aceasta începea prin a spăla putina înainte ca poliţiştii ce veneau să-l prindă din spate.

Ace coti la stânga pe Watermill Lane, apoi la dreapta pe Strada Cedrului, ocolind zona centrului înainte să iasă înapoi pe Strada Principală. Se opri la semafor pentru un moment, uitându-se la cuibul de lumini pâlpâitoare de la poalele dealului. Apoi parcă în faţa Lucrurilor preţioase.

Coborî din maşină, traversă strada şi citi anunţul din vitrină. Simţi pentru o clipă o dezamăgire zdrobitoare – nu-i trebuia doar o armă, ci şi puţin din praful acela exploziv al domnului Gaunt – şi apoi îşi aminti intrarea de serviciu dinspre alee. Merse pe stradă în sus şi dădu colţul, neobservând duba vopsită în galben intens parcată cu douăzeci sau treizeci de yarzi mai sus sau bărbatul care şedea înăuntrul ei (Buster se mutase acum pe scaunul pasagerului), uitându-se la el.

Când intră pe alee, se lovi de un om care purta o pălărie de tweed trasă peste ochi.

— Hei, uită-te pe unde umbli, tăticuţule, spuse Ace.

Bărbatul cu pălărie de tweed ridică privirea, îşi dezveli – dinţii spre Ace şi mârâi. În acelaşi moment, scoase din buzunar un pistol automat şi-l îndreptă aproximativ spre Ace.

— Nu te pune cu mine, prietene, decât dacă vrei şi tu nişte plumb.

Ace ridică braţele şi făcu un pas în spate. Nu se temea; era uimit peste măsură.

— Nu eu, domnule Nelson. Nu mă amesteca şi pe mine.

— Corect, spuse bărbatul cu pălărie de tweed. L-ai văzut pe muistu' ăla de Jewett?

— Ă… ăla de la şcoala generală?

— Şcoala Gimnazială, corect – mai sunt şi alţi de Jewett în oraş? Fii serios, pentru numele lui Christos!

— Tocmai am ajuns aici, spuse Ace cu precauție. Sincer n-am văzut pe nimeni, domnule Nelson.

— Ei bine, o să-l găsesc eu, şi-atunci o să fie un sac de căcat jalnic. Mi-a omorât papagalul şi s-a căcat pe mama.

George T. Nelson îşi îngustă ochii şi adăugă:

— Asta-i o seară în care nu-i bine să-mi stai în cale.

Ace nu-l contrazise.

Domnul Nelson îşi îndesă arma înapoi în buzunar şi dispăru după colț, umblând cu pasul hotărât al celui care este într-adevăr enervat peste măsură. Ace rămase pentru un moment acolo unde se găsea, cu mâinile ridicate. Domnul Nelson era profesorul care ținea la liceu cursurile de tâmplărie şi prelucrare a fierului. Ace crezuse întotdeauna că acesta e unul dintre tipii aceia care n-ar avea curajul să omoare o muscă de cal nici dacă l-ar muşca de pupilă, dar credea că s-ar putea să se vadă nevoit să-şi revizuiască această părere. De asemenea, Ace recunoscuse arma. Trebuia s-o recunoască; adusese de la Boston o cutie întreagă de asemenea arme doar cu o seară în urmă.

12

— Ace! spuse domnul Gaunt. Ai ajuns tocmai la timp.

— Am nevoie de o armă, spuse Ace. De asemenea, de încă nişte praf d-ăla clasa-ntâi, dacă mai aveți.

— Da, da… cu timpul. Toate lucrurile la timpul lor. Ajută-mă la masa asta, Ace.

— O să-l omor pe Pangborn, spuse Ace. Mi-a furat împuțita aia de comoară şi o să-l omor.

Domnul Gaunt se uită la Ace cu privire plată şi galbenă a unei pisici ce pândeşte un şoarece… şi-n clipa aceea, Ace se simți ca un şoarece.

— Nu-mi pierde timpul spunându-mi lucruri pe care deja le ştiu, spuse el. Dacă vrei ajutorul meu, Ace, ajută-mă *tu* mai întâi.

Ace prinse de o parte a mesei şi o duseră înapoi în camera de depozitare. Domnul Gaunt se aplecă şi ridică un anunț

care stătea sprijinit de perete.

DE DATA ACEASTA *CHIAR* AM ÎNCHIS

Îl puse la uşă şi apoi o închise. Răsucea deja încuietoarea înainte ca Ace să-şi dea seama că nu era nimic pe anunț care să-l țină în loc – nici o ventuză, nici o bucată de bandă adezivă, nici nimic. Dar, chiar şi aşa, rămăsese lipit pe uşă.

Apoi ochii îi căzură peste lăzile care conținuseră pistoalele automate şi capsele detonatoare. Nu mai rămăseseră decât trei arme şi trei încărcătoare.

— Iisuse Sfinte! Unde-s toate?

— Vânzările au mers bine în seara asta, Ace, spuse domnul Gaunt, frecându-şi una de alta mâinile cu degete lungi. Extrem de bine. Şi-o să meargă din ce în ce mai bine. Am de lucru pentru tine.

— Dar v-am *spus,* zise Ace. Şeriful mi-a furat…

Leland Gaunt era lângă el înainte ca Ace să-l vadă măcar că se mişcă. Mâinile acelea lungi şi urâte îl apucară de partea din față a tricoului şi-l ridicară în aer de parcă ar fi fost din pene. Din gură îi scăpă un strigăt de surprindere. Mâinile care-l țineau erau ca nişte drugi de fier. Domnul Gaunt îl ridică mai sus şi Ace se găsi brusc că se uită în jos la acea față scânteietoare, diavolească, având doar cea mai începețoşată idee a cum ajunsese acolo. Chiar şi-n starea limită a terorii sale bruşte, observă că din urechile şi nările domnului Gaunt ieşea fum – sau poate că erau aburi. Arăta ca un dragon uman.

— *Tu nu-mi spui mie NIMIC!* – strigă domnul Gaunt la el. Limba îi ieşi printre dinții aceia înghesuiți ca nişte lespezi de mormânt şi Ace văzu că se bifurca, aidoma limbii unui şarpe.

— *Eu îți spun TOTUL! Taci din gură când te afli în prezența celor mai mari şi mai buni ca tine, Ace! Taci din gură şi ascultă! Taci din gură şi ascultă! TACI DIN GURĂ ŞI ASCULTĂ!*

Îl roti pe Ace de două ori în jurul capului său asemenea unui luptător de carnaval care-l face avion pe oponent, şi-l aruncă în peretele din cealaltă parte a încăperii. Capul lui Ace se izbi de tencuială. Un spectacol grandios de artificii i se

declanşă în creier. Când i se limpezi vederea, îl văzu pe Leland Gaunt apropiindu-se de el. Fața lui era o grozăvie de ochi şi dinți şi fum care țâşnea.

— *Nu!* – țipă Ace. *Nu, domnule Gaunt, vă rog! NU!*

Mâinile deveniseră gheare, unghiile crescuseră lungi şi ascuțite cât ai clipi… *sau aşa să fi fost de la început?* bâigui mintea lui Ace. *Poate că aşa au fost de la început şi pur şi simplu n-ai observat.*

Tăiară materialul tricoului lui Ace ca nişte lame, iar Ace fu tras înapoi spre fața aceea fumegândă.

— Eşti pregătit să asculți, Ace? întrebă domnul Gaunt. La fiecare cuvânt, nori încinşi de aburi îi împungeau lui Ace obrajii şi gura. – Eşti pregătit sau trebuie să-ți trag fermoarul de la pântece, să-ți arunc pe jos mațele şi să termin odată cu tine?

— Da! – plânse el. Adică *nu!* O să ascult!

— O să fii un curier cuminte şi-o să urmezi ordinele?

— Da!

— Ştii ce-o să se întâmple dacă n-o faci?

— *Da! Da! Da!*

— Eşti dezgustător, Ace, spuse domnul Gaunt. Îmi place asta la o persoană.

Îl trânti pe Ace de perete. Acesta alunecă într-o poziție cu genunchii răşchirați, gâfâind şi plângând cu suspine. Se uită în jos la podea. Se temea să se uite direct la fața monstrului.

— Dacă se va-ntâmpla şi numai să te gândeşti să-mi nesocoteşti dorințele, Ace, o să am grijă să primeşti drept răsplată marele tur al iadului. O să-l ai pe şerif, nu-ți face griji. Pentru moment, însă, acesta-i plecat din oraş. Acum. Ridică-te.

Ace se ridică încet în picioare. Îi pulsa capul; tricoul îi atârna în fâşii.

— Dă-mi voie să-ți pun o întrebare.

Domnul Gaunt era civilizat şi zâmbea din nou, nici un fir de păr nu era unde nu trebuia.

— Îți place orăşelul ăsta? Îl iubeşti? Ții instantanee cu el pe pereții magherniței tale infecte ca să-ți amintească de

farmecul său rustic în acele zile când albina înțeapă şi câinele muşcă?

— La dracu, nu, spuse Ace pe o voce nesigură.

Vocea lui se ridica şi cădea odată cu bubuiturile inimii. Reuşi să se ridice în picioare doar după cel mai mare efort. I se părea că are picioarele făcute din spaghete. Rămase cu spatele la zid, uitându-se la domnul Gaunt cu băgare de seamă.

— Ți-ar surâde dacă ți-aş spune că vreau să ştergi de pe fața hărții burgul ăsta mic şi căcăcios în vreme ce-l aştepți pe şerif să se întoarcă?

— Nu... nu ştiu ce înseamnă cuvântul ăla, spuse Ace agitat.

— Nu mă surprinde. Dar cred că înțelegi ce vreau să spun, Ace. Nu-i aşa?

Ace se întoarse cu gândul înapoi. Se întoarse cu gândul până la un timp, cu mulți ani în urmă, când patru mucoşi îi păcăliseră pe el şi prietenii lui (Ace *avusese* prieteni în zilele de atunci sau cel puțin ceva care să fie rezonabil de-aproape de aşa ceva) cu un lucru pe care el şi-l dorise. Îl prinseseră pe unul dintre mucoşi – Gordie LaChance – mai târziu şi-l bătuseră de-i sunase apa în cap, dar asta nu contase. În zilele de acum LaChance era un scriitor barosan care locuia într-o altă parte a statului şi probabil că se ştergea la cur cu bancnote de zece dolari. Cumva, mucoşii ieşiseră câştigători, iar lucrurile nu mai fuseseră la fel pentru Ace după aceea. Atunci i se terminase lui norocul. Uşile care-i fuseseră deschise începuseră să se închidă una câte una. Puțin câte puțin, începuse să-şi dea seama că nu este un rege şi că oraşul Castle Rock nu este regatul lui. Dacă asta fusese vreodată adevărat, zilele acelea începuseră să treacă în weekend-ul acela de Ziua Muncii când avea şaisprezece ani, când mucoşii îi păcăliseră pe el şi pe prietenii lui cu ceea ce le aparținea de drept lor. Pe când Ace avea vârsta necesară să bea conform legii în The Mellow Tiger, făcuse trecerea de la statutul de rege la cel de soldat fără uniformă, furişându-se pe teritoriul inamic.

— *Urăsc* cloaca asta futută, îi spuse lui Leland Gaunt.

— Bine, spuse domnul Gaunt. Foarte bine. Am un prieten – a oprit maşina puțin mai sus pe stradă – care te va ajuta să faci ceva în privința asta, Ace. O să-l ai pe şerif… şi-o să ai şi tot oraşul. Îți sună bine?

Îi capturase ochii lui Ace cu ai săi. Ace rămase în fața lui îmbrăcat în zdreanța ferfeniță a tricoului său şi începu să rânjească. Nu-l mai durea capul.

— Mda, spuse el. Sună absolut p-fect.

Domnul Gaunt îşi vârî mâna în buzunarul hainei şi scoase afară o pungă de plastic pentru sandvişuri plină cu pudră albă. O întinse către Ace.

— Ai de lucru, Ace, spuse el.

Ace luă punga pentru sandvişuri, dar tot la – şi în – ochii domnului Gaunt se uita.

— Bine, spuse el. Sunt pregătit.

13

Buster se uită cum ultimul bărbat pe care-l văzuse intrând pe aleea de serviciu ieşi înapoi în stradă. Tricoul tipului atârna acum în fâşii şi ducea cu el o ladă. La talia jeanşilor avea îndesate două pistoale automate.

Buster se trase în spate cuprins de-o bruscă panică în vreme ce bărbatul, pe care-l recunoştea acum ca fiind John „Ace” Merrill, se îndreptă direct spre dubă şi aşează lada jos.

Ace bătu în sticlă.

— Deschide prin spate, tăticuțule, spuse el. Avem de lucru.

Buster lăsă jos geamul.

— Pleacă de aici, spuse el. Pleacă, tâlharule! Sau sun la poliție!

— Mult noroc să-l fuți, mormăi Ace.

Scoase unul dintre pistoalele de la brâul pantalonilor. Buster înțepeni, după care Ace îl împinse prin geam spre el, cu tocul în față. Buster clipi speriat.

— Ia-l, spuse Ace cu nerăbdare, şi-apoi deschide prin spate. Dacă nu ştii cine m-a trimis, eşti chiar mai hăbăuc de cum pari.

Întinse cealaltă mână şi pipăi peruca.

— Îmi place părul tău, spuse cu un zâmbet slab. Pur şi simplu splendid.

— Termină, spuse Buster, dar nervii şi furia ofensată îi dispăruseră din voce. *Trei oameni de calitate pot face mare dezastru,* spusese domnul Gaunt. *Voi trimite pe cineva la tine.*

Dar Ace? Ace *Merrill?* El era un *criminal!*

— Uite, spuse Ace, dacă vrei să discuți motivele cu domnul Gaunt, cred că încă-l mai găseşti acolo. Dar după cum poți vedea – (flutură din mâini prin fâşiile lungi de tricou ce-i atârnau peste piept şi burtă) – e cam iute la mânie astăzi.

— Tu ar trebui să mă ajuți să scap de Ei? – Întrebă Buster.

— Aşa e, spuse Ace. O să transformăm oraşul ăsta într-o gogoriță coaptă la flacără mare. (Ridică lada.) Deşi nu ştiu cum ar trebui să facem vreun dezastru adevărat cu doar o cutie de capse detonatoare. A spus c-o să ştii tu răspunsul la asta.

Buster începuse să rânjească. Se ridică, se târî în spatele dubei şi împinse uşa pe şine.

— Cred că ştiu, spuse el. Urcă, domnule Merrill. Avem de făcut un comision.

— Unde?

— La parcul auto orăşenesc, pentru început, spuse Buster.

Încă mai rânjea.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

1

Reverendul William Rose, care păşise în amvonul Bisericii Baptiste Unite din Castle Rock în luna mai din 1983, era un bigot de primă mână; nici o îndoială în privința asta. Din nefericire, el era de asemenea energic, uneori şiret într-un fel ciudat, crud, şi extrem de popular în rândul congregației sale. Prima lui predică în calitate de conducător al turmei baptiste

fusese un semn al lucrurilor ce-aveau să vină. Se numise „De ce sunt catolicii meniți iadului.” Continuase în acelaşi spirit, care era extrem de popular în congregația sa, încontinuu de atunci. Catolicii, îi informa el, erau nişte creaturi blasfemitoare, pornite pe calea cea greşită care-l venerau nu pe Iisus, ci pe femeia care a fost aleasă să-l aducă pe lume. Era de mirare atunci că şi asupra altor subiecte înclinau să greşească?

El a explicat turmei sale că, în timpul Inchiziției, catolicii perfecționaseră ştiința torturii; că inchizitorii îi arseseră pe *drept* credincioşii pe ceea ce el numea Rugul de-ă Foc până la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea, când protestanții eroici (baptişti, în mare parte) îi făcuseră să se oprească; că patruzeci de papi diferiți de-a lungul istoriei îşi cunoscuseră propriile mame şi surori, şi chiar şi fiicele lor nelegitime, în î-ă întruniri sexuale-ă imorale; că Vaticanul era construit din aurul martirilor protestanți şi ă al națiunilor jefuite.

Acest fel de trăncăneală ignorantă cu greu era ceva nou pentru Biserica Catolică, care trebuise să îndure erezii asemănătoare vreme de sute de ani. Mulți preoți ar fi tratat cu nepăsare această situație, poate chiar ar fi făcut glume nevinovate pe seama ei. Părintele John Brigham, însă, nu era genul de om care să trateze cu nepăsare lucrurile. Dimpotrivă, mai degrabă. Un irlandez iute la mânie şi cu picioare strâmbe, Brigham era unul dintre acei oameni lipsiți de umor care nu-i poate îndura pe măscărici, mai ales pe măscăricii bâlbâiți de teapa reverendului Rose.

Suportase în tăcere stridentele atacuri anti-catolice ale lui Rose vreme de aproape un an înainte să se dezlănțuie şi el la propriul său amvon. Predica sa, care nu făcea rabat de la absolut nici o lovitură, se numise „Păcatele reverendului Willie.” În cadrul ei îl caracterizase pe preotul baptist drept „un nătăfleț cântător de psalmi care crede că Billy Graham umblă pe ape şi că Billy Sunday şede de-a dreapta lui Dumnezeu, Tatăl Atotputernic.”

Mai târziu în acea duminică, reverendul Rose şi patru dintre diaconii săi cei mai corpolenți îi făcuseră o vizită

părintelui Brigham. Erau şocaţi şi înfuriaţi, au spus ei, de lucrurile defăimătoare pe care le spusese părintele Brigham.

— Ce tupeu ai să-mi spui *mie* să fac ciocu' mic, a spus părintele Brigham, după o dimineaţă întreagă în care le-ai spus credincioşilor că o slujesc pe Târfa din Babilon.

Culoarea se ridicase repede în obrajii de obicei palizi ai reverendului Rose şi se răspândise pe mare parte din scăfârlia lui chelă. Nu spusese *niciodată* nimic despre Târfa din Babilon, i-a zis părintelui Brigham, deşi pomenise *într-adevăr* de mai multe ori de Târfa din Roma, iar dacă i se potrivea pantoful, ei bine, părintele Brigham era poftit să-şi vâre piciorul în el şi să-l poarte.

Părintele Brigham ieşise pe uşa din faţă a casei parohiale cu pumnii încleştaţi.

— Dacă vrei să discutăm despre asta la lumina zilei, prietene, a spus el, spune-le doar celor din mica ta brigadă Gestapo să păstreze distanţa şi-o să discutăm cât pofteşti.

Reverendul Rose, care era cu trei inci mai înalt ca părintele Brigham – dar poate cu douăzeci de livre mai uşor – a păşit în spate cu o expresie batjocoritoare pe chip.

— N-am să-mi-ă mânjesc mâinile, a spus el.

Unul dintre diaconi era Don Hemphill. El era deopotrivă mai înalt *şi* mai greu ca preotul combativ.

— Discut *eu* cu tine dacă vrei, spuse el. O să mătur trotuarul cu *fundu'* tău de adorator de papă şi de umblător pe mlaştini.

Doi dintre ceilalţi diaconi, care ştiau că Don e capabil de asta, îl reţinuseră cât ai zice peşte… dar după aceea, începuse distracţia.

Până în acest octombrie, lucrurile se desfăşuraseră în mare parte *sub rosa* – glume cu substrat etnic şi flecăreli maliţioase în grupurile doamnelor şi-ale domnilor din cele două biserici, tachinări în curtea şcolii între copiii celor două facţiuni şi, mai mult ca orice, grenade retorice aruncate de la amvon duminica, acea zi a păcii când, după cum ne învaţă istoria, încep majoritatea războaielor. Din când în când se înregistrau incidente urâte – s-a aruncat cu ouă în Sala

Parohială în timpul unui dans al Prieteniei dintre Tinerii Baptişti şi, o dată, o piatră a fost proiectată prin geamul de la sufrageria casei parohiale – dar fusese în principal un război al cuvintelor.

Asemenea tuturor războaiele, acesta avusese atât momente de tensiune, cât şi de linişte, dar o furie care se adâncea constant începuse să-l domine de când Fiicele Izabelei îşi anunțaseră planurile pentru Seara la Cazinou. Pe când reverendul Rose primi infamul mesaj către „Batistul Futangiu de Şobolani", probabil că era deja prea târziu să se mai evite o confruntare de vreun fel; limbajul extrem de obscen al mesajului nu părea să garanteze decât că, atunci când va avea loc confruntarea, aceasta va fi de răsunet. Vreascurile fuseseră deja aşezate; tot ce mai trebuia era ca cineva să aprindă un chibrit şi să pornească focul de tabără.

Dacă subestimase cineva volatilitatea situației, acesta era părintele Brigham. El ştiuse că omologului său baptist nu-i va plăcea ideea unei Seri la Cazinou, dar nu înțelesese cât de tare îl înfuria şi-l ofensa pe predicatorul baptist conceptul de jocuri susținute de biserică. El nu ştia că tatăl lui Willie Vaporul fusese un cartofor inveterat care-şi abandona de multe ori familia când îl copleşea febra jocului sau că bărbatul se împuşcase în cele din urmă în camera din spate a unei săli de dans după o noapte în care pierduse la barbut. Iar adevărul neplăcut cu privire la părintele Brigham era acesta: probabil că n-ar fi contat deloc pentru el chiar dacă ar fi ştiut de acestea.

Reverendul Rose şi-a mobilizat forțele. Baptiştii au început cu o campanie de scrisori „ Împotriva Serii la Cazinou" trimise ziarului *Call* din Castle Rock (Wanda Hemphill, soția lui Don, le-a scris ea însăşi pe cele mai multe) şi au urmat scrisorile cu posterele LA ZARURI CU DIAVOLUL. Betsy Vigue, preşedinta Serii la Cazinou şi Grand Regeant de la filiala locală a Fiicelor Izabelei au organizat contraatacul. În ultimele trei săptămâni, *Call* mărise numărul de pagini la şaisprezece ca să facă față dezbaterii ce-a rezultat (doar că a fost mai mult un meci de strigături decât o emitere rezonabilă a unor opinii diferite.) Au

fost lipite şi mai multe postere; la fel de repede au şi fost rupte. Chemarea la cumpătare din partea editorilor ziarului a ambelor părți a fost ignorată. Unii dintre partizani se distrau; era într-un fel ca lumea să fii prins într-o asemenea furtună în pahar. Dar pe măsură ce se apropia sfârşitul, Willie Vaporul nu se distra, aşa cum nu se distra nici părintele Brigham.

— Îl detest pe rahatul ăla mic şi fățarnic! – a izbucnit Brigham la un Albert Gendron surprins în ziua când Albert i-a adus infama scrisoare „ASCULTĂ BINE SCRUMBIE ÎMPUȚITĂ" pe care o găsise lipită pe uşa cabinetului său stomatologic.

— Închipuie-ți-l pe fiul ăla de curvă acuzând baptişti onorabili de-un asemenea lucru! – a scuipat reverendul Rose la Norman Harper şi Don Hemphill la fel de surprinşi şi ei. Asta se întâmpla în Ziua lui Columb, în urma unui telefon din partea părintelui Brigham. Acesta încercase să-i citească reverendului Rose scrisoarea către scrumbia împuțită; reverendul Rose refuzase (cât se poate de corect, conform părerii diaconilor) să-l asculte.

Pe Norman Harper, un om care-l depăşea pe Albert Gendron la greutate cu douăzeci de livre şi avea aproape aceeaşi înălțime, l-a neliniştit țipătul aproape isteric al vocii lui Rose, dar n-a spus asta.

— Vă spun eu ce este, a tunat el. Bătrânul Părinte Călcător pe Mlaştini a cam început se se agite din pricina mesajului ăluia pe care l-ai primit la casa parohială, Bill, asta-i tot. Şi-a dat seama că a mers prea departe. Şi-a făcut socoteala că dacă zice că unul dintre amicii lui a primit o scrisoare plină de acelaşi fel de mizerii, asta o să facă vina să se-mpartă.

— Ei, n-o să-i meargă! (Vocea lui Rose era mai țipătoare ca niciodată.) Nimeni din congregația mea nu va lua parte la o astfel de mizerie! *Nimeni!*

Vocea i s-a frânt la acest ultim cuvânt. Mâinile i s-au deschis şi închis convulsiv. Norman şi Don au schimbat o privire furtivă, neliniştită. Discutaseră despre exact acest fel de comportament, care devenea din ce în ce mai obişnuit la reverendul Rose, cu mai multe ocazii în ultimele câteva

săptămâni. Treaba cu Seara la Cazinou îl sfâşia pe Bill. Cei doi bărbaţi se temeau chiar că, înainte ca situaţia să se rezolve în sfârşit, el va avea o cădere nervoasă.

— Nu te nelinişti, a spus Don mângâietor. Noi ştim adevărul lucrului, Bill.

— Da! – a strigat Rose, fixându-i pe cei doi bărbaţi cu o privire lichidă, tremurătoare. Da, *voi* ştiţi – voi doi. Şi *eu* – eu ştiu! Dar cum rămâne cu ceilalţi oameni din oraşul-ă ăsta? Ei ştiu?

Nici Norman, nici Don nu i-au putut răspunde la aceasta.

— Sper să-l tragă cineva pe roată pe veneratorul ăla mincinos de idoli! – a strigat William Rose, încleştându-şi pumnii şi scuturându-i neputincios. Pe roată! Aş plăti să văd asta! Aş plăti gras!

Mai târziu în ziua de luni, părintele Brigham telefonase în stânga şi-n dreapta, întrebându-i pe cei interesaţi de „prezenta atmosferă de represiune religioasă din Castle Rock” dacă nu vor să treacă pe la casa parohială în acea seară pentru o scurtă întâlnire. Atât de mulţi au venit, că întâlnirea a trebuit mutată în Sala Cavalerilor lui Columb de vizavi.

Brigham a început vorbind despre scrisoarea pe care o găsise Albert Gendron pe uşa sa – scrisoarea semnată ca venind din partea Baptiştilor Îngrijoraţi din Castle Rock – şi apoi le-a relatat nesatisfăcătoarea discuţie la telefon cu reverendul Rose. Când le-a spus oamenilor adunaţi acolo că Rose pretindea să fi primit şi el un bilet obscen, un bilet care era semnat ca venind din partea *Catolicilor* Îngrijoraţi din Castle Rock, s-a auzit o rumoare dinspre mulţime… mai întâi şocată, apoi furioasă.

— Omul ăla-i un mincinos afurisit! – a strigat cineva din spatele încăperii.

Părintele Brigham a părut că aprobă şi, totodată, neagă din cap.

— Poate, Sam, dar nu asta-i adevărata problemă. Este cât se poate de nebun – cred că *asta* e problema.

Aceasta a fost întâmpinată de-o tăcere gânditoare, îngrijorată, dar părintele Brigham a încercat, chiar şi aşa, o

senzație de ușurare aproape palpabilă. *Cât se poate de nebun:* era pentru prima dată când rostea cuvintele acestea cu voce tare, cu toate că-i dădeau târcoale în gând de cel puțin trei ani.

— Nu vreau să fiu oprit de-un nebun religios, a continuat părintele Brigham. Seara noastră la Cazinou e inofensivă şi priincioasă, indiferent de ce gândeşte despre ea reverendul Willie Vaporul. Dar am sentimentul, dat fiind că a devenit tot mai virulent şi tot mai puțin stabil, că trebuie să supunem la vot. Dacă sunteți de acord să renunțăm la Seara la Cazinou – să cedăm acestor presiuni în numele siguranței – atunci trebuie s-o spuneți.

Votul pentru a merge mai departe cu Seara la Cazinou conform planului fusese unanim.

Părintele Brigham a aplecat din cap, mulțumit. Apoi s-a uitat la Betsy Vigue.

— O să țineți o sesiune de planificare mâine seară, nu-i aşa, Betsy?

— Da, părinte.

— Atunci, vă pot sugera, a spus părintele Brigham, ca noi bărbații să ne întâlnim aici, în Sala C lui C, chiar în acelaşi timp?

Albert Gendron, un om mătăhălos căruia îi lua mult să se enerveze şi Ia fel de mult să-şi revină după nervi, s-a ridicat încet şi a rămas în picioare cu toată înălțimea sa. Gâturile s-au răsucit să-i urmărească mişcarea.

— Sugerezi că prostănacii ăia de baptişti ar putea încerca să le deranjeze pe doamnele noastre, părinte?

— Nu, nu, deloc, a îndulcit-o părintele Brigham. Dar cred c-ar fi înțelept să discutăm despre nişte planuri ca să fim siguri că Seara la Cazinou *însăşi* va merge ca pe roate…

— Gărzi? – a întrebat altcineva cu entuziasm. Gărzi, părinte?

— Ei bine… ochi şi urechi, a spus părintele Brigham, nelăsând absolut nici o îndoială că la gărzi se referise de fapt. Iar dacă ne vom întâlni marți seara în timp ce se întâlnesc doamnele, vom fi pe aproape în caz că se ivesc *totuşi* probleme.

Aşa că, în vreme ce Fiicele Izabelei s-au adunat în clădirea dintr-o parte a parcării, bărbații catolici s-au adunat în clădirea din cealaltă parte. Şi, la celălalt capăt al oraşului, reverendul William Rose programase o întâlnire la aceeaşi oră pentru discutarea ultimelor calomnii aduse de catolici şi planificarea fabricării unor pancarte şi a organizării unor pichete împotriva Serii la Cazinou.

Multele alarme şi diversiuni din The Rock din acea seară timpurie nu au ştirbit foarte mult participarea la aceste întâlniri – majoritatea acelor gură-cască adunați în jurul Clădirii Municipalității atunci când furtuna se apropia erau oameni neutri în Marea Controversă a Serii la Cazinou. Cât despre catolicii şi baptiştii chiar implicați în acest tărăboi, două crime nu se puteau compara cu perspectiva unui meci cu adevărat bun al ranchiunelor sfinte. Fiindcă, în definitiv, când venea vorba de religie, celelalte lucruri trebuiau să ocupe locurile din spate.

2

Peste şaptezeci de oameni veniră la a patra întâlnire a celor pe care reverendul Rose îi numise Soldații Creştini Baptişti împotriva Jocurilor de Noroc din Castle Rock. Aceasta era o mare revelație; prezența scăzuse radical la ultima întâlnire, dar zvonurile cu privire la mesajul obscen lăsat în cutia poştală a casei parohiale alimentaseră din nou spiritele. Numărul celor din sală îl făcu pe reverendul Rose să răsufle uşurat, dar el era deopotrivă dezamăgit şi nedumerit să-şi dea seama că Don Hemphill nu era de față. Don promisese că va veni, iar Don era brațul lui cel drept şi puternic.

Rose aruncă o privire la ceas şi văzu că era deja şapte şi cinci minute – nu avea timp să sune la magazin şi să vadă dacă nu cumva uitase Don. Toți cei care trebuiau să vină erau de față, iar el voia să-i prindă cât indignarea şi curiozitatea erau încă la pragul de inundare. Îi mai oferi lui Hemphill încă un minut, apoi se urcă la amvon şi îşi ridică brațele slabe într-un gest de bun-venit. Congregația sa – astă-seară îmbrăcată

în haine de lucru, în cea mai mare parte – intrară pe rând în strane şi se aşezară pe băncile din lemn.

— Haideți să începem această strădanie aşa cum încep toate marile-ă strădanii, spuse reverendul Rose cu voce joasă. Haideți să ne plecăm frunțile-ă în rugăciune.

Îşi coborâră frunțile şi atunci fu momentul când uşile de la vestibul se deschiseră în spatele lor cu forța unui glonț ieşind din țeava armei. Câteva dintre femei strigară şi mai mulți bărbați săriră în picioare.

Era Don. El era propriul său măcelar-şef şi încă mai purta la brâu şorțul alb pătat cu sânge. Fața lui era roşie ca un biftec cu tomate. Din ochii lui sălbatici lacrimile îi curgeau întruna. La nas, pe buza de sus şi în crestăturile care-i puneau gura între paranteze i se uscau dâre de muci.

De asemenea, puțea.

Don mirosea ca o ceată de sconcşi care au fost mai întâi trecuți printr-un cazan cu sulf, apoi împroşcați cu balegă proaspătă şi-n cele din urmă lăsați liberi să-şi facă de cap într-o cameră închisă. Mirosul i-o lua înainte; mirosul îl urma; dar în cea mai mare parte mirosul atârna în jurul lui aidoma unui nor pestilențial. Femeile se feriră de culoarul principal şi bâlbâiră după batiste în vreme ce el se împletici pe lângă ele cu şorțul fluturându-i în față şi cămaşa albă descheiată fluturându-i în spate. Puținii copii din auditoriu începură să plângă. Bărbații scoaseră urlete de dezgust amestecat cu consternare.

— Don! – striga reverendul Rose pe o voce afectată, surprinsă.

Încă îşi ținea mâinile ridicate, dar când Don Hemphill se apropie de amvon, Rose le coborî şi involuntar îşi duse o palmă la nas şi la gură. Îi venea să vomite. Era putoarea cea mai îndoitoare de nas pe care o întâlnise vreodată.

— Ce… ce s-a întâmplat?

— Întâmplat? – răcni Don Hemphill. *Întâmplat?* Îți zic eu ce s-a întâmplat! Îți zic eu *tot* ce s-a întâmplat!

Se întoarse către congregație şi, în pofida putorii care atârna de şi, în acelaşi timp, emana din el, aceştia rămaseră

nemişcaţi atunci când ochii lui furioşi, înnebuniţi căzură asupra lor.

— Fiii ăia de curve mi-au aruncat bombe puturoase în magazin, asta s-a întâmplat! Nu erau mai mult de şase oameni înăuntru fiindcă pusesem un anunţ prin care spuneam că voi închide mai devreme şi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta, dar marfa din stoc e compromisă! Toată! Marfa în valoare de patruzeci de mii de dolari! Nu ştiu ce-au folosit nemernicii ăia, da' o să pută *zile întregi!*

— Cine? – întreba reverendul Rose pe o voce timorată. Cine a făcut-o, Don?

Don Hemphill vârî mâna în buzunarul şorţului. Scoase o bandă neagră îndoită în care era o crestătură albă şi un teanc de manifeste. Banda era un guler roman. ÎI ridică în aer, aşa încât să-l vadă toţi.

— *CINE DRACU' CREZI?* – strigă el. *Magazinul meu! Marfa mea! S-a dus toată dracului, şi cine crezi c-a făcut-o?*

Aruncă manifestele către membrii uluiţi ai Soldaţilor Creştini Baptişti Împotriva Jocurilor de Noroc. Acestea se împrăştiară în aer şi plutiră la pământ asemenea unor confeti. Unii dintre cei prezenţi întinseră mâna şi dădură să le prindă. Toate erau la fel; toate arătau o mulţime de bărbaţi şi femei care râdeau, stând în jurul unei mese de ruletă.

DOAR DE DISTRACŢIE!

spunea deasupra imaginii. Iar dedesubtul ei:

VENIŢI CU NOI LA „SEARA LA CAZINOU"
LA SALA CAVALERILOR LUI COLUMB
31 OCTOMBRIE 1991
CA SĂ STRÂNGEM FONDURI PENTRU
CONSTRUCTORII CATOLICI

— Unde ai găsit pamfletele astea, Don? – întrebă Len Miliken pe o voce tunătoare, rău-prevestitoare. Şi gulerul ăsta?

— Cineva le-a pus înăuntrul uşilor principale, spuse Don, chiar înainte ca totul să se ducă dr…

Uşile din vestibul bubuiră, făcându-i pe toți să tresară, doar că de data aceasta nu se deschiseră, ci se închiseră.

— Sper să vă placă mirosul, homalăi baptişti ce sunteți! – strigă cineva.

Acestea fură urmate de un râset ascuțit, obscen.

Congregația se uită la reverendul William Rose cu ochi înspăimântați. El se uită țintă înapoi la ei cu ochi la fel de înspăimântați. Şi-atunci a fost momentul când cutia ascunsă în strana corului începu să sâsâie. Asemenea cutiei aşezate în Sala Fiicelor Izabelei de către răposata Myrtle Keeton, aceasta (pusă acolo de Sonny Jackett, acum răposat şi el) conținea un temporizator care ticăise toată după-amiaza.

Prin grilajele perforate în laturile cutiei începură să se reverse nori mirosind incredibil de urât şi de puternic.

La Biserica Baptistă Unită din Castle Rock, distracția tocmai începuse.

3

Babs Miller se furişă de-a lungul unei laturi a Sălii Fiicelor Izabelei, înghețând locului de fiecare dată când o scăpărare alb-albăstruie de lumină străbătea cerul. Într-o mână avea o rangă şi în cealaltă unul dintre pistoalele automate ale domnului Gaunt. Cutia muzicală pe care o cumpărase de la Lucruri prețioase era îndesată într-unul dintre buzunarele paltonului bărbătesc pe care-l purta şi, dacă încerca cineva să i-o fure, persoana aceea avea să înghită o uncie sau aşa ceva de plumb.

Cine ar vrea să facă un lucru atât de josnic, de urât, de rău?

Cine ar vrea să fure cutia muzicală înainte ca Babs să afle măcar ce piesă cânta?

Ei bine, îşi spuse ea, să zicem în felul următor – sper ca Cyndi Rose Martin să nu dea ochii cu mine în seara asta.

Dacă o face, n-o să mai dea ochii cu *nimeni* niciodată – nu-n partea *asta* de iad, în orice caz. Ce crede că sunt… proastă?

Între timp, avea de făcut un mic truc. Un renghi. La cererea domnului Gaunt, desigur.

O cunoşti pe Betsy Vigue? – o întrebase domnul Gaunt. *O cunoşti, nu-i aşa?*

Sigur că o cunoştea. O cunoştea pe Betsy din şcoala primară, când erau deseori observatoare pe coridor împreună şi tovarăşe inseparabile.

Bun. Uită-te pe geam. Ea va sta jos. Va ridica o foaie de hârtie şi va vedea ceva sub ea.

Ce? – întrebase Babs curioasă.

Nu contează ce. Dacă vrei să găseşti vreodată cheia care deschide cutia aia muzicală, ai face bine să-ți ții fleanca şi să deschizi urechile – mă-nțelegi, scumpo?

Înțelesese. Şi mai înțelesese un lucru. Domnul Gaunt era un om înfricoşător uneori. Un om *foarte* înfricoşător.

O să ridice lucrul pe care l-a găsit. O să-l examineze. Va da să-l deschidă. Pe atunci tu va trebui să fii deja lângă uşa clădirii. Aşteaptă până ce toată lumea va întoarce ochii spre partea stângă a sălii.

Babs voise să întrebe de ce să facă ei asta, dar se hotărâse că va fi mai bine să nu întrebe.

Când se vor întoarce să se uite, tu vei introduce capătul despicat al răngii sub clanță. Vei propti celălalt capăt în pământ. Îl vei fixa acolo bine.

Când voi striga? – întrebase Babs.

Vei şti când. Cu toții vor arăta ca şi când le-ar fi îndesat cineva pe cur în sus bombe Flit pline cu ardei iute. Ți-aminteşti ce trebuie să strigi, Babs?

Îşi amintise. I se părea un renghi cam răutăcios ca să i-l joace lui Betsy Vigue, împreună cu care mersese săltând mână în mână către şcoală, dar i se părea de asemenea inofensiv (ei bine… *relativ* inofensiv), iar ele nu mai erau nişte copile, ea şi fetița pe care din cine ştie ce motiv o strigase mereu Betty La-La; toate acelea fuseseră cu mult timp în urmă. Şi, aşa cum arătase domnul Gaunt, nimeni nu va face

niciodată legătura cu ea. De ce-ar face-o? Babs şi soţul ei erau, în definitiv, adventişti de ziua a şaptea, iar în ceea ce o privea pe ea, catolicii şi baptiştii meritau exact ceea ce primeau – inclusiv Betty La-La.

Fulgerul scăpără. Babs îngheţă, apoi se furişă cu un geam mai aproape de uşă, uitându-se înăuntru să se asigure că Betsy nu şedea încă în capul mesei.

Şi primele picături ezitante ale acelei puternici furtuni începură să cadă în jurul ei.

4

Duhoarea care începu să umple Biserica Baptistă semăna cu duhoarea care se ţinuse de Don Hemphill… dar de o mie de ori mai rea.

— *O, căcat!* – răcni Don.

Uitase complet unde se afla şi, chiar dacă şi-ar fi amintit, probabil că asta nu l-ar fi făcut să-şi schimbe prea mult limbajul.

— *Au pus şi aici una! Afară! Afară! Toată lumea afară!*

— *Mişcarea!* urlă Nan Roberts pe vocea ei viguroasă de bariton, pe care o folosea în bufetul său la ora de vârf. *Mişcarea! Daţi jos grăsimea, oameni buni!*

Puteau vedea cu toţii de unde venea putoarea – fuioare groase de smog alb-gălbui curgeau peste balustrada înaltă până la brâu de la strana corului şi prin decupajele sub formă de diamant din panourile de jos. Uşa laterală se afla tocmai sub balconul stranei corului, dar nimeni nu se gândi să meargă în acea direcţie. O duhoare atât de puternică te putea omorî… dar mai întâi îţi făcea pupilele să explodeze şi părul să-ţi cadă şi gaura curului să se strângă din pricina groazei indescriptibile.

Soldaţii Creştini Baptişti Împotriva Jocurilor de Noroc din Castle Rock deveniră o armată în devălmăşie în mai puţin de cinci secunde. Tropăiau în vestibulul din spatele bisericii, strigând şi tuşind înecaţi. Una dintre bănci fu răsturnată şi se lovi de podea cu un bubuit puternic. Deborah Johnstone fu

prinsă sub ea şi, când încercă să se elibereze, Norman Harper o lovi din plin. Aceasta căzu şi se auzi un pocnet puternic atunci când i se rupse glezna. Țipă de durere cu piciorul încă prins sub bancă, dar strigătele ei trecură nebăgate în seamă printre atâtea altele.

Reverendul Rose era cel mai apropiat de strana corului şi duhoarea îi învălui capul asemenea unei măşti mari şi puturoase. Ăsta-i mirosul catolicilor care ard în iad, îşi spuse el confuz şi sări de la amvon. Aterizã strâmb pe abdomenul lui Deborah Johnstone cu ambele picioare, iar țipetele ei deveniră un hârâit lung, sugrumat, care se pierdu în neant atunci când ea leşină. Reverendul Rose, inconştient că-şi trimisese în inconştiență unul dintre cei mai credincioşi enoriaşi, îşi croi drum cu disperare spre spatele bisericii.

Cei care ajunseră primii la uşile din vestibul descoperiră că pe acolo nu-şi puteau afla libertatea; cumva, uşile fuseseră blocate. Înainte să se poată întoarce, aceşti conducători ai exodului fură striviți de uşile încuiate de către cei din urma lor.

Țipete, răcnete de disperare şi înjurături furioase albăstriră aerul. Şi-n vreme ce afară începea să cadă ploaia, înăuntru începu să curgă voma.

5

Betsy Vigue ocupă locul de la masa preşedintei între steagul american şi pancarta cu Pruncul din Praga. Lovi cu încheieturile degetelor în masă pentru a face linişte şi doamnele – aproximativ patruzeci de toate – începură să-şi ocupe locurile. Afară, tunetul bubui de-a curmezişul cerului. Se auzeau strigăte slabe şi râsete tensionate.

— Cer linişte la această întâlnire a Fiicelor Izabelei, spuse Betsy şi ridică ordinea de zi. Începem ca de obicei citind…

Se opri. Pe masă stătea un plic alb. Se aflase sub ordinea de zi. Cuvintele scrie la maşină pe el îi sclipiră în ochi.

Ei, îşi spuse. Baptiştii ăia. Oamenii ăia urâți, imorali, cu minți înguste.

— Betsy? – întrebă Naomi Jessup. S-a întâmplat ceva?

— Nu ştiu, spuse ea. Aşa cred.

Rupse plicul la un capăt. Din el căzu o foaie de hârtie. Pe ea era scris la maşină următorul mesaj:

AŞA MIROS PIZDELE CATOLICELOR!

Din colțul stâng din spatele sălii începu să se audă brusc un sâsâit, un sunet asemănător cu cel scos de o țeavă prin care circulă prea mult abur. Mai multe dintre femei exclamară şi se întoarseră într-acolo. Tunetul biciui cu poftă deasupra lor şi de data aceasta strigătele fură serioase.

Din separeurile dispuse pe o parte a încăperii curgea un vapor alb-gălbui. Şi dintr-odată, micuța clădire cu o singură încăpere se umplu cu cel mai îngrozitor miros pe care-l simțise vreodată oricare dintre ele.

Betsy se ridică în picioare, răsturnându-şi scaunul. Tocmai deschisese gura – să spună, habar nu avea – când o voce de femeie strigă afară:

— *Asta-i din cauza Serii la Cazinou, târfelor! Căiți-vă! Căiți-vă!*

Înainte ca norul dens ce ieşea din separeu să acopere complet geamul din uşă, prinse cu coada ochiului o mişcare dincolo de uşa din spate… şi apoi nu-i mai păsă. Putoarea era insuportabilă.

Infernul se dezlănțuise. Fiicele Izabelei alergau de colo-colo prin încăperea înceţoşată, puțind greu, aidoma unor oi care au luat-o razna. Când Antonia Bissette fu împinsă în spate şi-şi rupse gâtul de marginea mesei preşedintei de consiliu, nimeni nu auzi şi nici nu observă.

Afară, tunetul bubuia şi fulgerul scăpăra.

6

Catolicii din Sala C lui C formaseră un cerc amorf în jurul lui Albert Gendron. Folosindu-se ca punct de pornire de biletul pe care-l găsise lipit pe uşa cabinetului său („A, asta nu-i nimic – ar fi trebuit să fiți acolo atunci când…"), îi încânta cu poveşti oribile şi totuşi fascinante despre prigonirea catolicilor şi apoi răzbunarea urmărită de aceştia în Lewiston-ul anilor treizeci.

Aşa că văzând cum gloata aia de fanatici a acoperit picioarele Sfintei Fecioare cu pateu de vacă, el a sărit imediat în maşină şi-a plecat…

Albert se întrerupse brusc şi ascultă.

— Ce-i *aia?* – întrebă el.

— Tunetul, spuse Jack Pulaski. O să fie o furtună pe cinste.

— Nu – aia, spuse Albert şi se ridică în picioare. Seamănă cu nişte țipete.

Tunetele deveniră pentru moment simple bolboroseli şi, în această pauză, le auziră cu toții: femei. Femei care strigau.

Se întoarseră spre părintele Brigham, care se ridicase de pe scaun.

— Haideți, oameni buni! spuse el. Haideți să vedem…

Apoi începu sâsâitul şi duhoarea porni în valuri din spatele sălii către locul unde bărbații stăteau adunați într-un grup. O fereastră se sparse şi o piatră săltă nebuneşte pe podeaua care fusese adusă de-a lungul atâtor ani la un lustru pal de picioarele dansatorilor. Bărbații strigară şi se feriră de carambol. Piatra se rostogoli spre peretele opus, mai sărind o dată, şi se opri.

— *Focul iadului din partea baptiştilor!* – strigă cineva de afară. *Nici un joc de noroc în Castle Rock! Răspândiți cuvântul, futangii de călugărițe!*

Uşa de la foaierul Sălii C lui C fusese şi ea blocată cu o rangă. Bărbații se loviră de ea şi începură să se adune grămadă.

— *Nu!* urlă părintele Brigham.

Îşi croi drum prin putoarea tot mai grea spre o uşă laterală mică. Era descuiată.

— *Pe aici!* *PE AICI!*

La început, nimeni nu-l ascultă; cuprinşi de panică, bărbaţii continuară să se adune grămadă în spatele uşii nemişcate de la intrarea în Sală. Apoi, Albert Gendron întinse mâinile sale mari şi lovi două capete unul de celălalt.

— *Faceţi ce spune părintele!* răcni el. *Ne omoară femeile!*

Albert îşi croi drum cu coatele înapoi prin gloată şi ceilalţi începură să-l urmeze. Tuşind şi înjurând, aceştia merseră într-un şir dezordonat şi împiedicat prin întunecimea atotcuprinzătoare. Meade Rossignol nu-şi mai putu ţine stomacul revoltat. Deschise gura şi-şi deversă cina peste spatele lat al cămăşii lui Albert Gendron. Acesta abia dacă observă.

Părintele Brigham se împleticea deja către scările ce duceau la parcare şi la Sala Fiicelor Izabelei de cealaltă parte a ei. Din când în când se oprea ca să vomite în gol. Putoarea se ţinea de el ca banda adezivă pentru muşte. Bărbaţii începură să-l urmeze într-o procesiune dezlânată, abia observând ploaia, care acum începuse să cadă mai abundentă.

Când părintele Brigham ajunse la jumătatea puţinelor scări, scăpărarea unui fulger îşi arătă ranga sprijinită de uşa Sălii Fiicelor Izabelei. O clipă după aceea, geamurile de pe partea dreaptă a clădirii se sparseră spre exterior şi femeile începură să se azvârle prin spărtură, prăvălindu-se pe peluză asemenea unor păpuşi mari de cârpe care au învăţat să vomite.

7

Reverendul Rose nu reuşi să ajungă la vestibul; în faţa lui erau îngrămădiţi prea mulţi oameni. Se întoarse ţinându-se de nas şi se bălăbăni înapoi în biserică. Încercă să strige la ceilalţi, dar când deschise gura, eliberă în schimb un jet gros de vomă. Picioarele i se împiedicară unul în celălalt şi căzu, lovindu-se tare cu capul de spătarul unei bănci. Încercă să se ridice şi nu reuşi s-o facă. Apoi nişte mâini mari îl prinseră de subsiori şi-l traseră în picioare.

— Pe geam, reverende! – strigă Nan Roberts. Dă jos grăsimea!

— Sticla…

— Dă-o naibii de sticlă! O să ne sufocăm aici!

Îl azvârli în față, iar reverendul Rose avu timp doar cât să-şi ducă mâna la ochi înainte să-şi croiască drum prin geamul cu vitraliu înfățişându-l pe Christos conducându-şi oile în jos pe-un deal având exact culoarea jeleului de lămâie verde. Zbură prin aer, ateriză pe peluză şi sări ca mingea. Placa dentară de sus îi sări din gură şi el icni.

Se ridică în şezut, conştient pe dată de întuneric, de ploaie… şi de binecuvântatul parfum al aerului proaspăt. Nu avu timp să savureze asta; Nan Roberts îl apucă de părul din cap şi-l săltă în picioare.

— Haide, reverende! – strigă ea.

Fața ei, zărită într-o scăpărare alb-albăstruie de fulger, era fața contorsionată a unei zgripțuroaice. Încă era îmbrăcată în uniforma ei albă de mătase artificială – îi stătuse dintotdeauna în obicei să se îmbrace aşa cum se îmbrăcau chelnerițele ei – dar umflătura pieptului ei purta acum o bavetă din vomă.

Reverendul Rose se împletici în pas cu ea, cu capul în pământ. Îşi dorea să-i dea drumul la păr, dar de fiecare dată când încerca să-i spună asta, tunetul îi acoperea cuvintele.

Alți câțiva îi urmaseră afară pe geamul spart, dar majoritatea erau încă îngrămădiți de cealaltă parte a uşii de la vestibul. Nan văzu imediat de ce; două rângi fuseseră sprijinite sub clanțe. Le lovi cu piciorul în vreme ce un fulger lovi piața publică, aruncând în aer estrada pentru orchestră, unde un tânăr frământat de chinuri pe nume Johnny Smith descoperise cândva numele unui ucigaş{56}, transformând-o în lemne de foc arzânde. Acum, vântul începu să sufle mai tare, biciuind copacii pe fundalul cerului negru, agitat.

Din clipa când rângile dispărură, uşile fură dale de perete – una fu complet smulsă din balamale şi se prăbuşi în rondul cu flori din partea stângă a scărilor. Un puhoi de baptişti cu ochii mari se scurse afară, împiedicându-se şi căzând unul

peste celălalt în vreme ce se împleticeau în jos pe scările bisericii. Puțeau. Plângeau. Tuşeau. Vomitau.

Şi erau toți nebuni de furie.

8

Cavalerii lui Columb, conduşi de părintele Brigham, şi Fiicele Izabelei, conduse de Betsy Vigue, se întâlniră în mijlocul parcării atunci când cerul se deschise şi ploaia începu să cadă cu găleata. Betsy bâjbâi după părintele Brigham şi-l prinse, din ochii ei lacrimile curgând râu, cu părul lipit de craniu sub forma unei bonete ude, sclipitoare.

— Mai sunt alții înăuntru! – strigă ea. Naomi Jessup… 'Tonia Bissette… Nu ştiu câți alții!

— Cine-a fost! – răcni Albert Gendron. Cine dracu' a făcut-o?

— *O, baptiştii au fost! Sigur c-au fost ei!* strigă Betsy şi-apoi începu să plângă în vreme ce fulgerul brăzdă cerul asemenea unui filament de tungsten alb şi încins. *M-au făcut curvă papală! Baptiştii au fost! Baptiştii! Au fost afurisiții ăia de baptişti!*

Părintele Brigham, între timp, se rupsese de Betsy şi se avântă spre uşa Sălii Fiicelor Izabelei. Lovi cu piciorul ranga – uşa se spărsese în cerc în jurul ei – şi, smucind de ea, o deschise. Trei duzini de femei în pragul vomei şi un nor de fum puturos ieşiră afară.

Prin ea o văzu pe Antonia Bissette, pe frumoasa 'Tonia care era atât de îndemânatică şi de rapidă cu acele şi mereu atât de dornică să ajute la orice proiect nou al bisericii. Zăcea pe podea lângă masa preşedintei, ascunsă parțial de pancarta răsturnată înfățişând Pruncul din Praga. Naomi Jessup stătea îngenuncheată lângă ea, jelind. Capul 'Toniei era îndoit într-un unghi ciudat, imposibil. Ochii ei lucioşi se uitau țintă în tavan. Duhoarea încetase s-o mai deranjeze pe Antonia Bissette, care nu cumpărase nici cel mai mic lucru de la domnul Gaunt şi care nu participase la nici unul dintre jocurile lui mărunte.

Naomi îi văzu pe părintele Brigham stând în cadrul uşii, se ridică în picioare şi se împletici către el. În profunzimea şocului ei, mirosul bombei cu gaz urât mirositor nu mai părea s-o deranjeze nici pe ea.

— Părinte, strigă femeia. Părinte, *de ce?* De ce au făcut asta? Nu trebuia să fie decât o mică distracție... doar atât trebuia să fie. *De ce?*

— Fiindcă omul ăla e nebun, spuse părintele Brigham.

O cuprinse pe Naomi cu brațele.

Lângă el, pe o voce deopotrivă calmă şi duşmănoasă, Albert Gendron spuse:

— Hai să punem mâna pe ei.

9

Soldații Creştin Baptişti Împotriva Jocurilor de Noroc mărşăluiau în sus pe strada Harrington de la Biserica Baptistă prin ploaia deasă cu Don Hemphill, Nan Roberts, Norman Harper şi William Rose în linia întâi. Ochii lor erau nişte globi înroşiți şi furioşi holbându-se din nişte orbite buhăite, iritate. Majoritatea soldaților creştini îşi vomitaseră pe pantaloni, pe cămăşi, pe pantofi sau pe toate trei. Mirosul de ouă stricate al bombei cu gaz puturos se ținea de ei în pofida ploii în rafale, refuzând să se spele.

O maşină a Poliției Statale se opri la intersecția străzii Harrington cu Castle Avenue, care, mai sus cu jumătate de milă, devenea Castle View. Un ofițer coborî din ea şi se uită cu gura deschisă la ei.

— Hei! – strigă el. Oameni buni, unde credeți că mergeți?

— O să tragem nişte şuturi în câteva cururi de lingăi papali şi, dacă ştii ce-i bine pentru tine, o să stai dracului departe din calea noastră! – strigă Nan Roberts înapoi la el.

Dintr-odată, Don Hemphill deschise gura şi începu să cânte pe o voce plină, bogată, de bariton.

— *Înainte, soldați creştini, mărşăluiți ca la război...*

I se alăturară şi alții. În curând, întreaga congregație cânta şi începură să se mişte mai repede, acum nu doar

mergând, ci mărşăluind în cadență. Fețele lor erau palide şi furioase şi golite de orice gând pe când începură nu doar să cânte, ci să urle răcnit cuvintele. Reverendul Rose cânta alături de ei, deşi se bâlbâia destul de rău acum că-şi pierduse placa dentară superioară.

„Christos, stăpânul absolut, împotriva duşmanilor ne duce,
Înainte către luptă, flamura-I se-nalță ca o cruce!”

Acum aproape că fugeau.

10

Ofițerul Morris stătea lângă portiera maşinii cu microfonul în mână, uitându-se holbat în urma lor. Apa curgea în pârâiaşe mici de pe borurile impermeabile ale pălăriei sale de polițist.

— Răspunde, Patrula şase, pârâi vocea lui Henry Payton.

— Ați face bine să trimiteți imediat nişte oameni aici! Strigă Morris. Vocea lui era deopotrivă speriată şi surescitată. Era polițist statal de mai puțin de un an. Se petrece ceva! Ceva rău! O mulțime de aproximativ şaptezeci de oameni tocmai a trecut pe lângă mine! Zece-patru!

— Păi, ce făceau? – întrebă Payton. Zece-patru.

— Cântau „Înainte, soldat creştin”! Zece-patru!

— Tu eşti, Morris? Zece-patru.

— Da, domnule! Zece-patru!

— Ei, din câte ştiu eu, ofițere Morris, încă nu există o lege care să te împiedice să câți imnuri religioase, chiar şi pe o ploaie ca asta. După părerea mea-i o activitate prostească, dar nu una ilegală. Acum, vreau să spun asta o singură dată: am de rezolvat vreo patru dezastre diferite, nu ştiu unde e şeriful sau vreunul dintre blestemații ăia de ajutoare de şerif, *şi nu vreau să fiu deranjat cu nimicuri! Ai recepționat asta? Zece-patru!*

Ofițerul Morris înghiți din greu.

— Da, domnule, recepționat. Sigur că da, dar cineva din mulțime – a fost o femeie, cred – a spus că merg să, „tragă nişte şuturi în câteva funduri de lingăi papali” cred că s-a exprimat. Ştiu că asta nu prea are multă logică, dar nu mi-a cam plăcut felul cum a sunat.

Apoi, Morris adăugă cu timiditate:

— Zece-patru!

Tăcerea fu atât de lungă, încât Morris fu pe cale să mai încerce o dată să intre în legătură cu Payton – electricitatea din aer făcuse imposibilă comunicarea la distanță prin radio şi făcuse dificilă chiar şi comunicarea în interiorul oraşului – şi apoi Payton spuse pe o voce obosită, speriată:

— Ah. Ah, Iisuse. Ah, Iisuse *Christoase* dă cu banul. Ce se petrece aici?

— Păi, doamna a spus că merg să…

— *Te-am auzit de prima dată!*

Payton țipă acestea atât de tare, că vocea i se distorsionă şi se întrerupse.

— Du-te la Biserica Catolică! Dacă se întâmplă ceva, încearcă să intervii, dar să nu pățeşti ceva. Repet, *să nu pățeşti ceva.* Trimit întăriri imediat ce pot – dacă voi mai avea ce trimite. Fă-o acum! Zece-patru!

— Ă, locotenente Payton? *Unde* este Biserica Catolică în oraşul ăsta?

— *De unde dracu’ să ştiu eu?* strigă Payton. *Nu merg acolo la slujbă! Urmează doar mulțimea! Zece-patru terminat!*

Morris închise microfonul. Nu mai putea *vedea* mulțimea, dar încă-i mai auzea între bubuiturile tunetului. Vârî maşina de poliție în viteză şi merse pe urma cântării.

11

Poteca ce ducea spre uşa de la bucătărie a casei Myrei Evans era presărată cu pietre vopsite în diferite culori pastelate.

Cora Rusk luă una albastră şi o săltă în palma în care nu ținea arma, testându-i greutatea. Încercă uşa. Era încuiată,

cum se aşteptase. Aruncă piatra prin sticlă şi folosi mânerul pistolului să curețe cioburile care mai rămăseseră în ramă. Apoi întinse mâna înăuntru, descuie uşa şi păşi în casă. Părul îi stătea lipit pe obraji în bucle şi virgule ude. Rochia încă-i era descheiată şi de pe umflăturile pline de coşuri ale sânilor îi curgea apă de ploaie.

Chuck Evans nu era acasă, dar Garfield, pisoiul lui Chuck şi a Myrei, era. Acesta intră cu paşi țanțoşi în bucătărie, mieunând, sperând să primească mâncare, iar Cora îl servi.

Pisoiul zbură în spate într-un nor de sânge şi blană.

— Mâncă *asta,* Garfield, remarcă ea.

Păşi hotărâtă prin norişorul de fum lăsat de pistol şi intră în hol. Porni pe scări în sus. Ştia unde avea s-o găsească pe târfă. Avea s-o găsească în pat. Cora ştia asta Ia fel de bine cum îşi ştia propriul nume.

— E vremea de culcare, sigur că da, spuse ea. Ai face bine să crezi asta, scumpa mea Myra.

Cora zâmbea.

12

Părintele Brigham şi Albert Gendron conduceau un pluton de catolici înfuriați pe Castle Avenue în jos către strada Harrington. La jumătatea drumului, auziră o cântare. Cei doi bărbați schimbară o privire.

— Crezi că suntem în stare să-i învățăm altă melodie, Albert? – întrebă încet părintele Brigham.

— Aşa cred, părinte, răspunse Albert.

— Să-i învățăm să cânte „Am fugit întruna până acasă”?

— O melodie foarte bună, părinte. Cred că până şi jegurile ca ei ar putea-o învăța.

Fulgerul zbură pe cer. Inundă Castle Avenue într-o sclipire de moment şi le arătară celor doi bărbați o mulțime mică avansând pe deal în sus către ei. În scăpărarea fulgerului, ochii lor scânteiară albi şi goi, asemenea ochilor unor statui.

— Uite-i acolo! – strigă cineva şi o femeie țipă:

— Puneți mâna pe jigodiile alea bețive şi căcăcioase!

— Hai să adunăm nişte gunoi, expiră fericit părintele John Brigham şi porni în asaltul asupra baptiştilor.

— Amin, părinte, spuse Albert, alergând de-a dreapta lui.

Şi atunci începură *toţi* să alerge.

Când ofiţerul Morris dădu colţul, o nouă fulgerare spintecă cerul, doborând la pământ unul dintre ulmii bătrâni de lângă râul Castle. În acea sclipire, ofiţerul văzu două cete de oameni alergând una către cealaltă. O ceată alerga pe deal în sus, cealaltă ceată alerga în jos, şi amândouă cetele strigau după sânge. Ofiţerul Morris se trezi pe dată că-şi doreşte să fi anunţat că e bolnav în acea după-amiază.

13

Cora deschise uşa dormitorului lui Chuck şi al Myrei şi văzu exact ceea ce se aşteptase: târfa zăcea goală într-un pat dublu răvăşit care arăta de parcă ar fi îndurat de curând o repriză serioasă de tăvăleală. Îşi ţinea una dintre mâini la spate, vârâtă sub pernă. În cealaltă ţinea o fotografie înrămată. Fotografia stătea între coapsele cărnoase ale Myrei. Se părea că o călărea. Îşi ţinea ochii pe jumătate închişi de extaz.

— Oooo, E! gemu ea. Oooo, E! OOOOOOO, EEEEEEEEEE!

O gelozie îngrozitoare scăpără în inima Corei şi i se ridică în gât până ce-i putu simţi în gură sucul amar.

— O, şoarece de căcăstoare, expiră ea şi ridică pistolul automat.

În clipa aceea, Myra înălţă privirea şi femeia zâmbea. Scoase mâna liberă de sub pernă. În ea ţinea şi ea un pistol automat.

— Mi-a *spus* domnul Gaunt că vei veni, Cora, zise ea şi trase.

Cora simţi glonţul lovind aerul de lângă obrazul ei; îl auzi înfundându-se în tencuiala din stânga uşii. Trase şi ea. Lovi fotografia dintre picioarele Myrei, spărgând sticla şi îngropându-se în partea de sus a coapsei Myrei.

Lăsă de asemenea o gaură de glonț în mijlocul frunții lui Elvis Presley.

— *Uite ce-ai făcut!* – urlă Myra. *L-ai împuşcat pe Rege, pizdă proastă!*

Trase trei focuri spre Cora. Două merseră aiurea, dar al treilea o lovi pe Cora în gât, împingând-o pe spate şi lipind-o de perete într-o ploaie roz de sânge. Când se prăbuşi în genunchi, Cora trase din nou. Glonțul făcu o gaură în rotula Myrei şi-o doborâră din pat. Apoi Cora căzu cu fața în jos la podea, pistolul alunecându-i din mână.

Vin la tine, Elvis, încercă ea să spună, dar ceva nu era deloc, deloc bine. Nu părea să fie decât întuneric, şi-n el nu era nimeni în afară de ea.

14

Baptiştii din Castle Rock, conduşi de reverendul William Rose, şi catolicii din Castle Rock, conduşi de părintele John Brigham, se întâlniră aproape la poalele dealului Castle cu un scrâşnet aproape audibil. Nu avu loc nici o luptă politicoasă cu pumnii, nu existară reguli à la Marchizul de Queensberry; ajunseseră să-şi scoată ochii şi să-şi rupă nasurile. Foarte posibil, să se omoare.

Albert Gendron, imensul dentist care era încet la mânie, dar teribil odată ce era stârnit, îl apucă pe Norman Harper de urechi şi-i smuci capul în față. În acelaşi timp îşi avântă şi el capul înainte. Craniile lor se zdrobiră cu un sunet de oale sparte în mijlocul unui cutremur. Norman se cutremură, apoi rămase inert. Albert îl aruncă în lături ca pe o geantă cu rufe şi-l apucă pe Bill Sayers, care vindea unelte la Western Auto. Bill se feri, apoi dădu cu pumnul. Albert îl primi drept în gură, scuipă un dinte, îl apucă pe Bill într-o îmbrățişare de urs şi-l strânse până ce auzi o coastă plesnind. Bill începu să țipe. Albert îl aruncă aproape până de cealaltă parte a străzii, unde ofițerul Morris se opri chiar înainte să-l calce cu maşina.

Zona era acum un amalgam de siluete care se luptau, se loveau cu pumnii, se smuceau, țipau. Se împiedicau unii în

ceilalți, alunecau în apa de ploaie, se ridicau la loc, loveau şi erau la rândul lor loviți. Răbufnirile orbitoare ale fulgerelor făcea să pară că avea loc un dans ciudat, un dans în care îți arunci partenera în cel mai apropiat copac în loc s-o răsuceşti pe sub braț sau îi înfigi genunchiul în vintre în loc să o strângi în brațe.

Nan Roberts o prinse pe Betsy Vigue de spatele rochiei în vreme ce Betsy săpa tatuaje în obrajii lui Lucille Dunham cu unghiile. Nan o smuci pe Betsy către ea, o răsuci şi-şi vârî două degete în nările lui Betsy până Ia a două încheietură. Betsy emise un țipăt nazal ca o sirenă pentru ceață în timp ce Nan începu s-o scuture cu entuziasm înainte şi înapoi de nări.

Frieda Pulaski o lovi sub centură pe Nan cu cartea sa de buzunar. Nan se văzu nevoită să cadă în genunchi. Degetele ei ieşiră din nările lui Betsy Vigue cu un pocnet audibil. Când încercă să se ridice, Betsy o lovi cu piciorul în față şi-o proiectă cât era de lată în mijlocul străzii.

— Cuhvă, mi-ai liupt nazu'! țipă Betsy. Mi-ai hupt NAZU'!

Încercă să-i tragă una în burtă cu papucul. Nan o prinse de picior, o răsuci şi-o trânti pe a-fost-cândva-odată Betty La-La cu fața-n jos în stradă. Nan se târî către ea; Betsy o aştepta; o clipă mai târziu, se rostogoleau împreună pe stradă, muşcându-se şi zgâriindu-se.

— *ÎNCETAȚI!!!* urlă ofițerul Morris, dar vocea lui fu scufundată într-un voleu de tunete care scutură toată strada.

Îşi scoase arma, o ridică spre cer… dar înainte să poată trag, cineva – Dumnezeu ştie cine – îl împuşcă în vintre cu una dintre ofertele speciale ale lui Leland Gaunt. Ofițerul Morris sări în spate pe capota patrulei sale şi se rostogoli în stradă, ținându-se cu mâinile de ruinele echipamentului său sexual şi încercând să strige.

Era imposibil de spus câți dintre combatanți aduseseră cu ei arme cumpărate de la domnul Gaunt în acea zi. Nu mulți, iar unii dintre cei care fuseseră înarmați îşi pierduseră automatele în încercarea disperată de a scăpa de bombele cu gaz urât mirositor. Dar cel puțin încă patru focuri mai fură trase într-o succesiune rapidă, împuşcături care fură în mare

trecute cu vederea în amestecul de voci care strigau şi tunete care bubuiau.

Len Milliken îl văzu pe Jake Pulaski îndreptând unul dintre aceste pistoale spre Nan, care-i permisese lui Betsy să scape şi care acum încerca s-o sugrume pe Meade Rossignol. Len îl prinse pe Jake de încheietura mâinii şi i-o duse cu forța în sus spre cerul brăzdat de fulgere, cu o secundă înainte ca – arma să se descarce. Apoi coborî încheietura lui Jack şi o izbi de genunche ca pe o bucată de lemn uscat. Pistolul căzu pe asfaltul ud. Jack începu să urle. Len păşi în spate şi spuse:

— Asta o să te-nvețe să…

Nu merse mai departe, fiindcă acel moment fu ales de cineva să înfigă tăişul cuțitului său de buzunar în gâtul lui, secționându-i lui Len măduva spinării Ia nivelul trunchiului cerebral.

Începeau să sosească alte maşini de poliție, girofarurile lor albastre rotindu-se nebuneşte în întunericul brăzdat de ploaie. Combatanții nu luară în seamă ordinele amplificate să înceteze şi să se predea. Când ofițerii încercară să spargă petrecerea, se găsiră în schimb prinşi şi ei în joc.

Nan Roberts îl văzu pe părintele Brigham, a cărui blestemată cămaşă neagră era ruptă drept pe mijlocul spatelui. Îl ținea pe reverendul Rose de gât cu o mână. Cealaltă mână era strânsă într-un pumn implacabil cu care-l tot lovea pe reverend în nas. Pumnul îşi atingea ținta, mâna care-l ținea pe reverend de gât se mişca în spate puțin şi apoi îl trăgea pe reverend înapoi în poziție pentru următoarea lovitură.

Urlând din toți rărunchii, ignorând ofițerul de poliție confuz care-i spunea – aproape o implora – să înceteze şi să înceteze *imediat,* Nan o azvârli în lături pe Meade Rossignol şi se avântă asupra părintelui Brigham.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

1

Atacul violent al furtunii îl încetini mult pe Alan în pofida sentimentului său tot mai apăsat că timpul devenise de-o importanță vitală şi că, dacă nu ajungea repede în Castle Rock, putea foarte bine să n-o mai facă niciodată. Cele mai multe dintre informațiile de care avusese cu adevărat nevoie, i se părea acum, se aflaseră în mintea lui tot timpul, încuiate în spatele unei uşi solide. Uşa avea pe ea frumos imprimată o legendă – dar nu BIROUL PREŞEDINTELUI sau CAMERA DE CONSILIU şi nici măcar PRIVAT, NU INTRAȚI. Legenda imprimată pe uşa din mintea lui Alan fusese ASTA NU ARE NICI O LOGICĂ. Tot ce-i trebuise s-o descuie era cheia potrivită… cheia pe care i-o dăduse Sean Rusk. Şi ce se afla în spatele uşii?

Păi, Lucruri prețioase. Şi proprietarul acestuia, domnul Leland Gaunt.

Brian Rusk cumpărase un cartonaş de base-ball de la Lucruri prețioase şi Brian era mort. Nettie Cobb cumpărase un abajur de la Lucruri prețioase şi şi ea era moară. Câți alții din Castle Rock se duseseră la fântână şi cumpăraseră apă otrăvită de la un om otrăvitor? Norris se dusese – o undiță. Polly se dusese – o amuletă magică. Mama lui Brian Rusk se dusese – o pereche de ochelari de soare care aveau ceva legat de Elvis Presley. Chiar şi Ace Merrill se dusese – o carte veche. Alan era dispus să parieze că Hugh Priest făcuse şi el o achiziție… şi Danforth Keeton…

Câți alții? Câți?

Urcă Podul de Tinichea pe partea opusă oraşului chiar atunci când un trăsnet căzu din cer şi tăie în două unul dintre bătrânii ulmii de pe cealaltă parte a râului Castle. Se auzi un puternic pârâit electric şi se văzu o licărire bezmetică de lumină. Alan îşi duse un braț la ochi, dar încă mai vedea imprimată pe ei într-un albastru puternic reliefat o imagine remanentă când radioul scoase un pârâit puternic de electricitate statică şi ulmul se prăbuşi în râu cu toată grandoarea unui lucru masiv.

Coborî brațul, apoi țipă când tunetul bubui chiar deasupra sa, parcă destul de puternic să facă lumea să se crape. Pentru o clipă, ochii lui orbiți nu reuşiră să vadă nimic

şi se temu că pomul ar fi putut cădea peste pod, blocându-i accesul în oraş. Apoi îl văzu prăbuşit puţin mai sus de vechea structură ruginită, îngropat într-o învălmăşeală de apă bolborosită. Alan vârî maşina în viteză şi făcu trecerea. În acest timp, reuşi să audă vântul, care acum sufla vijelios, şuierând pe la picioarele şi grinzile podului. Era un sunet înfiorător, singuratic.

Ploaia răpăia pe parbrizul berlinei vechi, transformând tot ceea ce era dincolo de el într-o halucinaţie vălurită. Când Alan coborî de pe pod şi intră pe Strada Principală de Jos la intersecţia acesteia cu Watermill Lane, ploaia începu să cadă atât de puternic, încât ştergătoarele, chiar dacă acţionate la viteză maximă, erau complet nefolositoare. Lăsă jos geamul, scoase capul afară şi conduse aşa. Într-o clipă, era ud leoarcă.

Zona din jurul Clădirii Municipalităţii era plină de maşini de poliţie şi dube de televiziune, însă avea şi un aspect ciudat, părăsit, de parcă oamenii care aparţineau tuturor acelor vehicule ar fi fost subit teleportaţi pe planeta Neptun de către extratereştri malefici. Alan văzu câţiva reporteri uitându-se afară din adăpostul dubelor lor, iar un poliţist statal alergă în josul aleii care ducea spre parcarea Clădirii Municipalităţii, ridicând apa de ploaie cu pantofii, dar asta era tot.

Cu trei străzi mai încolo, către dealul Castle, o patrulă a P.S. traversă Strada Principală de Sus cu mare viteză, îndreptându-se spre vest de-a lungul străzii Laurel. O clipă mai târziu, o altă patrulă traversă Principala. Aceasta era pe Strada Mesteacănului şi se îndrepta în direcţie opusă faţă de prima. Se întâmplă atât de repede – ţuşti, ţuşti – că fu asemenea unei scene pe care o vezi într-o comedie despre poliţişti zevzeci. *Smokey şi banditul*, poate. Alan, însă, nu văzu nimic comic la asta. Îi lăsă sentimentul unei acţiuni fără finalitate, un fel de mişcare panicată, alandala. Fu pe dată convins că Henry Payton pierduse controlul a orice ar fi fost ceea ce se întâmpla în Castle Rock în seara aceea… asta, adică, dacă avusese vreodată altceva în afară de iluzia unui control.

I se păru că aude strigăte venind din direcția dealului Castle. Cu ploaia, tunetul şi vântul întețit, era greu să-ți dai seama sigur, dar el nu credea că-şi imagina doar acele strigăte. Ca pentru a i-o dovedi, o maşină a Poliției Statale ieşi în trombă de pe aleea de lângă Clădirea Municipalității, cu farurile aprinse şi cu girofarurile iluminând în argintiu rafalele de ploaie, şi se îndreptă în acea direcție. Aproape că acroşă în timpul manevrei o dubă a postului de televiziune WMTW.

Alan îşi aminti că simțise la începutul acelei săptămâni că ceva nu funcționa deloc bine în oraşul ăsta – că lucruri pe care el nu le putea vedea mergeau înspre rău şi că întreg oraşul tremura pe punctul unui dezastru inimaginabil. Iar acum confuzia venise şi totul fusese plănuit de un om

(Brian a spus că domnul Gaunt de fapt nu este deloc om)

pe care Alan nu reuşise încă să-l întâlnească.

Un strigăt se ridică în noapte, ascuțit şi sfredelitor. Fu urmat de un sunet de sticlă spartă... şi apoi, de altundeva, o împuşcătură şi o răbufnire de râs bezmetic, idiot. Tunetul bubui în cer asemenea unui morman de scânduri scăpate la pământ.

Dar acum am timp, îşi spuse Alan. Da. O mulțime de timp. Domnule Gaunt, cred c-ar trebui să ne salutăm unul pe celălalt, şi cred că-i momentul potrivit să afli ce se întâmplă cu cei care se iau de oraşul meu.

Ignorând sunetele vagi ale haosului şi violenței pe care le auzea prin geamul deschis, ignorând Clădirea Municipalității de unde Henry Payton chipurile coordona forțele de apărare a legii şi de menținere a ordinii – sau încerca să facă asta – Alan conduse pe Strada Principală în sus către Lucruri prețioase.

În acest timp, o străfulgerare violentă alb-purpurie brăzdă cerul desenând un copac de electricitate şi, în vreme ce canonada însoțitoare de tunete încă mai bubuia deasupra sa, toate luminile din Castle Rock se stinseră.

2

Ajutorul de şerif Norris Ridgewick, înveşmântat în uniforma pe care o păstra pentru parade şi alte ocazii speciale, se afla în magazia ataşată căsuței pe care o împărțise cu mama sa până ce aceasta murise de un atac cerebral în toamna lui 1986, casa în care de atunci locuia singur. Stătea pe un scaun fără spătar. De una dintre grinzile din tavan atârna o funie groasă cu laț la capăt. Norris îşi vârî capul în acest laț şi trăgea tare de frânghia ce i se înțepenise în urechea dreaptă, când fulgerul lovi şi cele două becuri electrice care iluminau magazia se stinseră.

Totuşi, el încă mai reuşi să vadă undița Bazun sprijinită de peretele de lângă uşa ce dădea în bucătărie. Îşi dorise acea undiță atât de tare şi crezuse că o cumpărase atât de ieftin, dar în cele din urmă prețul fusese piperat. Prea piperat pentru buzunarul lui Norris.

Casa se afla pe brațul de sus al Watermill Lane, unde drumul o coteşte înapoi spre dealul Castle şi spre View. Vântul bătea din direcția potrivită şi el putea auzi sunetele încăierării care se desfăşura acolo – strigătele, țipetele, din când în când câte o împuşcătură de armă.

Eu sunt răspunzător pentru astea, îşi spuse. Nu întru totul – la naiba, nu – dar sunt în parte răspunzător. Eu am luat parte. Eu sunt motivul pentru care Henry Beaufort e rănit şi pe moarte, poate chiar mort acolo, în Oxford. Eu sunt motivul pentru care Hugh Priest se află în camera frigorifică. Eu. Tipul care şi-a dorit dintotdeauna să fie polițist şi să ajute oamenii, tipul care şi-a dorit asta încă din copilărie. Prostul, caraghiosul, neîndemânaticul de Norris Ridgewick, care a crezut că are nevoie de o undiță Bazun şi că o poate cumpăra ieftin.

— Îmi pare rău pentru ce am făcut, spuse el. Asta nu rezolvă nimic, dar chiar şi aşa, îmi pare *cu adevărat* rău.

Se pregăti să sară de pe scaun şi, brusc, o voce începu să-i vorbească în minte. *Atunci de ce nu încerci să îndrepți lucrurile, laş bun de nimic ce eşti?*

— Nu pot, spuse Norris.

Fulgerul lumină cerul; umbra lui săltă nebunesc pe peretele magaziei, de parcă deja făcea dansul prin aer.

— E prea târziu.

Atunci, uită-te măcar la lucrul pentru care ai făcut ce ai FĂCUT*,* insistă vocea aceea furioasă. *Măcar asta poți face, nu? Aruncă o privire! Aruncă o privire foarte* ATENTĂ*!*

Fulgerul scăpără din nou. Norris se uită țintă la undița Bazun… şi scoase un țipăt de agonie şi uimire. Tresări, aproape căzând de pe scaun şi spânzurându-se din greşeală.

Undița aceea lucioasă, atât de flexibilă şi puternică, nu mai era acolo. Fusese înlocuită de o vergea murdară şi roasă de bambus, de fapt nimic altceva decât un băț de care era prinsă cu un şurub ruginit o mulinetă Zebco aşa cum au copiii.

— Mi-a furat-o cineva! – strigă Norris.

Întreaga lui gelozie crâncenă şi lăcomie paranoică se întoarse într-o clipită, iar el simți că trebuie să dea degrabă fuga în stradă şi să găsească hoțul. Trebuie să-i omoare pe toți, pe toți din oraş, dacă era nevoie, ca să-l prindă pe omul cel rău care era răspunzător de faptă.

— MI-A FURAT CINEVA UNDITA BAZUN! – se lamentă din nou, legănându-se pe scaun.

Nu, răspunse vocea aceea furioasă. *Aşa a fost de la început. Tot ce ți-a fost furat au fost ochelarii de cal – cei pe care singur ți i-ai pus, nesilit de nimeni.*

— Nu!

Mâini monstruoase păreau să-l țină pe Norris de la tâmple; acum, începură să-l strângă.

— Nu, nu, *nu!*

Dar fulgerul scăpără, arătându-i din nou vergeaua murdară de bambus acolo unde se aflase undița Bazun cu doar câteva clipe în urmă. O pusese acolo, aşa încât să fie ultimul lucru pe care să-l vadă înainte să coboare de pe scaun. Nu fusese nimeni acolo înăuntru; nimeni n-o mişcase; prin urmare, vocea trebuia să aibă dreptate.

Aşa a fost de la început, insistă vocea aceea furioasă. *Singura întrebare e următoarea: ai de gând să faci ceva în*

privința asta sau ai de gând să dai bir cu fugiții în întuneric?

Dădu să apuce lațul şi-n clipa aceea simți că nu era singur în magazie. În acea clipă i se păru că simte miros de tabac şi cafea şi o urmă vagă de apă de toaletă – Southern Gentleman, poate – mirosurile domnului Gaunt.

Fie îşi pierdu echilibrul, fie nişte mâini furioase şi invizibile îl împinseră de pe scaun. Un picior se prinse în el când ateriză în față şi-l doborî.

Strigătul lui Norris fu strangulat atunci când se strânse nodul mobil. O mână agitată găsi grinda din tavan şi se prinse de ea. Se trase puțin în sus, destinzând puțin frânghia. Cealaltă mână începu să desfacă lațul. Simțea cum îl înțeapă cânepa la gât.

Acum e aşa cum trebuie să fie! strigă plin de mânie domnul Gaunt. *Acum e exact aşa cum trebuie să fie, datornic blestemat ce eşti!*

El nu era acolo, nu cu adevărat; Norris ştia că nu fusese împins. Totuşi, era absolut convins că o parte din domnul Gaunt era totuşi acolo… iar domnul Gaunt nu era mulțumit, fiindcă nu aşa trebuia să se întâmple. Fraierii nu trebuiau să vadă nimic. Nu, cel puțin, până ce era prea târziu să mai conteze.

Trase cu unghiile de laț, dar parcă nodul mobil fusese turnat în ciment. Brațul care-l ținea ridicat tremura puternic. Picioarele lui forfecau la distanță de trei picioare de podea. Nu se mai putea ține multă vreme în această tracțiune până la bărbie. Era uimitor că reuşea să țină frânghia şi atât de destinsă cât era.

În cele din urmă reuşi să-şi vâre două degete sub laț şi să-l desfacă puțin. Îşi strecură capul afară exact când o crampă îngrozitoare îi cuprinse brațul cu care se ținea, amorțindu-l. Se prăbuşi la podea într-un morman plângător, ținându-şi la piept brațul care-l durea. Fulgerul zbură şi transformă saliva de pe dinții lui dezgoliți în mici arce de lumină purpurie. Atunci îşi pierdu pe jumătate cunoştința… cât de mult, nu ştiu, dar ploaia încă răpăia şi fulgerul încă scăpăra când îşi reveni în simțiri.

Se ridică împleticit în picioare şi, ţinându-şi încă braţul la piept, merse către undiţă. Crampa începea să-l lase, dar Norris încă mai gâfâia. Apucă undiţa şi o examină cu atenţie şi furie.

Bambus. Un bambus murdar şi infect. Nu făcea nici doi bani; nu făcea nici cât o ceapă degerată.

Inspiră, pieptul lui slab ridicându-se, şi scoase un strigăt de ruşine şi furie oarbă. În acelaşi timp, ridică genunchiul şi lovi de el undiţa, rupând-o. Puse bucăţile una lângă cealaltă şi le rupse din nou. Îi lăsau o senzaţie urâtă – aproape infectă – să le ţină în mâini. Îi lăsau o senzaţie de *fraudă.* Le aruncă de-o parte şi acestea se opriră cu un zăngănit lângă scaunul răsturnat, asemenea unor beţişoare de joc fără nici o însemnătate.

— Poftim! – strigă el. Poftim! *Poftim!* *POFTIM!*

Gândurile lui Norris se întoarseră la domnul Gaunt. Domnul Gaunt cu părul lui argintiu şi cu jacheta lui de tweed şi cu zâmbetul lui înfometat, plin de dinţi înghesuiţi.

— O să pun mâna pe tine, şopti Norris Ridgewick. Nu ştiu ce-o să întâmple după aia, dar sunt *atât* de sigur c-o să pun mâna pe tine.

Se duse la uşa magaziei, o deschise cu o smucitură şi păşi afară în ploaia abundentă. Patrula 2 era parcată în faţa casei, îşi îndoi trupul slab (asemănător cu al lui Barney Fife[57]) împotriva vântului şi merse într-acolo.

— Nu şt'u ce eşti, zise Norris, da' vin după tine, pungaş zevzec ce eşti.

Urcă în maşina de patrulă şi ieşi cu spatele din parcare. Umilinţa, suferinţa şi furia se luptau cu sorţi egali de izbândă la el pe chip. La ieşirea din parcare, coti la stânga şi porni la drum spre Lucruri preţioase, conducând cât de repede îl ţinea îndrăzneala.

3

Polly Chalmers visa.

În vis, Polly intra în Lucruri prețioase, dar silueta din spatele tejghelei nu-i aparținea lui Leland Gaunt; silueta aceea era a mătuşii Evvie Chalmers. Mătuşa Evvie purta rochia ei albastră cea mai bună şi şalul albastru, cel cu tiv roşu. Între dinții ei mari şi nesiguri ținea strânsă o țigară Herbert Tareyton.

Mătuşă Evvie! strigă Polly în vis. O mare încântare şi o uşurare la fel de mare – acea uşurare pe care o cunoaştem doar în visele fericite şi în clipa trezirii din cele înfiorătoare – o umplu ca o lumină. *Mătuşă Evvie. eşti vie!*

Dar mătuşa Evvie nu dădea nici un semn de recunoaştere. *Cumpără tot ce vrei, domniță,* spuse mătuşa Evvie. *Apropo – numele tău e Polly sau Patricia? Îmi scapă, cumva.*

Mătuşă Evvie, îmi ştii numele – sunt Trisha. Întotdeauna am fost Trisha pentru tine.

Mătuşa Evvie nu o băgă deloc în seamă. *Oricare ar fi numele tău, astăzi avem o ofertă specială. Totul trebuie să treacă.*

Mătuşă Evvie, ce cauți aici?

Aici mi-e LOCUL, spuse mătuşa Evvie. *Aici e locul tuturor celor din oraş, domniță Două-Nume. De fapt, aici e locul tuturor celor din* LUME, *fiindcă tuturor le place să facă un târg. Tuturor le place să primească ceva pentru nimic… chiar dacă îi costă totul.*

Sentimentul plăcut dispăru pe dată. Îl înlocui spaima. Polly se uită în dulapurile-vitrină şi văzu sticle conținând un lichid negru etichetate TONICUL ELECTRIZANT AL DR. GAUNT. Erau păpuşi cu arc ce aveau să-şi scuipe rotițele şi angrenajele imediat ce erau acționate. Erau jucării sexuale grosolane. Erau sticluțe cu ceea ce părea a fi cocaină; acestea erau etichetate PUDRA DE POTENȚĂ KICKAPOO A DR. GAUNT. Ciudățeniile ieftine abundau: vomă de câine din plastic, pudră de scărpinat, țigări explozive, aparate manuale de electroşocuri. Era o pereche de ochelari din aceia cu raze X care îți permiteau să vezi prin uşile închise şi prin hainele femeilor, dar nu făceau de fapt altceva decât să-ți facă cercuri ca de raton în jurul ochilor. Erau flori din plastic şi cărți de joc

măsluite şi sticle de parfum ieftin etichetate POȚIUNEA IUBIRII NR. 9 A DR. GAUNT, TRANSFORMĂ OBOSEALA ÎN POFTĂ CARNALĂ. Dulapurile-vitrină erau un catalog al tuturor lucrurilor fără vârstă, fără gust şi fără folosință.

Orice vrei, domniță Două-Nume, spuse mătuşa Evvie.

De ce-mi spui aşa, mătuşă Evvie? Te rog – nu mă recunoşti?

Totul e garantat că funcționează. Singurul lucru negarantat că mai funcționează după vânzare eşti TU. Aşa că fă un pas în față şi cumpără, cumpără, cumpără.

Acum se uită direct la Polly, şi Polly fu străpunsă de teroare ca de un cuțit. Văzu compasiune în ochii mătuşii Evvie, dar era o compasiune teribilă, neîndurătoare.

Care este numele tău, copilă? Mi se pare că te cunosc de undeva.

În vis (şi în pat), Polly începu să lăcrimeze.

Ți-a mai uitat cineva numele? întrebă mătuşa Evvie. *Mă mir. Se pare că l-au uitat.*

Mătuşă Evvie, mă sperii!

Te sperii singură, copilă, replică mătuşa Evvie, uitându-se direct la Polly pentru prima oară. Domniță *Două-Nume, aminteşte-ți doar că, atunci când cumperi de aici, de asemenea şi vinzi.*

Dar am nevoie de ea! se tângui Polly. Începu să lăcrimeze mai tare. *Mâinile mele…!*

Da, asta rezolvă problema, domniță Polly Frisco, spuse mătuşa Evvie şi scoase una dintre sticlele marcate TONICUL ELECTRIZANT AL DR. GAUNT. O aşează pe tejghea, o sticlă mică, pătrată, plină cu ceva care părea a fi noroi moale. *Nu-ți poate face durerea să dispară – nimic nu poate face asta – dar poate efectua un transfer.*

Cum adică? De ce mă sperii?

Schimbă locul artritei, domniță Două-Nume – în loc de mâini, boala îți atacă inima.

Nu!

Da.

Nu! Nu! NU!

Da. O, da. Şi sufletul de asemenea. Dar îți va rămâne mândria. Asta-ți va fi lăsată, cel puțin. Şi n-are o femeie dreptul la mândria ei? Când ai pierdut tot restul – inima, sufletul, chiar şi bărbatul pe care-l iubeşti – îți mai rămâne asta, micuță domniță Polly Frisco, nu-i aşa? Îți va rămâne acea unică monedă fără de care poşeta ți-ar fi complet goală. Dă-i voie ca acesta să fie pentru tot restul vieții confortul tău întunecat şi amar. Dă-i voie să te slujească. Trebuie să te slujească, fiindcă, dacă mergi în continuare pe drumul de acum, cu siguranță nu vei avea alt sprijin.

Încetează, te rog, nu poți să…

4

— Încetează, murmură ea în somn. Te rog, încetează. *Încetează.*

Se rostogoli pe o parte. *Azka* zăngăni încet pe lanț. Fulgerul lumină cerul, lovind ulmul de lângă râul Castle, răsturnându-l în apa învolburată în vreme ce Alan Pangborn şedea la volanul maşinii sale, orbit de fulgerare.

Pârâitul de tunet care urmă o trezi. Deschise ochii. Duse imediat mâna la *azka* şi o strânse protector. Mâna ei era flexibilă; încheieturile i se mişcară la fel de uşor ca un rulment bine uns.

Domniță Două-Nume… micuță domniță Polly Frisco.

— Ce…?

Vocea ei era groasă, dar mintea îi era deja limpede şi alertă, de parcă nu dormise deloc, ci intrase într-o stare de meditație atât de profundă, că aproape fusese o transă. Ceva îi apăru în minte, ceva de dimensiunea unei balene. Afară, fulgerul scăpără şi tremură pe cer asemenea unor scântei purpurii puternice.

Ți-a mai uitat cineva numele?… Se pare că l-au uitat.

Se întinse spre noptieră şi aprinse veioza. Lângă telefonul Princess, cel prevăzut cu taste mari de care ea nu mai avea nevoie, se afla plicul pe care-l găsise în hol alături de restul

corespondenței când se întorsese acasă în acea după-amiază. Reîmpăturise teribila scrisoare şi-o introdusese la loc în plic.

Undeva în noapte, printre răbufnirile tunetelor, i se păru că aude oameni strigând. Polly îi ignoră; se gândea la pasărea cuc, cea care-şi lăsa ouăle în cuibul altei păsări atunci când aceasta era plecată. Când viitoarea mamă se întoarce, observă că are ceva nou în cuib? Sigur că nu; acceptă pur şi simplu ouăle ca fiind ale ei. Aşa cum acceptase şi ea această scrisoare blestemată doar fiindcă se întâmpla să stea pe podeaua holului alături de două cataloage şi o reclamă la Rețeaua de Televiziune prin Cablu Maine.

Pur şi simplu o acceptase... dar *oricine* poate vârî o scrisoare prin fanta cutiei poştale, nu era aşa?

— Domnița Două-Nume, murmură ea pe o voce îngrozită. Micuța domniță Polly Frisco.

Şi asta era ce conta, nu? Ăsta era lucrul pe care subconştientul ei şi-l amintise şi-o fabricase pe mătuşa Evvie pentru a i-l spune. Ea *fusese* domnița Polly Frisco.

Odată ca niciodată, fusese.

Întinse mâna după plic.

Nu! Îi spuse o voce pe care o cunoştea foarte bine. *Nu atinge aia, Polly – nu dacă ştii ce-i bine pentru tine!*

O durere întunecată şi puternică precum cafeaua veche de o zi țâşni adânc în mâinile ei.

Nu-ți poate face durerea să dispară... dar poate efectua un transfer.

Lucrul acela de dimensiunea unei balene se ridica la suprafață. Vocea domnului Gaunt nu-l putu opri; nimic nu-l putea opri.

Numai TU îl poți opri, Polly, spuse domnul Gaunt. *Crede-mă, trebuie s-o faci.*

Îşi retrase mâna înainte să atingă plicul. O duse înapoi la *azka* şi deveni un pumn protector în jurul ei. Simțea ceva înăuntrul ei, ceva care fusese încălzit de căldura ei, mişunând agitat înăuntrul amuletei argintii goale, şi-o umplu repulsia, făcându-i stomacul să pară slab şi dezlegat, iar viscerele putrede.

Îi dădu drumul şi se întinse din nou după scrisoare.

Ultimul avertisment, Polly, îi spuse vocea domnului Gaunt.

Da, replică vocea mătuşii Evvie. *Cred că vorbeşte serios, Trisha. I-au plăcut întotdeauna atât de mult femeile care se ţin la mare preţ. dar ştii ce? Nu cred că le are prea mult la inimă pe cele care ştiu să aleagă de unele singure. Cred că a sosit timpul ca tu să alegi, să te hotărăşti odată pentru totdeauna care este numele tău* adevărat.

Apucă plicul, ignorând un alt junghi care-i încălzi mâinile, şi se uită la adresa scrisă cu grijă la maşină. Această scrisoare – *intenţie* de scrisoare, *intenţie* de xerocopie – fusese trimisă „D-rei Patricia Chalmers."

— Nu, şopti ea. Greşit. *Numele* e greşit.

Mâna ei se strânse încet şi hotărât pe scrisoare, mototolind-o. Pumnul îi fu umplut de o durere surdă, dar Polly o ignoră. Ochii ei erau sclipitori, înflăcărați.

— În San Francisco am fost mereu Polly – am fost Polly pentru toată lumea, *chiar şi pentru Întreţinerea Copiilor!*

Aceasta fusese o parte din încercarea ei de a o rupe definitiv cu orice aspect al vechii sale vieţi, viaţă care ea credea că-i provocase atâtea dureri, nepermiţându-şi niciodată în cele mai întunecate nopţi să viseze că majoritatea rănilor fuseseră auto-provocate. În San Francisco nu fusese nici o Trisha sau Patricia; doar Polly. Aşa completase toate cele trei formulare de înscriere pentru ajutorul social şi aşa îşi semnase numele – ca Polly Chalmers, fără nici o iniţială de mijloc.

Dacă Alan le-ar fi scris *într-adevăr* celor de la întreţinerea Copiilor din San Francisco, bănuia că trebuie să le fi dat numele ei ca fiind Patricia şi-n cazul acesta rezultatul căutărilor în dosare n-ar fi fost oare nul? Da, desigur. Nici măcar adresele nu s-ar fi potrivit, fiindcă cea pe care o scrisese cu atâţia ani în urmă în locul pentru ADRESA ULTIMULUI DOMICILIU fusese adresa părinţilor, iar aceea se afla în cealaltă parte a oraşului.

Şi dacă Alan le-a dat ambele nume? Polly şi Patricia?

Şi ce le-a dat dacă? Cunoştea destul de bine felul cum lucrează birocraţii ca să ştie că nu contează ce nume le

dăduse Alan; când îi scriseseră, scrisoarea era completată cu numele şi adresa din dosar. Polly avea o prietenă în Oxford a cărei corespondență de la Universitatea din Maine încă mai venea pe numele ei de fată, deşi era căsătorită de mai bine de douăzeci de ani.

Dar plicul acesta fusese adresat *Patriciei* Chalmers, nu lui Polly Chalmers. Şi cine din Castle Rock îi spusese Patricia chiar astăzi?

Aceeaşi persoană care ştiuse că Nettie Cobb era de fapt Netitia Cobb. Bunul ei prieten Leland Gaunt.

Treaba aiasta cu numele-i foarte interesantă, spuse mătuşa Evvie pe neaşteptate, *da' nu-i tocma' lucru' ăl important. Lucru' ăl important e bărbatul – bărbatul tău. El este bărbatul tău, nu-i aşa? Chiar şi acum. Ştii că niciodată nu te-ar putea lucra pe la spate aşa cum zice scrisoarea aia c-a făcut. Indiferent ce nume era pe ea sau cât de convingător sună… tu* ştii *asta, nu?*

— Da, şopti ea. Îl ştiu pe *el.*

Chiar crezuse *ceva* din toate astea? Sau îşi lăsase deoparte îndoielile cu privire la scrisoarea aia absurdă, incredibilă, fiindcă se temea – era terorizată, de fapt – că Alan ar putea vedea adevărul urât al acelei *azka* şi să o pună să aleagă între el şi ea?

— O, nu – asta-i prea simplu, şopti ea. Aşa ai crezut, sigur că da. Doar pentru jumătate de zi, dar chiar ai *crezut-o.* O, Iisuse. O, Iisuse, ce-am făcut?

Aruncă scrisoarea mototolită pe podea cu expresia revoltată a unei femei care tocmai şi-a dat seama că ține în mână un şobolan mort.

Nu i-am spus de ce sunt nervoasă; nu i-am dat ocazia să se explice; doar… doar am crezut-o. De ce? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

Ştia, desigur. Fusese din cauza neaşteptatei, ruşinoasei frici că minciunile despre cazul morții lui Kelton fuseseră demascate, că vinovăția ei pentru moartea copilaşului său erau evaluate… şi toate acestea de către singurul om din lume a cărui bună părere şi-o dorea şi de care avea nevoie.

Dar asta nu era totul. Asta nu era nici măcar cea mai mare parte. Cea mai mare vină o purta mândria – mândria ei rănită, ultragiată, afectată, umflată, malignă. Mândria, moneda fără de care poşeta ei ar fi complet goală. Crezuse fiindcă se aflase cuprinsă de-o panică izvorâtă din ruşine, o ruşine care se născuse din mândrie.

Mi-au plăcut întotdeauna atât *de mult femeile care se ţin la mare preţ.*

Un val cumplit de durere i se sparse în mâini; Polly gemu şi le lipi de piept.

Nu-i prea târziu, Polly, spuse încet domnul Gaunt. *Nu-i prea târziu, nici măcar acum.*

— *O, dracu s-o ia de mândrie!* țipă brusc Polly în întunericul dormitorului ei închis, îmbâcsit, şi smulse *azka* de la gât. O ținu deasupra capului în pumnul încleştat, lănțişorul fin de argint legănându-se bezmetic, şi simți suprafața amuletei crăpându-i-se în mână asemenea cojii unui ou. DRACU S-O IA DE MÂNDRIE!

Durerea îşi croi pe dată drum cu ghearele în mâinile ei aidoma unui animal mic şi înfometat… dar ştiu chiar şi atunci că durerea nu era atât de mare cum se temuse; nici pe departe la fel de mare cum se temuse. Ştiu asta la fel de sigur cum ştia că Alan nu scrisese niciodată la Îngrijirea Copilului în San Francisco, întrebând de ea.

— *DRACU S-O IA DE MÂNDRIE! DRACU S-O IA! DRACU S-O IA! DRACU S-O IA!* strigă ea şi aruncă *azka* de cealaltă parte a încăperii.

Aceasta se lovi de zid şi ea văzu două picioare păroase ieşind prin acea crăpătură. Crăpătura se lărgi şi ceea ce se târî afară fu un păianjen mic. Începu să fugă spre baie. Fulgerul scăpără din nou, imprimându-i umbra elongată, ovală pe podea asemenea unui tatuaj electric.

Polly sări din pat şi porni pe urma lui. Trebuia să-l omoare, şi asta repede… fiindcă, în vreme ce se uita la el, păianjenul se umfla. Se hrănise cu otrava pe care o sorbise din trupul ei, iar acum că ieşise din carcera sa, nu aveai de unde şti cât de mare putea creşte.

Plesni comutatorul din baie şi tubul fluorescent de deasupra chiuvetei prinse viață, pâlpâind. Văzu păianjenul cum se grăbea către cadă. Când trecuse prin uşă, nu fusese mai mare decât un gândac. Acum avea dimensiunea unui şoarece.

Când intră, acesta se întoarse şi porni către ea – păcănitul acela oribil al picioarelor lui lovindu-se de gresie – şi ea avu timp să-şi spună: a stat între sânii mei, a stat PE mine, a stat pe mine TOT ACEST TIMP…

Trupul lui era de-un negru-maroniu zbârlit. Fire mici de păr îi stăteau drepte pe picioare. Nişte ochi goi precum nişte

rubine false se holbau la ea… şi ea văzu că doi colți îi ieşeau din gură asemenea dinților curbați de vampir. De pe ei picura un lichid transparent. Acolo unde picăturile cădeau pe pardoseală, lăsau cratere mici, fumegânde.

Polly țipă şi apucă desfundătorul de lângă vasul de toaletă. Mâinile țipară înapoi la ea, dar ea tot le strânse pe mânerul de lemn al desfundătorului şi lovi păianjenul cu el. Acesta se retrase, cu unul dintre picioare acum rupt şi atârnându-i inutil într-o parte. Polly porni după el atunci când el porni către cadă.

Rănit sau nu, păianjenul încă mai creştea. Acum avea mărimea unui şobolan. Îşi trăsese pântecele bombat pe gresie, dar urcă pe perdeaua de duş cu o agilitate ciudată. Picioarele lui, frecându-se de plastic, scoaseră un sunet asemenea unor picături mici de apă căzând pe-o suprafață moale. Inelele zornăiră pe bara de oțel de deasupra.

Polly avântă desfundătorul precum o bâtă de base-ball, ventuza grea de cauciuc vâjâi prin aer, şi lovi iarăşi vietatea aceea oribilă. Ventuza de cauciuc acoperi o zonă mare, dar, din nefericire, nu fu foarte eficientă când intră în contact. Perdeaua de duş se umflă în interior şi păianjenul căzu în cadă cu un plescăit cărnos.

În clipa aceea, lumina se stinse.

Polly rămase în întuneric cu desfundătorul în mână şi ascultă păianjenul cum fuge. Apoi fulgerul scăpără din nou şi ea îi putu vedea spatele gârbovit, păros, ieşind în evidență pe marginea căzii. Vietatea care ieşise din *azka* de dimensiunea unui degetar era acum mare cât o pisică – vietatea care se hrănise cu sângele din inima ei chiar în vreme ce-i alina durerea din mâini.

Plicul pe care l-am lăsat la vechea reşedință Camber – ce-a fost aia?

Cu *azka* luată de la gât, cu durerea trezită la viață şi țipându-i în mâini, nu-şi mai putea spune că nu avea nici o legătură cu Alan.

Colții păianjenului păcăneau pe marginea de porțelan a căzii. Suna ca atunci când cineva loveşte intenționat cu o

monedă pe o suprafață dură pentru a atrage atenția. Ochii lui inexpresivi de păpuşă se uitau acum la ea de pe marginea căzii.

E prea târziu, păreau să spună acei ochi. *Prea târziu pentru Alan, prea târziu pentru tine. Prea târziu pentru toată lumea.*

Polly se avântă asupra lui.

— *Ce m-ai convins să fac?* – strigă ea. *Ce m-ai convins să fac? O, monstru ce eşti, ce m-ai convins să fac?*

Şi păianjenul se ridică pe labele din spate, menținându-şi echilibrul lovind obscen cu labele din față în perdeaua de duş, pentru a-i întâmpina atacul.

5

Ace Merrill începu să-l respecte puțin pe boşorog atunci, când acesta scoase o cheie care deschidea magazia încuiată pe ale cărei uşi se aflau semnele de EXPLOZIVI PUTERNICI sub formă de diamant. Începu să-l respecte încă puțin când simți aerul răcoros, auzi vâjâitul jos şi egal al instalației de aer condiționat şi văzu lăzile stivuite. Dinamită comercială. O grămadă de dinamită comercială. Nu era tocmai ca şi când ai avea un arsenal plin de rachete Stinger, dar era destul cât să faci tam-tam. Doamne, da.

În compartimentul dintre scaunele din față ale dubei fusese o lanternă cu opt baterii puternică, alături de o serie de alte unelte folositoare, iar acum – în vreme ce Alan se apropia de Castle Rock în maşina personală, în vreme ce Norris Ridgewick şedea în bucătărie, făcând un laț de spânzurat dintr-o bucată de frânghie de cânepă, în vreme ce visul lui Polly Chalmers cu mătuşa Evvie se apropie de încheiere – Ace trecu spotul luminos al lanternei de la o ladă la cealaltă. Deasupra, ploaia bătea darabana pe acoperişul magaziei. Cădea atât de tare, că Ace aproape că avea impresia că se afla din nou la duşurile din închisoare.

— Hai să trecem la treabă, spuse Buster pe o voce joasă, răguşită.

— Un minut, tăticuțule. spuse Ace. E vremea să luăm o pauză.

Îi înmână lui Buster lanterna şi scoase punga din plastic pe care i-o dăduse domnul Gaunt. Strecură o grămăjoară de cocaină în „golul pentru inhalat" de la mâna stângă şi-o trase pe nas repede.

— Ce-i aia? – întrebă Buster suspicios.

— Praf de bingo sud-american, şi-i la fel de gustos ca barabulele.

— Hă, fornăi Keeton. Cocainã. Ei vând cocainã.

Ace nu trebui să întrebe cine erau Ei. Până acolo, boşorogul nu vorbise despre altceva tot drumul, iar Ace bănuia că nu va vorbi despre altceva toată noaptea.

— Nu-i adevărat, tăticuțule, spuse Ace. Ei n-o vând; Ei sunt cei care o vor pentru Ei.

Mai scutură puțină în golul de la baza degetului mare şi întinse mâna.

— Încearc-o şi spune-mi dacă greşesc.

Keeton se uită la el cu un amestec de îndoială, curiozitate şi suspiciune.

— De ce-mi tot spui tăticuțule? Nu-s destul de *bătrân* să-ți fiu tată.

— Păi, mă-ndoiesc c-ai citit vreodată benzile desenate *underground,* da' e-un tip pe nume R. Crumb, spuse Ace.

Cocaina începea să lucreze în el, aprinzându-i toate terminațiile nervoase.

— El face o grămadă de benzi desenate despre un tip pe nume Zippy. Mi se pare că eşti leit tăticuțu' lu' Zippy.

— Asta-i de bine? – întrebă Buster suspicios.

— E bestial, îl asigură Ace. Dar îți spun domnul Keeton, dacă vrei.

Făcu o pauză, apoi adăugă cu intenție:

— Aşa cum îți zic Ei.

— Nu, spuse Buster imediat, e bine aşa. Atâta vreme cât nu-i o insultă.

— Categoric, nu, spuse Ace. Haide – Încearc-o. Un pic din căcatu' *ăsta* şi-o să cânți „Hai-ho, hai-ho, suntem pitici mişto"

până la ivirea zorilor.

Buster îi mai acordă o privire de suspiciune neagră, apoi trase pe nas cocaina oferită de Ace. Tuşi, strănută, apoi îşi duse o mână la nas. Ochii lui înlăcrimați se uitară încruntați la Ace.

— Mă *arde!*

— Numa' prima oară, îl asigură Ace cu voioşie.

— Oricum, nu simt nimic. Hai să nu ne mai prostim şi să ducem dinamita asta-n dubă.

— Categoric, tăticuțule.

Le luă mai puțin de zece minute să încarce lăzile cu dinamită. După ce-o puseră înăuntru şi pe ultima, Buster spuse:

— Poate că treaba aia a ta *chiar* face ceva, totuşi. Îmi mai dai un pic?

— Sigur, tăticuțule. (Ace rânji.) Iau şi eu.

Îşi făcură plinul şi plecară înapoi spre oraş. Conduse Buster, iar acum începea să semene nu cu tăticuțul lui Zippy, ci cu domnul Toad din filmul lui Walt Disney *The Wind în the Willows.* În ochii şefului Consiliului Local apăruse o lumină nouă, frenetică. Era uimitor cât de repede dispăruse confuzia din mintea sa; acum simțea că poate înțelege tot ce puseseră Ei la cale – fiecare plan, fiecare complot, fiecare maşinațiune. Îi spuse lui Ace tot ce ştia despre asta. Ace şedea în spatele dubei cu picioarele încrucişate, legând temporizatoare Hotpoint la capse detonatoare. Cel puțin pentru moment, Buster uitase complet de Alan Pangborn, care era căpetenia Lor. Era animat de ideea de-a arunca în aer Castle Rock-ul – sau cât mai mult din el posibil – proiectându-l până la cer.

Respectul lui Ace deveni o admirație profundă. Labagiul ăsta bătrân era nebun, iar lui îi *plăceau* oamenii nebuni – întotdeauna îi plăcuseră. Se simțea confortabil în prezența lor. Şi, asemenea celor mai mulți oameni la primele efecte ale cocainei, mintea bătrânului tăticuț făcea turul planetelor din afara sistemului solar. Nu putea să tacă. Tot ce trebuia să facă Ace era să spună întruna „Îhî" şi „Aşa-i, tăticuțule" şi „Fute-o-aş c-aşa-i, tăticuțule."

De mai multe ori aproape că-i spusese lui Keeton domnul Toad în loc de tăticuț, dar se surprinsese. Să-i spună tipului ăstuia domnul Toad putea fi o idee foarte rea.

Traversară Podul de Tinichea în vreme ce Alan încă se afla la trei mile depărtare de el şi coborâră în ploaia torențială. Ace găsi o pătură într-unul dintre compartimentele de depozitare ale dubei şi-o trase peste un morman de dinamite şi unul dintre temporizatorii dotați cu capse.

— Vrei să te ajut? – întrebă Buster agitat.

— Ar fi bine să mă laşi să mă ocup eu de asta, tăticuțule. Ai putea cădea în blestematul ăsta de râu şi-ar trebui să-mi pierd vremea încercând să te pescuiesc. Tu ține doar ochii deschişi, bine?

— Bine. Ace… de ce nu mai tragem un pic de cocaină de aia mai întâi?

— Nu acum, spuse Ace cu indulgență şi-l mângâie pe Buster pe una dintre mâinile lui cărnoase. Căcatu' ăsta aproape-i pur. Vrei să explodeze?

— *Eu* nu, spuse Buster. Oricine altcineva, dar *eu* nu.

Începu să râdă bezmetic. Ace i se alătură.

— Ne distrăm în seara asta, hă, tăticuțule?

Buster fu uimit să descopere că aşa era. Depresia lui după… după accidentul lui Myrtle… acum i se părea la distanță de ani întregi. Avea impresia că el şi excelentul lui prieten, Ace Merrill în sfârşit îi prinseseră acolo unde şi-l doreau: în palma mâinii lor colective.

— Ba bine că nu, spuse el şi-l urmări pe Ace cum alunecă în jos pe malul ud şi plin de iarbă al râului cu pachetul de dinamită înfăşurat în pătură strâns ținut la nivelul burții.

Sub pod era relativ uscat; nu c-ar fi contat – atât dinamita, cât şi capsele detonatoare fusese impermeabilizate. Ace aşeză pachetul în cotul format de doi dintre pilonii de susținere, apoi ataşă capsa detonatoare de dinamită înfigând firele – vârfurile erau deja dezgolite, ce convenabil – într-unul dintre batoane. Roti cadranul mare şi alb al temporizatorului la 40. Acesta începu să ticăiască.

Se târî afară şi se luptă să urce înapoi malul alunecos.

— Ei? întrebă Buster surescitat. O să explodeze, ce zici?

— O să explodeze, spuse Ace liniştitor şi urcă în dubă.

Era ud până la piele, dar nu-l deranja.

— Şi dacă Ei o găsesc? Dacă o deconectează înainte să…

— Tăticuțule, spuse Ace. Ascultă un minut. Scoate capul pe uşă şi *ascultă.*

Buster făcu aşa. Vag, printre bubuiturile tunetului, i se păru că aude țipete şi strigăte. Apoi, limpede, auzi pocnetul slab şi dur al unei împuşcături de pistol.

— Domnul Gaunt îi ține ocupați, spuse Ace. E-un nemernic tare deştept.

Vărsă o grămăjoară de cocaină în adâncitura mâinii, o trase pe nas, apoi întinse mâna sub nasul lui Buster.

— Poftim, tăticuțule – e vremea să te-nfrupți.

Buster lăsă capul în jos şi trase pe nas.

Se îndepărtară de pod cu aproximativ şapte minute înainte ca Alan Pangborn să-l traverseze. Dedesubt, indicatorul negru al temporizatorului stătea la 30.

6

Ace Merrill şi Danforth Keeton – alias Buster, alias tăticuțul lui Zippy, alias Toad din Toad Hall – merseră cu maşina încet pe Strada Principală în sus prin ploaia torențială asemenea lui Moş Crăciun şi a ajutorului său, lăsând pachețele ici şi colo. Maşini ale Poliției Statale trecură în trombă pe lângă ei de două ori, dar nici una nu prezentă vreun interes pentru ceea ce părea a fi doar un alt car de televiziune. Aşa cum spusese Ace, domnul Gaunt îi ținea ocupați.

Lăsară un temporizator şi cinci batoane de dinamită în uşa Pompelor Funebre Samuels. Lângă se afla frizeria. Ace îşi înfăşură o bucată de pătură în jurul brațului şi lovi cu cotul în panoul de sticlă din uşă. Se îndoia că frizeria era dotată cu sistem de alarmă… sau că s-ar deranja poliția să răspundă, dacă ar avea aşa ceva. Buster îi înmână o bombă proaspăt preparată – foloseau fir luat din unul dintre compartimentele

de depozitare ca să lege bine temporizatoarele şi capsele detonatoare de dinamită – şi Ace o aruncă prin gaura din uşă. O urmăriră cum se rostogoleşte şi se opreşte la picioarele scaunului nr. 1, temporizatorul ticăind în jos de la 25.

— N-o să se mai bărbierească nimeni acolo o vreme, tăticuțule, expiră Ace şi Buster chicoti cu răsuflarea tăiată.

Atunci se despărțiră, Ace aruncând o legătură în Galaxia în vreme ce Buster înghesui o alta în gura fantei pentru depozite nocturne de la bancă. Când se întorceau spre dubă prin ploaia biciuitoare, fulgerul brăzdă cerul. Ulmul se prăbuşi în râul Castle cu un tunet sfâşietor. Rămaseră pe trotuar pentru o vreme, uitându-se țintă în acea direcție, amândoi gândindu-se că dinamita de sub pod avea mai puțin cu douăzeci sau mai bine de minute până la explozie, dar nu văzură nici o pală de foc.

— Cred c-a fost fulgerul, spuse Ace. Tre' să fi lovit un copac. Haide.

Când porniră, Ace stând acum la volan, pe lângă ei trecu maşina lui Alan. În ploaia torențială, nici unul dintre şoferi nu-l observă pe celălalt.

Merseră în sus către Bufetul lui Nan. Ace sparse cu cotul sticla din uşă şi lăsară dinamita şi un temporizator, acesta programat la 20, chiar înăuntru, lângă ghişeul casei de marcat. Când se aflau pe picior de plecare, un fulger incredibil de luminos scăpără şi toate becurile de iluminat stradal se stinseră.

— E curentul! – strică Buster fericit. S-a tăiat curentul! Fantastic! Hai să rezolvăm Clădirea Municipalității! Hai s-o aruncăm în aer până la cer!

— Tăticuțule, locul ăla viermuieşte de copoi! Nu i-ai văzut?

— Fug după propriile lor cozi, spuse Buster nerăbdător. Iar când vor începe treburile astea să facă scântei, vor alerga după ea de două ori mai repede. În plus, acum e-ntuneric şi putem intra prin tribunalul de cealaltă parte. Cheia principală deschide *şi* uşa aia.

— Ai curajul unui tigru, tăticuțule – ştii asta?

Buster zâmbi cu buzele strânse.

— La fel şi tu, Ace. La fel şi tu.

7

Alan opri în unul dintre locurile înclinate de parcare din faţa Lucrurilor preţioase, opri motorul berlinei şi rămase pur şi simplu acolo pentru o vreme, uitându-se ţintă la magazinul domnului Gaunt. Anunţul din vitrină spunea acum

TU SPUI BUNĂ
EU SPUN PA PA PA
NU ŞTIU DE CE SPUI BUNĂ
EU SPUN PA.

Fulgerul pâlpâi în continuare asemenea unui neon gigantic, oferind vitrinei aspectul unui ochi gol, mort.

Totuşi, un instinct profund îi sugera că Lucruri preţioase, deşi închis şi tăcut, s-ar putea să nu fie gol. Era posibil ca domnul Gaunt să fi părăsit oraşul în toată această zarvă, da – cu furtuna dezlănţuită şi poliţiştii alergând pretutindeni precum nişte pui de găină cu capetele retezate, să facă asta n-ar fi reprezentat absolut nici o problemă. Dar imaginea domnului Gaunt care i se formase în minte pe parcursul lungului şi aiuritorului drum de la spitalul din Bridgton era aceea a opusului lui Batman, Jokerul. Alan bănuia că avea de-a face cu genul de om care crede că a instala o valvă de refulare acţionată cu combustibil în toaleta unui prieten este culmea umorului. Iar un asemenea individ – genul de individ care ţi-ar pune o piuneză pe scaun sau ţi-ar înfige un chibrit aprins în talpa papucilor doar de dragul distracţiei – ar putea pleca înainte să te aşezi sau să observi că ţi-au luat foc şosetele şi că ţi se aprindeau şi manşetele pantalonilor? Sigur că nu. Unde ar fi toată distracţia?

Cred că încă eşti pe aici, îşi spuse Alan. Cred că vrei să asişti la toată distracţia. Nu-i aşa, fiu de curvă ce eşti?

Şezu în tăcere mai departe, uitându-se la magazinul cu umbrar verde, încercând să pătrundă în mintea unui om care ar declanşa o înşiruire de evenimente atât de complexă şi de

răutăcioasă. Se concentra mult prea tare ca să observe că maşina parcată la stânga lui era destul de veche, deşi concepută fără greş, aproape aerodinamic. De fapt, acela era Tucker Talisman-ul domnului Gaunt.

Cum ai făcut-o? Sunt multe lucrurile pe care vreau să le aflu, dar acesta mi-ar fi de ajuns pentru acum. Cum ai *putut* s-o faci? Cum de ai putut învăța atât de multe despre noi atât de repede?

Brian a zis că domnul Gaunt de fapt nu este deloc om.

În puterea zilei, Alan ar fi negat cu vehemență această idee, aşa cum negase şi ideea că amuleta lui Polly ar putea avea vreo putere supranaturală de vindecare. Dar astă-seară, prins în palma nebunească a furtunii, uitându-se țintă la vitrina care devenise un ochi mort şi gol, ideea avea propria ei putere incontestabilă, sumbră. Îşi aminti de ziua când venise la Lucruri prețioase cu intenția expresă de a-l întâlni şi de a vorbi cu domnul Gaunt şi-şi aminti de ciudata senzație care-l copleşise când se uitase prin geam cu palmele făcute căuş la tâmple pentru a micşora lumina. Simțise că este privit, deşi magazinul era limpede că era gol. Şi nu doar asta; simțise că privirea era malignă, plină de ură. Senzația fusese atât de puternică, încât, preț de o clipă, chiar îşi confundase propria reflexie cu fața neplăcută (şi pe jumătate transparentă) a altcuiva.

Cât de puternică fusese acea senzație… cât de a naibii de puternică.

Alan se descoperi că-şi aminteşte încă ceva – ceva ce bunica lui obişnuia să-i spună când era mic: *Vocea diavolului e dulce la auz.*

Brian a zis…

Cum *reuşise* domnul Gaunt să ştie ceea ce ştia? Şi de ce, pentru numele lui Dumnezeu, s-ar deranja el cu un nod în drum cum era Castle Rock?

… domnul Gaunt de fapt nu e deloc om.

Alan se înclină brusc în jos şi bâjbâi pe podeaua din partea pasagerului a berlinei. Pentru o clipă, avu impresia că lucrul după care pipăia dispăruse – că picase din maşină cândva în

timpul zilei când fusese deschisă portiera pasagerului – şi apoi degetele lui dădură peste o bucată de metal curbat. Se rostogolise sub scaun, asta era tot. Îl înşfăcă, îl ridică… şi vocea depresiei, absentă de când plecase din camera de spital a lui Sean Rusk (sau poate că lucrurile se aglomeraseră prea tare de atunci ca Alan s-o poată auzi), se trezi la viață pe tonul ei puternic şi neliniştitor de voios.

Bună, Alan! Bună! Am fost plecată, scuze de asta, dar m-am întors, bine? Ce ai acolo? O cutie cu nuci? Mnu – aşa arată, dar nu asta este, nu-i aşa? Este ultima năzdrăvănie pe care a cumpărat-o Todd de la Magazinul de Ciudățenii din Auburn, corect? O cutie falsă de Nuci Amestecate Bune-Bunicele cu un şarpe verde înăuntru – hârtie creponată înfăşurată în jurul unui arc. Iar când a venit cu ea la tine, cu ochii strălucitori şi mari, cu un zâmbet tâlâmb pe față, i-ai spus să se ducă de acolo cu prostia aia, nu-i aşa? Iar când i-a căzut fața, le-ai prefăcut că nu observi – i-ai spus… stai să văd. CE i-ai spus?

— Că banii nu fac casă bună cu nebunii, spuse Alan fără expresivitate. Roti cutia în mâini pe toate fețele, uitându-se la ea, amintindu-şi chipul lui Todd. – Asta i-am spus.

Oooooo, cooooorect, fu de acord vocea. *Cum de-am putut uita un asemenea lucru? Vrei să vorbim despre răutate? Doamne, Louise! Ce bine că de mine ți-ai amintit! Bine că ți-ai amintit de noi AMÂNDOI, corect? Doar că Annie te-a scos din bucluc – ți-a spus să-l laşi să şi-o cumpere. A spus… stai să văd. CE a spus?*

— A spus că-i oarecum comic, că Todd îmi semăna întru totul şi că n-o să fie tânăr decât o dată.

Vocea lui Alan era răguşită şi tremura. Începuse iarăşi să plângă, şi de ce nu? De ce dracu' să nu? Vechea durere se întorsese şi se răsucea neîncetat în jurul inimii sale inflamate asemenea unei cârpe murdare.

Doare, nu-i aşa? întrebă vocea depresiei – vocea aceea vinovată, care se ura pe sine – cu o compătimire care Alan (restul din Alan) bănuia că e complet falsă. *Doare prea tare, cum ar fi să trăieşti într-un cântec country şi western despre dragostea bună ce s-a înrăutățit şi despre copiii buni ce-au*

murit. Nimic ce doare atât de tare nu-ți poate face nici un bine. Arunc-o la loc în torpedou, amice. Uită de ea. Săptămâna viitoare, când se va fi terminat toată nebunia asta, poți vinde maşina cu cutia de nuci falsă încă în ea. De ce nu? E-un fel de glumă ieftină care l-ar atrage doar pe-un copil sau pe un om ca Leiland Gaunt. Uită de ea. Uită…

Alan întrerupse vocea în mijlocul vorbei. Până în clipa de față, nu ştiuse că poate face asta şi era un lucru bun de ştiut, un lucru ce i-ar fi putut fi de folos pe viitor… dacă avea un viitor, desigur. Se uită mai atent la cutie, o răsuci pe toate părțile, pentru prima dată uitându-se cu adevărat la ea, văzând-o nu doar ca pe o amintire lacrimogenă a fiului său pierdut, ci ca pe un obiect având rolul de instrument de inducere în eroare în aceeaşi măsură ca şi bagheta lui magică goală, jobenul lui de mătase cu fund fals sau Trucul Florilor Împăturite care încă se afla sub brățara ceasului de la mână.

Magie – nu despre asta era vorba aici, doar despre asta? Era o magie răutăcioasă, gratuită; magie gândită nu să-i facă pe oameni să suspine de mirare şi să râdă, ci să-i transforme în nişte tauri furioşi pe picior de atac, însă, chiar şi aşa, era vorba de magie. Şi care era rațiunea oricărui truc de magie? Inducerea în eroare. Era un şarpe lung de cinci picioare ascuns înăuntrul unei cutii cu nuci… sau, îşi spuse el, gândindu-se la Polly, este o boală care pare a fi un leac.

Deschise portiera maşinii şi, când ieşi în ploaia torențială, încă mai ținea în mâna stângă cutia de nuci falsă. Acum că luase puțină distanță față de ispita periculoasă a sentimentelor, cu ceva ce părea amuzament îşi aminti refuzul lui de a cumpăra acel obiect. Toată viața fusese fascinat de magie şi, desigur, în copilărie ar fi fost fermecat de vechiul truc al şarpelui în cutia cu nuci. De ce îi vorbise, deci, lui Todd într-un mod atât de neprietenos când băiatul voise să-l cumpere şi apoi se prefăcuse că nu vede durerea băiatului? Să fi fost vorba de invidia față de tinerețea şi entuziasmul lui Todd? O incapacitate de a-şi aminti farmecul lucrurilor simple? Ce?

Nu ştia. Ştia doar că era exact genul de truc pe care un domn Gaunt l-ar înțelege, iar acum îşi dorea să-l aibă cu el.

Alan se aplecă înapoi în maşină, luă o lanternă din cutia cea mică plină cu unelte de tot felul de pe bancheta din spate apoi trecu pe lângă botul Tucker Talisman-ului domnului Gaunt (încă fără a-l observa) şi intră sub umbrarul de-un verde-închis al Lucrurilor prețioase.

8

Ei bine, uite-mă aici. Uite-mă în sfârşit aici.

Inima lui Alan bătea tare, dar constant, în piept. În minte, fețele fiului şi soției lui şi a lui Sean Rusk păreau să se fi combinat. Aruncă din nou o privire la anunțul din vitrină şi apoi încercă uşa. Era încuiată. Deasupra, umbrarul din pânză se zbătea şi pocnea în vântul şuierător.

Îşi vârâse sub cămaşă cutia de Bune-Bunicele. Acum o atinse cu mâna dreaptă şi i se păru că absoarbe din ea un confort incredibil, dar perfect real.

— Bine, murmură el. Uite-mă aici, cine nu-i gata îl iau cu lopata.

Întoarse lanterna în mână şi folosi mânerul să spargă o gaură în sticlă. Se pregăti pentru țipătul alarmei antifurt, dar aceasta nu spuse nimic. Fie domnul Gaunt n-o activase, fie nu era nici o alarmă. Vârî mâna prin gaura plină de cioburi şi încercă clanța din interior. Aceasta se roti şi, pentru prima dată, Alan Pangborn păşi înăuntrul magazinului Lucruri prețioase.

Mirosul îl lovi primul; era gros şi nemişcat şi prăfos. Nu era mirosul unui magazin nou, ci al unui loc rămas neîngrijit luni sau chiar ani întregi. Ținând pistolul în mâna dreaptă, plimbă lanterna în jur cu mâna stângă. Aceasta lumină o podea goală, pereți goi şi o serie de dulapuri-vitrină. Dulapurile erau goale, marfa dispăruse. Totul era acoperit de-o pătură groasă de praf, iar praful nu era deranjat de nici un semn.

Nimeni n-a mai fost aici de multă, multă vreme.

Dar cum putea fi asta adevărat, când văzuse oameni intrând şi ieşind toată săptămâna?

Fiindcă nu e deloc om. Fiindcă vocea diavolului e dulce la auz.

Mai făcu doi paşi, folosindu-se de lanternă să lumineze încăperea goală pe bucăți, respirând praful uscat de muzeu care plutea în aer. Se uită în spate şi văzu, într-o scăpărare de fulger, urmele propriilor săi paşi imprimate în praf. Îndreptă lanterna înapoi în magazin, o plimbă de la dreapta la stânga de-a lungul dulapului-vitrină care-i servise domnului Gaunt şi de tejghea… şi se opri.

Acolo, alături de un televizor portabil Sony – unul din acele modele sport, rotund în loc de pătrat, cu o carcasă la fel de roşie ca o tulumbă de pompieri – se afla un aparat video, în jurul televizorului era înfăşurat un cablu. Şi pe video se afla ceva. În acea lumină semăna cu o carte, dar Alan nu credea că asta era.

Merse într-acolo şi îndreptă raza lanternei mai întâi spre televizor. Era la fel de bine acoperit de praf ca şi podeaua şi dulapurile-vitrină. Cablul înfăşurat în jurul lui era o bucată scurtă de cablu coaxial cu un conector la capăt. Alan mişcă raza spre obiectul de pe aparatul video, obiectul care nu era o carte, ci o casetă video într-o cutie neagră din plastic fără nici un însemn.

Lângă ea se afla un plic alb. Pe partea lui din față stătea scris mesajul

ATENȚIE ŞERIFE ALAN PANGBORN

Îşi aşeză pistolul şi lanterna pe tejgheaua din sticlă, luă plicul, îl deschise şi scoase singura foaie de hârtie dinăuntru. Apoi luă iarăşi lanterna şi îndreptă cercul ei puternic de lumină spre scurtul mesaj scris la maşină.

> Dragă şerife Pangborn,
>
> Trebuie să fi aflat deja că eu sunt un gen destul de special de comerciant – acel gen rar care *chiar* încearcă să aibă în stoc „ceva pentru toată lumea.” Regret că nu am putut niciodată să ne întâlnim față în față, dar sper să

înțelegi că o astfel de întâlnire ar fi fost foarte neînțeleaptă – din punctul meu de vedere, cel puțin. Ha-ha! în orice caz, ți-am lăsat ceva mic care cred că te va interesa foarte mult. Acesta *nu* este un dar – nu sunt deloc un fel de Moş Crăciun, după cum cred că vei fi de acord – dar toată lumea din oraş m-a asigurat că eşti un om onorabil şi cred că vei plăti prețul pe care-l cer. Prețul acela include un mic serviciu... un serviciu care este, în cazul tău, mai mult o faptă bună decât un renghi. Cred că vei fi de acord cu mine, domnule.

Ştiu că te-ai întrebat mult şi bine ce s-a întâmplat în ultimele câteva momente ale vieților soției şi fiului tău. Sunt încredințat că toate întrebările vor primi un răspuns în scurtă vreme.

Te rog, crede-mă că-ți doresc numai bine şi că rămân al tău

Servitor credincios şi suspus
Leland Gaunt

Alan lăsă încet hârtia jos.

— *Nemernicule!* – murmură el.

Îndreptă iarăşi lanterna în jur şi văzu cablul aparatului video coborând prin spatele micii vitrine şi intrând într-o priză de pe podea aflată la mai multe picioare de cea mai apropiată priză de perete. Ceea ce nu era nici o problemă, din moment ce, oricum, curentul era tăiat.

Dar ştii ce? îşi spuse Alan. Nu cred că asta are vreo importanță. Nu cred că are nici cea mai mică importanță. Cred că, odată ce voi conecta aparatele şi le voi deschide şi voi introduce caseta în video, totul va funcționa perfect. Fiindcă nu are cum să fi provocat lucrurile pe care le-a provocat sau să ştie lucrurile pe care le ştie... nu dacă e om. Vocea diavolului e dulce la auz, Alan, şi orice ai face, nu trebuie să te uiți la ceea ce ți-a lăsat.

Chiar şi aşa, aşează iarăşi lanterna jos şi luă cablul coaxial, îl examină preț de o clipă, apoi se aplecă să-l introducă în mufa potrivită din spatele televizorului. Atunci, cutia de Bune-

Bunicle dădu să-i alunece din cămaşă. O prinse cu una dintre mâinile sale agile înainte să cadă la podea şi o aşeză pe vitrină, lângă video.

9

Norris Ridgewick se afla la jumătatea distanței spre Lucruri prețioase, când se hotărî brusc că ar fi nebun – mult mai nebun decât fusese deja, iar asta deja însemna mult – să-l abordeze singur pe Leland Gaunt.

Scoase microfonul din stativ.

— Patrula doi către Bază, spuse el. Aici Norris, răspunde!

Eliberă butonul. Nu auzi nimic în afară de şuieratul oribil al electricității statice. Inima furtunii se afla acum chiar deasupra oraşului.

— Futu-i, spuse el şi coti spre Clădirea Municipalității.

Acolo era posibil să-l găsească pe Alan; dacă nu, cineva avea să-i spună unde era Alan. Alan avea să ştie ce să facă… şi chiar dacă nu ştia, Alan trebuia să-i asculte confesiunea: el spintecase cauciucurile maşinii lui Hugh Priest şi-l trimisese pe om spre moarte doar fiindcă el, Norris Ridgewick, îşi dorise să aibă o undiță Bazun aşa cum fusese cea a tatălui său.

Ajunse la Clădirea Municipalității atunci când temporizatorul de sub pod arăta 5 şi parcă exact în spatele unei dube de-un galben-aprins. Un car de televiziune, după cum arăta.

Norris ieşi în ploaia torențială şi fugi înăuntrul Oficiul Şerifului pentru a încerca să dea de Alan.

10

Polly avântă ventuza desfundătorului de chiuvetă asupra obscenului păianjen ce dădea în spate şi acum acesta nu se feri. Păroasele lui picioare din față apucară de coada desfundătorului şi mâinile lui Polly strigară în agonie când păianjenul îşi mută greutatea vibratilă pe ventuza din cauciuc. Priza ei slăbi, desfundătorul coborî şi, dintr-odată,

văzu păianjenul cățărându-se pe mâner asemenea unui om gras pe o frânghie de echilibristică.

Polly trase aer în piept pentru a striga şi apoi picioarele din față ale creaturii îi căzură pe umeri aidoma brațelor unui gigolo de doi bani scârbos. Ochii rubinii, inexpresivi, ai păianjenului se uitară țintă în ochii ei. Gura lui cu colți se deschise şi ea îi simți mirosul respirației – o duhoare de mirodenii amare şi carne putredă.

Deschise gura să strige. Unul dintre picioarele lui intră în ea. Perişori duri, revoltători îi mângâiară dinții şi limba. Păianjenul miorlăi nerăbdător.

Polly se opuse primului impuls de a scuipa vietatea aceea oribilă, pulsatilă. Dădu drum desfundătorului şi prinse păianjenul de picioare. În acelaşi timp, strânse din dinți, folosindu-se de toată forța maxilarelor. Ceva clănțăni asemenea unor biscuiți tari şi gura îi fu umplută de-un gust amar, rece, ca de ceai vechi. Păianjenul scoase un țipăt şi încercă să se retragă. Fire mici de păr se strecurară aspre printre degetele ei încleştate, însă ea îşi strânse iarăşi puternic mâinile agonice în jurul piciorului vietății înainte ca aceasta să poată scăpa fără întoarcere… şi-l învârti, asemenea unei femei care încearcă să *învârtă* copanul unui curcan. Se auzi un pârâit dur, cartilaginos. Păianjenul scoase un alt țipăt scâncit de durere.

Acesta încercă să se smucească. Scuipând lichidul amar şi negru care-i umpluse gura, ştiind că va trece mult, foarte mult timp până să scape cu totul de acel gust, Polly îl trase iarăşi înapoi. O parte îndepărtată din ea era uluită de această demonstrație de forță, dar mai era o parte din ea care o înțelegea perfect. Era speriată, era revoltată… dar mai mult ca orice, era furioasă.

Am fost folosită, îşi spuse incoerent. *Am vândut viața lui Alan pentru asta! Pentru monstrul ăsta!*

Păianjenul încercă s-o sfâşie cu colții, dar picioarele lui din spate îşi pierdură priza precară asupra cozii desfundătorului şi ar fi căzut… dacă i-ar fi permis Polly să cadă.

Nu-i permise. Prinse trupul lui cald, bombat între antebraţe şi strânse. Îl ridică în aer aşa încât acesta să se zvârcolească deasupra ei, picioarele lui agitându-se şi dând să o prindă de faţă. Din trupul lui începură să curgă sucuri şi-un sânge negru şi să se scurgă pe braţele ei în pârâiaşe arzătoare.

— AJUNGE! urlă Polly. AJUNGE, AJUNGE, AJUNGE!

Îl aruncă. Acesta se lovi de zidul cu gresie din spatele căzii şi se sparse într-un cheag de supuraţie. Rămase atârnând acolo pentru o clipă, lipit locului de propriile sale viscere, şi apoi căzu în cadă cu un bufnet mucilaginos.

Polly apucă iarăşi desfundătorul de chiuvetă şi-l avântă asupra lui. Începu să-l lovească aidoma aşa cum dă o femeie cu mătura într-un şoarece, dar asta nu dădea nici un rezultat. Păianjenul nu făcu decât să tresară şi să încerce să se târască afară, picioarele lui râcâind covoraşul din cauciuc pentru duş cu desenul lui înfăţişând margarete galbene. Polly trase desfundătorul spre ea, îl întoarse şi apoi îl avântă cu toată forţa în faţă, folosind coada ca pe o lance.

Nimeri din plin creatura aceea jalnică, monstruoasă, şi-o trase în ţeapă. Se auzi un pocnet grotesc şi apoi măruntaiele păianjenului cedară şi se scurseră pe covoraşul de duş într-o inundaţie infectă. Acesta se zbătu frenetic, încovrigându-şi picioarele fără nici un efect în jurul ţepei pe care ea i-o înfipsese în inimă… şi apoi, într-un sfârşit, rămase nemişcat.

Polly făcu un pas în spate, închise ochii şi simţi cum se învârte lumea. Fu chiar pe cale să leşine, când numele lui Alan îi explodă în minte asemenea unei artificii romane. Îşi strânse mâinile în pumni şi-i lovi puternic unul de celălalt. Durerea fu orbitoare, bruscă şi imensă. Lumea reveni la stabilitate cu o scăpărare rece.

Deschise ochii, se apropie de cadă şi se uită înăuntru. La început, i se păru că nu era nimic acolo. Apoi, lângă ventuza desfundătorului, văzu păianjenul. Nu era mai mare ca unghia de la degetul mic şi era cât se poate de mort.

Restul nici nu s-a întâmplat. A fost închipuirea ta.

— Ba pe mama mă-sii c-a fost, spuse Polly pe o voce subţire, tremurătoare.

Dar nu păianjenul era ceea ce conta. *Alan* conta – Alan se afla într-un pericol groaznic, iar ea era motivul. Trebuia să-l găsească şi s-o facă înainte să fie prea târziu.

Dacă nu era deja prea târziu.

Trebuia să meargă la Oficiul Şerifului. Cineva de acolo trebuia să ştie unde…

Nu, spuse mătuşa Evvie în mintea ei. *Nu acolo. Dacă mergi acolo, chiar că va fi prea târziu. Ştii unde să mergi. Ştii unde este.*

Da.

Da, sigur că ştia.

Polly porni către uşă. În minte i se zbătea, asemenea unor aripi de molie, un singur gând confuz: *Te rog, Doamne, nu-l lăsa să cumpere ceva. O, Doamne, te rog, te rog, te rog nu-l lăsa să cumpere ceva.*

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

1

Temporizatorul de sub podul Râul Castle, care era cunoscut localnicilor sub numele de Podul de Tinichea din vremuri imemoriale, ajunse la 0 la ora 19:38 în seara zilei de marți, 15 octombrie, în Anul Domnului 1991. Impulsul de electricitate care ar fi trebuit să acționeze clopoțelul trecu prin firul neizolat pe care Ace îl înfăşurase în jurul terminalelor bateriei de nouă volți ce făcea dispozitivul să funcționeze. Clopoțelul chiar începu să sune, dar acesta – şi tot restul temporizatorului – fu înghițit cu o fracțiune de secundă mai târziu de o scăpărare de lumină atunci când electricitatea amorsă capsa detonatoare şi capsa, la rândul ei, amorsă dinamita.

Doar câțiva oameni din Castle Rock confundară bubuitul dinamitei cu un tunet. Tunetul producea în cer sunetul unei artilerii grele; acesta era bubuitul gigantic al unei împuşcături de armă. Capătul sudic al bătrânului pod, care era construit nu din tinichea, ci din fier vechi şi ruginit, se ridică din

terasament într-o minge de foc teşită. Se înălță poate zece picioare în aer, devenind o rampă uşor înclinată, şi apoi căzu la loc într-un sunet crunt de ciment zdrobit şi zăngănit de metal spulberat. Capătul nordic al podului se desprinse şi se răsuci şi toată namila căzu strâmb în râul Castle, care se afla acum la debit maxim. Capătul sudic se opri pe ulmul doborât de fulger.

Pe Castle Avenue, unde catolicii şi baptiştii – împreună cu aproape o duzină de polițişti statali – se aflau încă încleştați într-o dezbatere extenuantă, luptele încetară. Toți combatanții se uitară țintă spre pălălaia din partea de oraş unde curgea râul Castle. Albert Gendron şi Phil Burgmeyer, care se cotonogeau cu mare ferocitate câteva secunde înainte, rămaseră acum umăr la umăr, uitându-se la lumina orbitoare. Pe partea stângă a feței lui Albert, dintr-o rană de la tâmplă, curgea sânge, iar cămaşa lui Phil era aproape complet sfâşiată.

În apropiere, Nan Roberts se ridică pe vine deasupra părintelui Brigham asemenea unui vultur foarte mare (şi, în uniforma ei de chelneriță din mătase artificială, foarte albă.) Se folosise de părul bunului părinte ca să-i ridice capul şi să-l izbească ritmic de pavaj. Reverendul Rose zăcea inconştient în apropiere ca rezultat al slujbei părintelui Brigham.

Henry Payton, care, de când venise, îşi pierduse un dinte (fără a mai vorbi de orice iluzie întreținuse cândva cu privire la armonia religioasă din America), îngheță în timp ce-l trăgea pe Tony Mislaburski din cârca diaconului baptist Fred Mellon.

Cu *toții* înghețară, asemenea unor copii care joacă Statui.

— Iisuse Christoase, ăsta a fost podul, murmură Don Hemphill.

Henry Payton se hotărî să profite de linişte. Îl aruncă în lături pe Tony Mislaburski, îşi puse mâinile căuş de-o parte şi de alta a gurii sale rănite, şi răcni:

— *În regulă, oameni buni! Aici poliția! Vă ordon să…*

Apoi Nan Roberts ridică vocea într-un țipăt. Îşi petrecuse mulți ani lungi țipând comenzi în bucătăria bufetului ei şi era

obişnuită să se facă auzită indiferent de cât de mare era zarva. Nu avu egal; vocea ei o acoperi cu uşurinţă pe a lui Payton.

— BLESTEMAŢII DE CATOLICI FOLOSESC DINAMITĂ! – trompetă ea.

Acum erau mai puţini participanţi, dar ceea ce le lipsea în număr compensau în entuziasm furibund.

Câteva secunde după strigătul lui Nan, tumultul începuse din nou, răspândindu-se acum într-o duzină de încăierări de-a lungul unei porţiuni de cincizeci de yarzi din şoseaua măturată de ploaie.

2

Norris Ridgewick dădu buzna în Oficiul Şerifului cu doar câteva clipe înainte să explodeze podul, ţipând din toţi rărunchii.

— *Unde-i şeriful Pangborn? Tre' să-l găsesc pe şeriful P…*

Se opri. Cu excepţia lui Seaton Thomas şi a unui poliţist statal care nu părea încă destul de în vârstă să bea bere, biroul era pustiu.

Unde dracu' era toată lumea! Afară erau, parcă, parcate alandala aproape şase mii de patrule ale Poliţiei Statale şi alte vehicule de tot soiul. Una dintre ele era VW-ul lui, care ar fi putut uşor câştiga medalia de aur pentru alandala, dacă s-ar fi acordat asemenea medalii. Încă zăcea pe-o rână unde o răsturnase Buster.

— Iisuse! strigă Norris. Unde *este* toată lumea?

Poliţistul statal care nu părea încă destul de în vârstă să bea bere observă uniforma lui Norris şi apoi spuse:

— E-o încăierare mai sus undeva – creştinii împotriva canibalilor sau altă blestemăţie. Eu trebuie, cică, să stau de veghe la dispecerat, dar cu furtuna asta nu pot transmite sau recepţiona nici o ceapă degerată.

Adăugă îmbufnat:

— Cine eşti?

— Ajutorul de şerif Ridgewick.

— Ei, eu sunt Joe Price. Ce fel de oraş aveţi, totuşi, aici, domnule ajutor de şerif? Toată lumea din el şi-a luat câmpii.

Norris îl ignoră şi se duse la Seaton Thomas. Tenul lui Seat era de-un gri murdar şi respira cu mare dificultate. Îşi ținea una dintre mâinile zbârcite apăsată în mijlocul pieptului.

— Seat, unde-i Alan?

— Nu şt'u, spuse Seat şi se uită la Norris cu nişte ochi obosiți, speriați. Se-ntâmplă ceva rău, Norris. Foarte rău. Peste tot prin oraş. Telefoanele-s mute, iar asta n-ar trebui să se-ntâmple, fiindcă majoritatea cablurilor sunt acum sub pământ. Dar ştii ceva? Mă bucur că-s mute. Mă *bucur* fiin'că nu vreau să ştiu.

— Ar trebui să fii în spital, spuse Norris, uitându-se îngrijorat la bătrân.

— Ar trebui să fiu în Kansas, spuse Seat trist. Între timp, o să stau numa' aci şi-o s-aştept să se termine. Nu-s…

Atunci sări în aer podul, întrerupându-l – sunetul acela puternic de împuşcătură sfâşie noaptea ca o gheară.

— *Iisuse!* strigară la unison Norris şi Joe Price.

— Mda, spuse Seat Thomas pe vocea lui obosită, speriată, sâcâitoare, nesurprinsă, or s-arunce oraşu'n aer, cred. Cre' c-asta urmează.

Brusc, şocant, bătrânul începu să plângă.

— Unde-i Henry Payton? – strigă Norris la ofițerul Price. Acesta îl ignoră. Alerga spre uşă să vadă ce explodase.

Norris aruncă o privire la Seaton Thomas, dar Seat se uita sumbru țintă în gol, cu lacrimile curgându-i pe față şi cu mâna încă lățită în mijlocul pieptului. Norris îl urmă pe ofițerul Joe Price şi-l găsi în parcarea Clădirii Municipalității, unde Norris îl amendase pe Buster Keeton cu aproximativ o mie de ani în urmă. Un pilon de foc muribund ieşea clar în evidență în seara ploioasă, iar în sclipirea lui amândoi puteau vedea că podul peste râul Castle dispăruse. Semaforul din celălalt capăt al oraşului fusese doborât în stradă.

— Maică Precistă, spuse ofițerul Price pe o voce reverențioasă. Mă bucur că ăsta nu-i oraşul *meu.*

Lumina focului îi adusese boboci în obraji şi tăciuni în ochi.

Nevoia lui Norris de a-l găsi pe Alan se întărise. Se hotărî c-ar fi mai bine să urce înapoi în patrulă şi să-ncerce să-l găsească mai întâi pe Henry Payton – dacă se desfăşura vreo încăierare de proporţii, asta n-ar fi trebui să fie foarte greu de făcut. Era posibil ca şi Alan să fie acolo.

Aproape că traversase trotuarul, când un fulger îi arătă două siluete dând colţul cu paşi hotărâţi pe după tribunalul de lângă Clădirea Municipalităţii. Păreau să se îndrepte către carul de ştiri galben aprins. Nu era sigur cine era unul dintre ei, dar celălalt – corpolent şi puţin crăcănat – era imposibil de confundat. Era Danforth Keeton.

Norris Ridgewick făcu doi paşi la dreapta şi-şi lipi spatele de zidul din cărămidă de la intrarea pe alee. Scoase revolverul de serviciu. Îl ridică la nivelul umărului cu ţeava îndreptată spre cerul ploios şi strigă „STAI!” din toţi rărunchii.

3

Polly, la volanul maşinii, ieşi cu spatele din parcare, porni ştergătoarele de parbriz şi coti la stânga. Durerii din mâini i se alăturase o arsură adâncă şi grea în braţe, unde-i căzuse pe piele supuraţia păianjenului. Cumva, o otrăvise, iar otrava părea să-şi croiască drum constant în ea. Dar nu avea acum timp să-şi facă griji de asta.

Când explodă podul, se apropia de indicatorul de oprire de la intersecţia străzii Laurel cu Principala. Îşi feri privirea cu un icnet din calea puternicei bubuituri şi, uluită, se uită ţintă pentru o clipă la pălălaia orbitoare ce se ridică din râul Castle. Preţ de un moment, văzu silueta ca o schelă a podului însuşi, numai unghiuri negre profilate pe lumina intensă, şi apoi fu înghiţită de flăcări.

Coti iarăşi la stânga pe Strada Principală, în direcţia magazinului Lucruri preţioase.

4

Cândva, Alan Pangborn fusese un împătimit creator de filme de familie – nu avea idee câți oameni plictisise până la lacrimi cu pelicule tremurate, proiectate pe un cearşaf agățat pe peretele din sufragerie, prezentându-i pe copiii lui în scutece bălăbănindu-se nesiguri pe picioare prin sufragerie, prezentând-o pe Annie făcându-le baie, petreceri de aniversare, ieşiri în familie. În toate aceste pelicule, oamenii făceau cu mâna şi se strâmbau la aparat. Parcă ar fi existat o lege nerostită: când îndreaptă cineva spre tine un aparat de filmat, trebuie să faci cu mâna sau să te strâmbi sau amândouă. Dacă nu făceai asta, puteai fi arestat sub acuzația de Indiferență de Gradul Doi, care presupunea o pedeapsă de până la zece ani, perioadă în care erai nevoit să urmăreşti role nesfârşite cu filme de familie tremurate.

Cu cinci ani în urmă trecuse la o cameră video, care era deopotrivă mai ieftină şi mai uşor de folosit… şi, în loc să-i plictisească pe oameni până la lacrimi vreme de zece sau cincisprezece minute, care era durata a trei sau patru role de film de opt milimetri când le lipeai laolaltă, îi puteai plictisi ore întregi şi fără ca măcar să trebuiască să schimbi caseta.

Scoase caseta din carcasă şi se uită la ea. Nu avea nici o etichetă. În regulă, îşi spuse el. Asta-i cât se poate de în regulă. Va trebui să aflu singur ce se găseşte pe ea, nu-i aşa? Duse mâna la butonul ON al aparatului video… şi acolo ezită.

Colajul format din fețele lui Todd, Sean şi a soției lui se retrase brusc; fu înlocuit de fața palidă şi şocată a lui Brian Rusk atunci când îl întâlnise chiar în după-amiaza aceea.

Pari nefericit, Brian.

Da, domnule.

Asta înseamnă că EŞTI nefericit?

Da, domnule – iar dacă apăsați butonul acela, şi dumneavoastră veți fi nefericit. El vrea să vă uitați la ea, dar nu fiindcă vrea să vă facă un favor. Domnul Gaunt nu face favoruri. El vrea să vă otrăvească, atâta tot. Aşa cum i-a otrăvit pe toți ceilalți oameni.

Şi totuşi, *trebuia* să se uite.

Degetele lui atinseră butonul, îi mângâie forma netedă, pătrată. Se opri şi se uită în jur. Da; Gaunt era încă acolo. Undeva. Alan îl putea simți – o prezență grea, deopotrivă amenințătoare şi ademenitoare. Se gândi la biletul pe care acesta i-l lăsase. *Ştiu că te-ai întrebat mult şi bine ce s-a întâmplat în ultimele câteva momente ale vieților soției şi fiului tău…*

N-o faceți, domnule şerif, şopti Brian Rusk. Alan văzu fața aceea palidă, rănită, pre-suicidală uitându-se la el de deasupra lăzii frigorifice din coşul bicicletei, lada aceea plină cu cartonaşe de base-ball. *Lăsați trecutul să se odihnească. E mai bine aşa. Iar el vă minte; ŞTIȚI că vă minte.*

Da. Ştia. Într-adevăr, ştia asta.

Şi totuşi, *trebuia* să se uite.

Dintr-odată, lumina mică şi verde de POWER se aprinse. Aparatul video funcționa perfect, cu sau fără curentul tăiat, exact aşa cum ştiuse Alan. Porni televizorul Sony cel sexy şi roşu şi, într-o clipă, strălucirea puternică şi albă a ninsorii de pe Canalul 3 îi lumină fața palidă. Apăsă butonul EJECT şi tăvița pentru casetă ieşi afară.

N-o faceți, şopti din nou vocea lui Brian Rusk, dar Alan n-o ascultă. Puse caseta pe tăviță, apăsă butonul potrivit şi ascultă slabele pocnete ale mecanismului atunci când capetele de redare prinseră caseta. Apoi inspiră profund şi apăsă butonul PLAY. Ninsoarea puternică şi albă de pe ecran fu înlocuită de o întunecime netedă. O clipă mai târziu, ecranul se făcu de-un gri-ardezie şi începu să pâlpâie o serie de numere: 8… 7… 6… 5… 4… 3… 2… X.

Ceea ce urmă fu un cadru tremurat, filmat cu camera de mână, a unui drum de țară. În prim-plan, uşor de focalizat, dar încă lizibil, era un indicator. 117, spunea, dar Alan nu avea nevoie de el. Condusese de multe ori pe bucata aceea de drum şi o ştia bine. Recunoscu pâlcul de pini chiar din spatele locului unde drumul făcea curbă – era pâlcul în care se oprise Scout-ul cu botul adunat în jurul celui mai mare copac într-o îmbrățişare de tablă.

Dar copacii din imagine nu prezentau nici o urmă de accident, deşi acestea încă erau vizibile dacă mergeai acolo şi te uitai (o făcuse de multe ori.) Mirarea şi teroarea i se strecurase pe tăcute în oase când îşi dădu seama – nu doar după suprafețele nemarcate ale copacilor şi cotitura drumului, ci după fiecare dispunere a peisajului şi fiecare intuiție a sufletului său – că banda aceasta fusese filmată în ziua când muriseră Annie şi Todd.

Urma să vadă accidentul în desfăşurare.

Era cât se poate de imposibil, dar era adevărat. Urma să-şi vadă soția şi fiul cum se zdrobesc în fața ochilor lui.

Închideți-l! strigă Brian. *Închideți-l, e un om otrăvitor şi vinde lucruri otrăvitoare! Închideți-l înainte să fie prea târziu!*

Dar Alan nu putea face asta mai mult decât îşi putea face inima să stea în loc doar gândindu-se la asta. Era înghețat, înțepenit.

Acum, camera se mişcă tremurat spre stânga, în susul drumului. Pentru o clipă, nu se văzu nimic, şi apoi se văzu o scăpărare de soare reflectată. Era Scout-ul. Venea Scout-ul. Scout-ul se afla în drum spre pinii unde el şi oamenii din el aveau să-şi afle sfârşitul. Scout-ul se apropia de punctul lui terminus pe pământ. Nu accelera; nu se mişca haotic. Nu era nici un semn că Annie pierduse controlul sau că era în pericol să-l piardă.

Alan se aplecă în față lângă video-ul ce murmura, cu transpirația şiroindu-i pe obraji, cu sângele zbătându-i-se puternic în tâmple. Simți cum i se urcă stomacul în gât.

Asta nu-i adevărat. E-o făcătură. El o făcuse cumva. Nu sunt ei; înăuntru s-ar putea să fie o actriță şi un actor tânăr *pretinzând* că sunt ei, dar nu sunt ei. Nu pot fi.

Şi totuşi, ştia că ei erau. Ce altceva să vezi în imaginile transmise de un video la un televizor care nu era conectat la priză, dar care totuşi funcționa? Ce altceva în afară de adevăr?

O minciună! strigă vocea lui Brian Rusk, dar era îndepărtată şi uşor de ignorat. *O minciună, domnule şerif, o minciună! O MINCIUNĂ!*

Acum putea vedea numărul de înmatriculare al Scout-ului ce se apropia. 24912 V. Numărul de înmatriculare al maşinii Anniei.

Dintr-odată, în spatele Scout-ului, Alan văzu o altă scăpărare de lumină. O altă maşină, apropiindu-se cu viteză, scurtând distanța.

Afară, Podul de Tinichea sări în aer cu o bubuitură monstruoasă de armă. Alan nu se uită în acea direcție, nici măcar nu auzi bubuitura. Fiecare fărâmă a concentrării lui era ațintită asupra ecranului televizorului Sony roşu, unde Annie şi Todd se apropiau de copacul ce stătea între ei şi tot restul vieților lor.

Maşina din spatele lor mergea cu şaptezeci, poate optzeci de mile pe oră. În vreme ce Scout-ul se apropia de poziția cameramanului, această a doua maşină – despre care nu existase nici o mărturie – se apropie de Scout. Aparent, şi Annie o văzu; Scout-ul începu să prindă viteză, dar era prea puțină. Şi era prea târziu.

A doua maşină era un Dodge Challenger verde ca lămâia crudă, ridicată de spate în aşa fel încât botul stătea înclinat spre şosea. Prin geamurile fumurii se vedea vag drugul de fier ce se arcuia de-a lungul plafonului. Partea din spate era plină de abțibilduri: HEARST FUELLY, FRAM, STATUL QUAKER- ILOR… Deşi înregistrarea nu avea sonor, Alan aproape că putea auzi bubuitul şi pârâitul eşapamentului prin țevile drepte.

— *Ace!* – strigă el cuprins de-o înțelegere agonică.

Ace! Ace Merrill! Răzbunare! Desigur! De ce nu se gândise la asta înainte?

Scout-ul trecu prin fața camerei, care se mişcă în dreapta pe urmele lui. Alan avu un moment când putu vedea înăuntru şi da; Annie era, cu eşarfa de lână pe care o purtase în ziua aceea prinsă peste păr, Şi Todd, în tricoul lui cu *Star-Trek.* Todd se uita în urmă la maşina care-i urmărea. Annie se uita sus în oglinda retrovizoare. Nu reuşi să-i vadă fața, dar corpul ei încordat stătea aplecat în față, întinzând centura de siguranță. Avu parte de acea ultimă imagine a lor – soția şi fiul lui – şi o parte din el îşi dădu seama că nu voia să-i vadă

astfel dacă nu avea nici o speranță să poată schimba rezultatul: nu voia să vadă teroarea ultimelor momente ale vieților lor.

Dar acum nu mai avea cum să dea în spate.

Challenger-ul lovi Scout-ul. Nu fu o lovitură puternică, dar Annie accelerase şi fu îndeajuns de puternică. Scout-ul ratã curba şi ieşi de pe şosea, îndreptându-se către pâlcul de copaci unde-i aştepta pinul cel mare.

— NU! strigă Alan.

Scout-ul sări în şanț şi afară din el. Se ridică pe două roți, căzu la loc şi se izbi de trunchiul pinului cu un scrâşnet surd. O păpuşă din cârpe cu o eşarfă de lână în păr zbură prin parbriz, se lovi de copac şi căzu în lăstăriş.

Challenger-ul verde ca lămâia necoaptă se opri pe marginea drumului.

Portiera şoferului se deschise.

Ace Merrill coborî.

Se uita spre epava Scout-ului, acum abia vizibil în fumul ce ieşea din radiatorul spart, şi râdea.

— *NU!* strigă Alan din nou şi împinse video-ul cu ambele mâini de pe dulapul-vitrină. Acesta se lovi de podea, dar nu se sparse şi cablul coaxial era destul de lung să nu iasă din mută. Pe ecranul televizorului se văzu o dungă de electricitate statică, dar atâta tot. Alan îl văzu pe Ace urcând înapoi în maşină, încă râzând, şi apoi apucă televizorul roşu, îl ridică deasupra capului în timp ce se roti pe jumătate şi-l aruncă în perete. Urmă o scăpărare de lumină, un bubuit înfundat, iar apoi nimic în afară de zumzetul video-ului în care banda încă se învârtea. Alan îi trase un şut şi acesta în sfârşit tăcu.

Prinde-l. Locuieşte în Mechanic Falls.

Aceasta era o voce nouă. Era rece şi era nebună, dar avea propria ei logică nemiloasă. Vocea lui Brian Rusk dispăruse; acum nu mai era decât această voce, repetând întruna aceleaşi două lucruri.

Prinde-l. Locuieşte în Mechanic Falls. Prinde-l. Locuieşte în Mechanic Falls. Prinde-l. Prinde-l. Prinde-l.

De cealaltă parte a străzii se mai auziră încă două explozii din acelea ca nişte focuri de armă atunci când frizeria şi Pompele Funebre Samuels săriră în aer aproape în acelaşi timp, râgâind sticlă şi sfărâmături arzânde către cer şi în stradă. Alan nu observă nimic.

Prinde-l. Locuieşte în Mechanic Falls.

Luă fără să se gândească cutia de Bune-Bunicele, o apucă doar fiindcă era ceva ce adusese cu el şi, prin urmare, era ceva ce trebuia să ducă la plecare. Traversă camera către uşă, stricând urmele lăsate înainte, şi ieşi din Lucruri prețioase. Exploziile nu însemnau nimic pentru el. Gaura imperfectă şi arzândă din şirul de clădiri aflate de cealaltă parte a Străzii Principale nu însemna nimic pentru el. Mormanele de lemne şi sticlă şi cărămizi din stradă nu însemnau nimic pentru el. Castle Rock şi toți oamenii care locuiau acolo, inclusiv Polly Chalmers, nu însemnau nimic pentru el. Avea o misiune de îndeplinit în Mechanic Falls, la treizeci de mile depărtare de unde se afla atunci. *Asta* însemna ceva pentru el. De fapt, asta însemna *totul.*

Alan merse cu pas grăbit de partea şoferului. Aruncă pe scaun pistolul, lanterna şi cutia cu nuci. În gând, mâinile lui se aflau deja în jurul gâtului lui Ace Merrill şi începeau să-l strângă.

5

— STAI! strigă Norris din nou. STAI UNDE EŞTI!

Îşi spunea că era cea mai incredibilă întâmplare fericită. Se afla la mai puțin de şaizeci de yarzi depărtare de celula unde intenționa să-l pună la păstrare pe Dan Keeton. Cât despre celălalt tip... ei bine, asta avea să depindă de lucrurile cu care se învredniciseră cei doi, nu-i aşa? Nu aveau tocmai expresiile unor oameni care-i îmbărbătaseră pe cei bolnavi şi mângâiaseră pe cei loviți de nenorocire.

Ofițerul Price se uită de la Norris la bărbații care stăteau lângă panoul demodat care spunea TRIBUNALUL DISTRICTULUI CASTLE. Apoi se uită înapoi la Norris. Ace şi tăticuțul lui Zippy

se uitară unul la celălalt. Apoi amândoi îşi coborâră mâinile către paturile pistoalelor.

Norris îndreptase spre cer țeava pistolului său, aşa cum fusese învățat să facă în astfel de situații. Acum, urmând încă procedura, îşi prinse încheietura mâinii drepte cu mâna stângă şi coborî revolverul. Dacă era adevărat ce spuneau manualele, aceştia nu aveau să-şi dea seama că țeava era îndreptată direct între ei; fiecare avea să creadă că Norris țintea spre el.

— Luați-vă mâinile de la arme, prieteni. Faceți-o *acum!*

Buster şi tovarăşul său schimbară încă o privire şi-şi lăsară mâinile să cadă de-o parte şi de alta a corpului.

Norris aruncă o privire la ofițer.

— Tu, spuse el. Price. Vrei să-mi dai o mână de ajutor aici? Asta dacă nu eşti prea obosit, desigur.

— Ce crezi că *faci?* – întrebă Price.

Părea îngrijorat şi nedoritor să intervină. Mişcările din acea seară, cu demolarea bubuitoare a podului care le pusese capac, îl reduseseră la statutul de spectator. Se simțea aparent stingherit să păşească înapoi într-un rol mai activ. Lucrurile căpătaseră o amploare prea mare, prea repede.

— Îi arestez pe mucoşii ăştia doi, sări Norris. Ce dracu' ți se pare că fac?

— Arestează asta, prietene, spuse Ace şi făcu un gest obscen către Norris. Buster scoase un râset ascuțit, afon.

Price se uită agitat la ei şi îşi întoarse privirea nedumerită la Norris.

— Ă… sub ce acuzare?

Prietenul lui Buster râse.

Norris îşi îndreptă întreaga atenție înapoi la cei doi bărbați şi fu alarmat să vadă că poziția lor unul față de celălalt se schimbase. Când îi surprinsese, aproape că stăteau umăr la umăr. Acum stăteau la depărtare de aproape cinci picioare unul de celălalt şi încă se mai depărtau.

— *Stați pe loc!* – urlă el.

Aceştia se opriră şi mai schimbară o privire.

— Mişcați-vă înapoi laolaltă!

Aceştia rămaseră doar acolo în ploaia torențială, cu mâinile atârnându-le pe lângă corp, uitându-se la el.

— *Îi arestez pentru început sub acuzarea de port ilegal de armă!* țipă Norris furios la ofițerul Joe Price. *Scoate-ți, acu', degetu' din cur şi ajută-mă!*

Asta îl şocă pe Price şi-l puse în mişcare. Încercă să-şi scoată revolverul din toc, descoperi că siguranța era încă pusă şi începu să dibuie pentru a o desface. Încă mai dibuia, când frizeria şi pompele funebre săriră în aer.

Buster, Norris şi ofițerul Price se uitară cu toții în susul străzii. Ace n-o făcu. El aşteptase exact acest fel de moment de aur. Scoase pistolul automat de la cingătoare cu viteza unui pistolar din vestul sălbatic şi trase. Glonțul îl nimeri pe Norris în spate, sus şi-n partea stângă, perforându-i plămânul şi spulberându-i clavicula. Când văzuse că cei doi bărbați se depărtaseră unul de celălalt, Norris făcuse un pas în față de lângă zidul din cărămidă; acum fu aruncat înapoi în el. Ace trase din nou, săpând în cărămidă un crater mic la un inci de urechea lui Norris. Ricoşeul scoase un sunet asemenea unei insecte foarte mari şi foarte furioasă.

— *O, Christoase!* strigă ofițerul Price şi începu să lucreze mai cu entuziasm la catarama de siguranță de deasupra patului pistolului.

— *Arde-l pe tipu' ăla, tăticuțule!* țipă Ace. Rânjea. Trase iarăşi în Norris şi acest al treilea glonț intră în partea stângă a costelivului ajutor de şerif în vreme ce acesta se prăbuşea în genunchi. Deasupra lor, fulgerul scăpără. Incredibil, Norris încă mai auzea cărămida şi lemnul aruncate în aer de ultima explozie răpăind pe stradă.

Ofițerul Price reuşi într-un foarte târziu sfârşit să-şi desfacă siguranța de la armă. Tocmai scotea pistolul, când un glonț pornit din automatul lui Keeton îi spulberă capul de la sprâncene în sus. Price fu smuls din bocanci şi aruncat în zidul din cărămidă al aleii.

Norris ridică şi el arma pentru ultima dată. I se părea că pistolul cântărea o sută de livre. Încă ținând-o cu ambele mâini, o îndreptă spre Keeton. Buster era o țintă mai bună

decât prietenul lui. Mai important, Buster tocmai omorâse un polițist, iar căcaturi de felul ăsta în mod clar nu se iertau în Castle Rock. Erau nişte țărănoi, poate, dar nu erau *barbari.* Norris apăsă trăgaciul în acelaşi moment când Ace încercă iarăşi să-l împuşte.

Reculul revolverului îl făcu pe Norris să zboare în spate. Glonțul lui Ace bâzâi prin aer acolo unde fusese capul său cu doar o jumătate de secundă în urmă. Buster Keeton zbura şi el în spate cu mâinile strânse pe burtă. Printre degete îi curgea sânge.

Norris rămase sprijinit de zidul din cărămidă lângă ofițerul Price, gâfâind aspru, cu o mână apăsându-şi pe umărul rănit. *Christoase, asta chiar c-a fost a zi jalnică,* gândi el.

Ace ridică automatul către el, apoi se răzgândi – cel puțin pentru moment. Se duse în schimb la Buster şi se lăsă într-un genunche lângă el. La nord de ei, banca sări în aer într-un răcnet de foc şi granit pulverizat. Ace nici măcar nu se uită în acea direcție. Mişcă mâinile tăticuțului ca să se uite mai bine la rană. Îi părea rău că se întâmplase asta. Începuse să-i placă destul de mult de tăticuțul ăsta bătrân.

Buster țipă:

— *O, mă doare! O, mă dooooare!*

Ace putea jura că-l durea. Bătrânul tăticuț încasase un glonț cilindric de calibru 45 chiar deasupra buricului. Gaura de intrare avea dimensiunea unui şurub. Ace nu trebui să-l rostogolească pentru a şti că gaura de ieşire avea dimensiunea unei ceşti de cafea, probabil cu bucăți din coloana lui vertebrală ieşind din ea asemenea unor acadele însângerate.

— *Mă doooare!* DOOOOOOARE! strigă Buster în sus către ploaie.

— Mda.

Ace puse gura țevii automatului său la tâmpla lui Buster.

— Ghinion, tăticuțule. O să-ți dau nişte analgezice.

Apăsă trăgaciul de trei ori. Trupul lui Buster tresări şi rămase nemişcat.

Ace se ridică în picioare, vrând să-l termine pe afurisitul ăla de ajutor de şerif – dacă mai avea ce termina de el – când o

armă bubui şi un glonț vâjâi prin aer la mai puțin de un picior deasupra capului său. Ace ridică privirea şi văzu un polițist stând chiar în fața uşii Oficiului Şerifului care dădea spre parcare. Acesta arăta mai bătrân ca Dumnezeu. Trăgea către el cu o mână, în vreme ce cu cealaltă îşi apăsa pieptul deasupra inimii.

A doua încercare a lui Seat Thomas se înfipse în pământ la dreapta lui Ace, împroşcându-i bombeurile bocancilor de muncitor cu apă noroioasă. Boşorogul nu ştia defel să tragă, însă Ace îşi dădu pe dată seama că totuşi trebuia să-şi ia naibii tălpăşița de acolo. Puseseră destulă dinamită în tribunal să trimită clădirea până la cer, programaseră temporizatorul pentru cinci minute şi uite unde era el, aproape sprijinindu-se de el în vreme ce fututul ăla de Matusalem trăgea la nimereală spre el.

Să se ocupe dinamita de ei amândoi.

Era timpul să meargă să-l vadă pe domnul Gaunt.

Ace se ridică şi fugi în stradă. Ajutorul de şerif cel bătrân trase din nou, dar acum nici măcar nu fu pe aproape. Ace fugi în spatele carului de ştiri galben, dar nu încercă să urce în el. Chevrolet Celebrity-ul era parcat în fața Lucrurilor prețioase. Era cea mai bună maşină de evadare. Dar mai întâi intenționa să-l găsească pe domnul Gaunt şi să-şi primească plata. Cu siguranță îl aştepta *ceva* şi cu siguranță domnul Gaunt avea să-i dea acel ceva.

De asemenea, avea de găsit un hoț de şerif.

— Răzbunarea-i o curvă, murmură Ace şi alergă pe Strada Principală în sus către Lucruri prețioase.

6

Frank Jewett stătea pe scările tribunalului când în sfârşit îl văzu pe cel pe care-l căuta. Frank stătea acolo de-o bună bucată de vreme şi nimic din cele ce se întâmplaseră în Castle Rock în seara aceea nu însemnaseră mare lucru pentru el. Nici strigătele şi țipetele venind din direcția dealului Castle, nici Danforth Keeton şi un bătrân Înger al Iadului coborând în

fugă scările tribunalului cu aproximativ cinci minute în urmă, nici exploziile, nici cele mai recente pârâituri de armă, de data aceasta venind chiar de după colț, din parcarea Oficiului Şerifului. Frank avea altă ciorbă de fiert şi alte roşii de stors. Frank avea o daraveră personală cu excelentul său vechi „prieten", George T. Nelson.

Şi uite-l colo-şa! În sfârşit! Acolo era George T. Nelson în persoană, în carne şi oase, plimbându-se țanțoş pe trotuarul de la poalele scărilor tribunalului! Cu excepția pistolului automat îndesat la brâul pantalonilor să-i fără curea din poliester (şi a faptului că încă ploua ca la sfârşitul lumii), bărbatul ar fi putut la fel de bine să se afle în drum spre un picnic.

Cel care se plimba fără nici o grijă prin ploaie era tocmai monsieur George T. Fututencur Nelson, se plimba împins de la spate parcă de-o briză divină, şi ce spusese biletul din biroul lui Frank? O, da: *Ține mine, 2.000$ la mine acasă până la 19:15 cel mai târziu sau o să-ți doreşti să te fi născut fără sulă.* Frank aruncă o privire la ceasul de la mână, văzu că era mai aproape de 19:15 şi se hotărî că asta nu conta cine ştie ce.

Ridică Llama spaniolă a lui George T. Nelson şi o îndreptă spre capul profesorului ăluia de dugheană fiu de curvă care-i făcuse atâtea necazuri.

— NELSON! strigă el. GEORGE NELSON! ÎNTOARCE-TE ŞI UITĂ-TE LA MINE, SULĂ CE EŞTI!

George T. Nelson se roti pe călcâie. Duse mâna la mânerul pistolului automat şi apoi o coborî când văzu că e acoperit, în schimb, îşi puse mâinile în şolduri şi se uită cu ochii îngustați în susul scărilor tribunalului la Frank Jewett, care stătea acolo cu apa de ploaie picurându-i din vârful nasului, de pe bărbie şi de pe gura țevii armei sale furate.

— O să mă-mpuşti? – întrebă George T. Nelson.

— Poți fi sigur că da! mârâi Frank.

— Vrei să mă-mpuşti ca pe-un câine, hă?

— De ce nu? Asta meriți!

Spre uimirea lui Frank, George T. Nelson zâmbea şi dădea dezaprobator din cap.

— Ahâm, spuse el, asta-i ceea ce mă aşteptam de la un nemernic laş care intră cu forța-n casa unui prieten şi omoară o pasăre mică şi neajutorată. *Exact* ceea ce mă aşteptam. Aşa că dă-i drumul, futangiu mişel cu patru ochi. Împuşcă-mă şi termină odată cu asta.

Tunetul bubui deasupra, dar Frank nu-l auzi. Banca sări în aer zece secunde mai târziu şi abia dacă auzi şi *asta.* Era prea ocupat să se lupte cu propria sa furie… şi cu uluirea sa. Uluire față de tupeul lui George T. Fututencur Nelson, tupeul lui necugetat, fără acoperire.

În cele din urmă, Frank reuşi să-şi dezlege limba.

— Ți-am omorât pasărea, corect! M-am căcat pe poza aia tâmpită a lu' maică-ta, corect din nou! Şi *tu* ce ai făcut, George, pe lângă că te-ai asigura c-o să-mi pierd slujba şi că n-o să mai predau niciodată? Doamne, aş fi norocos să n-o sfârşesc în închisoare!

Văzu cumplita nedreptate a acestor vorbe într-o bruscă fulgerare neagră de înțelegere; parcă s-ar fi frecat cu oțet peste o rană deschisă.

— De ce n-ai venit pur şi simplu şi nu mi-ai *cerut* banii, dacă aveai nevoie de ei? De ce n-ai venit pur şi simplu şi nu mi i-ai cerut? *Am fi putut rezolva cumva problema, nemernic prost ce eşti!*

— Nu ştiu despre ce vorbeşti! strigă George T. Nelson înapoi. Tot ce ştiu e că eşti destul de curajos să omori nişte papagali mici-micuți, da' n-ai îndrăzneala să te iei de mine în luptă dreaptă!

— Nu ştii despre ce… *nu ştii despre ce vorbesc?* vorbi Frank împleticit.

Țeava armei se legănă nebunesc de la stânga la dreapta. Nu-i venea să creadă ce tupeu avea bărbatul de pe trotuar; pur şi simplu nu-i venea să *creadă.* Să stea acolo cu un picior pe pavaj şi cu celălalt de-a dreptul în eternitate şi pur şi simplu *să continue să mintă…*

— Nu! Nu ştiu! N-am nici cea mai mică idee!

Ajuns la culmea furiei, Frank Jewett regresă la răspunsul din copilărie la o asemenea negare sfruntată:

— Minți, minți, creieri de câlți!

— Laşule! ricană cu înțelepciune George T. Nelson. Eşti laş ca un țânc! Eşti un ucigaş de papagali!

— Şantajistule!

— Țăcănitule! Pune arma de-o parte, țăcănitule! Luptă-te cinstit cu mine!

Frank rânji spre el.

— *Cinstit?* Să mă lupt cu tine *cinstit?* Ce ştii tu despre *cinste?*

George T. Nelson ridică mâinile goale şi mişcă din degete către Frank.

— Mai multe ca tine, se pare.

Frank deschise gura să răspundă, dar nu ieşi nimic. Era pe moment amuțit de mâinile goale ale vechiului său „prieten" George T. Nelson.

— Haide, spuse George T. Nelson. Pune-o deoparte. Hai s-o facem cum o fac în filmele western, George. Dacă ai ficați pentru asta, desigur. Cel mai iute câştigă.

Frank îşi spuse: ei bine, de ce nu? De ce dracu' nu?

Oricum, nu avea multe alte lucruri pentru care să mai trăiască şi, dacă altceva nu făcea, îi putea arăta vechiului său „prieten" cine era laşul.

— Bine, spuse el şi vârî arma la brâul pantalonilor.

Întinse mâinile în față, ținându-le chiar deasupra patului armei.

— Cum vrei s-o facem, Georgie băiete?

George T. Nelson rânjea.

— Tu începi să cobori scările, spuse el. Eu încep să le urc. Când bubuie data următoare tunetul…

— Bine, spuse Frank. Bun. Hai s-o facem.

Porni pe scări în jos. Iar George T. Nelson porni în sus.

7

Polly tocmai văzuse în față umbrarul verde al magazinului Lucruri prețioase, când pompele funebre şi frizeria săriră în aer. Explozia de lumină şi detunătura fură enorme. Văzu

rămăşiţe sărind în aer din miezul exploziei asemenea unor asteroizi într-un film ştiinţifico-fantastic şi se feri din instinct. Şi bine făcu; mai multe bucăţi de lemn şi mânerul din oţel inoxidabil al Scaunului 2 – scaunul lui Henry Gendron – pătrunseră prin parbrizul Toyotei sale. Mânerul produse un sunet ciudat, un zumzet înfometat când zbură prin maşină şi ieşi prin lunetă. Cioburile de sticlă şoptiră prin aer într-un nor crescător ca de împuşcătură.

Toyota, fără vreun şofer care s-o conducă, sări peste bordura trotuarului, se lovi de un hidrant şi se opri.

Clipind, Polly se ridică în şezut şi se holbă afară prin gaura din parbriz. Văzu pe cineva ieşind din Lucruri preţioase şi îndreptându-se spre una dintre cele trei maşini parcate în faţa magazinului. În lumina puternică a focului de cealaltă parte a străzii, îl recunoscu pe Alan cu uşurinţă.

— *Alan!*

Ea îi strigă numele, dar Alan nu se întoarse. Se mişca parcă mânat de-un singur ţel, asemenea unui robot.

Polly deschise portiera maşinii şi fugi spre el, strigându-i numele întruna. Din josul străzii se auzi un răpăit rapid de arme. Alan nu se întoarse în direcţia aceea, nici nu se uită la conflagraţia care, cu doar câteva clipe în urmă, fusese pompele funebre şi frizeria. Părea a fi prizonierul propriei sale acţiuni şi Polly îşi dădu brusc seama că ajunsese prea târziu. Leland Gaunt pusese mâna pe el. Cumpărase totuşi ceva şi, dacă nu ajungea la maşina lui înainte ca el să pornească la vânătoarea de stafii la care-l trimisese domnul Gaunt, pur şi simplu avea să plece… şi Dumnezeu ştia ce se putea întâmpla atunci.

Alergă mai repede.

8

— Ajută-mă, îi spuse Norris lui Seaton Thomas şi-şi încolăci un braţ pe după gâtul lui Seat. Se împletici în picioare.

— Cred că l-am atins, spuse Seaton.

Gâfâia, dar în obraji îi revenise culoarea.

— Bine, spuse Norris.

Umărul îl ardea ca un foc… iar durerea părea să i se afunde în carne tot mai mult, de parcă i-ar fi căutat inima.

— Acum doar ajută-mă.

— O să fii bine, spuse Seaton.

Cuprins de grijă pentru Norris, Seat uitase de teama că, folosind cuvintele lui, îl păştea un atac de cord.

— De-ndată ce te duc înăuntru…

— Nu, gâfâi Norris. În patrulă.

— *Ce?*

Norris întoarse capul şi se uită la Thomas cu nişte ochi agitați, plini de durere.

— Du-mă în patrula mea! Trebuie să merg la Lucruri prețioase!

Da. De-ndată ce-i ieşiră cuvintele din gură, totul păru să capete sens. Lucruri prețioase era locul de unde-şi cumpărase undița Bazun. Era direcția spre care plecase în fugă bărbatul care-l împuşcase. Lucruri prețioase era locul unde totul începuse; Lucruri prețioase era locul unde totul trebuia să se sfârşească.

Galaxia sări în aer, inundând Strada Principală cu o nouă strălucire. Dintre ruine se ridică un aparat Double Dragon, se roti de două ori şi aterizează cu susul în jos în stradă cu un zornăit.

— Norris, ai fo' împuşcat…

— *Sigur c-am fost împuşcat!* strigă Norris. De pe buzele lui zbură o spumă însângerată.

— *Du-mă acum la patrula mea!*

— E-o idee proastă, Norris…

— Ba nu-i, spuse Norris sumbru.

Întoarse capul şi scuipă.

— Este *singura* idee. Acum, haide. Ajută-mă.

Seat Thomas porni cu el spre Patrula doi.

Dacă nu s-ar fi uitat în oglinda retrovizoare înainte să dea cu spatele în stradă, Alan ar fi călcat-o pe Polly, încheind seara zdrobind-o, pe femeia pe care o iubea, sub roțile din spate ale vechii sale berline. Nu o recunoscu; nu era decât o umbră în spatele maşinii, umbra unei femei reliefată pe cazanul de flăcări de cealaltă parte a străzii. Apăsă frânele şi, o clipă mai târziu, ea bătea cu pumnii în geam.

Ignorând-o, Alan începu să dea iarăşi cu spatele. Nu avea timp în seara asta pentru problemele oraşului; avea problemele lui. N-aveau decât să se măcelărească unii pe alții ca nişte animale proaste, dacă asta voiau să facă. El mergea în Mechanic Falls. Mergea să pună mâna pe omul care-i omorâse soția şi fiul ca răzbunare pentru patru ani neînsemnați la Shank.

Polly apucă mânerul portierei şi fu pe jumătate împinsă, pe jumătate trasă în strada plină de sfărâmături. Apăsă butonul de sub mâner, mâna țipându-i de durere, şi portiera se deschise brusc. Când Alan întoarse de volan, ea încă se ținea disperată de mâner şi picioarele îi târşâiau pe asfalt. Botul berlinei era îndreptat în josul Străzii Principale. Cuprins de durere şi furie, Alan uitase complet că, oricum, pe acolo nu mai era podul peste care să treacă.

— *Alan!* strigă ea. *Alan, opreşte!*

Ajunse la el. Cumva, ajunse la el în pofida ploii, a tunetelor, a vântului şi a pârâitului greu şi înfometat al focului. În pofida hotărârii lui oarbe.

Se uită la ea, iar lui Polly i se frânse inima văzând expresia din ochii lui. Alan avea privirea unui om ce pluteşte în pântecele unui coşmar.

— Polly? întrebă el distant.

— *Alan, trebuie să te opreşti!*

Voia să dea drumul mânerului – mâinile îi erau în agonie dar se temea că, dacă o făcea, el pur şi simplu va merge mai departe şi-o va lăsa acolo în mijlocul Străzii Principale.

Nu… *ştia* că aşa va face.

— Polly, trebuie să merg. Îmi pare rău că eşti supărată pe mine – că ai impresia că ți-am făcut ceva – dar o să lămurim

problema. Doar că trebuie să m…

— Nu mai sunt supărată pe tine, Alan. Ştiu că n-ai fost tu. A fost *el,* care ne-a întărâtat unul împotriva celuilalt, aşa cum a făcut cu aproape toată lumea din Castle Rock. Fiindcă el cu asta se ocupă. Mă înțelegi, Alan? Mă auzi? *Fiindcă el cu asta se ocupă!* Acum, opreşte-te! Opreşte blestematul ăla de motor şi *ascultă-mă!*

— Trebuie să merg, Polly, spuse el.

I se părea că propria-i voce vine de foarte departe. De la radio, poate.

— Dar o să mă-ntorc…

— Ba *n-o* să te-ntorci! – strigă ea.

Dintr-odată, era furioasă pe el – furioasă pe ei *toți,* pe toți oamenii lacomi, speriați, furioşi, rapace din oraşul ăla, inclusiv pe ea.

— Ba n-o să te întorci, fiindcă, dacă pleci acum, *n-o să mai ai dracului* UNDE *te întoarce!*

Salonul cu jocuri video sări în aer. Rămăşițele lui zburară peste tot în jurul maşinii lui Alan, care era oprită în mijlocul Străzii Principale. Talentata lui mână dreaptă se mişcă brusc, luă cutia de Bune-Bunicele, ca pentru a-i oferi confort, şi-o ține în poală.

Polly nu băgă în seamă explozia; se uita țintă la Alan cu ochii ei întunecați, plini de durere.

— Polly…

— *Uite!* strigă ea dintr-odată şi-şi desfăcu partea din față a bluzei. Apa de ploaie căzu pe umflăturile sânilor ei şi străluci în adâncitura de la baza gâtului. – Uite, am dat-o jos – amuleta! S-a dus! Dă-ți-o şi tu jos, acum, Alan! *Dacă eşti bărbat, dă-ți-o jos!*

Întâmpina greutăți să o înțeleagă din adâncimile coşmarului care-l ținea prizonier, coşmarul pe care domnul Gaunt îl țesuse în jurul lui aidoma unui cocon otrăvitor… şi, într-o răbufnire bruscă de intuiție, ea înțelese care era acel coşmar. Care *trebuia* să fie.

— Ți-a spus ce s-a întâmplat cu Annie şi Todd? – întrebă ea cu blândețe.

Capul lui se lăsă pe spate, de parcă ea l-ar fi pălmuit, şi Polly ştiu că nimerise drept la țintă.

— Sigur că ți-a spus. Care-i singurul lucru din lumea asta, singurul lucru nefolositor, pe care ți-l dorești atât de tare, încât ai impresia că ți-e indispensabil? *Asta* e amuleta ta, Alan – *asta* ți-a pus el la gât.

Eliberă mânerul portierei şi-şi vârî ambele mâini înăuntrul maşinii. Lumina plafonierei căzu pe ele. Pielea ei era de-un roşu-întunecat, maroniu. Brațele ei erau atât de tare umflate, încât coatele îi semănau cu nişte gropițe durdulii.

— Înăuntrul amuletei mele era un păianjen, spuse ea încet. „Un păianjen mic în burlan s-a cățărat. A venit ploaia şi l-a luat." Doar un păianjen mic. Dar a crescut. Mi-a înghițit durerea şi a crescut. Asta a făcut-o înainte să-l omor şi să-mi recapăt durerea. Mi-am dorit atât de mult să-mi dispară durerea, Alan. Asta mi-am dorit eu, dar nu am *nevoie* să dispară. Te pot iubi şi pot iubi viața şi pot îndura durerea toate în acelaşi timp. Cred că durerea s-ar putea chiar să facă tot restul să arate mai bine, aşa cum o dispunere potrivită în vitrină poate face diamantul să arate mai bine.

— Polly…

— Sigur că m-a otrăvit, continuă ea gânditoare, şi cred că otrava mă poate omorî dacă nu facem nimic. Şi de ce nu? Aşa e corect. Crunt, dar corect. Am cumpărat otrava odată cu amuleta. El a vândut o mulțime de amulete în magazinul ăsta mic şi infect al lui în ultima săptămână. Nemernicul lucrează repede, măcar meritul ăsta i-l recunosc. Un păianjen mic în burlan s-a cățărat. Asta se afla în amuleta mea. În a ta ce este? Annie şi Todd, nu-i aşa? *Nu-i* aşa?

— Polly, Ace Merrill mi-a ucis soția! L-a ucis pe Todd! El…

— *Nu!* strigă ea şi-i cuprinse fața în mâinile ce-i pulsau de durere. *Ascultă-mă! Înțelege-mă! Alan, nu-i vorba doar de viața ta, nu-ți dai seama? Te face să-ți răscumperi propria boală şi te pune să plăteşti dublu! Încă nu înțelegi asta? Nu pricepi?*

Se uită fix la ea cu gura căscată… şi apoi, încet, îşi apropie maxilarele. Pe față îi apăru brusc o expresie de surpriză nedumerită.

— Aşteaptă, spuse el. Ceva nu era în regulă. Ceva nu era în regulă pe caseta pe care mi-a lăsat-o. Nu-mi pot da bine…

— *Poți,* Alan! Orice ți-a vândut nemernicul, n-a fost în regulă! Aşa cum n-a fost în regulă nici numele de pe scrisoarea pe care mi-a lăsat-o mie.

O auzea cu adevărat pentru prima dată.

— Ce scrisoare?

— N-are importanță acum – dacă există un mai târziu, o să-ți spun atunci. Ideea e că sare nişte paşi. Cred că *întotdeauna* sare nişte paşi. E-atât de plin de mândrie, că-i de mirare că nu explodează. Alan, te rog, încearcă să înțelegi: Annie e *moartă,* Todd e *mort,* iar dacă mergi să-l prinzi pe Ace Merrill în vreme ce oraşul arde din temelii în fața ochilor tăi…

Peste umărul lui Polly apăru un braț. Un antebraț îi cuprinse gâtul şi-o smuci puternic în spate. Din senin, Ace Merrill stătea în spatele ei, o ținea, îndrepta spre ea o armă şi rânjea peste umărul ei la Alan.

— Vorbeşti de lup, domniță, spuse Ace şi deasupra lor…

10

… tunetul sfâşie cerul.

Frank Jewett şi bunul şi vechiul său „prieten” George T. Nelson stăteau față în față pe scările tribunalului ca doi pistolari ciudați cu ochelari deja de aproape patru minute, cu nervii întinşi ca şi corzile unei vioare acordate la ultima octavă.

— *Iug!* făcu Frank.

Duse mâna la pistolul automat îndesat la brâul pantalonilor.

— *Auc!* făcu George T. Nelson şi duse şi el mâna la pistol. Scoaseră armele pe față cu nişte rânjete febrile identice – rânjete care păreau nişte strigăte mari şi surde – şi se aruncară la pământ. Degetele lor apăsară trăgacele. Cele doua detunături se suprapuseră atât de bine, că părură una singură. Fulgerul scăpără când cele două gloanțe porniră din țevi… şi-i surprinseră pe amândoi la jumătatea saltului,

abătându-se exact cât trebuia să rateze ceea ce-ar fi trebuit să fie două ținte clare.

Frank Jewett simți lângă tâmpla stângă o suflare de aer.

George T. Nelson simți o pişcătură pe partea dreaptă a gâtului.

Se uitară țintă unul la celălalt pe deasupra armelor, nevenindu-le să creadă.

— *Hă?* – făcu George T. Nelson.

— *Ce?* – făcu Frank Jewett.

Începură să-şi strâmbe gurile în două rânjete identice, incredule. George T. Nelson făcu un pas ezitant în sus către Frank; Frank făcu un pas ezitant în jos spre George. Încă o clipă sau două şi s-ar fi îmbrățişat, cearta lor fiind redusă la scară de acele două mici suflări de eternitate… dar atunci sări în aer Clădirea Municipalității cu un bubuit care păru să despice lumea în două, pulverizându-i pe amândoi acolo unde se aflau.

11

Explozia finală le-a întrecut pe toate celelalte. Ace şi Buster puseseră patruzeci de dinamite în mănunchiuri de câte zece în Clădirea Municipalității. Una dintre aceste bombe fusese lăsată pe scaunul judecătorului din sala de judecată. Buster insistase să o pună pe cealaltă pe biroul Amandei Williams din Aripa Consilierilor.

— Oricum, femeile n-au ce căuta în politică, îi explicase Buster lui Ace.

Sunetul exploziei a fost zguduitor şi, pentru o clipă, fiecare fereastră a celei mai mari clădiri din oraş a fost umplută de o lumină violet-portocalie supranaturală. Apoi, focul a izbucnit afară *prin* ferestre, *prin* uşi, *prin* guri de aerisire şi grilaje, precum nişte brațe musculoase, nemiloase. Acoperişul din ardezie s-a ridicat întreg aidoma unei ciudate nave spațiale cu frontoane, s-a înălțat pe o pernă de foc, apoi s-a spulberat într-o sută de mii de fragmente ascuțite.

În clipa următoare, clădirea însăşi a explodat în toate direcţiile, transformând Strada Principală de Jos într-o ploaie biciuitoare de cărămidă şi sticlă în care nimic mai mare ca un gândac n-avea cum să supravieţuiască. Nouăsprezece bărbaţi şi femei au fost omorâţi în explozie, dintre care cinci erau jurnalişti veniţi să povestească lumii despre ciudata situaţie din Castle Rock şi deveniţi în schimb parte din poveste.

Maşini ale Poliţiei Statale şi vehicule ale jurnaliştilor au fost aruncate peste cap prin aer asemenea unor jucării Corgi. Duba galbenă pe care domnul Gaunt le-o pusese la dispoziţie lui Ace şi lui Buster a rulat neabătută în susul Străzii Principale la nouă picioare deasupra solului, cu roţile învârtindu-se, cu uşile din spate atârnând în balamalele lor contorsionate, cu unelte şi temporizatoare vărsându-se din ea. A cotit la stânga împinsă de un val imens de căldură şi a intrat în biroul din faţă al Agenţiei de Asigurări Dostie, măturând cu grilajul ei diform maşini de scris şi fişete.

O vibraţie ca de cutremur s-a împrăştiat prin pământ. Geamurile s-au spart în tot oraşul. Moriştile de vânt, care arătaseră constant spre nord-est suflate de vântul copleşitor al furtunii (care acum începea să se potolească, parcă stânjenită de apariţia acestei schimbări), au început să se învârtă nebunesc. Mai multe au zburat din suporţi, iar a doua zi una avea să fie găsită îngropată adânc în uşa Bisericii Baptiste, asemenea unei săgeţi indiene.

Pe Castle Avenue, unde sorţii de izbândă se întorceau decisiv în favoarea catolicilor, luptele au încetat. Henry Payton a rămas lângă patrula sa, cu pistolul scos din teacă legănându-i-se lângă genunchiul drept, şi se uita ţintă la mingea de foc dinspre sud. Sângele îi curgea pe obraji ca nişte lacrimi. Reverendul William Rose s-a ridicat în şezut, a văzut sclipirea monstruoasă de la orizont şi a început să suspecteze că venea sfârşitul lumii şi că ceea ce vedea el era steaua Pelin. Părintele John Brigham s-a împleticit spre el cu paşi împiedicaţi şi ezitanţi. Nasul lui era îndoit mult spre stânga şi gura era un cheag de sânge. S-a gândit să dea cu piciorul în

capul reverendului Rose ca într-o minge de fotbal şi în schimb l-a ajutat să se ridice în picioare.

Pe Castle View, Andy Clutterbuck nici măcar n-a ridicat privirea. Şedea pe scările din faţă ale casei Potter, plângând şi legănându-şi în braţe soţia moartă. Mai avea încă doi ani până la beţia şi la saltul prin gheaţa de pe lacul Castle care-l va omorî, dar se afla la capătul ultimei zile sobre din viaţa sa.

Pe Dell's Lane, Sally Ratcliffe se afla în dulapul din dormitor şi un şir scurt şi forfotitor de insecte cobora pe cusătura laterală a rochiei ei. Auzise ce se întâmplase cu Lester, înţelesese că era în parte răspunzătoare pentru asta (sau *crezuse* că înţelege şi, în cele din urmă, tot aia era) şi se spânzurase cu cordonul halatului ei de baie. Una dintre mâinile ei era adânc înfiptă în buzunarul rochiei. În ea se afla încleştată o aşchie de lemn. Era înnegrită de vreme şi spongioasă din cauza putreziciunii. Păduchii de lemn cu care fusese infestată plecau acum în căutarea unei case noi, mai stabile. Ajunseră la tivul rochiei şi începură să mărşăluiască în jos către podea pe un picior care se legăna.

Cărămizile au vâjâit prin aer, transformând clădirile aflate la o anumită distanţă de centrul exploziei în ceea ce semăna cu rămăşiţele unui foc de artilerie. Cele mai apropiate semănau cu nişte bucăţi de şvaiţer sau erau complet prăbuşite.

Noaptea răgea ca un leu cu o lance otrăvită înfiptă în gât.

12

Seat Thomas, care conducea patrula pe care Norris Ridgewick insistase s-o ia, simţi cum se ridică puţin partea din spate a maşinii, ca prinsă de mâna unui uriaş. O clipă mai târziu, o furtună de cărămizi înghiţi maşina. Două sau trei intrară în portbagaj prin capac. Una bubui pe plafon. O alta ateriză pe capotă într-un nor de praf de culoarea sângelui vechi şi se rostogoli în stradă.

— Iisuse, Norris, tot oraşu' sare-n aer! – strigă Seat ascuţit.

— Tu mergi mai departe, spuse Norris.

I se părea că arde în flăcări; transpirația îi stătea în broboane mari pe fața trandafirie, îmbujorată. Bănuia că Ace nu-l rănise mortal, că nu făcuse decât să-l zgârie de ambele dăți, însă ceva tot nu era deloc bine. Simțea o stare de rău cum îşi croieşte drum în carnea lui, iar vederea i se tot vălurea. Se ținea cu îndârjire de starea de conştiență. Pe măsură ce-i creştea febra, devenea din ce în ce mai sigur că Alan avea nevoie de el şi că, dacă era foarte norocos şi foarte curajos, încă mai putea să-şi ispăşească îngrozitorul dezastru pe care-l pusese în mişcare când tăiase cauciucurile maşinii lui Hugh.

În fața lui, în stradă, lângă umbrarul verde al magazinului Lucruri prețioase, văzu un grup mic de siluete. Trâmba de foc ce ieşea dintre ruinele Clădirii Municipalității lumina siluetele într-un tablou, ca nişte actori pe scenă. Putea vedea berlina lui Alan şi pe Alan însuşi coborând din ea. În fața lui, cu spatele întors spre patrula în care se apropiau Norris Ridgewick şi Seaton Thomas, era un bărbat cu un pistol. Ținea o femeie în fața lui ca pe un scut. Norris nu reuşea să vadă destul de bine femeia ca să-şi dea seama cine era, dar bărbatul care o ținea ostatică purta rămăşițele franjurate ale unui tricou Harley-Davidson. Era bărbatul care încercase să-l omoare pe Norris la Clădirea Municipalității, bărbatul care-i zburase creierii lui Buster Keeton. Deşi nu-l întâlnise niciodată, Norris era destul de sigur că acesta era băiatul rău fugit din oraş, Ace Merrill.

— Iisuse-mare, Norris! Ăla-i *Alan!* Acu' ce se mai întâmplă?

Oricine ar fi tipul, nu ne aude că venim, îşi spuse Norris. Nu cu toate celelalte zgomote. Dacă Alan nu se uită spre noi, dacă nu varsă troaca…

Revolverul de serviciu al lui Norris îi stătea în poală. Coborî geamul din partea pasagerului şi apoi ridică arma. Cântărise o sută de livre înainte? Acum cântărea de cel puțin două ori mai mult.

— Condu încet, Seat – cât de încet poți. Iar când te ating cu piciorul, opreşte maşina. Imediat. Nu-ți pierde vremea să te mai gândeşti.

— Cu *picioru'!* Cum vine asta, cu pi…

— Taci, Seat, spuse Norris cu o blândețe obosită. Aminteşte-ți doar ce-am spus.

Norris se întoarse în lateral, îşi scoase capul şi umerii pe geam şi se prinse de bara care susținea girofarul. Încet, cu efort, se trase în sus şi afară până ce şedea în geam. Umărul lui urla de agonie şi sângele începu să-i ude din nou cămaşa. Acum se aflau la mai puțin de trei yarzi de cei trei oameni din stradă şi putea ținti direct peste acoperiş spre bărbatul care o ținea pe femeie. Nu putea trage, cel puțin nu încă, fiindcă era posibil s-o nimerească şi pe ea. Dar dacă se mişca unul dintre ei…

Mai aproape de atât, Norris nu îndrăznea să meargă. Îl atinse pe Seat cu piciorul. Seat opri încet patrula în mijlocul străzii plină de cărămizi şi moloz.

Mişcă-te, se rugă Norris. Unul dintre voi, te rog, mişcă-te. Nu-mi pasă care şi nu trebuie să te mişti decât puțin, dar, te rog, mişcă-te.

Nu observă cum se deschide uşa magazinului Lucruri prețioase; se concentra prea tare asupra bărbatului cu pistolul şi a ostaticului său. Nu-l văzu nici pe domnul Leland Gaunt cum iese din magazin şi rămâne sub umbrarul verde.

13

— Banii ăia erau ai *mei,* nemernicule! – strigă Ace la Alan, iar dac-o vrei înapoi pe târfa asta cu toate dotările din fabrică, ai face bine să-mi spui ce dracu' ai făcut cu ei!

Alan coborâse din maşină.

— Ace, nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Răspuns greşit! strigă Ace. Ştii *exact* despre ce vorbesc! Banii lui Pop! În cutii! Dac-o vrei pe târfă, spune-mi ce-ai făcut cu ei! Oferta asta e valabilă doar pentru o perioadă limitată, muistule!

Cu coada ochiului, Alan prinse o mişcare mai în jos de ei pe Strada Principală. Era o patrulă, iar lui i se părea că e o maşină a districtului, dar nu îndrăznea să arunce o privire mai atentă. Dacă afla Ace că este atacat pe flanc, îi lua viața lui Polly. O făcea mai repede decât îți lua să clipeşti.

Aşa că, în schimb, îşi fixă direcția privirii spre chipul ei. Ochii ei negri erau istoviți şi plini de durere... dar nu erau temători.

Alan simți cum îl umple din nou cumpătarea. Ciudat lucru şi cumpătarea asta. Când rămâneai fără ea, nu-ți dădeai seama. Nu-i simțeai lipsa. N-o recunoşteai decât atunci când îți era redată, asemenea unei păsări sălbatice care trăia şi cânta în tine nu fiindcă aşa trebuie, ci fiindcă aşa alegi tu.

— A greşit, îi spuse încet lui Polly. Gaunt a greşit pe casetă.

— *Despre ce dracu' vorbeşti?*

Vocea lui Ace era frântă, amețită. Înfipse țeava pistolului automat în tâmpla lui Polly.

Dintre toți, doar Alan văzu uşa magazinului Lucruri prețioase deschizându-se încet şi nici el n-ar fi văzut-o dacă nu şi-ar fi îndreptat atât de hotărât privirea în altă parte de la patrula ce avansa lent în susul străzii. Doar Alan văzu – fantomatic, chiar la marginea câmpului vizual – silueta înaltă care ieşi pe ea, o siluetă îmbrăcată nu într-o haină sport sau o jachetă de seară, ci într-un mantou din postav negru.

Un mantou de călătorie.

Într-o mână, domnul Gaunt ținea o valiză demodată, genul acela de valiză în care un comis-voiajor îşi purta în vremurile de demult bunurile şi mostrele. Era făcută din piele de hienă şi nu era imobilă. Se umfla şi se bomba, se umfla şi se bomba sub degetele lungi şi albe care o țineau de mâner. Iar dinăuntrul ei, asemenea vâjâitului unui vânt îndepărtat sau a şuieratului fantomatic pe care-l auzi în firele de înaltă tensiune, se auzea un sunet slab de strigăte. Alan auzi cu urechile acest sunet oribil şi neliniştitor; i se părea că-l aude cu inima şi cu mintea.

Gaunt rămase sub umbrar acolo unde putea vedea atât patrula care se apropia, cât şi tabloul de lângă berlină, iar în ochi avea o expresie de iritare crescândă... poate chiar îngrijorare.

Alan îşi spuse: şi nu ştie că l-am văzut. Sunt aproape sigur de asta. Te rog, Doamne, fă să am dreptate.

14

Alan nu-i răspunse lui Ace. Îi vorbi în schimb lui Polly, strângând în acelaşi timp mai tare în mâini cutia de Bune-Bunicele. Ace nici măcar nu observase cutia, se părea, foarte probabil fiindcă Alan nu făcuse absolut nici o încercare s-o ascundă.

— Annie nu purta centura de siguranță în ziua aceea, îi spuse Alan lui Polly. Ți-am spus asta vreodată?

— Nu... nu-mi amintesc, Alan.

În spatele lui Ace, Norris Ridgewick se muncea să se tragă afară prin geamul patrulei.

— Din cauza asta a ieşit prin parbriz.

În doar o clipă va trebui să trag asupra unuia dintre ei, îşi spuse. Ace sau domnul Gaunt? În ce direcție? *În care?*

— Asta m-am întrebat întotdeauna – de ce nu avea centura pusă. Nici măcar nu se gândea la ea, obiceiul era atât de adânc înrădăcinat. Dar în ziua aia nu a făcut-o.

— *Ultima ocazie, copoiule!* țipă Ace. *Îmi iau banii sau o iau pe târfa asta! Tu alegi!*

Alan continuă să-l ignore.

— Dar pe casetă, *centura de siguranță era totuşi pusă,* spuse Alan şi dintr-odată ştiu. Certitudinea răsări în mijlocul minții sale asemenea unei limpezi coloane argintii din flăcări. – *Era totuşi pusă* *ŞI-AI DAT-O ÎN BARĂ, DOMNULE GAUNT!*

Alan se avântă spre silueta înaltă care stătea sub umbrarul verde la depărtare de opt picioare. Când făcu un singur pas mare către cel mai nou comerciant din Castle Rock, prinse capacul cutiei de Bune-Bunicele şi, înainte ca Leland Gaunt să poată face ceva – înainte ca ochii lui să poată face

mai mult decât să înceapă să se caşte – Alan desprinse capacul ultimei jucării a lui Todd, cea pe care Annie îi spusese să-l lase s-o cumpere fiindcă nu va fi copil decât o singură dată.

Şarpele țâşni afară şi de data aceasta nu fu o glumă.

De data aceasta fu real.

Fu real doar câteva secunde şi Alan nu ştiu niciodată dacă-l mai văzuse cineva, dar *Gaunt* îl văzu; era absolut sigur de asta. Era lung – mult mai lung decât şarpele din hârtie creponată care sărise cu o săptămână sau aşa ceva în urmă când luase capacul cutiei în parcarea Clădirii Municipalității după lungul şi singuraticul său drum de la Portland. Pielea lui sclipi cu o irizație schimbătoare şi trupul lui era împestrițat cu diamante de roşu şi negru, asemenea pielii unui şarpe cu clopoței fabulos.

Maxilarele i se deschiseră şi muşcă de umărul mantoului din postav al lui Leland Gaunt. Alan se uită pe furiş la strălucirea orbitoare, ca de crom, a colților lui. Văzu capul triunghiular mortal retrăgându-se, apoi avântându-se spre gâtul lui Gaunt. Îl văzu pe Gaunt dând să-l prindă şi prinzându-l... dar, înainte de asta, colții şarpelui se înfipseră în carnea lui, nu o dată, ci de mai multe ori. Capul triunghiular se ridică şi coborî ca motorul unei maşini de cusut.

Gaunt strigă – deşi Alan nu-şi putu da seama dacă de durere, furie sau amândouă – şi aruncă valiza pentru a putea prinde şarpele cu ambele mâini. Alan profită de ocazie şi sări înainte atunci când Gaunt îndepărtă de el şarpele biciuitor, apoi îl azvârli pe trotuar lângă picioarele lui încălțate în bocanci. Când aterizâ, era iarăşi ceea ce fusese înainte – nimic altceva decât o ciudățenie ieftină, un arc lung de cinci picioare înfăşurat în hârtie creponată decolorată, genul de truc pe care numai un copil ca Todd l-ar putea îndrăgi cu adevărat şi pe care numai o creatură ca Leland Gaunt o putea aprecia cu adevărat.

Sângele curgea din gâtul lui Gaunt în firişoare subțiri din trei perechi de găuri. Când se aplecă să-şi ridice valiza, îl

şterse absent cu una dintre ciudatele sale mâini cu degete lungi… şi se opri brusc. Aplecat aşa, cu lungile lui picioare îndoite, cu lungul lui braț întins, semăna cu o xilogravură înfățişându-l pe Ichabod Crane. Dar ceea ce voia el să ia nu mai era acolo. Valiza din piele de hienă cu lateralele ei care respirau revoltător se afla acum pe pavaj între picioarele lui Alan. O luase în vreme ce domnul Gaunt fusese ocupat cu şarpele şi o făcuse cu obişnuita lui viteză şi dexteritate.

Nu exista nici o urmă de îndoială acum cu privire la expresia lui Gaunt; o combinație furtunoasă de furie, ură şi surpriză incredulă îi schimonosea trăsăturile. Buza lui de sus se răsuci în sus aidoma botului unui câine expunând şirurile de dinți încălecați. Acum, toți acei dinți se terminau cu vârfuri ca de ac, parcă piliți special pentru această ocazie.

Întinse mâinile lui late şi sâsâi:

— *Dă-mi-o — e-a mea!*

Alan nu ştia că Leland Gaunt asigurase zeci de rezidenți din Castle Rock, de la Hugh Priest la Slopey Dodd, că nu-l interesa câtuşi de puțin sufletele oamenilor – doar nişte lucruri sărmane, scofâlcite, micşorate. Dacă *ar fi* ştiut, Alan ar fi râs şi ar fi arătat cu voce tare că minciunile erau principala marfă a domnului Gaunt. O, ştia ce se afla în geantă, sigur că da – ce era acolo înăuntru, strigând asemenea firelor de electricitate într-un vânt puternic şi respirând ca un bătrân speriat aflat pe patul de moarte. Ştia foarte bine.

Buzele domnului Gaunt se traseră de peste dinți într-un rânjet macabru. Mâinile lui oribile se întinseră şi mai mult spre Alan.

— *Te avertizez, şerife – nu ți-o trage cu mine. Nu-s omul cu care să vrei să ți-o tragi. Geanta aia e a mea, îți zic!*

— Nu cred asta, domnule Gaunt. Am o bănuială că ceea ce se află acolo înăuntru sunt bunuri furate. Cred c-ai face mai bine…

Ace se uitase fix, cu gura căscată, la transformarea subtilă, dar implacabilă, a domnului Gaunt din om de afaceri în monstru. Mâna din jurul gâtului lui Polly se relaxase puțin, iar ea profită de ocazie. Îşi răsuci capul şi-şi înfipse dinții până

la gingii în încheietura mâinii lui Ace Merrill. Ace o plesni fără să se gândească şi Polly se prăbuşi în stradă. Ace îndreptă arma spre ea.

— *Târfă!* strigă el.

15

— Aşa, murmură mulţumit Norris Ridgewick.

Îşi sprijinise ţeava revolverului de serviciu pe una dintre barele girofarului. Acum îşi ţinu răsuflarea, îşi prinse între dinţi buza de jos şi apăsă trăgaciul. Ace Merrill fu dintr-odată azvârlit peste femeia din stradă – era Polly Chalmers, iar Norris avu timp să-şi spună că ar fi trebui să ştie asta – cu partea din spate a capului împrăştiindu-se şi zburând în cocoloaşe şi cheaguri.

Dintr-odată, Norris se simţi foarte slăbit.

Dar se simţea de asemenea şi foarte, foarte fericit.

16

Alan nu observă sfârşitul lui Ace Merrill.

La fel nici Leland Gaunt.

Ei stăteau unul în faţa celuilalt, Gaunt pe trotuar, Alan în stradă lângă berlina sa, între picioare cu valiza aceea oribilă care respira.

Gaunt inspiră profund şi închise ochii. Ceva îi trecu peste faţă – un fel de licărire. Când îşi deschise iarăşi ochii, un simulacru al acelui Leland Gaunt care păcălise atât de mulţi oameni în The Rock se întorsese – fermecătorul şi civilizatul domn Gaunt. Aruncă o privire în jos la şarpele din hârtie ce zăcea pe trotuar, făcu o grimasă de silă şi-l trimise cu piciorul în rigolă. Apoi se uită înapoi la Alan şi întinse o mână.

— Te rog, şerife – hai să nu ne certăm. E târziu şi sunt obosit. Vrei să plec din oraşul tău, iar eu vreau să plec. *Voi* pleca… de-ndată ce-mi vei da ce-i al meu. Şi *este* al meu, te asigur de asta.

— Asigură şi fii blestemat. Nu te cred, prietene.

Gaunt se uită țintă la Alan cu iritare şi furie.

— Geanta aceea şi conținutul ei îmi aparțin mie! Nu crezi în comerțul liber, şerife Pangborn? Ce eşti, vreun fel de comunist? M-am târguit pentru absolut fiecare dintre lucrurile din valiza aceea! Le-am dobândit cinstit şi echitabil. Dacă ceea ce vrei e o recompensă, o retribuire, un comision, o taxă a găsitorului, o lingură din bătrâna sosieră, oricum vrei să-i spui, asta pot înțelege şi asta o voi plăti cu bucurie. Dar trebuie să vezi că aceasta e o problemă de *afaceri,* nu una legală…

— *Trişorule!* strigă Polly. *Ai trişat şi ai mințit şi ai înşelat!*

Gaunt îi aruncă o privire îndureratã, apoi se uită înapoi la Alan.

— N-am făcut-o, să ştii. Am procedat cum procedez mereu. Le arăt oamenilor ce am de vânzare… şi-i las să se hotărască singuri. Aşa că… dacă eşti bun…

— Cred c-am s-o păstrez, spuse Alan fără nici o inflexiune.

Un zâmbet mic, la fel de subțire şi de tăios ca o pojghiță de gheață în noiembrie, îi atinse buzele.

— Hai să spunem doar că-i o probă la dosar, bine?

— Mă tem că nu poți face asta, şerife.

Gaunt coborî de pe trotuar în stradă. În ochi îi străluceau găuri mici şi roşii de lumină.

— Poți muri, dar nu poți păstra ce-i al meu. Nu dacă intenționez s-o iau înapoi. Şi asta intenționez.

Începu să meargă spre Alan, găurile roşii ca de ac din ochi se adânciră. Înaintând, lăsă o urmă de bocanc în gogoloiul de culoarea terciului de ovăz care erau creierii lui Ace.

Alan îşi simți stomacul încercând să se adune în sine, dar nu se mişcă. În schimb, îndemnat de-un instinct pe care nu făcu nici un efort să-l înțeleagă, îşi împreună mâinile în fața farului stâng al berlinei. Le împleti, făcu o formă de pasăre şi începu să-şi îndoaie repede încheieturile înainte şi înapoi.

Vrăbiile zboară din nou, domnule Gaunt, îşi spuse el.

Umbra mare a unei păsări – mai mult şoim decât vrabie şi neliniştitor de *realistă* pentru o siluetă lipsită de substanță – bătu brusc din aripi pe fațada falsă a Lucrurilor prețioase.

Gaunt o văzu cu colțul ochiului, se roti spre ea, icni şi se retrase din nou.

— Pleacă din oraş, prietene, spuse Alan.

Îşi rearanjă mâinile şi acum umbra mare a unui câine – poate un Saint Bernard – se cocârjă pe fațada atelierului Coşi Întruna în spotul de lumină aruncat de farurile berlinei. Şi undeva în apropiere – poate din coincidență, poate nu – un câine începu să latre. Unul mare, după sunet.

Gaunt se întoarse în direcția aceea. Părea uşor chinuit acum şi-n mod sigur scos din echilibru.

— Eşti norocos că te las să pleci, continuă Alan. Dar de ce să te acuz, dacă tot veni vorba? Furtul de suflete s-ar putea să figureze în codul de legi cu care au de-a face Brigham şi Rose, dar nu cred că l-aş găsi în al meu. Totuşi, te sfătuiesc să pleci cât încă poți.

— *Dă-mi geanta!*

Alan se uită fix la el, încercând să pară incredul şi sfidător în vreme ce inima îi bubuia mai departe bezmetic în piept.

— Încă nu înțelegi? Nu pricepi? *Ai pierdut.* Ai uitat cum e să faci față eşecului?

Gaunt rămase uitându-se la Alan pentru o secundă lungă şi apoi dădu din cap.

— Am ştiut că ar fi bine să te evit, spuse el. Aproape că părea că vorbeşte singur. – Am ştiut-o foarte bine. Sigur că da. Ai câştigat.

Dădu să se întoarcă; Alan se relaxă uşor.

— Merg…

Se întoarse înapoi, rapid ca un şarpe şi el, atât de rapid, că-l făcu pe Alan să pară lent. Fața i se schimbase din nou; aspectul său uman dispăruse complet. Era fața unui demon acum, cu obraji brăzdați de tăieturi lungi şi adânci şi cu ochi apoşi care scăpărau de-un foc portocaliu.

— … DAR NU FĂRĂ CE-I AL MEU! strigă el şi sări după geantă.

Undeva – în apropiere sau la o mie de mile depărtare – Polly țipă: *„Păzea, Alan!”*, dar nu mai avu timp să se păzească; demonul, mirosind ca un amestec de sulf şi piele de bocanci

prăjită, era asupra sa. Nu mai era timp decât să acționeze ori să moară.

Alan îşi duse mâna dreaptă la partea interioară a încheieturii celei stângi, dibuind după ochiul mic de plastic ce ieşea de sub brățara ceasului. O parte din el îl anunța că asta nu va funcționa niciodată, că nici măcar încă un miracol al transmutației nu-l mai putea salva de data aceasta, fiindcă Trucul Florilor Împăturite era fumat, era…

Degetul mare intră în ochiul elastic.

Pachețelul din hârtie sări afară.

Alan întinse mâna înainte, deschizând ochiul elastic pentru ultima dată.

— ABRACADABRA, LA ZBURĂTOARE! strigă el şi ceea ce dintr-odată îi înflori în mână nu era un buchet de flori, ci un buchet scăpărător de lumină care scufundă Strada Principală de Sus într-o irizație fabuloasă, schimbătoare. Îşi dădu seama că, totuşi, culorile care i se ridicau din pumn într-o incredibilă fântână arteziană erau toate o singură culoare, aşa cum toate culorile reflectate de o prismă de sticlă sau un curcubeu în aer sunt o singură culoare. Simți trecându-i pe braț în sus un val de electricitate şi, preț de o clipă, fu umplut de-un extaz mare şi incoerent:

Albul! Venirea albului!

Gaunt urla de durere şi furie şi frică… dar nu se dădu în spate. Poate că era aşa cum sugerase Alan: trecuse atât de mult timp de când pierduse la jocul acesta, încât uitase cum este. Încercă să sară mai jos de buchetul de lumină ce pâlpâia deasupra palmei strânse a lui Alan şi, doar pentru un moment, degetele lui chiar atinseră mânerele valizei dintre picioarele lui Alan.

Dintr-odată, apăru un picior vârât într-un şoşon de casă – piciorul lui Polly. Călcă tare pe mâna lui Gaunt.

— *Las-o acolo!* – strigă ea.

El ridică privirea, mârâind… şi Alan îi vârî pumnul de raze în față. Domnul Gaunt dădu glas unui strigăt prelung şi trăncănit de durere şi frică şi se împletici în spate cu un foc albastru dansându-i în păr. Degetele lungi şi albe mai făcură

o singură încercare să prindă mânerele valizei şi de data aceasta Alan fu cel care călcă pe ele.

— Îți spun pentru ultima dată să pleci de aici, zise el pe o voce pe care nu şi-o recunoştea ca aparținându-i. Era prea robustă, prea sigură, prea plină de forță. Înțelese că probabil nu va putea pune capăt arătării care stătea ghemuită în fața lui cu o mână scofâlcită ridicată să-şi apere fața de spectrul schimbător de lumină, dar o putea face să plece. Astă-seară, această putere era a lui… dacă îndrăznea s-o folosească. Dacă îndrăznea s-o înfrunte cu toată ființa lui. – Şi-ți zic pentru ultima dată că pleci fără asta.

— Vor muri fără mine! – gemu arătarea-Gaunt.

Acum, mâinile ei îi atârnau între picioare; gheare lungi clănțăneau şi păcăneau în rămăşițele de tot felul din stradă.

— Toți până la *ultimul* dintre ei vor muri fără mine, ca plantele fără apă în deşert. Asta vrei să se întâmple? *Asta?*

Polly era alături de Alan atunci, lipită de brațul lui.

— Da, spuse ea cu răceală. Mai bine ca ei să moară aici şi acum, dacă asta trebuie să se întâmple, decât să meargă cu tine şi să trăiască. Ei – *noi* – am făcut unele lucruri josnice, dar prețul ăsta-i mult prea mare.

Arătarea-Gaunt sâsâi şi îşi scutură ghearele spre ei.

Alan ridică geanta şi merse încet cu spatele în stradă cu Polly alături. Ridică fântâna de flori-lumină aşa încât aceasta să arunce o strălucire uimitoare şi rotitoare asupra domnului Gaunt şi a Tucker Talisman-ului său. Trase aer în piept – mai mult aer decât conținuse vreodată trupul lui, i se părea. Iar când vorbi, cuvintele răcniră din el pe o voce amplă care nu-i aparținea.

— *„DU-TE ACUM DEMONULE EŞTI ALUNGAT DIN LOCUL ĂSTA!”*

Arătarea-Gaunt strigă parcă arsă de-o apă opărită. Umbrarul verde al magazinului Lucruri prețioase izbucni în flăcări şi vitrina explodă în interior, sticla ei pulverizându-se în mici diamante. De deasupra palmei închise a lui Alan, raze puternice de lumină – albastre, roşii, verzi, portocalii, violet de nuanțe adânci – săriră în toate direcțiile. Pentru o clipă, o stea mică părea să explodeze stându-i în echilibru pe pumn.

Valiza din piele de hienă se deschise cu un pocnet putrezit, iar vocile întemnițate şi tânguitoare evadară într-un vapor ce nu putu fi văzut, ci simțit de către toți – Alan, Polly, Norris, Seaton.

Polly simți cum îi dispare din brațe şi piept otrava încinsă şi vlăguitoare.

Căldura adunată încet în jurul inimii lui Norman se risipi.

Peste tot în Castle Rock, armele şi bâtele fură aruncate în lături; oamenii se uitară unii la ceilalți cu ochii întrebători ai celor care s-au trezit dintr-un vis îngrozitor.

Iar ploaia se opri.

17

Încă strigând, arătarea care fusese Leland Gaunt țopăia şi se târî de-a buşilea pe trotuar către Tucker. Deschise portiera şi sări în spatele volanului. Motorul porni cu un strigăt. Nu era sunetul oricărui motor făcut de mâini de om. O limbă lungă de foc portocaliu râgâi din țeava de eşapament. Luminile de poziție prinseră viață şi nu erau nişte bucăți de sticlă roşie, ci nişte ochi mici şi urâți – ochii unor drăcuşori sadici.

Polly Chalmers strigă şi îşi întoarse fața spre umărul lui Alan, dar Alan nu se putu întoarce. El era damnat să vadă şi să-şi amintească toată viața ce văzu, aşa cum avea să-şi amintească cea mai strălucitoare minune a serii: şarpele de hârtie care devenise pe moment real, florile de hârtie care se transformaseră într-un buchet de lumină şi un rezervor de putere.

Cele trei faruri porniră. Tucker-ul ieşi cu spatele în stradă, fumegând macadamul de sub cauciucuri şi transformându-l într-o viscozitate bolborositoare. Țipă atunci când făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade şi, deşi nu atinse maşina lui Alan, berlina zbură totuşi câteva picioare în spate, ca împinsă de-un magnet puternic. Partea din față a Talisman-ului începuse să strălucească de-o radiație albă, cețoasă, iar

sub această strălucire maşina părea să se schimbe şi să se reformeze.

Maşina *ţipă,* îndreptată în josul dealului spre cazanul clocotitor care fusese Clădirea Municipalității, spre amalgamul de maşini mici şi dube zdrobite şi spre râul care vuia şi peste care nu se întindea nici un pod. Motorul se ambală nebuneşte, nişte suflete urlând într-o frenezie discordantă, şi strălucirea puternică şi cețoasă începu să se împrăştie spre spate, înghițind maşina.

Preț de un singur moment, arătarea-Gaunt se uită afară pe geamul lăsat, topit, din partea şoferului la Alan, părând să-l marcheze pentru totdeauna cu ochii lui roşii, sub formă de pastile, şi cu gura deschisă într-un mârâit căscat.

Apoi Tucker-ul se puse în mişcare.

Coborând dealul, acumulă viteză şi acumulară viteză şi schimbările. Maşina se topi, se rearanjă. Plafonul se trase în spate, capacelor sclipitoare de roți le crescură spițe, cauciucurile deveniră în acelaşi timp mai înalte şi mai subțiri. Din grilajul Tucker-ului începu să iasă afară o formă. Era un cal negru cu ochi la fel de roşii ca ai domnului Gaunt, un cal învăluit într-un giulgiu lăptos de strălucire, un cal ale cărui copite iscau flăcări pe pavaj şi lăsau urme adânci şi fumegânde imprimate în mijlocul străzii.

Talisman-ul devenise o trăsură neacoperită pe al cărei scaun şedea un pitic cocoşat. Cizmele piticului erau sprijinite pe apărătoarele din față, iar vârfurile răsucite în sus ale acelor cizme păreau cuprinse de flăcări.

Şi, totuşi, schimbările nu erau gata. În vreme ce trăsura sclipitoare gonea spre capătul de jos al Străzii Principale, părțile laterale începură să crească; din giulgiul hrănitor se formă un acoperiş de lemn cu streşini proeminente. Apăru o fereastră. Spițele roților prinseră scăpărări fantomatice de culoare în vreme ce roțile însele – şi copitele calului celui negru – părăsiră pavajul.

Talismanul devenise o trăsură; trăsura devenea acum o căruță cu coviltir, o farmacie ambulantă, de genul celor care trebuie să fi străbătut țara în lung şi-n lat cu o sută de ani în

urmă. Pe lateral stătea scris un mesaj, iar Alan reuşi să-l citească.

CAVEAT EMPTOR

La cincisprezece picioare în aer şi încă ridicându-se, căruța trecu prin flăcările ce se răspândeau din ruinele Clădirii Municipalității. Copitele calului celui negru galopau pe un drum invizibil din cer, încă iscând scântei albastre şi portocalii strălucitoare. Se ridică deasupra râului Castle, o cutie scânteietoare în cer; trecu peste podul doborât în apele iuți asemenea scheletului unui dinozaur.

Apoi un val de fum de la mormanul arzător al Clădirii Municipalității mătură Strada Principală şi, când fumul se ridică, Leland Gaunt şi căruța lui infernală dispăruseră.

18

Alan o duse pe Polly la patrula care-i adusese pe Norris şi pe Seaton în susul străzii de la Clădirea Municipalității. Norris încă stătea în geam, ținându-se de barele girofarurilor. Era prea slăbit să se coboare singur înapoi înăuntru fără să cadă.

Alan îşi strecură mâinile în jurul burții sale (nu că Norris, care era solid cât un țăruş de cort, avea cine ştie ce burtă) şi-l ajută să coboare pe pământ.

— Norris?

— Ce-i, Alan?

Norris lăcrima.

— De-acum înainte poți să-ți schimbi hainele în căcăstoare oricând vrei, spuse Alan. Bine?

Norris nu păru să-l audă.

Alan simțise sângele care-i înmuia hainele primului său ajutor.

— Cât de grav eşti rănit?

— Nu prea grav. Cel puțin, nu cred că-i grav. Dar astea – (îndreptă mâna spre oraş, cuprinzând toate incendiile şi toate dezastrele) – toate astea sunt vina *mea.* A mea!

— Te-nşeli, spuse Polly.

— Nu înțelegi!

Fața lui Norris era o cârpă răsucită de durere şi ruşine.

— Eu sunt cel care a tăiat cauciucurile de la maşina lui Hugh Priest! Eu l-am întărâtat!

— Da, spuse Polly, probabil că ai făcut-o. O să trebuiască să te obişnuieşti cu gândul. Aşa cum şi eu sunt cea care l-a întărâtat pe Ace Merrill şi o să trebuiască să mă obişnuiesc cu *asta.*

Arătă spre locul unde catolicii şi baptiştii se împrăştiau în direcții diferite, nestânjeniți de cei câțiva polițişti amețiți care încă mai stăteau în picioare. Unii dintre războinicii religioşi mergeau singuri; alții mergeau împreună. Părintele Brigham părea să-l susțină pe reverendul Rose, iar Nan Roberts îşi avea brațul petrecut pe după mijlocul lui Henry Payton.

— Dar cine i-a întărâtat pe ei, Norris? Şi pe Wilma? Şi pe Nettie? Şi pe toți ceilalți? Tot ce pot spune e că dacă ai făcut totul de unul singur, trebuie să fii un adevărat cal de povară.

Norris izbucni într-un plânset cu suspine puternice, chinuite.

— Îmi pare atât de *rău.*

— Şi mie la fel, spuse Polly încet. Mi-e frântă inima.

Alan le oferi lui Norris şi Polly o îmbrățişare scurtă şi apoi se aplecă înăuntru prin geamul pasagerului al patrulei lui Seat.

— Tu cum te simți, bătrâne?

— Destul de vioi, spuse Seat.

Părea, de fapt, cât se poate de surescitat. Confuz, dar surescitat.

— Voi, oameni buni, arătați *mul'* mai rău ca mine.

— Cred c-ar fi mai bine să-l ducem pe Norris la spital, Seat. Dacă ai loc acolo, putem merge cu toții.

— Sigur că da, Alan! Hopa sus! Care spital?

— Cumberland-ul de Nord, spuse Alan. E-un băiețel acolo pe care vreau să-l văd. Vreau să mă asigur c-a ajuns taică-său la el.

— Alan, chiar am văzut ce mi se pare c-am văzut? Chiar s-a transformat maşina tipului ăluia într-o căruță şi-a zburat cu ea spre cer?

— Nu ştiu, Seat, spuse Alan, şi-o să-ți spun adevărul cel mai adevărat: nu *vreau* să ştiu niciodată.

Henry Payton tocmai sosise şi acum îl atinse pe Alan pe umăr. Ochii lui erau şocați şi ciudați. Avea aspectul unui om care va face curând unele schimbări majore în felul lui de viață, în felul lui de gândire sau în amândouă.

— Ce s-a întâmplat, Alan? – întrebă el. Ce s-a întâmplat de fapt în blestematu' ăsta de oraş?

Polly fu cea care-i răspunse.

— A avut loc o vânzare. Cea mai mare vânzare de adio pe care-ai văzut-o vreodată… dar, în cele din urmă, unii dintre noi ne-am hotărât să nu cumpărăm nimic.

Alan deschisese portiera şi-l ajutase pe Norris să urce în scaunul din față. Acum o atinse pe Polly pe umăr.

— Haide, spuse el. Să mergem. Norris e rănit şi-a pierdut o mulțime de sânge.

— Hei! zise Henry. Am o mulțime de întrebări şi…

— Păstrează-le.

Alan urcă în spate alături de Polly şi închise portiera.

— Vorbim mâine, dar deocamdată sunt în afara serviciului. De fapt, cred că am ieşit din serviciu în oraşul ăsta pentru totdeauna. Mulțumeşte-te cu atât – s-a terminat. Orice a fost ceea ce s-a petrecut în Castle Rock, acum s-a terminat.

— Dar…

Alan se aplecă în față şi-l lovi uşor cu degetul pe Seat peste umărul său osos.

— Să mergem, spuse el încet. Şi apasă pedala cât poți de tare.

Seat începu să conducă, îndreptându-se în susul Străzii Principale, îndreptându-se spre nord. Patrula viră la stânga în intersecție şi începu să urce dealul Castle spre Castle View. Când ajunseră în culmea dealului, Alan şi Polly se întoarseră împreună în spate să se uite la oraş, unde focul înflorea roşu

ca rubinele. Pe Alan îl încercă un sentiment de tristețe şi de pierdere şi o durere ciudată, amăgită.

Oraşul meu, îşi spuse. *A fost oraşul meu. Dar nu mai este. Nu va mai fi niciodată.*

Dădură în acelaşi timp să se întoarcă la loc înainte şi ajunseră în schimb să se uite unul în ochii celuilalt.

— N-o să ştii niciodată, spuse ea încet. Ce s-a întâmplat cu adevărat cu Annie şi Todd în ziua aceea – n-o să ştii niciodată.

— Şi nici nu mai vreau să ştiu, spuse Alan Pangborn. O sărută blând pe obraz. – Locul acestor lucruri e în întuneric. Să lăsăm întunericul să aibă grijă de ele.

Trecură dincolo de View şi se angajară pe Ruta 119 de cealaltă parte a dealului şi Castle Rock dispăru; întunericul se ocupase şi de el.

AI MAI FOST PE-ACI

Sigur c-ai fost. Sigur. Nu uit niciodată o față.

Vino mai aproape, dă-mi voie să-ți strâng mâna! Să-ți zic ceva: te-am recunoscut după cum mergi chiar înainte să-ți văd bine fața. N-ai fi putut alege o zi mai bună să te întorci în Junction City, cel mai frumos orăşel din lowa – cel puțin din partea *asta* de Ames. Dă-i drumu, poți să râzi; asta chiar trebuia să fie o glumă.

Ai vreme să stai cât să-ți zic o poveste? Chiar aci pe banca asta de lângă Monumentul Eroilor e bine. Soarele-i cald şi de aci putem vedea aproape tot centrul oraşului. Să ai grijă la aşchii, atâta tot; banca asta-i aci de cân' Hector a fo' ținc. Acuma – uită-te colo-şa. Nu, puțin mai la dreapta. La clădirea cu geamurile ălea de-au fo' toate săpunite. Ăla era biroul lu' Sam Peebles. Agent imobiliar, şi-unu' al naibii de bun. Apoi s-a-nsurat cu Naomi Higgins de mai încolo din Proverbia şi-au plecat în lumea mare, exact cum fac tinerii aproape mereu în zilele de-acu'.

Locu' ăla-a lui a stat gol mai bine de-un an – economia a fo' la pământ aci de când a-nceput treaba aia-n Orientu' Mijlociu – da' acu' cineva-l ia în sfârşit. Şi s-a vorbit mult despre asta, vreau să-ți zic. Da' ştii cum e; într-un loc ca Junction City, unde lucrurile nu se schimbă mult de la un an la altul, deschiderea unui nou magazin e-o veste mare. Şi nici n-o să mai dureze mult, după cum par lucrurile; ultimii muncitori şi-au făcut bagajele ş-au plecat vinerea trecută. Ce mă gândesc acu-i că…

Cine?

O, *ea!* Păi, e Irma Skillins. Era directoarea de la Liceul Junction City – prima femeie director de şcoală din partea asta de stat, am auzit. A ieşit la pensie acu' doi ani şi se pare că a terminat-o în acelaşi timp şi cu toate celelalte – Steaua Estului, Fiicele Revoluției Americane, Jucătorii din Junction City. A renunțat până şi la coru' bisericesc, am înțeles. Mi-nchipui că-n parte-i de vină reumatismu' – suferă foarte tare de el acu'. Vezi cum se-apleacă pe bastonu' ăla-l ei? Când ajunge-aşa, o persoană cre' c-ar face aproape orice să capete-un pic de alinare.

Uită-te la ea! Studiază magazinu' ăl nou destul de atent, nu-i aşa? Păi, de ce nu? Poate că-i bătrână, da' nu-i moartă, nici pe departe. Pe lângă, ştii ce se spune: curiozitatea a omorât-o pe mâță, da' satisfacția a fo' aia de-a înviat-o.

Dacă pot citi anunțu'? Sigur că pot! Mi-am făcut ochelari acu' doi ani, da' nu-s decât de apropiere; vederea la distanță nu mi-a fo' niciodată mai bună. Sus zice SE DESCHIDE CURÂND şi dedesubt DORINȚE ÎMPLINITE, UN NOU FEL DE MAGAZIN. Iar ultimu' rând – stai un minut, e-un pic mai mic scrisu' – ultimu' rând spune *N-o să vă credeți ochilor!* Probabil că io o să cred, însă. În Ecleziastul spune că nu-i nimic nou sub soare şi io cred că-i adevărată vorba asta. Da' Irma o să se-ntoarcă. Dacă nu pentru altceva, mi-nchipui c-o să vrea să arunce o privire mai atentă la ăl de s-a hotărât să pună umbraru' ăla roşu-aprins deasupra vechiului birou al lu' Sam Peebles!

S-ar putea să arunc şi io un ochi înăuntru. Bănuiesc că toată lumea din oraş o s-o facă nu peste multă vreme.

Interesant nume pentru un magazin, nu-i aşa? Dorințe împlinite. Te face să te-ntrebi ce-i de vânzare înăuntru.

Păi, c-un nume ca ăsta ar putea fi orice.

Absolut orice.

24 octombrie 1988
28 ianuarie 1991

{1} În religia islamică: iadul, gheena – n. tr.

{2} E vorba, desigur, de grade pe scara Fahrenheit (toate unitățile de măsură, pentru a păstra specificul lucrării, rămân pe întreg cuprinsul romanului conform originalului) – n. tr.

{3} Vezi celălalt roman al lui Stephen King Zonă moartă (1979; Ed. Aquila '93. 2004) – n. tr.

{4} Vezi celălalt roman al lui Stephen King Cujo (1981) – n. tr.

{5} Firmă de intermedieri imobiliare şi asigurări – n. tr.

{6} Numele magazinului şi în acelaşi timp, titlul romanului în original este „Needful Things", unde „needful" e un compus al cuvântului „need" = nevoie – n. tr.

{7} Vezi romanul lui King *The Dark Half* (*Jumătatea întunecată,* 1989, aflat şi el în pregătire la Editura Aquila '93) – n. tr.

{8} Aprox. Corsarul – n. tr.

{9} Vezi din nou romanul lui King *The Dark Half* – n. tr.

{10} Serial de comedie, „Rowan & Martin's Laugh-In", a fost difuzat între anii 1968–1973, având 124 de episoade a câte 60 de minute fiecare – n. tr.

{11} aprox. Calea Preotesei – n. tr.

{12} Pseudonimul literar al lui Edward Zane Carroll Judson (1823–1886.) scriitor american celebru pentru romanele sale de aventuri şi pentru revista pe care a editat-o, *Ned Buntilne's Own* – n. tr.

{13} Ironie eu trimitere la numele localului de unde Alan a cumpărat puiul: Cluck-Cluck Tonite = aprox. Astă-Noapte Clonc-Clonc – n. tr.

{14} Sărbătoare laică americană care celebrează descoperirea pe 12 octombrie 1492 a Lumii Noi de către Cristofor Columb. Oficial, Ziua lui Columb se sărbătoreşte în a doua zi de luni a lunii octombrie – n. tr.

{15} Vezi romanul omonim, scris de Stephen King şi publicat pentru prima dată în anul 1981 – n. tr.

{16} Mestecenii – n. tr.

{17} Acronim pentru Wide-Area Telecommunications Service (Serviciul de Telecomunicații pe Arii Întinse) – n. tr.

{18} The Holly. În original: ilice, stejar veşnic verde: traducerea numelui se justifică datorită nevoii de a traduce în vers mottoul localului – n. tr.

{19} Puştoaica mea – n. tr.

{20} Câmp Frânt – n. tr.

{21} Cum eşti? – n. tr.

{22} Categoric – n. tr.

{23} Aprox. Parcul Acului — n. tr.

{24} Xanadu – loc idilic, foarte frumos (după „Kubla Khan", poemul lui Samuel Taylor Coleridge) – n. tr.

{25} Aprox. Strugurele Moby – n. tr.

{26} Aprox. Ascensoarele de la Etajul Treisprezece – n. tr.

{27} Aprox. Istoria Statului Ierbii de Peluză: patruzeci de ani de derbiuri în Kenlucky – n. tr.

{28} Aprox. Menaj de calitate – n. tr.

{29} Paralază după expresia „jack-in-box” (aprox. Omuleț pe Arcuri), care denumeşte o jucărie-surpriză: o cutie din care, la deschidere, e împins de-un arc afară un omuleț, clovn cel mai adesea, speriindu-l astfel pe cel ce ține cutia în mână – n. tr.

{30} Aprox. Şefu’ Jay Arcdefier, numele de scenă al lui Joe Scarpa, luptător profesionist de wrestling (lupte libere), de patru ori campion pe echipe în anii ‘60-’70 al WWE (World Wrestling Entertainment, Inc.) – în arenă purta mereu costum de indian, de unde şi numele sau – n. tr.

{31} „Dragostea face lumea să se învârtă” – n. tr.

{32} Pentru întreaga poveste, vezi nuvela „The Body”, publicată în volumul „Different Seasons” – n. tr.

{33} Omul Rață – n. tr.

{34} Aprox. Lucrătură – n. tr.

{35} Aluzie la piesa lui Elvis pe care o asculta mama lui Brian: „Wooden Heart” – aprox. „Inima înlemnită” – n. tr.

{36} Aprox. Mi s-a îndeplinit dorința – n. tr.

{37} În original „touch football” – variantă a fotbalului american jucată fără echipament de protecție de obicei pe un teren improvizat, în care cel care are mingea este oprit prin atingere, nu prin placare – n. tr.

{38} quinella – sistem de pariuri în care pariorul, pentru a câştiga, trebuie să aleagă primii doi cai ce vor ajunge la linia de sosire, dar nu neapărat în ordinea corectă: trifecta – acelaşi sistem de pariuri, numai că pariorul are de ales primii trei cai sosiți şi neapărat în ordinea sosirii lor – n. tr.

{39} Rastafarian – practicant al sectei rastafariene, originară din Jamaica, ai cărei membri îl venerează ca mântuitor pe Haile Selassie (împărat al Etiopiei între 1930–1974) şi privesc Africa, în special Etiopia, ca fiind Țara Făgăduinței (După Ras Tafari, fostul nume al lui Haile Selassie) – n. tr.

{40} În original „sir”, formulă de adresare mai reverențioasă decât uzualul „mister” – având, însă, în română acelaşi corespondent – n. tr.

{41} Aprox. Ce prieten avem noi în Iisus – n. tr.

{42} Aprox. Iisus e-un prieten pentru totdeauna – n. tr.

{43} Nume de localitate folosit cu dublu sens: cel propriu, făcând trimitere la localitatea americană aflată la sud-est de New York, fondată în 1648, dar şi cu trimitere la un compus având ca rădăcină cuvântul „hick” (persoana naivă, provincială), cel mai bine tradus în româneşte probabil cu Naiviburg – n. tr.

{44} Acronim pentru Drug and Alcohol Resistance Education, program care se desfăşoară în şcolile americane, în special în clasele V-VI, care vizează combaterea consumului de tutun, alcool, droguri şi alte substanțe nocive în rândul tinerilor – n. tr.

{45} Cimicifuga – categorie mică de plante perene specifică regiunilor nordice, care au două sau trei frunze zimțate dispuse ternar şi flori albe în raceme lungi sub forma unei nuiele – n. tr.

{46} În original „needful”, făcând fără-ndoială trimitere la titlul romanului şi al magazinului condus de dl. Gaunt — n. tr.

{47} Probabil, acronim pentru Licensed Appropriation of Wealth Research & Investigation (aprox. Institutul American de Analizare a Privilegiilor Băneşti) – n. tr.

{48} E vorba de versurile „The drummer boy from Illiois went *crash, boom, bang/The Whole rhythm section was the Purple Gand”* (s.n.), din piesa lui Elvis Presley „Jailhause Rock”, de pe coloana sonoră a filmului omonim – n.tr.

{49} Joc ortografic: l'eggs [leggs – n.n.] nearly nude – picioare aproape goale- n.tr.

{50} Celebră piesă a formației rock AC/DC; aprox. „Voi cei pe cale să cântați rock, vă salutăm” – n. tr.

{51} În original „Sloopester”, derivat din numele personajului, Slopey, care se aseamănă fonetic cu *sloppy* – şleampăt – n. tr.

{52} Joseph Albert Wapner Jr., cunoscut sub numele de Judecătorul Wapner, a condus o emisiune de televiziune pe teme juridice, The People's Court (Tribunalul Poporului), din 1981 până în 1993, timp în care a prezidat peste 7.000 de procese – n. tr.

{53} Pentru întreaga poveste, vezi romanul *Cujo,* publicat de Stephen King în 1981 – n. tr.

{54} Warner Wolf, celebru comentator sportiv american, autorul cărții „Let's Go to the Videotape!” („Hai să revedem înregistrarea”) – n. tr.

{55} În limba engleză „john”, pe lângă nume propriu, are şi înțelesul de toaletă, budă, bideu – n. tr.

{56} Vezi romanul lui Stephen King Zona moartă, Ed. Aquila '93, 2004 -n. tr.

{57} Personaj (tot ajutor de şerif) interpretat de actorul Don Knotts în serialul comic de televiziune „The Andy Griffith Show” (1960–1968) – n. tr.